De Geheime Leer

II

H.P. Blavatsky

De Geheime Leer

De Geheime Leer

de synthese van

wetenschap, religie, en filosofie

door

H.P. Blavatsky

schrijfster van *Isis ontsluierd*

सत्यान् नास्ति परो धर्मः ।

'Er is geen religie hoger dan de waarheid'

Deel 2

Het ontstaan van de mens

Vertaling van de oorspronkelijke
Engelse uitgave van 1888

Theosophical University Press Agency
Den Haag

Oorspronkelijke titel:
The Secret Doctrine
(Eerste druk, Londen 1888)

H.P. Blavatsky
De geheime leer
Vertaling van de oorspronkelijke editie uit 1888

ISBN: 978-94-91433-23-8, gebonden, 2 delen
ISBN: 978-94-91433-24-5, PDF eboek

Eerste druk 1988
Tweede druk 1997
Derde druk 2008
Vierde herziene druk 2019

Nur 730
Trefwoord: theosofie, esoterie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2019 Theosophical University Press Agency
Daal en Bergselaan 68, 2565AG Den Haag
+31 (0)70 3231776
www.theosofie.net / info@theosofie.net

Dit boek draag ik op aan
alle echte theosofen
in elk land, en van elk volk,
want zij hebben het in het leven geroepen,
en voor hen werd het geschreven.

Inhoud

Inleidende opmerkingen 1
Over de oeroude stanza's en de vier prehistorische continenten 1
Het Onvergankelijke Heilige Land 6
Het land van de Hyperboreeërs 6
Lemurië 7
Atlantis 8
De tropen aan de pool 11

Afdeling 1
Vertaling van stanza's met toelichtingen uit het geheime Boek van Dzyan

De stanza's 15

Stanza 1. Het begin van bewust leven 23
De mens, de derde logos 26
De hemelse bestuurders van de mensheid 31
Moedersterren en zusterplaneten 35
Drie soorten licht 40
De getallen van de schepping 42
De eerste oorlog in de hemel 49
Twee antediluviale astronomen 51

Stanza 2. Zonder hulp schiet de natuur tekort 56
De monsters van de chaos 56
De 'dubbele draak' 61
Schepping van goddelijke wezens volgens de exoterische verhalen 62
Stanza 2 – vervolg 68
De chronologie van de brahmanen 71
Het ras dat nooit sterft 73
Kosmogonie, een intelligent plan 80

Stanza 3. Pogingen tot het scheppen van de mens 82
De verschillende klassen van scheppers 84
De mens, een god in diervorm 88
'Vuren', 'vonken', en 'vlammen' 91

Stanza 4. Schepping van de eerste rassen 94
De overeenstemming van en de verschillen tussen de incarnerende krachten 96
Pitri's van de goden en van de demonen 97
Stanza 4 – vervolg 99
Wat Promētheus symboliseerde 104
De hamer van Thor 108
De goddelijke opstandelingen 113
De vader van de mens: de zon 116

Stanza 5. De evolutie van het tweede ras 121
Het geheime werk van Chiram 125
Het 'naar buiten groeien' van rassen 130
Leda, Castor en Pollux 135
De goddelijke hermafrodiet 138
Jah-Chavah androgyn 139
De joodse naam van God 141

Stanza 6. De evolutie van de 'zweetgeborenen' 146
Tweeslachtige voortbrenging 148
Het maagdelijke derde ras 151
Enkele woorden over zondvloeden en Noachs 154
Verschillende zondvloeden 157
De ark-symbolen 160
Konden er 18.000.000 jaar geleden mensen bestaan? 166
Spontane generatie 168
Het zonnestelsel in de *Purāṇa's* 173
Oceanen van koolzuur? 178

Stanza 7. Van het halfgoddelijke ras tot de eerste mensenrassen 180
Monaden en ronden 187
Een uitleg die tot nadenken stemt 191
Een heilige gehypnotiseerd 195
Zweetgeborenen en androgynen 198

Stanza 8. Evolutie van zoogdieren – de eerste val 202
De oude zoölogie 206

De zonde van de verstandeloze mensen 207
Mogelijke bezwaren tegen het voorafgaande 208

Stanza 9. De laatste evolutiestadia van de mens 215
De harige mensen van China 220
De scheiding van de geslachten 222
De oorspronkelijke taal 224
Edens, slangen, en draken 227
De hof van Eden, een school 229
Vliegende kamelen 231
Twee scholen van magie 238
De vliegende draken 247
De zonen van God en het heilige eiland 248
De tovenaars van Atlantis 252

Stanza 10. De geschiedenis van het vierde ras 256
Henoch, een boek over inwijding 259
Mythen over Satan 262
Mahāsura en Satan 267
De mens, de bleke schaduw van God 273
De vloek van Vasishṭha 279
Oude leringen in de *Purāṇa's* en in *Genesis*: fysieke evolutie 283
Van worm tot mens 288
Menselijke en dierlijke embryo's komen overeen 292
Een panoramisch overzicht van de eerste rassen 297
De natuurlijke 'val' 301
De symboliek van Kronos 304
Stanza 10 – vervolg 306
De gouden eeuw 308
Duivels bestaan alleen in de mens 309
Zijn de reuzen een verzinsel? 312
De zeven maagdelijke jongelingen 317
De Tibetaanse Lilith 321
De mensenrassen zijn niet alle menselijk 323
De rassen met het 'derde oog' 326
Occulte fysiologie 333
De evolutie van het oog 337
Het derde oog is nu een klier 339
De oorspronkelijke manu's van de mensheid 346
De vier eerdere rassen 351
De esoterische betekenis van 'vis' 353

Stanza 11. De beschaving en vernietiging van het derde en vierde ras 357
Degeneratie van de mensheid 360
Atlantis nu oceaanbodem 367
Klimaatveranderingen 372
Hoe men symbolen moet lezen 378
De antediluviale boeddha's 383
Cyclopische ruïnes en kolossale stenen als getuigen voor het bestaan van reuzen 385
Levende, sprekende, en bewegende stenen 390
Er is een god nodig om een mens te worden 394
Stanza 11 – vervolg 395

Stanza 12. Het vijfde ras en zijn goddelijke leraren 396
De draak in de astronomie 399
Slangen en draken in verschillende stelsels van symboliek 400
De siderische en kosmische tekens 402
Onze goddelijke leraren 412
De oorsprong van de mythe van Satan 427
Noach was een kabir, dus moet hij een demon zijn geweest 440
De oudste Perzische overleveringen over de polaire en de verzonken continenten 444
Westerse speculaties, gebaseerd op overleveringen van de Grieken en uit de *Purāṇa's* 454
De 'vloek' vanuit een filosofisch oogpunt 462
Aanvullende fragmenten uit een toelichting op de verzen van stanza 12 478
De oudste geschriften over Atlantis 480
De ondergang van Atlantis 482
De rassen, onderrassen, en familierassen 490

Conclusie 494

Afdeling 2
De oeroude symboliek van de wereldreligies

Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd 509

16. Adam-Adami 513
De kabbalistische vier Adams 518

17. Het 'heilige der heiligen'; zijn ontaarding 521
Christelijke symboliek 525

De Brahmā 'met de vier gezichten' 528
De oude en de nieuwe Jehovah 532

18. Over de mythe van de 'gevallen engel' in haar verschillende aspecten 539
A. Wie en wat is de boze geest? 539
B. De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis 548
C. De vele betekenissen van de 'oorlog in de hemel' 558

19. Is pleroma de verblijfplaats van Satan? 575
De impersonerende geest van Jehovah 578
Het mysterium magnum 581
De logos en Satan zijn één 585

20. Promētheus, de titan 590
Zijn oorsprong in het oude India 590
De zegening die hij geeft 595

21. Enoichion – Henoch 602

22. De symboliek van de mysterienamen Iao en Jehovah, en hun verband met het kruis en de cirkel 610
A. Kruis en cirkel 620
B. De val van het kruis in de stof 630

23. De *Upanishads* in de gnostische literatuur 641
Wanneer de tijd niet meer zal zijn 644
De wijsheid van het goddelijk zelf 645

24. Het kruis en het pythagorische tiental 652
De vijf dienaren van Poseidōn 657
Het mysterie van het getal zes 663
Het kruis, een latere christelijke toevoeging 668

25. De mysteries van het zevental 672
A. Saptaparṇa 672
B. De tetraktis in verband met het zevental 681
C. Het zevental in de *Veda's* 689
D. Het zevental in de exoterische boeken 696
E. Zeven in de astronomie, wetenschap, en magie 704
F. De zeven zielen van de egyptologen 717

Afdeling 3
Appendices
Een vergelijking tussen de wetenschap en de geheime leer

1. Oude of hedendaagse antropologie? 733
De occulte en de moderne leer 738
De wetenschap zwijgt bij elk vraagstuk 743

2. De voorouders die de wetenschap de mens biedt 746
Verschillende methoden van voortplanting 749
Een pithecoïde mens gevraagd 761
Plastidulaire zielen en bewuste zenuwcellen 762
De atomen van onze 'vader-Bathybius' 767

3. De fossiele overblijfselen van de mens en de mensaap 768
A. Geologische feiten betreffende hun verwantschap 768
Onoverkomelijke problemen voor de darwinisten 770
B. Westers evolutionisme: de vergelijkende anatomie van de mens en de mensaap 774
Het argument van de 'rudimentaire organen' 777
'Verkort weergegeven geschiedenis' in de foetus 778
C. Het darwinisme en de ouderdom van de mens: de mensapen en hun voorouders 780
Het bewijs op basis van schedels 782

4. De duur van de geologische tijdperken, rascyclussen, en de ouderdom van de mens 785
De schets van de chronologie door Sayce 786
A. Hedendaagse wetenschappelijke beschouwingen over de ouderdom van de aardbol 789
De adept-astronoom 795
B. Over ketens van planeten en hun veelvoudigheid 795
Bewustzijnstoestanden 797
Werelden, genoemd in de *Bijbel* 800
C. Aanvullende opmerkingen over de esoterische geologische chronologie 806
Vergelijking van theorieën over de ontwikkeling van het leven 809
De twee wetenschappen naast elkaar gezet 809
De paleolithische graveerkunst 819
De astrale mens, de oplossing 828
De kabbalisten en de wetenschap 831

5. Organische evolutie en scheppende centra 832
Dhyāni-chohans en deze centra 833
A. De oorsprong en evolutie van de zoogdieren 835
B. De Europese paleolithische rassen: oorsprong en verspreiding 840

6. Sporen van reuzen, beschavingen, en verzonken continenten in de geschiedenis 844
Een mysterieus volk 845
De zeven sabbatten 850
De *Openbaring* en de geheime leer 851
Druïdenstenen 855
Rassen van reuzen 859
Mazdeïsche ‘zeven aarden’ 863
Enkele mededelingen in de klassieken over de heilige eilanden en continenten 865
Het erfdeel van Atlantis 868
Het goden voortbrengende land 870
De macht van namen 872
De zonen van Caelus en Terra 874
Zuidelijk en noordelijk Atlantis 875
Niobē en haar kinderen 876
De tijdcyclussen 878
De titanen in gevangenschap 882

7. Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten 884
Bevestiging van het occultisme door de geologie 885
Bewijs op basis van de flora 887
Atlantis nodig voor de etnologie 888
Astraea valt op haar hoofd 892
Communicatie tussen eilanden in de Grote Oceaan 896
Bewijs op basis van de taal 898

En nu tot besluit 902
Ragon verklaart symbolen van vrijmetselaars 904
Het einde, een goede inleiding tot de waarheid 907

Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με.

Wat ik onderwijs heb ik niet van mijzelf, maar van hem die mij heeft gezonden. – *Joh*. 7:16

De hedendaagse wetenschap houdt vast aan de evolutieleer; dat doen ook het gezonde verstand en de 'geheime leer', en het denkbeeld wordt bevestigd door de legenden en mythen van de oudheid, en zelfs door de *Bijbel*, wanneer men daarin tussen de regels door leest. We zien een bloem zich langzaam ontwikkelen uit een knop, en de knop uit het zaadje. Maar waar komt het zaadje vandaan met zijn vooraf vaststaande programma van fysieke transformatie, en zijn onzichtbare en dus *spirituele* krachten die geleidelijk zijn vorm, kleur, en geur laten ontstaan? Het woord *evolutie* spreekt voor zich. De kiem van de tegenwoordige mensheid moet eerder hebben bestaan in de voorloper van dit ras, evenals het zaadje – waarin de bloem van de volgende zomer verborgen ligt – tot ontwikkeling kwam in de zaaddoos van zijn moederbloem; al is deze laatste misschien maar *weinig* verschillend, toch verschilt ze van haar toekomstige nageslacht. De antediluviale voorouders van de tegenwoordige olifant en hagedis waren misschien de mammoet en de plesiosaurus; waarom zouden dan niet de voorouders van onze mensheid de 'reuzen' van de *Veda's*, de *Völuspá*, en *Genesis* zijn geweest? Terwijl het bepaald absurd is te geloven dat de 'vormverandering van de soorten' plaatsvond overeenkomstig enkele van de meer materialistische opvattingen van de evolutionisten, is het heel natuurlijk te denken dat elke soort, van de weekdieren tot de aapmens, haar eigen oorspronkelijke, kenmerkende vorm heeft gewijzigd.

– *Isis ontsluierd*, 1:220

Inleidende opmerkingen (1)

over de oeroude stanza's en de vier prehistorische continenten

Facies totius universi, quamvis infinitis modis variet,
Manet tamen semper eadem. – Spinoza[1]

De stanza's en de toelichtingen erop in dit tweede deel zijn ontleend aan dezelfde oeroude verslagen als de stanza's over kosmogonie in deel 1. Er wordt zoveel mogelijk een letterlijke vertaling gegeven, maar enkele stanza's waren te duister om zonder uitleg te worden begrepen. Daarom worden ze, evenals in deel 1, eerst volledig en onveranderd weergegeven; en als ze vers voor vers met hun toelichtingen worden behandeld, wordt een poging gedaan ze te verduidelijken door tussen haakjes toegevoegde woorden, vooruitlopend op de vollediger verklaring in de toelichting.

Over de evolutie van de mensheid formuleert de geheime leer drie nieuwe stellingen, die lijnrecht in strijd zijn met zowel de moderne wetenschap als de gangbare religieuze dogma's: ze leert (a) de gelijktijdige evolutie van zeven mensengroepen op zeven verschillende delen van onze aardbol; (b) het ontstaan van het *astrale* lichaam vóór het *fysieke*, waarbij het eerste een model is voor het laatste; en (c) dat de mens in deze ronde aan alle zoogdieren in het dierenrijk voorafging[2] – waaronder de mensapen.

---

[1] Vertaling: Hoewel de aanblik van het gehele heelal op eindeloos veel manieren verandert, blijft ze toch altijd gelijk. Spinoza, *Opera*, ed. C.H. Bruder, 1844, deel 2, blz. 332 (Epistola 66).

[2] Zie *Genesis* 2:19. Adam wordt gevormd in vers 7, en in vers 19 wordt gezegd: 'Uit de *aarde* vormde de Heer God *alle in het wild levende dieren en alle vogels; en hij bracht die naar Adam* om te zien hoe hij ze zou noemen.' De mens werd dus geschapen vóór de dieren, want de dieren die in hoofdstuk 1 worden genoemd, zijn de tekens van de dierenriem, terwijl de mens 'man en vrouw' niet *de mens* is, maar de menigte van de sefiroth; KRACHTEN, of engelen, 'gemaakt naar zijn [Gods] beeld en gelijkenis'. Adam, de mens, is niet naar die gelijkenis gemaakt, en dit wordt in de *Bijbel* ook niet beweerd. Bovendien is de tweede Adam esoterisch een zevenvoud dat zeven mensen of beter gezegd mensengroepen voorstelt. Want de eerste Adam – de Kadmon – is de synthese van de *tien* sefiroth. De bovenste triade hiervan blijft in de archetypische wereld als de toekomstige 'drie-een-

(2) De geheime leer is niet de enige die spreekt over de oorspronkelijke MENSEN die tegelijkertijd op de zeven delen van onze bol werden geboren. In *The Divine Pymander of Hermes* (vert. J. Everard) vinden we dezelfde zeven oorspronkelijke mensen[1] die evolueren uit de natuur en de 'hemelse mens', in de collectieve betekenis van mensheid, namelijk uit de scheppende geesten; en op de (door George Smith verzamelde) fragmenten van Chaldeeuwse kleitabletten, waarin de Babylonische scheppingslegende is gegrift, in de eerste kolom van het Cutha-tablet, worden zeven mensen met gezichten van raven (donkere gelaatskleur) genoemd, die werden 'geschapen door de [zeven] grote goden'. Of, zoals in regel 16 en 18 wordt verklaard: 'Midden op de aarde groeiden ze op en werden groot . . . zeven koningen, broers uit hetzelfde gezin.'[2] Dit zijn de zeven koningen van Edom, naar wie in de kabbala wordt verwezen; het eerste ras, dat *onvolmaakt* was, d.w.z. dat werd geboren vóór het 'evenwicht' (de seksen) bestond, en dat daarom werd vernietigd.[3]

Zeven koningen, broers, verschenen en verwekten kinderen, 6000 in getal waren hun volkeren. De god Nergas (de dood) vernietigde hen. 'Hoe vernietigde hij hen?' Door hen die nog niet bestonden in evenwicht te brengen.[4]

Ze werden als ras 'vernietigd' door op te gaan in hun eigen nageslacht (door uitzweting); dat wil zeggen, het geslachtloze ras reïncarneerde in het poten-
(3) tieel tweeslachtige; laatstgenoemde in het androgyne; dit weer in het seksuele, het latere derde ras (voor verdere uitleg zie hieronder). Als de tabletten minder waren verminkt, dan zou blijken dat ze woord voor woord

---

heid', terwijl de zeven lagere sefiroth de gemanifesteerde stoffelijke wereld scheppen, en *dit zevenvoud is de tweede Adam*. *Genesis* en de mysteriën waarop dit boek berustte waren afkomstig uit Egypte. De 'God' van het eerste hoofdstuk van *Genesis* is de logos, en de 'Heer God' van het tweede hoofdstuk is de scheppende elohim – de *lagere* machten.

[1] Zo zegt Poimandres: 'Dit is het mysterie dat tot nu toe verborgen was. De natuur, vermengd met de hemelse mens [elohim of dhyānī's], bracht een wonder voort . . . *zeven mensen*, allen man en vrouw [hermafrodiet] . . . overeenkomstig de natuur van de zeven bestuurders' (boek 2, vers 29) – of de zeven menigten van de pitri's of elohim, die hem uitstraalden of schiepen. Dit is heel duidelijk, maar zie niettemin de interpretaties van zelfs onze huidige theologen, mensen die geacht worden geleerd en belezen te zijn! In *The Theological and Philosophical Works of Hermes Trismegistus, Christian* [?] *Neoplatonist* (blz. 9), een boek dat is samengesteld door John David Chambers van Oriel College, Oxford, vraagt de vertaler zich af 'wat de bedoeling is van deze *zeven mensen*'. Hij lost het probleem op door te concluderen dat, omdat 'de oorspronkelijke modelmens [Adam-Kadmon van hfst. 1 van *Genesis*] mannelijk-vrouwelijk was, de zeven misschien de opeenvolgende patriarchen betekenen, die in *Genesis* worden genoemd'. Een wel erg theologische manier om de gordiaanse knoop door te hakken!

[2] George Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 103.

[3] Dr. A.H. Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, blz. 372-3; A. Franck, *La kabbale*, blz. 205; *Sifra di Tseniutha*, eerste alinea's.

[4] Sayce, *Op.cit*., blz. 313.

hetzelfde verhaal bevatten als wordt gegeven in de oeroude verslagen en in Hermes, zoal niet in de kleinste details dan toch ten minste wat de voornaamste feiten betreft, want Hermes is door verkeerde vertalingen sterk misvormd.

Ongetwijfeld staat het schijnbaar bovennatuurlijke van deze leringen, al zijn ze allegorisch, zo lijnrecht tegenover de naar de letter opgevatte beweringen van de *Bijbel*[1] en ook tegenover de meest recente hypothesen van de wetenschap dat het hevige ontkenning zal uitlokken. De occultisten weten echter dat de overleveringen van de esoterische filosofie de juiste moeten zijn, eenvoudig omdat ze de meest logische zijn, en elk probleem erdoor verdwijnt. Bovendien hebben we de Egyptische *Boeken van Thoth*, en het *Dodenboek*, en de hindoe-*Purāṇa's* met de zeven manu's, en ook de Chaldeeuws-Assyrische verslagen, waarvan de kleitabletten over zeven oorspronkelijke mensen of Adams spreken; de ware betekenis van deze naam kan men met behulp van de kabbala achterhalen. Zij die iets weten van de mysteriën van Samothrake zullen zich ook herinneren dat de algemene benaming van de kabiren de 'heilige vuren' was, die op zeven plaatsen van het eiland Elektris (of Samothrake) de 'kabir geboren op het heilige Lemnos' (het aan Vulcanus gewijde eiland) schiepen.

Volgens Hippolytus was deze kabir, die de naam Adamas droeg, in de overleveringen van Lemnos het type van de oorspronkelijke mens, geboren uit de schoot van de aarde. Hij was in de volgorde van voortbrenging het archetype van de eerste mannelijke wezens, en een van de zeven autochtone voorouders of voortbrengers van de mensheid.[2] Als we dit in verband brengen met het feit dat Samothrake door de Feniciërs werd gekoloniseerd en vóór hen door de mysterieuze Pelasgen die uit het Oosten kwamen, en men ook bedenkt dat de *mysterie*goden van de Feniciërs, Chaldeeën en Israëlieten identiek zijn, dan kan men gemakkelijk ontdekken waar het verwarde verhaal van de zondvloed van Noach vandaan kwam. De laatste tijd is onweerlegbaar gebleken dat de joden, die hun oorspronkelijke denkbeelden over de schepping van Mozes hadden gekregen, die ze weer van de Egyptenaren had, hun *Genesis* en eerste kosmogonische overleveringen – toen (4)
deze door Ezra en anderen werden herschreven – hebben samengesteld uit het Chaldeeuws-Akkadische verhaal. Het is daarom voldoende het Babylonische en Assyrische spijkerschrift en de andere inscripties te onderzoeken

---

[1] Er wordt nu beweerd dat de Chaldeeuwse kleitabletten, die de allegorische beschrijving geven van de schepping, de val, en de zondvloed, en zelfs van de legende van de toren van Babel, 'vóór de tijd van Mozes' werden geschreven (zie G. Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, blz. 86). Maar hoe kan men de *Pentateuch* dan een *openbaring* noemen? Het is alleen maar een andere versie van hetzelfde verhaal.

[2] *Philosophumena*, boek 1, hfst. 7, editie van Miller, Oxford, 1851, blz. 98, 108.

om ook daarin, hier en daar verspreid, niet alleen de oorspronkelijke betekenis van de naam Adam, Admi, of Adami[1] te vinden, maar ook de schepping van zeven Adams of wortels van mensen, fysiek geboren uit moeder aarde, en spiritueel of astraal uit het *goddelijk vuur* van de voorouders. Van de assyriologen, die onbekend waren met de esoterische leringen, kon men moeilijk verwachten dat ze meer aandacht zouden besteden aan het mysterieuze en steeds terugkerende getal zeven op de Babylonische cilinders dan toen ze het aantroffen in *Genesis* en de *Bijbel*. En toch staan het getal van de voorouderlijke geesten en hun zeven groepen menselijke nakomelingen er, ondanks de vervallen toestand van de fragmenten, even duidelijk als in *Poimandres* en in het *Boek van het verborgen mysterie*[2] van de kabbala. In laatstgenoemde is Adam-Kadmon de sefiroth-BOOM, en ook de 'boom van kennis van goed en kwaad'. En die '*boom*', zegt hfst. 5, vers 32, 'is omringd door zeven zuilen', of paleizen, van de zeven scheppende engelen die werken in de sferen van de zeven planeten op onze bol. Evenals Adam-Kadmon is ook de naam van de mens Adam een *verzamelnaam*. George Smith zegt in zijn *Chaldean Account of Genesis* (blz. 86):

> Het woord Adam dat in deze legenden wordt gebruikt voor de eerste mens is duidelijk *geen eigennaam, maar wordt slechts gebruikt als een benaming voor de mensheid*. Adam komt in *Genesis* als eigennaam voor, maar wordt in sommige passages beslist alleen in de betekenis van het Assyrische woord gebruikt.

Verder zijn noch de Chaldeeuwse noch de bijbelse verhalen over de zondvloed (van Xisuthrus en Noach) gebaseerd op de algemene of zelfs op de Atlantische zondvloeden, die zijn vastgelegd in de Indiase allegorie van Vaivasvata-manu. Het zijn de *exoterische allegorieën, gebaseerd op de esoterische mysteriën* van Samothrake. Zelfs als de eerste Chaldeeën de esoterische waarheid kenden die in de purāṇische legenden verborgen lag, waren de andere volkeren zich alleen bewust van het mysterie van Samothrake, en allegoriseerden het. Ze pasten het aan aan hun sterrenkundige en antropologische of beter gezegd fallische begrippen. Het is *uit de geschiedenis* bekend dat Samothrake in de oudheid beroemd was wegens een zondvloed die het land overstroomde en die de toppen van de hoogste bergen bereikte – een gebeurtenis die plaatsvond vóór de tijd van de Argonauten.
(5) Het eiland werd plotseling overstroomd door de wateren van de Zwarte Zee, die tot die tijd als een meer werd beschouwd.[3] Maar de Israëlieten hadden nog een andere legende waarop ze hun allegorie baseerden: de 'zondvloed'

---

[1] Zie 'Adam-Adami' in afdeling 2, blz. 513, van dit boek.

[2] *Sifra di Tseniutha.*

[3] Zie Plinius, *Naturalis historia*, 4:12:73-5; Strabo, *Geographika*, 10:2:17-19; 1:3:4; Herodotus, *Historiën*, 7:108, 129; Pausanias, *Reisverhalen*, 7:4.

die de tegenwoordige Gobiwoestijn ongeveer 10.000 of 12.000 jaar geleden *voor de laatste keer* in een zee veranderde, en die veel Noachs en hun gezinnen naar de omliggende bergen dreef. Doordat de Babylonische verslagen pas nu uit honderdduizenden stukjes zijn gereconstrueerd (de heuvel Kouyunjik alleen al heeft bij de opgravingen van Layard meer dan 20.000 fragmenten van inscripties opgeleverd), zijn de hier aangevoerde bewijzen betrekkelijk schaars; maar de bewijzen die we hebben, bevestigen bijna al onze leringen, in ieder geval ten minste drie. Deze zijn:

(1) Dat het ras dat zich het eerst ging voortplanten, een *donker ras* was (Zalmat qaqadi), dat men de Adami of het donkere ras noemt, en dat Sarku, of het lichte ras, nog lange tijd daarna zuiver bleef.

(2) Dat de Babyloniërs in de tijd van de val *twee hoofdrassen* kenden, terwijl het ras van de goden (de etherische *dubbels van de pitri's*) daaraan was voorafgegaan. Dit is de mening van Sir H. Rawlinson. Deze 'rassen' zijn ons tweede en derde wortelras.

(3) Dat deze zeven goden, die ieder een *mens* of een groep mensen hebben geschapen, 'de *gekerkerde* of geïncarneerde goden waren'. Deze goden waren: de god Zi; de god Ziku (edel leven, bestuurder van de zuiverheid); de god Mirku (edele kroon), 'verlosser van de dood van de [later gekerkerde] goden', en schepper van 'het donkere ras dat door zijn hand is gemaakt'; de god Libzu 'wijs onder de goden'; de god Nissi; de god Suhhab; en Hea of Sa, hun synthese, de god van de wijsheid en van de diepte, in de tijd van de val vereenzelvigd met Oannes-Dagon, en (collectief) de demiurg, of de schepper, genoemd.[1]

Er zijn in de Babylonische fragmenten twee zogenaamde 'scheppingen', en omdat *Genesis* zich hieraan heeft gehouden, worden de eerste twee hoofdstukken onderscheiden als de elohistische en de jehovistische schepping. Hun juiste volgorde is echter niet in deze fragmenten of in enig ander exoterisch verslag bewaard gebleven. Deze 'scheppingen' hebben volgens de occulte leringen respectievelijk betrekking op de vorming van de oorspronkelijke zeven *mensen* door de voorouders (de pitri's, of elohim), en op die van de menselijke groepen na de val.

Dit alles zal hierna worden onderzocht in het licht van de wetenschap (6)
en van vergelijkingen tussen de geschriften van alle oude volkeren, waaronder de *Bijbel*. Intussen kan het nuttig zijn, vóór we ons gaan bezighouden met het *ontstaan* van de prehistorische mensenrassen, het eens te worden over de namen van de continenten waarop de vier grote rassen die aan ons ras van Adam voorafgingen, werden geboren, leefden, en stierven. Hun oude en esoterische namen waren talrijk, en varieerden met de taal van het

[1] Vgl. G. Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 82-4.

volk dat ze in zijn annalen en geschriften noemde. Wat bijvoorbeeld in de *Vendīdād* wordt vermeld als Airyana Vaeja[1], waarin de oorspronkelijke Zoroaster[2] werd geboren, wordt in de purāṇische literatuur 'Śvetadvipa', de 'berg Meru', de verblijfplaats van Vishṇu, enz., genoemd; in de geheime leer heet het eenvoudig het land van de 'goden', onder hun leiders, de 'geesten van deze planeet'.

Met het oog op de mogelijke en zelfs heel waarschijnlijke verwarring die zou kunnen ontstaan, vinden we het gemakkelijker om voor elk van de vier telkens weer genoemde continenten een naam aan te nemen die bij de ontwikkelde lezer beter bekend is. We stellen daarom voor het eerste continent, of beter gezegd de eerste vaste grond waarop het eerste ras door de goddelijke voorouders werd ontwikkeld, te noemen:

1. 'Het Onvergankelijke Heilige Land'.

Voor de keuze van deze naam bestaan de volgende redenen: dit 'Heilige Land' – waarover later meer – heeft, zoals wordt gezegd, nooit het lot van de andere continenten gedeeld, omdat dit het enige is dat bestemd is om van het begin tot het einde van het manvantara door alle ronden heen te blijven bestaan. Het is de bakermat van de eerste mens en de woonplaats van de laatste *goddelijke* sterveling, die is gekozen als een śishṭa voor het toekomstige zaad van de mensheid. Over dit mysterieuze en heilige land kan heel weinig worden gezegd, behalve misschien dat, volgens een dichterlijke uitdrukking in een van de toelichtingen, de 'poolster er een wakend oog op houdt van de dageraad tot het einde van de schemering van 'een dag' van de GROTE ADEM'.[3]

(7) 2. Het 'land van de HYPERBOREEËRS' is de naam die wordt gekozen voor het tweede continent, het land dat zijn uitlopers zuidwaarts en westwaarts van de noordpool uitstrekte om het tweede ras te ontvangen, en dat alles omvatte wat nu bekend is als het noorden van Azië. Dit was de naam die door de oudste Grieken werd gegeven aan het verafgelegen en mysterieuze gebied waarheen volgens hun overlevering Apollo de 'Hyperboreeër' elk jaar reisde. *Sterrenkundig* is Apollo natuurlijk de zon, die jaarlijks zijn Helleense heiligdommen verliet, omdat hij ervan hield zijn verafgelegen land te bezoeken, waar, zoals men zei, de zon een halfjaar niet onderging.

---

[1] *Vendīdād*, Fargard 1:3 (5).

[2] Met 'oorspronkelijk' bedoelen we de 'amshaspend', genaamd 'Zarathoestra, de heer en heerser van de Vāra, door Yima in dat land gemaakt' (*Vendīdād*, Fargard 3:42 (137) - 43 (140)). Er waren verschillende Zarathoestra's of Zertusts – alleen al de *Dabistān* noemt er 13 – maar deze waren allen reïncarnaties van de eerste. De meest recente Zoroaster was de stichter van de vuurtempel van Azareksh en schrijver van de boeken over de oorspronkelijke heilige magische religie die door Alexander werden vernietigd.

[3] In India 'de dag van Brahmā' genoemd.

Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, zegt een vers in de *Odyssee* (10:86).[1]

Maar *historisch*, of misschien beter etnologisch en geologisch, is de betekenis anders. Het land van de Hyperboreeërs, de streek die zich uitstrekte voorbij Boreas, de koelbloedige god van sneeuw en orkanen, die ervan hield zwaar te slapen op de bergketen Rhipaeus, was geen denkbeeldig land zoals de mythologen vermoeden, en ook geen land in de nabijheid van Scythië en de Donau.[2] Het was een werkelijk continent, een bona fide land dat in die vroege tijd geen winter kende, en waarvan de armzalige overblijfselen zelfs nu per jaar niet meer dan één nacht en één dag hebben. De nachtelijke schaduwen vallen nooit op dit land, zeiden de Grieken; want het is het *land van de goden*, de favoriete verblijfplaats van Apollo, de god van het licht, en de bewoners ervan zijn zijn geliefde priesters en dienaren. Dit wordt nu misschien als dichterlijke *fictie* beschouwd, maar het was toen dichterlijke *waarheid*.

3. We stellen voor het derde continent 'Lemurië' te noemen. De naam is uitgevonden of bedacht door P.L. Sclater, die tussen 1850 en 1860 op zoölogische gronden beweerde dat er in de prehistorie werkelijk een continent had bestaan dat, zoals hij aantoonde, zich uitstrekte van Madagascar tot Ceylon en Sumatra. Het omvatte enkele delen van het huidige Afrika; maar overigens is dit gigantische continent, dat de Indische Oceaan tot aan Australië besloeg, nu geheel verdwenen onder het water van de Grote Oceaan, waarbij hier en daar slechts enkele bergtoppen zijn achtergelaten, die nu eilanden zijn. A.R. Wallace, de natuurkenner, 'laat het Australië van het tertiair zich uitstrekken tot Nieuw-Guinea en de Salomonseilanden, en misschien tot Fiji'; en uit de daar aanwezige met het buideldier verwante soorten leidt hij 'een verband af met het noordelijke continent tijdens het secundair', schrijft C. Gould.[3] Dit onderwerp wordt elders uit- (8)
voerig behandeld.[4]

---

[1] Vertaling: Het einde van de dag en het einde van de daaropvolgende korte nacht liggen namelijk dicht bij elkaar.

[2] Zie K.H.W. Völcker, *Mythische Geographie der Griechen und Römer*, 1832, blz. 145-70.

[3] *Mythical Monsters*, 1886, blz. 47.

[4] Er moet echter worden opmerkt dat Wallace het denkbeeld van Sclater niet aanvaardt, en het zelfs bestrijdt. Sclater gaat uit van een land of continent dat vroeger Afrika, Madagascar en India (maar niet Australië en India) verbond; en A.R. Wallace toont in zijn *Geographical Distribution of Animals* (1876, deel 1, blz. 76) en *Island Life* aan dat de hypothese van het bestaan van zo'n land door de aangevoerde zoölogische argumenten volstrekt niet wordt ondersteund. Maar hij geeft toe dat de afstand tussen India en Australië ongetwijfeld kleiner was in een tijd die zover in het verleden ligt dat deze 'ongetwijfeld pretertiair' was, en in een persoonlijke brief voegt hij eraan toe dat 'aan dit veronderstelde

4. ‘Atlantis’ is het vierde continent. Het zou het eerste historische land zijn, als de overleveringen van de Ouden meer aandacht hadden gekregen dan tot nu toe. Het beroemde eiland van Plato dat die naam had, was slechts een stuk van dit grote continent.[1]

5. Het vijfde continent was Amerika, maar omdat het het land van de tegenvoeters is, worden Europa en Klein-Azië, die bijna even oud zijn, door de Indo-Europese occultisten gewoonlijk het vijfde genoemd. Indien hun leer het verschijnen van de continenten in hun geologische en geografische volgorde zou geven, zou deze rangschikking moeten worden veranderd. Maar omdat men de opeenvolging van de continenten laat verlopen volgens de evolutie van de rassen, van het eerste tot het vijfde, ons Indo-Europese wortelras, moet Europa het vijfde grote continent worden genoemd. De geheime leer houdt geen rekening met eilanden en schiereilanden, en volgt ook niet de tegenwoordige geografische verdeling van land en zee. Sinds de tijd van haar vroegste leringen en de vernietiging van het grote Atlantis is de aanblik van de aarde meer dan eens veranderd. Er was een tijd dat de delta van Egypte en Noord-Afrika tot Europa behoorden, vóór de vorming van de Straat van Gibraltar en een verder oprijzen van het continent het uiterlijk van de kaart van Europa volkomen veranderden. De meest recente belangrijke verandering vond ongeveer 12.000 jaar geleden plaats,[2] en werd
(9) gevolgd door de overstroming van Plato’s kleine Atlantische eiland, dat hij – naar het moedercontinent – Atlantis noemt. De geografie was in de oudheid een onderdeel van de mysteriën. De *Zohar* (3:10a) zegt: ‘Deze geheimen [van land en zee] werden onthuld *aan de mensen van de geheime wetenschap*, maar niet aan de geografen.’

De bewering dat de fysieke mens oorspronkelijk een kolossale pretertiaire reus was, en dat hij 18.000.000 jaar geleden bestond, moet aan de bewonderaars en aanhangers van de hedendaagse wetenschap natuurlijk belachelijk toeschijnen. Het hele *posse comitatus* van biologen zal zich afkeren van het denkbeeld van deze titan van het derde ras uit het secundair,

---

land geen naam is gegeven’. Toch bestond dit land, en natuurlijk was het *pretertiair*, want ‘Lemurië’ (wanneer we deze naam voor het derde continent aanvaarden) was al ten onder gegaan vóór Atlantis zich volledig had ontwikkeld; en dit laatste verzonk en zijn voornaamste delen waren verdwenen vóór het einde van het mioceen.

[1] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 64.

[2] Nóg een ‘samenloop van omstandigheden’: ‘Het is nu bewezen dat in een geologisch niet ver verleden *dit gebied van Noord-Afrika in feite een schiereiland van Spanje was*, en dat de verbinding ervan met [het eigenlijke] Afrika in het noorden tot stand was gekomen door de breukzone van Gibraltar, en in het zuiden door het *omhoogkomen van de bodem waaraan de Sahara zijn bestaan dankt*. De kusten van deze vroegere Sahara-zee worden nog altijd gekenmerkt door schelpen van dezelfde soort slakken die nu langs de kust van de Middellandse Zee leven.’ (Prof. Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, blz. 224.)

een wezen dat geschikt was om met evenveel succes te strijden tegen de gigantische monsters van de lucht, de zee, en het land van die tijd, omdat hij evenals zijn voorouders – het etherische oertype van de Atlantiër – weinig angst hoefde te hebben voor wat hem niet kon deren. De hedendaagse antropoloog mag gerust lachen om onze titanen, evenals hij lacht om de bijbelse Adam, en de theologen lachen om zijn aapachtige voorouder. De occultisten en hun strenge critici vinden nu misschien dat ze hun onderlinge rekeningen vrijwel hebben vereffend. De occulte wetenschappen doen in elk geval minder ongefundeerde beweringen en hebben meer te bieden dan zowel de darwinistische antropologie als de bijbelse theologie.

De esoterische chronologie hoeft ook niemand af te schrikken, want als het om getallen gaat, zijn de grootste autoriteiten van deze tijd even wispelturig en onzeker als de golven van de Middellandse Zee. Alleen al op het punt van de duur van de geologische tijdperken zijn de geleerden van de Royal Society allemaal hopeloos de kluts kwijt, en springen met het grootste gemak van 1.000.000 op 500.000.000 jaar, zoals we bij deze vergelijking meer dan eens zullen zien.

Neem voor dit doel één voorbeeld – de berekeningen van Croll. Of er nu, zoals deze autoriteit zegt, 2.500.000 jaar zijn voorbijgegaan sinds het begin van het tertiair, of het eoceen, zoals een Amerikaanse geoloog hem laat zeggen,[1] dan wel of Croll '15.000.000 jaar laat verlopen sinds het begin van het eoceen', zoals een Engelse geoloog[2] hem citeert, deze beide getallen dekken de uitspraken van de geheime leer.[3] Want die rekent vier tot vijf (10)

[1] A. Winchell, professor in de geologie, *World-Life*, 1883, blz. 369.

[2] Charles Gould, voorheen geologisch onderzoeker van Tasmanië, in *Mythical Monsters*, 1886, blz. 84.

[3] Sir Charles Lyell, aan wie de '*gelukkige* vondst' wordt toegeschreven van de termen eoceen, mioceen, en plioceen voor de drie onderdelen van het tertiair, had eigenlijk de leeftijd van zijn 'geesteskinderen' bij benadering moeten vaststellen. Maar omdat hij de duur van deze tijdperken heeft overgelaten aan de gissingen van specialisten, ontstond door die gelukkige gedachte de grootste verwarring en verbijstering. Het lijkt een hopeloze taak om een stel getallen uit het ene boek te citeren, zonder gevaar te lopen dat dit door dezelfde schrijver in een vroeger of later deel wordt tegengesproken. Sir W. Thomson, een van de meest vooraanstaande hedendaagse autoriteiten, is over de ouderdom van de zon en de tijd van de verharding van de aardkorst ongeveer een half dozijn keer van mening veranderd. In *Natural Philosophy* van Thomson en Tait wordt slechts 10.000.000 jaar gegeven voor de tijd sinds de temperatuur van de aarde het verschijnen van plantenleven daarop toeliet (App. D e.v., zie ook *Transactions of the Royal Society of Edinburgh*, deel 23, afd. 1, 157, 1862, waar §847 wordt herroepen). Volgens Darwin was de schatting van Sir W. Thomson 'een minimum van 98 en een maximum van 200 miljoen jaar sinds de verharding van de aardkorst' (zie Ch. Gould). In hetzelfde boek (*Nat. Phil.*) wordt 80 miljoen jaar gegeven voor de duur van de beginnende verharding tot de tegenwoordige toestand van de wereld. En zoals al eerder is meegedeeld, verklaart Sir W. Thomson in zijn meest recente lezing (1887) dat de zon niet ouder is dan 15 mil-

miljoen jaar tussen het begin en het einde van de evolutie van het vierde wortelras op de Lemurisch-Atlantische continenten; 1.000.000 jaar voor het vijfde, of Indo-Europese ras, tot nu toe; en ongeveer 850.000 jaar na het overstromen van het laatste grote schiereiland van het grote Atlantis – en dit alles kan dus gemakkelijk hebben plaatsgevonden in de 15.000.000 jaar die Croll aan het tertiair toekent. Maar *chronologisch* gezien is de duur van het tijdperk van secundair belang, omdat we tenslotte bepaalde Amerikaanse wetenschappers hebben om op terug te vallen. Deze heren, niet onder de indruk van het feit dat hun beweringen niet alleen twijfelachtig maar ook absurd worden genoemd, beweren dat de mens al in het secundair bestond. Ze hebben in gesteenten van die formatie menselijke voetsporen gevonden, en bovendien vindt De Quatrefages geen enkele geldige *wetenschappelijke* reden waarom de mens niet in het secundair zou hebben bestaan.

De 'tijdperken' en perioden in de geologie zijn nuchter beschouwd zuiver conventionele termen, omdat ze nog maar nauwelijks zijn afgebakend,
(11) en omdat bovendien geen twee geologen of biologen het met elkaar eens zijn over de duur ervan. De geleerde broederschap biedt de occultisten dus een ruime keuze aan. Zullen we ter ondersteuning van ons standpunt T. Mellard Reade nemen? In een lezing, 'Limestone as an index of geological time', in 1878 gehouden voor de Royal Society, beweert deze heer dat de *minimale* tijd die nodig is voor de vorming van de sediment*lagen* en de verwijdering van de kalkhoudende stof, in ronde getallen 600 miljoen jaar bedraagt.[1] Of zullen we voor onze chronologie steun zoeken bij de boeken van Darwin, waarin hij volgens zijn theorie voor de organische transformaties 300 tot 500 miljoen jaar nodig acht? Sir C. Lyell en prof. Haughton stelden het begin van het cambrium respectievelijk op niet meer dan 200 en 240 miljoen jaar geleden. Geologen en zoölogen eisen de maximale tijd op, hoewel Huxley eens het begin van de vorming van de aardkorst stelde op 1000 miljoen jaar geleden, en hiervan geen millennium wilde afwijken.

Maar de hoofdzaak voor ons is niet de al of niet aanwezige overeenstemming tussen de biologen over de duur van de geologische tijdperken, maar veeleer hun volkomen eensgezindheid (een wonder!) over één heel belangrijk punt. Ze zijn het er allemaal over eens dat Groenland en zelfs

---

joen jaar! Intussen noemt Croll, die zijn argumenten over de grenzen van de duur van de zonnewarmte baseert op cijfers die vroeger door Sir W. Thomson zijn vastgesteld, 60 miljoen jaar voor de tijd vanaf het begin van het cambrium. Dit geeft de liefhebbers van de *exacte* wetenschap hoop. Welke getallen ook door de occulte wetenschap worden gegeven, het staat vast dat ze worden bevestigd door een van de hedendaagse wetenschappers die als autoriteit worden beschouwd.

[1] *Proceedings of the Royal Society of London*, deel 28, blz. 282.

Spitsbergen, de overblijfselen van ons tweede continent, dat van de Hyperboreeërs, tijdens 'het mioceen' – of dit nu één of tien miljoen jaar geleden was – '*een bijna tropisch klimaat* hadden'. De prehomerische Grieken hadden een levendige overlevering bewaard over dit 'land van de eeuwige zon', waarheen hun Apollo elk jaar reisde. 'Tijdens het mioceen ontstond in Groenland (op 70° NB) een overvloed aan bomen, zoals de taxis, de redwood, de sequoia, verwant aan de Californische soorten, beuken, platanen, wilgen, eiken, populieren en notenbomen, en ook een magnolia en een zamia', zegt de wetenschap;[1] kortom, Groenland had zuidelijke planten die in noordelijke streken onbekend zijn.

Nu rijst vanzelf de volgende vraag. Als de Grieken in de tijd van Homerus op de hoogte waren van een land van de Hyperboreeërs, d.w.z. een gezegend land buiten het bereik van Boreas, de god van de winter en de orkaan, een ideaal gebied dat de latere Grieken en hun klassieke schrijvers tevergeefs hebben gezocht voorbij Scythië, een land waar de nachten kort waren en de dagen lang, en daarachter nog een land, waar de zon nooit onderging en de palm welig groeide – als ze dit alles wisten, wie heeft dit dan aan hen verteld? In hun tijd en eeuwenlang daarvóór (12)
moet Groenland beslist al bedekt zijn geweest met eeuwige sneeuw en met nooit smeltend ijs, evenals nu. Alles wijst erop dat het land van de korte nachten en de lange dagen Noorwegen of Scandinavië was, waar*achter* het gezegende land van het eeuwige licht en de eeuwige zomer lag; en om dit te kunnen weten, moeten de Grieken hun overleveringen hebben ontleend aan een volk dat ouder was dan zijzelf, en dat bekend was met die klimatologische bijzonderheden waarvan de Grieken zelf niets konden weten. Zelfs in onze tijd vermoedt de wetenschap dat er achter de poolzeeën, in de omgeving van de noordpoolcirkel, een zee bestaat die nooit bevriest en een continent dat altijd groen is. De oude leringen, en ook de *Purāṇa's*, bevatten – voor wie de allegorieën van laatstgenoemde begrijpt – dezelfde beweringen. Voor ons is het voldoende dat het heel waarschijnlijk is dat er tijdens het mioceen van de moderne wetenschap, toen Groenland een bijna tropisch land was, een volk leefde dat nu aan de geschiedenis onbekend is.

OPMERKING. De lezer wordt verzocht te bedenken dat de eerste en de volgende afdelingen van dit deel niet precies in tijdsvolgorde staan. In de eerste afdeling worden de stanza's gegeven die het 'geraamte' van de uiteenzetting vormen, en worden bepaalde belangrijke punten toegelicht en

[1] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 91.

verklaard. In de volgende afdelingen zijn verschillende aanvullende details bijeengebracht, en wordt geprobeerd een vollediger verklaring van het onderwerp te geven.

Afdeling 1

Het ontstaan van de mens

vertaling van stanza's met toelichtingen

uit het

geheime Boek van Dzyan

(14)

In de oertijd bracht een maagd,
Schone dochter van de ether,
Eeuwenlang haar bestaan door
In het grote uitspansel van de hemel, . . .

Zevenhonderd jaar zwierf ze, . . .
Zevenhonderd jaar was ze in barensnood,
Tot haar eerste werd geboren. . . .

Dan strijkt een schone eend neer,
En haast zich naar de water-moeder . . .

Voorzichtig zet de eend zich neer op de knieën
van de water-moeder,
En vindt daar een geschikte plaats om een nest
te maken,
Waar ze veilig haar eieren kan leggen.
Met vreugde legt ze daarin haar eieren,
Zes gouden eieren legt ze,
Dan een *zevende*, een ei van ijzer . . .

– *Kalevala*, rune 1

Het ontstaan van de mens volgens het geheime boek (15)

(letterlijke fragmenten[1])

Stanza 1

1. De lha die de vierde laat draaien is ondergeschikt aan de lha van de zeven, zij die ronddraaien en hun wagens laten rijden om hun heer, het ene oog. Zijn adem gaf leven aan de zeven; hij gaf leven aan het eerste.

2. De aarde sprak: 'Heer met het stralende gezicht; mijn huis is leeg . . . zend uw zonen om dit wiel te bevolken. U heeft uw zeven zonen naar de heer van wijsheid gezonden. Hij ziet u zeven keer zo dichtbij, zeven keer zo sterk voelt hij u. U heeft uw dienaren, de kleine ringen, verboden uw licht en warmte op te vangen, uw grote geschenk op haar doortocht te onderscheppen. Zend die nu naar uw dienares.'

3. De 'heer met het stralende gezicht' zei: 'Ik zal u een vuur zenden wanneer uw werk is begonnen. Verhef uw stem tot andere loka's; wend u tot uw vader, de heer van de lotus, om zijn zonen . . . uw volk zal onder het bestuur van de vaderen staan. Uw mensen zullen stervelingen zijn. De mensen van de heer van wijsheid, niet de zonen van de maan, zijn onsterfelijk. Staak uw klachten. Uw zeven huiden zijn nog op u . . . u bent niet gereed. Uw mensen zijn niet gereed.'

4. Na hevige pijnen wierp ze haar drie oude huiden af en trok haar zeven nieuwe aan, en bevond zich in haar eerste.

---

[1] Slechts 49 van de vele honderden śloka's worden hier gegeven. Niet ieder vers wordt letterlijk vertaald. Soms wordt er om het duidelijker en begrijpelijker te maken een omschrijving gebruikt, waar een letterlijke vertaling volstrekt onbegrijpelijk zou zijn.

Stanza 2

5. Het wiel draaide nog dertig crores[1] voort. Het bouwde rūpa's: zachte stenen die verhardden; harde planten die zachter werden. Zichtbare uit onzichtbare insecten en kleine levens. Ze schudde ze van haar rug, telkens
(16) wanneer ze de moeder overwoekerden. . . . Na dertig crores keerde ze zich om. Ze lag op haar rug; op haar zij . . . Ze wilde geen zonen van de hemel roepen, ze wilde geen zonen van wijsheid vragen. Ze schiep uit haar eigen schoot. Ze bracht watermensen voort, schrikwekkend en slecht.

6. De watermensen, schrikwekkend en slecht, schiep zijzelf uit de overblijfselen van andere, uit de droesem en het slijk van haar eerste, tweede, en derde, vormde ze hen. De dhyānī's kwamen en keken – de dhyānī's uit de schitterende vader-moeder, uit de witte gebieden kwamen ze, uit de verblijfplaatsen van de onsterfelijke stervelingen.

7. Ze waren ontstemd. Ons vlees is daar niet. Geen geschikte rūpa's voor onze broeders van het vijfde. Geen woningen voor de levens. Zuivere wateren, geen troebele, moeten ze drinken. Laten we ze drogen.

8. De vlammen kwamen. De vuren met de vonken; de nachtvuren en de dagvuren. Ze droogden de troebele donkere wateren op. Met hun hitte dempten ze ze. De lha's van boven, en de lhamayin van beneden, kwamen. Ze doodden de vormen met twee en vier gezichten. Ze bevochten de geitmensen, de mensen met hondenkoppen, en de mensen met vislichamen.

9. Moeder-water, de grote zee, treurde. Ze verhief zich, ze verdween in de maan, die haar had doen oprijzen, die haar het leven had geschonken.

10. Toen ze waren vernietigd, bleef moeder-aarde leeg. Ze vroeg om te worden gedroogd.

---

[1] Noot vert.: 1 crore = 10 miljoen (jaar).

Stanza 3

11. De heer van de heren kwam. Van haar lichaam scheidde hij de wateren, en dat was de hemel daarboven, de eerste hemel.

12. De grote chohans riepen de heren van de maan, met de luchtlichamen. 'Breng mensen voort, mensen van uw aard. Geef hun hun vormen vanbinnen. Ze zal hen vanbuiten bekleden. Mannen-vrouwen zullen ze zijn. Ook heren van de vlam . . .'

13. Ze gingen, elk naar het hem toegewezen land: zeven van hen, elk naar zijn deel. De heren van de vlam blijven achter. Ze wilden niet gaan, ze wilden niet scheppen.

Stanza 4 (17)

14. De zeven menigten, de 'uit wil geboren heren', gedreven door de geest van het leven-schenken, scheiden mensen van zich af, ieder op zijn eigen gebied.

15. Zeven keer zeven schaduwen van toekomstige mensen werden geboren, ieder met zijn eigen kleur en soort. Ieder ondergeschikt aan zijn vader. De vaderen, zonder botten, konden geen leven schenken aan wezens met botten. Hun nakomelingen waren bhūta's, zonder vorm of denkvermogen. Daarom worden ze de chhāyā's genoemd.

16. Hoe worden de manushya's geboren? De manu's met denkvermogen, hoe worden ze gemaakt? De vaderen riepen hun eigen vuur te hulp – het vuur dat in de aarde brandt. De geest van de aarde riep het zonnevuur te hulp. Deze drie brachten door hun gezamenlijke inspanning een goed rūpa voort. Het kon staan, lopen, rennen, liggen, of vliegen. Toch was het nog slechts een chhāyā, een schaduw zonder verstand . . .

17. De adem had een vorm nodig; de vaderen gaven die. De adem had een grof lichaam nodig; de aarde vormde het. De adem had de levensgeest nodig; de zonne-lha's bliezen die in zijn vorm. De adem had een spiegel van zijn lichaam nodig. 'We gaven hem de onze', zeiden de dhyānī's. De adem had een voertuig van begeerten nodig. 'Hij heeft het', zei de drooglegger van de wateren. Maar de adem heeft een denk-

vermogen nodig om het heelal te omvatten. ‘We kunnen dat niet geven’, zeiden de vaderen. ‘Dat heb ik nooit gehad’, zei de geest van de aarde. ‘De vorm zou worden verteerd als ik hem het mijne gaf’, zei het grote vuur . . . De mens bleef een lege verstandeloze bhūta . . . Zo hebben degenen zonder botten leven geschonken aan hen die in het derde mensen met botten werden.

Stanza 5

18. De eersten waren de zonen van yoga. Hun zonen de kinderen van de gele vader en de witte moeder.

(18) 19. Het tweede ras was het product van knopvorming en uitzetting, de aseksuelen uit de geslachtlozen.[1] Zo werd, o lanoe, het tweede ras voortgebracht.

20. Hun vaderen waren de zelfgeborenen. De zelfgeborenen, de chhāyā’s uit de stralende lichamen van de heren, de vaderen, de zonen van de schemering.

21. Toen het ras oud werd, vermengden de oude wateren zich met de jongere wateren. Toen zijn druppels troebel werden, verdwenen ze in de nieuwe stroom, in de hete stroom van het leven. Het uitwendige van het eerste werd het inwendige van het tweede. De oude vleugel werd de nieuwe schaduw, en de schaduw van de vleugel.

Stanza 6

22. Het tweede ontwikkelde daarna de ei-geborenen, het derde. Het zweet groeide, zijn druppels groeiden, en de druppels werden hard en rond. De zon verwarmde het; de maan koelde het af en gaf het vorm; de wind voedde het tot het rijp was. De witte zwaan van het sterrengewelf overschaduwde de grote druppel. Het ei van het toekomstige ras, de mens-

[1] De gedachte en de geest van de zin worden hier gegeven, omdat een letterlijke vertaling de lezer heel weinig zou zeggen.

zwaan van het latere derde. Eerst mannelijk-vrouwelijk, dan man en vrouw.

23. De zelfgeborenen waren de chhāyā's: de schaduwen van de lichamen van de zonen van de schemering.

Stanza 7

24. De zonen van wijsheid, de zonen van de nacht, gereed voor wedergeboorte, daalden neer. Ze zagen de verachtelijke vormen van het eerste derde. 'We kunnen kiezen,' zeiden de heren, 'we hebben wijsheid.' Sommigen traden in de chhāyā's. Sommigen wierpen de vonk uit. Sommigen stelden het uit tot het vierde. Uit hun eigen rūpa vulden ze de kāma. Zij die intraden werden arhats. Zij die slechts een vonk ontvingen bleven zonder kennis; de vonk gloeide zwak. Het derde bleef zonder denkvermogen. Hun jīva's waren niet gereed. Deze werden apart gezet onder de zeven. Ze (19)
werden langhoofdig. De derden waren gereed. 'In deze zullen we wonen', zeiden de heren van de vlam.

25. Hoe handelden de mānasa, de zonen van wijsheid? Ze verwierpen de zelfgeborenen. Ze zijn niet gereed. Ze wezen de zweetgeborenen af. Ze zijn niet helemaal gereed. Ze wilden niet intreden in de eerste ei-geborenen.

26. Toen de zweetgeborenen de ei-geborenen voortbrachten, de tweevoudigen en de machtigen, de sterken met botten, zeiden de heren van wijsheid: 'Nu zullen we scheppen.'

27. Het derde ras werd het vāhana van de heren van wijsheid. Het schiep 'zonen van wil en yoga', door kriyāśakti schiep het hen, de heilige vaderen, voorouders van de arhats . . .

Stanza 8

28. Uit de zweetdruppels, uit de resten van de substantie, de stof van dode lichamen van mensen en dieren van het voorafgaande wiel, en uit afgeworpen stof, werden de eerste dieren voortgebracht.

29. Dieren met botten, draken uit de afgrond, en vliegende sarpa's werden aan de kruipende wezens toegevoegd. Die welke op de grond kruipen kregen vleugels. Die met de lange halzen in het water werden de voorouders van de vogels in de lucht.

30. Tijdens het derde ras groeiden en veranderden de dieren zonder botten: ze werden dieren met botten, hun chhāyā's werden vast.

31. De dieren scheidden zich het eerst. Ze begonnen zich voort te planten. De tweevoudige mens scheidde zich ook. Hij zei: 'Laten we doen zoals zij; laten we ons verenigen en wezens maken.' Dat deden ze.

32. En zij die geen vonk hadden namen reusachtige vrouwelijke dieren tot zich. Ze brachten daarmee stomme rassen voort. Zij waren zelf stom. Maar hun tongen maakten zich los. De tongen van hun nageslacht bleven stil. Monsters brachten ze voort. Een ras van kromme roodharige monsters die op handen en voeten liepen. Een stom ras, om de schande onuitgesproken te laten.

(20) Stanza 9

33. Toen ze dit zagen, treurden de lha's die geen mensen hadden gevormd, en zeiden:

34. 'De amānasa hebben onze toekomstige woningen ontwijd. Dit is karma. Laten we in de andere wonen. Laten we hun iets beters leren, opdat er niet iets ergers gebeurt.' Dat deden ze. . . .

35. Toen werden alle mensen met manas begiftigd. Ze zagen de zonde van de verstandelozen.

36. Het vierde ras ontwikkelde de spraak.

37. Het ene werd twee; ook alle levende en kruipende wezens die nog één waren, reuzenvissen, vogels, en slangen met hoornkoppen.

Stanza 10

38. Twee aan twee op de zeven gebieden, zo bracht het derde ras de mensen van het vierde ras voort; de goden werden niet-goden; de sura's werden asura's.

39. Het eerste in elk gebied was maankleurig; het tweede geel als goud; het derde rood; het vierde bruin, dat van zonde zwart werd. De eerste zeven menselijke loten hadden alle één huidskleur. De volgende zeven begonnen zich te vermengen.

40. Toen werd het vierde vervuld van trots. Wij zijn de koningen, zeiden ze; wij zijn de goden.

41. Ze namen vrouwen, mooi om te zien. Vrouwen uit de verstandelozen, de kleinhoofdigen. Ze brachten monsters voort, boosaardige demonen, mannelijk en vrouwelijk, en ook khado's (ḍākinī's), met een klein verstand.

42. Ze bouwden tempels voor het menselijk lichaam. Het mannelijke en het vrouwelijke aanbaden ze. Het derde oog werkte toen niet meer.

Stanza 11

43. Ze bouwden reusachtige steden. Bij het bouwen maakten ze gebruik van zeldzame aarden en metalen, en uit de uitgebraakte vuren, uit de witte steen van de bergen en uit de zwarte steen hakten ze hun eigen beelden naar (21)
hun grootte en gelijkenis, en aanbaden ze.

44. Ze bouwden grote beelden, negen yati's[1] hoog, de grootte van hun lichamen. Onderaardse vuren hadden het land van hun vaderen verwoest. Het water bedreigde het vierde.

45. De eerste grote wateren kwamen. Ze verzwolgen de zeven grote eilanden.

46. Alle heiligen gered, de niet-heiligen vernietigd. Met hen de meeste reuzendieren, voortgebracht uit het zweet van de aarde.

---

[1] Noot vert.: 1 yati = 3 Eng. voet = 3 × 0,305 m.

Stanza 12

47. Er bleven weinig mensen over: enkele gele, enkele bruine en zwarte, en enkele rode bleven bestaan. De maankleurigen waren voor altijd verdwenen.

48. Het vijfde, voortgebracht uit het heilige geslacht, bleef bestaan; het werd bestuurd door de eerste goddelijke koningen.

49. . . . Die weer neerdaalden, die vrede sloten met het vijfde, en die het onderwezen en instrueerden. . . .

Stanza 1[1]

Het begin van bewust leven

§ (1) De LHA, of geest van de aarde. (2) Het aanroepen van de zon door de aarde. (3) Wat de zon antwoordt. (4) De transformatie van de aarde.

1. De lha (*a*) die de vierde (*bol, of onze aarde*) laat draaien is ondergeschikt aan de lha('s) van de zeven (*de planeetgeesten*) (*b*), zij die ronddraaien en hun wagens laten rijden om hun heer, het ene oog van onze wereld (loka-chakshuḥ). Zijn adem gaf leven aan de zeven (*gaf licht aan de planeten*). Hij gaf leven aan het eerste (*c*). 'Het zijn allemaal draken van wijsheid', voegt de Toelichting eraan toe (*d*).

(*a*) Lha is in de gebieden aan de andere kant van de Himālaya het oude woord voor 'geest', voor elk hemels of *bovenmenselijk* wezen, en het omvat de hele reeks hemelse hiërarchieën, van een aartsengel of dhyānī tot een engel van duisternis, of aardgeest.

(*b*) Deze formulering laat in duidelijke taal zien dat de beschermgeest van onze bol, die in de keten de vierde is, ondergeschikt is aan de hoogste geest (of god) van de zeven planeetgenii of -geesten. Zoals al is uiteengezet, hadden de Ouden in hun lange lijst van goden zeven belangrijke mysteriegoden, van wie de hoofdgod *exoterisch* de zichtbare zon of de achtste was, en *esoterisch* de *tweede logos*, de demiurg. De zeven (die nu in de christelijke religie de 'zeven ogen van de Heer' zijn geworden)

---

[1] Alle woorden en zinnen tussen haakjes in de stanza's en de toelichtingen zijn van de schrijfster. Op sommige plaatsen zijn ze vanuit hindoestandpunt misschien onvolledig en zelfs ontoereikend, maar in de betekenis die de esoterie van de andere kant van de Himālaya eraan hecht, zijn ze juist. In al die gevallen is de schrijfster hiervoor verantwoordelijk. Omdat ze nooit aanspraak heeft gemaakt op persoonlijke onfeilbaarheid, kan dat wat ze op eigen gezag geeft veel te wensen overlaten in de heel duistere gevallen waarbij het om een te diepzinnige metafysica gaat. De leer wordt gegeven zoals we haar begrijpen; en omdat er op elk symbool en elke allegorie zeven sleutels van interpretatie passen, zal dat wat misschien geen passende betekenis heeft, zeg vanuit psychologisch of sterrenkundig gezichtspunt, volkomen juist blijken te zijn vanuit fysisch of metafysisch gezichtspunt.

waren de bestuurders van de zeven *hoofd*planeten; maar deze waren niet
(23) geteld op de manier die later was bedacht door mensen die de werkelijke *mysteriën* waren vergeten of deze onvoldoende hadden begrepen, en ze omvatten noch de zon, noch de maan of de aarde. De zon was exoterisch het hoofd van de twaalf grote goden, of de sterrenbeelden van de dierenriem; en esoterisch de messias, de christos (die is *gezalfd* door de GROTE ADEM of de ENE), omringd door zijn twaalf ondergeschikte machten, die op hun beurt ondergeschikt zijn aan elk van de zeven 'mysteriegoden' van de planeten.

'De zeven hogeren laten de zeven lha's de wereld scheppen', zegt een Toelichting; dit betekent dat onze aarde – als we de rest buiten beschouwing laten – werd *geschapen* of gevormd door aardgeesten, terwijl de 'bestuurders' eenvoudig toezicht uitoefenden. Dit is de eerste kiem, het zaadje dat later uitgroeide tot de boom van de astrologie en de astrolatrie. De hogeren waren de kosmokratores, de bouwers van ons zonnestelsel. Dit wordt bevestigd door alle oude kosmogonieën: die van Hermes, van de Chaldeeën, van de ārya's, van de Egyptenaren en zelfs van de joden. De gordel van de hemel, de tekens van de dierenriem (de *heilige dieren*), zijn evengoed de bnei-elohim (zonen van de goden of van de elohim) als de aardgeesten, maar ze gaan aan deze vooraf. Soma en Sin, Isis en Diana, zijn allemaal maangoden of -godinnen, en worden de vaders en moeders van onze aarde genoemd, die aan hen ondergeschikt is. Maar deze zijn op hun beurt ondergeschikt aan hun 'vaders' en 'moeders' – laatstgenoemden zijn onderling verwisselbaar en variëren met elk volk – de goden en hun planeten, zoals Jupiter, Saturnus, Bel, Brihaspati, enz.

(*c*) 'Zijn adem gaf leven aan de zeven' heeft evengoed betrekking op de zon, die leven geeft aan de planeten, als op de 'Hoge', de *spirituele zon*, die leven geeft aan de hele Kosmos. De astronomische en astrologische sleutels die de poort kunnen openen die toegang geeft tot de mysteriën van de theogonie, kunnen slechts worden gevonden in de latere commentaren die aan de stanza's zijn toegevoegd.

In de apocalyptische śloka's van de oude verslagen is de taal even symbolisch als in de *Purāṇa's*, hoewel minder mythisch. Zonder hulp van de latere toelichtingen, opgesteld door generaties van adepten, zou het onmogelijk zijn de betekenis goed te begrijpen. In de oude kosmogonieën zijn de zichtbare en de onzichtbare werelden de dubbele schakels van één en dezelfde keten. Zoals de onzichtbare logos, met zijn zeven hiërarchieën (elk door haar voornaamste engel of bestuurder vertegenwoordigd of verpersoonlijkt) één MACHT vormen, de innerlijke en de onzichtbare, zo zijn de zon en de zeven hoofdplaneten in de wereld van de vormen de zichtbare

en actieve kracht; laatstgenoemde 'hiërarchie' is om zo te zeggen de zichtbare en objectieve logos van de onzichtbare en (behalve in de laagste graden) altijd subjectieve engelen.

Dus – om met dit voorbeeld enigszins op de toelichting vooruit te lopen – is elk ras, zoals men zegt, tijdens zijn evolutie geboren onder de directe (24)
invloed van een van de planeten. Het eerste ras ontving zijn levensadem van de zon, zoals we later zullen zien; terwijl de derde mensheid – zij die zich gingen voortplanten, of van androgynen afzonderlijke entiteiten werden, de ene mannelijk en de andere vrouwelijk – zoals men zegt onder de directe invloed staat van Venus, '*de kleine zon* waarin de zonnebol zijn licht opslaat'.

De opsomming van de stanza's in deel 1 liet zien dat de genesis[1] van goden en mensen voortkwam uit een en hetzelfde punt, dat het ene universele, onveranderlijke, eeuwige, en absolute ÉÉN-ZIJN is. In zijn eerste gemanifesteerde aspect hebben we het zien worden: (1) in de sfeer van objectiviteit en fysica, de oorspronkelijke substantie en kracht (middelpuntzoekend en middelpuntvliedend, positief en negatief, mannelijk en vrouwelijk, enz.); (2) in de wereld van de metafysica, de GEEST VAN HET HEELAL, of kosmische ideatie, door sommigen de LOGOS genoemd.

Deze LOGOS is de top van de driehoek van Pythagoras. Wanneer de driehoek volledig is, wordt hij de tetraktis, of de driehoek in het vierkant, en wordt het tweevoudige symbool van het vierletterige tetragrammaton in de gemanifesteerde Kosmos, en van zijn fundamentele drievoudige STRAAL in het ongemanifesteerde, of zijn noumenon.

Meer metafysisch uitgedrukt wordt de hier genoemde classificatie van kosmische basisbeginselen meer voor het gemak gegeven dan wegens haar absolute filosofische nauwkeurigheid. Bij het begin van een groot manvantara manifesteert parabrahman zich als mūlaprakriti en vervolgens als de logos. Deze logos is gelijkwaardig aan het 'onbewuste universele denkvermogen', enz., van de westerse pantheïsten. Hij vormt de basis van de SUBJECT-kant van het gemanifesteerde zijn, en is de bron van alle manifestaties van individueel bewustzijn. Mūlaprakriti, of oorspronkelijke kosmische substantie, is de grondslag van de OBJECT-kant van de dingen – de basis van alle objectieve evolutie en van het ontstaan van de Kosmos. Kracht komt dus niet met de oorspronkelijke substantie uit de verborgenheid van parabrahman tevoorschijn. Ze is *de omzetting in energie van het boven-bewuste*

[1] Volgens de geleerde definitie van dr. A. Wilder is genesis, γένεσις, niet schepping, maar '*een komen uit het eeuwige* naar de kosmos en de tijd' – 'een komen van *esse* naar *existere*', of 'van ZIJN-HEID naar het zijn', zoals een theosoof zou zeggen.

denken van de logos, die vanuit de potentiële verborgenheid in de ene werkelijkheid – bij wijze van spreken – wordt gegoten in de objectivering van de logos. Hieraan ontspringen de wonderbaarlijke wetten van de stof: van hier komt ook de 'eerste indruk' die door bisschop Temple met zo weinig resultaat is besproken. Kracht komt dus *niet gelijktijdig met de eerste objectivering van mūlaprakriti*. Maar omdat laatstgenoemde zonder kracht noodzakelijkerwijs volkomen inert is – *een zuivere abstractie* – is het niet nodig een al te fijn spinnenweb van subtiliteiten te weven betreffende de volgorde
(25) van de kosmische basisbeginselen. Kracht *volgt op* mūlaprakriti, maar *zonder* kracht bestaat mūlaprakriti in feite niet.[1]

De 'hemelse mens' (tetragrammaton) die de prōtogonos is, Tikkun, de eerstgeborene uit de passieve godheid en de eerste manifestatie van de schaduw van die godheid, is de universele vorm en idee, die de gemanifesteerde logos, Adam-Kadmon, voortbrengt, of in de kabbala het vierletterige symbool van het *heelal zelf*, ook de *tweede* logos genoemd. De tweede komt voort uit de eerste en ontwikkelt de derde driehoek (zie de sefiroth-boom); en uit laatstgenoemde (de lagere menigte van engelen) worden MENSEN voortgebracht. Dit derde aspect zullen we nu behandelen.

De lezer moet voor ogen houden dat er een groot verschil bestaat tussen de LOGOS en de demiurg, want de ene is *geest* en de andere is *ziel*; of zoals dr. Wilder het formuleert: 'Dianoia en logos zijn synoniem, nous staat hoger en is nauw verwant met τὸ ἀγαθόν, want de ene is het hogere bevatten, de andere is het begrijpen – de ene betreft het abstracte kennen, de andere is verstandelijk.'[2]

Bovendien werd de mens in verschillende stelsels als de *derde logos* beschouwd. De esoterische betekenis van het woord logos (spraak of woord, verbum) is het weergeven van het verborgen denken in een objectieve uitdrukking, zoals in een foto. De logos is de spiegel die het GODDELIJK DENKVERMOGEN weerkaatst, en het heelal is de spiegel van de logos, hoewel laatstgenoemde het *zijn* van dat heelal is. Zoals de logos *alles* in het heelal van pleroma weerkaatst, zo weerkaatst de mens in zichzelf alles wat hij in *zijn* heelal, de aarde, ziet en vindt. Het zijn de drie hoofden van de kabbala: 'Unum intra alterum et alterum supra alterum'.[3] 'Elk heelal (wereld of planeet) heeft zijn eigen logos', zegt de leer. De zon werd door de Egyptenaren altijd 'het oog van Osiris' genoemd, en was zelf de logos, de eerstgeborene, of het aan de wereld gemanifesteerde

---

[1] Voor een duidelijker uitleg van de basisbeginselen, die voorkomen in de esoterie van de *Bhagavad Gītā*, zie de 'Notes' daarover in de *The Theosophist* van februari, maart, april en juli 1887.

[2] Alexander Wilder, 'Philological notes', *The Platonist*, maart 1887, blz. 131.

[3] *Zohar: Idra Zuta*, 3:288b. Vertaling: De ene binnen de andere, en elk boven elkaar.

licht, 'dat het denkvermogen en het goddelijk intellect van het verborgene is'. Alleen door de zevenvoudige straal van dit licht kunnen we ons bewust worden van de logos door middel van de demiurg, door laatstgenoemde te beschouwen als de *schepper* van onze planeet en van alles wat daartoe behoort, en eerstgenoemde als de leidende kracht van die 'schepper' – tegelijk goed en kwaad, de oorsprong van het goede en de oorsprong van het kwade. Deze 'schepper' is *op zichzelf* goed noch kwaad, maar door zijn gedifferentieerde aspecten in de natuur neemt hij het ene of het andere karakter aan. Met de door de ruimte verspreide onzichtbare en onbekende heelallen had geen van de zonnegoden iets te maken. Het denkbeeld wordt heel duidelijk tot uitdrukking gebracht in de boeken van Hermes en in alle oude volksverhalen. Het wordt meestal gesymboliseerd door de draak en de slang – de draak van het goede en de slang van het kwade, op aarde vertegenwoordigd door de magie van de rechter- en die van de linkerhand. In het epische gedicht van Finland, de *Kalevala*[1], (26)
wordt de oorsprong van de slang van het kwade gegeven: ze is geboren uit het 'speeksel van Suoyatar . . . en haar werd een levende ziel gegeven door het beginsel van het kwaad', Hisi. Er wordt een beschrijving gegeven van de strijd tussen de twee, het 'wezen van het kwaad' (de slang of tovenaar), en Ahti, de draak – 'de magiër Lemminkainen'. Laatstgenoemde is een van de zeven zonen van Ilmatar, de maagdelijke 'dochter van de lucht', zij die vóór de schepping 'vanuit de hemel in de zee viel', d.w.z. de geest, getransformeerd tot de stof van het zintuiglijke leven. Er ligt een wereld van betekenis en occulte gedachten in de volgende paar regels (rune 26), die bewonderenswaardig zijn weergegeven door dr. J.M. Crawford uit Cincinnati. De held Lemminkainen, de goede magiër,

> Houwt met magische kracht de muur omver,
> Breekt de palissade in stukken,
> Slaat *zeven* palen tot atomen,
> Hakt de *slangenmuur* tot puin. . . .
> Als het monster, onbekommerd, . . .
>
> Zich met zijn giftige bek stort
> Op het hoofd van Lemminkainen.
> Maar de held herinnert zich onmiddellijk
> De *kernspreuken van kennis* en spreekt ze uit,
> Woorden die kwamen uit verre tijden,
> Woorden die zijn voorouders hem leerden . . .

(*d*) In China worden de mensen van Fu-hsi (of de 'hemelse mens') de 12 t'ien-huang genoemd, de 12 hiërarchieën van dhyānī's of engelen, met

[1] *The Kalevala*, vert. J.M. Crawford, New York: J.B. Alden, 1888.

mensengezichten en drakenlichamen – waarbij de draak de *goddelijke* wijs-
(27) heid of geest voorstelt;[1] en ze scheppen mensen door te incarneren in zeven figuren van klei – aarde en water – gemaakt in de vorm van die t'ien-huang, een derde allegorie (vergelijk dit met de symboliek van de bonzen). De 12 ASEN van de Scandinavische Edda's doen hetzelfde. In de geheime catechismus van de druzen van Syrië – een legende die woord voor woord wordt herhaald door de oudste stammen die rondom de Eufraat leven – werden de mensen geschapen door de 'zonen van god' die op aarde neerdaalden, waar ze, na zeven mandragora's te hebben verzameld, deze wortels bezielden, die onmiddellijk mensen werden.[2]

Al deze allegorieën wijzen op één en dezelfde oorsprong – op de tweevoudige en drievoudige aard van de mens; tweevoudig, als mannelijk en

---

[1] Er is herhaaldelijk gezegd dat de slang het symbool van wijsheid en van occulte kennis is. 'Vanaf de vroegste oudheid waarover we historische kennis bezitten, is de slang in verband gebracht met de god van wijsheid', schrijft Staniland Wake (*The Origin and Significance of the Great Pyramid*, blz. 73). 'Dit dier was het bijzondere symbool van Thoth of Taut . . . en van al die *goden*, zoals Hermes [?] en Seth, die met hem in verband kunnen worden gebracht. Dit is ook de oorspronkelijke Chaldeeuwse triade Hea of Hoa.' Volgens Sir Henry Rawlinson hebben de belangrijkste benamingen van deze godheid betrekking op 'zijn functies als de bron van alle kennis en wetenschap'. Niet alleen is hij 'de intelligente vis', maar zijn naam kan worden geïnterpreteerd als zowel 'leven' als slang [een ingewijde adept], en hij wordt 'afgebeeld door de grote slang die een heel opvallende plaats inneemt onder de symbolen van de goden op de zwarte stenen waarop de goede daden van de Babyloniërs zijn vastgelegd'. Asklēpios, Serapis, Pluto, Khnum en Kneph zijn allemaal godheden met de attributen van een slang. Dupuis zegt: 'Ze zijn allemaal *genezers*, schenkers van geestelijke en lichamelijke gezondheid, en van *verlichting*.' De uit een adder gevormde kroon, de thermuthis, behoort aan Isis, de godin van leven en genezing. De *Upanishads* bevatten een verhandeling over de *wetenschap van de slangen*, met andere woorden, de wetenschap van de occulte kennis; en de nāga's van de exoterische boeddhist zijn niet 'de mythische slangachtige *wezens* . . . wezens verheven boven de mens en de beschermers van de wet van Boeddha', zoals Schlagintweit gelooft, maar echte levende mensen, sommigen hoger staand dan de mens op grond van hun occulte kennis; ze zijn de *beschermers van de wet van Boeddha*, omdat *ze zijn metafysische leringen juist interpreteren*, terwijl anderen moreel lager staan, omdat ze *zwarte* magiërs zijn. Daarom is terecht verklaard dat Gautama Boeddha 'aan hen een meer filosofisch religieus stelsel zou hebben onderwezen dan aan de mensen die in de tijd van zijn verschijnen niet voldoende waren gevorderd om het te begrijpen' (Emil Schlagintweit, *Buddhism in Tibet*, 1863, blz. 31).

[2] De mandragora is de alruin van de *Bijbel*, van Rachel en Lea. Het zijn de wortels van een plant, vlezig, harig, en van onderen gevorkt, die ruwweg de ledematen van een mens, het lichaam en zelfs een hoofd voorstellen. De magische en mysterieuze eigenschappen ervan zijn sinds de oudste tijden in mythen en toneelvoorstellingen verkondigd. Vanaf Rachel en Lea, die zich ermee overgaven aan hekserij, tot Shakespeare toe, die spreekt over het *gekrijs*

> als van alruinen, ontrukt aan de aarde,
> Dat levende stervelingen die het horen krankzinnig maakt
> – *Romeo en Julia*, 4de bedrijf, 3de toneel →

vrouwelijk; drievoudig, als bestaande uit een spirituele en een psychische essentie *vanbinnen*, en uit een stoffelijk weefsel vanbuiten.

---

2. De aarde sprak: 'Heer met het stralende gezicht (*de zon*); mijn huis is leeg . . . zend uw zonen om dit wiel (*de aarde*) te bevolken. U heeft uw zeven zonen naar de heer van wijsheid gezonden (*a*). Hij ziet u zeven keer zo dichtbij, zeven keer zo sterk voelt hij u. U heeft uw dienaren, de kleine ringen, verboden uw licht en warmte op te vangen, uw grote geschenk op haar doortocht te onderscheppen (*b*). Zend die nu naar uw dienares!' (*c*).

(*a*) De 'heer van wijsheid' is Mercurius, of Budha.

(*b*) De moderne Toelichting verklaart deze woorden als een verwijzing naar het bekende sterrenkundige feit 'dat Mercurius zeven keer zoveel licht en warmte van de zon ontvangt als de aarde, of zelfs de schone (28)
Venus, die slechts twee keer zoveel ontvangt als onze onbetekenende bol'. Of dat feit in de oudheid bekend was, kan worden afgeleid uit het gebed van de 'aardgeest' tot de zon, zoals dat in de tekst is gegeven.[1] De zon weigert echter de aardbol te bevolken, omdat deze nog niet gereed is om leven te ontvangen.

Mercurius is als astrologische planeet nog occulter en mysterieuzer dan Venus. Hij is identiek met de mazdeïsche Mithra, de genius, of god 'geplaatst tussen de zon en de maan, de eeuwige metgezel van de 'zon' van wijsheid'.[2] Volgens Pausanias[3] heeft hij een gemeenschappelijk altaar met

---

was de alruin de magische plant *bij uitstek*.

Deze wortels, zonder stengel, en met grote bladeren die als een reusachtige haardos uit de top van de wortel groeien, vertonen weinig overeenkomst met de mens, tenminste als ze in Spanje, Italië, Klein-Azië, of Syrië worden gevonden. Maar op het eiland Kreta, en in Karamania bij de stad Adana, hebben ze een verbazingwekkend menselijke vorm, en staan ze hoog aangeschreven als amuletten. Ze worden ook door vrouwen gedragen als tovermiddel tegen onvruchtbaarheid, en voor andere doeleinden. Ze zijn vooral effectief bij de *zwarte magie*.

[1] Copernicus beschreef zijn theorieën over de 'omwenteling van de hemellichamen' in de 16de eeuw, en de *Zohar*, zelfs zoals deze is samengesteld door Moses de León in de 13de eeuw, zegt: 'Uit het boek van Hammannunah de Oude vernemen we . . . dat de aarde om zichzelf draait in de vorm van een cirkel; dat sommigen zich bovenop, en anderen zich aan de onderkant bevinden . . . dat er sommige landen zijn die verlicht worden, terwijl andere zich in duisternis bevinden; voor deze is het dag, als het voor de eerstgenoemde nacht is; en er zijn landen waar het voortdurend dag is, of waar de nacht slechts enkele ogenblikken duurt' (*Zohar*, 3:10a; Isaac Myer, *Qabbalah*, blz. 139).

[2] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 4, blz. 161.

[3] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland*, boek 5.

Jupiter. Hij had vleugels om uit te drukken dat hij de zon in zijn loop volgde; en hij werd de nuntius, of zonnewolf, genoemd, 'solaris luminis particeps'.[1] Hij was de leider en oproeper van zielen, de 'grote magiër' en de hiërofant. Vergilius beeldt hem af terwijl hij 'zijn staf opneemt om de in de Orcus gestorte zielen op te roepen' – tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco.[2] (Zie ook Fargard 21 van de *Vendīdād* over de hemelse militie.) Hij is de goudkleurige Mercurius, de χρυσοφαὴς Ἑρμῆς; en de hiërofanten verboden zijn naam uit te spreken. Hij wordt in de Griekse mythologie gesymboliseerd door een van de *honden* (waakzaamheid), die waken over de hemelse kudde (occulte wijsheid), of Hermes Anubis, of ook Agathodaimōn. Hij is de Argus die waakt over de aarde, en die door de aarde ten onrechte voor de zon zelf wordt aangezien. Door tussenkomst van Mercurius bad keizer Julianus elke avond tot de occulte zon; want, zoals Vossius zegt:

> Alle theologen zijn het erover eens dat *Mercurius en de zon één zijn* . . . Hij was de welsprekendste en wijste van alle goden, wat niet verwonderlijk is, *omdat Mercurius zo dicht bij de wijsheid en het woord van god* (de zon) *staat* dat hij met beide werd verward.[3]

Vossius spreekt hier een grotere occulte waarheid uit dan hij vermoedde. De Hermes-Sarameyas van de Grieken is nauw verwant met de saramā en sārameya van de hindoes, de goddelijke wachter, 'die waakt over de gouden kudde van sterren en zonnestralen'.

Met de duidelijker woorden van de Toelichting:

(29) '*De bol, voortgedreven door de geest van de aarde en zijn zes helpers, krijgt van de geest van de zon, door middel van de zeven planetaire dhyānī's, al zijn levenskrachten, zijn leven, en vermogens. Ze zijn zijn boodschappers van licht en leven.*'

'*Evenals elk van de zeven gebieden van de aarde, ontvangt elk van de zeven*[4] *eerstgeborenen* (de oorspronkelijke mensengroepen) *spiritueel zijn licht en leven van zijn eigen bijzondere dhyānī – en fysiek van het paleis* (huis, de planeet) *van die dhyānī; hetzelfde geldt voor de zeven grote rassen die erop zullen worden geboren. Het eerste wordt onder de beschutting van*

---

[1] Vertaling: Die deelheeft aan het licht van de zon.

[2] *Aeneis*, 4:242.

[3] *De origine ac progressu idololatriae*, 1668, boek 2, blz. 373.

[4] De wetenschap onderwijst dat Venus van de zon twee keer zoveel licht en warmte ontvangt als de aarde. Daarom zegt men dat de planeet, de voorbode van de dageraad en van de schemering, de helderste van alle planeten, aan de aarde een derde geeft van wat ze ontvangt, en twee delen voor zichzelf behoudt. Dit heeft zowel een occulte als een sterrenkundige betekenis.

de zon geboren; het tweede onder Brihaspati (Jupiter); *het derde onder Lohitāṅga* (met het 'vurige lichaam', Venus of Śukra); *het vierde onder Soma* (de maan, ook onze bol, omdat de vierde sfeer onder en uit de maan wordt geboren) *en Śani*, *Saturnus*, *de Krūra-lochana* (met het boze oog) *en de Asita* (de duistere); *het vijfde onder Budha* (Mercurius).'

'*Zo is het ook met de mens en ieder 'mens' in de mens* (elk beginsel). *Elk krijgt zijn bijzondere eigenschappen van zijn beginsel* (de planeetgeest), *daarom is ieder mens een zevenvoud* (of een combinatie van beginselen, die elk hun oorsprong hebben in een eigenschap van die specifieke dhyānī). *Elke actieve kracht of macht van de aarde komt tot haar van een van de zeven heren. Het licht komt door Śukra* (Venus), *die een drievoudige hoeveelheid ontvangt, en een derde ervan aan de aarde geeft.*[1] *Daarom worden ze 'tweelingzusters' genoemd, maar de geest van de aarde is ondergeschikt aan de 'heer' van Śukra. Onze wijzen stellen de twee bollen als volgt voor: de een boven en de ander onder het dubbele teken* (de oorspronkelijke swastika, ontdaan van zijn vier armen, of het kruis ┼).'[2]

Het 'dubbele teken' is, zoals iedere student van het occultisme weet, het symbool van de mannelijke en de vrouwelijke beginselen in de natuur, van het positieve en het negatieve, want de swastika of 卐 is dat alles en nog veel meer. De hele oudheid heeft, sinds de geboorte van de astronomie – die aan het vierde ras werd meegedeeld door een van zijn goddelijke koningen van de goddelijke dynastie – en ook van de astrologie, Venus in (30)
haar sterrenkundige tabellen voorgesteld als een *bol boven een kruis, en de aarde als een bol onder een kruis*. De esoterische betekenis daarvan is: 'De aarde vervallen tot voortplanting, of tot voortbrenging van haar soorten door geslachtelijke vereniging.' Maar de latere westerse volkeren lieten niet na er een heel andere interpretatie aan te geven. Hun mystici verklaarden – geleid door het licht van de Latijnse kerk – dat dit symbool betekent dat onze aarde en alles wat zich daarop bevond, was verlost *door het kruis*, terwijl Venus (anders gezegd *Lucifer* of Satan) het vertrapte.

---

[1] 'Zoals het boven is, zo is het ook beneden' is het grondaxioma van de occulte filosofie. Omdat de logos zevenvoudig is, d.w.z. door heel de Kosmos verschijnt als zeven logoi in zeven verschillende vormen, of, zoals geleerde brahmanen verkondigen, 'elk van deze de centrale figuur is van een van de zeven hoofdafdelingen van de oude wijsheidreligie'; en omdat de zeven beginselen die corresponderen met de zeven verschillende toestanden van prajñā, of bewustzijn, in verband staan met de zeven toestanden van de stof en de zeven vormen van kracht, moet de indeling dezelfde zijn voor alles wat de aarde betreft.

[2] Venus is dus ♀, de Aarde ♁.

Venus is de meest occulte, machtige en mysterieuze van alle planeten; haar invloed op en relatie met de aarde zijn heel duidelijk. In het exoterische brahmanisme is Venus of *Śukra* – een mannelijke godheid[1] – de zoon van Bhrigu, een van de prajāpati's en een vedische wijze; hij is daityaguru, of de priester-leraar van de oorspronkelijke reuzen. De hele geschiedenis van 'Śukra' in de *Purāṇa's* heeft betrekking op het derde en het vierde ras. De Toelichting zegt:

'*Door Śukra stamden de 'dubbelen'* (*de hermafrodieten*) *van het derde* (wortelras) *af van de eerste 'zweetgeborenen'. Dit wordt daarom voorgesteld door het symbool* (de cirkel en middellijn) *tijdens het derde* (*ras*) *en door* *tijdens het vierde*.'

Dit moet worden toegelicht. De *middellijn*, wanneer deze afzonderlijk wordt aangetroffen in een cirkel, stelt de vrouwelijke natuur voor, de eerste *ideële* wereld, *zelf-voortgebracht* en *zelf-bevrucht* door de universeel verspreide levensgeest – en verwijst dus ook naar het oorspronkelijke wortelras. Ze wordt androgyn naarmate de rassen en alles op aarde zich in hun fysieke vormen ontwikkelen, en het symbool wordt veranderd in een cirkel met een middellijn waarvan een vertikale lijn uitgaat, die uitdrukking geeft aan het mannelijke en het vrouwelijke, maar nog niet gescheiden – de eerste en oudste Egyptische tau , waarna het wordt, of het mannelijke en het vrouwelijke gescheiden[2] (zie de eerste bladzijden van deel 1) en tot voortplanting vervallen. Venus (de planeet) wordt gesymboliseerd door het teken van een bol boven een kruis, wat aantoont dat de planeet de leiding heeft over de natuurlijke voortplanting van de mens. De Egyptenaren symboliseerden ankh, 'het leven', door het ansatakruis of , dat slechts een andere vorm is van Venus (Isis) ♀, en esoterisch betekende dat de mensheid en al het dierlijke leven uit de goddelijke spirituele cirkel was getreden en was vervallen tot fysieke mannelijke en vrouwelijke voortplanting. Dit teken heeft vanaf het einde van het derde ras dezelfde fallische betekenis
(31) als de 'levensboom' in Eden. Anukis, een vorm van Isis, is de godin van het leven; en ankh werd door de Hebreeën van de Egyptenaren overgenomen en tegelijk met veel andere mystieke woorden ingevoerd door Mozes, die bekend was met de wijsheid van de Egyptische priesters. Het woord ankh

[1] In de esoterische filosofie is ze mannelijk en vrouwelijk, of hermafrodiet; vandaar de Venus *met een baard* in de mythologie.

[2] Daarom is het kruis van de christenen, afgezien van het religieus-metafysische aspect, als symbool veel *fallischer* dan de heidense swastika.

in het Hebreeuws met het persoonlijke achtervoegsel betekent ‘mijn leven’, mijn bestaan, en dat ‘is het persoonlijke voornaamwoord anochi’, van de naam van de Egyptische godin Anukis.[1]

In een van de oudste catechismussen van Zuid-India, uit het district Madras, draagt de hermafrodiete godin Ardhanārī het ansatakruis, de swastika, het ‘mannelijke en vrouwelijke teken’, precies in het midden, om de preseksuele toestand van het derde ras aan te duiden.[2] Vishṇu, die nu wordt afgebeeld met een lotus die uit zijn navel groeit – of het heelal van Brahmā dat zich evolueert uit het centrale punt *nara* – is op een van de oudste beeldhouwwerken als tweeslachtig weergegeven (Vishṇu en Lakshmī), staande op een lotusblad dat op het water drijft; dit water stijgt in een halve cirkel en stroomt door de swastika, ‘de bron van de voortplanting’ of van de afstamming van de mens.

Pythagoras noemt Śukra-Venus de Sol alter, ‘de andere zon’. Van de ‘zeven paleizen van de zon’ is dat van Lucifer Venus het *derde* volgens de christelijke en joodse kabbala, terwijl de *Zohar* er de verblijfplaats van Samaël van maakt. Volgens de occulte leer is deze planeet de *oervorm* van onze aarde, en haar spirituele prototype. Daarom zegt men dat de wagen van Śukra (van Venus-Lucifer) wordt getrokken door een *achttal ‘op aarde geboren paarden’*, terwijl de strijdrossen van de wagens van de andere planeten van deze verschillen.

‘*Elke zonde die op aarde wordt begaan, wordt gevoeld door Uśanas-Śukra. De guru van de daitya’s is de beschermgeest van de aarde en de mensen. Elke verandering op Śukra wordt gevoeld op, en weerspiegeld door, de aarde.*’

Śukra, of Venus, wordt dus voorgesteld als de leraar van de daitya’s, de reuzen van het vierde ras, die volgens de hindoe-allegorie eens de heerschappij over de hele aarde verkregen, en de lagere goden versloegen. De *titanen* van de westerse allegorie staan eveneens in nauw verband met Venus-Lucifer, die door latere christenen met Satan werd vereenzelvigd. Venus werd evenals Isis afgebeeld met koehorens op haar hoofd, het symbool van de mystieke natuur, dat verwisselbaar is met, en een aanduiding is voor, de maan, omdat ze beiden maangodinnen waren. Daarom wordt deze planeet nu door theologen afgebeeld tussen de horens van de mystieke

---

[1] Het ansatakruis is het sterrenkundige planeetteken van Venus, ‘dat het bestaan van een *voortbrengingsvermogen* in seksuele zin aanduidt, en dit was een van de attributen van Isis, de *moeder*, van Eva, Chavah, of moeder-aarde, en werd door alle oude volkeren op een of andere manier erkend en tot uitdrukking gebracht’. (Uit een hedendaags kabbalistisch manuscript.)

[2] Zie ook E. Moor, *The Hindu Pantheon*, 1810, blz. 83.

(32) Lucifer[1]. De oude overlevering zegt dat Venus (geologisch) gelijktijdig verandert met de aarde; dat alles wat op de ene planeet plaatsvindt, ook op de andere gebeurt; en dat ze veel en grote gemeenschappelijke veranderingen doormaakten. Augustinus herhaalt dit alles en geeft er een fantastische interpretatie aan, waarbij hij de verschillende veranderingen van de configuratie, van de kleur, en zelfs van de baan, in verband brengt met de theologisch uitgewerkte figuur Venus-Lucifer. In zijn vrome fantasie gaat hij zelfs zover dat hij een relatie legt tussen de meest recente veranderingen van de planeet en de mythische zondvloed van Noach, waarvan wordt beweerd dat deze heeft plaatsgevonden in 1796 v.Chr.[2]

Omdat Venus geen satellieten heeft, zegt de allegorie dat 'Āsphujit' (deze 'planeet') de aarde adopteerde, de nakomeling van de maan, 'die haar moeder ontgroeide en voor veel problemen zorgde', een verwijzing naar het occulte verband tussen de twee. De bestuurder (van de planeet) Śukra[3] hield zoveel van zijn geadopteerde kind dat hij incarneerde als Uśanas en het vol-

---

[1] Athenaeus (*Deipnosophistae*, 10:454) toont aan dat de eerste letter van de naam Satan vroeger werd voorgesteld door een boog en halve maan; en sommige rooms-katholieken, goede en vriendelijke mensen, willen het publiek laten geloven dat de moslims de halve maan als wapen van hun volk hebben gekozen ter ere van de halvemaanvormige horens van Lucifer. Sinds het instellen van de rooms-katholieke dogmatiek werd Venus, tegen alle rede en logica in, altijd geïdentificeerd met Satan en Lucifer, of de grote draak. Zoals de kenners van de symboliek en de astronomen hebben aangetoond, 'had het verband tussen de slang en het denkbeeld 'duisternis' een sterrenkundige basis. De stand die het sterrenbeeld Draak in een bepaalde tijd innam, gaf aan dat de grote slang over de nacht heerste. Dit sterrenbeeld stond vroeger precies in het midden van de hemel, en is zo omvangrijk dat het de Grote Draak werd genoemd. Zijn lichaam strekt zich uit over zeven tekens van de dierenriem' (Staniland Wake, *The Origin and Significance of the Great Pyramid*, blz. 79); en Dupuis – 'die' volgens Staniland Wake 'in de draak van de *Openbaring* een verwijzing ziet naar de hemelse slang' – merkt op dat 'het niet verwonderlijk is dat een zo omvangrijk sterrenbeeld door de schrijver van dat boek werd voorgesteld als een grote draak met zeven koppen, die het derde deel van de sterren van de hemel trok en ze op aarde wierp' (Dupuis, *Origine de tous les cultes*, blz. 255). Maar Dupuis heeft nooit geweten *waarom* Draco, eens de *poolster* – het symbool van 'gids', guru en leider – door het nageslacht zo werd verlaagd. 'De goden van onze voorouders zijn onze duivels', zegt een Aziatisch spreekwoord. Toen Draco ophield de *leid-ster*, de leidende siderische godheid, te zijn, deelde hij het lot van alle gevallen goden. Seth, of Typhōn, was eens, zoals Bunsen ons meedeelt, 'een grote god die in heel Egypte algemeen werd aanbeden, en die aan de vorsten van de 18de en de 19de dynastie de symbolen van leven en macht verleende. Maar later, tijdens de 20ste dynastie, werd hij plotseling behandeld als een kwade demon, zó zelfs dat zijn beeltenis en zijn naam werden verwijderd van alle monumenten en opschriften die men kon bereiken' (*God in History*, 2:55). De echte occulte reden zal in dit boek worden gegeven.

[2] Zie *De civitate Dei*, 21:8.

[3] Śukra is de zoon van Bhrigu, de grote rishi, en een van de zeven prajāpati's, de stichter van het geslacht van de Bhārgava's, waarin Paraśu-Rāma is geboren.

maakte wetten gaf, die in latere tijden werden genegeerd en verworpen. Een andere allegorie, in de *Harivaṃśa*, zegt dat Śukra naar Śiva ging om hem te vragen zijn leerlingen, de daitya's en asura's, te beschermen tegen de strijdende goden; en dat hij om zijn doel te bereiken een yoga-ritueel verrichtte 'door 1000 jaar lang met zijn *hoofd naar beneden* de *rook* van kaf in te ademen'. Dit slaat op de grote inclinatie van de as van Venus (die 50 graden bedraagt), en op het feit dat deze in eeuwige wolken is gehuld. Maar de allegorie heeft alleen betrekking op de fysieke samenstelling van de planeet. De occulte mystiek moet zich bezighouden met haar bestuurder, haar bezielende dhyāni-chohan. De allegorie die zegt dat Vishṇu voor het doden van de moe- (33)
der van Śukra door hem werd vervloekt en *zeven keer* op aarde moest worden *herboren*, is vol occulte filosofische betekenis. Ze heeft geen betrekking op de avatāra's van Vishṇu, want dit zijn er negen, en de tiende moet nog komen, maar op de rassen op aarde. Venus, of Lucifer (ook Śukra en Uśanas) de planeet, is de lichtbrengster van onze aarde, zowel in fysieke als in mystieke zin. In het vroege christendom wist men dit, want een van de eerste pausen van Rome staat bekend onder zijn pauselijke naam: Lucifer.

'*Elke wereld heeft haar moederster en zusterplaneet. Zo is de aarde het geadopteerde kind en de jongere broer van Venus, maar haar bewoners hebben hun eigen aard . . . Alle bewuste complete wezens* (volledig zevenvoudige mensen of hogere wezens) *worden in het begin voorzien van vormen en organismen geheel in harmonie met de aard en toestand van de sfeer die ze bewonen*.'[1]

'*De sferen van het zijn, of levenscentra, die afgezonderde kernen zijn die hun mensen en hun dieren voortbrengen, zijn talloos; niet één heeft,wat hun eigen voortbrengselen betreft, ook maar enige gelijkenis met haar zustersfeer of met enige andere sfeer*.'[2]

'*Alle hebben een dubbele fysieke en spirituele aard*.'

'*De levenskernen zijn eeuwig en altijddurend; de kernen periodiek en eindig. De levenskernen maken deel uit van het absolute. Het zijn de schiet-*

---

[1] Dit is lijnrecht in tegenspraak met Swedenborg, die op 'de *eerste aarde van de astrale wereld*' bewoners *zag, gekleed als Europese boeren*; en op de *vierde* aarde vrouwen, gekleed als herderinnen op een bal masqué. Zelfs de beroemde astronoom Huygens verkeerde in de onjuiste veronderstelling dat er op andere werelden en planeten precies dezelfde wezens leven als op onze aarde, met dezelfde lichamen, zintuigen, verstandelijke vermogens, kunsten, wetenschappen, woningen en zelfs met hetzelfde weefsel voor hun kleding! (*Théorie du Monde*). Voor een duidelijker begrip van de bewering dat de aarde 'de nakomeling van de maan is', zie deel 1, stanza 6, blz. 182ev.

[2] Dit is een recente aantekening. Deze wordt bij de oude Toelichtingen gevoegd voor een beter begrip door die leerlingen die de esoterische kosmogonie bestuderen na westers onderwijs te hebben genoten. De oudere aantekeningen zijn te rijk aan adjectieven en zegswijzen om gemakkelijk te kunnen worden begrepen.

gaten van die zwarte onneembare vesting, die voor altijd verborgen is voor de blik van de mens of zelfs de dhyānī. De kernen zijn het licht van de eeuwigheid, dat daaruit ontsnapt.'

'*Het is dat* LICHT *dat zich verdicht tot de vormen van de 'heren van het zijn', waarvan de eersten en de hoogsten gezamenlijk* JĪVĀTMAN*, of pratyagātman, zijn* (figuurlijk gesproken, voortkomend uit paramātman. Het is de logos van de Griekse filosofen, die aan het begin van elk nieuw manvantara verschijnt). *Hieruit afdalend – gevormd uit de zich steeds verder verdichtende golven van dat licht, dat op het objectieve gebied grove materie wordt – komen de talloze hiërarchieën van de scheppende krachten voort, som-*
(34) *mige vormloos, andere met hun eigen karakteristieke vorm, en weer andere, de laagste* (*elementalen*)*, die geen eigen vorm hebben maar die elke vorm aannemen die past bij de hen omringende omstandigheden.*'

'*Er is dus in spirituele zin maar één absolute upādhi* (basis) *waaruit, waarop, en waarin, voor manvantarische doeleinden de talloze kernen worden gevormd, van waaruit de universele, cyclische en individuele evoluties tijdens de actieve periode voortkomen.*'

'*De bezielende intelligenties, die deze verschillende kernen van het zijn tot leven wekken, worden zonder onderscheid door de mensen aan de andere kant van de grote bergketen*[1] *de manu's, de rishi's, de pitri's*[2]*, de prajāpati's, enz., genoemd. Aan deze kant van die keten noemt men ze dhyāni-boeddha's, de chohans, melha's* (vuurgoden)*, bodhisattva's*[3]*, en nog anders. De werkelijk onwetenden noemen hen goden, de geleerde niet-ingewijden de ene God; de wijzen, de ingewijden, eren in hen slechts de manvantarische manifestaties van* DAT*, wat noch onze scheppers* (de dhyāni-chohans) *noch hun schepselen ooit kunnen bespreken en waarover ze niets weten. Het* ABSOLUTE *kan niet worden omschreven, en geen sterfelijk of onsterfelijk wezen heeft het tijdens de perioden van bestaan ooit gezien of begrepen. Het veranderlijke kan het onveranderlijke niet kennen, en evenmin kan het levende het absolute leven waarnemen.*'

---

[1] 'Aan de andere kant van' de grote bergketen betekent in ons geval India, omdat dit voor het Cis-Himālaya-gebied [d.i. o.a. Tibet] het Trans-Himālaya-gebied vormt.

[2] De term pitri's wordt door ons in deze śloka's gebruikt om het begrijpelijker te maken, maar in de oorspronkelijke stanza's wordt het woord niet op deze manier gebruikt; de 'pitri's' hebben daar hun eigen benamingen, en worden ook 'vaderen' en 'voorouders' genoemd.

[3] Het is onjuist om de *verering* van de menselijke bodhisattva's, of Mañjuśrī, letterlijk op te vatten. Het is waar dat de mahāyāna-school exoterisch leert ze zonder onderscheid te aanbidden, en dat Huien-Tsang spreekt over sommige leerlingen van Boeddha die worden vereerd. Maar esoterisch is het niet de leerling of de geleerde Mañjuśrī *persoonlijk* die eerbewijzen ontving, maar de goddelijke bodhisattva's en dhyāni-boeddha's die deze mensen bezielden (amilakha, zoals de Mongolen zeggen).

De mens kan dus geen wezens kennen hoger dan zijn eigen 'voorouders'. 'Evenmin moet hij ze aanbidden', maar hij zou moeten leren *hoe* hij in de wereld kwam.

(*c*) Het getal zeven, het grondgetal van alle andere getallen in elk nationaal religieus stelsel, van de kosmogonie tot aan de mens, moet zijn bestaansreden hebben. Men vindt het bij de oude Amerikanen, waar het een even belangrijke plaats inneemt als bij de oude ārya's en Egyptenaren. Dit onderwerp zal in afdeling 2 van dit deel volledig worden behandeld; intussen kunnen we hier een paar feiten geven. De schrijver van *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés, 11,500 years ago*[1] zegt:

Zeven schijnt bij alle beschaafde volkeren van de oudheid het bij uitstek heilige getal te zijn geweest. Waarom? Elk afzonderlijk volk heeft er een andere verklaring voor gegeven, overeenkomstig de specifieke leringen van zijn [*exoterische*] religie. *Er is geen twijfel mogelijk* dat dit het *getal der getallen was voor hen die in de heilige mysteriën waren ingewijd*. Pythagoras . . . noemt het het 'voertuig van het leven' dat lichaam en ziel omvat, omdat het is gevormd uit een viertal, dat wijsheid en intellect is, en een *drie-eenheid* of *activiteit en stof*. Keizer Julianus[2] drukt zich als volgt uit: 'Als ik zou spreken over de inwijding in onze heilige mysteriën – waar de Chaldeeën Bacchusdiensten van hebben gemaakt – betreffende de god met *zeven stralen*, die door middel daarvan de ziel verlicht, dan zou ik dingen zeggen die aan het gewone volk onbekend zijn, volstrekt onbekend, maar die goed bekend zijn aan de gezegende beoefenaars van de theürgie.'[3] (35)

En wie – die bekend is met de *Purāṇa's*, het *Dodenboek*, de *Zend-Avesta*, de Assyrische kleitabletten, en tot slot de *Bijbel*, en die heeft opgemerkt dat het getal zeven steeds terugkeert in deze geschriften van volkeren die vanaf de vroegste oudheid zonder onderlinge verbinding en ver van elkaar woonden – kan het volgende feit, dat wordt meegedeeld door dezelfde onderzoeker van de oude mysteriën, als een samenloop van omstandigheden beschouwen? Als hij beschrijft dat de zeven als mystiek getal bij de bewoners van het 'westelijke continent' (Amerika) algemeen

---

[1] De schrijver van dit boek is Augustus Le Plongeon. Hij en zijn vrouw zijn in de Verenigde Staten goed bekend om hun onvermoeibare inspanningen in Midden-Amerika. Ze ontdekten het graf van de koninklijke Kan Coh in Chichén-Itzá. De schrijver schijnt te geloven en probeert te bewijzen dat de esoterische kennis van de ārya's en de Egyptenaren aan de Maya's was ontleend. Maar hoewel de Maya's ongetwijfeld tijdgenoten van Plato's Atlantis waren, behoorden ze tot het vijfde continent, dat na Lemurië en Atlantis volgde.

[2] *Oratio V in Matrem Deorum*, §173.

[3] Le Plongeon, *Op.cit.*, 1886, blz. 143.

voorkomt, voegt hij eraan toe dat dit niet minder opmerkelijk is. Want:

> Het komt vaak voor in de *Popul Vuh.* We vinden het bovendien in de *zeven families* die volgens Sahagun en Clavigero de mystieke persoon Votan hebben vergezeld, die de stichter zou zijn van de grote stad Nachan, die volgens sommigen overeenkomt met Palenque. Eveneens in de *zeven grotten*[1] waaruit de voorouders van de Nahuatl tevoorschijn zouden zijn gekomen. We vinden dit getal ook in de *zeven steden* van Cibola, die worden beschreven door Coronado en Niza. . . . In de *zeven Antillen*, in de *zeven helden* die, zoals men zegt, aan de zondvloed ontsnapten . . .[2]

Dit zijn bovendien 'helden' van wie het aantal in elk 'zondvloed'verhaal hetzelfde blijkt te zijn – vanaf de zeven rishi's die met Vaivasvata-manu werden gered, tot de ark van Noach toe, waarin viervoetige dieren, vogels, en levende wezens, telkens zeven tegelijk, werden opgenomen. Zo zien we dat de cijfers 1, 3, 5, en 7 volmaakte, want door en door mystieke, getallen zijn, die in elke kosmogonie en evolutie van levende wezens een belangrijke rol spelen. In China worden 1, 3, 5, en 7 in het canonieke *Boek van de veranderingen* (*I Ching*, of *transformatie*, zoals in 'evolutie') 'hemelse getallen' genoemd.

(36) De verklaring ervan wordt duidelijk wanneer men de oude symbolen bekijkt: deze zijn alle gebaseerd op en gaan uit van de figuren uit het oeroude manuscript, die werden gegeven in de Proloog van deel 1. Het symbool van de evolutie en van de val in de voortplanting of de stof, treft men aan in de oude Mexicaanse beeldhouwwerken en schilderingen, evenals in de kabbalistische sefiroth, en de Egyptische tau. Onderzoek het Mexicaanse manuscript[3], en u zult daarin een boom vinden waarvan de stam is bedekt door *tien* vruchten, klaar om te worden geplukt door een man aan de ene en een vrouw aan de andere kant ervan, terwijl uit de kroon van de stam twee takken horizontaal naar rechts en naar links uitsteken, en zo een volmaakte (tau) vormen. De uiteinden van de twee takken dragen bovendien elk een drievoudige tros, terwijl een vogel – de vogel van onsterfelijkheid, ātman of de goddelijke geest – daartussenin zit en zo de *zevende* vormt. Dit geeft hetzelfde denkbeeld weer als de sefiroth-boom, *tien in totaal*, maar waarvan er, na scheiding van de bovenste

---

[1] Deze *zeven grotten*, *zeven steden*, enz., stellen telkens de zeven centra, of gebieden, voor waarop de zeven oorspronkelijke groepen van het eerste wortelras werden geboren.

[2] Le Plongeon, *Op.cit*., 1886, blz. 148.

[3] Add. MSS. Brit. Mus. 9789. De afbeelding wordt weergegeven op blz. 134 van *Sacred Mysteries of the Mayas and Quichés*.

triade, *zeven* overblijven. Dit zijn de hemelse vruchten, de tien of 10, geboren uit de twee onzichtbare mannelijke en vrouwelijke zaden, waardoor de 12 of de dodecaëder van het heelal ontstaat. Het mystieke stelsel bevat de •, het centrale punt; de 3 of ; de vijf, , en de zeven of , of ook ; de driehoek in het vierkant en het samenvattende punt in de vervlochten dubbele driehoeken. Dit wat betreft de wereld van de archetypen. De wereld van verschijnselen bereikt haar hoogtepunt en de weerspiegeling van alles in de MENS. Daarom is hij het mystieke vierkant – in zijn metafysische aspect – de tetraktis, en wordt op het scheppende gebied de kubus. Zijn symbool is de opengevouwen kubus[1] en de 6 die 7 wordt, of de , *drie* dwars (het vrouwelijke) en *vier* verticaal; en dit is de mens, het hoogste wat de godheid op aarde bereikt; zijn lichaam is het kruis van vlees, *waarop*, *waardoor*, en *waarin* hij eeuwig de goddelijke logos of zijn HOGER ZELF kruisigt en ter dood brengt.

'Het heelal', zegt elke filosofie en kosmogonie, 'heeft een daarboven gestelde bestuurder (gezamenlijke bestuurders), die het WOORD (logos) wordt genoemd; de scheppende geest is zijn koningin; en deze twee zijn de *eerste macht* na het ENE.'

Dit zijn de geest en de natuur; deze twee vormen ons bedrieglijke heelal. De twee blijven onafscheidelijk in het *heelal van de ideeën*, zolang dat bestaat, en worden dan weer opgenomen in parabrahman, het ene altijd onveranderlijke. 'De geest, waarvan de essentie eeuwig is, één en op zichzelf bestaand', emaneert een zuiver etherisch LICHT – een tweevoudig licht dat met de elementaire zintuigen niet waarneembaar is. Men vindt dit in de *Purāṇa's*, in de *Bijbel*, in de *Sefer Jetsirah*, de Griekse en Latijnse hymnen, in de boeken van Hermes, in het Chaldeeuwse *Boek van de getallen*, in de esoterie van Lao-tse, overal. In de kabbala, die de verborgen betekenis van *Genesis* verklaart, is dit licht de TWEEVOUDIGE MENS, of de androgyne (beter gezegd de geslachtloze) engelen, die de algemene naam ADAM-KADMON hebben. Zij voltooien de mens, van wie de etherische vorm wordt geëmaneerd door andere goddelijke, maar veel lagere wezens, die het lichaam verstevigen met klei, of het 'stof van de aarde' – een allegorie, maar even wetenschappelijk als welke darwinistische evolutie ook, en meer in overeenstemming met de feiten. (37)

[1] Zie Skinner, *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures*, 1875, blz. 50-3, en ook deel 2, afdeling 2.

De schrijver van *The Source of Measures* zegt dat de basis van de kabbala en alle mystieke boeken daarvan, wordt gevormd door de *tien sefiroth*, en dat is een fundamentele waarheid. Hij geeft deze tien sefiroth of de tien getallen weer in het volgende diagram:

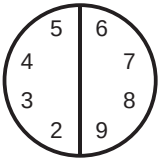

waarin de cirkel de *nul* is; de verticale middellijn is de eerste of oorspronkelijke EEN (het *woord* of de *logos*), waaruit de reeks ontstaat van de andere getallen tot de 9, de laatste van de enkelvoudige getallen. De 10 is de eerste goddelijke manifestatie,[1] die 'elk mogelijk vermogen tot het nauwkeurig weergeven van verhoudingen' bezit. Uit deze kabbalistische beschouwing leren we dat de sefiroth 'de getallen of emanaties waren van het hemelse licht (de verhouding 20.612 : 6561), het waren de 10 'woorden', DBRIM, 41.224; het licht, waarvan ze de stroom waren, was de hemelse mens, de Adam-KDM (de 144-144); en het licht schiep God, volgens het Nieuwe Testament of Verbond (of 41.224); zoals volgens het Oude Testament God (alhim, 31.415) het licht (20.612 : 6561) schept'.[2]

Er zijn drie soorten licht, zowel in het occultisme als in de kabbala: (1) het abstracte en absolute licht, dat duisternis is; (2) het licht van de gemanifesteerde-ongemanifesteerde, door sommigen de logos genoemd, en (3) laatstgenoemd licht weerspiegeld in de dhyāni-chohans, de lagere logoi (de gezamenlijke elohim), die het op hun beurt uitstorten over het objectieve heelal. Maar in de kabbala – door de kabbalisten van de 13de eeuw opnieuw uitgegeven en zorgvuldig aangepast aan de christelijke leerstellingen – worden de drie lichten beschreven als: (1) het heldere en doordringende, dat van Jehovah; (2) weerspiegeld licht; en (3) licht *abstract gezien*.

(38) Dit abstract opgevatte licht (in metafysische of symbolische zin) is Alhim (elohim, God), terwijl het heldere doordringende licht Jehovah is. Het licht van Alhim behoort aan de wereld in het algemeen, in haar geheel en in haar algehele volmaaktheid, maar het licht van Jehovah behoort tot het belangrijkste voortbrengsel, de mens, in wie dit licht doordrong en die door dit licht werd gemaakt.[3]

De schrijver van *The Source of Measures* verwijst de lezer met klem

---

[1] Zie *Isis ontsluierd* (2:352ev) voor een bewijs van de ouderdom van het tientallig stelsel.

[2] Zie 'The Cabbalah', *The Masonic Review*, nr. 6, Cincinnati, juni 1886, blz. 266.

[3] *Loc. cit.*

naar Inmans *Ancient Faiths embodied in Ancient Names*, deel 2, blz. 648. Daarin komt een afbeelding voor van 'de vesica piscis, Maria en het vrouwelijke symbool, gekopieerd van een rozenkrans van de gezegende Maagd . . . gedrukt in Venetië in 1542', en daarom, zoals Inman opmerkt, 'met vergunning van de Inquisitie, en dus orthodox'. Deze afbeelding zal de lezer duidelijk maken wat de latijnse kerk verstond onder deze 'doordringende kracht van licht en zijn gevolgen'. De edelste, grootste, en meest verheven denkbeelden van de oosterse filosofie over de godheid zijn door de christelijke interpretaties wel heel droevig verminkt door ze te verwerken in de grofste antropomorfistische begrippen!

De occultisten in het Oosten noemen dit licht daivīprakriti, en in het Westen het licht van christos. Het is het licht van de LOGOS, de directe weerspiegeling van het altijd onkenbare op het gebied van universele manifestatie. Maar hier is de interpretatie die de moderne christenen ervan geven met behulp van de kabbala. Zoals de zojuist geciteerde schrijver verklaart:

> De term elohim-Jehovah is van toepassing op de hele wereld in het algemeen met haar voornaamste bewoner, de mens. In fragmenten uit de *Zohar* zegt Eerw. dr. Cassel (een kabbalist), om te bewijzen dat de kabbala de leer van de drie-eenheid uiteenzet, onder andere het volgende: 'Jehovah is elohim (alhim).' . . . door *drie* stappen worden God (alhim) en Jehovah hetzelfde, en hoewel ze gescheiden zijn en toch samen, behoren ze tot hetzelfde *ene*.[1]

Vishṇu wordt op dezelfde manier de zon, het zichtbare symbool van de onpersoonlijke godheid. Over Vishṇu wordt gezegd dat hij 'in *drie stappen* door de zeven gebieden van het heelal schrijdt'. Maar bij de hindoes is dit een *exoterisch* verhaal, een oppervlakkige lering en een allegorie, terwijl het volgens de kabbalisten de esoterische en uiteindelijke betekenis is. Maar om verder te gaan:

> Licht is, zoals we hebben aangetoond, 20.612 : 6561, de juiste uitdrukking van de in gehele getallen uitgedrukte verhouding van de middellijn tot de omtrek van een cirkel. God (alhim, d.w.z. 3,1415 : 1, een gewijzigde vorm van het bovenstaande) is de vereenvoudiging hiervan, om een standaardeenheid *één* te verkrijgen, als algemene basis voor alle berekeningen en alle metingen. Maar voor het voortbrengen van dierlijk leven en voor de bijzondere *tijdmaat*, of het maanjaar, die invloed die de conceptie en de embryonale ontwikkeling veroorzaakt, moeten de getallen van de Jehovah-maat ('mens gelijk Jehovah' maat), namelijk 113 : 355, worden gespecificeerd.[2] Maar deze laatste verhou-

[1] *Op.cit*., blz. 266-7.
[2] Zie ook *The Source of Measures*, blz. 276ev, appendix 7.

ding is slechts een gewijzigde vorm van licht of 20.612 : 6561, als een π-*waarde*, omdat ze hiervan alleen maar een variant is (d.w.z. 20.612 : 6561 = 3,1415 : 1,
(39) of alhim of God) – en zo kan men de ene laten overvloeien in en afleiden uit de andere, en dit zijn de drie stappen waardoor de *eenheid* en gelijkheid van de goddelijke namen kan worden bewezen. Met andere woorden, deze twee zijn slechts varianten van dezelfde verhouding, namelijk van π. Het doel van deze opmerking is te laten zien dat de kabbala, de drie Verbonden van de *Bijbel*, en, zoals al werd gezegd, de symbolen van de vrijmetselarij, hetzelfde stelsel van maten gebruikten.

De sefiroth worden eerst beschreven als *licht*, dat wil zeggen, ze zijn zelf een functie van, en eigenlijk hetzelfde als, de manifestatie van ain sof; en ze zijn dit op grond van het feit dat *licht* de verhouding 20.612 : 6561 voorstelt, als deel van de 'woorden', DBRIM, 41.224, of met betrekking tot het woord, dabar, 206 (= 10 ellen). *Licht* is zozeer het hoofdthema van de kabbala bij het verklaren van de sefiroth dat het beroemdste boek over de kabbala *Zohar* of *Licht* wordt genoemd. In dit boek vinden we uitdrukkingen zoals: 'Het oneindige was volkomen onbekend en verspreidde geen licht vóór het stralende punt krachtig doorbrak en zichtbaar werd. . . . Toen hij het eerst de vorm (van de kroon, of de eerste sefira) aannam, liet hij daaruit 9 schitterende lichten stralen, die erdoorheen schenen en in alle richtingen een helder licht verspreidden.' Dat wil zeggen, deze 9 met zijn één (die de oorsprong van de negen was, zoals hierboven), vormden samen de 10, dat is of , of de heilige tien (getallen of sefiroth), of jod, en deze getallen waren 'het licht'. Evenals in *Het evangelie volgens Johannes* was God (alhim, 3,1415 : 1) dat licht (20.612 : 6561) waardoor alle dingen werden gemaakt.[1]

In de *Sefer Jetsirah*, of boek van de schepping, wordt het hele evolutieproces in getallen weergegeven. In de daarin voorkomende '32 paden van wijsheid' wordt het getal 3 vier keer herhaald, en het getal 4 vijf keer. De wijsheid van God ligt dus besloten in getallen (sefrim of sefiroth), want sefer (of zonder klinkers s-f-ra) betekent 'in cijferschrift overbrengen'. En daarom zegt ook Plato dat de godheid bij het bouwen van het heelal *meetkundig te werk gaat*.

Het kabbalistische boek, de *Sefer Jetsirah*, begint met een verklaring over de verborgen wijsheid van Alhim in sefrim, oftewel de elohim in de sefiroth.

'In 32 paden vestigde de verborgen wijsheid Jah, JHVH, Sabaoth, Elohi van Israël, Alhim van het leven, El van genade en barmhartigheid – verheven bewoner van de hemel, en koning van het eeuwige, heilig zij zijn naam – en wel

[1] J. Ralston Skinner, 'The Cabbalah', *The Masonic Review*, juni 1886, blz. 267-8.

in drie sefrim, nl.: B-S'f-r, V-S'f-r, V-Sif-o-r.'

Deze toelichting zet 'de v*erborgen wijsheid*' van de oorspronkelijke tekst uiteen door middel van verborgen wijsheid, dat wil zeggen door gebruik te maken van woorden die een speciaal stel getallen en een speciaal jargon uitdrukken, die dat verklarende stelsel vormen dat zo nauwkeurig aansluit op de Hebreeuwse *Bijbel*. Bij het uiteenzetten van zijn stelsel, en om dit door te voeren en zijn uitvoerige verklaring af te ronden tot een algemene stelling, nl. het ene woord *sefrim* (*sefiroth*) van het getal Jetsirah, verklaart de schrijver de splitsing (40)
van dit woord in de drie ondergeschikte vormen, een woordspeling op een gemeenschappelijk woord, *s-f-r*, of getal.

De vorst Al-Khazari zegt tegen de rabbi:[1] 'Ik wil dat u me bekend maakt met enkele van de belangrijkste of leidende beginselen van de natuurwetenschap, die zoals u zegt in vroeger tijden door hen (de oude wijzen) werden uitgewerkt.' De rabbi antwoordt daarop: 'Tot zulke beginselen behoort het getal van de schepping van onze stamvader Abraham' (dat is Abram en Abraham, of de getallen 41.224 en 41.252). Hij zegt dan dat dit boek of getal handelt over het onderwijzen van de *alhim-heid* en *één-heid* door middel van 'DBRIM', namelijk door de getallen van het woord 'woorden'. Dat wil zeggen, het leert het gebruik van de verhouding 3,1415 : 1, door middel van 41.224; dit laatste getal werd volgens de beschrijving van de Ark van het Verbond in tweeën verdeeld door twee stenen tafels, waarop deze DBRIM, of 41.224 (of 20.612 × 2), stonden geschreven of gegrift. Hij licht dan deze drie ondergeschikt gebruikte woorden toe, en speciaal bij één daarvan merkt hij op: 'En Alhim (3,1415 : 1) zei: Laat er licht (20.612 : 6561) zijn.'

De drie woorden die in de tekst voorkomen, zijn: ספר ספר סיפור. En de rabbi zegt bij het toelichten ervan: 'De tekst leert de *alhim*-heid (3,1415) en één-heid (de verhouding van de middellijn tot alhim) door woorden (DBRIM, 41.224), waardoor er aan de ene kant oneindige uitdrukking in heterogene scheppingen is, en aan de andere kant een uiteindelijke harmonische neiging naar *één*-heid' (wat, zoals iedereen weet, de wiskundige functie van de 'π' van de scholen is, die de sterren van de hemel meet, weegt en telt, en ze toch herleidt tot de uiteindelijke één-heid van het heelal) 'door woorden. Hun uiteindelijke harmonie vervolmaakt zich in die *één*-heid waardoor ze worden vastgelegd en die bestaat uit ספר ספר ספור' [*Boek al-Khazari*]; de rabbi laat dus in zijn eerste commentaar de jod of *i* uit een van de woorden weg, terwijl hij die later weer invoegt. De waarden van die ondergeschikte woorden blijken 340, 340, 346 te zijn; samen 1026, en de verdeling van het algemene woord in deze drie is gebeurd om deze getallen te verkrijgen, die door de temura op verschillende manieren voor diverse doeleinden kunnen worden veranderd.[2]

---

[1] In het *Boek al-Khazari* door Jehuda-cha-Levi, vertaald door dr. D. Cassel.

[2] Skinner, 'The Cabbalah', *The Masonic Review*, juni 1886, blz. 268-9.

We vragen de lezer de toelichting te raadplegen op stanza 4, śloka 3 van deel 1, blz. 121; hij zal dan zien dat de 3, 4, (7), en de driemaal zeven, of 1065, het getal van Jehovah, het getal is van de 21 prajāpati's, genoemd in het *Mahābhārata*, of de drie sefrim (woorden in cijfers of getallen). En door deze vergelijking tussen de scheppende krachten van de oude filosofie en de antropomorfe schepper van de *exoterische* joodse leer (want hun esoterie blijkt overeen te stemmen met de geheime leer) zal de student zien en ontdekken dat Jehovah in feite
(41) slechts een *maan*- en een 'voortplantings'god is. (Zie deel 1, afd. 2, 'Deus Lunus', blz. 423.) Iedere nauwgezette onderzoeker van de kabbala weet heel goed dat hoe verder hij zich erin verdiept, des te meer hij ervan overtuigd raakt dat, tenzij de kabbala – of wat ervan over is – wordt gelezen in het licht van de oosterse esoterische filosofie, de studie ervan slechts leidt tot de ontdekking dat het door de exoterische joodse en christelijke leer uitgewerkte monotheïsme niet verhevener is dan de oude astrolatrie, die nu door de moderne astronomie wordt gerehabiliteerd. De kabbalisten herhalen steeds weer dat de *oorspronkelijke intelligentie* nooit kan worden begrepen. Men kan zich geen begrip ervan vormen en evenmin kan men de plaats ervan bepalen, en dus moet ze naamloos en passief blijven. Daarom stelde men zich voor dat ain sof – het 'ONKENBARE' en het 'ONNOEMBARE' – omdat *het* zich niet kon manifesteren, zelf manifesterende krachten emaneerde. *Het menselijk intellect moet en kan zich dus alleen met de emanaties ervan bezighouden*. De christelijke theologie, die de leer van de emanaties heeft verworpen en vervangen door directe, bewuste scheppingen van engelen en de rest uit *niets*, is nu hopeloos gestrand tussen het geloof in het bovennatuurlijke, of een wonder, en het materialisme. Een *buiten*-kosmische god is fataal voor de filosofie, een *binnen*-kosmische godheid – d.w.z. geest en stof die onscheidbaar van elkaar zijn – is een filosofische noodzaak. Scheidt men deze, dan blijft er een grof bijgeloof onder een masker van emotionaliteit over. Maar waarom zou men 'meetkundig te werk gaan', zoals Plato zegt, waarom zou men deze emanaties voorstellen in de vorm van een reusachtige rekenkundige tabel? Deze vraag wordt door de zojuist geciteerde schrijver goed beantwoord. Zijn opmerkingen worden geciteerd in deel 1, afd. 2, 'De theogonie van de scheppende goden', blz. 470. Verder zegt hij:

> Verstandelijke waarneming heeft het kosmische beginsel *licht* nodig om fysieke waarneming te worden: en zo moet onze mentale cirkel zichtbaar worden door licht; of de cirkel moet voor zijn volledige manifestatie de cirkel zijn van fysieke zichtbaarheid, of het licht zelf. Zulke zo geformuleerde begrippen

werden de basis van de filosofie van het goddelijke dat zich in het heelal manifesteert.[1]

Dit is filosofie. Het is iets anders wanneer de rabbi in het *Boek al-Khazari* zegt:

> Onder s'f-r moet worden verstaan het *berekenen* en *wegen* van geschapen lichamen. Want de *berekening*, door middel waarvan een lichaam in harmonie of symmetrie moet worden opgebouwd, en met behulp waarvan de constructie op de juiste manier moet worden uitgevoerd en in overeenstemming gebracht met het ontwerp, bestaat tenslotte uit *getal, uitgebreidheid, massa, gewicht*; het gecoördineerde verband van bewegingen, en ook de harmonie van muziek, moeten bestaan uit getallen, dat wil zeggen (s'f-r). . . . Onder sippor (s'for) moet worden verstaan de woorden van Alhim, waarbij het ontwerp van de bouw of de vorm van de constructie zich aanpast; zo werd er bijvoorbeeld gezegd: 'Laat er licht zijn.' Het *werk ontstond naarmate de* WOORDEN *werden uitgesproken*, d.w.z. naarmate de getallen van het werk tevoorschijn kwamen.[2]

Hier wordt *het spirituele* zonder scrupules *verstoffelijkt*. Maar de kabbala werd niet altijd zo goed aangepast aan antropo-monotheïstische (42)
opvattingen. Vergelijk dit met een van de zes scholen van India, onverschillig welke. Neem bijvoorbeeld de 'Sāṅkhya'-filosofie van Kapila: tenzij purusha allegorisch gesproken op de schouders van prakriti klimt, blijft laatstgenoemde redeloos, terwijl purusha zonder prakriti inactief blijft. Daarom moet de natuur (in de mens) een samenstelling worden van geest en stof, vóór hij wordt wat hij is; en de in de stof latente geest moet geleidelijk tot leven en bewustzijn worden gewekt. De monade moet door haar minerale, plantaardige en dierlijke vormen heengaan, voordat het licht van de logos in de dierlijke mens wordt ontstoken. Daarom kan men laatstgenoemde tot dan toe geen 'MENS' noemen, maar moet hij worden beschouwd als een monade die is gevangen in steeds veranderende vormen. In de filosofische stelsels van het Oosten, zelfs in hun exoterische geschriften, erkent men *evolutie*, geen *schepping*, door middel van WOORDEN. *Ex oriente lux*. Zelfs de naam van de eerste mens in de mozaïsche *Bijbel* had zijn oorsprong in India, ondanks de ontkenning daarvan door prof. Max Müller. De joden hadden hun Adam uit Chaldea; Adam-Adami is een samengesteld woord en daarom een veelvoudig symbool, en bewijst de occulte dogma's.

Dit is niet de plaats voor filologische verhandelingen. Maar we herinneren de lezer eraan dat de woorden ād en ādi in het Sanskriet 'de eerste' betekenen; in het Aramees, 'één' (ad-ad, 'de enige'); in het Assyrisch,

---

[1] Skinner, 'The Cabbalah', *The Masonic Review*, juni 1886, blz. 258.
[2] *Op.cit.*, blz. 270.

'vader', waarvan ak-ad of 'vader-schepper[1]' is afgeleid. En als eenmaal is vastgesteld dat de bewering juist is, wordt het nogal moeilijk Adam te beperken tot alleen de mozaïsche *Bijbel*, en om daarin slechts een joodse naam te zien. Zie afdeling 2 van dit deel, 'Adam-Adami', blz. 513ev.

Er heerst vaak verwarring over de eigenschappen en stambomen van de goden in hun theogonieën – zoals die aan de wereld zijn gegeven door de halfingewijde schrijvers, brahmaanse en bijbelse – de alfa en omega van de geschriften van die symbolische wetenschap. Toch kon zo'n verwarring niet zijn teweeggebracht door de vroegste volkeren, de afstammelingen en leerlingen van de goddelijke leermeesters, want zowel de eigenschappen als de stambomen waren onafscheidelijk verbonden met kosmogonische symbolen, omdat de 'goden' het leven, en het leven opwekkende 'ziel-beginsel', van de verschillende gebieden van het heelal waren. Nergens en bij geen enkel volk was het toegestaan de speculatie uit te breiden tot *voorbij* die *gemanifesteerde* goden. De grenzeloze en oneindige EENHEID bleef bij elk volk een maagdelijk verboden terrein, onbetreden
(43) door het denken van de mens, onberoerd door vruchteloze speculaties. De enige verwijzing ernaar was de vereenvoudigde voorstelling van haar uitzetting en samentrekking, van haar periodieke expansie of verwijding, en contractie. In het heelal met al zijn onberekenbaar vele myriaden stelsels en werelden, die in de eeuwigheid verdwijnen en weer verschijnen, moesten de vermenselijkte machten, of goden, hun zielen, tegelijk met hun lichamen uit het gezicht verdwijnen: 'De adem die terugkeert in de eeuwige schoot die ze uitademt en inademt', zegt onze catechismus.

'De ideële natuur', de abstracte ruimte waarin alles in het heelal op mysterieuze en onzichtbare manier wordt voortgebracht, vormt zowel in de vedische als in elke andere kosmogonie dezelfde vrouwelijke kant van de scheppende kracht in de natuur. Aditi is Sefira, en de Sophia-Achamoth van de gnostici, en Isis, de maagdelijke moeder van Horus. In elke kosmogonie is er achter en boven de *scheppende* godheid een hogere godheid, een ontwerper, een architect, *van wie* de schepper slechts de uitvoerder is. En nog hoger, *boven* en *rondom*, op *innerlijke* en *uiterlijke*

---

[1] De benaming Ak-ad (of Akkadiërs) behoort tot dezelfde categorie als Ad-m, Cha-va (Eva), Aed-en (Eden); Ak-Ad betekent 'zoon van Ad' (zoals de zonen van Ad in het oude Arabië). Ad-ad, de 'Enige' en de eerste, was de Ad-on of 'heer' van Syrië en de echtgenoot van Ad-ar-gat of Astartē, de Syrische godin. En Gan-Aeden (Eden) of Gandunias was Babylonië en Mesopotamië. In het Assyrisch betekende Ak schepper; de letter k werd gutturaal uitgesproken als kh (ah). Volgens de mystiek van Swedenborg was Adam geen mens, maar een kerk (?) van oorspronkelijk licht. In de *Veda's* is Aditi het oorspronkelijke licht, het ākāśa van de wereld van verschijnselen.

gebieden, is er het ONKENBARE en het *onbekende*, de bron en oorzaak van al deze emanaties. . . .

Zo wordt het gemakkelijk te verklaren waarom 'Adam-Adami' wordt aangetroffen in de Chaldeeuwse geschriften, die ongetwijfeld eerder tot stand kwamen dan de mozaïsche boeken. In het Assyrisch is *ad* de vader, en in het Aramees is *ad* 'één', en *ad-ad* de 'enige', terwijl *ak* in het Assyrisch 'schepper' is. Zo werd Ad-am-ak-ad-mon in de kabbala (*Zohar*) Adam-Kadmon, en betekende de 'ene (zoon) van de goddelijke vader, of de schepper', want de woorden 'am' en 'om' betekenden eens in bijna elke taal het *goddelijke* of de *godheid*. Zo gingen Adam-Kadmon en Adam-Adami betekenen: 'De eerste emanatie van de vader-moeder of de goddelijke natuur', en letterlijk 'de eerste goddelijke'. En het is gemakkelijk in te zien dat Ad-Argat (of Astartē, de Syrische godin, de echtgenote van Ad-on, de heer god van Syrië of de joodse Adonai), en Venus, Isis, Ishtar, Mylitta, Eva, enz., identiek zijn met de Aditi en Vāch van de hindoes. Ze zijn allen de 'moeders van al het levende' en 'van de goden'. Aan de andere kant – kosmisch en sterrenkundig beschouwd – werden alle mannelijke goden eerst 'zonnegoden', en dan theologisch de 'zonnen van rechtschapenheid' en de logoi, alle gesymboliseerd door de zon.[1] Ze zijn allemaal prōtogonoi (eerstgeborenen) en mikroprosopoi. Bij de joden (44)
was Adam-Kadmon dezelfde als Athamaz, Tamaz, of de Adōnis van de Grieken – 'de Ene *met* en *van* zijn vader' – de 'vader' die bij latere volkeren Hēlios, de zon, werd; als Apollo Karneios[2] bijvoorbeeld, die de 'zongeborene' was; Osiris, Ormazd, enz., werden allen gevolgd door en

[1] Adam-Jehovah, Brahmā, en Mars zijn in zekere zin identiek; ze zijn allen symbolen voor de oorspronkelijke of eerste *voortbrengende krachten*, met als doel de menselijke voortplanting. Adam is rood, evenals Brahmā-Virāj en Mars – de god en de planeet. Water is het bloed van de aarde; daarom houden al deze namen verband met aarde en water. 'Er is *aarde en water* nodig om een *menselijke* ziel te scheppen', zegt Mozes. Mars is identiek met Kārttikeya, de god van de oorlog (in één betekenis) – deze god is geboren uit het zweet van Śiva (Śivā Gharmaja) en de aarde. Volgens het *Mahābhārata* is hij geboren zonder tussenkomst van een vrouw. En hij wordt ook 'Lohita', de *rode*, genoemd, evenals Adam en de andere 'eerste mensen'. Skinner heeft dus volkomen gelijk als hij denkt dat Mars (en alle andere goden met soortgelijke attributen), 'als de *god van de oorlog* en van het *bloedvergieten*, slechts een secundair denkbeeld was dat voortkwam uit het oorspronkelijke denkbeeld van het vergieten van bloed bij de eerste *conceptie*' (*The Source of Measures*, blz. 186). Daarom werd Jehovah later een *strijdende* god, 'heer der heerscharen', die oorlog gebiedt. Hij is de agressieve Zodh – of door permutatie Kaïn, die zijn (vrouwelijke) 'broeder' *doodsloeg*, van wie het 'bloed vanaf de aardbodem roept', want de *aarde* had *haar mond* geopend om *het bloed* te ontvangen (*Genesis* 4:10-11).

[2] Apollo Karneios is beslist een Griekse transformatie van de Krishṇa Kiraṇa van de hindoes. 'Kiraṇa' betekent een lichtstraal , en Karneios, dat zowel bij de Kelten als bij de Grieken een titel van Apollo was, betekende 'zongeborene'.

later veranderd in nog aardser figuren, zoals Promētheus, de gekruisigde van de berg Kazbek, Hercules, en zo vele anderen, zonnegoden en helden, totdat zij allen geen hogere betekenis meer hadden dan fallische symbolen.

In de *Zohar* wordt gezegd: 'De mens werd geschapen door de sefiroth [ook elohim-Javeh] en ze verwekten met vereende krachten de *aardse* Adam.' Daarom zeggen de elohim in *Genesis*: 'Zie, de mens is geworden *als een van ons*.' Maar in de kosmogonie of 'schepping' van de hindoes *schept* Brahmā-Prajāpati Virāj en de rishi's spiritueel; daarom worden laatstgenoemden uitdrukkelijk 'de uit het denkvermogen geboren zonen van Brahmā' genoemd; en deze speciale manier van *voortbrengen* sloot elke gedachte aan *fallisme* uit, in ieder geval bij de oudere volkeren. Dit voorbeeld geeft een goede illustratie van het verschil in *spiritualiteit* tussen die twee volkeren.

---

3. De 'heer met het stralende gezicht' zei: 'Ik zal u een vuur zenden wanneer uw werk is begonnen. Verhef uw stem tot andere loka's; wend u tot uw vader, de heer van de lotus (*Kumuda-pati*) (*a*), om zijn zonen . . . uw volk zal onder het bestuur van de vaderen (*Pitri-pati*) staan. Uw mensen zullen stervelingen zijn. De mensen van de heer van wijsheid (*Budha*, *Mercurius*), niet de zonen van Soma (*de maan*), zijn onsterfelijk. Staak uw klachten (*b*). Uw zeven huiden zijn nog op u. . . . U bent niet gereed. Uw mensen zijn niet gereed (*c*).'

(*a*) *Kumuda-pati* is de maan, de ouder van de aarde, in haar gebied: de soma-loka. Hoewel de pitri's (pitar of 'vaderen') zonen van de goden zijn, en elders zonen van Brahmā en zelfs rishi's worden genoemd, staan ze algemeen bekend als de 'maanvoorouders'.

(*b*) Pitri-pati is de heer of koning van de pitri's, Yama, de god van de dood en de rechter over stervelingen. De mensen van Budha (Mercurius)
(45) zijn figuurlijk gesproken *onsterfelijk* door hun wijsheid. Dit wordt geloofd door allen die aannemen dat elke ster of planeet wordt bewoond. (En er zijn wetenschappers – onder wie Flammarion – die hierin vurig geloven, zowel op logische als op sterrenkundige gronden.) Omdat de maan zelfs lager in rang is dan de aarde, om nog maar niets te zeggen over andere planeten, kunnen de aardse mensen die door haar zonen – de maanmensen of 'voorouders' – uit haar omhulsel of lichaam werden voortgebracht, niet onsterfelijk zijn. Ze kunnen niet verwachten werkelijke, zelfbewuste en

intelligente mensen te worden, tenzij ze door andere scheppers zogezegd worden *voltooid*. In de purāṇische legende is de zoon van de maan (Soma) daarom Budha (Mercurius), 'de intelligente' en de wijze, omdat hij de afstammeling is van Soma, de 'heerser' van de zichtbare maan, niet van Indu, de fysieke maan. Mercurius is dus figuurlijk de oudere broer van de aarde – als het ware haar stiefbroer, de afstammeling van de *geest* – terwijl zij (de aarde) het nageslacht van het *lichaam* is. Deze allegorieën hebben een sterrenkundig en geologisch diepere en meer wetenschappelijke betekenis dan onze hedendaagse natuurkundigen willen toegeven. De hele cyclus van de 'eerste oorlog in de hemel', de Tārakāmaya, is even vol filosofische als kosmogonische en sterrenkundige waarheden. Men kan daarin de biografieën van alle planeten nagaan aan de hand van de geschiedenis van hun goden en heersers. Uśanas (Śukra, of Venus), de boezemvriend van Soma en de vijand van Brihaspati (Jupiter), de leraar van de goden, van wie de vrouw Tārā (of Tārakā) was weggevoerd door de maan, Soma, – 'bij wie hij Budha verwekte' – nam ook actief deel aan deze oorlog tegen 'de goden' en werd onmiddellijk verlaagd tot een *demonische* godheid (asura), wat hij tot op heden is gebleven.[1]

Het woord 'mensen' heeft hier betrekking op de hemelse mensen, of op hen die in India de PITAR of pitri's worden genoemd, de vaderen of voorouders van mensen. Het schijnbare probleem – met het oog op de moderne hypo- (46)
thesen – dat een gevolg is van de leer dat deze voortbrengers of voorouders de eerste menselijke Adams uit hun zijden hebben geschapen als astrale schaduwen, wordt hierdoor niet weggenomen. En hoewel het een verbetering is vergeleken met de rib van Adam, zullen er nog altijd geologische en

[1] Uśanas-Śukra of Venus is natuurlijk onze 'Lucifer', de morgenster. Deze allegorie laat met haar vele betekenissen een grote vindingrijkheid zien. Zo is Brihaspati (de planeet Jupiter) of Brahmaṇaspati in de *Rig-Veda* een godheid die het symbool en het prototype is van de *exoterische* of rituele eredienst. Hij is de offerpriester, de smekeling en de middelaar door wie de gebeden van de stervelingen de goden bereiken. Hij is de purohita (huispriester of hofprediker) van de hindoe-Olympus en de spirituele guru van de goden. Soma is de mysteriegod en heerst over de mystieke en occulte natuur in de mens en het heelal. Tārā, de vrouw van de priester, die de aanbidder symboliseert, geeft de voorkeur aan de esoterische waarheden boven hun omhulsel, de exoterie; daarom stelt men haar voor als weggevoerd door Soma. Soma is het heilige sap met die naam, dat mystieke visioenen en openbaringen in trance schenkt; het *gevolg van die vereniging is Budha* (wijsheid), Mercurius, Hermes, enz.; kortom die wetenschap die tot op de dag van vandaag door de brihaspati's van de theologie voor duivels en *satanisch* wordt uitgemaakt. Wanneer we het toepassingsgebied van deze allegorie uitbreiden, is het niet verwonderlijk dat we zien dat de christelijke theologie de onenigheid van de hindoegoden tot de hare maakt, en dat ze Uśanas (Lucifer) – die Soma hielp tegen die oude personificatie van de rituele eredienst (Brahmaṇaspati, de heer van de brahmanen, die nu 'Jupiter-Jehovah' is geworden) – beschouwt als SATAN, de 'vijand van God'!

klimatologische bezwaren naar voren worden gebracht. Zo luidt evenwel de leer van het occultisme.

(*c*) Het organisme van de mens werd bij elk ras aan zijn omgeving aangepast. Het eerste wortelras was even etherisch als het onze stoffelijk is. Het nageslacht van de zeven scheppers, die de zeven oorspronkelijke Adams ontwikkelden,[1] had beslist geen gezuiverde gassen nodig om te ademen en te leven (zie afdeling 3 van dit deel). Daarom beweert de occultist – hoezeer de volgelingen van de moderne wetenschap de onmogelijkheid van deze leer ook benadrukken – dat de situatie was zoals we hebben uiteengezet, en wel reeds *eonen* vóór de evolutie van de Lemuriër, de eerste fysieke mens, die 18.000.000 jaar geleden plaatsvond.[2]

De voorafgaande evolutie wordt in een van de BOEKEN VAN DZYAN en de toelichtingen daarop als volgt beschreven:

De oude geschriften onderwijzen dat de aarde bij het begin van elke kleine kalpa of ronde wordt herboren; 'evenals de menselijke jīva [monade], wanneer deze een nieuwe schoot binnengaat, opnieuw wordt bekleed met een nieuw lichaam, zo gebeurt dit ook met de jīva van de aarde; hij krijgt bij elke ronde, nadat hij weer uit de schoot van de ruimte tot objectiviteit is gekomen, een volmaakter en steviger bedekking' (Toelichting). Dit proces gaat natuurlijk gepaard met de weeën van een nieuwe geboorte, of met geologische schokken.

De enige verwijzing hiernaar bevindt zich in één vers van het deel van het vóór ons liggende *Boek van Dzyan*; daarin staat:

---

4. Na hevige pijnen wierp ze (*de aarde*) haar drie oude huiden af en trok haar zeven nieuwe aan, en bevond zich in haar eerste (*a*).

(*a*) Dit heeft betrekking op de groei van de aarde, terwijl in de stanza die over de eerste ronde gaat, (in de Toelichting) wordt gezegd:

---

[1] Zoals elders is aangetoond, is alleen de 'hemelse mens', Adam-Kadmon van het eerste hoofdstuk van *Genesis*, gemaakt 'naar het beeld en de gelijkenis van God'. Van de Adam van hoofdstuk 2 wordt niet gezegd dat hij werd gemaakt naar dat *beeld* en ook niet naar de goddelijke gelijkenis, vóór hij at van de verboden vrucht. De eerste Adam is de menigte van de sefiroth; de tweede Adam is het verstandeloze eerste menselijke wortelras; de derde Adam is het ras dat zich scheidde, en van wie de ogen werden geopend.

[2] Voor een bespreking van de wetenschappelijke bezwaren tegen de hier genoemde opvattingen en getallen wordt de lezer verwezen naar de aanhangsels die afdeling 3 van dit deel vormen.

'*Nadat de onveranderlijke* (avikāra) *natuur* (essentie, sadaikarūpa) *was ontwaakt en veranderd* (gedifferentieerd) *in* (een toestand van) *causaliteit* (avayakta)*, en van oorzaak* (kāraṇa) *haar eigen gevolg* (vyakta) *was geworden, werd zij van onzichtbaar, zichtbaar. Het kleinste van het kleine* (het meest atomaire van de atomen, of aṇīyāṃsam aṇīyasām) *werd één en het* (47)
vele (ekānekarūpa)*; en terwijl het het heelal voortbracht, bracht het ook de vierde loka* (onze aarde) *voort in de bloemenkrans van de zeven lotussen. De achyuta werd toen de chyuta*.'[1]

Over de aarde wordt gezegd dat ze haar *drie* oude huiden afwerpt; dit heeft betrekking op de drie voorafgaande ronden die ze al heeft doorlopen. De huidige ronde is de *vierde* van de zeven. Bij het begin van elke nieuwe RONDE, na een periode van 'verduistering', werpt de aarde (evenals de andere zes 'aarden') haar oude huiden af – of wordt verondersteld dit te doen – evenals de slang: daarom noemt men haar in het *Aitareya-Brāhmaṇa* de *Sarparājñī*, 'de koningin van de slangen', en 'de moeder van alles wat beweegt'.[2] De 'zeven huiden', in de eerste waarvan ze zich nu bevindt, hebben betrekking op de zeven geologische veranderingen die de evolutie van de zeven wortelrassen van de mensheid vergezellen en daarmee overeenkomen.

Stanza 2, die over deze ronde spreekt, begint met een paar gegevens over de ouderdom van onze aarde. De chronologie ervan zal op een geschikte plaats worden behandeld. In de toelichtingen die aan de stanza's zijn toegevoegd, worden twee personen genoemd: Nārada en Asuramaya, vooral deze laatste. Alle berekeningen worden aan deze archaïsche beroemdheid toegeschreven; en in wat volgt zal de lezer oppervlakkig met enkele van deze getallen worden bekendgemaakt.

Twee antediluviale astronomen

Volgens de oosterse onderzoeker van het occultisme zijn twee figuren hecht verbonden met de mystieke astronomie, de chronologie, en hun cyclussen. Twee grootse en mysterieuze figuren, die als twee reuzen oprijzen in het oeroude verleden, doemen vóór hem op, telkens wanneer hij zich met yuga's en

---

[1] Achyuta is een bijna onvertaalbare term. Het betekent dat wat niet kan vallen of ten kwade kan veranderen, het *niet-vallende*, en het is het tegenovergestelde van *chyuta*, 'het gevallene'. De dhyānī's die incarneren in de menselijke vormen van het *derde* wortelras en hun het verstand (manas) schenken, worden de *chyuta* genoemd, want zij vervallen tot voortplanting.

[2] *Aitareya-Brāhmaṇam*, vert. Martin Haug, 1863, 5:4:23.

kalpa's moet bezighouden. Wanneer, in welk prehistorisch tijdperk, ze leefden, weet niemand in de wereld op enkele mensen na, en niemand kan het ooit weten met die zekerheid die voor een exacte chronologie vereist is. Het was misschien 100.000 jaar geleden, of 1.000.000 jaar, voor zover de buitenwereld ooit te weten zal komen. Het mystieke Westen en de vrijmetselarij spreken luidruchtig over Henoch en Hermes. Het mystieke Oosten spreekt over NĀRADA, de oude vedische rishi, en over ASURAMAYA, de Atlantiër.

Er is al op gewezen dat – van alle onbegrijpelijke figuren in het *Mahābhārata* en de *Purāṇa's* – Nārada, Brahmā's zoon in het *Matsya-Purāṇa*,
(48) de afstammeling van Kaśyapa en de dochter van Daksha in het *Vishṇu-Purāṇa*, het mysterieust is. Hij wordt door Parāśara aangeduid met de eretitel deva-rishi (goddelijke rishi, meer dan een halfgod), en toch wordt hij door Daksha en zelfs door Brahmā vervloekt. Hij vertelt Kaṃsa dat Bhagavat (of in de exoterie Vishṇu) zou incarneren in het achtste kind van Devakī, en brengt zo de toorn van de Indiase Herodes over Krishṇa's moeder; en dan prijst hij Krishṇa, vanaf de wolk waarop hij zit – onzichtbaar als een echte mānasaputra – verrukt over het doden van het monster Keśin door de avatāra. Nārada is hier, daar en overal; en toch maakt geen van de *Purāṇa's* de ware aard van deze grote vijand van fysieke voortplanting bekend. Wat die aard in de esoterie van de hindoes misschien ook is, Nārada – die in het occultisme aan deze kant van de Himālaya Pesh-Hun wordt genoemd, de 'boodschapper', of in het Grieks angelos – is de enige deelgenoot en de uitvoerder van de universele decreten van karma en ādibudh: een soort actieve en altijd weer incarnerende logos, die van het begin tot het einde van de kalpa de menselijke aangelegenheden leidt en er richting aan geeft.

'Pesh-Hun' is algemeen bezit en niet speciaal van de hindoes. Hij is de mysterieuze leidende verstandelijke macht, die de impuls geeft aan en de stuwkracht regelt van cyclussen, kalpa's en universele gebeurtenissen.[1] Hij is de zichtbare vereffenaar van karma in het algemeen; de *bezieler* en de leider van de grootste helden van dit manvantara. In de exoterische boeken wordt hij aangeduid met enkele weinig vleiende namen, zoals 'kalikāraka', *ruziezoeker*, 'kapivaktra', *apengezicht*, en zelfs 'piśuna', de spion, hoewel hij elders Deva-Brahmā wordt genoemd. Zelfs Sir W. Jones was sterk onder de indruk van deze mysterieuze figuur door wat hij uit zijn Sanskrietstudies had begrepen. Hij vergelijkt hem met Hermes en

[1] Dit is misschien de reden waarom ons in het *Bhāgavata-Purāṇa* wordt verteld dat Brahmā in het begin aan Nārada had meegedeeld dat alle mensen, zelfs de mlechchha's, uitgestotenen en barbaren, de ware aard van Vāsudeva zouden kunnen begrijpen, en konden leren die godheid te vertrouwen.

Mercurius, en noemt hem ‘de welsprekende boodschapper van de goden’.[1] Dit bracht wijlen dr. Kenealy ertoe in hem een van zijn twaalf *messiassen* te zien, op grond van het feit dat de hindoes geloven dat hij een groot rishi is, ‘die eeuwig over de aarde rondtrekt en goede raad geeft’.[2] Hij had het misschien niet zo ver mis als sommigen denken.

Wat Nārada *werkelijk* is, kan niet in een gedrukt stuk worden uitgelegd; de hedendaagse generatie van niet-ingewijden zou aan deze informatie ook niet veel hebben. Maar men kan opmerken dat indien er in het hindoe-pantheon één godheid is die op Jehovah lijkt, die verleidt door het ‘ingeven’ van gedachten en de harten ‘verhardt’ van degenen die hij tot zijn werktuigen en slachtoffers wil maken, dan is het Nārada. Bij laatstgenoemde bestaat echter niet het verlangen om bij de geringste aanleiding ‘met plagen te slaan’, en zo aan te tonen: ‘*Ik ben* de Heer God.’ Ook gebeurt het niet uit (49)
een eerzuchtig of egoïstisch motief, maar om de universele vooruitgang en evolutie te dienen en te leiden.

In de *Purāṇa’s* is Nārada, afgezien van enkele goden, een van de weinige vooraanstaande figuren die de zogenaamde onderwereld of hellegebieden, Pātāla, bezoekt. Of het nu wel of niet kwam door zijn omgang met de duizendkoppige Śesha, de slang die de zeven Pātāla’s en de hele wereld als een diadeem op zijn koppen draagt, en die de grote leraar van de astronomie is,[3] dat Nārada alles had geleerd wat hij wist, vaststaat dat hij de guru van Garga in zijn kennis van ingewikkelde cyclische processen overtreft. Hij is belast met de zorg voor onze vooruitgang en het wel en wee van de landen. Hij veroorzaakt oorlogen en beëindigt deze. Volgens de oude stanza’s heeft Pesh-Hun alle sterrenkundige en kosmische cyclussen van de toekomst berekend en vastgelegd, en heeft hij deze wetenschap onderwezen aan de eerste onderzoekers van het sterrengewelf. En Asuramaya zou al zijn sterrenkundige boeken op die aantekeningen hebben gebaseerd, en de duur van alle vroegere geologische en kosmische perioden, en de lengte van alle toekomstige cyclussen, tot het einde van deze levenscyclus, of het einde van het zevende ras, hebben vastgesteld.

Onder de geheime boeken is er een, getiteld *Spiegel van de toekomst*, waarin alle kalpa’s binnen kalpa’s en cyclussen in de schoot van Śesha, de oneindige tijd, zijn vastgelegd. Dit boek wordt toegeschreven aan Pesh-

---

[1] W. Jones, ‘On the gods of Greece, Italy, and India’, *Asiatick Researches*, 1798, deel 1, blz. 265.

[2] E.V.H. Kenealy, *The Book of God*, 1867, blz. 60.

[3] Over Śesha, die in de esoterie ook Ananta, de oneindige, en de ‘cyclus van de eeuwigheid’ is, wordt gezegd dat hij zijn kennis van de astronomie aan Garga had gegeven, de oudste astronoom van India, die hem gunstig had gestemd, en daardoor al snel alles wist over de planeten, en hoe voortekens moeten worden gelezen.

Hun-Nārada. Er is nóg een oud boek dat aan verschillende Atlantiërs wordt toegeschreven. Deze twee geschriften verschaffen ons de getallen van onze cyclussen, en de mogelijkheid om de data van toekomstige cyclussen te berekenen. De chronologische berekeningen die hierna worden gegeven zijn echter die van de brahmanen, zoals nog zal worden verklaard; maar de meeste ervan zijn ook die van de geheime leer.

De chronologie en de berekeningen van de brahmaanse ingewijden zijn gebaseerd op de Indiase verslagen betreffende de dierenriem, en de boeken van bovengenoemde astronoom en magiër, Asuramaya. De Atlantische verslagen betreffende de dierenriem kunnen geen fouten bevatten, want ze werden samengesteld onder leiding van degenen die het eerst astronomie, en ook andere zaken, aan de mensheid onderwezen.

Maar hier staan we weer door eigen toedoen voor een nieuw probleem. Men zal ons zeggen dat onze verklaring wordt tegengesproken door de *wetenschap*, in de persoon van iemand die (in het Westen) als een grote autoriteit wordt beschouwd op alle gebieden van de Sanskrietliteratuur: prof. Albrecht Weber uit Berlijn. Hieraan is tot onze grote spijt niets te doen; en we zijn bereid te blijven verkondigen wat nu wordt meegedeeld. Asuramaya, die door de epische overlevering wordt aangewezen als de
(50) eerste astronoom in Āryāvarta, iemand aan wie 'de zonnegod kennis van de sterren meedeelde' – *in eigen persoon*, zoals dr. Weber verklaart – wordt door hem op een mysterieuze manier met de 'Ptolemaios' van de Grieken geïdentificeerd. Voor deze identificatie wordt geen deugdelijker reden gegeven dan dat 'deze naam (Ptolemaios), zoals we uit de inscriptie van Piyadasi kunnen opmaken, de Indiase 'Turamaya' werd, waaruit de naam 'Asuramaya' heel gemakkelijk *zou kunnen* ontstaan'. Ongetwijfeld 'zou dit kunnen', maar de essentiële vraag is: zijn er goede bewijzen dat die naam zo *is ontstaan*? Het enige bewijs dat hiervoor wordt gegeven, is dat het zo *moet* zijn, 'omdat deze Maya duidelijk aan Romakapura in het westen wordt toegewezen.'[1] De māyā is onmiskenbaar, want geen enkele Europese sanskritist kan zeggen waar dat 'Romakapura' lag, behalve dat het inderdaad ergens 'in het westen' was. Hoe dan ook, omdat geen enkel lid van de Asiatic Society, of een westerse oriëntalist, ooit zal luisteren naar een brahmaanse lering, is het zinloos de bezwaren van de Europese oriëntalisten in aanmerking te nemen. 'Romakapura' lag in 'het westen', ongetwijfeld, want het maakte deel uit van het laatste continent van Atlantis. En het staat eveneens vast dat Atlantis in de hindoe-*Purāṇa's* wordt genoemd als de geboorteplaats van Asuramaya, 'een even groot magiër als astroloog en astronoom'. Bovendien weigert prof. Weber aan

[1] A. Weber, *The History of Indian Literature*, 1882, blz. 253.

de Indiase dierenriem een hoge ouderdom toe te kennen, en is hij geneigd te denken dat de hindoes nooit een dierenriem hebben gekend tot ‘ze er een hadden ontleend aan de Grieken.’[1] Deze bewering is in strijd met de oudste overleveringen van India, en moet daarom worden genegeerd.[2] We hebben des te meer het recht haar te negeren, omdat de geleerde Duitse professor ons in de inleiding van zijn boek zelf zegt dat ‘er naast de natuurlijke hinderpalen die het onderzoek [in India] belemmeren, nog een dichte mist is van vooroordeel en vooropgezette meningen die over het land hangt, en dit als met een sluier omhult’.[3] Het is geen wonder dat dr. Weber, gevangen in die sluier, zelf tot ongewilde fouten is gebracht. Laten we hopen dat hij nu beter weet.

Of Asuramaya nu moet worden beschouwd als een hedendaagse mythe, een figuur die leefde in de tijd van de Macedonische Grieken, of als degene die is wat de occultisten over hem beweren, in ieder geval komen zijn berekeningen volledig overeen met die van de geheime verslagen.

Uit fragmenten van oeroude boeken die worden toegeschreven aan de Atlantische astronoom, en die in Zuid-India zijn gevonden, werd de elders genoemde kalender in 1884 en 1885 door twee heel geleerde brahmanen[4] (51) samengesteld. Het boek wordt door de beste pandits als foutloos bestempeld – vanuit brahmaans standpunt – en heeft tot dusver betrekking op de chronologie van de orthodoxe leringen. Indien we de beweringen ervan vergelijken met de uitspraken die enkele jaren eerder in *Isis ontsluierd* werden gedaan, met de fragmentarische leringen die door sommige theosofen werden gepubliceerd, en met de huidige gegevens die zijn ontleend aan de geheime boeken van het occultisme, zullen we constateren dat deze alle volledig overeenstemmen, behalve in sommige details die niet mogen worden verklaard; want geheimen van hogere inwijding – die even onbekend zijn aan de schrijfster als aan de lezer – zouden dan moeten worden onthuld, en dat *mag niet gebeuren*. (Maar zie ‘De chronologie van de brahmanen’, blz. 71-81.)

---

[1] Weber, *Op.cit.*, blz. 229. Zelfs de Maya-indianen van Guatemala hadden een dierenriem van ongekend hoge ouderdom. En ‘de primitieve mens handelde in elke eeuw op dezelfde manier, onafhankelijk van tijd of plaats’, merkt een Franse schrijver op.

[2] Zie deel 1, afd. 3, hfst. 17, ‘De dierenriem en zijn ouderdom’, blz. 718-43.

[3] Weber, *Op.cit.*, blz. 2.

[4] De *Tiru-gaṇita Pañchāṅga* voor het jaar 4986 van kaliyuga, door Chintāmaṇi Raghunāthāchārya, zoon van de beroemde staatsastronoom van Madras, en Taṭakamalla Venkatakrishṇa Rāo.

(52)

Stanza 2

Zonder hulp schiet de natuur tekort

§ (5) Na enorm lange tijdperken schept de aarde monsters. (6) De 'scheppers' zijn ontstemd. (7) Ze maken de aarde droog. (8) De vormen worden door hen vernietigd. (9) De eerste grote getijden. (10) Het begin van de korstvorming.

5. Het wiel draaide dertig crores (*van jaren*, of 300.000.000[1]) voort. Het bouwde rūpa's (*vormen*). Zachte stenen die verhardden (*mineralen*); harde planten die zachter werden (*plantengroei*). Zichtbare uit onzichtbare insecten en kleine levens (*sarīsripa, svapada*). Zij (*de aarde*) schudde ze van haar rug, telkens wanneer ze de moeder overwoekerden (*a*). Na dertig crores van jaren keerde ze zich om. Ze lag op haar rug; op haar zij. . . . Ze wilde geen zonen van de hemel roepen, ze wilde geen zonen van wijsheid vragen. Ze schiep uit haar eigen schoot. Ze bracht watermensen voort, schrikwekkend en slecht (*b*).

(*a*) Dit heeft betrekking op een verandering in de helling van de aardas – waarvan er verschillende zijn geweest – en op een daaruit voortvloeiende zondvloed en chaos op aarde (die echter niet in verband staat met de oorspronkelijke chaos), waarbij monsters, halfmenselijk, halfdierlijk, werden voortgebracht. Dit staat vermeld in het *Dodenboek*, en ook in het Chaldeeuwse scheppingsverhaal, op de Cutha-kleitabletten, hoe verminkt ook.

(53) Het is zelfs geen allegorie. Hier hebben we *feiten*, die men terugvindt in het verhaal van *Poimandres*, en ook op de Chaldeeuwse kleitabletten over de schepping. De verzen kunnen bijna worden geverifieerd aan de hand van de kosmogonie die is gegeven door Berosus, en die onherkenbaar werd verminkt door Eusebius, maar waarvan men enkele kenmerken nog kan vinden in fragmenten die zijn nagelaten door oude Griekse

[1] 300 miljoen jaar, of drie occulte eeuwen. De *Rig-Veda* heeft dezelfde indeling. In de 'Hymne van de geneesheer' (10:97:1) wordt gezegd dat op onze aarde 'de planten *drie eeuwen* (triyugam) vóór de goden ontstonden' (zie 'De chronologie van de brahmanen' aan het einde van deze stanza).

schrijvers – Apollodorus, Alexander Polyhistor, enz. 'De watermensen, schrikwekkend en slecht' – die het voortbrengsel waren van alleen de fysieke natuur, een gevolg van de 'evolutie-impuls' en de eerste poging om de *mens* te scheppen, de 'kroon', en het doel van al het dierlijke leven op aarde – zijn, zoals blijkt uit onze stanza's, mislukkingen geweest. Vinden we niet hetzelfde in de kosmogonie van Berosus, die zo heftig wordt uitgemaakt voor het hoogtepunt van heidense dwaasheid? En toch, welke evolutionist kan zeggen dat de dingen in het begin niet zijn gebeurd zoals ze zijn beschreven? Dat er niet, zoals in de *Purāṇa's*, de Egyptische en Chaldeeuwse fragmenten, en zelfs in *Genesis* wordt beweerd, twee en zelfs meer 'scheppingen' zijn geweest vóór de laatste vorming van de bol; en dat deze bol niet, terwijl zijn geologische gesteldheid en atmosferische toestand zich wijzigden, ook veranderingen onderging in zijn flora, zijn fauna, en zijn mensen? Deze bewering komt niet alleen overeen met elke oude kosmogonie, maar ook met de moderne wetenschap, en zelfs tot op zekere hoogte met de evolutietheorie, wat in enkele woorden kan worden aangetoond.

Er is in de oudste wereldkosmogonieën geen 'duistere schepping', geen 'boze draak' die door een zonnegod wordt overwonnen. Zelfs bij de Akkadiërs was de grote diepte (de waterachtige afgrond, of RUIMTE) de geboorte- en verblijfplaats van Ea, wijsheid, de onkenbare oneindige godheid. Maar bij de Semieten en de latere Chaldeeën wordt de peilloze diepte van wijsheid grove stof, zondige substantie, en wordt Ea veranderd in Tiamat, de draak die door Merodach, of Satan, in de astrale golven wordt verslagen.

In de hindoe-*Purāṇa's* ziet men Brahmā, de schepper, telkens weer nieuwe scheppingen beginnen na evenzoveel mislukkingen; en er worden twee grote scheppingen genoemd,[1] de Padma en de Varāha, de tegenwoordige, toen de aarde uit het water werd opgeheven door Brahmā in de vorm van een everzwijn, of 'Varāha-avatāra'. Scheppen wordt voorgesteld als een sport, een vermaak (līlā) van de scheppende god. De *Zohar* (3:292b) spreekt over oude werelden die vergingen zodra ze ontstonden. Hetzelfde wordt gezegd in de midrash, waar rabbi Abbahu met nadruk verklaart (in *Bereshith Rabba*, parsha 9) dat 'de Heilige' achtereenvolgens verschillende werelden had geschapen en vernietigd, vóór hij met de tegenwoordige (54)
slaagde. Dit heeft niet alleen betrekking op andere werelden in de ruimte, maar ook op een mysterie van onze eigen bol dat besloten ligt in de allegorie over de 'koningen van Edom'. De woorden 'deze bevalt me' worden

[1] Deze twee moet men niet verwarren met de zeven scheppingen of onderverdelingen van elke kalpa (zie deel 1, 'De zeven scheppingen', blz. 488ev). Hier worden de *primaire* en *secundaire* scheppingen bedoeld.

immers herhaald in *Genesis* 1:31, hoewel zoals gewoonlijk in verminkte vorm. De Chaldeeuwse fragmenten van de kosmogonie op de spijkerschrift-inscripties en elders laten twee verschillende scheppingen van dieren en mensen zien, waarvan de eerste werd vernietigd, omdat ze een mislukking was. De kosmogonische kleitabletten bewijzen dat onze tegenwoordige schepping werd voorafgegaan door andere,[1] en de kabbala zegt hetzelfde,[2] zoals door Myer wordt aangetoond.

(*b*) Oannes (of Dagon, de Chaldeeuwse 'mens-vis') verdeelt zijn kosmogonie en genesis in tweeën. Eerst de afgrond van wateren en duisternis, waarin de meest afzichtelijke wezens woonden – mensen met vleugels, mensen met vier en met twee gezichten, mensen met twee hoofden, met de poten en horens van een geit (onze 'geit-mensen'),[3] centauren, stieren met mensenhoofden, en honden met vissenstaarten. Kortom, combinaties van verschillende dieren en mensen, van vissen, reptielen en andere monsterachtige dieren die elkaars vorm en uiterlijk aannamen. Het vrouwelijke element waarin ze woonden, wordt verpersoonlijkt in Thalatth – de zee of het 'water' – die ten slotte door Belus, het mannelijke beginsel, werd overwonnen. En Polyhistor zegt: 'Belus kwam en sneed de vrouw in tweeën, en uit de ene helft vormde hij de aarde, en uit de andere de hemelen, en tegelijkertijd vernietigde hij de dieren die in haar woonden.'[4] Zoals door I. Myer terecht wordt opgemerkt: 'Bij de Akkadiërs had elk voorwerp en elke natuurkracht haar *zi*, of geest. De Akkadiërs vormden hun godheden in drietallen, gewoonlijk mannelijk [of beter gezegd geslachtloos?]; de Semieten hadden ook triadische godheden, maar voerden het geslacht in' (blz. 246) – of het fallisme. Bij de Indo-Europeanen en de eerste Akkadiërs zijn alle din-

---

[1] Zie A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887, blz. 390.

[2] In de *Zohar*, *Sifra di Tseniutha*, *Idra Rabba Qadisha*, 128a, enz.; vgl. Myer, *Qabbalah*, blz. 246.

[3] Waar komt de overeenkomst van denkbeelden vandaan? De Chinezen hebben dezelfde overleveringen. Volgens commentator Kwoh P'oh wordt in het boek *Shan Hai Ching*, 'Wonderen op zee en op het land' – een boek dat werd geschreven door geschiedschrijver Chung Ku naar inscripties op negen urnen, gemaakt door keizer Yü (2255 v.Chr.) – bericht over een gesprek met mensen *die een hoofd met twee verschillende gezichten hadden*, van voren en van achteren, monsters met lichamen van geiten en menselijke gezichten, enz. Gould geeft in zijn *Mythical Monsters*, blz. 27, de namen van enkele schrijvers over biologie en noemt de *Shan Hai Ching*. Volgens Kwoh P'oh (276-324 n.Chr.) werd dit boek 3000 jaar vóór zijn tijd samengesteld, dat wil zeggen zeven dynastieën eerder. Yang Sun van de Ming-dynastie (beginnend in 1368 n.Chr.) verklaart dat het werd samengesteld door Kung Chia en Chung Ku (zoals hierboven gezegd). Chung Ku, die leefde in de tijd van de laatste keizer van de Hsia-dynastie, 1818 v.Chr., vreesde dat de keizer de boeken over de oude tijden zou vernietigen, en nam ze mee op zijn vlucht naar Yin.

[4] Cory, *Ancient Fragments*, ed. 1832, herdruk 1975, Wizards Bookshelf, blz. 21.

gen emanaties *door middel van*, maar niet *door*, een schepper of logos. Bij de Semieten wordt alles *verwekt*.

---

6. De watermensen, schrikwekkend en slecht, schiep zijzelf. Uit de overblijfselen van andere (*uit de minerale, plantaardige, en dierlijke overblijfselen*), uit de eerste, tweede, en derde (*ronden*), vormde ze hen. De dhyānī's kwamen en keken. . . . De dhyānī's uit de schitterende vader-moeder, uit de witte (*zonne-*, *maan-*) gebieden kwamen ze[1], uit de verblijfplaatsen van de onsterfelijke stervelingen (*a*). (55)

(*a*) De in onze stanza's gegeven verklaringen zijn veel duidelijker dan wat de scheppingslegende van de Cutha-kleitabletten zou geven, zelfs als die volledig was. Ze worden echter bevestigd door wat daarop bewaard is gebleven. Want op het kleitablet vernietigt de 'heer van de engelen' de mensen in de afgrond, en na de slachting 'waren er geen lijken en afval overgebleven'.[2] Daarna scheppen de grote goden mensen met lichamen van woestijnvogels, menselijke wezens, 'zeven koningen, broers uit hetzelfde gezin', enz., wat een verwijzing is naar de bewegingseigenschappen van de oorspronkelijke etherische lichamen van de mensen, die zowel konden vliegen als lopen,[3] maar die 'werden vernietigd' omdat ze niet 'volmaakt' waren, d.w.z. ze 'waren geslachtloos, evenals de koningen van Edom'.

Wat zou de wetenschap zeggen over dit denkbeeld van een oorspronkelijke schepping van de soorten, als men afziet van de beeldspraak en de allegorieën daarin? Ze zal ontkennen dat 'engelen' en 'geesten' daarmee iets te maken hebben; maar als de natuur en de fysische evolutiewet de scheppers zijn van alles wat er nu op aarde is, waarom kon er dan 'niet zo'n afgrond' zijn geweest toen de aardbol bedekt was met wateren, waarin tal van monsterachtige wezens werden voortgebracht? Zijn het de 'menselijke wezens' en de dieren met mensenhoofden en dubbele gezichten waartegen men bezwaar maakt? Maar als de mens slechts een hoger dier is en zich door een oneindige reeks transformaties heeft ontwikkeld uit diersoorten, waarom konden bij de eerste pogingen van de natuur de 'ontbrekende schakels' dan geen mensenhoofden op dierenlichamen hebben gehad, of, als ze

---

[1] Goden en planeetgeesten, vooral de ribhu's. 'De drie ribhu's' van wie het aantal gaven echter 'driemaal zeven' wordt.

[2] G. Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 102.

[3] Denk aan de 'gevleugelde rassen' van Plato, en aan de verhalen in de *Popol Vuh* over het eerste mensenras, dat kon lopen, vliegen en voorwerpen kon zien, hoe veraf die ook waren.

tweehoofdig waren, dierenkoppen hebben en omgekeerd? Is er niet aangetoond dat er tijdens de geologische perioden, in de tijden van de reptielen en de zoogdieren, hagedissen waren met vogelvleugels, en slangenkoppen op dierenlichamen?[1] En, redenerend vanuit het standpunt van de wetenschap, levert zelfs onze hedendaagse mensheid niet nu en dan misvormde exemplaren op: kinderen met twee hoofden, dierenlichamen met mensenhoofden, baby's met hondenkoppen, enz.? Als de natuur nog steeds zulke
(56) misvormingen voortbrengt, hoewel ze zich al eeuwen heeft gevoegd naar de regelmaat van haar evolutiewerk, dan bewijst dit dat monsters, zoals Berosus ze beschrijft, in haar eerste programma mogelijk waren. Deze mogelijkheid kan zelfs eens als wet hebben bestaan, voordat de natuur haar soorten ordende en er systematisch op begon in te werken. Dit kan nu afdoende worden bewezen, alleen al door het feit van het 'ATAVISME', zoals de wetenschap het noemt.

Dit is wat de leer onderwijst en door talrijke bewijzen aantoont. We zullen echter niet wachten op goedkeuring van de dogmatische theologie of de materialistische wetenschap, maar doorgaan met de stanza's. Laat deze voor zich spreken, gebruikmakend van het licht dat door de toelichtingen erop wordt geworpen; het wetenschappelijk aspect van deze vraagstukken zal later worden beschouwd.

Zo blijkt dat de fysieke natuur, toen die bij het scheppen van dier en mens aan zichzelf werd overgelaten, is tekortgeschoten. Ze kan de eerste twee natuurrijken en het lagere dierenrijk voortbrengen, maar wanneer de mens aan de beurt komt, zijn er voor zijn schepping spirituele, onafhankelijke en intelligente krachten nodig, naast de 'rokken van vellen' en de 'adem van het dierlijke leven'. De menselijke monaden van voorafgaande ronden hebben iets hogers nodig dan puur fysieke materialen om hun persoonlijkheden uit op te bouwen, op straffe van zelfs nog lager dan een 'Frankenstein'dier te blijven.[2]

---

[1] Zie Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 18-19.

[2] In het eerste deel van de onlangs uitgegeven *Introduction à l'étude des races humaines* door De Quatrefages wordt bewezen dat sinds het posttertiaire tijdperk en zelfs daarvóór – omdat veel rassen in die tijd al over het aardoppervlak waren verspreid – de mens in zijn fysieke bouw niets is veranderd. En als de mens eeuwenlang was omgeven door een fauna die van de ene periode of cyclus tot de andere veranderde, die uitstierf en in andere vormen werd herboren – zodat er nu geen enkel dier op aarde bestaat, groot of klein, dat een tijdgenoot was van de mens van die periode – als dus elk dier behalve de mens zelf van vorm is veranderd, dan bewijst dit feit niet alleen de ouderdom van de mens, maar ook dat hij tot een *afzonderlijk natuurrijk* behoort. Waarom zou alleen hij aan verandering zijn ontsnapt? Omdat, zegt De Quatrefages, het wapen dat hij in zijn strijd met de natuur en de altijd veranderende geologische omstandigheden en met de elementen

7. Ze waren ontstemd. Ons vlees is daar niet (*zeiden ze*). Dit is geen geschikt rūpa voor onze broeders van het vijfde. Geen woningen voor de levens[1]. Zuivere wateren, geen troebele, moeten ze drinken (*a*). Laten we ze drogen (*de wateren*). (57)

(*a*) De catechismus (Toelichtingen) zegt:

'*Zij die bij de nieuwe manvantara's de fysieke mens vormgeven, dalen neer uit de stoffelijke werelden. Het zijn lagere lha's* (geesten)*, die een tweevoudig lichaam bezitten* (een astrale vorm binnen een etherische). *Het zijn de vormgevers en scheppers van onze schijnlichamen.*' . . .

'*In de vormen die door de lha's* (pitri's) *worden geprojecteerd, dalen de twee letters*[2] (de monade, ook de 'dubbele draak' genoemd) *af uit de sferen van verwachting*.[3] *Maar ze zijn als een dak zonder muren, en zonder zuilen om op te rusten.*' . . .

'*De mens heeft vier vlammen en drie vuren nodig om één te worden op aarde, en hij heeft de essentie van de 49 vuren*[4] *nodig om volmaakt te zijn. Zij die de hogere sferen hebben verlaten, de goden van de wil,*[5]

---

gebruikte, 'zijn *psychische kracht, niet zijn lichamelijke kracht of zijn lichaam*' was, zoals in het geval van de dieren. Geef de mens alleen die dosis verstand en rede die andere zoogdieren bezitten, en met zijn tegenwoordige lichaamsbouw zal hij het meest hulpeloze schepsel op aarde blijken te zijn. Alles draagt ertoe bij om te bewijzen dat het *menselijk organisme met al zijn kenmerkende eigenschappen, eigenaardigheden en individuele neigingen al op onze bol bestond in die geologische tijdperken in het verre verleden toen er nog niet één van de nu bestaande zoogdiersoorten was*. Wat is dan de onvermijdelijke conclusie? Natuurlijk deze: omdat alle mensenrassen van één en dezelfde soort zijn, volgt hieruit dat deze soort de *oudste van alle* nu levende zoogdieren is. Daarom is ze de meest stabiele en volhardende van alle, en was al even ver ontwikkeld als nu toen alle andere nu bekende zoogdieren zelfs nog niet hun eerste stap hadden gezet om op deze aarde te verschijnen. Zo luidt de mening van de grote Franse bioloog, die daarmee aan het darwinisme een verschrikkelijke slag toebrengt.

[1] De monaden achter het *uiterlijk* van de mens van de *derde* ronde, de reusachtige aapachtige vorm.

[2] In het esoterische stelsel worden de zeven beginselen van de mens weergegeven door zeven letters. De eerste twee zijn *heiliger* dan de vier letters van het tetragrammaton.

[3] De tussenliggende sferen waarin de monaden die nirvāṇa niet hebben bereikt, tussen de manvantara's in een onbewuste niet-actieve sluimertoestand zouden verkeren.

[4] Dit wordt elders verklaard. De 'drie vuren', Pāvaka, Pavamāna, en Śuchi, hadden 45 zonen, die met hun drie vaders en hun vader Agni de 49 vuren vormen (*Vishṇu-Purāṇa*, 1:10). Pavamāna (vuur voortgebracht door wrijving) is de oorsprong van het vuur van de asura's; Śuchi (zonnevuur) is de oorsprong van het vuur van de goden; en Pāvaka (elektrisch vuur) is de vader van het vuur van de pitri's (zie *Vāyu-Purāṇa*). Maar dit is een verklaring op het stoffelijke en aardse gebied. De vlammen zijn vergankelijk en slechts periodiek; de vuren zijn eeuwig in hun drievoudige eenheid. Ze komen overeen met de *vier* lagere en de *drie* hogere menselijke beginselen.

[5] De sura's, die later de a-sura's worden.

voltooien de manu van illusie. Want de 'dubbele draak' heeft geen vat op alleen de vorm. Hij is als de bries wanneer er geen boom of tak is om haar te ontvangen en te herbergen. Hij kan de vorm niet beïnvloeden wanneer er geen middel van overbrenging (manas, 'denkvermogen') *is en de vorm hem niet kent*.'

'*In de hoogste werelden zijn de drie één,*[1] *op aarde wordt de één* (aanvankelijk) *twee. Ze zijn als de twee zijden van een driehoek die zijn basis heeft verloren – die het derde vuur is.*' (Catechismus, boek 3, §9.)

Dit vereist enige toelichting vóór we verdergaan. Speciaal ten behoeve
(58) van onze Indo-Europese hindoebroeders – hun esoterische interpretaties kunnen immers van de onze verschillen – zullen we daartoe het voorafgaande moeten toelichten door middel van bepaalde passages uit hun eigen exoterische boeken, namelijk de *Purāṇa's*. In de daarin voorkomende allegorieën wordt gezegd dat Brahmā, die collectief de scheppende kracht van het heelal is, 'aan het begin staat van de yuga's [cyclussen]. . . . *Beheerst door het verlangen en de macht om te scheppen, en gedreven door de inherente krachten van wat moet worden geschapen*, brengt hij bij het begin van een kalpa telkens weer zo'n schepping voort.'[2] We stellen nu voor het exoterische verhaal in het *Vishṇu-Purāṇa* te onderzoeken, en te kijken hoeveel het met onze occulte versie overeenkomt of ervan afwijkt.

Schepping van goddelijke wezens volgens de exoterische verhalen

In het *Vishṇu-Purāṇa* – dat ongetwijfeld het oudste van alle *Purāṇa's* is – vinden we, evenals in alle andere, dat Brahmā als de mannelijke god voor scheppingsdoeleinden 'vier lichamen bekleed met drie eigenschappen'[3] aanneemt. Er wordt gezegd: 'Op deze manier, Maitreya, zijn jyotsnā (dageraad), rātri (nacht), ahan (dag), en saṃdhyā (avondschemering) de vier lichamen van Brahmā.'[4] Zoals Parāśara verklaart: wanneer Brahmā

---

[1] Ātman, buddhi, en manas. In devachan is het hogere element van manas nodig om dit voor de ontlichaamde *monade* tot een toestand van waarneming en bewustzijn te maken.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 87-8&vn. Zie ook *Mānava-dharma-śāstra*, 1:30.

[3] Dit heeft in de *esoterie* rechtstreeks betrekking op de zeven beginselen van de gemanifesteerde Brahmā, of het heelal, in dezelfde volgorde als in de mens. Exoterisch zijn het maar vier beginselen.

[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 81.

wenst om de wereld opnieuw te scheppen en *door zijn wil* nakomelingen voort te brengen, in de vier ontwikkelingsstadia (of klassen van wezens) die goden (dhyāni-chohans), demonen[1] (dat zijn meer stoffelijke deva's), voorvaderen (pitri's), en mensen worden genoemd, dan 'verzamelt hij zijn gedachten als door yoga (yūyuje)'.[2]

Vreemd genoeg begint hij met het scheppen van DEMONEN, die dus voorrang krijgen boven de engelen of goden. Dit is geen tegenstrijdigheid, en ook geen inconsequentie, maar heeft evenals al het overige een diepzinnige esoterische betekenis, volkomen duidelijk voor iemand die vrij is van christelijk theologisch vooroordeel. Wie voor ogen houdt dat het beginsel MAHAT, of intellect, het 'universele denkvermogen' (letterlijk 'het grote'), dat de esoterische filosofie de 'gemanifesteerde alwetendheid' noemt – het 'eerste voortbrengsel' van pradhāna (oerstof) zoals het *Vishṇu-Purāṇa* zegt, maar volgens het occultisme het eerste kosmische aspect van parabrahman of het esoterische SAT, de universele ziel[3] –aan het ZELF-bewustzijn ten grondslag (59)
ligt, zal begrijpen waarom. De zogenaamde 'demonen' – die (esoterisch) het zelfbewuste en (intellectueel) actieve beginsel zijn – zijn bij wijze van spreken de *positieve polen van de schepping*, en zijn dus het eerst voortgebracht. Dit is in het kort het proces zoals het in de *Purāṇa's* allegorisch wordt verteld.

Nadat Brahmā zijn denkvermogen in zichzelf had geconcentreerd, en de eigenschap 'duisternis' zijn aangenomen lichaam had doordrongen, werden eerst de asura's voortgebracht, die tevoorschijn kwamen uit zijn dij; hierna werd dit lichaam verlaten en veranderd in NACHT.[4]

Het gaat hier om twee belangrijke punten: (a) Oorspronkelijk worden in de *Rig-Veda* de 'asura's' voorgesteld als *spirituele, goddelijke wezens*; hun etymologie wordt afgeleid van asu (adem), de 'adem van god', en ze betekenen hetzelfde als de hoogste geest of de Ahura van de zoroastriërs. Pas later laat men ze voor theologische en dogmatische doeleinden uit Brahmā's dij tevoorschijn komen, en begon men hun naam af te leiden van de ontkennende letter *a*, en *sura*, god (zonnegodheden),

---

[1] Het woord *demonen* heeft een heel ruime betekenis, want het wordt toegepast op een groot aantal lagere – d.w.z. meer stoffelijke – geesten, of lagere goden, die zo worden genoemd omdat ze met de hogere 'oorlog voeren'; maar het zijn geen duivels.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 79-80&vn.

[3] De beginselen in de mens hebben dezelfde volgorde: ātman (geest), buddhi (ziel), zijn voertuig, zoals de stof het vāhana van de geest is, en manas (denkvermogen), het derde, of microkosmisch het vijfde. Op het *gebied van de persoonlijkheid* is manas het eerste.

[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 79-80. Zie afdeling 2, hfst. 18, 'Over de mythe van de 'gevallen engel' in haar verschillende aspecten', blz. 539ev.

dus *niet-een-god*, en werden ze de vijanden van de goden. (b) Zonder uitzondering plaatsen alle oude theogonieën – van de Indo-Europese en de Egyptische tot die van Hesiodus – in de volgorde van de kosmogonische evolutie de nacht vóór de dag; zelfs *Genesis*, waar 'duisternis was op de afgrond' vóór 'de *eerste dag*'. De reden hiervoor is dat elke kosmogonie – behalve in de geheime leer – begint met de zogenaamde 'secundaire schepping': het *gemanifesteerde* heelal, waarvan de genesis moet beginnen met een duidelijke differentiatie tussen het eeuwige licht van de *primaire* schepping, waarvan het mysterie voor altijd 'duisternis' moet blijven voor het onderzoekende eindige bevattingsvermogen en verstand van de niet-ingewijde, en de secundaire evolutie van de gemanifesteerde zichtbare natuur. De *Veda* bevat de hele filosofie van die scheiding zonder ooit goed door onze oriëntalisten te zijn verklaard, omdat ze die *nooit hebben begrepen*.

Voortgaand met scheppen, neemt Brahmā een andere vorm aan, die van de dag, en schept hij uit zijn adem de goden, die de eigenschap goedheid (passiviteit) verkrijgen.[1] In zijn volgende lichaam overheerste de eigenschap grote passiviteit, die ook (negatieve) goedheid is, en uit de zijde van die persoonlijkheid kwamen de pitri's, de voorouders van de mensen voort, omdat, zoals de tekst verklaart, 'Brahmā zich [tijdens het proces] als de vader van de wereld voelde'.[2] Dit is kriyāśakti, de mysterieuze yogakracht die elders wordt verklaard. Dit lichaam van Brahmā werd, na te zijn afgeworpen, de saṃdhyā (avondschemering), het interval tussen dag en nacht.

(60)

Tot slot nam Brahmā zijn laatste vorm aan, doordrongen van de *eigenschap verdorvenheid*, 'en hieruit werden MENSEN voortgebracht, in wie verdorvenheid en begeerte overheersen'.[3] Nadat dit lichaam was afgeworpen, werd het de dageraad, of ochtendschemering: de dageraad van de mensheid. Hier stelt Brahmā esoterisch de pitri's voor. Hij is collectief de pitri, 'vader'.

De ware esoterische betekenis van deze allegorie moet nu worden verklaard. Brahmā symboliseert hier persoonlijk de gezamenlijke scheppers van de wereld en van de mensen – het heelal met al zijn talloze voortbreng-

---

[1] Zo zegt de Toelichting dat de uitspraak 'overdag zijn de goden het machtigst, en 's nachts de demonen' zuiver allegorisch is.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 80. Dit *zich voelen* als dit, dat, of iets anders is de belangrijkste factor bij het voortbrengen van elk soort psychische of zelfs fysieke verschijnselen. De woorden 'als iemand tegen deze berg zegt: kom van je plaats en stort je in zee, en *niet twijfelt in zijn hart* . . . dan zal het ook gebeuren' (*Marcus* 11:23), zijn niet zonder betekenis. Maar het woord 'geloof' moet worden vertaald met WIL. Geloof zonder wil is als een windmolen zonder *wind* – dus zonder gevolg.

[3] *Op.cit.*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 81.

selen van beweeglijke en (schijnbaar) onbeweeglijke dingen.[1] Hij is collectief de prajāpati's, de heren van het zijn; en de vier lichamen typeren de vier klassen van scheppende machten of dhyāni-chohans, beschreven in de toelichting die direct volgt op stanza 7 in deel 1. De hele filosofie van de zogenaamde 'schepping' van goed en kwaad in deze wereld en van de hele cyclus van manvantarische gevolgen daarvan, berust op het juiste begrip van deze vier lichamen van Brahmā.

De lezer zal nu in staat zijn de werkelijke esoterische betekenis te begrijpen van wat hierna volgt. Bovendien moet een belangrijk punt nog worden opgehelderd. Doordat de christelijke theologie willekeurig heeft vastgesteld en is overeengekomen dat Satan met zijn gevallen engelen tot de eerste schepping behoorde, en dat Satan de eerstgeschapen, de wijste en de mooiste van Gods aartsengelen was, was het woord gesproken, en de grondtoon aangeslagen. Vanaf dat moment leidde men uit alle *heidense* geschriften dezelfde betekenis af, en liet men zien dat ze alle demonisch waren; men *beweerde* en *beweert* dat de *waarheid en de feiten* uitsluitend behoren tot en beginnen bij het christendom. Zelfs de oriëntalisten en mythologen, van wie sommigen helemaal geen christenen zijn maar 'ongelovigen', of wetenschappers, betraden onbewust en alleen door de kracht van associatie van denkbeelden en gewoonte, de theologische denkwereld. Puur brahmaanse overwegingen, gebaseerd op begeerte naar macht en eerzucht, lieten het gewone volk onwetend van grote waarheden; en dezelfde oorzaken brachten de ingewijden onder de eerste christenen ertoe het stilzwijgen te bewaren, terwijl degenen die de waarheid nooit hadden gekend, de orde van de dingen vervormden, en de hiërarchie van de 'engelen' beoordeelden naar hun exoterische vorm. Evenals de asura's in het volksgeloof de opstandige lagere goden waren geworden die de hogere bestreden, zo werd de hoogste aartsengel, in werkelijkheid de Agathodaimōn, de oudste goedgezinde logos, voor de theologie de 'tegenstander' of Satan. Maar wordt dit gerechtvaardigd door de juiste interpretatie van een van de oude heilige geschriften?

Het antwoord is: *beslist niet*. Zoals de mazdeïsche geschriften, de *Zend-Avesta*, de *Vendīdād* en andere, de latere listige verwisseling van de (61)
goden in het hindoepantheon ongedaan maken en ontmaskeren, en door middel van AHURA de asura's hun rechtmatige plaats in de theogonie teruggeven, zo rechtvaardigen de recente ontdekkingen van de Chaldeeuwse kleitabletten de goede naam van de eerste goddelijke emanaties. Dit is gemakkelijk te bewijzen. De christelijke engelenleer is rechtstreeks en

[1] Hetzelfde denkbeeld treft men aan in de eerste vier hoofdstukken van *Genesis*, met hun 'Heer' en 'God', die de elohim en de androgyne eloah zijn.

uitsluitend ontleend aan die van de farizeeën, die hun leringen uit Babylonië hadden meegebracht. De sadduceeën, de werkelijke bewaarders van de wetten van Mozes, kenden geen engelen, en verwierpen deze, en betwistten zelfs de onsterfelijkheid van de menselijke *ziel* (niet van de onpersoonlijke geest). In de *Bijbel* zijn de enige 'engelen' waarover wordt gesproken, de 'zonen van god' die in *Genesis* 6 worden genoemd (en die nu worden beschouwd als de nefilim, de gevallen engelen), en verschillende engelen in mensengedaante, de 'boodschappers' van de joodse god, van wie de eigen rang nauwkeuriger moet worden onderzocht dan tot dusver. (Zie stanza 2, śloka 5, blz. 57, waar wordt aangetoond dat wat de eerste Akkadiërs wijsheid, Ea, noemden, later door de Chaldeeën en Semieten werd vervormd tot Tiamat, Tisalat, en de Thalatth van Berosus, de vrouwelijke zeedraak, nu Satan.) Werkelijk – 'Hoever bent u gevallen [door de hand van de mens], o heldere ster en zoon van de ochtend'!

Wat zeggen de Babylonische 'scheppingsverhalen', die we op de Assyrische fragmenten van kleitabletten aantreffen, dezelfde verhalen waarop de farizeeën hun engelenleer baseerden? Vergelijk *Assyrian Discoveries*, blz. 398, door G. Smith, en zijn *Chaldean Account of Genesis*, blz. 107. Het 'kleitablet met de geschiedenis van de zeven boze goden of geesten' geeft het volgende verhaal – we cursiveren de belangrijkste woorden:

1. In de *eerste dagen* de boze goden,
2. de *engelen die in opstand waren*, die *in het lagere deel van de hemel*
3. *waren geschapen*,
4. ze verrichtten hun kwade werk en
5. beraamden met gemene koppen . . . enz.

Zo blijkt overduidelijk uit een heel gebleven fragment – zodat er over de interpretatie geen twijfel kan bestaan – dat de 'opstandige engelen' waren geschapen in het *lagere deel van de hemel*, d.w.z. dat ze behoorden en behoren tot een *stoffelijk evolutiegebied*, hoewel dat, omdat het niet het gebied is waarover we door onze zintuigen worden ingelicht, gewoonlijk voor ons onzichtbaar blijft, en dus als subjectief wordt beschouwd. Hadden de gnostici het dan zo mis met hun bewering dat onze zichtbare wereld, en vooral de aarde, was geschapen door *lagere* engelen, de lagere elohim, van wie, zoals ze onderwezen, de god van Israël er een was? Deze gnostici stonden wat tijd betreft dichter bij de verslagen van de oude geheime leer, en moeten daarom meer ervan hebben geweten dan niet-
(62) ingewijde christenen, die honderden jaren later op zich namen om wat er gezegd was om te werken en te *verbeteren*. Maar laten we eens kijken wat hetzelfde kleitablet verder zegt:

7. Ze waren met zijn zevenen (de boze goden) . . . [dan worden ze beschreven; de vierde is een 'slang', het fallische symbool van het *vierde* ras in de evolutie van de mens]. . . .

15. Zij met zijn zevenen, boodschappers van de god Anu, hun koning.

Anu behoort tot de Chaldeeuwse drie-eenheid, en is in één aspect identiek met Sin, de 'maan'. En de maan is in de Hebreeuwse kabbala de argha van de kiem van al het stoffelijk leven, en is kabbalistisch nog nauwer verbonden met Jehovah, die evenals Anu androgyn is. Ze zijn beiden in de esoterie vertegenwoordigd, en worden vanuit twee gezichtspunten beschouwd: mannelijk of spiritueel, vrouwelijk of stoffelijk, of geest en stof, de twee tegengestelde beginselen. Daarom wordt in de verzen 28 tot 41 aangegeven dat de 'boodschappers van Anu' (die Sin, de 'maan', is) ten slotte door dezelfde Sin, geholpen door Bel (de zon) en Ishtar (Venus), worden overmeesterd. De assyriologen beschouwen dit als een tegenstrijdigheid, maar in de esoterische leer is het eenvoudig *metafysica*.

Er is meer dan één interpretatie mogelijk, want er zijn zeven sleutels tot het mysterie van de val. Bovendien zijn er in de theologie twee 'vallen': de opstand van de aartsengelen en hun 'val', en de 'val' van Adam en Eva. Zo worden zowel de lagere als de hogere hiërarchieën beschuldigd van een veronderstelde misdaad. Het woord 'veronderstelde' is de ware en juiste term, want in beide gevallen is de beschuldiging gebaseerd op een onjuiste opvatting. Beide worden in het occultisme als karmische gevolgen beschouwd, en beide behoren tot de wet van de evolutie: enerzijds verstandelijk en spiritueel, en anderzijds fysiek en psychisch. De 'val' is een universele allegorie. Daarin wordt aan het ene einde van de evolutieladder de 'opstand' geplaatst, d.i. de werking van het differentiërende denkvermogen of bewustzijn op zijn verschillende gebieden, dat streeft naar vereniging met de stof; en aan het andere, het lagere, einde de opstand van de stof tegen de geest, of van handeling tegen spirituele traagheid. En hier ligt de kiem van een misvatting die al ruim 1800 jaar zo'n noodlottige uitwerking heeft gehad op het denken van de beschaafde wereld. In de oorspronkelijke allegorie is het de stof – dus de meer stoffelijke engelen – die werd beschouwd als de overwinnaar op de geest, of de aartsengelen die op dit gebied 'vielen'. 'Zij van het *vlammende zwaard* (of dierlijke begeerten) hadden de geesten van de duisternis op de vlucht gedreven.' Toch zijn het laatstgenoemden die streden voor de oppermacht van de bewuste en goddelijke spiritualiteit op aarde en die tekortschoten, doordat ze bezweken voor de macht van de stof. Maar in het theologische dogma zien we het omgekeerde. Het is Michaël, 'die gelijk God is', de vertegenwoordiger van Jehovah, die de leider is van de hemelse menigten – zoals Lucifer in de verbeelding van

Milton de leider is van de helse menigten – die Satan overwint. Het is
(63) waar dat de aard van Michaël afhangt van die van zijn schepper en meester. Wie deze laatste is, kan men te weten komen door de allegorie van de 'oorlog in de hemel' met behulp van de sterrenkundige sleutel zorgvuldig te bestuderen. Zoals Bentley aantoont, zijn de 'oorlog van de titanen tegen de goden' bij Hesiodus, en de oorlog van de asura's (of de Tārakāmaya) tegen de deva's in de purāṇische legende, afgezien van de namen, in elk opzicht identiek. De aspecten van de sterren tonen aan (Bentley neemt het jaar 945 v.Chr. als de dichtstbijzijnde datum voor zo'n conjunctie) dat 'alle planeten, behalve Saturnus, aan dezelfde kant van de hemel stonden als de zon en de maan',[1] en dus zijn tegenstanders waren. En toch is het Saturnus of de joodse 'maan-god' die zegevierde, zowel volgens Hesiodus als Mozes – en geen van beiden werd begrepen. Zo werd de ware betekenis verwrongen.

Stanza 2 – *vervolg*

8. De vlammen kwamen. De vuren met de vonken; de nachtvuren en de dagvuren (*a*). Ze droogden de troebele donkere wateren op. Met hun hitte dempten ze ze. De lha's (*geesten*) van boven, en de lhamayin (*die*) van beneden, kwamen (*b*). Ze doodden de vormen met twee en vier gezichten. Ze bevochten de geitmensen, de mensen met hondenkoppen, en de mensen met vislichamen.

(*a*) De 'vlammen' zijn een hiërarchie van geesten die op één lijn staan, zo niet identiek zijn, met de 'brandende' vurige *saraf* (serafim), genoemd door Jesaja (6:2-6), zij die volgens de Hebreeuwse theogonie bij 'de troon van de Almachtige' staan. Melha is de heer van de 'vlammen'. Wanneer hij op aarde verschijnt, neemt hij volgens een volkslegende de persoonlijkheid van een boeddha aan. Hij is een van de oudste en meest vereerde lha's, een boeddhistische Michaël.

(*b*) Het woord 'beneden' moet niet als helse gebieden worden opgevat, maar eenvoudig als een spiritueel of beter gezegd etherisch wezen van een lagere graad, omdat het dichter bij de aarde staat, of één trap hoger dan onze aardse sfeer; terwijl de lha's geesten van de hoogste sferen zijn – vandaar de naam van de hoofdstad van Tibet, *Lhasa*.

---

[1] John Bentley, *Historical View of the Hindu Astronomy*, 1825, blz. 28.

Behalve dat deze śloka een mededeling is van puur fysieke aard die tot de evolutie van het leven op aarde behoort, kan men er nog een andere allegorische betekenis aan hechten, of eigenlijk, zoals wordt onderwezen, verschillende betekenissen. De VLAMMEN of 'vuren' stellen de geest of het mannelijke element voor, en 'water' de stof of het tegenovergestelde element. En ook hier vinden we in de handeling van de geest die de puur fysieke vorm doodt, een verwijzing naar de eeuwige worsteling op fysiek en psychisch gebied tussen geest en stof, en tevens een wetenschappelijk kosmisch feit. Want zoals in het volgende vers wordt gezegd: (64)

---

9. Moeder-water, de grote zee, treurde. Ze verhief zich, ze verdween in de maan, die haar had doen oprijzen, die haar het leven had geschonken (*a*).

(*a*) Wat kan dit betekenen? Is het geen duidelijke verwijzing naar de werking van de getijden in het eerste stadium van de geschiedenis van onze planeet in haar vierde ronde? Recent onderzoek heeft zich beziggehouden met beschouwingen over de paleozoïsche springvloeden. Volgens de theorie van Darwin ontstond de maan niet minder dan 52.000.000 jaar geleden – en waarschijnlijk veel langer – uit de kneedbare massa van de aarde. Uitgaande van het punt tot waar Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson en anderen met hun onderzoek waren gekomen, onderzocht hij het verloop van de door de getijden veroorzaakte vertraging in de draaiende bewegingen van de aarde tot ver terug in de nacht van de tijd, en plaatste hij de maan in de kinderdagen van onze planeet op slechts 'een fractie van haar huidige afstand'.[1] Kortom, zijn theorie hield in dat de maan zich losmaakte van de aarde. Doordat de vloedverheffing samenviel met de draaiende beweging van de aardmassa – waarbij de middelpuntvliedende kracht toen ongeveer gelijk was aan de zwaartekracht – werd de laatste overwonnen, en kon de door het getij omhooggebrachte massa zich volledig van de aarde losmaken.[2]

De occulte leer zegt het tegenovergestelde. De maan is veel ouder dan de aarde; en laatstgenoemde dankt haar bestaan aan eerstgenoemde, zoals in deel 1 is verklaard, hoe de astronomie en de geologie dit feit ook verklaren. Vandaar de getijden en de aantrekking tot de maan, die laten zien

---

[1] Vgl. A. Winchell, *World-Life, or Comparative Geology*, 1883, blz. 258-60.

[2] Maar zie de bezwaren die later in de boeken van verschillende geologen tegen deze theorie werden ingebracht. Vergelijk het artikel van Sir R.S. Ball in *Nature* (24 nov. en 1 dec. 1881), en ook wat de Amerikaanse geologen zeggen.

dat het vloeibare gedeelte van de aardbol zich steeds naar zijn moeder probeert op te heffen. Dit is de betekenis van de zin: 'Moeder-water verhief zich en verdween in de maan, die haar had doen oprijzen, die haar het leven had geschonken.'

---

(65) **10.** Toen ze (*de rūpa's*) waren vernietigd, bleef moeder-aarde leeg.[1] Ze vroeg om te worden gedroogd (*a*).[2]

(*a*) De tijd voor haar korstvorming was gekomen. De wateren hadden zich gescheiden en het proces was begonnen. Het was het begin van een nieuw leven. Dit is wat één sleutel ons onthult. Een andere sleutel leert ons de oorsprong van het water, zijn vermenging met vuur (vloeibaar vuur wordt het genoemd),[3] en gaat in op de alchemistische beschrijving van het nageslacht van die twee: vaste stoffen, zoals mineralen en aardverbindingen. Uit de 'wateren van de ruimte' is het nageslacht van het mannelijke geest-vuur en het vrouwelijke (gasachtige) water, de uitgestrektheid van de oceanen op aarde geworden. Varuṇa is uit de oneindige ruimte naar beneden getrokken om als Neptunus over de eindige zeeën te heersen. Zoals altijd blijkt de volksverbeelding te zijn gebaseerd op een strikt wetenschappelijke grondslag.

Water is overal het symbool van het vrouwelijke element; *mater*, waaraan de letter M is ontleend, is als afbeelding afkomstig van ⩘, een hiëroglief voor water. Het is de universele schoot of de 'grote diepte'. Venus, de grote moedermaagd, komt tevoorschijn uit de golven van de zee, en Cupido of Erōs is haar zoon. Maar Venus is de latere mythologische variant van Gaia (of Gaea), de aarde, die in haar hogere aspect de natuur is (prakriti), en metafysisch aditi, en zelfs mūlaprakriti, de wortel van prakriti of haar noumenon.

Daarom is Cupido of de liefde in zijn oorspronkelijke betekenis Erōs, de goddelijke wil, of *het verlangen om zich door zichtbare schepping te manifesteren*. Vandaar dat fohat, het prototype van Erōs, op aarde de grote kracht 'levenselektriciteit', of de geest van het 'leven schenken',

---

[1] De godin die in het verhaal van Berosus deze oorspronkelijke monsters het leven schonk, was Thalatth, in het Grieks Thalassa, 'de zee'.

[2] Zie ter vergelijking het scheppingsverhaal van Berosus (Alexander Polyhistor, in Cory's *Ancient Fragments*, ed. 1832, blz. 24) en de afzichtelijke wezens, geboren in de afgrond van de oorspronkelijke schepping uit het tweevoudige beginsel (aarde en water): nara's (centauren, mensen met ledematen van paarden en menselijke lichamen), en kiṃnara's (mensen met paardenkoppen), door Brahmā in het begin van de kalpa geschapen.

[3] Zie de toelichting na śloka 18.

wordt. Laten we denken aan de Griekse theogonie en doordringen in de geest van haar filosofie. De Grieken onderwijzen ons (zie *Ilias* 4:201, 246) dat alle dingen, de goden inbegrepen, hun bestaan danken aan de Oceaan en zijn vrouw Tēthys; de laatste is Gaea, de aarde of de natuur. Maar wie is Oceaan? Oceaan is de onmetelijke RUIMTE (geest in chaos), die de godheid is (zie deel 1); en Tēthys is niet de aarde, maar oorspronkelijke stof tijdens het vormingsproces. In ons geval is het niet langer Aditi-Gaea die Ouranos of Varuṇa voortbrengt, de voornaamste āditya onder de zeven planeetgoden, maar prakriti, verstoffelijkt en tot een bepaalde plaats beperkt. De maan, mannelijk in haar theogonische karakter, is alleen in haar kosmische aspect het vrouwelijke voortbrengende beginsel, zoals de zon het mannelijke symbool daarvan is. Water is de nakomeling van de maan, die bij alle volkeren een androgyne godheid is. (66)

De evolutie voltrekt zich zowel in de Kosmos als bij het vormen van de kleinste bol volgens de wetten van de analogie. Zo is het bovenstaande, dat van toepassing is op de modus operandi in de tijd toen het heelal verscheen, ook van toepassing op de vorming van onze aarde.

Deze stanza begint met het vermelden van dertig crores, 300.000.000 jaar. Men kan ons vragen: wat konden de Ouden weten over de duur van geologische tijdperken, als geen enkele hedendaagse wetenschapper of wiskundige in staat is hun duur ook maar enigszins nauwkeurig te berekenen? Of de oude brahmanen nu wel of niet betere middelen bezaten (en we beweren dat ze die in hun dierenriem hadden), we zullen hun chronologie nu zo getrouw mogelijk weergeven.

De chronologie van de brahmanen

Er bestaat geen groter raadsel in de wetenschap, geen vraagstuk is meer hopeloos onoplosbaar, dan de vraag: hoe oud – zelfs maar bij benadering – zijn de zon en de maan, de aarde en de mens? Wat weet de moderne wetenschap over de duur van de wereldtijdperken, of zelfs over de lengte van geologische perioden?

Niets; *absoluut niets*.

Indien men de wetenschap om chronologische gegevens vraagt, zeggen degenen die openhartig en waarheidlievend zijn, bijvoorbeeld Pengelly, de beroemde geoloog: ‘We weten het niet.’[1] Men zal te horen krijgen dat er

[1] Iets dergelijks wordt toegegeven door prof. Lefèvre in zijn *Philosophy*, 1879, blz. 481.

tot dusver geen betrouwbare numerieke schatting van de ouderdom van de wereld en de mens kon worden gemaakt, en dat zowel de geologie als de antropologie hierover in het duister tasten. Maar wanneer een onderzoeker van de esoterische filosofie het waagt de leringen van de occulte wetenschap naar voren te brengen, wordt hij onmiddellijk terechtgewezen. Waarom is dit nodig, als de grootste wetenschappers – indien ze zijn aangewezen op hun eigen fysieke methoden – er niet in zijn geslaagd zelfs bij benadering tot overeenstemming te komen?

Het is waar dat men dit de wetenschap moeilijk kan verwijten. In de volslagen duisternis van de prehistorie zijn de onderzoekers verdwaald in een doolhof waarvan de lange gangen geen deuren hebben, en geen zichtbare uitgang naar het archaïsche verleden. Wat kunnen geologen of antropologen die verdwaald zijn in het labyrint van hun eigen tegenstrijdige speculaties, en die, zoals ze altijd hebben gedaan, het getuigenis van de oosterse overlevering verwerpen – zonder enig aanknopingspunt of één enkele vaste mijlpaal te hebben om hen te leiden – anders doen dan de
(67) dunne draad van Ariadne opvatten waar ze die het eerst vinden en dan op goed geluk verdergaan? Daarom zegt men ons eerst dat de vroegste datum waartoe de op documenten gebaseerde gegevens teruggaan, nu algemeen door antropologen wordt beschouwd als slechts 'het vroegste duidelijk zichtbare punt van het historische tijdperk'.[1]

Tegelijkertijd erkent men dat 'zich vóór die periode een onbegrensde reeks prehistorische eeuwen uitstrekt'.[2]

Met de hier genoemde 'eeuwen' zullen we beginnen. Ze zijn alleen voor het fysieke blote oog 'prehistorisch'. Voor het spirituele arendsoog van een ziener of profeet van elk volk strekt de draad van Ariadne zich uit voorbij dat 'historische tijdperk', ononderbroken en zonder zwakke plek, zeker en gestaag, tot in de nacht van de tijd; en de hand die hem vasthoudt is te machtig om hem te laten vallen, of zelfs te laten breken. Er bestaan verslagen, al worden ze door de niet-ingewijden misschien als fantastisch verworpen; een groot aantal ervan wordt echter door filosofen en grote geleerden stilzwijgend aanvaard, en wordt alleen door het officiële en collectieve geheel van de *orthodoxe* wetenschap altijd afgewezen. En omdat laatstgenoemde weigert ons zelfs maar bij benadering een idee te geven van de duur van de geologische tijdperken – behalve in de vorm van enkele strijdige en elkaar tegensprekende hypothesen – zullen we nu bekijken wat de oude Indo-Europese filosofie ons kan leren.

Zoals al is uiteengezet zijn de berekeningen zoals in *Manu* en de

---

[1] Zie 'Anthropology', *Encyclopaedia Britannica*, ed. 1878, deel 2, blz. 117.
[2] *Op.cit.*

Purāṇa's worden gegeven – afgezien van onbeduidende en duidelijk *opzettelijke* overdrijvingen – nagenoeg identiek met die van de esoterische filosofie. Dit kan men zien door deze twee te vergelijken aan de hand van elke hindoetijdrekening die als orthodox wordt erkend.

De beste en volledigste van al zulke tijdrekeningen is tegenwoordig – hiervoor wordt ingestaan door de geleerde brahmanen van Zuid-India – de genoemde Tamiltijdrekening, die de 'Tiru-gaṇita Pañchāṅga' wordt genoemd, en, zoals ons is gezegd, is samengesteld uit, en in volledige overeenstemming met, geheime fragmenten van de gegevens van Asuramaya. Zoals over Asuramaya wordt gezegd dat hij de grootste astronoom is geweest, zo wordt er gefluisterd dat hij ook de machtigste 'tovenaar' was van het 'WITTE EILAND, dat ZWART was geworden van zonde', d.w.z. van de eilanden van Atlantis.

Het 'Witte Eiland' is een symbolische naam. Er wordt gezegd dat Asuramaya woonde (zie de overlevering van het *Jñāna-bhāskara*) in Romakapura in het westen, omdat deze naam een zinspeling is op het land en de bakermat van de 'zweetgeborenen' van het derde ras. Dat land of continent was eeuwen vóór Asuramaya verdwenen, want hij was een Atlantiër, maar hij was een rechtstreekse afstammeling van het *wijze ras, het ras dat nooit sterft*. Er zijn veel legenden over deze held, de leerling van Sūrya (de zonnegod) zelf, zoals de Indiase verhalen zeggen. Het doet er weinig toe of hij woonde op het ene of op het andere eiland, maar het gaat erom te bewijzen dat hij geen mythe was, zoals dr. Weber en anderen beweren. Het feit dat 'Romakapura in het westen' wordt genoemd als geboorteplaats van deze (68)
held van de archaïsche tijd is des te interessanter omdat het sterk doet denken aan de esoterische leer over de 'zweetgeboren' rassen, de mensen die werden geboren uit de *poriën van hun ouders*. 'ROMAKŪPA'S' betekent 'haarporiën' in het Sanskriet. In het *Mahābhārata* (12:284) wordt gezegd dat een volk, genaamd Raumya's, werd geschapen uit de poriën van Vīrabhadra, de verschrikkelijke reus, die het offer van Daksha vernietigde. Van andere stammen en volkeren wordt ook aangegeven dat ze op deze manier zijn geboren. Dit alles zijn verwijzingen naar het late tweede en het vroege derde wortelras.

De volgende getallen zijn ontleend aan de zojuist genoemde tijdrekening; een voetnoot geeft verschillen aan met de getallen van de Ārya Samāj school:

1. Van het begin van de kosmische evolutie[1] tot het hindoejaar Tāraṇa (of 1887) 1.955.884.687 jaar.

[1] De esoterische leer zegt dat deze 'kosmische evolutie' alleen betrekking heeft op ons zonnestelsel, terwijl het exoterische hindoeïsme, als we ons niet vergissen, de getallen laat slaan op het gehele universele stelsel.

2. Het (astrale) mineralen-, planten- en dierenrijk tot aan de mens hadden voor hun evolutie nodig[1] 300.000.000 jaar.
3. De tijd vanaf het eerste verschijnen van de 'mensheid' (op de planeetketen) 1.664.500.987 jaar.[2]

(69) 4. Het aantal verstreken jaren sinds het 'Vaivasvata-manvantara'[3] – of de *menselijke* periode – tot het jaar 1887 is precies: 18.618.728 jaar.
5. Het volledige tijdperk van één manvantara is 308.448.000 jaar.

---

[1] Nog een punt van verschil. Het occultisme zegt: De astrale oervormen van het mineralen-, planten- en dierenrijk tot aan de mens hebben die tijd (300 miljoen jaar) nodig gehad om te evolueren, en nieuwe vormen te maken uit de afgeworpen bouwstoffen van de voorafgaande ronde, die, hoewel heel dicht en fysiek in hun eigen cyclus, betrekkelijk etherisch zijn vergeleken met de stoffelijkheid van onze huidige middelste ronde. Aan het einde van deze 300 miljoen jaar begint de natuur, op weg naar het fysieke en stoffelijke langs de neergaande boog, met de mensheid en werkt in neerwaartse richting, waarbij de vormen steeds meer worden verhard en verstoffelijkt. Zo behoren de fossielen die worden gevonden in aardlagen waaraan een ouderdom, niet van achttien, maar van honderden miljoenen jaren moet worden toegeschreven, in werkelijkheid tot vormen van de vorige ronde, die tijdens hun leven veel meer etherisch dan fysiek waren, zoals *wij het fysieke kennen*. Dat wij ze als tastbare vormen waarnemen en opgraven, wordt veroorzaakt door het genoemde proces van verstoffelijking of kristallisatie, dat daarna bij het begin van de vierde ronde plaatsvond, en dat zijn hoogtepunt bereikte na het verschijnen van de mens, terwijl het gelijke tred hield met zijn fysieke evolutie. Dit alleen al illustreert het feit dat de graad van stoffelijkheid van de aarde verandert tegelijk met die van haar bewoners. En zo vindt de mens nu als tastbare fossielen wat eens de (voor zijn huidige zintuigen) etherische vormen van de lagere rijken waren. De bovenstaande brahmaanse getallen hebben betrekking op de evolutie die begint op bol A in de eerste ronde. In dit deel spreken we alleen over deze, de vierde ronde.

[2] Dit verschil en de verandering van de cijfers in de laatste drie groepen getallen kan de schrijfster niet verklaren. Hoe men het ook berekent, als eenmaal de 300.000.000 zijn afgetrokken, behoren de getallen te zijn 1.655.884.687. Maar we geven ze zoals ze staan in de genoemde Tamiltijdrekening en zoals ze zijn overgeleverd. De school van wijlen pandit Dayānanda Sarasvatī, stichter van de Ārya Samāj, geeft een datum van 1.960.852.987. Zie het *Ārya Magazine* van Lahore, op de omslag waarvan de woorden staan: 'Jaar van de ārya's 1.960.852.987'. [Noot vert.: Zie Hans Malmstedt, 'Our position in time on globe D', *The Theosophical Path*, okt. 1933, blz. 226-35.]

[3] VAIVASVATA-MANU is de enige mens – volgens enkele versies wordt hij vergezeld door de zeven rishi's – die in de allegorie van de Matsya-avatāra in een boot uit de zondvloed wordt gered, zoals Noach in de ark. Het Vaivasvata-manvantara zou dan de 'postdiluviale' periode zijn. Dit heeft echter geen betrekking op de latere 'Atlantische' zondvloed of die van Noach, en ook niet op de kosmische *zondvloed* of de pralaya van verduistering, die aan onze ronde voorafging, maar op het verschijnen van de mensheid in de laatstgenoemde ronde. Er wordt echter een groot verschil gemaakt tussen de 'naimittika', of incidentele, de 'prākritika', elementale, de 'ātyantika', de absolute, en de 'nitya', de pralaya die onafgebroken plaatsvindt; de naimittika wordt beschreven als 'Brahmā's mogelijke hereniging van het heelal aan het einde van de DAG van Brahmā' (*Vishṇu-Purāṇa*, 1:3). Een geleerde brahmaanse theosoof stelde de vraag: 'Bestaat er wel zoiets als een *kosmische* pralaya, omdat anders de logos (Krishṇa) opnieuw zou moeten worden geboren, en hij is aja (on-

6. 14 'manvantara's' *plus* de periode van één satya-yuga vormen ÉÉN DAG VAN BRAHMĀ, of een volledig manvantara, en duren	4.320.000.000 jaar.
Een mahāyuga bestaat dus uit	4.320.000 jaar.[1]
In 1887 zijn sinds het begin van het kaliyuga verstreken:	4989 jaar.

Om dit in details nog duidelijker te maken, geven we de volgende berekeningen van P. Sreenevas Row uit *The Theosophist* van november 1885 (de getallen rechts zijn jaren van stervelingen).

360 dagen van stervelingen vormen een jaar	1
kritayuga bevat	1.728.000
tretāyuga bevat	1.296.000
dvāparayuga bevat	864.000
kaliyuga bevat	432.000
het totaal van de genoemde vier yuga's vormt een mahāyuga	4.320.000
71 van zulke mahāyuga's vormen het tijdperk van de regeerperiode van één manu	306.720.000
de regeerperiode van 14 manu's omvat de duur van 994 mahāyuga's, wat gelijk is aan	4.294.080.000
voeg daarbij de saṃdhyā's, d.w.z. de intervallen tussen de regeerperiode van elke manu, die gelijkstaan met zes mahāyuga's, of	25.920.000
het totaal van deze regeerperioden en interregnums van 14 manu's is 1000 mahāyuga's, die samen een kalpa vormen, d.i. één dag van Brahmā	4.320.000.000
omdat een nacht van Brahmā van gelijke duur is, omvatten één dag en nacht van Brahmā	8.640.000.000
360 van zulke dagen en nachten vormen één jaar van Brahmā	3.110.400.000.000
100 van zulke jaren vormen het hele tijdperk van een eeuw van Brahmā, d.w.z. één mahākalpa	311.040.000.000.000

(70)

geboren).' We kunnen niet inzien waarom. Men zegt alleen als beeldspraak dat de logos wordt geboren, zoals de zon dagelijks wordt geboren, of beter gezegd zoals een straal van die zon 's morgens wordt geboren, en men zegt dat deze sterft wanneer hij ondergaat, terwijl hij eenvoudig weer wordt opgenomen in de ouder-essentie. De kosmische pralaya is voor zichtbare dingen, niet voor de arūpa, vormloze, wereld. De kosmische of universele pralaya komt pas aan het einde van honderd jaar van Brahmā, wanneer zoals men zegt de universele ontbinding plaatsvindt. Volgens de exoterische geschriften treedt dan de avyaya – het eeuwige leven gesymboliseerd door Vishṇu, die het karakter aanneemt van Rudra, de *vernietiger* – in de *zeven* stralen van de zon en drinkt alle wateren van het heelal op. 'Zo gevoed, zetten de zeven zonnestralen zich uit tot *zeven zonnen* en steken de hele kosmos in brand' (*Op.cit.*, 6:3).

[1] Omdat een mahāyuga het duizendste deel is van een dag van Brahmā.

Dit zijn de exoterische getallen die in heel India worden aangenomen, en ze sluiten vrij nauwkeurig aan bij die van de geheime boeken. Laatstgenoemde vullen deze bovendien aan met een verdeling in een aantal esoterische cyclussen, die in brahmaanse volksgeschriften nooit worden genoemd – en waarvan er één, de verdeling van de yuga's in rascyclussen, elders als voorbeeld wordt gegeven. De andere zijn natuurlijk nooit in detail openbaar gemaakt. Ze zijn niettemin bekend aan iedere 'tweemaal geboren' (dvija, of ingewijde) brahmaan, en de *Purāṇa's* bevatten in bedekte termen verwijzingen naar sommige ervan, die geen oriëntalist die bij de feiten blijft nog heeft geprobeerd te begrijpen, en dit ook niet zou kunnen als hij dat zou willen.

Deze heilige sterrenkundige cyclussen zijn ontzaglijk oud, en de meeste ervan behoren, zoals gezegd, tot de berekeningen van Nārada en Asuramaya. Laatstgenoemde heeft de reputatie een reus en een tovenaar te zijn geweest. Maar de antediluviale reuzen (de gibborim van de *Bijbel*) waren niet allemaal slecht of tovenaars, zoals de christelijke theologie, die in elke occultist een dienaar van de duivel ziet, het doet voorkomen; en ze waren niet slechter dan veel 'trouwe zonen van de kerk'. Torquemada en Catharina de' Médici deden in hun tijd en in naam van hun meester ongetwijfeld meer kwaad dan iedere Atlantische reus of halfgod van de oudheid ooit heeft gedaan, of zijn naam nu Cycloop of Medusa, dan wel de orfische Titan was, het *slangvoetige* monster dat bekend is als Ephialtēs. Er waren in de oudheid *goede* 'reuzen', zoals er nu *slechte* 'dwergen' zijn; en de rākshasa's en yaksha's van Laṅkā zijn niet slechter dan onze tegenwoordige plegers van bomaanslagen en sommige christelijke en beschaafde generaals in moderne oorlogen. Het zijn ook geen mythen. 'Wie zou willen lachen om Briareus en Orion, kan beter niet naar Carnac of Stonehenge gaan, of er zelfs over spreken', merkt een hedendaagse schrijver ergens op.

Omdat bovenstaande brahmaanse getallen bij benadering overeenkomen met de berekeningen volgens ons esoterische stelsel, wordt de lezer gevraagd ze zorgvuldig in gedachten te houden.

In de *Encyclopaedia Britannica* vindt men als het laatste woord van de wetenschap dat men aan de mens een ouderdom *van slechts* 'tienduizenden
(71) jaren' mag toekennen.[1] Het is duidelijk dat, omdat deze getallen kunnen schommelen tussen 10.000 en 100.000, ze weinig of niets betekenen, en de duisternis rondom het probleem alleen maar dieper maken. Bovendien, wat doet het ertoe of de wetenschap de geboorte van de mens plaatst 'voor

[1] Zie E.B. Tylor, 'Anthropology', *Encyclopaedia Britannica*, ed. 1878, deel 2, blz. 115.

of na de gletsjertijd', als men ons tegelijkertijd zegt dat de zogenaamde 'ijstijd' eenvoudig een lange reeks eeuwen is die 'zonder plotselinge verandering overging in wat men het menselijke of meest recente tijdperk noemt . . . omdat het vanaf het begin van de tijd regel is geweest dat geologische tijdperken elkaar overlappen'.[1] Laatstgenoemde 'regel' resulteert slechts in de nog raadselachtiger, hoewel toch strikt *wetenschappelijke* en juiste, informatie dat 'de mens in de Alpendalen en in Finnmark zelfs nu nog in de ijstijd leeft'.[2]

Als de lessen van de geheime leer en zelfs die van het exoterische hindoeïsme en zijn overleveringen er niet waren geweest, dan zouden we nu nog in een verwarrende onzekerheid verkeren, zwevend tussen de onbepaalde eeuwen van de ene wetenschappelijke school, de 'tienduizenden' jaren van de andere school, en de 6000 jaar van de bijbeluitleggers. Dit is een van de vele redenen waarom wij, met alle respect voor de conclusies van de tegenwoordige geleerden, gedwongen zijn deze bij alle vragen over de prehistorie te negeren.

De hedendaagse geologie en antropologie zullen het natuurlijk met onze opvattingen oneens zijn. Maar het occultisme zal tegen deze twee wetenschappen evenveel wapens vinden als het heeft tegen de sterrenkundige en natuurkundige theorieën, ondanks de verzekering van Laing dat 'dit soort [chronologische] berekeningen [van oudere en latere formaties] geen *theorie* zijn, maar dat ze op duidelijke *feiten* zijn gebaseerd, en slechts worden beperkt door een bepaalde mogelijke [?] foutmarge naar beide kanten';[3] het occultisme zal aan de hand van wetenschappelijke uitspraken bewijzen dat de geologie grote fouten maakt, en vaak zelfs grotere dan de astronomie. In hetzelfde fragment van Laing, waarin hij wat nauwkeurigheid betreft de geologie hoger stelt dan de astronomie, vinden we een gedeelte in flagrante tegenspraak met de beweringen van de beste geologen zelf. De schrijver zegt:

> Kortom, de conclusies van de geologie, in ieder geval tot aan het siluur[4], toen de tegenwoordige orde van de dingen al vrijwel was ingesteld, zijn bij benadering [inderdaad] *feiten* en geen *theorieën*, terwijl de sterrenkundige conclusies *theorieën* zijn, gebaseerd op *zo onzekere gegevens* dat ze in sommige gevallen (72)
> ongelooflijk korte . . . en in andere gevallen bijna ongelooflijk lange uitkomsten geven.[5]

---

[1] A. Geikie, 'Geology', *Encyclopaedia Britannica*, ed. 1879, deel 10, blz. 368.

[2] *Op.cit*. Zelfs de bijbelse 'chronologie van Adam' van 6000 jaar krijgt zo een kans.

[3] Zie zijn *Modern Science and Modern Thought*, blz. 48.

[4] Toegegeven wat betreft de weekdieren en het dierlijke leven, maar wat weten ze over de mens?

[5] *Modern Science and Modern Thought*, blz. 48.

Hierna wordt de lezer meegedeeld dat de veiligste weg

schijnt te zijn om *aan te nemen* dat de geologie werkelijk bewijst dat de *duur van de tegenwoordige orde van de dingen* ergens boven de 100 miljoen jaar is geweest, want de astronomie geeft een enorm lange hoewel onbekende tijd in het verleden en in de toekomst voor de geboorte, de groei, de volwassenheid, het verval, en de dood van het zonnestelsel, waarvan onze aarde een kleine planeet is die nu het bewoonbare stadium doormaakt.[1]

Op basis van eerdere ervaringen twijfelen we er niet aan dat de wetenschappers, wanneer op hen een beroep wordt gedaan om te antwoorden op 'de absurde onwetenschappelijke en belachelijke beweringen van de exoterische (en esoterische) chronologie van de ārya's', allemaal even dogmatisch zouden zijn. Dit geldt voor de geleerde van 'de ongelooflijk korte uitkomsten', d.w.z. slechts 15.000.000 jaar, en voor de geleerde die '600.000.000 jaar nodig zou hebben', en ook voor degenen die het getal van Huxley van 1.000.000.000 aannemen 'sinds de sedimentatie in Europa begon'.[2] Ook zouden ze niet nalaten de occultist en de brahmaan eraan te herinneren dat alleen de hedendaagse geleerden de exacte wetenschap vertegenwoordigen, en dat het hun plicht is *onnauwkeurigheid* en *bijgeloof* te bestrijden.

De aarde gaat alleen door het 'bewoonbare stadium' voor de *tegenwoordige orde* van de dingen, en voor zover het onze tegenwoordige mensheid betreft met haar huidige 'rokken van vellen' en met fosfor in haar botten en hersenen.

We zijn bereid akkoord te gaan met de 100 miljoen jaar die door de geologie worden voorgesteld, omdat ons wordt geleerd dat onze tegenwoordige fysieke mensheid – of de Vaivasvata-mensheid – slechts 18 miljoen jaar geleden begon. Maar de geologie kan ons, zoals we hebben aangetoond, geen feiten geven voor de duur van de geologische tijdperken, evenmin als de astronomie. In de elders geciteerde authentieke brief van W. Pengelly, FRS, staat: 'Het is tegenwoordig ONMOGELIJK, en zal dat misschien altijd zijn, om ook maar bij benadering de geologische tijd in jaren of zelfs in duizenden jaren uit te drukken.'[3] En omdat de geologie tot dusver nooit een fossiele mens heeft opgegraven met een andere *vorm* dan de *huidige* – wat weet ze dan over hem? Ze heeft zones of aardlagen onderzocht en daarmee het oorspronkelijke dierlijke leven tot aan het siluur. Wanneer ze op dezelfde manier het spoor van de mens heeft gevolgd tot zijn oorspronkelijke protoplasmavorm, dan zullen we erken-

---

[1] *Op.cit.*, blz. 49.

[2] Winchell, *World-Life*, blz. 180.

[3] W. Pengelly, 'On the Devonian age of the world', *The Geologist*, aug. 1861, blz. 332.

nen dat ze misschien iets weet over de oorspronkelijke mens. En al is het 'voor de betekenis van de hedendaagse wetenschappelijke ontdekkingen voor het moderne denken' misschien niet erg belangrijk of 'de mens tijdens de laatste 50.000 jaar uit een periode van 15 miljoen, of tijdens de laatste 500.000 jaar uit een periode van 150 miljoen in een toestand van constante maar langzame vooruitgang heeft verkeerd',[1] zoals S. Laing zijn lezers meedeelt, voor de beweringen van de occultisten is het heel belangrijk. Als laatstgenoemden niet aantonen dat het *mogelijk* of zelfs volkomen zeker is dat de mens 18 miljoen jaar geleden leefde, dan had *De geheime* (73)
leer evengoed ongeschreven kunnen blijven. Er moet dus in deze richting een poging worden ondernomen, en we zullen onze hedendaagse geologen en wetenschappers in het algemeen in afdeling 3 van dit deel als getuigen voor dit feit laten optreden. Hoewel de chronologie van de hindoes door de oriëntalisten voortdurend wordt voorgesteld als een verzinsel dat niet op '*werkelijke* berekeningen'[2] is gebaseerd, maar eenvoudig 'kinderlijke grootspraak' is, wordt deze niettemin vaak onherkenbaar verdraaid om haar te laten overeenstemmen met westerse theorieën. Er zijn geen getallen die meer zijn gemanipuleerd en mishandeld dan de beroemde 4, 3, 2, gevolgd door nullen, van de yuga's en mahāyuga's.

Omdat de hele cyclus van prehistorische gebeurtenissen, zoals de evolutie en transformatie van de rassen en de bijzonder hoge ouderdom van de mens, op de genoemde chronologie berust, wordt het uiterst belangrijk deze aan andere bestaande berekeningen te toetsen. Indien de oosterse chronologie wordt verworpen, zullen we ten minste de troost hebben dat we hebben bewezen dat geen andere – hetzij die van de wetenschap of van de kerken – ook maar iets betrouwbaarder is. Zoals prof. Max Müller het uitdrukt: het is vaak even nuttig te bewijzen wat iets *niet* is als te laten zien wat het wel kan zijn. En als we er eenmaal in slagen de onjuistheden van de berekeningen van zowel de christenen als de wetenschappers aan te tonen – door ze eerlijk te vergelijken met onze chronologie – dan zal geen van beide groepen redelijkerwijs kunnen beweren dat de esoterische gegevens minder betrouwbaar zijn dan de eigen cijfers.

We kunnen de lezer hier verwijzen naar ons eerder verschenen boek, *Isis ontsluierd* (1:83), voor enkele opmerkingen over de cijfers die een paar bladzijden terug (blz. 73-5) werden geciteerd.

Er kunnen nu enkele feiten worden toegevoegd aan de daar gedane mededelingen, die elke oriëntalist al bekend zijn. Het heilige karakter

---

[1] Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 49.
[2] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. 49-51vn.

van de cyclus van 4320 met daaraan toegevoegde nullen ligt in het feit dat de cijfers waaruit het getal bestaat, afzonderlijk genomen of samen voorkomend in verschillende combinaties, elk een symbool zijn van de grootste mysteries in de natuur. Of men de 4 afzonderlijk neemt, of de 3 op zichzelf, of beide samen die 7 vormen, dan wel de drie opgeteld die 9 opleveren, al deze cijfers hebben hun toepassing bij de meest heilige en occulte zaken, en geven de werkingen van de natuur weer in haar eeuwig periodieke verschijnselen. Het zijn voortdurend terugkerende cijfers die zich nooit vergissen, en die aan hem die de geheimen van de natuur bestudeert een werkelijk goddelijk stelsel onthullen, een *intelligent* plan in de kosmogonie, dat resulteert in natuurlijke kosmische indelingen van tijden, seizoenen, onzichtbare invloeden, sterrenkundige verschijnselen, met hun actie en reactie op het aardse en zelfs op het
(74) morele gebied, en hun invloed op geboorte, dood en groei, en op gezondheid en ziekte. Al deze natuurlijke gebeurtenissen berusten op en hangen af van cyclische processen in de kosmos zelf, die periodieke krachten voortbrengen die, van buitenaf werkend, invloed uitoefenen op de aarde en alles wat erop leeft en ademt, van het begin tot het einde van elk manvantara. Oorzaken en gevolgen zijn esoterisch, exoterisch, en bij wijze van spreken *endexoterisch*.

In *Isis ontsluierd* (1:329-30) schreven we wat we nu herhalen:

We bevinden ons op het laagste punt van een cyclus en kennelijk in een overgangstoestand. Plato verdeelt de verstandelijke vooruitgang van het heelal tijdens elke cyclus in vruchtbare en onvruchtbare perioden. In de ondermaanse gebieden blijven de sferen van de verschillende elementen eeuwig in volkomen harmonie met de goddelijke natuur, zegt hij; 'maar hun delen zijn', omdat ze te dicht bij de aarde zijn, en door hun vermenging met het *aardse* (wat stof is, en dus het rijk van het kwade), 'soms in overeenstemming en soms in strijd met de (goddelijke) natuur'. Wanneer die circulaties – die Éliphas Lévi 'stromen van het astrale licht' noemt – in de universele ether die elk element in zich bevat, in harmonie met de goddelijke geest plaatsvinden, geniet onze aarde en alles wat daartoe behoort, een vruchtbare periode. De occulte vermogens van planten, dieren, en mineralen sympathiseren magisch met de 'hogere entiteiten', en de goddelijke ziel van de mens staat in een volmaakte verstandhouding met deze 'lagere' entiteiten. Maar tijdens de onvruchtbare perioden verliezen laatstgenoemde hun magische sympathie, en wordt het spirituele gezichtsvermogen van de meerderheid van de mensheid zo verduisterd dat deze elk begrip van de hogere krachten van haar eigen goddelijke geest verliest. We zijn in een onvruchtbare periode: de 18de eeuw, waarin de kwaadaardige koorts van de scepsis zo onweerstaanbaar uitbrak, heeft het ongeloof als een erfelijke ziekte op de 19de eeuw overgebracht. Het goddelijk intellect is in de mens versluierd; alleen zijn dierlijke hersenen *filosoferen*.

En als alleen deze filosoferen, hoe kunnen ze dan de 'ZIELENLEER' begrijpen?

Om de draad van het verhaal niet te verbreken, zullen we in afdeling 2 enkele treffende bewijzen van deze cyclische wetten geven; intussen zullen we verdergaan met onze uiteenzettingen over geologische en rascyclussen.

(75)

Stanza 3

Pogingen tot het scheppen van de mens

§ (11) Het neerdalen van de demiurg. (12) De maangoden krijgen het bevel te scheppen. (13) De hogere goden weigeren.

11. De heer van de heren kwam. Van haar lichaam scheidde hij de wateren, en dat was de hemel daarboven, de eerste hemel (*de atmosfeer, of de lucht, het uitspansel*) (*a*).

(*a*) Hier wordt de overlevering weer universeel. Zoals het in de oudste versie staat, en in de *Purāṇa's* wordt herhaald, zo staat het ook in de meest recente, het mozaïsche verhaal. In eerstgenoemde wordt gezegd:

Hij, de heer (de god die de vorm van Brahmā heeft), zag, toen de wereld één oceaan was geworden,[1] dat onder het water de aarde lag, en verlangend haar op te heffen [om haar te scheiden], schiep hij voor zichzelf een andere vorm. Zoals hij in de voorafgaande kalpa [manvantara] de vorm van een schildpad had aangenomen, zo nam hij in deze de vorm van een everzwijn aan.[2]

In de elohistische 'schepping' (*Genesis* 1:6-9) schept 'god' een uitspansel te midden van de wateren . . . en zegt 'laat *het droge land* verschijnen'. En nu komt de kapstok waaraan het esoterische deel van de kabbalistische uitleg gewoonlijk wordt opgehangen.

12. De grote chohans (*heren*) riepen de heren van de maan, met de luchtlichamen (*a*). 'Breng mensen voort (*werd hun gezegd*), mensen van uw aard. Geef hun (*d.w.z. de jīva's of monaden*) hun vormen vanbinnen. Ze (*moeder aarde of de natuur*) zal hen vanbuiten bekleden (*met uitwendige lichamen*). (*Want*) mannen-vrouwen zullen ze zijn. Ook heren van de vlam.'

(*a*) Wie zijn de heren van de maan? In India worden ze pitri's of 'maan-voorouders' genoemd, maar in de Hebreeuwse boekrollen is Jehovah zelf de 'heer van de maan', collectief als de menigte, en ook als één, van de

[1] *Harivaṃśa*, 1:36.
[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:4; Wilson, deel 1, blz. 55-9&vn.

elohim. De astronomie van de Hebreeën en hun feestdagen waren gebaseerd op de maan. Een kabbalist wees erop dat 'Daniël . . . Gods voorzienigheid op *vaste tijden* verkondigde', en dat de *Openbaring* van Johannes 'spreekt over een *kubusvormige* stad met nauwkeurige afmetingen die uit de hemel neerdaalde', enz., en hij voegt eraan toe:

Maar de levenschenkende kracht van de hemel berustte in hoofdzaak *bij de maan* . . . Het was de Hebreeuwse יהוה [Jehovah], en Paulus vermaant: 'Laat niemand u iets voorschrijven over uw viering van de sabbat en de *dag van de nieuwe maan, die een schaduw zijn van wat komt*; maar het lichaam (of de substantie) is van Christus' (*Kolossenzen* 2:16-7) of Jehovah, de uitwerking van deze kracht, die 'de onvruchtbare vrouw . . . tot moeder maakte . . . want ze zijn het geschenk van Jehovah' . . . wat een sleutel is op het bezwaar dat de echtgenoot van de vrouw uit Sunem maakte, toen ze naar de godsman wilde gaan – 'want het is noch sabbat noch de *dag van de nieuwe maan*' (*2 Koningen* 4:23). De levende spirituele krachten van de sterrenbeelden hebben grote oorlogen gevoerd, gekenmerkt door de bewegingen en standen van de sterren en planeten, en vooral als gevolg van de conjunctie van maan, aarde, en zon. Bentley maakt een opmerking over de 'oorlog tussen de goden en de reuzen' van de hindoes, die wordt gekenmerkt door de zonsverduistering bij de klimmende knoop van de maan in 945 v.Chr. [!!], toen Śrī[1] (Sarai, S-r-i, de vrouw van de Hebreeuwse A-bram) werd geboren of uit de zee voortgebracht.[2] Śrī is ook Venus-Aphroditē, het westerse symbool 'van het maan-zonnejaar of de maan [omdat Śrī de vrouw van de maan is; zie voetnoot], de godin van de groei.'[3] . . . [Daarom] was het grootse monument en het baken van de exacte periode van het maanjaar en de maanmaand, waardoor deze cyclus [van 19 zonnejaren en 235 omlopen van de maan] kon worden berekend, de berg Sinaï – waarop de Heer Jehovah neerdaalde. . . . Paulus spreekt [daarom] als een mystagoog, wanneer hij over de (76)

[1] Śrī is de dochter van Bhrigu, een van de prajāpati's en rishi's, het hoofd van de bhrigu's, 'de vernietigers', de klasse van luchtgoden. Ze is Lakshmī, de vrouw van Vishṇu, en ze is 'de bruid van Śiva' (Gaurī), en ze is Sarasvatī, 'de waterige', de vrouw van Brahmā, omdat deze drie goden en godinnen één zijn, onder drie aspecten. Lees de uitleg door Parāśara in het *Vishṇu-Purāṇa* (1:8; Wilson, deel 1, blz. 118-9), en het wordt begrijpelijk. 'De heer van Śrī' is de maan, zegt hij, en 'Śrī is de vrouw van Narāyāṇa, de god van de goden'; Śrī of Lakshmī (Venus) is Indrāṇī, zoals zij Sarasvatī is, want met de woorden van Parāśara: 'Hari (of Īśvara, 'de Heer') is alles wat in het heelal mannelijk wordt genoemd; Lakshmī is alles wat vrouwelijk wordt genoemd. Er is niets anders dan deze twee.' Daarom is zij de 'vrouwelijke', en 'god' de mannelijke natuur.

[2] J. Bentley, *A Historical View of the Hindu Astronomy*, 1825, blz. 40. Volgens de verbazingwekkende chronologie van Bentley, die schreef in een tijd toen de bijbelse chronologie nog onbetwist was; en ook volgens de tijdrekening van die tegenwoordige oriëntalisten die de tijdperken van de hindoes zoveel mogelijk proberen te verkorten.

[3] Śrī is de godin van, en is zelf, 'fortuin en voorspoed'.

vrije vrouw en de slavin van Abraham zegt: 'Want deze Hagar [de slavin] is de berg Sinaï in Arabië.' Hoe kan een vrouw een berg zijn? en nog wel zo'n berg! En toch . . . was zij het. . . . Haar naam was Hagar, in het Hebreeuws הגר, waarvan men de getallen kan lezen als 235, of precies dat aantal maanmaanden dat gelijkstaat met 19 zonnejaren om deze cyclus te voltooien . . . De berg Sinaï was in de esoterische taal van deze wijsheid het monument van de exacte duur
(77) van de maanjaren en maanden, waardoor deze spirituele levenschenkende cyclus kon worden berekend. De berg werd ook genoemd [zie Fürst] 'de berg van de maan (Sin)'. Zo kon ook Sarai (Sri), de vrouw van Abram, geen kind krijgen voordat haar naam was veranderd in Sarah, שרה, waardoor ze de eigenschap van deze maaninvloed kreeg.[1]

Men beschouwt dit misschien als een afdwaling van het hoofdonderwerp, maar deze is heel noodzakelijk met het oog op christelijke lezers. Want als men onbevooroordeeld de respectieve legenden over Abram of Abraham, Sarai of Sarah, die 'mooi was om naar te kijken', en ook die over Brahmā en Sarasvatī, of Śrī, Lakshmī-Venus, met al hun relaties tot de maan en het water heeft bestudeerd – en vooral als men de werkelijke kabbalistische betekenis begrijpt van de naam Jehovah en de relatie daarvan tot de maan, wie kan dan nog twijfelen dat het verhaal van Abram is gebaseerd op dat van Brahmā, of dat *Genesis* is geschreven volgens de oude richtlijnen die door elk volk uit de oudheid zijn gebruikt? Alles in de oude heilige geschriften is allegorisch – alles is gebaseerd op en onafscheidelijk verbonden met de astronomie en de verering van de kosmos.

---

13. Ze (*de maangoden*) gingen, elk naar het hem toegewezen land: zeven van hen, elk naar zijn deel. De heren van de vlam bleven achter. Ze wilden niet gaan, ze wilden niet scheppen (*a*).

(*a*) Volgens de geheime leringen schiepen de goddelijke voorouders mensen op zeven delen van de aardbol, 'elk op zijn deel' – d.w.z. elk een verschillend mensenras, uitwendig en inwendig, en in verschillende zones. Deze polygenetische bewering wordt elders nader beschouwd (zie stanza 7). Maar wie zijn 'zij' die scheppen, en de 'heren van de vlam', 'die dat niet wilden'? Het occultisme deelt de 'scheppers' in twaalf klassen in, waarvan er vier *bevrijding* tot het einde van de 'grote eeuw' hebben bereikt; de vijfde is gereed deze te bereiken, maar blijft nog actief op de verstandelijke gebieden, terwijl er nog zeven rechtstreeks onder de karmische wet vallen. Laatst-

---

[1] J. Ralston Skinner, 'The Cabbalah', *The Masonic Review*, Cincinnati, juni 1886, blz. 271-3.

genoemde werken op de door mensen bewoonde bollen van onze keten.

De exoterische boeken van de hindoes noemen zeven klassen van pitri's, en daaronder twee verschillende soorten voorouders of voorvaderen: de barhishads en de agnishvātta's; of zij die het 'heilige vuur' bezitten en zij die het missen. In hindoerituelen schijnen ze in verband te worden gebracht met offervuren, en met grihastha-brahmanen in vroegere incarnaties: zij die in vroegere levens al of *niet* hun heilige huisvuren hebben verzorgd zoals het hoort. Het onderscheid is zoals gezegd ontleend aan de *Veda's*. De eerste en hoogste klasse (esoterisch), de agnishvātta's, worden in de exoterische (78)
allegorie voorgesteld als grihastha's (brahmaanse gezinshoofden) die, omdat ze in hun vroegere levens in andere manvantara's hebben verzuimd hun huisvuren te onderhouden en brandoffers te brengen, elk recht hebben verloren om zelf offergaven van vuur te ontvangen. De barhishads daarentegen, brahmanen die hun heilige huisvuren hebben in stand gehouden, worden nog steeds op die manier geëerd. Daarom worden de agnishvātta's voorgesteld zonder vuren, en de barhishads in het bezit daarvan.

Maar de esoterische filosofie verklaart dat de oorspronkelijke eigenschappen zijn te danken aan de verschillende aard van de beide klassen: de agnishvātta-pitri's hebben geen vuur (d.w.z. van scheppende begeerte), omdat ze te goddelijk en zuiver zijn (zie boven, śloka 13); terwijl de barhishads, de maangeesten die nauwer met de aarde verbonden zijn, de scheppende elohim van de vorm, of de Adam van het stof, werden.

De allegorie zegt dat Sanandana en andere vedha's, de zonen van Brahmā, *zijn eerste nageslacht*, 'zonder begeerte of hartstocht waren, bezield met heilige wijsheid, vervreemd van het heelal, en *niet verlangden naar nakomelingen*'.[1] Dit wordt ook bedoeld in śloka 13 met de woorden: 'Ze wilden niet scheppen', en wordt als volgt verklaard: 'De oorspronkelijke emanaties van de scheppende macht staan te dicht bij de absolute oorzaak. Het zijn latente overgangskrachten, die zich pas in de volgende en latere stadia zullen ontwikkelen.' Dit maakt het duidelijk. Daarom zegt men dat Brahmā toornig werd toen hij zag dat die 'belichaamde geesten, voortgebracht uit zijn ledematen (gātra's), zich niet wilden vermenigvuldigen'.[2] Waarna hij volgens de allegorie nog zeven *uit het denkvermogen geboren* zonen schept (zie *Mahābhārata: Moksha-dharma-parvan*), namelijk Marīchi, Atri, Aṅgiras, Pulastya, Pulaha, Kratu en Vasishṭha; laatstgenoemde wordt vaak vervangen door Daksha, de vruchtbaarste van de scheppers. In de meeste teksten worden deze zeven zonen van Vasishṭha-Daksha de zeven rishi's van het *derde* manvantara genoemd; laatstgenoemde heeft zowel

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:7; Wilson, deel 1, blz. 100-2&vn.
[2] *Op.cit.*

betrekking op de derde ronde als op het derde wortelras en de vertakkingen daarvan in de vierde ronde. Deze zijn allen de scheppers van de verschillende wezens op deze aarde, de prajāpati's, en tegelijkertijd verschijnen ze als verschillende reïncarnaties in de vroege manvantara's of rassen.

Zo wordt duidelijk waarom de agnishvātta's, die het grovere *scheppende vuur* missen, en daardoor niet in staat zijn de fysieke mens te scheppen, omdat ze geen *dubbel* of astraal lichaam hebben om te projecteren – ze hebben immers geen enkele *vorm* – in exoterische allegorieën worden voorgesteld als yogī's, kumāra's (kuise jongelingen), die 'rebellen' werden, asura's, strijdende en tegenstand biedende goden[1], enz. Toch
(79) konden alleen zij de mens voltooien, d.w.z. hem tot een zelfbewust, bijna goddelijk wezen maken – een god op aarde. De barhishads misten, hoewel ze het scheppende vuur bezaten, het hogere MAHAT-mische element. Omdat ze op hetzelfde niveau stonden als de lagere beginselen – die aan de grove objectieve stof voorafgaan – konden ze slechts de uiterlijke mens voortbrengen, of beter gezegd het model van de fysieke mens, de astrale mens. Hoewel Brahmā (het collectieve mahat of het universele goddelijke denkvermogen) hun dus die taak toevertrouwt, wordt het 'mysterie van de schepping' op aarde herhaald, maar alleen in omgekeerde zin, zoals in een *spiegel*. Zij die niet in staat zijn de spirituele onsterfelijke mens te scheppen, projecteren het verstandeloze model (het *astrale*) van het fysieke wezen; en zoals we zullen zien, waren het degenen die zich niet wilden vermenigvuldigen die zich opofferden voor het welzijn en de redding van de *spirituele mensheid*. Want om de *zevenvoudige mens* te voltooien, en om aan zijn drie lagere beginselen de spirituele monade toe te voegen en ze daarmee te verbinden – deze monade zou in zo'n vorm nooit op een andere manier kunnen wonen dan in een *absoluut latente toestand* – zijn twee verbindende beginselen nodig: manas en kāma. Dit vereist een levend *spiritueel vuur* van het middelste beginsel uit de *vijfde* en *derde* toestand van het pleroma. Maar dit vuur is in het bezit van de *driehoeken*, niet van de (volmaakte) *kubussen*, die

[1] Omdat ze, zoals de allegorie laat zien, werden aangeklaagd door de goden die geen eigen persoonlijke verdiensten bezaten, en die de heiligheid vreesden van die uit eigen kracht strevende geïncarneerde wezens die *asceten* en yogī's waren geworden, en die dreigden door *zelfverworven krachten* de macht van eerstgenoemden omver te werpen. Dit alles heeft een diepzinnige filosofische betekenis en heeft betrekking op het ontwikkelen en verkrijgen van goddelijke vermogens door *eigen inspanning*. Sommige rishi-yogī's zijn volgens de *Purāṇa's* veel machtiger dan de goden. Secundaire goden of tijdelijke natuurkrachten zijn gedoemd te verdwijnen; alleen de spirituele potentialiteit in de mens kan hem ertoe brengen één te worden met het ONEINDIGE en het ABSOLUTE.

de engelachtige wezens symboliseren:[1] eerstgenoemden hebben het zich vanaf de eerste schepping toegeëigend, zoals ook wordt gezegd in de allegorie van Promētheus. Dit zijn de actieve, en dus – in de hemel – niet langer 'zuivere' wezens. Ze zijn de onafhankelijke en vrije intelligenties geworden, die volgens elke theogonie voor die onafhankelijkheid en vrijheid strijden, en die dus – in de gewone zin van het woord – 'in opstand zijn tegen de goddelijke passieve wet'. Dit zijn dus die 'vlammen' (de agnishvatta's) die, zoals śloka 13 zegt, 'achterblijven' in plaats van samen met de andere op aarde mensen te gaan scheppen. Maar de ware esoterische betekenis is dat de meesten van hen bestemd waren om te incarneren als de ego's van de komende oogst van de mensheid.

Het menselijk ego is noch ātman noch buddhi, maar het hogere manas: de verstandelijke verwezenlijking en ontplooiing van het intellectuele zelfbewuste egoïsme – in hogere spirituele zin. De oude boeken noemen het kāraṇaśarīra op het gebied van sūtrātman, dat is de gouden draad waaraan de verschillende persoonlijkheden van dit hogere ego als kralen zijn geregen. Indien de lezer werd gezegd, zoals in de *halfesoterische* allegorieën, dat deze wezens terugkerende nirvāṇī's waren uit voorafgaande mahāmanvantara's – tijdperken van onberekenbare duur die in de eeuwigheid zijn verlopen, een nog minder berekenbare tijd geleden – (80)
dan nog zou hij de tekst bijna niet op de juiste manier kunnen begrijpen, terwijl sommige kenners van de Vedānta misschien zouden zeggen: 'Dit is niet zo; de nirvāṇī kan nooit terugkeren', wat waar is voor het manvantara waartoe hij behoort, maar onjuist als de eeuwigheid wordt bedoeld. Want in de heilige śloka's wordt gezegd:

'*De stralende draad die onvergankelijk is en slechts in nirvāṇa oplost, komt daaruit ongeschonden weer tevoorschijn op de dag waarop de grote wet alle dingen opnieuw tot activiteit brengt. . . .*'

Omdat dus de hogere 'pitri's of dhyānī's' geen aandeel hadden in zijn fysieke schepping, wordt de oorspronkelijke mens, voortgekomen uit de lichamen van zijn *spiritueel vuurloze* voorouders, beschreven als luchtvormig, zonder vastheid en VERSTANDELOOS. Hij had geen middenbeginsel om te dienen als schakel tussen het *hoogste* en het *laagste*, de spirituele mens en de fysieke hersenen, want hij miste manas. De monaden die in deze *lege* SCHILLEN incarneerden, bleven even onbewust als toen ze van hun vroegere onvolledige vormen en voertuigen gescheiden waren. Er is in een *zuivere* geest op ons gebied geen vermogen tot scheppen en geen zelfbewustzijn, tenzij zijn al te homogene, volmaakte – want goddelijke – natuur bij wijze van spreken wordt vermengd met en

[1] Zie deel 1, stanza 3 tot 5. De driehoek wordt op aarde een vijfhoek (vijfvoud).

versterkt door een al gedifferentieerde essentie. Alleen de onderste lijn van de driehoek – die de eerste triade voorstelt die emaneert uit de universele MONADE – kan dit benodigde bewustzijn op het gebied van de gedifferentieerde natuur verschaffen. Maar hoe konden deze zuivere emanaties, die volgens dit beginsel oorspronkelijk zelf *onbewust* (in onze zin) moeten zijn geweest, van enig nut zijn bij het verschaffen van het benodigde beginsel, omdat ze het zelf nauwelijks konden hebben bezeten? Het antwoord is moeilijk te begrijpen, tenzij men goed bekend is met de filosofische metafysica van een beginloze en eindeloze reeks kosmische wedergeboorten, en doordrongen is van, en vertrouwd met die onveranderlijke natuurwet die EEUWIGE BEWEGING is, cyclisch en spiraalvormig, en dus zelfs bij haar schijnbare teruggang progressief.

Het ene goddelijke beginsel, het naamloze DAT van de *Veda's*, is het universele geheel, dat noch in zijn spirituele aspecten en emanaties, noch in zijn fysieke atomen, ooit in 'absolute rust' kan zijn, behalve tijdens de 'nachten' van Brahmā. Daarom zijn de 'eerstgeborenen' degenen die bij het begin van een manvantara het eerst in beweging worden gebracht, en dus de eersten die in de lagere sferen van de stoffelijkheid vallen. Zij die in de theologie 'de tronen' worden genoemd, en de 'zetel van God' zijn, moeten de eerste geïncarneerde mensen op aarde zijn; en als we aan de eindeloze reeks vroegere manvantara's denken, wordt het begrijpelijk dat de laatsten het eerst, en de eersten het laatst moesten komen. Kortom, we zien dat de hogere engelen talloze eonen tevoren de 'zeven cirkels' had-
(81) den doorbroken, en deze zo van het heilige vuur hadden *beroofd*; wat in gewone taal betekent dat ze tijdens hun vroegere incarnaties, zowel in lagere als in hogere werelden, alle wijsheid daarvan hadden opgenomen – de weerspiegeling van MAHAT in zijn verschillende graden van intensiteit. Geen enkele entiteit, hetzij engel of mens, kan de toestand van nirvāṇa of van absolute zuiverheid bereiken, behalve door eonen van lijden door te maken en door *kennis* van zowel het KWADE als het goede, omdat het laatstgenoemde anders onbegrijpelijk zou blijven.

Tussen mens en dier – waarvan de monaden (of jīva's) in principe identiek zijn – ligt de onoverbrugbare kloof van het denkvermogen en zelfbewustzijn. Wat is de menselijke geest in zijn hogere aspect, waar komt hij vandaan, als hij geen deel is van de essentie – en in sommige zeldzame gevallen van incarnatie, de *essentie zelf* – van een hoger wezen: een wezen van een hoger en goddelijk gebied? Kan de mens – een god in diervorm – het product zijn van de stoffelijke natuur, alleen door evolutie, zoals het dier, dat in uiterlijke vorm van de mens verschilt maar in geen geval in de bouwstoffen van zijn fysieke structuur, en dat wordt bezield door dezelfde, hoewel niet ontwikkelde, monade – als we beseffen dat de verstandelijke

vermogens van deze twee evenveel verschillen als de zon van de glimworm? En wat brengt zo'n verschil teweeg, tenzij de mens een dier is *plus* een *levende god* in zijn fysieke omhulsel? Laten we hierbij even stilstaan en onszelf ernstig deze vraag stellen, zonder ons te storen aan de grillen en sofismen van zowel het tegenwoordige materialisme als de moderne psychologie.

Tot op zekere hoogte erkennen we dat zelfs de esoterische leer allegorisch is. Om laatstgenoemde voor het gemiddelde verstand toegankelijk te maken, is het nodig symbolen te gebruiken die in een begrijpelijke vorm zijn gegoten. Vandaar de allegorische en halfmythische verhalen in de exoterische, en de (slechts) *half*metafysische en objectieve voorstellingen in de esoterische leringen. Want de zuiver en transcendentaal spirituele denkbeelden zijn alleen geschikt voor het waarnemingsvermogen van degenen die, volgens de beeldende taal van de Toelichting, 'zien zonder ogen, horen zonder oren, en gewaarworden zonder organen'. De te puriteinse idealist staat het vrij het leerstuk te vergeestelijken, terwijl een hedendaagse psycholoog eenvoudig zou proberen onze 'gevallen', maar nog goddelijke, menselijke ziel in haar verbinding met buddhi, weg te redeneren.

Het mysterie dat verband houdt met de hoog spirituele voorouders van de *goddelijke* mens in de aardse mens is heel groot. In de *Purāṇa's* wordt naar zijn tweevoudige schepping verwezen, hoewel de esoterische betekenis ervan slechts kan worden benaderd door de vele verschillende versies samen te voegen, en door ze in hun symbolische en allegorische betekenis te lezen. Dit geldt ook voor de *Bijbel*, zowel voor *Genesis* als zelfs voor de *Brieven* van Paulus. Want die *schepper*, die in hoofdstuk 2 van *Genesis* de 'Heer God' wordt genoemd, is oorspronkelijk de elohim, of *goden* (de heren), in het meervoud; en terwijl een van hen de aardse Adam uit stof maakt, blaast de ander hem de adem van het leven in, en maakt de derde van hem een *levende ziel* (2:7); al deze interpretaties liggen besloten in het meervoudig-zijn van de elohim[1]. 'De eerste mens (82)

[1] Zoals Bunsen en anderen hebben aangetoond, is Seth niet alleen de *oorspronkelijke* god van de Semieten – onder wie de eerste joden – maar ook hun 'halfgoddelijke voorouder'. Want, zegt Bunsen (*God in History*, deel 1, blz. 233-4), de genealogie van 'de Seth van *Genesis*, de vader van Henoch (de mens), moet wel oorspronkelijk parallel hebben gelopen met die van de elohim, Adams vader'. 'Volgens Bunsen was de godheid [Seth] de *oorspronkelijke* god van Noord-Egypte en Palestina' (Staniland Wake, *The Origin and Significance of the Great Pyramid*, blz. 61). En Seth werd in de latere theologie van de Egyptenaren beschouwd als 'EEN BOZE DEMON', zegt dezelfde Bunsen, want hij komt overeen met Typhōn en als logisch gevolg daarvan met de demonen van de hindoes.

kwam uit de aarde voort, de tweede [de laatste of beter gezegd de hoogste] uit de hemel', zegt Paulus in *1 Corinthiërs* 15:47.

In de Indo-Europese allegorie worden de opstandige zonen van Brahmā allen voorgesteld als heilige asceten en yogī's. Ze worden in elke kalpa opnieuw geboren, en proberen gewoonlijk het werk van menselijke voortplanting te belemmeren. Wanneer Daksha, het hoofd van de prajāpati's (scheppers), 10.000 zonen voortbrengt om de wereld te bevolken, komt Nārada – een zoon van Brahmā, de grote rishi, en *in feite*, zo niet in naam, een 'kumāra' – tussenbeide en verijdelt tweemaal Daksha's doel, door die zonen over te halen heilige asceten te blijven en het huwelijk te vermijden. Hiervoor legt Daksha aan Nārada de vloek op om *als mens* te worden *wedergeboren*, zoals Brahmā hem vroeger had vervloekt omdat hij weigerde te trouwen en nakomelingen te verwekken, met de woorden: 'Verga in uw tegenwoordige [deva- of engel-] vorm en neem uw verblijf in de moederschoot',[1] d.w.z. word een mens. Ondanks verschillende tegenstrijdige lezingen van hetzelfde verhaal is het gemakkelijk in te zien dat Nārada behoort tot die klasse van Brahmā's 'eerstgeborenen' die allen in opstand kwamen tegen de wet van de dierlijke voortplanting, en daarom als *mensen* moesten incarneren. Van alle vedische rishi's is Nārada, zoals al is aangetoond, de meest onbegrijpelijke, omdat hij het nauwst is verbonden met de occulte leringen vooral met de geheime cyclussen en kalpa's (zie boven).

Bepaalde tegenstrijdige mededelingen over deze wijze hebben de oriëntalisten in grote verwarring gebracht. Zo wordt gezegd dat hij beslist weigert te *scheppen* (nakomelingen te hebben), en zelfs dat hij zijn vader Brahmā 'een valse leermeester' noemt, omdat deze hem de raad geeft te trouwen (*Nārada-pañcha-rātra*); toch wordt hij een van de prajāpati's, 'voorouders', genoemd! In het *Nāradīya-Purāṇa* beschrijft hij de wetten en de plichten van de ongehuwde adepten; en omdat deze occulte plichten toevallig niet voorkomen in het fragment van ongeveer 3000 stanza's dat in het bezit van Europese musea is, worden de brahmanen voor leugenaars uitgemaakt. De oriëntalisten vergeten echter dat wordt aangenomen dat het *Nāradīya* 25.000 stanza's bevat, en dat het niet erg aannemelijk is dat zulke manuscripten in het bezit zouden zijn van niet-ingewijde hindoes, van degenen die bereid zijn elk kostbaar palmblad-manuscript voor een schotel linzen te verkopen. Laat het voldoende zijn te zeggen dat Nārada
(83) *de* deva-rishi van het occultisme bij uitstek is, en dat de occultist die Nārada niet vanuit zijn zeven esoterische aspecten overdenkt, analyseert, en bestudeert, nooit in staat zal zijn bepaalde antropologische, chronologische, en zelfs kosmische mysteries te doorgronden. Hij is een van de

[1] *Vāyu-Purāṇa*, 65:156; *Harivaṃśa*, hfst. 3.

bovengenoemde *vuren*, en speelt een rol in de evolutie van deze kalpa vanaf het begin tot het laatste stadium. Hij is een acteur die in elk van de achtereenvolgende bedrijven (wortelrassen) van het huidige manvantarische drama verschijnt, in de wereldallegorieën die de grondtoon van de esoterie aanslaan, en waarmee de lezer nu meer bekend raakt.

Maar laten we eens kijken naar andere oude heilige geschriften en documenten om een bevestiging te krijgen van de 'vuren', 'vonken', en 'vlammen'. Ze zijn er in overvloed, als men ze maar op de goede plaatsen zoekt. In het *Boek van het verborgen mysterie* worden ze duidelijk genoemd, evenals in de *Idra Zuta Qadisha* of de 'kleine heilige bijeenkomst'. De taal is heel mystiek en versluierd, maar toch nog begrijpelijk. Er staat dat te midden van de vonken van vroegere werelden, 'trillende vlammen en vonken' uit de goddelijke vuursteen, de *werklieden* de mens gaan scheppen, 'mannelijk en vrouwelijk' (427). Over deze 'vlammen en vonken' (engelen en hun werelden, sterren en planeten) wordt gezegd dat ze in figuurlijke zin 'uitdoven en sterven', dat wil zeggen *ongemanifesteerd* blijven tot een bepaald natuurproces is voltooid. Om de dichte sluier te laten zien waarmee de belangrijkste feiten over het ontstaan van de mens voor het oog van het publiek zijn verborgen, worden nu twee passages uit twee kabbalistische boeken geciteerd.

(429) Uit een lichtdrager [een van de zeven heilige planeten] van ondraaglijke helderheid kwam een stralende vlam voort, die als een reusachtige en machtige hamer de vonken liet wegspatten die de voorafgaande werelden waren.

(430) En ze werden vermengd en onderling verbonden met de ijlste ether, maar *dit gebeurde pas toen ze waren samengevoegd*, zelfs de grote vader en de grote moeder.

(431) Uit Hoa zelf komt AB, de vader; en uit Hoa zelf komt RUACH, de geest; die verborgen zijn in de Oude van Dagen, en daarin is die ether verborgen.

(432) En deze was verbonden met een lichtdrager [een planeet en haar engel of bestuurder], die uitging van die lichtdrager van ondraaglijke helderheid, die is verborgen in de schoot van Aima, de grote moeder.[1]

De volgende passage uit de *Zohar* bespreekt ook dit mysterie:

De pre-adamitische koningen. We hebben uit de *Sifra di Tseniutha* vernomen: dat de Atika d'Atikin, de Oude van de Ouden, voordat hij zijn vorm voorbereidde, koningen bouwde, en koningen graveerde, en koningen uitbeeldde [mensen, de koningen van de dieren], en ze konden niet bestaan; tot hij hen versloeg en *hen verborg tot na enige tijd*, en daarom staat er geschreven: 'En dit zijn de koningen die regeerden in het land Edom' . . . En ze konden niet bestaan tot Resha Hivra, (84)

[1] *Zohar: Idra Zuta Qadisha*. Vgl. Mathers, *Kabbalah Unveiled*, 1887, blz. 302.

het Witte Hoofd, de Atika d'Atikin, de Oude van de Ouden, zich ordende . . . en aan alle vormen boven en beneden vorm gaf. . . . Voordat hij zich in zijn vorm ordende, waren al degenen die hij wenste te vormen nog niet gevormd, en alle werelden zijn vernietigd . . . ze bleven niet op hun plaatsen, omdat de vorm van de koningen niet was gevormd zoals het zou moeten, en de *heilige stad niet was gereedgemaakt*.[1]

De duidelijke betekenis van deze twee allegorische en metafysische uitweidingen is eenvoudig deze: werelden en mensen werden afwisselend gevormd en vernietigd, *onder de wet van de evolutie* en *uit vooraf bestaand materiaal*, tot zowel de planeten als de mensen daarop, in ons geval onze aarde en haar dieren- en mensenrassen, werden wat ze nu in de tegenwoordige cyclus zijn: tegenovergestelde polaire krachten, een evenwichtig samenstel van geest en stof, van het positieve en het negatieve, van het mannelijke en het vrouwelijke. Voordat de mens *fysiek* mannelijk en vrouwelijk kon worden, moest zijn prototype, de scheppende elohim, zijn vorm op dit geslachtelijke gebied *astraal* ordenen. Dat wil zeggen, de atomen en de organische krachten, die neerdaalden naar het gebied van de gegeven differentiatie, moesten worden gerangschikt in de door de natuur bedoelde orde, om altijd op vlekkeloze manier die wet uit te voeren die de kabbala het *Evenwicht* noemt, en door middel waarvan alles wat in het tegenwoordige stadium van stoffelijkheid bestaat, in zijn uiteindelijke volmaaktheid als mannelijk en vrouwelijk bestaat.

Chokhmah, wijsheid, de mannelijke sefira, moest zich verspreiden *in* en *door* binah, de verstandelijke natuur, of begripsvermogen. Daarom moest het eerste menselijke wortelras, geslachtloos en verstandeloos, worden vernietigd en 'verborgen tot na enige tijd'; d.w.z. het eerste ras verdween, in plaats van te sterven, *in het tweede ras*, zoals bepaalde lagere levensvormen en planten in hun nageslacht verdwijnen. Het was een transformatie op grote schaal. Het eerste wortelras werd het tweede, zonder het te verwekken of voort te brengen en zonder te sterven. 'Ze gingen samen voorbij', zoals er staat geschreven: 'En hij stierf en een ander regeerde in zijn plaats.'[2] Waarom? Omdat 'de *Heilige Stad* nog niet was voorbereid'. En wat is de 'Heilige Stad'? De makom (de geheime *plaats* of het heiligdom) op aarde: met andere woorden de menselijke moederschoot, de microkosmische kopie en weerspiegeling van de *hemelse moederschoot*, de vrouwelijke ruimte of oorspronkelijke chaos, waarin de mannelijke geest de kiem van de zoon, of het zichtbare

[1] *Zohar*, 3:135a, 292a. Vgl. I. Myer, *Qabbalah*, blz. 386-7.
[2] *Genesis* 26:31ev; *Zohar*, 3:292a.

heelal, bevrucht.[1] Daarom wordt in het gedeelte over ‘de emanatie van de mannelijke en vrouwelijke beginselen’ in de *Zohar* gezegd dat op deze aarde de WIJSHEID van de ‘Heilige Oude’ ‘alleen schittert in het mannelijke en het vrouwelijke’. (85)

Chokhmah, wijsheid, is de vader, en BINAH, begripsvermogen, is de moeder . . . en wanneer ze zich met elkaar verbinden, brengen ze waarheid voort en stralen deze uit. Uit de gezegden van rabbi Je-jeva Sabah, d.i. de Oude, vernamen we dit: Wat is binah, begripsvermogen? Maar wanneer ze zich met elkaar verbinden, de י (jod) in de ה (heh), worden ze bevrucht en brengen een zoon voort. En daarom wordt deze binah, begripsvermogen, genoemd. Het betekent BeN JaH, d.i. zoon van JaH. Dit is de volledigheid van het geheel.[2]

Dit is ook de ‘volledigheid’ van het fallisme bij de rabbi’s, de volkomen verheerlijking ervan, het goddelijke neergehaald tot het dierlijke, het verhevene tot de grofheid van het aardse. Er bestaat noch in het oosterse occultisme, noch in de oorspronkelijke kabbala – het Chaldeeuwse *Boek van de getallen* – iets wat zo opvallend grof is. We hebben dit in *Isis ontsluierd* (2:7-8) al gezegd:

We vinden het nogal onverstandig van katholieke schrijvers om hun fiolen van toorn uit te storten in zinnen zoals deze: ‘In een groot aantal pagoden neemt de fallische steen, evenals de Griekse betylos, eeuwig en altijd de grove onfatsoenlijke vorm aan van het liṅga . . . de Mahādeva.’[3] Alvorens het recht te hebben een smet te werpen op een symbool waarvan de metafysische betekenis te diep is om door de huidige voorvechters van die godsdienst van zinnelijkheid bij uitstek, het rooms-katholicisme, te worden begrepen, zijn ze verplicht hun oudste kerken te vernietigen, en de vorm van de koepels van hun eigen tempels te veranderen. De Mahādeva van Elephanta, de ronde toren van Bhagalpur, de minaretten van de islam – zowel de ronde als de spitse – zijn de originelen van de campanile van de San Marco in Venetië, van de kathedraal in Rochester, en van de huidige Dom van Milaan. Al deze spitse torens, torentjes, koepels, en christelijke tempels, zijn reproducties van het oorspronkelijke denkbeeld van de lithos, de rechtopstaande fallus.

Hoe dan ook, niettemin wordt het feit dat al deze Hebreeuwse elohim, vonken, en cherubijnen identiek zijn met de deva’s, rishi’s, en de vuren en vlammen, de rudra’s en de 49 agni’s van de oude Indo-Europeanen, door en in de kabbala voldoende bewezen.

---

[1] Zie ‘Het heilige der heiligen’, afd. 2, blz. 521ev.
[2] *Zohar*, 3:290a. Vgl. I. Myer, *Qabbalah*, blz. 387.
[3] H.-R. Gougenot des Mousseaux, *Les hauts phénomènes de la magie*, 1864, blz. 24.

(86)

Stanza 4

Schepping van de eerste rassen

§ (14) Schepping van mensen. (15) Ze zijn lege schaduwen. (16) De scheppers weten niet hoe ze een DENKENDE mens moeten scheppen. (17) Wat nodig is voor het vormen van een volmaakte mens.

14. De zeven menigten, de 'uit wil (*of verstand*) geboren heren', gedreven door de geest van het leven-schenken (*fohat*), scheiden mensen van zich af, ieder op zijn eigen gebied (*a*).

(*a*) Ze wierpen hun 'schaduwen' of *astrale lichamen* af – indien men mag veronderstellen dat een zo etherisch wezen als een 'maangeest' zich niet alleen in een nauwelijks tastbaar lichaam verheugt, maar ook in een astraal lichaam. In een andere toelichting wordt gezegd dat de 'voorouders' de eerste mens *uitademden*, zoals Brahmā volgens de uitleg de sura's (goden) heeft uitgeademd, toen ze 'asura's' (van *asu*, adem) werden. In een derde toelichting wordt gezegd dat zij, de pasgeschapen mensen, 'schaduwen van de schaduwen' waren.

Over deze zin – 'ze waren de schaduwen van de schaduwen' – kan misschien nog iets worden gezegd en een vollediger verklaring worden gegeven. Dit eerste proces van de evolutie van de mensheid is veel gemakkelijker aan te nemen dan het proces dat erop volgt, hoewel ze alle zullen worden verworpen en betwijfeld, zelfs door sommige kabbalisten, vooral de westerse, die de tegenwoordige gevolgen bestuderen, maar hebben verzuimd aandacht te schenken aan de oorspronkelijke oorzaken ervan. Ook voelt de schrijfster zich niet bevoegd een manier van voortplanting uit te leggen die, behalve voor een oosterse occultist, zo moeilijk is te begrijpen. Daarom is het hier nutteloos over dit proces in details te treden, hoewel het in de geheime boeken nauwkeurig wordt beschreven, want dit zou slechts leiden tot het bespreken van feiten die tot nu toe aan de wereld van niet-ingewijden onbekend waren, en die daarom verkeerd zouden worden begrepen. Aan een 'Adam' gevormd uit het stof van de aarde, zal altijd door een bepaalde categorie van onderzoekers de voorkeur worden gegeven boven één die is geprojecteerd uit het etherische lichaam van zijn schepper, hoewel men over het eerstgenoemde proces nooit iets heeft

gehoord, terwijl het laatstgenoemde, zoals iedereen weet, bekend is aan veel spiritisten in Europa en Amerika, die de eersten zouden moeten zijn om het te begrijpen. Want wie zal niet op zijn minst de mogelijkheid van zo'n *geboorte* erkennen, als hij getuige is geweest van het verschijnsel van een zich materialiserende vorm die uit de poriën van een medium of in andere gevallen uit zijn *linkerzijde* tevoorschijn kwam? Indien er in het heelal wezens zijn zoals engelen of geesten, van wie de *onlichamelijke* (87) essentie een verstandelijke entiteit kan vormen, ondanks de afwezigheid van een (voor ons) vast organisme, en indien er mensen zijn die geloven dat een god de eerste mens uit stof maakte en hem een levende ziel inblies – en er zijn miljoenen mensen die deze twee gedachten geloven – wat voor onmogelijks bevat onze leer dan?

Al snel zal de dag aanbreken waarop de wereld zal moeten kiezen of ze de wonderbaarlijke schepping van de mens (en ook van de Kosmos) uit *niets*, volgens de letter van *Genesis*, wil aanvaarden, of een eerste mens, geboren uit een denkbeeldige schakel – die tot dusver volkomen 'ontbreekt' – de gemeenschappelijke voorouder van de mens en van de 'echte aap'.[1] Tussen deze twee onjuiste opvattingen staat de occulte filosofie. Ze leert dat het eerste mensengeslacht door hogere en halfgoddelijke wezens uit hun eigen essenties werd geprojecteerd. Al beschouwt men dit proces ook als abnormaal of zelfs ondenkbaar – omdat het in dit stadium van de evolutie in de natuur niet meer voorkomt – toch is op basis van bepaalde 'spiritistische' FEITEN bewezen dat het mogelijk is. Daarom vragen we: welke van de drie hypothesen of theorieën is de redelijkste en de minst absurde? Niemand kan toch ooit – tenzij hij een verblinde materialist is – bezwaar maken tegen de occulte leer.

---

[1] '. . . Huxley kon, steunend op de meest overtuigende ontdekkingen in de vergelijkende anatomie, de gewichtige uitspraak doen dat de anatomische verschillen tussen de mens en de hoogste apen kleiner zijn dan die tussen laatstgenoemde en de laagste apen. In verband met onze menselijke stamboom volgt hieruit noodzakelijkerwijs dat de mensheid *zich geleidelijk uit de echte apen heeft ontwikkeld*.' (Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, Eng. vert. E.B. Aveling, blz. 49.)

Wat kunnen de wetenschappelijke en *logische* bezwaren zijn tegen de tegenovergestelde conclusie – zouden we willen vragen? De anatomische overeenkomsten tussen de mens en de mensapen – sterk overdreven door de darwinisten, zoals De Quatrefages aantoont – worden eenvoudig genoeg 'verklaard', wanneer men de oorsprong van de mensapen in aanmerking neemt.

'Nergens in de oudere lagen is een aap te vinden die de mens dichter benadert, of een mens die dichter bij de aap staat. . . .'

'. . . Dezelfde kloof die nu bestaat tussen de mens en de aap, gaat met onverminderde breedte en diepte terug tot het tertiair. Dit feit alleen al is voldoende om de onhoudbaarheid ervan duidelijk te maken' (dr. F. Pfaff, professor in de natuurwetenschap aan de universiteit van Erlangen, *The Age and Origin of Man*, 1883, blz, 51).

We zagen dat uit laatstgenoemde is af te leiden dat de mens niet is 'geschapen' als het volledige wezen dat hij nu is, hoe onvolmaakt hij ook nu nog is. Er was een spirituele, een psychische, een verstandelijke, en een dierlijke evolutie, van het hoogste tot het laagste, en ook een fysieke ontwikkeling – van het eenvoudige en homogene tot het meer ingewikkelde en heterogene, hoewel niet helemaal op de manier die de hedendaagse evolutionisten aangeven. Deze dubbele evolutie in twee tegengestelde richtingen vereiste verschillende tijdperken, van uiteenlopende aard en graad van spiritueel en verstandelijk vermogen, om het wezen te vormen dat nu als mens bekendstaat. Bovendien is er één absolute, altijd geldende en nooit dwalende
(88) wet, die van de ene eeuwigheid (of manvantara) tot de andere steeds dezelfde weg volgt – die aan het gemanifesteerde, of dat wat wij de grote illusie (mahāmāyā) noemen, altijd een mogelijkheid biedt om hoger op te klimmen, maar die eerst de geest dieper en dieper in stoffelijkheid dompelt, en hem dan *door het vlees verlost* en bevrijdt. Deze wet gebruikt voor die doeleinden de wezens van andere en hogere gebieden, mensen, of *denkvermogens* (manu's), in overeenstemming met wat karma van hen verlangt.

Hier verwijzen we de lezer opnieuw naar de filosofie en de religie van India. De esoterie van beide komt overeen met onze geheime leer, hoeveel de vorm ook kan verschillen.

De overeenstemming van en de verschillen tussen de incarnerende krachten

De voorouders van de mens, in India de 'vaderen', pitaras of pitri's genoemd, zijn de scheppers van onze lichamen en lagere beginselen. Ze zijn onszelf, als de *eerste persoonlijkheden*, en *wij zijn zij*. De oorspronkelijke mens zou 'het been van hun been en het vlees van hun vlees' zijn, indien ze lichaam en vlees hadden. Zoals gezegd, waren ze '*maan*wezens'.

Degenen die de mens zijn bewuste onsterfelijke EGO hebben geschonken, zijn de 'zonne-engelen' – of men dit nu figuurlijk of letterlijk opvat. De mysteries van het bewuste EGO of de menselijke ziel zijn groot. De esoterische naam van deze 'zonne-engelen' is letterlijk de 'heren' (nātha's) van 'volhardende onophoudelijke toewijding' (pranidhāna). Daarom schijnen degenen van het *vijfde* beginsel (manas) in verband te staan met, of de ontwerpers te zijn van, het stelsel van de yogī's, die van pranidhāna hun *vijfde* voorschrift maken.[1] We hebben al verklaard waarom de occultisten aan de andere kant van de Himālaya deze 'heren' als duidelijk identiek beschouwen met de-

[1] Zie *Yoga Sūtra's*, 2:32.

genen die in India kumāra's, agnishvātta's en barhishads worden genoemd.

Hoe nauwkeurig en waar is Plato's uitspraak, hoe diepzinnig en filosofisch is zijn opmerking over de (menselijke) ziel of het EGO, toen hij deze omschreef als 'een samenstel van *hetzelfde* en *het andere*'.[1] En toch, hoe slecht is deze wenk begrepen, want de wereld dacht dat werd bedoeld dat de ziel de adem van God of Jehovah was. Het is '*hetzelfde* en *het andere*', zoals de grote ingewijde en filosoof zei; want het EGO (het 'hoger zelf' wanneer dat is versmolten met en opgegaan in de goddelijke monade) is de mens, en toch *hetzelfde* als het 'ANDERE', de in hem geïncarneerde engel, die hetzelfde is als het universele MAHAT. De grote klassieke schrijvers en filosofen voelden deze waarheid aan toen ze zeiden dat 'er iets in ons moet zijn dat onze gedachten voortbrengt. Iets heel ijls; het is een adem; het is vuur; het is ether; het is het meest verfijnde; het is een zwakke gelijkenis; (89)
het is een begrijpen; het is een getal; het is harmonie'.[2]

Het zijn allemaal mānasa's en rājasa's: de kumāra's, asura's, en andere heersers en pitri's, die incarneerden in het derde ras, en op deze en verschillende andere manieren de mensheid denkvermogen schonken.

Er zijn zeven klassen van pitri's, drie onlichamelijke en vier lichamelijke; en twee soorten, de agnishvātta's en de barhishads. En zoals er twee soorten pitri's zijn, zijn er ook een dubbel en een drievoudig stel barhishads en agnishvātta's. Eerstgenoemden worden, na hun astrale dubbelgangers te hebben voortgebracht, wedergeboren als *zonen van Atri*, en zijn de 'pitri's van de demonen', of lichamelijke wezens, op gezag van Manu[3]; terwijl de agnishvātta's worden wedergeboren als zonen van Marīchi (een zoon van Brahmā), en de pitri's van de goden zijn.[4] Bovendien:

Het *Vāyu-Purāṇa* verklaart dat alle zeven klassen oorspronkelijk de *eerste goden*, de vairāja's, zijn geweest, die door Brahmā 'met het oog van yoga in de eeuwige sferen werden gezien, en die de *goden van de goden* zijn; en het *Matsya* voegt eraan toe dat de goden hen vereerden.[5]

Het *Harivaṃśa* (śloka's 935-6) vat de vairāja's op als slechts één klasse van pitri's – een bewering die wordt bevestigd door de geheime leringen,

---

[1] *Timaeus*, 35a.

[2] Voltaire, *A Philosophical Dictionary*, 1824, deel 6, blz. 180.

[3] *Mānava-Dharma-Śāstra*, 3:196.

[4] *Matsya-* en *Padma-Purāṇa's* en Kulluka over het *Mānava-Dharma-Śāstra*, 3:195. We zijn ons volkomen bewust dat de *Vāyu-* en *Matsya-Purāṇa's* (overeenkomstig de westerse interpretatie) de agnishvātta's vereenzelvigen met de jaargetijden, en de barhishad-pitri's met de maanden, en er een vierde klasse aan toevoegen – de kāvya's – cyclische jaren. Maar vereenzelvigen de christelijke rooms-katholieken hun engelen niet met de planeten, en zijn de zeven rishi's niet de saptarshi geworden – een sterrenbeeld? Het zijn godheden die heersen over alle cyclische indelingen.

[5] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 3, blz. 158-9vn.

die echter de vairāja's vereenzelvigen met de *oudere* agnishvātta's[1] en de rājasa's, of abhūtarājasa's, die onlichamelijk zijn en zelfs geen astrale schim hebben. Van Vishṇu wordt in de meeste manuscripten gezegd dat hij zich in en door hen heeft geïncarneerd.

In het Raivata-manvantara werd Hari, de beste van de goden, uit Sambhūti geboren als de goddelijke mānasa – voortgebracht door godheden, rājasa's genoemd.[2]

Sambhūti was een dochter van Daksha, en de vrouw van Marīchi, de vader van de agnishvātta's, die, samen met de rājasa's, altijd in verband worden gebracht met mānasa's. Zoals door een veel bekwamere sanskritist dan Wilson, namelijk Fitzedward Hall, wordt opgemerkt:

Mānasa is geen ongeschikte naam voor een godheid die in verband staat met de rājasa's. Deze schijnt ook voor te komen in mānasam – hetzelfde als *manas* – met een verandering in de uitgang die nodig is om een mannelijke personificatie uit te drukken.[3]

(90) Alle zonen van Virāj zijn mānasa, zegt Nīlakaṇṭha. En Virāj is Brahmā, en daarom worden de *onlichamelijke* pitri's vairāja's genoemd, want ze zijn de zonen van Virāj, zegt het *Vāyu-Purāṇa*.

We zouden oneindig veel meer bewijzen kunnen geven, maar dat is zinloos. De verstandigen zullen begrijpen wat we bedoelen; van de *onverstandigen* wordt dit niet verlangd. Er zijn 33 crores, of 330 miljoen, goden in India. Maar, zoals door de geleerde spreker over de *Bhagavad Gītā* wordt opgemerkt, ze zijn misschien allen deva's, maar in geen geval allemaal 'goden' in de hoge spirituele zin die men aan dit woord toekent.

Dit is een ongelukkige blunder die gewoonlijk door Europeanen wordt begaan. Deva is een soort spiritueel wezen, maar uit het feit dat hetzelfde woord in gewoon taalgebruik wordt toegepast in de betekenis van god, volgt volstrekt niet dat we 33 crores goden moeten vereren.

Hij voegt er veelbetekenend aan toe:

Deze wezens hebben, zoals gemakkelijk is af te leiden, een *bepaalde verwantschap* met een van de drie samenstellende upādhi's [basisbeginselen] waarin we de mens hebben verdeeld.[4]

De namen van de godheden van een bepaalde mystieke categorie veranderen met elk manvantara. De twaalf grote goden bijvoorbeeld, de jaya's,

---

[1] Volgens het *Vāyu-Purāṇa* wordt het gebied dat vairāja-loka wordt genoemd, bewoond door de agnishvātta's.

[2] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 3, hfst. 1, blz. 17vn.

[3] *Loc. cit*.

[4] T. Subba Row, 'Notes on the Bhagavad Gita', *The Theosophist*, maart 1887, blz. 360.

geschapen door Brahmā om hem in het begin van de kalpa te helpen bij het scheppingswerk, en die, verzonken in samādhi, verzuimden te scheppen – waarop ze werden veroordeeld om in elk manvantara herhaaldelijk te worden geboren, tot in het zevende – worden respectievelijk ajita's, tushita's, satya's, hari's, vaikuṇṭha's, sādhya's, en āditya's genoemd; ze zijn tushita's (in de tweede kalpa), en āditya's in deze Vaivasvata-periode (zie *Vāyu-Purāṇa*), bovendien hebben ze in elk tijdvak nog andere namen. Maar ze zijn identiek met de mānasa's of rājasa's, en deze met onze incarnerende dhyāni-chohans. Ze zijn allen categorieën van de jñāna-deva's.

Ja, naast die wezens die, zoals de yaksha's, gandharva's, kiṃnara's, enz., opgevat als *individualiteiten*, het astrale gebied bewonen, zijn er werkelijke devajñānins, en tot deze categorieën deva's behoren de āditya's, de vairāja's, de kumāra's, de asura's, en al die hoge hemelse wezens die de occulte leer vóór alles de manasvin noemt, de wijzen, en die alle mensen tot de *zelfbewuste*, spiritueel verstandelijke wezens zouden hebben gemaakt die ze eens zullen zijn, als ze niet wegens hun plichtsverzuim waren 'veroordeeld' om tot voortplanting te vervallen, en zelf als stervelingen te worden wedergeboren.

Stanza 4 – vervolg

15. Zeven keer zeven schaduwen (*chhāyā's*) van toekomstige mensen (*of amānasa's*) (*a*) werden (*zo*) geboren, ieder met zijn eigen kleur (*huidskleur*) en soort (*b*). Ieder (*ook*) ondergeschikt aan zijn vader (*schepper*). De vaderen, zonder botten, konden geen leven schenken aan wezens met botten. Hun nakomelingen waren bhūta's (*schimmen*) zonder vorm of denkvermogen. Daarom werden ze het chhāyā- (*beeld- of schaduw-*) ras genoemd (*c*). (91)

(*a*) Manu komt, zoals al werd opgemerkt, van de wortel *man*, 'denken', en betekent dus 'een denker'. Van dit Sanskrietwoord is heel waarschijnlijk het Latijnse *mens* afgeleid, en ook het Engelse *mind*, het Egyptische Menes, de 'meester-geest', het pythagorische monas, of de bewuste 'denkende eenheid', en zelfs ons manas of 'denkvermogen', het vijfde beginsel in de mens. Daarom worden deze schaduwen amānasa, 'verstandeloos', genoemd.

Bij de brahmanen zijn de pitri's heel heilig, omdat ze de voortbrengers[1]

[1] Hierop werd gezinspeeld in *Isis ontsluierd* (1:40-1), hoewel de volledige verklaring toen niet kon worden gegeven: 'De pitri's zijn niet de voorouders van de nu levende men-

of voorouders van de mensen zijn – de eerste manushya's op deze aarde – en de brahmaan brengt offers aan hen wanneer hij een zoon krijgt. Ze worden meer vereerd en hun ritueel is belangrijker dan de verering van de goden.[1]

Zou het niet goed zijn om nu naar een filosofische betekenis van deze tweevoudige groep voorouders te zoeken?

Omdat de pitri's in *zeven categorieën* worden verdeeld, hebben we hier weer dit mystieke getal. Bijna alle *Purāṇa's* zijn het erover eens dat drie hiervan arūpa, vormloos, zijn, en vier belichaamd; eerstgenoemde zijn verstandelijk en spiritueel, laatstgenoemde stoffelijk en zonder verstand. Esoterisch vormen de asura's de eerste drie categorieën pitri's – 'geboren in het lichaam van de nacht' – terwijl de andere vier uit het schemerlichaam werden voortgebracht. Hun vaderen, de goden, waren volgens het *Vāyu-Purāṇa* gedoemd als dwazen op aarde te worden geboren. De legenden zijn opzettelijk door elkaar gehutseld en heel vaag gehouden: de pitri's zijn in de ene legende de zonen van de goden, en in een andere die van Brahmā, terwijl ze volgens een derde de leraren van hun eigen vaderen zijn. Het zijn de menigten van de vier stoffelijke categorieën die de mensen gelijktijdig in de zeven zones scheppen.

Over de zeven categorieën pitri's, die elk weer in zevenen zijn verdeeld, wordt nu nog een enkel woord gericht aan de onderzoeker, en een enkele vraag gesteld aan de niet-ingewijden. Die categorie 'vuur-dhyānī's' die we op onbetwistbare gronden identificeren met de agnishvātta's, wordt in onze school het 'hart' van het lichaam van de dhyāni- chohan genoemd, en is, zoals men zegt, geïncarneerd in het derde ras van mensen en heeft hen vervolmaakt. De esoterische mystagogie spreekt over de mysterieuze relatie tussen de zevenvoudige essentie of substantie van dit engelenhart
(92) en dat van de mens, van wie elk fysiek orgaan en elke psychische en spirituele functie bij wijze van spreken een weerspiegeling is, een kopie op het aardse gebied, van het model of prototype *daarboven*. Waarom, kan men vragen, zou er zo'n vreemde herhaling zijn van het getal zeven in de anatomische structuur van de mens? Waarom zou het hart *vier lagere* holten en *drie hogere afdelingen* hebben, wat zo opvallend overeenkomt met de zevenvoudige indeling van de menselijke beginselen, gescheiden in twee groepen, de hogere en de lagere; en waarom zou dezelfde indeling zijn te vinden in de verschillende categorieën pitri's, en vooral onze vuur-

---

sen, maar van de eerste menssoort of het adamitische ras. Het zijn de geesten van *menselijke* rassen, die, op de grote ladder van de afdalende evolutie, aan onze mensenrassen voorafgingen, en die zowel fysiek als spiritueel ver boven onze hedendaagse pygmeeën stonden. In het *Mānava-Dharma-Śāstra* worden ze de maanvoorouders genoemd.'

[1] Zie *Wetten van Manu*, 3:203.

dhyānī's? Want – zoals al werd meegedeeld – deze wezens kunnen worden onderscheiden in vier lichamelijke (of grovere) en drie onlichamelijke (of fijnere) 'beginselen', of hoe men die ook wil noemen. Waarom zenden de zeven zenuwvlechten van het lichaam *zeven* stralen uit? Waarom zijn er zeven van deze vlechten, en ook zeven verschillende lagen in de menselijke huid?

'*Nadat de voorvaderen hun schaduwen hebben uitgeworpen en mensen hebben gemaakt uit één element* (ether)*, stijgen ze weer op naar maharloka, vanwaar ze periodiek neerdalen, als de wereld wordt vernieuwd, om nieuwe mensen voort te brengen.*'

'*De ijle lichamen blijven zonder verstand* (manas) *tot de komst van de sura's* (goden)*, nu asura's* (niet-goden) *genoemd*', zegt de Toelichting.

'*Niet-goden*' voor de brahmanen misschien, maar de hoogste *adem* voor de occultist; want die vormloze en verstandelijke voorouders (pitri's) weigeren de mens samen te stellen, maar schenken hem wel een denkvermogen, terwijl de vier lichamelijke categorieën slechts zijn lichaam scheppen.

Dit wordt heel duidelijk gezegd in verschillende teksten van de *Rig-Veda* – de hoogste autoriteit voor een hindoe van welke stroming ook. Daarin betekent asura 'spiritueel, goddelijk', en het woord wordt gebruikt als synoniem voor hoogste geest, terwijl de term 'asura' in de betekenis van een 'god' wordt toegepast op Varuṇa en Indra en vooral op Agni; deze drie waren in de oude tijd de *drie hoogste goden*, voordat de brahmaanse theomythologie de ware betekenis van bijna alles in de oude geschriften had verwrongen. Maar omdat de sleutel nu verloren is gegaan, worden de asura's nauwelijks meer genoemd.

In de *Zend-Avesta* vindt men hetzelfde. In de mazdeïsche, of magische, religie is 'asura' de heer Asura Viśvavedas, de 'alwetende heer'; en Asura-Mazdhā, die later Ahura-Mazdā is geworden, is, zoals Benfey aantoont, 'de heer die *verstand schenkt*' – Asura-Medhā en Ahura-Mazdāo. Elders in dit boek wordt op even goed gezag aangetoond dat de Indo-Iraanse asura altijd als *zevenvoudig* werd beschouwd. Dit feit, gecombineerd met de naam Mazdhā, zoals hierboven, die van de zevenvoudige asura de 'heer' of collectief de 'heren' maakt, 'die *intelligentie schenken*', brengt de amshaspends in verband met de asura's en met onze incarnerende dhyāni-chohans, en ook met de elohim, en de zeven levenschenkende goden van Egypte, Chaldea, en elk ander land.

Deze 'goden' weigerden niet, zoals in exoterische verhalen wordt ge- (93)
zegd, mensen te scheppen omdat hun trots te groot was om de hemelse kracht van hun essentie te delen met de kinderen van de aarde, maar op grond van andere, eerder genoemde overwegingen. De allegorie heeft zich

echter overgegeven aan eindeloze fantasieën, en de theologie heeft daarvan in elk land gebruikgemaakt door haar standpunt te formuleren tegenover deze eerstgeborenen, of logoi, en door dit als de waarheid op te dringen aan de onwetenden en de lichtgelovigen. (Vergelijk ook wat is gezegd over Makara en de kumāra's in verband met de dierenriem.)

Het christelijke stelsel is niet het enige wat hen tot demonen heeft verlaagd. Het zoroastrianisme en zelfs het brahmanisme hebben dit eveneens gedaan, om greep te krijgen op de geest van de mensen. Zelfs in de Chaldeeuwse exoterie worden wezens die *weigeren te scheppen*, en die daardoor, zoals men zegt, tegen de demiurg in opstand komen, uitgemaakt voor geesten van de duisternis. De sura's die hun intellectuele onafhankelijkheid verkrijgen, bestrijden de sura's die deze missen, en van wie wordt gezegd dat ze hun leven doorbrengen met nutteloze ceremoniële erediensten, gebaseerd op blind geloof – een zinspeling die nu door de *orthodoxe* brahmanen wordt genegeerd – en onmiddellijk worden de eerstgenoemden a-sura's. De eerste en *uit het denkvermogen geboren* zonen van de godheid weigeren nakomelingen te scheppen, en worden door Brahmā *veroordeeld* om *als mensen* te worden *geboren*. Ze worden *omlaag*geslingerd *naar de aarde*, die later volgens het theologische dogma wordt veranderd in de *hellegebieden*. Ahriman vernietigt de door Ormazd geschapen stier – het symbool van het aardse *bedrieglijke* leven, de 'kiem van verdriet' – en, terwijl men vergeet dat het vergankelijke eindige zaad moet sterven, opdat de plant van onsterfelijkheid, de plant van het spirituele eeuwige leven, zal ontspruiten en leven, wordt Ahriman uitgemaakt voor de vijand, de tegenstand biedende macht, de duivel. Typhōn snijdt Osiris in 14 stukken om te voorkomen dat hij de wereld zal bevolken en zo ellende zal veroorzaken; en Typhōn wordt in de exoterische theologische leer de macht van de duisternis. Maar dit alles is het exoterische omhulsel. De vereerders van dit laatste schrijven het streven en de zelfopoffering van degenen die de mensen willen helpen hun oorspronkelijke toestand van goddelijkheid door *zelfbewuste* pogingen te herwinnen, toe aan ongehoorzaamheid en opstandigheid; en deze vereerders van de vorm hebben van de engelen van het licht demonen gemaakt.

De esoterische filosofie leert echter dat een *derde*[1] van de dhyānī's – d.w.z. de drie categorieën arūpa-pitri's die intelligentie bezitten, die een

[1] Vandaar de latere uitspraken naar aanleiding van het visioen van Johannes, gedaan in zijn *Openbaring*, over 'de grote rode draak met zeven koppen en *tien* horens, en op elke kop een kroon. Met zijn staart sleepte hij een *derde* van de sterren aan de hemel mee en smeet ze op de aarde' (12:3-4).

vormloze adem is, 'samengesteld uit *verstandelijke* en niet uit elementaire substanties'[1] – eenvoudig *door de wet van karma en evolutie werd gedoemd* op aarde *te worden wedergeboren* (of te incarneren).[2] Enkele hiervan waren nirmāṇakāya's uit andere manvantara's. Daarom zien we hen (94)
in alle *Purāṇa's* in het *derde* manvantara (lees het derde wortelras) weer op deze bol verschijnen, als koningen, rishi's en helden. Dit leerstuk, dat te filosofisch en metafysisch was om door het grote publiek te worden begrepen, werd, zoals al is meegedeeld, door de priesters verminkt om dat publiek in hun macht te houden door middel van bijgelovige angst.

De zogenaamde 'opstandelingen' waren dus eenvoudig degenen die, door de karmische wet gedwongen de galbeker tot de laatste bittere druppel te ledigen, opnieuw *moesten incarneren*, om zo verantwoordelijke denkende entiteiten te maken van de astrale beelden die door hun lagere broeders waren geprojecteerd. Van sommigen wordt gezegd dat ze hebben geweigerd omdat ze de vereiste bouwstoffen niet in zich hadden – d.w.z. een astraal lichaam – want ze waren arūpa. De weigering van anderen had betrekking op het feit dat ze langgeleden, in voorafgaande manvantara's, adepten en yogī's waren geweest – nog een mysterie. Maar later offerden ze zich als nirmāṇakāya's op voor het welzijn en de verlossing van de monaden die wachtten op hun beurt, en die anders talloze eeuwen hadden moeten wachten in niet-verantwoordelijke, dierachtige, hoewel uiterlijk menselijke, vormen. Dit is misschien een parabel en een allegorie *binnen een allegorie*. De oplossing ervan wordt aan de intuïtie van de lezer overgelaten, als hij wat er volgt maar leest met zijn *spirituele oog*.

---

[1] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 3, blz. 157vn; zie ook *Harivaṃśa*, śloka 932.

[2] Het vers 'smeet ze op de aarde' toont duidelijk zijn oorsprong in de meest verheven en oudste allegorie van de Indo-Europese mystici, die na de vernietiging van de Atlantische *reuzen* en *tovenaars*, de waarheid – *sterrenkundig*, *fysiek,* en *goddelijk*, want het is een bladzijde uit de *prekosmische* theogonie – onder verschillende allegorieën verborgen. De esoterische, ware verklaring ervan is een echte theodicee van de zogenaamde 'gevallen engelen'. De *gewilligen* en de *onwilligen*, de *scheppers* en zij die *weigerden te scheppen*, worden nu op verbijsterende manier met elkaar verward door de christelijke katholieken, die vergeten dat hun hoogste aartsengel, Michaël – van wie wordt gezegd dat hij de DRAAK VAN DE WIJSHEID en van de goddelijke zelfopoffering (nu ten onrechte Satan genoemd en belasterd) heeft overwonnen (overmeesterd en in zich opgenomen) – DE EERSTE WAS DIE WEIGERDE TE SCHEPPEN! Dit leidde tot eindeloze verwarring. Zo weinig begrijpt de christelijke theologie de paradoxale taal van het Oosten en haar symboliek dat ze zelfs het Chinees-boeddhistische en het hindoe-exoterische ritueel van het maken van lawaai tijdens bepaalde eclipsen *volgens de letter* verklaart als bedoeld om de 'grote rode draak' te verjagen, die een plan had gesmeed om het licht te stelen! Maar hier betekent 'licht' esoterische wijsheid, en we hebben al een voldoende verklaring gegeven van de verborgen betekenis van de termen *draak*, *slang*, enz., die alle betrekking hebben op adepten en ingewijden.

Wat hun vormgevers of 'voorouders' betreft – die engelen die volgens de exoterische legenden aan de wet gehoorzaamden – deze moeten identiek zijn met de barhishad-pitri's, of de pitar-devatā's, d.w.z. *zij die in het bezit waren van het fysieke scheppende vuur*. Ze konden de menselijke monaden alleen scheppen, of beter gezegd met hun eigen astrale zelven bekleden, maar ze konden de mens niet maken naar hun beeld en gelijkenis. 'De mens moet niet zijn zoals een van ons', zeggen de *scheppende* goden, die belast zijn met het vormen van het lagere dier, maar hoger.[1] Dat ze de gelijkenis van de mens uit hun eigen goddelijke essentie schiepen, betekent esoterisch
(95) dat zij het waren die het eerste ras werden, en dus in zijn lot en verdere evolutie deelden. Ze *wilden* en *konden* de mens niet die heilige vonk geven die brandt en zich ontwikkelt tot de bloem van de menselijke rede en van zelfbewustzijn, want ze hadden die niet om te geven. Dit werd overgelaten aan die categorie deva's die in Griekenland symbolisch werd weergegeven door de naam Promētheus, aan degenen die niets te maken hadden met het fysieke lichaam, maar alles met de zuiver spirituele mens.[2]

Elke categorie scheppers verleent de mens wat ze heeft te geven: de ene bouwt zijn uiterlijke vorm; de andere geeft hem haar essentie, die later het *hoger zelf* van de mens wordt als gevolg van de *persoonlijke inspanning van het individu*; maar ze konden de mensen niet maken zoals zijzelf waren: volmaakt, want zondeloos; zondeloos, omdat ze slechts de eerste flauwe schaduwachtige omtrekken van eigenschappen bezaten, en deze waren – vanuit menselijk standpunt – allemaal volmaakt, wit, zuiver en koud zoals maagdelijke sneeuw. Waar geen strijd is, is geen verdienste. De mensheid, 'door en door aards', was niet bestemd om door de engelen van de eerste goddelijke adem te worden geschapen: daarom zegt men dat ze *hebben geweigerd* dit te doen, en de mens moest door stoffelijker scheppers worden gevormd,[3] die op hun beurt alleen konden geven wat ze in hun eigen natuur hadden, en meer niet. De zuivere goden waren onderworpen aan de eeuwige wet en konden uit zichzelf slechts *schaduw-*

---

[1] Vgl. *Genesis* 3:22-3, en *Timaeus*, 16.

[2] Zie afdeling 2 van dit deel, 'De gevallen engelen', blz. 539ev; ook 'De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis', blz. 548ev.

[3] Ondanks alle pogingen tot het tegendeel kan de christelijke theologie – die de last van het Hebreeuwse esoterische verhaal van de schepping van de mens op zich heeft genomen, dat *letterlijk* wordt opgevat – geen enkele redelijke verontschuldiging vinden voor haar '*God*, de schepper', die een mens voortbrengt zonder denkvermogen en verstand; evenmin kan ze de straf rechtvaardigen die volgt op een daad waarvoor Adam en Eva zich op ontoerekeningsvatbaarheid zouden kunnen beroepen. Want als men erkent dat het mensenpaar vóór het eten van de verboden vrucht onbekend was met goed en kwaad, hoe kan men dan verwachten dat ze wisten dat *ongehoorzaamheid*

achtige mensen projecteren, wat minder etherisch en spiritueel, minder *goddelijk en volmaakt* dan zijzelf – maar toch schaduwen. De eerste mensheid was dus een bleke kopie van haar voorouders; te stoffelijk, zelfs in haar etherische toestand, om een hiërarchie van goden te zijn; te spiritueel en zuiver om MENSEN te zijn, omdat zij immers in het bezit is van elke *passieve* volmaaktheid (nirguṇa). Volmaaktheid moet, om volkomen te zijn, worden geboren uit onvolmaaktheid, het *onvergankelijke* moet groeien uit het vergankelijke, en laatstgenoemde tot voertuig, grondslag en tegenstelling hebben. Absoluut licht is absolute duisternis, en omgekeerd. In feite is er in het rijk van de waarheid noch licht noch duisternis. (96)
Het goede en het kwade zijn tweelingen, de nakomelingen van ruimte en tijd, in de greep van māyā. Scheid ze door het ene van het andere af te snijden, en ze zullen beide sterven. Geen van beide bestaat op zichzelf, want elk moet uit het andere worden voortgebracht en geschapen om tot bestaan te komen; beide moeten worden gekend en gewaardeerd voordat ze voorwerp van waarneming worden; daarom moet de sterveling ze in zijn denken scheiden.

Maar omdat dit bedrieglijke onderscheid bestaat, is er een *lagere orde van scheppende engelen* nodig om bewoonde bollen te 'scheppen' – vooral de onze – of om zich op dit aardse gebied met de stof bezig te houden. De filosofische gnostici waren in het historische tijdperk de eersten die zo dachten, en die op basis van deze theorie verschillende stelsels ontwierpen. Daarom ziet men in hun scheppingsstelsels hun *scheppers* altijd een plaats innemen aan de voet van de ladder van het spirituele zijn. Bij hen waren degenen die onze aarde en haar stervelingen schiepen, geplaatst aan de uiterste grens van de māyāvische stof, en ze leerden hun volgelingen – tot groot misnoegen van de kerkvaders – te denken dat voor de schepping van die in spirituele en morele zin armzalige rassen die onze aardbol sieren, geen hoge godheid verantwoordelijk kon worden gesteld, maar slechts engelen van een *lage hiërarchie*,[1] in welke categorie ze de joodse god, Jehovah, onderbrachten.

---

kwaad was? Als het de bedoeling was dat de oorspronkelijke mens een halfverstandelijk, of beter gezegd een verstandeloos, wezen zou blijven, dan was zijn schepping doelloos en zelfs *wreed*, als deze was voortgebracht door een almachtige en volmaakte God. Maar zelfs uit *Genesis* blijkt dat Adam en Eva zijn geschapen door een categorie lagere goddelijke wezens, de elohim, die zo angstvallig bezorgd zijn om hun persoonlijke voorrechten als redelijke en intelligente schepselen dat ze de mens niet willen toestaan 'als een van ons' te worden. Dit is duidelijk, zelfs uit de letterlijke tekst van de *Bijbel*. De gnostici hadden dus gelijk toen ze de joodse god beschouwden als behorend tot een categorie lagere, stoffelijke en niet erg heilige bewoners van de onzichtbare wereld.

[1] *Isis ontsluierd* (2:153) noemt verschillende van deze gnostische stelsels. Een daarvan

Mensheden die van de tegenwoordige verschillen, worden in alle oude kosmogonieën genoemd. Plato spreekt in de *Phaedrus* over een *gevleugeld mensenras*. Aristophanēs spreekt (in Plato's *Symposium*) over een androgyn ras met ronde lichamen. In *Poimandres* is zelfs het hele dierenrijk tweeslachtig. Zo wordt in §18 gezegd: 'Nadat de cyclus was volbracht, *werd de band losgemaakt* . . . en alle dieren, die eveneens tweeslachtig waren, werden *losgemaakt* [gescheiden] *tegelijk met de mens*', want 'de oorzaken moesten op aarde gevolgen teweegbrengen.'[1] Ook in het oude Quiché-manuscript, de *Popol Vuh* – uitgegeven door wijlen Abbé Brasseur de Bourbourg – worden de eerste mensen beschreven als een ras 'met een onbeperkte visie, en die alles onmiddellijk wisten': ze bleken dus de *goddelijke kennis van goden*, niet van stervelingen, te bezitten. De geheime leer, die de onvermijdelijke overdrijvingen van de volksverbeelding corrigeert, geeft de feiten zoals ze in de oeroude symbolen zijn vastgelegd.

(97) (*b*) Deze 'schaduwen' werden geboren 'elk met haar eigen kleur en soort' en elk ook 'de mindere van haar schepper', omdat laatstgenoemde een volledig wezen van zijn soort was. Volgens de Toelichtingen heeft de eerste zin betrekking op de kleur of huidskleur van elk zo geëvolueerd mensenras. In *Poimandres* hebben de zeven oorspronkelijke mensen, door de natuur uit de 'hemelse mens' geschapen, allen deel aan de eigenschappen van de 'zeven *bestuurders*', of heersers, die de mens – hun eigen weerspiegeling en synthese – liefhadden.

In de Noorse legenden herkent men in Asgard, de woonplaats van de goden, evenals in de Asen zelf, dezelfde in de 'volksmythen' geweven mystieke plaatsen en personificaties als in onze geheime leer; en we vinden ze ook in de *Veda's*, de *Purāṇa's*, de mazdeïsche heilige geschriften en de kabbala. De Asen van Scandinavië, de heersers van de wereld die aan de onze voorafging, van wie de naam letterlijk betekent de 'zuilen van de wereld', haar 'stutten', zijn dus identiek met de Griekse kosmokratores, de 'zeven werklieden of bestuurders' van Poimandres, de zeven rishi's en pitri's van India, de zeven Chaldeeuwse goden en zeven boze

---

is ontleend aan de *Codex Nazaraeus*, de heilige geschriften van de nazarenen, die, hoewel ze al lang vóór de tijd van Christus bestonden, en zelfs vóór de wetten van Mozes, gnostici waren, en velen van hen ingewijden. Ze hielden hun 'levensmysteriën' in Nazara (het oude en het tegenwoordige Nazareth), en hun leringen zijn een getrouwe echo van die van de geheime leer – waarvan we er nu enkele proberen te verklaren.

[1] Zie *Le Pimandre de Mercure Trismegiste de la philosophie chrestienne*, Franse vertaling uit het Grieks door François de Foix, bisschop van Ayre, Bordeaux, 1579, blz. 67; het boek is opgedragen aan Margareta van Frankrijk, koningin van Navarra.

geesten, de zeven kabbalistische sefiroth, verenigd in de bovenste triade, en zelfs de zeven planeetgeesten van de christelijke mystici. De Asen scheppen de aarde, de zeeën, het uitspansel en de wolken, de hele zichtbare wereld, uit de overblijfselen van de verslagen reus Ymir; maar ze scheppen niet de MENS, maar alleen zijn vorm uit de ask of essenboom. Odin schenkt hem het leven en een ziel, nadat Lodur hem bloed en botten had gegeven, en ten slotte verschaft Hönir hem zijn verstand (manas) en zijn bewuste zintuigen.

De Noorse ask, de es van Hesiodus, waaruit de mensen van het bronzen tijdperk, het derde wortelras, voortkwamen, en de tzité-boom van de *Popol Vuh*, waaruit het Mexicaanse *derde* mensenras werd geschapen, zijn alle dezelfde.[1] Dit is voor iedere lezer duidelijk te zien. Maar wie van de westerse wetenschappers kan de occulte reden meedelen waarom de Oud-Noorse Yggdrasil, de Aśvattha van de hindoes, de Gogard, de mazdeïsche levensboom, en de Tibetaanse Zampun, één zijn met de kabbalistische sefirothboom, en zelfs met de door Ahura-Mazdā gemaakte heilige boom, en de boom van Eden?[2] Niettemin zijn de vruchten van al die 'bomen', hetzij pippala of haoma, ofwel de meer prozaïsche appel, werkelijk en in feite de 'levensplanten'. De oervormen van onze rassen lagen alle besloten in de microkosmische boom, die groeide en zich ontwikkelde *binnen en onder* de grote macrokosmische wereldboom;[3] en het mysterie wordt half onthuld in de *Dīrghatamas*, waar wordt gezegd: 'Pippala, de zoete vrucht van die boom waarop *geesten* neerstrijken *die de wetenschap liefhebben*, (98) en waar de goden alle wonderen verrichten.'[4] Evenals in de Gogard woont tussen de weelderige takken van al die wereldbomen de 'slang'. Maar terwijl de macrokosmische boom de slang van de eeuwigheid en van de absolute wijsheid zelf is, zijn zij die in de microkosmische boom wonen, de slangen van de gemanifesteerde wijsheid. De ene is het Een en het Al, de andere zijn de *weerspiegelde* delen ervan. De 'boom' is natuurlijk de mens zelf, en de slangen die erin wonen, het bewuste manas, de verbindende schakel tussen geest en stof, hemel en aarde.

Het is overal hetzelfde. De *scheppende* krachten brengen de mens voort, maar falen in hun einddoel. Al deze logoi streven ernaar de mens een *bewuste* onsterfelijke geest te schenken, die alleen in het denkvermogen (manas) wordt weerspiegeld; ze schieten tekort, en worden – zo wordt gezegd – alle gestraft voor de mislukking, zoal niet voor de poging. Wat is

---

[1] Zie Max Müllers bespreking van de *Popol Vuh* (*Chips, etc*., 1867, deel 1, blz. 335).

[2] James Darmesteter, de vertaler van de *Vendīdād*, zegt daarover: '*De boom, wat deze ook mag zijn . . .*' (*The Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. 209vn).

[3] Plato, *Timaeus*, 71.

[4] F. de Rougement, *Le peuple primitif*, 1857, deel 3, blz. 414.

de aard van de straf? Een vonnis van gevangenschap in de lagere of onderwereld, die *onze aarde* is, *de laagste in haar keten*; een 'eeuwigheid' – in de betekenis van de duur van de levenscyclus – in de *duisternis* van de stof of *in de dierlijke mens*. De deels onwetende en deels sluwe kerkvaders hebben dit aanschouwelijke symbool verminkt. Ze maakten gebruik van de beeldspraak en allegorie die in elke oude religie zijn te vinden door deze een plaats te geven in de nieuwe. Zo vervormden ze de mens tot de duisternis van een stoffelijke hel; zijn goddelijke bewustzijn, verkregen van zijn inwonende beginsel (het mānasa), of de geïncarneerde deva, werd het vlammende vuur van het hellegebied, en onze bol die hel zelf. Pippala, haoma, de vruchten van de boom van kennis, werden uitgemaakt voor de *verboden* vrucht, en de 'slang van wijsheid', de stem van de rede en het bewustzijn, werd eeuwenlang vereenzelvigd met de gevallen engel, die de oude draak, de duivel is![1]

Hetzelfde geldt voor de andere verheven symbolen. De swastika, het heiligste en meest mystieke symbool in India, het 'jainakruis' zoals ze nu door de vrijmetselaars wordt genoemd, is op dezelfde manier onteerd – ondanks dat ze rechtstreeks verband houdt met het christelijke kruis en zelfs daarmee identiek is. Ze is het 'teken van de duivel', zeggen de zendelingen in India. 'Schittert ze niet op de kop van de grote *slang* van Vishṇu, op de duizendkoppige Śesha-Ananta, in de diepten van Pātāla, de naraka of hel van de hindoes?' Ongetwijfeld, maar wat is Ananta? Evenals Śesha is hij de nagenoeg eindeloze manvantarische tijdcyclus, en wordt de *oneindige* tijd zelf, wanneer hij Ananta wordt genoemd, de grote zevenkoppige slang waarop Vishṇu, de *eeuwige godheid*, rust tijdens de inactiviteit van pralaya. Wat heeft Satan te maken met dit hoogst metafysische symbool?

De swastika is het meest filosofisch wetenschappelijke van alle symbolen, en ook het meest begrijpelijke. Ze is de samenvatting in een paar lijnen van het hele werk van de *schepping*, of de evolutie, zoals men beter kan
(99) zeggen, van de kosmotheogonie tot de antropogenie, van het ondeelbare onbekende parabrahman tot de eenvoudige monere van de materialistische wetenschap, waarvan *het ontstaan* aan die wetenschap *even onbekend* is als dat van de algodheid zelf. De swastika staat bovenaan de lijst van religieuze symbolen van alle oude volkeren. Ze is de 'hamer van de werker' in het Chaldeeuwse *Boek van de getallen*, de eerdergenoemde 'hamer' in *Idra Zuta Qadisha*[2], 'die vonken slaat uit de vuursteen' (de ruimte), vonken die werelden worden. Ze is 'de hamer van Thor', het magische wapen, door de dwergen gesmeed tegen de reuzen, of de *prekosmische* titanische natuur-

[1] Zie afdeling 2, 'Wie en wat is de boze geest?', blz. 539.
[2] 10:422-3; Mathers, *The Kabbalah Unveiled*, 1887, blz. 301.

krachten, die in opstand zijn en – terwijl ze leven op het gebied van de stof – zich niet laten onderwerpen door de goden, de bemiddelaars van de universele harmonie, maar eerst moeten worden vernietigd. Daarom is de wereld gevormd uit de overblijfselen van de vermoorde Ymir. De swastika is de Mjölnir, de 'stormhamer'; en daarom wordt gezegd dat, wanneer de Asen, de heilige goden, na door vuur (het vuur van de begeerten en van het lijden in hun levens-incarnaties) te zijn gezuiverd, geschikt worden om in eeuwige vrede in Ida te wonen, Mjölnir overbodig zal worden. Dit zal zijn wanneer de kluisters van Hel (de godin en koningin van het dodenrijk) hen niet langer zullen binden, want het rijk van het kwade zal voorbij zijn.

De Asen werden niet vernietigd door Surturs vlammen, en ook niet door de woedende wateren [van de verschillende zondvloeden]. Toen kwamen de zonen van Thor. Ze brachten Mjölnir mee, niet langer als oorlogswapen, maar als de hamer om daarmee de nieuwe hemel en de nieuwe aarde in te wijden.[1]

De hamer heeft werkelijk veel betekenissen! In het *macrokosmische* werk heeft de 'HAMER VAN DE SCHEPPING' met zijn vier rechthoekig gebogen armen betrekking op de voortdurende *beweging* en omwenteling van de onzichtbare Kosmos van krachten. In het werk van de gemanifesteerde kosmos en onze aarde wijst hij op de draaiing van de wereldassen en de equatoriale gordels daarvan in de cyclussen van de tijd; de twee lijnen die de swastika vormen 卐 betekenen geest en stof, terwijl de vier haken de rondgaande beweging van de cyclussen aanduiden. Toegepast op de *microkosmos*, de mens, laat dit symbool hem zien als een schakel tussen hemel en aarde: de rechterhand aan het einde van een horizontale arm is opgeheven, de linkerhand wijst naar de aarde. In de *Smaragden Tafel* van Hermes staat op de opgeheven rechterhand het woord 'Solve' gebeiteld en op de linker het woord 'Coagula'. Het is tegelijkertijd een alchemistisch, kosmogonisch, antropologisch en magisch teken, met zeven sleutels tot de innerlijke betekenis ervan. Het is niet te veel gezegd dat de ingewikkelde symboliek van dit universele en meest suggestieve van alle tekens de sleutel bevat tot de zeven grote mysteries van de Kosmos. Geboren in de mystieke opvattingen van de oude Indo-Europeanen en door hen geplaatst op de drempel van de eeuwigheid, op de kop van de slang Ananta, vond het zijn geestelijke (100)
dood in de scholastieke interpretaties van de middeleeuwse antropomorfisten. Het is de alfa en de omega van de universele scheppingskracht, die zich ontwikkelt uit zuivere geest en die eindigt in grove stof. Het is ook de sleutel tot de cyclus van de wetenschap, goddelijk en menselijk; en wie zijn volle betekenis begrijpt, is voor altijd bevrijd van de strikken van mahāmāyā, de

[1] W. Wägner, *Asgard and the Gods*, 1880, blz. 305.

grote illusie en misleider. Het licht dat onder de goddelijke hamer vandaan schijnt, die nu is verlaagd tot de voorzittershamer van de grootmeesters van de vrijmetselaarsloges, is voldoende om de duisternis van alle menselijke gedachteconstructies te verdrijven.

Hoe profetisch zijn de gezangen van de drie Oud-Noorse godinnen, aan wie de raven van Odin het verleden en de toekomst toefluisteren, terwijl ze rondfladderen in hun kristallen woning onder de stromende rivier. De gezangen zijn alle opgeschreven in de '*boekrollen* van wijsheid', waarvan er veel verloren zijn gegaan, maar enkele nog bestaan: en ze herhalen in dichterlijke allegorie de leringen van oeroude tijden. We geven een samenvatting uit *Asgard and the Gods* van dr. Wägner, over de 'hernieuwing van de wereld', een profetie over het zevende ras van onze ronde, verteld in de verleden tijd.

De Mjölnir had in deze ronde zijn plicht gedaan en:

> Op het veld van Ida, het veld van de wederopstanding [voor de vijfde ronde] kwamen de zonen van de hoogste goden samen, en *in hen verrezen opnieuw hun vaderen* [de ego's van al hun vroegere incarnaties]. Ze spraken over het verleden en het heden, en herinnerden zich de wijsheid en de profetieën van hun voorouders, die alle in vervulling waren gegaan. Bij hen, maar *door hen niet gezien*, was de sterke, de machtige, die alle dingen bestuurt . . . en de eeuwige wetten uitvaardigt die de wereld beheersen. Ze *wisten allen dat hij daar was, ze voelden zijn tegenwoordigheid en zijn macht, maar ze kenden zijn naam niet. Op zijn bevel verrees de nieuwe aarde uit de wateren* [*van de ruimte*]. Naar het zuiden, boven het veld van Ida, maakte hij een andere hemel, genaamd Audlang, en nog verder een derde, Vidblain. Boven de grot van Gimil werd een wonderpaleis gebouwd, bedekt met goud en helder stralend in de zon. [Dit zijn de drie trapsgewijs opklimmende planeten van onze 'keten'.] Daar werden de goden op de troon geplaatst, zoals *vroeger*. . . . Van de hoogten van Gimil [de *zevende* planeet of bol, de hoogste en de zuiverste], zagen ze neer op de gelukkige nakomelingen van LIF [en LIFTHRASIR, de toekomstige Adam en Eva van de gezuiverde *mensheid*], en wenkten hen *verder omhoog* te KLIMMEN, te *groeien in kennis en wijsheid*, stap voor stap, van de ene hemel tot de andere, tot ze ten slotte geschikt waren om met de goden te worden verenigd in het huis van Al-vader.[1]

Wie de leringen van het esoterisch budhisme (of wijsheid) kent, hoewel die tot dusver nog onvolkomen zijn geschetst, zal duidelijk de allegorie zien die in het bovenstaande besloten ligt.

De meer filosofische betekenis ervan zal beter worden begrepen als de lezer zorgvuldig nadenkt over de mythe van Promētheus. We zullen

---

[1] Wägner, *Op.cit.*, blz. 305.

deze later onderzoeken in het licht van de pramantha van de hindoes. (101)
Wanneer deze door sommige oriëntalisten wordt verlaagd tot een zuiver *fysiologisch* symbool en alleen met het aardse vuur in verband wordt gebracht, is hun interpretatie een belediging van elke religie, waaronder het christendom, waarvan het grootste mysterie zo tot de stof wordt neergehaald. De 'wrijving' van de goddelijke pramantha en araṇi kon in deze beeldvorm alleen optreden in de grove denkwereld van de Duitse materialisten – die de ergste van allemaal zijn. Het is waar dat het goddelijk kind, Agni bij het Sanskriet sprekende volk, dat bij de Romeinen Ignis werd, is geboren uit de vereniging van pramantha en araṇi (swastika) tijdens de offerceremonie. Maar wat zegt dat? Tvashṭri (Viśvakarman) is de 'goddelijke kunstenaar en *timmerman*'[1], en in de *Veda's* ook de vader van de goden en van het *scheppende vuur*. Zo oud is dit symbool en zo heilig dat er op de plaatsen waar eens oude steden lagen bijna geen opgraving wordt gedaan zonder dat het wordt gevonden. Een aantal van zulke schijven van terracotta, die fusaioles worden genoemd, werd door dr. Schliemann *onder* de ruïnes van het oude Troje gevonden. Beide vormen en werden in grote aantallen opgegraven; hun aanwezigheid is een bewijs te meer dat de oude Trojanen en hun voorouders echte Indo-Europeanen waren.

(*c*) Chhāyā is, zoals al werd verklaard, het astrale beeld. Het heeft deze betekenis in Sanskrietboeken. Zo trekt Saṃjñā (spiritueel bewustzijn), de vrouw van Sūrya, de zon, zich terug in de wildernis om een ascetisch leven

---

[1] De 'vader van het heilige vuur', schrijft prof. N. Joly, 'is Tvashṭri . . . zijn moeder was Māyā. Hijzelf werd akta (gezalfde, χριστός) genoemd, nadat de priester de *geestrijke* [?] SOMA over zijn hoofd had uitgegoten, en over zijn lichaam de door offers gezuiverde boter' (*Man before Metals*, blz. 190). De bron van zijn gegevens wordt door de Franse darwinist niet gegeven. Maar we citeren deze regels om te laten zien dat zelfs voor de materialisten het licht begint te dagen. Adalbert Kuhn identificeert in zijn *Die Herabkunft des Feuers* de twee tekens en met araṇī, en duidt ze met deze naam aan. Hij voegt eraan toe: 'Deze manier van vuur maken bracht de mens als vanzelf tot het denkbeeld van geslachtelijke voortplanting', enz. Waarom kon niet een waardiger en meer occult denkbeeld de mens hebben gebracht tot het uitvinden van dat symbool, voor zover het in een van zijn aspecten verband houdt met de menselijke voortplanting? Maar de voornaamste symboliek ervan heeft betrekking op de kosmogonie.

'Agni, in de toestand van akta of gezalfde, doet denken aan Christus', merkt prof. Joly op. 'Māyā aan Maria, zijn moeder; Tvashṭri aan Jozef, de timmerman van de *Bijbel*.' In de *Rig-Veda* is Viśvakarman de hoogste en oudste van de goden en hun 'vader'. Hij is de 'timmerman of bouwer', omdat God zelfs door de monotheïsten 'de architect van het heelal' wordt genoemd. Toch is het oorspronkelijke denkbeeld zuiver metafysisch, en stond het niet in verband met het latere fallisme.

te leiden, terwijl ze haar chhāyā, schaduw of beeld, voor haar echtgenoot achterlaat.[1]

---

(102) **16.** Hoe worden de (*echte*) manushya's geboren? De manu's met denkvermogen, hoe worden ze gemaakt? (*a*) De vaderen (*barhishads* (?)) riepen hun eigen vuur (*de kavyavāhana, elektrisch vuur*) te hulp – het vuur dat in de aarde brandt. De geest van de aarde riep het zonnevuur (*Śuchi, de geest in de zon*) te hulp. Deze drie (*de pitri's en de twee vuren*) brachten door hun gezamenlijke inspanning een goed rūpa voort. Het (*de vorm*) kon staan, lopen, rennen, liggen, en vliegen. Toch was het nog slechts een chhāyā, een schaduw zonder verstand (*b*) . . .

(*a*) Hier is weer een verklaring nodig in het licht, en met behulp, van zowel de exoterische als de esoterische geschriften. De 'manushya's' (mensen) en de manu's zijn hier gelijk aan de Chaldeeuwse 'Adam' – deze term betekent volstrekt niet de eerste mens, zoals bij de joden, of een enkel individu, maar de gezamenlijke *mensheid*, zoals bij de Chaldeeën en de Assyriërs. Vier van de zeven klassen of categorieën van dhyāni-chohans, zegt de Toelichting, 'waren de voorouders van de *verborgen* mens', d.i. de ijle innerlijke mens. De 'lha's' van de maan, de maangeesten, waren, zoals al is gezegd, slechts de *voorouders van zijn vorm*, d.w.z. van het model waarnaar de natuur uiterlijk aan hem begon te werken. Zo was de oorspronkelijke mens, toen hij verscheen, slechts een verstandeloze bhūta[2] of een 'fantoom'. Deze 'schepping' was een mislukking; in de Toelichting op śloka 20 zal worden verklaard waarom.

(*b*) Deze poging werd opnieuw een mislukking. Ze geeft in een allegorie de vruchteloosheid weer van de pogingen van de *fysieke* natuur om zonder hulp zelfs maar een volmaakt *dier* te maken – laat staan een mens. Want de 'vaderen', de lagere engelen, zijn allen natuurgeesten, en de hogere elementalen bezitten ook een eigen intelligentie; maar dit is niet

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 3:2.

[2] Het is niet duidelijk waarom de oriëntalisten in de *Purāṇa's* het woord bhūta's vertalen met 'boze geesten'. In het *Vishṇu-Purāṇa* (1:5) zegt de śloka eenvoudig: 'bhūta's – duivels, schrikaanjagend omdat ze aapkleurig en vleesetend zijn'. In India betekent het woord nu *spoken*, etherische of *astrale* fantomen, terwijl het in de esoterische leer *elementaire* substanties betekent, iets wat is gemaakt uit verdunde, niet-samengestelde essentie, en meer specifiek de *astrale dubbelganger* van een mens of dier. In dit geval zijn deze oorspronkelijke mensen de *dubbelgangers* van de eerste etherische dhyānī's of pitri's.

genoeg om een DENKENDE mens te vormen. Er was '*levend* vuur' nodig, dat vuur dat aan het menselijk denkvermogen zijn zelfwaarneming en zelfbewustzijn, of manas, schenkt; en de nakomelingen van Pāvaka en Śuchi zijn de *dierlijk-elektrische* en zonnevuren, die dieren scheppen, en dus dat eerste astrale model van de mens slechts van een fysiek, levend gestel konden voorzien. De eerste scheppers waren dus de Pygmalions van de oorspronkelijke mens: ze slaagden er niet in de vorm *verstandelijk* te bezielen.

Deze stanza is, zoals we zullen zien, heel suggestief. Ze verklaart het mysterie van, en overbrugt de kloof tussen, het bezielende beginsel in de mens – het HOGER ZELF of de menselijke monade – en de dierlijke monade, (103)
die beide een en hetzelfde zijn, hoewel eerstgenoemde *goddelijke* intelligentie bezit en laatstgenoemde alleen een *instinctief* vermogen. Hoe moet het verschil en de tegenwoordigheid van dat HOGER ZELF in de mens worden verklaard?

'*De zonen van* MAHAT *bezielen de menselijke plant. Ze zijn de wateren die vallen op de dorre bodem van het sluimerende leven, en de vonk die het menselijke dier levend maakt. Ze zijn de heren van het eeuwige spirituele leven. . . . In het begin* (in het tweede ras) *ademden enigen* (van de heren) *alleen maar iets van hun essentie in de manushya's* (mensen)*; en sommigen namen in de mens hun intrek*.'

Hieruit blijkt dat niet alle mensen incarnaties van de 'goddelijke *opstandelingen*' werden, maar slechts enkelen van hen. Van de overigen werd het vijfde beginsel eenvoudig bezield door de daarin geworpen vonk; en dit verklaart dat de verstandelijke vermogens van mensen en rassen grote onderlinge verschillen vertonen. Als de 'zonen van mahat', allegorisch gesproken, bij hun streven naar verstandelijke vrijheid de tussenliggende werelden niet hadden overgeslagen, dan zou de dierlijke mens nooit in staat zijn geweest vanaf deze aarde omhoog te streven en door eigen inspanning zijn einddoel te bereiken. Hij had de cyclische pelgrimstocht door alle bestaansgebieden half, zo niet geheel, onbewust moeten afleggen, zoals in het geval van de dieren. Het is te danken aan deze opstand van het verstandsleven tegen de sombere inactiviteit van de zuivere geest, dat we zijn wat we zijn – zelfbewuste denkende mensen, met de vermogens en eigenschappen van goden in ons, zowel ten goede als ten kwade. Daarom zijn de OPSTANDELINGEN onze verlossers. Als de filosoof hierover goed nadenkt, zal hem meer dan één mysterie duidelijk worden. Alleen door de aantrekkingskracht van de contrasten kunnen de twee tegengestelden – geest en stof – op aarde worden samengevoegd, en kunnen ze, gelouterd in het vuur van zelfbewuste ervaring en lijden, voor eeuwig met elkaar zijn verenigd. Dit zal de betekenis duidelijk maken van veel

tot nu toe onbegrijpelijke allegorieën, die dom genoeg 'fabels' worden genoemd.[1]

Het verklaart om te beginnen de uitspraak, gedaan in *Poimandres*, dat de 'hemelse MENS', de 'zoon van de vader', die deelhad aan de natuur en de essentie van de zeven bestuurders, of *scheppers* en *heersers* van de stoffelijke wereld, 'door de *harmonie* heenzag, door de *zeven kringen van vuur* brak, en de naar beneden gerichte natuur openbaarde'.[2] Het verklaart elk vers in dat hermetische verhaal, en ook de Griekse allegorie van Promētheus. En wat het belangrijkste is, het verklaart de vele allegorische verhalen over de 'oorlogen in de hemel', waaronder dat van de *Openbaring* in verband met het christelijk dogma van de *gevallen engelen*. Het verklaart de 'opstand' van de oudste en hoogste engelen, en de reden waarom ze uit de hemel in de diepten van de hel – dat is de STOF – werden geworpen. Het
(104) geeft zelfs een oplossing voor de recente verbijstering van de assyriologen, en wijlen George Smith drukt hun verbazing als volgt uit.

'Mijn eerste gedachte over dit gedeelte' (van de opstand), zegt hij, 'was dat de oorlog met de machten van het kwaad *aan de schepping voorafging*; ik denk nu dat het volgde op het verhaal van de val.'[3] In dit boek geeft George Smith een afbeelding, afkomstig van een oude Babylonische cilinder, van de heilige boom, de slang, de man en de vrouw. De boom heeft zeven takken: *drie* aan de kant van de man, *vier* aan die van de vrouw. Deze takken stellen de zeven wortelrassen voor, in het *derde* waarvan, juist aan het einde, de scheiding van de geslachten en de zogeheten VAL in de voortplanting plaatsvond. De eerste drie rassen waren geslachtloos, daarna hermafrodiet; de andere vier mannelijk en vrouwelijk, duidelijk van elkaar te onderscheiden. 'De draak', zegt G. Smith, 'die in het Chaldeeuwse scheppingsverhaal de mens tot zonde brengt, is het schepsel Tiamat, het levende beginsel van de zee, of de chaos . . . dat zich bij de schepping van de wereld tegen de godheden verzette.'[4] Dit is onjuist. De draak is het mannelijke beginsel, of de fallus, verpersoonlijkt of beter gezegd *verdierlijkt*; en Tiamat, 'de belichaming van de geest van de chaos', van de diepte of afgrond, is het vrouwelijke beginsel, de baarmoeder. De 'geest van *chaos* en *wanorde*' heeft betrekking op de verwarring in het denken waartoe het leidde. Het is het zinnelijke, aantrekkende, magnetische beginsel, dat betovert en verleidt, het altijd levende actieve element dat de hele wereld in wanorde, chaos en zonde stort. De slang verleidt de vrouw, maar laatstgenoemde verleidt de

---

[1] Zie hierna, blz. 262-3, 'Het geheim van Satan'.
[2] *The Divine Pymander*, vert. John Everard, 1884, 2:22, blz. 10-11.
[3] *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 92.
[4] *Op.cit*., blz. 91.

man, en beiden vallen onder de karmische vloek, echter alleen als een natuurlijk gevolg van een voortgebrachte oorzaak. George Smith zegt:

> Het is duidelijk dat de draak deel uitmaakt van de vloek als gevolg van de val, en dat de goden [de elohim, die jaloers zijn als ze zien dat de mens van stof op zijn beurt een schepper wordt, evenals alle dieren] over het hoofd van de mens alle kwaad afroepen dat de mensheid teistert. Wijsheid en kennis zullen hem schaden, hij zal familieruzies hebben, hij zal de goden boos maken, hij zal zich moeten onderwerpen aan tirannie . . . hij zal worden teleurgesteld in zijn verlangens, hij zal *nutteloze gebeden* opzenden . . . hij zal toekomstige zonden begaan. . . . Ongetwijfeld wordt dit onderwerp in de volgende regels voortgezet, maar opnieuw wordt ons verhaal onderbroken, en het wordt pas hervat waar de goden zich voorbereiden op de oorlog met de machten van het kwaad, die worden aangevoerd door Tiamat [de vrouw] . . .[1]

Dit verhaal is voor monotheïstische doeleinden uit *Genesis* weggelaten. Maar het is een verkeerde werkwijze – ongetwijfeld geboren uit angst en respect voor de dogmatische religie en de bijgeloviglheden daarvan – om te proberen de Chaldeeuwse fragmenten te reconstrueren met behulp van het boek *Genesis*, terwijl juist het laatstgenoemde, dat veel jonger is dan die fragmenten, uit deze fragmenten zou moeten worden verklaard.

---

17. De adem (*menselijke monade*) had een vorm nodig; de vaderen gaven die. De adem had een grof lichaam nodig; de aarde vormde het. De adem had de levensgeest nodig; de zonne-lha's bliezen die in zijn vorm. De adem had een spiegel van zijn lichaam (*astrale schaduw*) nodig. 'We gaven hem de onze', zeiden de dhyānī's. De adem had een voertuig van begeerten (*kāmarūpa*) nodig. 'Hij heeft het', zei de drooglegger van de wateren (*Śuchi, het vuur van begeerte en dierlijk instinct*). De adem heeft een denkvermogen nodig om het heelal te omvatten. 'We kunnen dat niet geven', zeiden de vaderen. 'Dat heb ik nooit gehad', zei de geest van de aarde. 'De vorm zou worden verteerd als ik hem het mijne gaf', zei het grote (*zonne-*)vuur. . . . De (*wordende*) mens bleef een lege verstandeloze bhūta. . . . Zo hebben degenen zonder botten leven geschonken aan hen die (*later*) in het derde (*ras*) mensen met botten werden. (105)

Omdat een volledige uitleg hiervan is te vinden in stanza 5 (zie blz. 121ev), volstaan we nu met een paar opmerkingen. De 'vader' van

---

[1] *Op.cit.*, blz. 91-2.

de oorspronkelijke fysieke mens, of van zijn lichaam, is het elektrische levensbeginsel dat zetelt in de zon. De maan is zijn moeder, want de mysterieuze kracht in de maan heeft op de zwangerschap en voortplanting van de mens, die ze regelt, een even duidelijke invloed als op de groei van planten en dieren. De 'wind' of ether, die in dit geval staat voor het medium waardoor de invloeden van die twee lichtgevers naar de aarde worden gebracht en daar worden verspreid, wordt aangeduid als de 'voedster'; terwijl alleen het 'spirituele vuur' van de mens een goddelijk en volmaakt wezen maakt.

Maar wat is dat 'spirituele vuur'? In de alchemie is het in het algemeen WATERSTOF; terwijl het in de esoterische werkelijkheid de emanatie of de straal is die voortkomt uit zijn noumenon, de 'dhyānī van het eerste element'. Waterstof is alleen op ons aardse gebied een *gas*. Maar zelfs in de scheikunde zou waterstof 'de enige bestaande vorm van stof zijn, in onze betekenis van het woord'[1], en ze is nauw verwant aan protyle, die ons laya is. Ze is zogezegd de vader en voortbrenger, of beter gezegd de upādhi (basis), van zowel LUCHT als WATER, en is 'vuur, lucht en water', in feite *één* onder drie aspecten; vandaar de chemische en alchemistische drieeenheid. In de wereld van manifestatie of stof is deze het objectieve symbool en de stoffelijke emanatie van het subjectieve en zuiver spirituele entitatieve wezen op het gebied van de noumena. Terecht heeft Godfrey Higgins waterstof vergeleken en zelfs vereenzelvigd met TO ON, het 'ene' van de Grieken. Want, zoals hij opmerkt, waterstof is *geen* water, hoewel ze dit voortbrengt; waterstof is ook geen vuur, hoewel ze dit manifesteert of schept; en evenmin is ze lucht, hoewel lucht kan worden beschouwd als een product van het verenigen van water en vuur – want waterstof
(106) komt voor in het waterige element van de atmosfeer. Ze is drie in een.[2]

Als men de vergelijkende theogonie bestudeert, is het niet moeilijk om in te zien dat in de *mysteriën* van alle volkeren van de oudheid, in het bijzonder in Samothrake, het geheim van deze 'vuren' werd onderwezen. Er is geen twijfel mogelijk dat de kabiren, de mysterieuste van alle oude godheden, goden en mensen, grote godheden en titanen, identiek zijn met de kumāra's en rudra's onder leiding van Kārttikeya – ook een kumāra. Dit is zelfs exoterisch heel duidelijk; en deze hindoegodheden waren, evenals de kabiren, de *verpersoonlijkte heilige vuren van de meest occulte natuurkrachten*. De verschillende takken van het Indo-Europese ras, de Aziatische en de Europese, de hindoe- en de Griekse, deden hun best om de ware aard van hen, zo niet hun betekenis, te verbergen. Het aantal kabiren is onzeker,

---

[1] W. Crookes, 'Genesis of the elements', *The Chemical News*, maart 1887, blz. 21.
[2] *Anacalypsis*, 1836, deel 2, blz. 336.

evenals dat van de kumāra's. Sommigen zeggen dat er slechts drie of vier waren; anderen zeggen zeven. Axieros, Axiokersa, Axiokersos en Kadmilos kunnen heel goed worden beschouwd als de alter ego's van de vier kumāra's – Sanat-Kumāra, Sananda, Sanaka en Sanātana. Eerstgenoemde godheden, van wie Vulcanus de veronderstelde vader was, werden vaak verward met de dioskuren, korybanten, anaken, enz.; evenals de kumāra's, van wie de veronderstelde vader Brahmā is (of beter gezegd de 'vlam van zijn toorn', die hem ertoe aanzette de negende of kumāra-schepping te verrichten, waaruit Rudra of Nīlalohita (Śiva) en de kumāra's ontstonden), werden verward met de asura's, de rudra's, en de pitri's, eenvoudig omdat ze allemaal één zijn – namelijk in wisselwerking staande krachten en vuren. Er is hier geen ruimte om deze 'vuren' en hun werkelijke betekenis te beschrijven, hoewel we dit misschien zullen proberen als het derde en het vierde deel van dit boek ooit worden uitgegeven. Intussen kunnen er nog een paar verklaringen aan worden toegevoegd.

Al het voorafgaande betreft mysteries waarvan het beter is de oplossing over te laten aan de persoonlijke intuïtie van de onderzoeker dan dat ze worden beschreven. Als hij iets te weten wil komen over het geheim van de VUREN, laat hij dan bepaalde boeken van de alchemisten raadplegen, die evenals de occultisten het vuur terecht in verband brengen met alle elementen. De lezer moet bedenken dat de Ouden de religie, de natuurwetenschappen en de filosofie als nauw en onafscheidelijk verbonden beschouwden. Asklēpios was de zoon van Apollo – de zon of het VUUR van het leven; tegelijk Hēlios, Pythios, en de god van de orakelwijsheid. In de exoterische religies, evenals in de esoterische filosofie, maakt men de elementen – vooral vuur, water, en lucht – tot de voortbrengers van onze *vijf fysieke zintuigen*, en brengt ze dus rechtstreeks (op occulte manier) daarmee in verband. Deze fysieke zintuigen staan zelfs lager dan de schepping die in de *Purāṇa's* pratisarga, of secundaire schepping, wordt genoemd. 'Vloeibaar vuur ontstaat uit ondeelbaar vuur', zegt een occult axioma.

'De cirkel is het DENKVERMOGEN; de middellijn (of de lijn) is het WOORD; en hun vereniging is het LEVEN.' In de kabbala is Bath-Kol de (107)
dochter van de *goddelijke stem*, of oorspronkelijk licht, Shekhinah. In de *Purāṇa's* en de hindoe-exoterie is Vāch (de stem) de vrouwelijke logos van Brahmā – een omzetting van Aditi, *oorspronkelijk licht*. En indien Bath-Kol in de joodse mystiek een duidelijk sprekende bovennatuurlijke stem uit de hemel is, die aan het 'uitverkoren volk' de heilige overleveringen en wetten onthult, dan is dat alleen omdat Vāch, vóór het jodendom, de 'moeder van de *Veda's*' werd genoemd, die de rishi's binnenging en deze door haar openbaringen inspireerde; evenals Bath-Kol de profeten

van Israël en de joodse hogepriesters zou hebben geïnspireerd. En beide hebben nog steeds een plaats in hun respectieve heilige symbolieken, omdat de Ouden geluid of spraak in verband brachten met de ether van de ruimte, waarvan geluid het kenmerk is. Daarom vormen vuur, water en lucht de oorspronkelijke kosmische drie-eenheid. 'Ik ben uw denken, uw God, ouder dan het vochtige beginsel, *het licht dat straalt in de duisternis* [chaos], en het schitterende *woord* van God [geluid] is de zoon van de godheid.'[1]

We moeten dus de 'primaire schepping' goed bestuderen, vóór we de secundaire kunnen begrijpen. Het eerste ras had drie *rudimentaire* elementen in zich, maar nog *geen vuur*, omdat volgens de Ouden de evolutie van de mens en de groei en ontwikkeling van zijn spirituele en fysieke zintuigen ondergeschikt waren aan de evolutie van de elementen op het kosmische gebied van deze aarde. Alles komt voort uit prabhavāpyaya, de evolutie van de scheppende en waarnemende beginselen in de goden, en zelfs van de zogenaamde scheppende godheid zelf. Dit blijkt uit de namen en titels die in exoterische geschriften aan Vishṇu worden gegeven. Als de prōtologos (de orfische) wordt hij pūrvaja genoemd, 'eerder voortgebracht', en de andere namen verbinden hem dan in hun afdalende volgorde meer en meer met de stof.

In de evolutie van de elementen en van de zintuigen, of in de kosmische aardse 'MENS' of 'geest' en de sterfelijke fysieke mens, kan onderstaande parallel lopende volgorde worden aangetroffen:

1. ether	gehoor	geluid
2. lucht	tastzin	geluid en gevoel
3. vuur, of licht	gezicht	geluid, gevoel en kleur
4. water	smaakzin	geluid, gevoel, kleur en smaak
5. aarde	reukzin	geluid, gevoel, kleur, smaak en geur

Zoals men ziet, voegt elk element zijn eigen kenmerk aan die van zijn
(108) voorganger toe; evenals elk wortelras zijn kenmerkende zintuig toevoegt aan die van het eraan voorafgaande ras. Hetzelfde geldt voor de *zevenvoudige* schepping van de mens, die zich geleidelijk in zeven stadia, en volgens

[1] Vgl. *The Divine Pymander*, vert. Everard, 2:8, blz. 8. De tegenstanders van het hindoeïsme mogen dit pantheïsme of polytheïsme noemen, of wat ze maar willen. Indien de wetenschap niet door vooroordeel volledig verblind is, zal ze in dit verhaal een diepgaande kennis zien, zowel van *de natuurwetenschappen en de natuurkunde* als van de metafysica en de psychologie. Maar om dit te ontdekken moet men de personificaties bestuderen, en die dan omzetten in de atomen van de scheikunde. Men zal dan zien dat ze voldoen aan de fysieke en zelfs de puur materialistische *wetenschap*, en ook dat ze aanvaardbaar zijn voor wie in de evolutie het werk ziet van de 'grote onbekende oorzaak' in haar aspecten van verschijnselen en illusies.

dezelfde beginselen, ontwikkelt, zoals hierna wordt aangetoond.

Terwijl goden of dhyāni-chohans (deva's) dus voortkomen uit de eerste oorzaak – die niet parabrahman is, want laatstgenoemde is de AL-OORZAAK, en kan niet worden aangeduid als de '*eerste* oorzaak', die in de brahmaanse boeken jagadyoni, 'de schoot van de wereld', wordt genoemd – emaneert de mensheid uit deze werkzame krachten in de kosmos. Maar de mensen waren tijdens het eerste en het tweede ras geen fysieke wezens, maar slechts *rudimenten* van de toekomstige mensen: bhūta's, voortgekomen uit bhūtādi, 'oorsprong', of de 'oorspronkelijke plaats waar de elementen ontstonden'. Ze kwamen dus met al het andere voort uit prabhavāpyaya, 'de plaats waar alle dingen ontstaan, en waarin ze weer oplossen', zoals de commentator verklaart.[1] Daaruit kwamen ook onze fysieke zintuigen en, in onze filosofie, zelfs de hoogste 'geschapen' godheid zelf. Deze is één met het heelal – of we hem nu Brahmā, Īśvara, of Purusha noemen – een gemanifesteerde godheid, en dus geschapen, of beperkt en voorwaardelijk. Dit is gemakkelijk te bewijzen, zelfs uit de exoterische leringen.

Nadat hij het *onkenbare*, eeuwige Brahma (onzijdig of abstract), de puṇḍarīkāksha[2], 'hoogste en onvergankelijke glorie' werd genoemd, en zodra hij in plaats van als sadaikarūpa – 'onveranderlijke' of 'onbeweeglijke' natuur – wordt aangesproken als ekānekarūpa – 'zowel enkelvoudig als veelvoudig' – smelt hij, de oorzaak, samen met zijn eigen gevolgen; en zijn namen, geplaatst in esoterische volgorde, leveren de volgende afdalende reeks op:

1. Mahāpurusha of paramātman	hoogste geest
2. Ātman of pūrvaja (prōtologos)	de levende geest van de natuur
3. Indriyātman of hrishīkeśa	spirituele of verstandelijke ziel (één met de zintuigen)
5. Bhūtātman	de levende of levensziel
6. Kshetrajña	belichaamde ziel, of het heelal van geest en stof
7. Bhrāntidarśana	bedrieglijke waarneming – stoffelijk heelal[3]

De laatste naam betekent iets wat als gevolg van een onjuiste opvatting wordt waargenomen of begrepen als een stoffelijke vorm, maar wat in werkelijkheid slechts māyā, illusie, is, zoals alles in ons fysieke heelal.

---

[1] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. 21vn.

[2] 'Puṇḍarīkāksha, met ogen als een lotus, of het hart doordringend; puṇḍarīka wordt ook verklaard als hoogste glorie, en aksha, onvergankelijk. Eerstgenoemde is de meest gebruikelijke betekenis' (Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. 2vn).

[3] *Op.cit*., blz. 2-3.

De evolutie van de dhyāni-chohanische essenties vindt plaats in strikte analogie met de kenmerken ervan, zowel in de spirituele als in de stoffelijke werelden; de eigenschappen van deze essenties worden op hun beurt weerspiegeld in de *mens*, collectief, en in elk van zijn beginselen; *elk daarvan bevat in dezelfde volgorde een deel van hun verschillende 'vuren' en elementen in zich*.

Stanza 5 (109)

De evolutie van het tweede ras

§ (18) De zonen van yoga. (19) Het geslachtloze tweede ras. (20) De zonen van de zonen van de schemering. (21) De 'schaduw', of de astrale mens, trekt zich naar binnen terug, en de mens ontwikkelt een fysiek lichaam.

18. Het eerste (*ras*) waren de zonen van yoga. Hun zonen de kinderen van de gele vader en de witte moeder.

In de latere Toelichting wordt deze zin zo vertaald:

'*De zonen van de zon en de maan, kind van de ether* (of de wind) (*a*) . . . *Ze waren de schaduwen van de schaduwen van de heren* (*b*). *Ze* [de schaduwen] *zetten zich uit. De geesten van de aarde kleedden hen; de zonnelha's verwarmden hen* (d.w.z. bewaarden het levensvuur in de wordende fysieke vormen). *De adems hadden leven, maar geen begripsvermogen. Ze hadden geen eigen vuur of water* (*c*).'

(*a*) Denk in dit verband aan de *Smaragden tafel* van Hermes, waarvan de esoterische betekenis zeven sleutels heeft. De astro-chemische sleutel is bij de onderzoekers goed bekend, de antropologische kan nu worden gegeven. Het daarin genoemde 'ene wezen' is de MENS. Er wordt gezegd: 'De vader van DAT ENE ENIGE WEZEN is de zon; zijn moeder de maan; de wind draagt het in zijn schoot, en zijn voedster is de geestrijke aarde.' In de occulte weergave hiervan wordt eraan toegevoegd: 'en *spiritueel* vuur is zijn leraar (guru)'.

Dit vuur is het hoger zelf, het spirituele ego, of dat wat eeuwig reïncarneert onder de invloed van zijn lagere persoonlijke zelven, die bij elke wedergeboorte veranderen, vol van taṇhā of verlangen om te leven. Het is een vreemde wet dat op dit gebied de hogere (spirituele) natuur bij wijze van spreken de slavin van de lagere moet zijn. Tenzij het ego zijn toevlucht neemt tot de ātman, de AL-GEEST, en geheel opgaat in de essentie daarvan, kan het persoonlijke ego hem tot het bittere einde voortdrijven. Dit is niet volledig te begrijpen, tenzij de onderzoeker zich vertrouwd maakt met het mysterie van de evolutie, die drie wegen volgt – de spirituele, de psychische en de fysieke.

Dat wat de evolutie krachtig voortdrijft, met andere woorden de groei en de ontwikkeling van de mens naar volmaaktheid stuwt, zijn
(110) (a) de MONADE, of dat wat daarin onbewust werkt door een inherente kracht; en (b) het lagere astrale lichaam of het *persoonlijke* ZELF. Eerstgenoemde, of deze nu gevangen is in een plantaardig of een dierlijk lichaam, bezit die kracht, ja is zelf die kracht. Omdat ze identiek is met de AL-KRACHT, die zoals gezegd aan de monade inherent is, is ze almachtig op het arūpa- of vormloze gebied. Op ons gebied blijft ze, omdat haar essentie te zuiver is, alvermogend, maar individueel wordt ze passief: zo kiezen de zonnestralen die bijdragen tot de plantengroei niet een bepaalde plant om op te schijnen. Als men een plant uit de grond trekt en verplaatst naar een stuk land waar de zonnestraal haar niet kan bereiken, zal deze haar niet volgen. Zo is het ook met de ātman: tenzij het hoger zelf of het EGO zich naar zijn zon – de monade – richt, zal het lagere *ego* of *persoonlijke* zelf altijd de overhand hebben. Want dit ego, met zijn vreselijke egoïsme en dierlijke verlangen (taṇhā) om een zinloos leven te leiden, is 'de maker van de tabernakel', zoals Boeddha hem in het *Dhammapada* (153 en 154) noemt. Vandaar de uitdrukking 'de geesten van de aarde kleedden de schaduwen en lieten ze uitzetten'. Tot deze 'geesten' behoren tijdelijk de menselijke astrale zelven; en ze geven, of bouwen, de fysieke tabernakel van de mens om als woonplaats te dienen voor de monade en haar bewuste beginsel, manas. Maar de 'zonne-lha's', geesten, verwarmen deze schaduwen. Dit is fysiek en letterlijk waar; metafysisch, of op het psychische en spirituele gebied, is het evengoed waar dat alleen de ātman de innerlijke mens *verwarmt*; d.w.z. hij verlicht hem met de straal van goddelijk leven en is als enige in staat aan de innerlijke mens, of het reïncarnerende ego, zijn onsterfelijkheid te verlenen. Zo zullen we zien dat voor de eerste drieënhalf wortelrassen, tot het punt halverwege of het keerpunt, de astrale schaduwen van de 'voorouders', de maan-pitri's, de vormgevende krachten in de rassen zijn, en dat ze de evolutie van de fysieke vorm naar vervolmaking geleidelijk tot stand brengen – maar ten koste van een evenredig verlies aan spiritualiteit. Dan, vanaf het keerpunt, heerst het hogere ego of incarnerende beginsel, de *nous* of het *denkvermogen*, over het dierlijke ego, en beheerst het wanneer het niet door laatstgenoemde omlaag wordt getrokken. Kortom, het spirituele bevindt zich op zijn opgaande boog, en het dierlijke of fysieke belet het slechts dan om gestaag op het pad van zijn evolutie voort te gaan wanneer het egoïsme van de *persoonlijkheid* de werkelijke *innerlijke* mens zozeer met zijn dodelijke virus heeft besmet dat de opwaartse aantrekking al haar macht over de denkende redelijke mens heeft verloren. De nuchtere waarheid is dat ondeugd en slechtheid

in deze periode van onze menselijke evolutie *abnormale*, *onnatuurlijke* verschijnselen zijn – althans zouden moeten zijn. Het feit dat de mensheid nooit egoïstischer en verdorvener is geweest dan nu, en dat beschaafde volkeren erin geslaagd zijn van het eerste een ethische eigenschap en van het tweede een kunst te maken, is een bewijs te meer voor de uitzonderlijke aard van die verschijnselen.

Het volledige schema is te vinden in het Chaldeeuwse *Boek van de getallen*, en zelfs in de *Zohar*, indien men de betekenis van de apocalyptische toespelingen maar begrijpt. Eerst komt ain sof, de 'verborgene van de verborgenen', dan het *punt*, sefira en de latere sefiroth; dan de atsilatische wereld, een *wereld van emanaties*, die drie andere werelden laat ontstaan. De eerste is de Troon, het verblijf van zuivere geesten; de tweede de *wereld van het gevormde*, of Jetsirah, de woonplaats van de engelen die de derde hebben voortgebracht, de wereld van de handeling, de ashiatische *wereld*, die de aarde of *onze* wereld is.[1] En toch zegt men dat deze wereld – ook Klippoth genaamd, die de (zes andere) sferen, גלגלים, en stof bevat – de verblijfplaats is van de 'vorst van de duisternis'. Dit is zo duidelijk mogelijk gezegd, want Metatron, de engel van de tweede of briatische wereld, betekent boodschapper, ἄγγελος, engel, en wordt de grote leraar genoemd. Onder hem staan de engelen van de Jetsirah-wereld, waarvan de tien en zeven klassen de sefiroth[2] zijn, van wie men zegt dat 'ze deze wereld bewonen en bezielen als essentiële *entiteiten* en *intelligenties*, en dat de entiteiten die *met hen samenhangen* en hun *tegengestelden* zijn de derde of ashiatische wereld bewonen'.[3] Deze 'tegengestelden' worden 'de *schillen*', קליפות, of *demonen*[4], genoemd, die de zeven verblijven bewonen, Sheba Chekhaloth genaamd, die eenvoudig de zeven zones van onze bol zijn. Hun vorst wordt in de kabbala Samaël genoemd, de engel van de dood, die ook de verleidende slang Satan is; maar die Satan is ook Lucifer, de schitterende engel van het licht, de *licht-* en *levenbrenger*, de 'ziel' die is vervreemd van de *heiligen*, de andere engelen, en die enigszins *vooruitliep op de tijd* waarop ze op aarde zouden zijn neergedaald om op hun beurt te incarneren. (111)

'De *zielen* [monaden] zijn voorbestaand in de wereld van de emanaties'

[1] Zie Kenneth R.H. Mackenzie, *Royal Masonic Cyclopaedia*, 1877, blz. 409.

[2] Het wordt gesymboliseerd in de driehoek van Pythagoras, de 10 stippen daarin, en de zeven punten van de driehoek en de kubus. Zie deel 1, afdeling 3, 'Goden, monaden, en atomen', blz. 675.

[3] Mackenzie, *Op.cit.*, blz. 410.

[4] Vandaar de kabbalistische term *schillen* die aan de astrale vorm wordt gegeven, het lichaam dat kāmarūpa wordt genoemd, dat door de hogere engelen in de vorm van het hoger manas wordt achtergelaten, wanneer laatstgenoemde naar devachan vertrekt en zijn residu achterlaat.

(*Boek van de wijsheid*, 8:20); en de *Zohar* onderwijst dat in de 'ziel' de *ware mens* is, dat wil zeggen het ego en het bewuste IK BEN: manas.

'Ze dalen neer uit de zuivere lucht om *aan lichamen* te worden *geketend*', zegt Josephus, die het geloof van de essenen herhaalt.[1] 'De lucht is vol zielen,' verklaart Philo, 'ze dalen neer om aan sterfelijke lichamen te worden gebonden, omdat ze verlangen daarin te leven';[2] omdat ze door en in de menselijke vorm *zich ontwikkelende* wezens zullen worden, terwijl de aard van de engel zuiver *intransitief* is; de mens heeft daarom de kracht om zich boven de vermogens van de engelen te verheffen. Daarom zeggen de ingewijden in India dat de brahmaan, de tweemaal geborene, de goden of deva's beheerst; en Paulus herhaalde het: 'Weet
(112) u niet dat wij [de ingewijden] over engelen zullen oordelen?'[3]

Tot slot: in elk oud heilig geschrift en in elke kosmogonie wordt gezegd dat de mens oorspronkelijk evolueerde als een *lichtgevende onlichamelijke vorm*, waaromheen – zoals het gesmolten koper wordt gegoten om het kleimodel van de beeldhouwer – de fysieke gestalte van zijn lichaam werd gebouwd door, en uit, de lagere vormen en soorten van aards dierlijk leven. 'De ziel en de *vorm* nemen een aards kleed aan wanneer ze op aarde neerdalen', zegt de *Zohar*. Zijn modellichaam werd niet gevormd uit die stof waaruit onze sterfelijke lichamen worden gevormd.

'Toen Adam in de hof van Eden verbleef, was hij gekleed in het hemelse gewaad, dat het gewaad is van hemels licht . . . *licht van dat licht dat in de hof van Eden werd gebruikt*.'[4] De mens [de hemelse Adam] *werd geschapen* door de tien sefiroth van de Jetsirah-wereld, en door *gemeenschappelijke kracht brachten* ze [de zeven engelen van een nog lagere wereld] *de aardse Adam voort* . . . Eerst viel Samaël, en doordat hij de mens *misleidde* [?], veroorzaakte hij ook diens val.[5]

(*b*) De zin: 'Ze waren de schaduwen van de schaduwen van de heren', d.w.z. de voorouders schiepen de mens uit hun eigen astrale lichamen, verklaart een algemeen verspreid geloof. In het Oosten neemt men aan dat de deva's geen eigen schaduwen hebben. 'De deva's werpen geen schaduwen', en dit is een duidelijk teken van een *goede heilige geest*.

(*c*) Waarom hadden ze 'geen eigen vuur of water'?[6] Want het noume-

---

[1] *De joodse oorlog*, 2:8:11.

[2] *De gigantibus*, §2; *De somniis*, 1:22. Hieruit volgt dat de essenen in wedergeboorte en veel reïncarnaties op aarde geloofden, zoals ook Jezus daarin geloofde, een feit dat we uit het Nieuwe Testament kunnen bewijzen.

[3] *1 Corinthiërs* 6:3.

[4] *Zohar*, 2:229b.

[5] Kenneth R.H. Mackenzie, *Royal Masonic Cyclopaedia*, 1877, blz. 411.

[6] Dit wordt echter bevestigd, zoals we hebben aangetoond, door de esoterie van *Genesis*. Niet alleen worden daarin de dieren geschapen na de 'Adam van stof', maar er

non van waterstof is in de wereld van de verstandelijke of subjectieve verschijnselen wat waterstof is voor de elementen en gassen op het objectieve gebied; want de drievoudige latente aard van dat noumenon wordt weerspiegeld in zijn drie actieve emanaties uit de drie hogere beginselen in de (113)
mens, namelijk 'geest, ziel, en denkvermogen', of ātman, buddhi, en manas. Het is de spirituele en ook de stoffelijke menselijke basis. De rudimentaire mens, gevoed door de 'lucht' of de 'wind', wordt later de volmaakte mens. Dit gebeurt wanneer hij met het ontwikkelen van het 'spirituele vuur' – het noumenon van de 'drie in één' in zijn zelf – van zijn innerlijk zelf of leermeester de wijsheid van het zelfbewustzijn verkrijgt, dat hij in het begin niet bezit. Zo wordt de goddelijke geest hier weer gesymboliseerd door de zon of het vuur, en de goddelijke ziel door water en de maan; beide stellen de vader en de moeder van pneuma, de menselijke ziel, of het denkvermogen, voor, gesymboliseerd door de wind of de lucht, want pneuma betekent 'adem'.

Daarom staat er op de *Smaragden tafel*, die door christelijke handen werd verminkt: 'Het hogere komt overeen met het lagere, en het lagere met het hogere, om dit ene werkelijk wonderbaarlijke werk tot stand te brengen' – dat de MENS is. Want het geheime werk van Chiram, of koning Hiram in de kabbala, 'in essentie één, maar met drie aspecten', is het universele middel of de steen der wijzen. Het hoogtepunt van het geheime werk is enerzijds de spiritueel volmaakte mens; anderzijds is het de vereniging van de drie elementen, het occulte oplosmiddel in de 'wereldziel', de *kosmische* ziel of het astrale licht; en op het stoffelijk gebied is het *waterstof* in haar betrekking tot de andere gassen. In feite het TO ON – het ENE 'dat niemand heeft gezien behalve de zoon';[1] deze zin heeft betrekking op zowel de

---

wordt gesproken over plantengroei *in* de aarde voordat 'de hemel en de aarde werden geschapen'. 'Alle planten van het veld waren daarvóór [vóór de dag dat de hemel en de aarde werden gemaakt, 2:4] in de aarde' (2:5). Wat kan de letter van deze tekst betekenen, tenzij de occulte verklaring wordt aanvaard, die aangeeft dat de aardbol in deze vierde ronde met plantengroei was overdekt, en dat de eerste (*astrale*) mensheid werd voortgebracht vóórdat op die bol iets van betekenis had kunnen groeien en zich ontwikkelen? Eenvoudig dat het gras in de aarde van die bol was vóór die bol werd geschapen? En toch is de betekenis van vers 6, dat zegt dat 'er een damp was opgegaan uit de aarde' die het hele aardoppervlak bevochtigde voordat het regende, en die de bomen, enz., liet groeien, duidelijk genoeg. Er blijkt ook uit in welk geologisch tijdperk dit gebeurde, en wat wordt bedoeld met 'hemel en aarde'. Bedoeld wordt het uitspansel en droog *korstvormig* land, gescheiden en bevrijd van zijn dampen en uitwasemingen. Bovendien moet de lezer bedenken dat Adam-Kadmon, 'het mannelijke en vrouwelijke wezen' van *Genesis* 1, geen fysieke mens is maar de menigte elohim, onder wie Jehovah zelf. Ook de dieren, die volgens de letter van de tekst van dat hoofdstuk vóór de mens werden 'geschapen', zijn geen dieren maar de tekens van de dierenriem en andere hemellichamen.

[1] Godfrey Higgins, *Anacalypsis*, 1836, deel 1, blz. 814.

metafysische als de fysieke kosmos, en op de spirituele en de stoffelijke mens. Want hoe zou deze laatste het TO ON, de 'ene vader', kunnen begrijpen, indien zijn manas, de 'zoon', niet (*als*) 'één met de vader' wordt, en door deze opneming verlichting ontvangt van de 'goddelijke leermeester', de guru – ātma-buddhi?

'*Indien je de SECUNDAIRE* (zogenaamde 'schepping') *wilt begrijpen, o lanoe, moet je eerst haar verband met de PRIMAIRE bestuderen*.' (Toelichting, *Boek van Dzyan*, 3:19.)

Het eerste ras had drie elementen, maar geen *levend* vuur. Waarom? Omdat:

'We zeggen *vier* elementen, mijn zoon, maar moesten eigenlijk drie zeggen', zegt Hermes Trismegistus. 'In de primaire cirkel' (schepping) wordt dat wat met is aangegeven, gelezen als 'wortel', en in de secundaire eveneens.

Zo vinden we in de alchemie of westerse hermetica (een variant op de oosterse esoterie):

X		X
Sulphur	Flamma	Spiritus
Hydrargyrum	Natura	Aqua
Sal	Mater	Sanguis

(114) En deze drie zijn viertallen wanneer ze worden vervolledigd door hun wortel, vuur. De geest, achter de gemanifesteerde natuur, is de vurige ADEM in zijn absolute één-zijn. In het gemanifesteerde heelal is hij de centrale spirituele zon, het elektrische vuur van alle leven. In ons stelsel is hij de zichtbare zon, de geest van de natuur, de aardse god. En in, op, en rondom de aarde, de vurige geest daarvan – lucht, fluïde vuur; *water*, vloeibaar vuur; *aarde*, vast vuur. Alles is in zijn uiteindelijke gesteldheid vuur – ignis, of I, waarvan de wortel volgens onze begrippen O (*nul*) is, het Al in de natuur en het denkvermogen daarvan. Pro-Mater is goddelijk vuur. Het is de schepper, de vernietiger, de instandhouder. De oorspronkelijke namen van de goden staan alle in verband met vuur, van AGNI, de Indo-Europese, tot de joodse god, die 'een verterend vuur is'. In India wordt god in verschillende dialecten Eashoor, Esur, Iswur en Īśvara genoemd, in het Sanskriet de Heer, van Īśa, maar dit is in de eerste plaats de naam van Śiva, de vernietiger; en de drie voornaamste vedische goden zijn Agni (ignis), Vāyu, en Sūrya – vuur, lucht, en de zon, drie occulte graden van vuur. Het Hebreeuwse אזא (aza) betekent verlichten, en אשא (eshsha) is vuur. In het

occultisme is ‘een vuur aansteken’ synoniem met het oproepen van een van de drie grote vuurkrachten, of ‘God aanroepen’. In het Sanskriet is ush ‘vuur of warmte’; en het Egyptische woord Osiris is (zoals Schelling heeft aangetoond) samengesteld uit de twee stamwoorden aish en asr, of een ‘vuur-bezweerder’. Aesar betekende in het Oudetruskisch een god (het is misschien afgeleid van asura van de *Veda's*). Īśvara is een analoge term, zoals dr. Kenealy dacht. In de *Bhagavad Gītā* (18:61) lezen we: ‘Īśvara woont in elk sterfelijk wezen en zet door zijn bovennatuurlijke kracht alle dingen in beweging die op het wiel van de tijd opklimmen.’ Hij is werkelijk de schepper en de vernietiger.

Het oorspronkelijke vuur zou een onverzadigbare vraatzucht hebben. Maximus van Tyrus vertelt dat de oude Perzen brandbare stof in het vuur wierpen en riepen: ‘Verslind, o Heer!’ In het Iers betekent easam of asam ‘scheppen’, en Aesar was de naam van een oude Ierse god, en het woord betekende letterlijk ‘een vuur aansteken’.[1]

De christelijke kabbalisten en kenners van de symboliek die *Poimandres* hebben verminkt – onder wie de bisschop van Ayre, François de Foix, in de 16de eeuw een belangrijke plaats innam – delen de elementen als volgt in:

De vier elementen, gevormd uit goddelijke substanties en de geesten van de zouten van de natuur, voorgesteld door

☵	Mattheus	engel-mens	water	(Jezus Christus, engel-mens, Michaël)
A-ω	Marcus	de leeuw	vuur	
E-Y	Lucas	de stier	aarde	
I-O	Johannes	de adelaar	lucht[2]	

[1] E.V.H. Kenealy, *The Book of God: Apocalypse of Adam-Oannes*, 1867, blz. 114-15.

[2] Aan degenen die vragen wat waterstof te maken heeft met lucht of oxydatie, antwoorden we: ‘Bestudeer eerst het ABC van de occulte alchemie.’ Maar in hun ijver om Poimandres, ‘de mond van het mysterie’, profetisch te vereenzelvigen met Johannes de Doper, vereenzelvigden ze ook de 7 kabiren en de Assyrische stieren met de cherubijnen van de joden en de apostelen. Omdat ze bovendien een scheidslijn moesten trekken tussen de *vier* en de *drie* – laatstgenoemden zijn de *gevallen engelen* – en bovendien moesten vermijden deze in verband te brengen met de ‘zeven geesten van het gezicht’, de aartsengelen, wierpen ze zonder meer alles overboord wat ze niet wilden erkennen. Vandaar de verdraaiing in de volgorde van de elementen, om deze in overeenstemming te brengen met de volgorde van de evangeliën, en om de engel-mens met Christus te vereenzelvigen. Bij de Chaldeeën, de Egyptenaren, van wie Mozes de Chroub (cherubijnen in hun dierlijke vorm) overnam, en de ophieten, bij hen allen werden de engelen, de planeten en de elementen op mystieke en alchemistische manier gesymboliseerd door de *leeuw* (Michaël), de *stier* (Uriël), de *draak* (Rafaël), de *adelaar* (Gabriël), de *beer* (Thoth-Sabaoth), de *hond* (Erataoth), het *muildier* (Uriël of Thartharaoth). Deze hebben alle een kwalificatieve betekenis.

(115) H, DE KWINTESSENS, Ἡ ΦΛΟΞ, FLAMMA-VIRGO (maagdelijke olie), FLAMMA DURISSIMA, VIRGO, LUCIS AETERNA MATER.

Het eerste mensenras bestond dus eenvoudig uit de beelden, de astrale dubbelgangers van hun vaderen, die de pioniers of de verstgevorderde wezens waren van een voorafgaande maar *lagere* sfeer, waarvan de schil nu onze maan is. Maar zelfs deze schil heeft een groot vermogen, want nadat ze de aarde had voortgebracht, trachtte de *schim* van de maan, aangetrokken door magnetische affiniteit, haar eerste bewoners, de voormenselijke monsters, te vormen (zie hierboven, stanza 2). Om zich hiervan te overtuigen, moet de lezer de Chaldeeuwse fragmenten weer raadplegen, en lezen wat Berosus zegt. Berosus kreeg zijn kennis, zoals hij ons vertelt, van Ea, de mannelijk-vrouwelijke godheid van de wijsheid. Terwijl de goden in haar androgyne schoot (svabhavat, moeder-ruimte) werden voortgebracht, werden de weerspiegelingen (van de wijsheid) op aarde de vrouw Omoroka, die de Chaldeeuwse Thalatth is, of de Griekse Thalassa, de Diepte of de zee, die esoterisch en zelfs exoterisch *de maan* is. Het was de maan (Omoroka) die leiding gaf aan de monsterlijke schepping van vreemdsoortige wezens die door de dhyānī's werden gedood.[1]

De wet van de evolutie dwong de maan'vaderen' om in hun monadische toestand alle vormen van leven en bestaan op deze bol te doorlopen; maar bij het einde van de derde ronde waren ze al menselijk in hun goddelijke natuur, en moesten daarom de scheppers worden van de vormen die bestemd waren om de tabernakels te bouwen van de minder gevorderde monaden die aan de beurt waren om te incarneren. Deze 'vormen' worden 'zonen van yoga' genoemd, omdat yoga (exoterisch: vereniging met Brahmā) de hoogste toestand van de passieve oneindige godheid is, omdat hij alle goddelijke krachten bevat en de essentie van Brahmā is, van wie wordt gezegd dat hij (als Brahmā) alles door yogakracht schept. Brahmā, Vishṇu en Śiva zijn de machtigste krachten van God, Brahma, het onzijdige, zegt een *Purāṇa*-tekst.

(116) Yoga is hier hetzelfde als dhyāna, een woord dat weer synoniem is met yoga in de Tibetaanse tekst, waar de 'zonen van yoga' 'zonen van dhyāna' worden genoemd, of van die abstracte meditatie met behulp waarvan de dhyāni-boeddha's hun hemelse zonen, de dhyāni-bodhisattva's, scheppen. 'Alle wezens in de wereld hebben ieder een hoger wezen boven zich. Dit hogere wezen, dat zich innerlijk verheugt om *in hen te emaneren*, kan geen emanatie tot stand brengen voordat ze eer hebben betuigd'[2] – d.w.z. gemediteerd zoals tijdens yoga.

---

[1] A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887, blz. 369ev; zie ook afdeling 2, 'Adam-Adami', blz. 513ev.

[2] *Sefer M'bo Sha-arim*, geciteerd in Isaac Myer, *Qabbalah*, 1888, blz. 110.

19. Het tweede ras (*was*) het product van knopvorming en uitzetting; de aseksuele (*vorm*) uit de geslachtloze (*schaduw*). Zo werd, o lanoe, het tweede ras voortgebracht (*a*).

(*a*) Wat wetenschappelijke autoriteiten het meest zullen bestrijden is dit aseksuele ras, het tweede, de vaderen van de zogenaamde 'zweetgeborenen', en misschien nog meer het derde ras, de 'ei-geboren' androgynen. Deze twee manieren van voortplanting zijn het moeilijkst te begrijpen, vooral voor de westerse denker. Het is duidelijk dat men niet hoeft te proberen dit uit te leggen aan mensen die de occulte metafysica niet bestuderen. De Europese talen hebben geen woorden om dingen uit te drukken die de natuur in het huidige evolutiestadium niet meer herhaalt, dingen die dus voor de materialist geen betekenis kunnen hebben. Maar er zijn analogieën. Het wordt niet ontkend dat er in het begin van de fysieke evolutie processen in de natuur moeten zijn geweest, bijvoorbeeld spontane generatie, die nu niet meer bestaan, maar in andere vormen worden herhaald. Zo zegt men ons dat microscopisch onderzoek heeft uitgewezen dat geen enkele manier van voortplanting van levende wezens *blijvend* bestaat. Want dit toont aan 'dat hetzelfde organisme in de loop van zijn levenscyclus verschillende metamorfosen kan doormaken; dat het afwisselend *seksueel* en *aseksueel* kan zijn; d.w.z. dat het zich nu eens vermenigvuldigt door samenwerking van twee wezens van verschillend geslacht, dan weer door deling of *knopvorming* van slechts één wezen, dat geen geslacht heeft'.[1] 'Knopvorming' is precies het woord dat in de stanza wordt gebruikt. Hoe hadden deze chhāyā's zich anders kunnen vermenigvuldigen, d.w.z. het tweede ras voortbrengen, want ze waren etherisch, aseksueel, en zelfs nog zonder het voertuig van de begeerte, of kāmarūpa, dat zich pas in het derde ras ontwikkelde? Ze evolueerden het tweede ras onbewust, zoals sommige planten dat doen. Of misschien zoals de amoebe, maar dan op een meer etherische, indrukwekkende, en grotere schaal. Indien de celtheorie werkelijk zowel op de plantkunde als op de dierkunde van toepassing is, en zich uitstrekt tot zowel de morfologie als de fysiologie van de organismen, en indien de natuurwetenschap de (117)
microscopische cellen beschouwt als onafhankelijke levende wezens – op dezelfde manier als die waarop het occultisme de 'vurige levens'[2] beschouwt – dan levert de opvatting van het oorspronkelijke voortplantingsproces geen probleem op.

Beschouw de eerste ontwikkelingsstadia van een kiemcel. Haar *kern*

---

[1] Zie Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 90.
[2] Zie deel 1, afdeling 1, stanza 7, toelichting, blz. 289-90vn.

groeit, verandert, en vormt een dubbele kegel of spoel, zó , *binnen* de cel. Deze spoel nadert de wand van de cel, en de helft ervan wordt *uitgestoten* in de vorm van wat de 'poolcellen' worden genoemd. *Dan* sterven deze poolcellen, en het embryo ontwikkelt zich door groei en deling van het overblijvende stuk van de kern, dat wordt *gevoed* door de substantie van de cel. Waarom kunnen wezens dan niet zo hebben geleefd, en op *deze* manier zijn geschapen – bij het eerste begin van *de evolutie van mensen en zoogdieren*?

Dit kan misschien dienen als analogie om enig idee te geven van het proces waardoor het tweede ras uit het eerste werd gevormd.

De astrale vorm die de monade bekleedt, was en is nog omgeven door zijn eivormige sfeer of aura, die hier overeenkomt met de substantie van de kiemcel of het ovum. De astrale vorm zelf is de kern, die nu evenals toen wordt bezield met het levensbeginsel.

Wanneer de tijd van de voortplanting aanbreekt, 'onttrekt' het *sub*-astrale aan het ei van de omringende aura een kopie in het klein van zichzelf. Deze kiem groeit en voedt zich met de aura tot ze volledig is ontwikkeld; daarna scheidt ze zich geleidelijk van haar ouder af, en neemt haar eigen sfeer of aura mee, op dezelfde manier als levende cellen hun gelijken voortbrengen door groei en daaropvolgende splitsing in twee delen.

De analogie met de 'poolcellen' schijnt goed op te gaan, omdat hun dood *nu* zou overeenkomen met de verandering die wordt teweeggebracht door het scheiden van de geslachten, waarbij zwangerschap *in utero*, dat wil zeggen *binnen de cel*, de regel werd.

'*Het vroege tweede* (wortel) *ras waren de vaderen van de 'zweetgeborenen'; het latere tweede* (wortel) *ras waren zelf 'zweetgeborenen'*.'

Deze passage uit de Toelichting heeft betrekking op het werk van de evolutie vanaf het begin van een ras tot het einde ervan. De 'zonen van yoga', of het oorspronkelijke astrale ras, hadden *als ras*, of collectief, zeven evolutiestadia; evenals elk individueel wezen daarvan dit had en nog heeft. Shakespeare was niet de enige die het leven van de mens indeelde in een reeks van zeven stadia, want de natuur zelf doet dit. Zo werden de eerste onderrassen van het tweede ras aanvankelijk geboren op de manier beschreven in de wet van de analogie; terwijl de laatste, gelijke tred houdend met de evolutie van het menselijk lichaam, geleidelijk op een andere manier begonnen te worden gevormd. Het voortplantingsproces had ook
(118) in elk ras zeven stadia, die elk onafzienbare tijdperken duurden. Welke fysioloog of bioloog zou kunnen zeggen of de huidige manier van voortplanting met al haar fasen van vruchtvorming ouder is dan een half miljoen

of op zijn hoogst een miljoen jaar? Hun cyclus van waarneming begon immers nauwelijks een halve eeuw geleden.

De oorspronkelijke menselijke hermafrodieten zijn een feit in de natuur, en waren de Ouden goed bekend; ze vormen een van Darwins grootste problemen. Toch is het beslist niet onmogelijk, maar integendeel heel waarschijnlijk, dat hermafroditisme in de evolutie van de eerste rassen bestond; terwijl het zo *moet* zijn op grond van analogie en van het bestaan van één universele wet van fysieke evolutie, die bij de opbouw van planten, dieren, en mensen op dezelfde manier werkt. Monogenese, en de afstamming van de mens van zoogdieren in plaats van het omgekeerde, zijn onjuiste theorieën die noodlottig zijn voor de volledigheid van de evolutie zoals die in de tegenwoordige scholen op darwinistische grondslag wordt onderwezen, en ze zullen moeten worden verlaten met het oog op de onoverkomelijke problemen die ze opleveren. Alleen de occulte overlevering – indien de termen wetenschap en kennis in dit opzicht aan de oudheid worden ontzegd – kan de tegenstrijdigheden met elkaar verzoenen en de kloof overbruggen. Een axioma uit de talmud zegt: 'Indien u het onzichtbare wilt kennen, open uw oog dan wijd voor het zichtbare.'[1]

In *The Descent of Man* komt de volgende passage voor, die aantoont hoe dicht Darwin was genaderd tot het aanvaarden van deze oude leer.

Het is al lang bekend dat in het rijk van de gewervelde dieren het ene geslacht rudimenten bezit van verschillende bijkomstige delen van de voortplantingsorganen die eigenlijk tot het andere geslacht behoren . . . Een verre voorouder van het hele gewervelde dierenrijk schijnt hermafrodiet of androgyn te zijn geweest.[2] Maar hier stuiten we op een *bijzonder probleem*. *In de klasse van de zoogdieren bezitten de mannetjes in hun vesiculae prostaticae rudimenten van een baarmoeder met de aangrenzende doorgang; ze bezitten ook rudimenten van borsten, en sommige mannelijke buideldieren dragen sporen van een buidelzak*. Hieraan zou men andere analoge feiten kunnen toevoegen. Moeten we dan veronderstellen dat een of ander bijzonder oud zoogdier androgyn is gebleven nadat het de voornaamste kenmerken van zijn klasse had verkregen, en dus nadat het zich had afgescheiden van de lagere klassen van de gewervelde dieren? Dit lijkt hoogst onwaarschijnlijk,[3] *want we moeten teruggaan tot de vissen, de laagste van alle klassen, om nog enige bestaande androgyne vormen te vinden*.[4]

---

[1] Isaac Myer, *Qabbalah*, 1888, blz. 109.

[2] En waarom niet alle zich voortplantende eerste rassen, zowel menselijke als dierlijke; en waarom *één* 'verre voorouder'?

[3] Dit geldt natuurlijk als men de evolutieleer volgt die de zoogdieren terugvoert op een amfibische stamvader.

[4] Charles Darwin, *The Descent of Man*, 1876, blz. 161.

Darwin is kennelijk niet erg geneigd de hypothese te aanvaarden waarop de feiten zo nadrukkelijk wijzen, namelijk die van een oorspron-
(119) kelijke androgyne stam waaruit de zoogdieren voortkwamen. Zijn verklaring luidt: 'Het feit dat verschillende bijkomstige delen die behoren tot elk afzonderlijk geslacht, in rudimentaire vorm worden aangetroffen bij het andere geslacht, kan misschien worden verklaard door te veronderstellen dat zulke organen geleidelijk door het ene geslacht zijn verworven en daarna in een min of meer onvolmaakte toestand aan het andere geslacht zijn overgedragen.'[1] Hij noemt als voorbeeld 'sporen, veren, en schitterende kleuren, die mannelijke vogels hebben voor de strijd of als versiersel' en die slechts *gedeeltelijk* worden overgeërfd door hun vrouwelijke afstammelingen. Maar het probleem vraagt duidelijk om een meer bevredigende verklaring, want de feiten zijn veel opvallender en belangrijker van aard dan de oppervlakkige details waarmee Darwin ze vergelijkt. Waarom wordt niet eerlijk de juistheid erkend van het argument ten gunste van het hermafroditisme, dat de oude fauna kenmerkt? Het occultisme biedt een oplossing die zich op alomvattende en eenvoudige manier op de feiten baseert. Deze overblijfselen van een vroeger androgyne stam moeten in dezelfde categorie worden ondergebracht als de pijnappelklier en andere even mysterieuze organen, die stille getuigen zijn van het werkelijke bestaan van functies die in de loop van de dierlijke en menselijke vooruitgang al lang rudimentair zijn geworden, maar die eens een belangrijke rol hebben gespeeld in de algemene ordening van het oorspronkelijke leven.

In ieder geval kan de occulte leer tot haar voordeel worden vergeleken met die van de meest ruimdenkende wetenschappers die theorieën hebben ontwikkeld over de oorsprong van de eerste mens.

Lang vóór Darwin kwam Naudin, die de naam blastēma gaf aan wat de darwinisten protoplasma noemen, met een halfocculte en halfwetenschappelijk-materialistische theorie. Hij liet Adam, de *aseksuele*, plotseling ontstaan uit *stof*, zoals het in de *Bijbel* wordt genoemd, het blastēma van de wetenschap. 'Uit deze larvevorm van de mensheid bracht de evolutiekracht de voltooiing van de soorten teweeg. Voor het tot stand brengen van dit grootse verschijnsel moest Adam door een fase van onbeweeglijkheid en onbewustheid heengaan, die veel overeenkomt met de poptoestand van dieren die een metamorfose ondergaan', verklaart Naudin.[2] Voor deze voortreffelijke plantkundige was Adam echter niet

[1] Darwin, *Op.cit.*, blz. 161-2.
[2] Geciteerd in A. De Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 124.

één mens, maar de *mensheid*, 'die verborgen bleef in een tijdelijk organisme . . . dat van alle andere verschilde en nooit een verbintenis met deze aanging'. Hij toont aan dat de scheiding van de geslachten tot stand kwam door 'een kiemproces overeenkomstig dat van medusae en zakpijpen'. De mensheid met deze fysiologische constitutie 'zou voldoende evolutiekracht behouden om de verschillende grote mensenrassen snel voort te brengen'.

De Quatrefages bekritiseert dit standpunt in zijn *The Human Species*. Het is *onwetenschappelijk*, zegt hij, of, beter gezegd, de denkbeelden van Naudin 'vormen geen wetenschappelijke theorie', omdat het oorspronkelijke blastēma in zijn theorie in verband wordt gebracht met de *eerste Oorzaak*, die in potentie in het blastēma alle wezens van het verleden, het heden, en de toekomst zou hebben gemaakt, en dus deze wezens in werkelijkheid en masse heeft *geschapen*. Bovendien schenkt Naudin niet eens aandacht aan de *secundaire* oorzaken, of de werking daarvan in deze evolutie van de organische wereld. De wetenschap, die zich alleen met secundaire oorzaken bezighoudt, heeft dus 'op de theorie van Naudin niets te zeggen'.[1] (120)

Evenmin zal ze iets te zeggen hebben over de occulte leringen, die tot op zekere hoogte door Naudin worden benaderd. Want als we maar in zijn 'oorspronkelijke blastēma' de dhyāni-chohanische essentie zien, de chhāyā of dubbelganger van de pitri's, die de mogelijkheid van alle vormen in zich bevat, zijn we het volkomen met hem eens. Maar er zijn twee echte en wezenlijke verschillen tussen onze leer en de zijne. Naudin verklaart dat de evolutie met plotselinge sprongen en schokken vooruit is gegaan, in plaats van zich geleidelijk te ontwikkelen over een periode van miljoenen jaren; en zijn oorspronkelijke blastēma bezit slechts blinde instincten – een soort *onbewuste* eerste Oorzaak in de *gemanifesteerde kosmos* – wat absurd is. Daartegenover staat onze dhyāni-chohanische essentie – de *oorzakelijkheid* van de *eerste oorzaak* die de *fysieke* mens schept – die de levende, actieve en potentiële stof is, en zelf vol is van dat dierlijke bewustzijn van een hogere soort, zoals men dit aantreft bij de mier en de bever; en deze essentie brengt de lange reeks fysiologische differentiaties teweeg. Afgezien hiervan is zijn 'oude en algemene *scheppings*proces' uit *proto-organismen* zo occult als een theorie van Paracelsus of Khunrath maar zijn kan.

Bovendien staan de kabbalistische boeken vol met bewijzen hiervoor. Zo zegt bijvoorbeeld de *Zohar* dat elke soort in het zichtbare heelal

[1] De Quatrefages, *Op.cit*., blz. 125.

zijn oervorm heeft in het onzichtbare heelal. ‘Alles wat in de lagere (onze) wereld is, is ook in de hogere. De lagere en de hogere werken op elkaar in.’[1]

---

20. Hun vaderen waren de zelfgeborenen. De zelfgeborenen, de chhāyā’s uit de stralende lichamen van de heren, de vaderen, de zonen van de schemering (*a*).

(*a*) De ‘schaduwen’, of chhāyā’s, worden de zonen van de ‘zelfgeborenen’ genoemd, omdat laatstgenoemde term wordt gebruikt voor alle goden en wezens die zijn geboren door de WIL van hetzij een godheid of een adept. Ook aan de homunculi van Paracelsus zou men deze naam misschien kunnen geven, hoewel dit een proces op een veel stoffelijker gebied is. De uitdrukking ‘zonen van de schemering’ toont aan dat de ‘uit zichzelf geboren’
(121) voorouders van onze leer identiek zijn met de pitri’s van het brahmaanse stelsel, want deze titel is een verwijzing naar hun manier om geboren te worden. In de *Purāṇa’s* wordt over deze pitri’s immers gezegd dat ze zijn voortgekomen uit Brahmā’s ‘lichaam van de schemering’.

---

21. Toen het ras oud werd, vermengden de oude wateren zich met de jongere wateren (*a*); toen zijn druppels troebel werden, verdwenen ze in de nieuwe stroom, in de hete stroom van het leven. Het uitwendige van het eerste werd het inwendige van het tweede (*b*). De oude vleugel werd de schaduw, en de schaduw van de vleugel (*c*).

(*a*) Het oude (oorspronkelijke) ras ging op in het tweede ras, en werd er één mee.

(*b*) Dit is het mysterieuze proces van transformatie en evolutie van de mensheid. Het materiaal van de eerste vormen – schaduwachtig, etherisch, en passief – werd getrokken naar of opgenomen in, en werd zo een aanvulling van, de vormen van het tweede ras. De Toelichting verklaart dit door te zeggen dat, omdat het eerste ras enkel bestond uit de astrale schaduwen van de scheppende voorouders, en natuurlijk geen eigen astrale of fysieke lichamen had, dit ras *nooit is gestorven*. Zijn ‘mensen’ smolten

---

[1] *Zohar*, 1:156. Zie verder afd. 2, ‘Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd’, blz. 509ev.

geleidelijk weg, doordat ze werden opgenomen in de lichamen van hun eigen 'zweetgeboren' nageslacht, die vaster waren dan hun eigen lichamen. De oude vorm verdween en werd geabsorbeerd door, verdween in, de nieuwe vorm, die menselijker en fysieker was. Er bestond geen dood in dat tijdperk, dat heerlijker was dan de gouden eeuw; maar het eerste of ouder-materiaal werd gebruikt voor de vorming van het nieuwe wezen, om het lichaam en zelfs de innerlijke of *lagere* beginselen of lichamen van het nageslacht te vormen.

(*c*) Wanneer de schaduw zich terugtrekt, d.w.z. wanneer het astrale lichaam met steviger vlees wordt bedekt, ontwikkelt de mens een fysiek lichaam. De 'vleugel', of de etherische vorm die zijn schaduw en beeld voortbracht, werd de schaduw van het astrale lichaam en zijn eigen nageslacht. Deze uitdrukking is vreemd maar origineel.

Omdat er later misschien geen gelegenheid zal zijn om op dit mysterie terug te komen, is het goed om hier al te wijzen op de dubbele betekenis van de Griekse mythe over dit specifieke evolutiestadium. Ze is te vinden in de verschillende varianten van de allegorie van Leda en haar twee zonen Castor en Pollux; elk van die varianten heeft een speciale betekenis. Zo wordt in boek 11 van de *Odyssee* Leda de echtgenote van Tyndarus genoemd, die haar man 'twee zonen met een dapper hart' schonk – Castor en Pollux. Jupiter schenkt hun een wonderbaarlijke gave en voorrecht. Ze (122)
zijn halfonsterfelijk; ze leven en sterven, elk op zijn beurt, en om de andere dag (ἐτερήμεροι).[1] Als de Tyndaridae zijn de tweelingbroers een sterrenkundig symbool, en stellen *dag* en *nacht* voor; hun twee vrouwen, Phoebe en Hilaeira, de dochters van Apollo of de zon, verpersoonlijken de dageraad en de schemering.[2] Maar in de allegorie waarin Zeus de vader van de twee helden wordt genoemd – geboren uit het ei waaraan Leda het leven schenkt – is de mythe volkomen theogonisch. Ze heeft betrekking op die groep kosmische allegorieën waarin de wereld wordt beschreven als geboren uit een ei. Want Leda neemt daarin de vorm van een witte zwaan aan, wanneer ze zich met de goddelijke zwaan verenigt.[3] Leda is dus de mythische vogel waaraan volgens de overleveringen van verschillende Indo-Europese volkeren diverse ornithologische vogelvormen worden toegeschreven die allemaal gouden eieren leggen.[4] In de *Kalevala* (het epische gedicht van Finland) schept de schone dochter van de ether,

---

[1] *Odyssee*, 11:298-305; *Ilias*, 3:243.

[2] Hyginus, *Fabularum liber*, 80; Ovidius, *Fasti*, 700. Vgl. Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 653.

[3] Zie Brahmā-Kalahaṃsa in deel 1, stanza 3, blz. 108-9.

[4] Decharme, *Op.cit*., blz. 652.

'de water-moeder', de wereld in samenwerking met een 'eend' (een andere vorm van de zwaan of de gans, kalahaṃsa), die in haar schoot zes gouden eieren legt, en het zevende, 'een ei van ijzer'. Maar de variant van de Leda-allegorie die een rechtstreeks verband heeft met de mystieke mens, vindt men alleen bij Pindaros[1], met een meer terloopse verwijzing ernaar in de *Homerische hymnen*[2]. Castor en Pollux zijn daarin niet langer de dioskuren van Apollodorus[3]; maar worden het hoogst betekenisvolle symbool van de tweevoudige mens, de sterfelijke en de onsterfelijke. En niet alleen dit, maar ze zijn, zoals we nu zullen zien, ook het symbool van het derde ras, en van zijn transformatie van de dierlijke mens in een god-mens met slechts een dierlijk lichaam.

Volgens Pindaros verenigt Leda zich in dezelfde nacht met haar echtgenoot en ook met de vader van de goden – Zeus. Daarom is Castor de zoon van de sterveling, en Pollux de nakomeling van de onsterfelijke. In de voor die gelegenheid gemaakte allegorie wordt gezegd dat Pollux, in een opstand van wraak tegen de Apharetiden,[4] Lynceus doodt – 'van alle stervelingen degene van wie de blik het doordringendst is' – maar dat Castor wordt gewond door Idas, 'hij die ziet en weet'. Zeus maakt een einde aan het gevecht door zijn bliksem te slingeren en de laatste twee strijders te doden. Pollux treft zijn broer stervend aan.[5] In zijn wanhoop
(123) vraagt hij Zeus om ook hem te doden. 'Je kunt niet helemaal sterven,' antwoordt de meester van de goden; 'je bent van een goddelijk ras'. Maar hij laat hem de keus: of Pollux zal onsterfelijk blijven, en eeuwig op de Olympus leven, of hij moet, indien hij in alles het lot van zijn broer wil delen, de helft van zijn bestaan ondergronds doorbrengen, en de andere helft in de gouden hemelse verblijfplaatsen. Deze halve onsterfelijkheid, waaraan ook Castor deel zal hebben, wordt door Pollux aanvaard.[6] *En zo leven de tweelingbroers om en om, de een overdag, en de ander 's nachts.*[7]

Is dit alleen maar een dichterlijk verzinsel? Een allegorie, een van die interpretaties van 'zonnemythen', waarboven geen enkele oriëntalist zich nu schijnt te kunnen verheffen? Nee, het is veel meer. Hier hebben we een

---

[1] *Nemeonikai*, 10:80ev; Theocritus, *Idyllen*, 24:131.

[2] 33:1-7; 17; Theocritus, *Idyllen*, 22:1.

[3] *Bibliotheca*, 3:10:7.

[4] Apollodorus, *Op.cit.*, 3:11:2.

[5] In de oudheid liet men in Sparta het graf van Castor zien, zegt Pausanias, *Beschrijving van Griekenland*, 3:13:1; en Plutarchus zegt dat hij in Argos de halfsterfelijke of halfheld μιξαρχαγέτας werd genoemd (zie Plutarchus, *Griekse vraagstukken*, 23).

[6] Pindaros, *Nemeonikai*, 10:55ev.

[7] *Scholia in Euripides Orestes*, 463 (Dindorf). Vgl. Decharme, *Op.cit*., blz. 654.

toespeling op het 'ei-geboren' *derde* ras, waarvan de eerste helft sterfelijk, d.w.z. onbewust in zijn persoonlijkheid is, en niets in zich heeft dat blijft voortbestaan;[1] en waarvan de laatste helft in haar individualiteit onsterfelijk wordt, doordat haar vijfde beginsel door de *bezielende goden* tot leven wordt geroepen, waardoor de monade met deze aarde wordt verbonden. Dit is Pollux, terwijl Castor de *persoonlijke*, sterfelijke mens voorstelt, een dier en niet eens van een hoge soort, wanneer het is losgemaakt van de goddelijke individualiteit. Feitelijk zijn ze 'tweelingen', maar toch door de dood voor altijd gescheiden, tenzij Pollux, door de stem van het bloed daartoe bewogen, aan zijn minder bevoorrechte sterfelijke broer een deel van zijn eigen goddelijke natuur schenkt, en hem zo deelgenoot maakt van zijn eigen onsterfelijkheid.

Dit is de occulte betekenis van het metafysische aspect van de allegorie. De huidige gangbare interpretatie ervan – in de oudheid zo geliefd, zoals Plutarchus ons meedeelt,[2] als symbool van broederlijke toewijding – namelijk dat het een beeld was, ontleend aan het schouwspel van de natuur, is zwak en ontoereikend om de verborgen betekenis te verklaren. Afgezien van het feit dat de maan bij de Grieken in de exoterische mythologie vrouwelijk was, en daarom moeilijk als Castor kon worden beschouwd – en tegelijkertijd met Diana worden vereenzelvigd – zouden de oude kenners van de symboliek die de zon, de koning van alle hemelbollen, als het zichtbare beeld van de hoogste godheid beschouwden, deze zon niet hebben verpersoonlijkt in Pollux, die slechts een halfgod was.[3]

Indien we van de Griekse mythologie overgaan naar de mozaïsche allegorieën en symboliek, zullen we een nog treffender bevestiging vinden van dezelfde lering in een andere vorm. Hoewel we in *Genesis* de 'ei-geborenen' niet kunnen vinden, treffen we in de eerste vier hoofdstukken van dit boek, (124)

---

[1] De *monade* is onpersoonlijk en op zich een god, hoewel op dit gebied onbewust. Want ze kan – gescheiden van haar derde beginsel, manas (vaak het vijfde genoemd), dat de horizontale lijn is van de eerste gemanifesteerde driehoek of drie-eenheid – op dit aardse gebied geen bewustzijn hebben of dingen waarnemen. 'De hoogste ziet door het oog van de laagste' in de gemanifesteerde wereld; purusha (geest) blijft blind zonder de hulp van prakriti (stof) in de stoffelijke sferen; en dat geldt ook voor ātma-buddhi zonder manas.

[2] *Ethica*, Over broederlijke liefde, §1.

[3] Deze vreemde gedachte en interpretatie worden door Decharme in zijn *Mythologie de la Grèce antique* (blz. 654-5) aanvaard. 'Castor en Pollux', zegt hij, 'zijn niets anders dan de zon en maan, opgevat als tweelingen . . . De zon, het onsterfelijke en machtige wezen dat elke avond aan de horizon verdwijnt en onder de aarde afdaalt, alsof hij plaats wilde maken voor de broeder-hemelbol die 's nachts tot leven komt, is Pollux, die zich opoffert voor Castor; voor Castor, die de mindere is van zijn broer en aan hem zijn onsterfelijkheid dankt: want de maan, zegt Theophrastus, is slechts een andere, maar zwakkere zon' (Theophrastus, *De ventis*, 17).

verborgen onder een heel vindingrijke symboliek, onmiskenbaar de androgynen aan, en ook de eerste drie rassen van de geheime leer.

De goddelijke hermafrodiet

Over de occulte en religieuze mysteriën die werden onderwezen na de ondergang van het laatste overblijfsel van het Atlantische ras, ongeveer 12.000 jaar geleden, werd een ondoordringbare sluier van geheimhouding geworpen, om te voorkomen dat onwaardigen er deel aan zouden hebben, en ze zo zouden worden ontheiligd. Verschillende van deze wetenschappen zijn exoterisch geworden – zoals de astronomie in haar zuiver wiskundige en natuurkundige aspect. Daarom zijn hun dogma's en leerstellingen – die alle werden gesymboliseerd en uitsluitend werden toevertrouwd aan de bescherming van parabel en allegorie – vergeten, en is hun betekenis verwrongen. Niettemin vindt men de hermafrodieten in de geschriften en overleveringen van bijna ieder volk; en waarom zou er zo'n algemene overeenstemming zijn als de bewering alleen maar een verzinsel is?

Deze noodzaak van geheimhouding bracht het vijfde ras tot het instellen, of beter gezegd het opnieuw instellen, van de religieuze mysteriën, waarin onder de sluier van allegorie en symboliek oude waarheden aan de komende generaties konden worden onderwezen. Zie de onvergankelijke getuige van de evolutie van de menselijke uit de goddelijke rassen, en in het bijzonder uit het androgyne ras – de Egyptische Sfinx, dat raadsel van de eeuwen! Goddelijke wijsheid die op aarde incarneert, en wordt gedwongen de bittere vrucht te proeven van het persoonlijk ervaren van pijn en lijden, die op aarde alleen wordt voortgebracht in de schaduw van de boom van kennis van goed en kwaad – een geheim dat eerst alleen bekend was aan de elohim, de ZELF-INGEWIJDE 'hogere goden'.[1]

In het boek *Henoch* vinden we Adam[2], de eerste goddelijke androgyn,
(125) die zich scheidt in man en vrouw, en in de ene vorm of het ene *ras* JAH-

[1] Zie *Henoch*.

[2] Adam (Kadmon) is evenals Brahmā en Mars het symbool van de *voortbrengende* en *scheppende kracht* die water en aarde typeert – een alchemistisch geheim. 'Aarde en water zijn nodig om een menselijke ziel te scheppen', zei Mozes. Mars is de Maṅgala van de hindoes, de planeet Mars, identiek met Kārttikeya, de 'oorlogsgod', geboren uit het *zweet* (gharma-ja) van Śiva en de aarde. Hij is Lohita, de rode, evenals Brahmā en Adam. De Mars van de hindoes is evenals Adam niet uit een vrouw en moeder geboren. Bij de Egyptenaren was Mars het *oorspronkelijke voortbrengende beginsel*, en dat geldt ook voor Brahmā in de exoterische leer, en voor Adam in de kabbala.

CHAVAH wordt, en in zijn andere vorm of *ras* Kaïn en Abel[1] (mannelijk en vrouwelijk) – de tweeslachtige Jehovah[2] – een echo van zijn Indo-Europese oervorm, Brahmā-Vāch. Daarna komen het derde en het vierde wortelras van de mensheid[3] – dat wil zeggen rassen van mannen en vrouwen, of individuen van verschillend geslacht, niet langer geslachtloze halfgeesten en androgynen, zoals de twee rassen die aan hen voorafgingen. Op dit feit wordt in elke antropogenese gezinspeeld. Het is te vinden in fabel en allegorie, in mythe en *geopenbaarde* heilige geschriften, in legende en overlevering. Want van alle grote mysteriën, die de ingewijden hebben geërfd uit de grijze oudheid, is dit *een van de grootste*. Het geeft een verklaring van het tweeslachtige element dat men in iedere scheppende godheid aantreft, in Brahmā-Virāj-Vāch, in Adam-Jehovah-Eva, en in Kaïn-Jehovah-Abel. Want *Het boek van de nakomelingen van Adam*[4] noemt zelfs Kaïn en Abel niet, maar zegt alleen: 'Mannelijk en vrouwelijk schiep hij hen . . . en noemde hen Adam.' Vervolgens zegt het: 'En Adam verwekte een zoon *die op hem leek*, die zijn evenbeeld was, en noemde hem Seth';[5] waarna hij andere zonen en dochters verwekt, en daardoor bewijst dat Kaïn en Abel allegorische omzettingen van hemzelf zijn. Adam stelt de oorspronkelijke *mensheid* voor, vooral in de kosmosiderische zin ervan. Maar niet in zijn theo-antropologische betekenis. De samengestelde naam Jehovah, of *Jah-Chavah*, die *mannelijk leven* en vrouwelijk leven betekent – eerst androgyn, dan in geslachten gescheiden – wordt in *Genesis* vanaf hfst. 5 in deze zin gebruikt. Zoals Skinner zegt: 'De twee woorden waaruit Jehovah is samengesteld, vormen het oorspronkelijke denkbeeld van het mannelijk-vrouwelijke, als oorzaak van de geboorten (want de Hebreeuwse letter jod was het membrum virile, en chavah was Eva)', de moeder van alles wat leeft, of de voortbrengster, de aarde en de natuur. Skinner gelooft daarom dat 'het duidelijk is dat de *volmaakte* [de volmaakte vrouwelijke cirkel of yoni, *numeriek* 20612] als *schepper van de maten* ook als *hermafrodiet* de vorm aanneemt van oorsprong van de *geboorten*; vandaar de fallische vorm en het fallische gebruik ervan.'[6]

Precies; maar 'de fallische vorm en het fallische gebruik ervan' kwamen vele eeuwen later; en de eerste en oorspronkelijke betekenis van Enos, de

---

[1] Abel is Chebel, en betekent 'barensweeën', ontvangenis.

[2] Zie *Isis ontsluierd* (2:469-70), waar wordt gezegd dat Jehovah is samengesteld uit Adam en Eva, en Chavah, en Abel, de *vrouwelijke slang*.

[3] Zie *Isis ontsluierd* (1:397): 'de vereniging van deze twee rassen bracht een *derde* voort: het adamitische ras'.

[4] Genoemd in *Genesis* 5:1.

[5] *Genesis* 5:3.

[6] J.R. Skinner, *The Source of Measures*, 1875, blz. 159.

zoon van Seth, was het eerste *ras* dat op de huidige gebruikelijke manier is geboren uit man en vrouw – want Seth is geen mens maar een *ras*. Vóór
(126) hem was de mensheid hermafrodiet. Terwijl Seth (fysiologisch) het eerste gevolg is na de VAL, is hij ook de *eerste mens*; daarom wordt zijn zoon Enos de 'mensenzoon' genoemd.[1] Seth vertegenwoordigt het *latere* derde ras.

Om de ware mysterienaam AIN SOF – het grenzeloze en eindeloze *niet-iets* – te versluieren, hebben de kabbalisten de samengestelde *attribuut*-benaming van een van de persoonlijke scheppende elohim – die de naam Yah en Jah droeg (de letters *i* en *j* en *y* zijn verwisselbaar), of Jah-Chavah, d.w.z. *mannelijk* en *vrouwelijk*[2] – naar voren geschoven; Jah-Eva een *hermafrodiet*, of de *eerste vorm van de mensheid*, de oorspronkelijke Adam van de aarde, zelfs niet Adam-Kadmon, van wie de 'uit het denkvermogen geboren zoon' mystiek gezien de aardse Jah-Chavah is. En omdat de slimme rabbi-kabbalist dit wist, heeft hij er zo'n geheime naam van gemaakt dat hij die later niet kon onthullen zonder het hele stelsel te verraden, en hij werd dus gedwongen hem *heilig* te maken.

Hoe groot de overeenstemming is tussen Brahmā-Prajāpati en Jehovah-sefiroth, tussen Brahmā-Virāj en Jehovah-Adam, kan alleen een vergelijking tussen de *Bijbel* en de *Purāṇa's* aantonen. Wanneer men deze analyseert en in hetzelfde licht leest, leveren ze het overtuigende bewijs dat ze twee kopieën van hetzelfde origineel zijn – gemaakt in twee ver uit elkaar liggende tijdperken. Vergelijk in verband met dit onderwerp nog eens *Genesis* hfst. 4, verzen 1 en 26 en *Manu* 1:32, en het zal blijken dat ze beide dezelfde betekenis hebben. In *Manu* is Brahmā, die ook zowel mens als god is, en zijn lichaam in mannelijk en vrouwelijk verdeelt, in zijn esoterische betekenis – evenals Jehovah of Adam in de *Bijbel* – de symbolische personificatie van scheppende en *voortbrengende* kracht, zowel goddelijk als menselijk. De *Zohar* verschaft een nog overtuigender bewijs van overeenstemming, terwijl sommige rabbi's woord voor woord bepaalde oorspronkelijke uitdrukkingen uit de *Purāṇa's* herhalen. Zo wordt de 'schepping' van de wereld in de brahmaanse boeken gewoonlijk beschouwd als de līlā, vreugde of spel, het vermaak van de hoogste schepper.

Vishṇu, die dus gescheiden en ongescheiden substantie is, geest en tijd, vermaakt zich als een vrolijke jongen met het spel.[3]

Vergelijk dit met wat in het boek *Noveleth Chokhmah* wordt gezegd:

---

[1] Zie 'Enoichion-Henoch', blz. 602ev in dit deel.

[2] Jod heeft in de kabbala als symbool de hand, de wijsvinger en het liṅga, terwijl het numeriek de volmaakte één is; maar het is ook het getal 10, bij deling mannelijk en vrouwelijk.

[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:2; Wilson, deel 1, blz. 19-20.

De kabbalisten zeggen dat het ontstaan van de werelden gebeurt met *vreugde*, doordat ain sof [?!] zich *verheugde* in zichzelf, en van zichzelf tot zichzelf flitste en straalde . . . wat allemaal vreugde wordt genoemd.[1]

Het is dus niet een 'merkwaardig denkbeeld van de kabbalisten', zoals de zojuist geciteerde schrijver opmerkt, maar een zuiver Indo-Europese gedachte uit de *Purāṇa's*. Maar waarom maakt men van ain sof een schepper?

De 'goddelijke hermafrodiet' is dus Brahmā-Vāch-Virāj; en die van de Semieten, of beter gezegd van de joden, is Jehovah-Kaïn-Abel. Maar de 'heidenen' waren en zijn oprechter en openhartiger dan de latere israëlieten en rabbi's, die ongetwijfeld de ware betekenis van hun exoterische godheid (127)
kenden.

De joden beschouwen de hun gegeven naam – de Jahudi – als een belediging. Toch hebben ze zeker het recht – of zouden dit hebben als ze het slechts wensten – om zich de oude Jahudi te noemen, 'Jah-hoviërs', evenals de brahmanen het recht hebben om zich brahmanen te noemen, *naar hun nationale godheid*. Want Jah-Chavah is de naam van die groep of hiërarchie van scheppende planeetengelen, en onder hun ster heeft hun volk zich ontwikkeld. Hij is een van de planetaire elohim van de besturende groep van Saturnus. Alleen al vers 26 van hfst. 4 van *Genesis*, mits op de juiste manier gelezen, zou hun dit recht geven, want het noemt het nieuwe mensenras, dat afstamt van Seth en Enos, Jehovah, wat iets heel anders is dan de vertaling die in de *Bijbel* wordt aangenomen: 'Ook Seth kreeg een zoon, Enos; toen begonnen de mensen zich *Jah* of Yah-Chavah te noemen', dat wil zeggen *mannen en vrouwen*, de 'heren van schepping'. Men hoeft het bovengenoemde vers maar te lezen in de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst en in het licht van de kabbala om te zien dat het, in plaats van de woorden van de huidige vertaling, moet zijn: 'Toen begonnen de mensen *zich Jehovah te noemen*', wat de juiste vertaling is, en niet: 'Toen begonnen mensen de naam van de Heer aan te roepen' – een al of niet opzettelijk onjuiste vertaling.

Verder behoort de bekende passage: 'Ik heb een man van de Heer verkregen'[2] te luiden: 'Ik heb een man verkregen, gelijk Jehovah.' Luther vertaalde deze passage op één manier, de rooms-katholieken op een heel andere. Bisschop Wordsworth vertaalt: 'Kaïn – *Ik heb* Kaïn *verkregen*, van *Kānithi*, heb ik verkregen.' Luther: 'Ik heb een man verkregen – gelijk de Heer' (Jehovah); en Skinner: 'Ik heb *een mens gemeten*, gelijk *Jehovah*.'[3] Dit laatste is de juiste vertaling, omdat (*a*) een beroemde rabbi, een kabbalist, deze passage precies op deze manier aan de schrijf-

---

[1] Geciteerd in Myer, *Qabbalah*, blz. 110.

[2] *Genesis* 4:1.

[3] J. Ralston Skinner, *The Source of Measures*, 1875, blz. 277.

ster heeft uitgelegd, en (*b*) omdat deze vertaling identiek is met die in de geheime leer van het Oosten met betrekking tot Brahmā.

In *Isis ontsluierd* (2:545) heeft de schrijfster uitgelegd dat 'Kaïn . . . de zoon van de 'Heer' is en niet van Adam (*Genesis* 4:1)'. De 'Heer' is Adam-Kadmon, de 'vader' van *Jodchavah*, 'Adam-Eva', of Jehovah, de zoon van de zondige gedachte, niet de nakomeling van vlees en bloed. Anderzijds is Seth de *leider en de voorouder van de rassen van de aarde*; hij is exoterisch de zoon van Adam, maar esoterisch de nakomeling van Kaïn en Abel, want Abel of Chebel is vrouwelijk, de tegenhanger en vrouwelijke helft van de mannelijke Kaïn, en Adam is de collectieve naam voor man en vrouw: 'mannelijk en vrouwelijk (*zachar va nakobeh*) schiep hij hen . . . en noemde *hun* naam Adam' (*Genesis* 5:2). De verzen in *Genesis* van hfst. 1 tot 5 zijn voor kabbalistische doeleinden opzettelijk met elkaar verward.
(128) Na de MENS van *Genesis* 1:26 en Enos, de mensenzoon van *Genesis* 4:26, na Adam, de eerste androgyn, na Adam-Kadmon, de geslachtloze (de eerste) logos, komen, nadat Adam en Eva zijn gescheiden, ten slotte Jehovah-Eva en Kaïn-Jehovah. Deze stellen verschillende wortelrassen voor, want tussen hen verliepen miljoenen jaren.

Daarom zijn de Indo-Europese en de Semitische theo-antropografieën twee loten van dezelfde stam; hun respectieve personificaties en symbolische personages staan op de hierna genoemde manier met elkaar in verband.

1. Het *onkenbare*, dat op verschillende manieren in de verzen van de *Rig-Veda* wordt aangeduid, zoals door '*niets* was', later 'parabrahman' genoemd; het אין (*ain*, niets, of de 'ain sof' van de kabbalisten), en verder de 'geest' (van God) die boven de wateren zweeft, in *Genesis*. Al deze zijn *identiek*. Bovendien wordt van *Genesis*, hfst. 1, het tweede vers geplaatst als vers 1 in de *geheime* kabbalistische teksten, waar het wordt gevolgd door de elohim 'die de hemel en de aarde scheppen'. Deze opzettelijke verandering in de volgorde van de verzen was nodig voor *monotheïstische* en kabbalistische doeleinden. De vloek van Jeremia (10:11) tegen die elohim (goden) die de hemel en de aarde *niet hebben geschapen*, bewijst dat er andere elohim waren die dit wel hadden gedaan.

2. De 'hemelse' Svāyambhuva-manu, die voortkwam uit Svāyambhū-Nārāyaṇa, de 'uit zichzelf bestaande', en Adam-Kadmon van de kabbalisten, en de androgyne MENS van *Genesis* hfst. 1, zijn eveneens identiek.

3. Svāyambhuva-manu is Brahmā, of de logos; en hij is Adam-Kadmon, die zich in *Genesis* 4:5 scheidt in twee helften, mannelijk en vrouwelijk, en zo Jah-Chavah of Jehovah-Eva wordt; zoals Svāyambhuva-manu of Brahmā zich scheidt om 'Brahmā-Virāj en Vāch-Virāj', mannelijk en vrouwelijk, te worden. Alle andere teksten en versies zijn 'sluiers'.

4. Vāch is de dochter van Brahmā en heet Śatarūpā, ‘de honderdvormige’, en Sāvitrī, ‘voortbrengster’, de moeder van de goden en van alles wat leeft. Ze is identiek met Eva, ‘de moeder (van alle heren of goden of) van alles wat leeft’. Daarnaast zijn er veel andere occulte betekenissen.

Wat in *Isis* is geschreven, is juist, maar versnipperd en werd toen heel voorzichtig uitgedrukt. Bij de esoterische verklaring van het wiel van Ezechiël werd over Jodchavah of Jehovah gezegd:

> Het drietal in het begin van het tetragram drukt de goddelijke schepping op een *spirituele* manier uit, d.w.z. zonder enige vleselijke zonde; het drietal aan het einde geeft uitdrukking aan deze zonde; het is dan vrouwelijk. De naam Eva bestaat uit drie letters; die van de oorspronkelijke of hemelse Adam wordt met één letter geschreven, de jod of yod; daarom moet men niet Jehovah maar (129)
> Ieva of Eva lezen. De Adam van het eerste hoofdstuk is de spirituele, en dus zuivere, androgyne Adam-Kadmon. Als de vrouw voortkomt uit de rib van de tweede Adam (van stof), wordt de zuivere *Maagd* gescheiden, vervalt ‘tot voortplanting’, of de neergaande cyclus, en wordt *Schorpioen*, het symbool van zonde en stof. Terwijl de opgaande cyclus verwijst naar de zuiver spirituele rassen, of de tien antediluviale aartsvaders, worden de prajāpati’s en sefiroth geleid door de scheppende godheid zelf, die Adam-Kadmon of Jodchavah is. Spiritueel is de lagere (Jehovah) de leider van de aardse rassen; deze worden aangevoerd door Henoch, of *Weegschaal*, de zevende, die, omdat hij halfgoddelijk, halfaards is, levend door God zou zijn weggenomen. Henoch, Hermes, en Weegschaal zijn één.[1]

Dit is maar één van de verschillende betekenissen. Het is niet nodig de onderzoeker eraan te herinneren dat *Schorpioen* het astrologische teken van de voortplantingsorganen is. Het aantal aartsvaders varieert, evenals dat van de Indiase rishi’s, en ze zijn onderling verwisselbaar. Overeenkomstig het onderwerp waarop ze betrekking hebben, is hun aantal tien, twaalf, zeven of vijf, en zelfs *veertien*, en ze hebben dezelfde esoterische betekenis als de manu’s of rishi’s.

Bovendien heeft Jehovah, zoals kan worden aangetoond, een groot aantal etymologieën, maar daarvan zijn alleen die *waar* die in de kabbala voorkomen. יהוה (Ieve) is de uitdrukking in het Oude Testament, en werd uitgesproken Ja-va. Inman veronderstelt dat het is samengetrokken uit de twee woorden יהו יה Jaho-Iah, Jaho-Jah, of Jaho is Jah. Met punctuatie is het יְהֹוָה, wat echter een gril van de rabbi’s is om het in verband te brengen met de naam Adonai of אֲדֹנָי, dat dezelfde punten heeft. Het is merkwaardig, en zelfs nauwelijks denkbaar, dat de joden in de oude tijd de naam יהוה als

---

[1] *Isis ontsluierd*, 2:543-4.

Adonai lazen, terwijl ze zoveel namen hadden waarvan Jeho en Jah en Iah deel uitmaakten. Maar zo was het; en Philo Byblius, die ons het zogenaamde fragment van Sanchoniathon geeft, spelde de naam in Griekse letters ΪΕΥΩ, Javo of Jevo. Theodoretus zegt dat de Samaritanen Jahva zeiden, en de joden Jaho. Prof. Gibbs stelt echter de volgende punctuatie voor: יַהֲוֶה (Ja-ha-veh); en hij hakte de gordiaanse knoop van de ware occulte betekenis door. Want in deze laatste vorm, als een Hebreeuws werkwoord, betekent het 'hij zal – zijn'.[1] Het werd ook afgeleid van het Chaldeeuwse werkwoord הֱוָא of הֲוָה eue (eva) of eua (Eva), 'zijn'. En zo was het ook, want pas met Enos, de 'mensenzoon', zouden de werkelijk menselijke rassen beginnen en 'zijn', als mannen en vrouwen. Deze bewering wordt verder bevestigd door Parkhurst, die aan het werkwoord הוה de betekenis geeft van: (1) 'neer-
(130) vallen' (d.w.z. in de voortplanting of de stof), en (2) 'zijn, voortduren' – als *ras*.[2] Het feit dat de geaspireerde vorm van het woord eua (Eva), 'zijn', הוה Heve (Eve) is, wat het vrouwelijke is van יהוה en hetzelfde als Hēbē, de Griekse godin van de jeugd en de Olympische bruid van Hercules, geeft een nog duidelijker beeld van de naam Jehovah in zijn oorspronkelijke tweeslachtige vorm.

Doordat we in het Sanskriet lettergrepen aantreffen als Jah en Yah, bijv. Jāh(navī), 'Ganges', en Jagan-nātha, 'heer van de wereld', wordt het duidelijk waarom Rawlinson in zijn boeken zo overtuigd is van een Indo-Europese of vedische invloed op de vroege mythologie van Babylon. Ook is het niet erg verwonderlijk dat de zogenaamde tien stammen van Israël tijdens de ballingschap verdwenen zonder een spoor achter te laten, als we vernemen dat de joden in feite maar twee stammen hadden – Juda en Levi. De levieten waren bovendien helemaal geen stam, maar een priesterkaste. De nakomelingen zijn de verschillende aartsvaders, hun voorouders, slechts gevolgd in het ijle siderische niets. Er waren inderdaad *Brahms* en *A-brahms* in de oudheid, en voordat de eerste jood was geboren. Ieder volk dacht dat zijn eerste god en goden androgyn waren; en dat kon ook niet anders, want ze beschouwden hun verre oorspronkelijke voorouders, hun tweeslachtige stamvaders, als goddelijke wezens en goden, zoals de Chinezen dat nog doen. En ze waren in zekere zin goddelijk, zoals ook hun eerste menselijke nakomelingen, de 'uit het denkvermogen geboren' oorspronkelijke mensheid, die ongetwijfeld tweeslachtig was, zoals blijkt uit alle oudere symbolen en overleveringen.

Onder de symbolische spreuken en de bijzondere manier van uitdrukken van de priesters van de oudheid liggen aanduidingen verborgen over wetenschappen

---

[1] Zie ter vergelijking *Hosea* 12:6, waar deze punctuatie voorkomt.
[2] John Parkhurst, *Hebrew and English Lexicon*, 1799, blz. 155.

die in de tegenwoordige cyclus nog niet zijn ontdekt. Hoe goed een onderzoeker ook bekend is met het hiëratische schrift en het stelsel van hiërogliefen van de Egyptenaren, hij moet vóór alles leren hun geschriften nauwkeurig te bestuderen. Hij moet zich met passer en liniaal in de hand ervan overtuigen dat het beeldschrift dat hij onderzoekt, nauwkeurig overeenkomt met *bepaalde vaste meetkundige figuren* die de verborgen sleutels tot zulke geschriften zijn, voordat hij zich aan een interpretatie waagt.

Maar er zijn mythen die voor zich spreken. Tot deze klasse kunnen we de tweeslachtige eerste scheppers van elke kosmogonie rekenen. De Griekse Zeus-Zēn (aether), en zijn vrouwen Chthonia (de chaotische aarde) en Mētis (water); Osiris en Isis-Latona – waarbij eerstgenoemde god ook aether voorstelt, de eerste emanatie van de hoogste godheid, Amon, de eerste bron van licht; de godin stelt ook hier aarde en water voor; Mithras, de uit een rots geboren god, het symbool van het mannelijke wereldvuur, of het verpersoonlijkte oorspronkelijke licht, en Mithra, de vuurgodin, tegelijk zijn moeder en zijn vrouw; het zuivere element vuur (het actieve of mannelijke beginsel) beschouwd als licht en warmte, samen met aarde en water, of stof, het vrouwelijke of passieve element van de kosmische voortbrenging.[1]

Dit alles zijn herinneringen aan de oorspronkelijke goddelijke hermafrodiet.

[1] *Isis ontsluierd*, 1:224.

(131)

Stanza 6

De evolutie van de ‘zweetgeborenen’

§ (22) Vervolg van de evolutie van de drie rassen. (23) Het tweede ras schept het derde en gaat ten onder.

22. Het tweede ontwikkelde daarna de zweetgeborenen[1], het derde (*ras*). Het zweet groeide, zijn druppels groeiden, en de druppels werden hard en rond. De zon verwarmde het; de maan koelde het af en gaf het vorm; de wind voedde het tot het rijp was. De witte zwaan van het sterrengewelf (*de maan*) overschaduwde de grote druppel. Het ei van het toekomstige ras, de mens-zwaan (*haṃsa*) van het latere derde (*a*). Eerst mannelijk-vrouwelijk, dan man en vrouw (*b*).

(*a*) De tekst van de stanza geeft duidelijk aan dat het menselijk embryo van buitenaf werd gevoed door kosmische krachten, en dat de ‘vader-moeder’ kennelijk de kiem verschafte die rijp werd: naar alle waarschijnlijkheid een ‘zweetgeboren ei’, dat op een of andere mysterieuze manier moest worden uitgebroed, gescheiden van de ‘dubbele’ ouder. Het is betrekkelijk gemakkelijk zich een eierleggende mensheid voor te stellen, omdat de mens zelfs nu in zekere zin ‘ei-geboren’ is. Bovendien noemt Magendie ‘een geval waarin de navelstreng was afgescheurd en geheel tot een litteken was vergroeid’ en het kind toch levend werd geboren, en hij vraagt nadrukkelijk: ‘Hoe werd in dit organisme de circulatie op gang gehouden?’[2] Op de volgende bladzijde zegt hij: ‘Op dit moment is niets bekend over de werking van de spijsverteringsorganen van de foetus’; en over de voeding ervan stelt hij de vraag: ‘Wat kunnen we dus zeggen over de voeding van de foetus? De fysiologieboeken bevatten op dit punt slechts *vage vermoedens*.’ ‘Ja, maar’, zal de scepticus aanvoeren, ‘het boek van Magendie behoort tot de vorige generatie, en de wetenschap heeft sindsdien zulke vorderingen

---

[1] Noot vert.: In de ‘Stanza’s uit het Boek van Dzyan’ in dit deel schrijft HPB hier ‘ei-geborenen’, in plaats van ‘zweetgeborenen’.

[2] F. Magendie, *Précis élémentaire de physiologie*, 1819, deel 2, blz. 446.

gemaakt dat men deze niet langer het stigma van zijn onwetendheid kan laten dragen'. Maar laten we ons dan wenden tot een hoge autoriteit op het gebied van de fysiologie, namelijk Sir M. Foster, en we zullen zien dat hij ten nadele van de hedendaagse wetenschap het volgende zegt:

> Over het ontstaan en de ontwikkeling van de functies in het embryo weten we bijna niets. We weten nauwelijks iets over de verschillende stadia waarin de oorspronkelijke basiseigenschappen van het protoplasma van het ovum worden gedifferentieerd tot de complexe verschijnselen die we in dit boek hebben geprobeerd te verklaren.[1] (132)

De studenten van Trinity College, Cambridge, kunnen nu beter zo vriendelijk zijn een sluier om het beeld van Hygeia te hangen en de borstbeelden van Galenus en Hippokratēs te blinddoeken, want anders zullen deze verwijtend op hun ontaarde afstammelingen neerzien. Eén verder feit moet worden vermeld. Sir M. Foster bewaart wijselijk het stilzwijgen over het geval van de verbroken navelstreng dat door zijn grote Franse collega werd geciteerd.

Dit is een heel opmerkelijke mededeling, zoals in de Toelichtingen wordt uitgelegd. Ter verduidelijking: nadat het eerste ras het tweede had geschapen door 'knopvorming', zoals zojuist werd verklaard, laat het tweede ras het derde ontstaan – dat zelf is verdeeld in drie verschillende delen, die bestaan uit mensen die op diverse manieren zijn voortgebracht. De eerste twee daarvan werden voortgebracht door een methode van eivorming die vermoedelijk aan de hedendaagse biologie onbekend is. Terwijl de eerste onderrassen van de derde mensheid hun soort voortplantten door een soort uitzweting van vocht of levensfluïdum, waarvan de druppels samenvloeiden tot een eivormige bal – of zullen we zeggen een ei? – die diende als een uitwendig voertuig waarin een foetus en kind werden voortgebracht, veranderde de manier van voortplanting bij de latere rassen, althans wat de gevolgen ervan betreft. De baby's van de eerste rassen waren volkomen geslachtloos – voor zover we weten zelfs vormloos;[2] maar die van de latere rassen werden androgyn geboren. De scheiding van de geslachten vond plaats in het *derde* ras. Nadat de mensheid eerst aseksueel was geweest, werd ze nu uitgesproken hermafrodiet of tweeslachtig; en ten slotte begonnen de mensdragende eieren, geleidelijk en bijna onmerkbaar in hun evolutionaire ontwikkeling, eerst wezens voort te brengen waarin het ene geslacht het andere overheerste, en ten slotte duidelijk onderscheiden mannen en vrouwen. En laten we nu naar bevestiging van deze

[1] *A Text Book: Physiology*, 1880, blz. 699.
[2] Zie *Timaeus*, 42a; *Symposium*, 189d,e, 190.

beweringen zoeken in de religieuze legenden van het Oosten en het Westen. Laten we eerst het 'ei-geboren ras' nemen. Denk aan Kaśyapa, de vedische wijze, en de vruchtbaarste schepper. Hij was de zoon van Marīchi, Brahmā's uit het denkvermogen geboren zoon; en hij wordt voorgesteld als de vader van onder andere de nāga's, of slangen. Exoterisch zijn de nāga's halfgoddelijke wezens met een menselijk gezicht en de staart van een slang. Toch was er een ras van nāga's, naar zeggen slechts duizend in getal, geboren of beter gezegd voortgekomen uit Kadru, Kaśyapa's vrouw, met *het doel Pātāla te bevolken*, dat onmiskenbaar Amerika is, zoals zal worden aangetoond; en er was een NĀGADVĪPA, een van de zeven delen van Bhāratavarsha, d.w.z. India, bewoond door een volk dat dezelfde naam droeg, en dat, zoals zelfs sommige oriëntalisten erkennen, *historisch* is, en tot in onze tijd veel sporen heeft achtergelaten.

Het punt waarop we nu de meeste nadruk leggen is dat de evolutie van de mens – welke oorsprong men hem ook toeschrijft – plaatsvond in deze volgorde: (1) geslachtloos, zoals alle eerste vormen; (2) dan werd hij door
(133) een natuurlijke overgang 'een opzichzelfstaande hermafrodiet', een tweeslachtig wezen; en (3) ten slotte werd hij gescheiden en werd wat hij nu is. De wetenschap leert ons dat alle oorspronkelijke vormen, hoewel geslachtloos, 'toch het vermogen behielden de processen van geslachtloze vermenigvuldiging te ondergaan'; waarom zou dan de mens van die natuurwet zijn uitgesloten? Tweeslachtige voortplanting is een evolutie, een gespecialiseerde en vervolmaakte vorm op het gebied van de stof, van de voortplanting door splitsing. De occulte leringen zijn bij uitstek panspermisch, en de oudste geschiedenis van de mensheid is alleen 'voor gewone stervelingen' verborgen. De geschiedenis van de oorspronkelijke rassen is voor de ingewijden dan ook niet in het graf van de tijd begraven, zoals voor de wetenschap van niet-ingewijden. We durven het dus aan de leer duidelijk te formuleren, omdat we worden gesteund, enerzijds door die wetenschap die ons een voortgaande ontwikkeling en een innerlijke oorzaak voor elke uitwendige verandering laat zien als een natuurwet; en anderzijds door een onvoorwaardelijk vertrouwen in de wijsheid – we kunnen zelfs zeggen de alwijsheid – van de universele overleveringen, verzameld en bewaard door de ingewijden, die ze tot een bijna feilloos stelsel hebben vervolmaakt.

In een knap artikel dat ongeveer 15 jaar geleden werd geschreven, toont onze geleerde en geachte vriend prof. Alexander Wilder uit New York de absolute logica en de noodzaak aan van het geloof dat 'het oorspronkelijke ras tweeslachtig' was, en hij geeft er een aantal wetenschappelijke redenen voor.[1] Zijn eerste argument is

[1] Zie de fragmenten uit dat artikel in *The Theosophist*, februari 1883, blz. 112-14.

dat een groot deel van het plantenrijk het verschijnsel van tweeslachtigheid vertoont . . . de classificatie van Linnaeus noemt bijna alle planten zo. Dit is zowel het geval bij de hogere families van het plantenrijk als bij de lagere vormen, van de hennep tot de Italiaanse populier en de ailanthus. In het dierenrijk, in het leven van de insecten, brengt de mot een worm voort, zoals in de mysteriën het grote geheim werd uitgedrukt: 'Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco.' De familie van de koraaldieren, die volgens Agassiz in het huidige geologische tijdperk honderdduizenden jaren aan het opbouwen van het schiereiland Florida heeft gewerkt . . . brengt haar nakomelingen uit zichzelf voort, zoals de knoppen en takken van een boom. Bijen hebben daarop enigszins gelijkende eigenschappen . . . De aphiden of bladluizen gedragen zich als amazonen, en *maagdelijke ouders* houden het ras tijdens tien opeenvolgende generaties in stand.

Wat zeggen de oude wijzen, de filosoof-leraren van de oudheid? Aristophanēs spreekt in Plato's *Symposium* (189-90) als volgt over dit onderwerp:

Onze natuur was vroeger niet dezelfde als nu. Ze was androgyn, de vorm en de naam hadden zowel iets mannelijks als iets vrouwelijks . . . Hun lichamen waren rond, en ze bewogen zich al ronddraaiend voort.[1] Ze hadden een verschrikkelijke kracht en een kolossale eerzucht. Daarom *deelde* Zeus *elk van hen in tweeën*, en maakte hen zó zwakker; Apollo sloot op zijn aanwijzing hun huid. (134)

Meshia en Meshiane waren bij de oude Perzen maar één enkel individu. 'Ze onderwezen ook dat mensen het product waren van de levensboom, en in androgyne paren groeiden, tot ze bij een volgende verandering van de menselijke vorm werden gescheiden.'[2]

In de *Toledoth* (boek van de geslachten) van Adam zal het vers 'God schiep (*bara*, bracht voort) de mens naar zijn beeld, naar het beeld van God schiep hij hem, mannelijk en vrouwelijk schiep hij hen', indien men het esoterisch leest, de ware betekenis opleveren, namelijk: 'De elohim [goden] brachten uit zichzelf [door modificatie] de mens voort naar hun beeld . . . ze schiepen *hem* [de collectieve mensheid, of Adam], mannelijk en vrouwelijk schiep *hij* [de collectieve godheid] hen.'[3] Dit maakt het esoterische denkbeeld duidelijk. Het *geslachtloze* ras was hun eerste voort-

---

[1] Vergelijk het visioen van Ezechiël (hfst. 1) van de vier goddelijke wezens die 'de gestalte van een mens hadden' en toch de gedaante van een wiel; 'als ze gingen, gingen ze op hun vier zijden . . . want de geest van het levende schepsel was in het wiel'.

[2] Wilder, 'The primeval race double-sexed', *The Theosophist*, februari 1883, blz. 113.

[3] Eugibinus, een christen, en de rabbi's Samuel, Manasseh ben Israel en Maimonides onderwezen dat 'Adam *twee* gezichten en *één* lichaam had, en vanaf het begin zowel mannelijk als vrouwelijk was – mannelijk aan de ene kant en vrouwelijk aan de andere [evenals Manu's Brahmā]; maar later werden de delen gescheiden'. *Psalm* 139 van David, geciteerd door rabbi Jeremia ben Eliazar, is een bewijs hiervan. 'U heeft mij *gevormd* van achteren

brengsel, een modificatie *van* en *uit* henzelf, de zuivere spirituele bestaansvormen; en dit was Adam die nog *alleen* was. Dan kwam het *tweede* ras: Adam-Eva of Jod-Chavah, passieve androgynen; en ten slotte het *derde*, of de 'zich *scheidende* hermafrodieten', Kaïn en Abel, die het vierde, Seth-Enos, enz., voortbrengen. Dit derde, het laatste halfspirituele *ras*, was ook het laatste voertuig van de goddelijke en aangeboren wijsheid, die was ingeboren in de Henochs, de zieners van die mensheid. Het *vierde*, dat had geproefd van de vrucht van de boom van goed en kwaad – wijsheid die al was verenigd met aardse en dus *onzuivere* intelligentie[1] – moest als gevolg daarvan die wijsheid verkrijgen door inwijding en grote inspanning. En de vereniging van wijsheid en intelligentie, waarbij de eerste de laatste *bestuurt*, wordt in de hermetische boeken 'de God die de dubbele vruchtbaarheid van de twee geslachten bezit' genoemd. Mystiek gezien werd Jezus als mannelijk-vrouwelijk beschouwd. Zie ook in de *orfische hymnen*,
(135) die tijdens de mysteriën werden gezongen: 'Zeus is een man, Zeus is een onsterfelijke maagd.'[2] De Egyptische Amon was in zijn andere helft de godin Neith. Jupiter heeft vrouwenborsten, Venus heeft op sommige van haar beelden een baard, en Iḍā, de godin, is tevens Sudyumna, de god, als nakomeling van Vaivasvata.

Prof. A. Wilder zegt:

> In de naam *Adam*, of mens, ligt deze dubbele bestaansvorm besloten. Hij is identiek met Athamas, of Thomas (in het Tamil, *Tam*), die wordt weergegeven door het Griekse didymos, een tweeling. Indien dus de eerste vrouw werd gevormd na de eerste man, moet ze als logische noodzakelijkheid 'uit de man zijn genomen' . . . en de *rib* die de elohim van de man had genomen, 'maakte hij tot een vrouw' [*Gen.* 2]. Het hier gebruikte Hebreeuwse woord is tsala, dat wordt vertaald zoals we hebben aangegeven. Het is gemakkelijk de legende terug te vinden in Berosus, die zegt dat Thalatth (de Omoroca, of Vrouwe van Urka) het begin van de schepping was. Ze was ook Telita, de koningin van de maan . . . De twee tweelinggeboorten van *Genesis*, die van Kaïn en Abel, en van Ezau en Jacob, weerspiegelen dezelfde gedachte. *De naam 'Chebel' is dezelfde als Eva*, en zijn kenmerkende eigenschap schijnt vrouwelijkheid te zijn. 'Begeerte zal naar jou uitgaan,' zei de Heer God

---

en van voren' (139:5), niet *omsloten* zoals in de *Bijbel* staat, wat absurd en zonder betekenis is, en dit bewijst volgens prof. Wilder 'dat de oorspronkelijke vorm van de mensheid androgyn was'.

[1] Zie de vereniging van *chokhmah*, wijsheid, met *binah*, intelligentie, of Jehovah, de demiurg, die in de *Spreuken* van Salomo (8:2) *inzicht* wordt genoemd. De *wijsheid* (de goddelijke occulte wijsheid) roept tot de mensen: 'Onnozele mensen, word toch eens verstandig, *dwazen*, *denk eens na!*' (8:5). Het is *geest* en *stof*, de *nous* en de *psyche*; over laatstgenoemde zegt *Jacobus* (3:15) dat ze 'aards, ongeestelijk en demonisch' is.

[2] Cory, *Ancient Fragments*, 1832, herdruk Wizards Bookshelf, 1975, blz. 296; Aristoteles, *De mundo*, 7:1-4.

tegen Kaïn, 'en jij zult over hem heersen'. Hetzelfde werd tegen Eva gezegd: 'Je begeerte zal uitgaan naar je man, en hij zal over je heersen' [*Gen.* 3:16].[1]

Het is dus een axioma in de geheime leer dat het *derde* menselijke wortelras oorspronkelijk uit tweeslachtige entiteiten bestond. Zijn maagdelijke individuen werden tot 'goden' verheven, omdat dat ras hun 'goddelijke dynastie' vertegenwoordigde. Tegenwoordig stelt men zich tevreden met het vereren van de mannelijke helden van het vierde ras, die goden schiepen naar hun eigen geslachtelijke evenbeeld, terwijl de goden van de oorspronkelijke mensheid 'mannelijk en vrouwelijk' waren.

Zoals in deel 1 is gezegd, ontwikkelden de mensheden zich in overeenstemming en parallel met de vier elementen, waarbij elk nieuw ras fysiologisch werd aangepast aan het daaraan toegevoegde element. Ons vijfde ras nadert snel het vijfde element – noem het als u wilt interstellaire ether – dat echter meer te maken heeft met psychologie dan met natuurkunde. Wij mensen hebben geleerd in elk klimaat te leven, hetzij koud of tropisch, maar de eerste twee rassen hadden niets met het klimaat uit te staan, en ze waren ook niet afhankelijk van de temperatuur of de veranderingen daarin. En op deze manier, zo leert men ons, leefden de mensen tot het einde van het derde wortelras, toen over de hele aardbol een eeuwige lente heerste, zoals nu de bewoners van Jupiter genieten; een 'wereld', zegt Flammarion, 'die niet zoals de onze aan de wisselvalligheid van de seizoenen of aan plotselinge temperatuursveranderingen onderworpen is, maar die zich verheugt in de rijkdom van een eeuwige lente'.[2] De astronomen die beweren dat Jupiter in een vloeibare toestand verkeert, in onze betekenis van het woord, worden uitgenodigd hun geschil met deze geleerde Franse astronoom tot een oplossing te brengen.[3] Men moet echter altijd in het oog houden dat de genoemde (136)

---

[1] Wilder, 'The primeval race double-sexed', *The Theosophist*, februari 1883, blz. 113-14.

[2] *La pluralité des mondes habités*, 1869, blz. 71.

[3] Een in 1881 door Mattieu Williams ontwikkelde hypothese schijnt op de astronomen maar weinig indruk te hebben gemaakt. De schrijver van *The Fuel of the Sun* zegt in *Knowledge* van 4 april 1884 (blz. 218): 'Als ik nu de onderzoekingen van dr. Andrews toepas op de omstandigheden waarin de zon verkeert . . . kom ik tot de conclusie dat de zon *geen kern* heeft, hetzij vast, vloeibaar, of gasvormig, maar bestaat uit gedissocieerde stof in de kritische toestand, omringd, in de eerste plaats, door een omhulsel van vlammen, ontstaan door de recombinatie van de gedissocieerde stof, en daaromheen een ander omhulsel van dampen, ontstaan door dit combineren.'

Dit is een nieuwe theorie die kan worden toegevoegd aan andere hypothesen, *alle wetenschappelijk en orthodox*. De betekenis van de '*kritische* toestand' wordt door M. Williams verklaard in hetzelfde tijdschrift (9 dec. 1881, blz. 110), in een artikel over 'Vaste stoffen, vloeistoffen en gassen'. Over een proef met koolzuur door dr. Andrews zegt hij: 'Wanneer 88° wordt bereikt, verdwijnt de grens tussen vloeistof en gas; *vloeistof en gas hebben zich vermengd tot één mysterieus tussenliggend fluïdum; de hele buis is gevuld*

'eeuwige lente' slechts een toestand is *die als zodanig door de bewoners van Jupiter wordt gekend*. Het is geen 'lente' *zoals wij die kennen*. In dit voorbehoud ligt de verzoening tussen de twee hier geciteerde theorieën. Beide bevatten *gedeeltelijke* waarheden.

---

met een onduidelijk fluctuerend iets – een geëtheriseerde vloeistof of een zichtbaar gas. Wanneer je een roodgloeiende pook tussen je oog en het licht houdt, zie je een opstijgende golfbeweging van wat lijkt op vloeibare lucht. Het *hybridische* fluïdum in de buis komt hiermee overeen, maar is waarneembaar dichter, en staat kennelijk tussen de vloeibare en de gasvormige toestand van de stof in, zoals pek of stroop tussen vaste en vloeibare lichamen in staan.

De temperatuur waarbij dit gebeurt, is door dr. Andrews de 'kritische temperatuur' genoemd; hier zijn de gasvormige en de vloeibare toestanden 'continu', en het is waarschijnlijk dat *alle andere substanties die* in beide toestanden *kunnen bestaan*, hun eigen specifieke kritische temperatuur hebben.'

Bij zijn verdere beschouwingen over deze 'kritische' toestand verkondigt Mattieu Williams enkele beslist *occulte* theorieën over Jupiter en andere planeten. Hij zegt: '*Onze denkbeelden over vaste stoffen, vloeistoffen, en gassen zijn afgeleid van onze ervaringen van de toestand van de stof hier op deze aarde. Als we naar een andere planeet konden worden verplaatst, dan zouden ze op een eigenaardige manier veranderen*. Op Mercurius zou water tot de condenseerbare gassen behoren; op Mars tot de smeltbare vaste stoffen; maar waartoe op Jupiter?

Recente waarnemingen geven ons het recht laatstgenoemde planeet als een miniatuurzon te beschouwen, met een uitwendig omhulsel van wolkachtige stof, blijkbaar van gedeeltelijk gecondenseerd water, maar gloeiend heet, of waarschijnlijk nog heter, vanbinnen. Zijn dampkring is kennelijk enorm dik, en omdat de zwaartekracht aan zijn zichtbare oppervlak tweeënhalf keer zo groot is als aan ons aardoppervlak, moet de atmosferische druk beneden dit zichtbare oppervlak al afdalend snel de waarde bereiken waarbij waterdamp in zijn kritische toestand wordt gebracht. Hieruit kunnen we afleiden dat *de oceanen van Jupiter niet bestaan uit bevroren, vloeibaar, of gasvormig water, maar oceanen of atmosferen van kritisch water zijn. Indien daarin vissen of vogels zwemmen of vliegen, moeten ze een heel kritische structuur bezitten*.

Omdat de massa van Jupiter 300 keer zo groot is als die van de aarde, en zijn samendrukkende energie naar het middelpunt toe daarmee evenredig is, zouden zijn stoffen – indien ze lijken op die van de aarde, en niet heter zijn – aanmerkelijk dichter moeten zijn; de planeet zou een grotere dichtheid moeten hebben; maar we weten – uit de beweging van zijn satellieten – dat zijn dichtheid in plaats daarvan minder dan een vierde is van die van de aarde. Dit wettigt de conclusie dat de planeet ontzettend heet is; want zelfs waterstof zou in koude toestand onder zo'n druk dichter worden dan Jupiter.

Omdat alle elementaire substanties kunnen bestaan als vaste stoffen, vloeistoffen, of gassen, of in kritische toestand, afhankelijk van de omstandigheden van temperatuur en druk, heb ik het recht tot de hypothetische conclusie te komen dat *Jupiter noch een vaste, een vloeibare, of een gasvormige planeet is, maar een kritische planeet, of een bol die inwendig is samengesteld uit gedissocieerde elementen in kritische toestand, en omgeven door een dichte atmosfeer van hun dampen* en die van enkele van hun verbindingen, zoals water. Dezelfde redenering geldt voor Saturnus en andere grote planeten met een kleine dichtheid.' (*Knowledge*, 23 dec. 1881, blz. 157.)

Het is fijn om te zien dat de *wetenschappelijke verbeelding* elk jaar dichter bij het grensgebied van onze occulte leringen komt.

Het is dus een universele overlevering dat de mensheid zich uit een bijna doorschijnende toestand van het weefsel geleidelijk heeft ontwikkeld tot haar tegenwoordige vorm, en niet door een wonder en evenmin door geslachtsgemeenschap. Dit is bovendien in volledige overeenstemming met de oude filosofieën – vanaf die van Egypte en India met hun goddelijke dynastieën tot die van Plato toe. En al deze algemeen verspreide denkbeelden behoren tot de categorie van de 'intuïties' en 'hardnekkige opvattingen' in het volksgeloof, waarvan er sommige onuitroeibaar zijn. Zulke denkbeelden zijn, zoals Louis Figuier opmerkt, 'vaak het resultaat van de wijsheid en de waarnemingen van een oneindig aantal generaties van mensen'. Want '*een overlevering die overal in dezelfde vorm bestaat, heeft het volle gewicht van een wetenschappelijk getuigenis*'.[1] En de allegorieën van de *Purāṇa's* bevatten meer dan één zo'n overlevering, zoals is aangetoond. Bovendien wordt de leer dat het eerste ras van de mensheid uit de chhāyā's (astrale beelden) van de pitri's werd gevormd, volledig bevestigd in de *Zohar*. 'In de tsalam (het schaduwbeeld) van de elohim [de pitri's], werd Adam (de mens) gemaakt.'[2] (137)

Herhaaldelijk is het bezwaar gemaakt dat, hoe hoog het metafysische denken in het oude India ook stond, de oude Egyptenaren zich toch op niets anders konden beroemen dan op grove afgodendienst en dierenverering, terwijl Hermes het werk zou zijn van Griekse mystici die in Egypte woonden. Hierop kan één antwoord worden gegeven: een rechtstreeks bewijs dat de Egyptenaren in de geheime leer geloofden, is dat ze daarin bij de inwijding werden onderwezen. Laat wie bezwaar maakt de *Eclogae Physicae et Ethicae* van Stobaeus raadplegen, de Griekse verzamelaar van oude fragmenten, die in de 5de eeuw n.Chr. leefde. Het volgende is een door hem gemaakt afschrift van een oud hermetisch fragment, dat de Egyptische theorie over de ziel bevat. Letterlijk vertaald staat er:

Uit één ziel, die van het AL, ontstaan alle zielen, die zich verspreiden alsof ze opzettelijk over de wereld werden verdeeld. Deze zielen ondergaan veel vormveranderingen; de al kruipende dieren veranderen in waterdieren; uit deze waterdieren komen landdieren voort, en uit deze de vogels. Uit de wezens die hoog in de lucht [de hemel] wonen, worden mensen geboren. Bij het bereiken van de staat van mens, ontvangen de zielen het beginsel van [bewuste] onsterfelijkheid, worden geesten, en worden dan opgenomen in het koor van de goden.[3] (138)

---

[1] *The Day after Death*, 1874, blz. 23.

[2] *Zohar*, 3:159ab; vgl. Isaac Myer, *Qabbalah*, blz. 420.

[3] Stobaeus, *Physica*, 1:41:48; Meineke's Trübner's ed., Leipzig, 1860, deel 1, blz. 306.

23. De zelfgeborenen waren de chhāyā's, de schaduwen van de lichamen van de zonen van de schemering. Water noch vuur kon hen vernietigen. Hun zonen werden (*wel vernietigd*) (*a*).

(*a*) Dit vers kan niet worden begrepen zonder hulp van de Toelichtingen. Het betekent dat het eerste wortelras, de 'schaduwen' van de voorouders, niet kon worden verwond of door de dood vernietigd. Omdat ze zo etherisch en zo weinig menselijk van samenstelling waren, konden ze door geen enkel element – water of vuur – worden aangetast. Maar hun 'zonen', het tweede wortelras, konden worden vernietigd, en dit gebeurde ook. Evenals de 'voorouders' volledig opgingen in hun eigen astrale lichamen, die hun nakomelingen waren, zo werden die nakomelingen opgenomen in hun afstammelingen, de 'zweetgeborenen'. Deze vormden de tweede mensheid – die bestond uit de meest heterogene, gigantische halfmenselijke monsters – de eerste pogingen van de stoffelijke natuur om menselijke lichamen te vormen. De eeuwig bloeiende landen van het tweede continent (Groenland, onder andere) werden achtereenvolgens veranderd van Edens met hun eeuwige lente tot een Hades van de Hyperboreeërs. Deze transformatie was een gevolg van de verplaatsing van de grote wateren van de aardbol, en van oceanen die hun beddingen verlegden; en het grootste deel van het tweede ras kwam om bij deze eerste grote stuiptrekking van de evolutie en consolidatie van de aardbol tijdens het tijdperk van de mens. Er zijn al vier van zulke grote rampen geweest.[1] En we kunnen als de tijd daarvoor gekomen is voor onszelf een vijfde verwachten.

Enkele woorden over 'zondvloeden' en 'noachs'

De berichten in de verschillende *Purāṇa's* over onze voorouders zijn even tegenstrijdig *in hun details* als al het andere. Terwijl bijvoorbeeld in de *Rig-Veda* Iḍā (of Ilā) de lerares van Vaivasvata-manu wordt genoemd, maakt Sāyaṇa van haar een godin die over de aarde heerst, en volgens het *Śatapatha-Brāhmaṇa* is ze Manu's dochter, een *geschenk van zijn offer*, en later zijn (Vaivasvata's) *vrouw*, *bij wie hij het ras van de Manu's verwekte*. Ook in de *Purāṇa's* is ze Vaivasvata's dochter, maar tevens de vrouw van Budha (wijsheid), de onwettige zoon van de maan (Soma), en Tārā, de vrouw van de planeet Jupiter (Brihaspati). Voor de leek lijkt dit allemaal een warboel,

[1] De eerste vond plaats toen wat nu de noordpool is, van de latere continenten werd gescheiden.

maar voor de occultist heeft het een diepe filosofische betekenis. Al op het eerste gezicht ziet men dat het verhaal een verborgen en heilige betekenis heeft, maar alle details zijn zo opzettelijk door elkaar gehaald dat alleen het (139)
geoefende oog van een ingewijde ze kan volgen en de gebeurtenissen in hun juiste volgorde kan zetten.

Het verhaal, zoals het in het *Mahābhārata* wordt verteld, slaat de grondtoon aan, maar toch moet het worden verklaard met behulp van de verborgen betekenis van de *Bhagavad Gītā*. Het is *het voorspel van het drama* van onze (vijfde) mensheid. Terwijl Vaivasvata zich aan de rivieroever met vrome overpeinzingen bezighoudt, smeekt een vis hem om bescherming tegen een grotere vis. Hij redt hem en doet hem in een kruik, waar de vis, die groter en groter wordt, hem het nieuws meedeelt van de komende zondvloed. Deze vis is de bekende Matsya-avatāra, de eerste avatāra van Vishṇu, de Dagon[1] van de Chaldeeuwse Xisuthrus, en nog veel meer. Het verhaal is te goed bekend om te moeten worden herhaald. Vishṇu beveelt een schip te bouwen, waarin Manu samen met de zeven rishi's wordt gered, hoewel laatstgenoemden in andere teksten ontbreken. Hier stellen de zeven rishi's de *zeven rassen*, de zeven beginselen, en verschillende andere dingen voor, want in deze veelvoudige allegorie ligt weer een dubbel mysterie besloten.

We hebben elders gezegd dat de grote vloed verschillende betekenissen heeft, en dat deze evenals de VAL betrekking heeft op zowel spirituele als fysieke, kosmische en aardse gebeurtenissen: zo boven, zo beneden. Kortom, het schip of de ark – navis – als symbool van het vrouwelijke voortbrengende beginsel, wordt aan de hemel weergegeven door de maan, en op aarde door de moederschoot, omdat beide de voertuigen en draagsters zijn van de zaden van het leven en het zijn, die door de zon, of Vishṇu, het mannelijke beginsel, tot leven worden gebracht en worden bevrucht.[2] De eerste kosmische vloed verwijst naar de oorspronkelijke schepping, of de vorming van de hemel en de aarden, waarbij chaos en de grote afgrond staan voor de 'vloed', en de maan voor de 'moeder', uit wie alle levenskiemen voortkomen.[3] Maar ook de aardse zondvloed en het verhaal daarover heeft een (140)

[1] We moeten bedenken dat Ea, Anu, en de oorspronkelijke Bel aan het hoofd van alle Babylonische goden stonden; en dat Ea, de eerste, de god van de wijsheid was, de grote 'god van het licht' en van de AFGROND, en dat hij werd vereenzelvigd met Oannes of de bijbelse Dagon – de mens-vis die uit de Perzische Golf oprees.

[2] Zie afd. 2, 'Het heilige der heiligen', blz. 521ev.

[3] Pas veel later werd de maan een mannelijke god; bij de hindoes was hij Soma, bij de Chaldeeën Nannak of Nannar, en Sin, de zoon van Mulil, de oudere Bel. De 'Akkadiërs' noemden hem de 'heer van de schimmen'; en hij was de god van Nippur (Niffer) in Noord-Babylonië. Mulil liet de wateren van de vloed uit de hemel op aarde vallen, en daarom wilde Xisuthrus hem niet toestaan zijn altaar te naderen. Zoals assyriologen nu hebben vastgesteld, is het noordelijke Nippur het centrum vanwaar de Chaldeeuwse (zwarte)

tweevoudige betekenis. In één geval heeft hij betrekking op dat mysterie waarbij de mensheid voor totale vernietiging werd gespaard, doordat de sterfelijke vrouw aan het einde van het derde ras tot de vruchtbodem van de menselijke nakomelingen werd gemaakt,[1] en in het andere geval op het werkelijke en historische verzinken van Atlantis. In beide gevallen wordt de 'menigte' – of de manu die het *nageslacht* redde – Vaivasvata-manu genoemd. Vandaar de verschillen tussen de versies van de *Purāṇa's* en andere versies; terwijl in het *Śatapatha-Brāhmaṇa* Vaivasvata een dochter voortbrengt en bij haar het ras van Manu verwekt, wat een verwijzing is naar de eerste menselijke manushya's, die vrouwen moesten scheppen door *wilskracht* (kriyāśakti), vóór ze als een onafhankelijke sekse op natuurlijke manier uit de hermafrodieten werden geboren, en die dus werden beschouwd als de *dochters* van hun scheppers. De verhalen van de *Purāṇa's* maken van haar (Iḍā of Ilā) de vrouw van Budha (wijsheid). Deze versie heeft betrekking op de gebeurtenissen van de Atlantische vloed, toen Vaivasvata, de grote wijze op aarde, verhinderde dat het vijfde wortelras tegelijk met de overblijfselen van het vierde werd vernietigd.

Dit wordt heel duidelijk aangetoond in de *Bhagavad Gītā* (10:6), waar Krishṇa zegt:

> De zeven grote rishi's, de *vier voorafgaande manu's*, die deel hebben aan mijn essentie, werden uit mijn denkvermogen geboren: uit hen ontstonden (werden geboren) de mensenrassen en de wereld.

De vier voorafgaande 'manu's' van de zeven, zijn hier de vier rassen[2]

---

magie zich verspreidde, en is Eridu (het zuidelijke) de oorspronkelijke zetel van de eredienst van de cultuurgod, de god van de goddelijke wijsheid – terwijl de zonnegod overal de hoogste godheid was. Bij de joden staat de maan in verband met de Jehovah van Israël en zijn nakomelingen, omdat Ur de voornaamste zetel van de verering van de maangod was, en omdat over Abraham wordt gezegd dat hij was gekomen uit Ur, toen hij van A-bra(h)m, Abraham werd.

[1] Toen Nārada, de maagdelijke asceet, dreigde aan de mensheid een einde te maken door Daksha's zonen te verhinderen zich voort te planten.

[2] Dit wordt door een geleerde brahmaan bevestigd. In zijn voortreffelijke lezingen over de *Bhagavad Gītā* (zie *The Theosophist*, april 1887, blz. 444) zegt de spreker: 'Deze passage bevat een bijzonder detail waarvoor ik uw aandacht wil vragen. Hij [Krishṇa] spreekt hier over vier manu's. Waarom spreekt hij over vier? We zijn nu in het zevende manvantara, dat van Vaivasvata. Indien hij over de voorafgegane manu's spreekt, moet hij over zes spreken, maar hij noemt er slechts vier. In sommige toelichtingen is een poging gedaan om dit op een bijzondere manier uit te leggen. Het woord 'chatvāras' wordt gescheiden van het woord 'manavas' en in verband gebracht met Sanaka, Sanandana, Sanatkumāra, en Sanatsujāta, die ook behoren tot de uit het denkvermogen geboren zonen van Prajāpati. Maar deze interpretatie zal tot een absurde conclusie leiden, waardoor de zin zichzelf tegenspreekt. De in de tekst aangeduide personen hebben in de zin een kwalificerende beteke-

die al hebben geleefd, want Krishṇa behoort tot het vijfde ras; met zijn dood begon het kaliyuga. Zo is Vaivasvata-manu, de zoon van Sūrya (de zon), en de verlosser van ons ras, zowel fysiek als spiritueel verbonden met het *levenszaad*. Maar hoewel we over alle spreken, moeten we ons op dit moment alleen met de eerste twee bezighouden. (141)

De 'zondvloed' is ontegenzeglijk een *universele overlevering*. Er zijn talrijke 'ijstijden' geweest, en eveneens vele 'zondvloeden', om verschillende redenen. Stockwell en Croll noemen een half dozijn ijstijden en daaropvolgende zondvloeden – waarvan ze de vroegste dateren op 850.000, en de laatste op ongeveer 100.000 jaar geleden.[1] Maar welke was *onze* zondvloed? Ongetwijfeld eerstgenoemde, de vloed die tot nu toe in de overleveringen van alle volkeren sinds de vroegste oudheid opgetekend is gebleven, de vloed die uiteindelijk de laatste schiereilanden van Atlantis wegvaagde, te beginnen met Ruta en Daitya en eindigend met het (betrekkelijk) kleine eiland dat Plato noemt. Dit wordt bewezen door de overeenstemming van bepaalde details in alle legenden. Het was de laatste vloed van deze geweldige omvang. De kleine vloed, waarvan baron Bunsen de sporen vond in Centraal-Azië, en die hij stelt op ongeveer 10.000 jaar v.Chr., had niets te maken met de *half*universele zondvloed, of die van Noach – laatstgenoemde is een zuiver mythische weergave van oude overleveringen – en zelfs ook niets met de overstroming van het laatste eiland van Atlantis; althans, er bestond alleen een moreel verband.

Toen ons vijfde ras (het niet-ingewijde gedeelte ervan) hoorde over veel grote vloeden, heeft het deze met elkaar verward, en het kent er nu maar één. Deze ene heeft door het onderling verwisselen en het verplaatsen van land en zee het hele uiterlijk van de aardbol veranderd.

We kunnen de overleveringen van de Peruvianen hiermee vergelijken: 'De Inca's, *zeven* in getal, hebben de aarde na de grote vloed opnieuw

---

nis. Het is bekend dat Sanaka en de andere drie weigerden te scheppen, hoewel de overige zonen erin hadden toegestemd dat te doen; als men dus spreekt over de personen uit wie de mensheid is ontstaan, zou het onzinnig zijn om die vier ook in de lijst op te nemen. De passage moet worden geïnterpreteerd zonder het samengestelde woord in twee zelfstandige naamwoorden te splitsen. Het aantal manu's is dan vier, en de mededeling zou het verslag in de *Purāṇa's* tegenspreken, hoewel het in overeenstemming zou zijn met de occulte theorie. U zult u herinneren dat [in het occultisme] wordt verkondigd dat we nu in het vijfde wortelras zijn. Elk wortelras wordt beschouwd als de santati van een bepaalde manu. Het vierde ras is nu voorbijgegaan; met andere woorden, er zijn vier manu's geweest.'

[1] Stockwell, *Smithsonian Contributions to Knowledge*, deel 18; R.W. McFarland, *American Journal of Science*, 3:11:456; en Croll, *Climate and Time*. Lemurië werd niet overstroomd door een vloed, maar vernietigd door vulkanische activiteit, en verzonk daarna.

bevolkt', zeggen ze[1]; Humboldt noemt de Mexicaanse versie van dezelfde legende, maar verwart enigszins de details van de bewaard gebleven legende over de Amerikaanse Noach. Niettemin vermeldt deze vooraanstaande natuurkenner *twee keer zeven* metgezellen en de *goddelijke vogel* die vóór de boot van de Azteken uitvloog, en dus van de zeven en de veertien uitverkorenen er vijftien maakt. Dit is waarschijnlijk geschreven onder invloed van een onbewuste herinnering aan Mozes, die melding zou hebben gemaakt van vijftien kleinzonen van Noach, die met hun grootvader ontkwamen. Verder wordt Xisuthrus, de Chaldeeuwse Noach, gered en *levend* naar de hemel overgebracht – evenals Henoch – met de zeven goden, de kabiren, of de zeven goddelijke titanen; ook de Chinese Yao heeft *zeven* figuren die met hem scheep gaan en die hij zal *bezielen* wanneer hij landt, en als 'menselijk zaad' zal gebruiken. Osiris neemt, wanneer hij de ark of zonneboot betreedt, *zeven* stralen mee, enz.

Sanchoniathon maakt de aletae of titanen (de kabiren) tot tijdgenoten
(142) van Agruerus, de grote Fenicische god (die Faber probeerde te vereenzelvigen met Noach);[2] verder vermoedt men dat de naam 'titan' is afgeleid van Tit-Ain – 'de bronnen van de chaotische afgrond'[3] (Tit-Theus, of Tityus is 'de goddelijke vloed'); en zo worden de titanen, waarvan er *zeven* zijn, in verband gebracht met de vloed en de zeven door Vaivasvata-manu geredde rishi's.[4]

Ze zijn de zonen van Kronos (de tijd) en Rhea (de aarde); omdat Agruerus, Saturnus en Tsaddik een en dezelfde persoon voorstellen, en omdat men zegt dat de zeven kabiren de zonen van Tsaddik of Kronos-Saturnus zijn, komen de kabiren overeen met de titanen. Deze keer had de vrome Faber gelijk met zijn conclusies, toen hij schreef:

> Ik twijfel er niet aan dat de zeven titanen en kabiren dezelfden zijn als de zeven rishi's van de hindoe*mythologie* [?], die volgens het verhaal samen met Manu, het hoofd [?] van het gezin, in een boot zijn ontkomen.[5]

Maar zijn beschouwingen zijn minder gelukkig als hij eraan toevoegt:

---

[1] José de Acosta, *The Natural and Moral History of the Indies*, 6:19.

[2] Agruerus is Kronos, of Saturnus, en het prototype van de Israëlitische Jehovah. Omdat hij verband houdt met argha, de maan of ark van de verlossing, is Noach mythologisch één met Saturnus. Maar dan kan dit geen betrekking hebben op de aardse vloed. (Zie Faber, *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, 1803, deel 1, blz. 35, 43-5.)

[3] Faber, *Op.cit*., deel 2, blz. 240.

[4] Sanchoniathon zegt dat de titanen de zonen van Kronos waren, en zeven in getal; hij noemt ze vuuraanbidders, aletae (zonen van Agni?), en diluvialen. Al-ait is de god van het vuur.

[5] Faber, *Op.cit*., deel 1, blz. 130vn.

De hindoes hebben in hun *fantasierijke* legenden *op verschillende manieren de geschiedenis van de Noachidae* [?!] *verdraaid*, en toch is het opmerkelijk dat ze zich nauwgezet aan het getal zeven schijnen te hebben gehouden.[1] Daarom merkt kapitein [kol.] Wilford heel terecht op: 'Misschien zijn de zeven manu's, de zeven brahmādika's en de zeven rishi's dezelfden, en vormen ze slechts zeven individuele personen[2]. De zeven brahmādika's waren prajāpati's, of heren 'van de prajā's of schepselen'. Uit hen is de mensheid geboren, en ze zijn waarschijnlijk dezelfden als de zeven manu's. . . . Deze zeven grote voorouders van de mensheid waren geschapen met als doel de aarde opnieuw te bevolken.'[3] De onderlinge overeenstemming van de verhalen over de kabiren, de titanen, de rishi's, en het gezin van Noach is te opvallend om het gevolg van zuiver toeval te zijn.[4]

Faber maakte deze fout – waarop hij vervolgens zijn hele theorie over de kabiren baseerde – doordat de naam van de bijbelse Jafet voorkomt op (143)
de lijst van de titanen, opgenomen in een vers van de orfische hymnen. Volgens Orpheus waren de namen van de zeven titanen 'van de ark' (die Faber weigert te vereenzelvigen met de *goddeloze* titanen, hun afstammelingen) Koios, Kreios, Phorkys, Kronos, Oceanos, Hyperion en Iapetos:

> Κοῖόν τε, Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
> Καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε.[5]

Maar waarom kon de Babylonische Ezra de naam Iapetos niet hebben aangenomen voor een van de zonen van Noach? De kabiren, die de titanen zijn, worden volgens Arnobius ook manes genoemd, en hun moeder Mania (*Adversus gentes*, 3:41). De hindoes hebben dus veel meer recht om te beweren dat de manes hun manu's betekenen, en dat Mania de *vrouwelijke* manu is (zie *Rāmāyaṇa*). Mania is Ilā of Iḍā, de vrouw en dochter van Vaivasvata-manu, bij wie 'hij het ras van de manu's verwekte'. Evenals Rhea, de moeder van de titanen, is ze de aarde (Sāyaṇa maakt haar tot godin van de aarde), en ze is slechts de tweede versie en herhaling van Vāch. Zowel Iḍā als Vāch worden in mannen en vrouwen veranderd; Iḍā wordt Sudyumna, en Vāch, 'de vrouwelijke Virāj', verandert in een vrouw om de gandharva's te straffen; hierbij heeft de ene versie betrekking op de kosmische en goddelijke theogonie, en de andere

---

[1] We merken op dat de Indo-Europeanen, en niet de Semieten, de uitvinders waren van deze *zeven*, terwijl de joden dat getal kregen van de Chaldeeën.

[2] Zeven individuele zonen van god, of pitaras en pitri's; in dit geval ook de zonen van Kronos of Saturnus (kāla, 'tijd') en *arkbewoners*, evenals de kabiren en titanen, zoals hun naam – 'maanvoorouders' – aantoont, want de maan is de ark, of argha, op de waterige afgrond van de ruimte.

[3] *Asiatic Researches*, deel 5, 1799, blz. 246.

[4] Faber, *Op.cit.*, deel 1, blz. 130-1vn.

[5] *Orpheus apud Proclum in Comm. in Timaeum*, boek 5, blz. 295.

op de latere periode. De manes en Mania van Arnobius zijn namen van Indiase oorsprong, die de Grieken en Latijnen zich hebben toegeëigend en verminkt.

Het is dus geen toeval maar het gevolg van één oeroude leer die allen gemeenschappelijk bezaten, en waarvan de Israëlieten – door Ezra, de schrijver van de gemoderniseerde boeken van Mozes – de meest recente bewerkers waren. Ze hadden zo weinig eerbied voor het bezit van anderen dat volgens Berosus (*Antiquitates*, boek 1, fol. 8) Titaea – van wie Diodorus de moeder van de titanen of diluvialen maakt (zie *Bibliotheca historia*, 3:57:1-2) – de *vrouw van Noach* was.[1] Faber noemt hem daarom de 'pseudo-Berosus', maar aanvaardt toch de mededeling als een extra bewijs dat de heidenen al hun goden hebben ontleend aan de joden, door de gegevens van de aartsvaders te vervormen. Volgens ons is dit een van de best denkbare bewijzen van juist het tegendeel. Het bewijst zo duidelijk als maar mogelijk is dat juist de bijbelse *pseudo*-personages allen zijn ontleend aan heidense mythen, als het tenminste mythen moeten zijn. Het bewijst in ieder geval dat Berosus zich bewust was van de oorsprong van *Genesis*, en dat deze hetzelfde kosmische sterrenkundige karakter heeft als de allegorieën van Isis-Osiris, en de ark, en andere oudere 'ark'symbolen. Want Berosus zegt dat 'Titaea magna' later Aretia[2] werd genoemd, en samen met de aarde werd vereerd; en hierdoor wordt 'Titaea', de vrouw
(144) van Noach, vereenzelvigd met Rhea, de moeder van de titanen, en met Iḍā – beiden zijn godinnen die heersen over de aarde, en de moeders van de manu's en manes (of Tit-an-Kabiri). En 'Titaea-Aretia' werd vereerd als Horchia, zegt dezelfde Berosus, en dit is een titel van Vesta, godin van de aarde. 'Sicanus deificavit Aretiam, et nominavit eam lingua Janigena Horchiam.'[3]

---

[1] Vgl. Faber, *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, 1803, deel 2, blz. 241-2&vn.

[2] Aretia is de vrouwelijke vorm van Artes (de Egyptische Mars). Vandaar het Chaldeeuwse (en nu Hebreeuwse) woord ארץ (arets), 'aarde'. De schrijver van *Beiträge zur Kenntniss* (Seyffarth), zie onder 'Artes', Mars, citeert: '*Addit Cedrenus* (*Salmasius*, 1, c): *Stella Martis ab Egyptiis vocatur Ertosi* (*plantare, generare*). *Significat autem hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque substantiae et materiae naturam et vim ordinantem atque procreantem*.' [Cedrenus zegt (*Salmasius*, 1, c): Mars werd door de Egyptenaren Ertosi (planten of voortbrengen) genoemd. Dit houdt het scheppen en bezielen van alles in, het scheppen en vaststellen van de aard en krachten van alle substanties en stof.] Het is de aarde als 'bron van het zijn'; of, zoals de schrijver van *The Source of Measures* (blz. 186) verklaart, Arts is hetzelfde in het *Hebreeuws* en het *Egyptisch*, en beide 'combineren het oorspronkelijke denkbeeld van de *aarde* als *bron*; precies zoals in het Hebreeuws zelf in een andere vorm Adam en Madim (Mars) hetzelfde zijn, en deze het denkbeeld van de aarde met Adam in de vorm h-Adam-h combineren'.

[3] *Antiquitates*, boek 5, fol. 64. Vertaling: Sicanus vereerde Aretia en noemde haar Horchia, van het geslacht Janus.

Er is in de historische tijd of in de prehistorie bijna geen dichter die niet in een of andere vorm melding maakt van het verzinken van de twee continenten – die vaak eilanden worden genoemd. Vandaar ook de vernietiging van de Phlegyae, naast die van Atlantis. Zie Pausanias en Nonnus, die beiden meedelen:

> De strenge Neptunus rukte het Phlegeïsche eiland
> Van zijn diep gewortelde grond, en bedolf onder de golven
> Zijn goddeloze bewoners . . .[1]

Faber was ervan overtuigd dat de 'insulae Phlegyae' Atlantis waren. Maar al zulke allegorieën zijn min of meer verwrongen echo's van de hindoe-overlevering over die grote ramp die het vierde, werkelijk menselijke, hoewel gigantische ras overkwam, het ras dat aan het Indo-Europese voorafging. Toch heeft, zoals zojuist is gezegd, de legende over de zondvloed, evenals alle andere legenden, meer dan één betekenis. In de theogonie heeft ze betrekking op *prekosmische transformaties*, op *spirituele verbanden* – hoe absurd deze uitdrukking voor een wetenschapper ook klinkt – en ook op de daaropvolgende kosmogonie; op de grote WATERVLOED (stofvloed) in de CHAOS, gewekt en bevrucht door die geest-stralen die werden verzwolgen door, en *omkwamen* in, de mysterieuze differentiatie – een prekosmisch mysterie, de proloog van het drama van het zijn. Anu, Bel, en Noach gingen vooraf aan Adam-Kadmon, Adam de Rode, en Noach; evenals Brahmā, Vishṇu, en Śiva voorafgingen aan Vaivasvata en de rest.[2]

Dit alles bewijst dat de *half*universele vloed die aan de geologie bekend is (de eerste ijstijd) precies moet hebben plaatsgevonden in de tijd die de geheime leer ervoor aangeeft, namelijk (in ronde getallen) 200.000 jaar na het begin van ons VIJFDE RAS, of ongeveer in de tijd waarin volgens Croll en Stockwell de eerste ijstijd viel, d.w.z. ongeveer 850.000 jaar geleden. Laatstgenoemde verstoring wordt door geologen en astronomen toegeschreven aan 'een extreme excentriciteit van de aardbaan',[3] en de geheime leer schrijft deze aan dezelfde oorzaak toe, maar voegt er nog een andere factor aan toe, namelijk het verschuiven van de aardas, waarvoor een bewijs is te vinden in het boek *Henoch* (64:1), als men de versluierde taal van de *Purāṇa's* niet begrijpt. Dit alles bewijst dat de Ouden iets wisten over de 'hedendaagse ontdekkingen' van de wetenschap. Als Henoch spreekt over 'de grote helling van de aarde', die 'in barensnood is', is hij heel duidelijk en helder. (145)

---

[1] Nonnus, *Dionysiaca*, 18:36-8.

[2] Zie *Isis ontsluierd*, 2:496, waar op enkele van de zeven betekenissen wordt gezinspeeld.

[3] Alexander Winchell, *World-Life*, 1883, blz. 368.

Spreekt dit niet vanzelf? Nuah is Noach, die in zijn ark op het water *drijft*; deze ark is het symbool van de argha, of de maan, het vrouwelijke beginsel; Noach is de 'geest' die in de stof valt. We zien hem, zodra hij op aarde neerdaalt, een wijngaard planten, van de wijn drinken, en daarvan dronken worden; d.w.z. de zuivere geest wordt bedwelmd zodra deze geheel in de stof is opgesloten. Hoofdstuk 7 van *Genesis* is slechts een andere versie van hoofdstuk 1. Terwijl hoofdstuk 1 luidt: 'en duisternis was op de afgrond, en Gods geest zweefde boven het water', wordt in *Genesis* 7:18 gezegd '. . . en het water nam steeds maar toe . . . en de ark [met Noach, de geest] dreef op het water'. Als Noach dus identiek is met de Chaldeeuwse Nuah, is hij de geest die de *stof* bezielt, en laatstgenoemde is de chaos, voorgesteld door de AFGROND, of het water van de grote vloed. In de Babylonische overlevering [waarin het prekosmische is vermengd met de aardse gebeurtenis] wordt Ishtar (Ashtoreth of Venus, de maangodin) in de ark opgesloten en zendt 'een *duif* uit op zoek naar droog land'.

George Smith merkt op dat in de 'schrijftabletten' eerst de schepping van de maan plaatsvindt, en dan die van de zon: 'Zijn schoonheid en volmaaktheid worden verheerlijkt, evenals de regelmatigheid van zijn omloop, wat ertoe leidde dat hij werd beschouwd als een soort rechter die toezicht houdt op de wereld.'[1] Indien dit verhaal alleen maar betrekking had op een kosmogonische ramp – zelfs al was deze universeel – waarom zou dan de godin Ishtar of Ashtoreth, de maan, spreken over de *schepping van de zon* na de watervloed? Het water was misschien zo hoog gestegen als de berg Nizir (Chaldeeuwse versie), of Jebel Djudi (de watervloedbergen uit de Arabische overleveringen), of de berg Ararat (uit het bijbelverhaal), of zelfs de Himālaya (in de hindoe-overlevering), toch zouden ze de zon niet kunnen bereiken: zelfs de *Bijbel* liet het niet tot zo'n wonder komen! Het is duidelijk dat de watervloed voor het volk dat deze het eerst vermeldde, een andere betekenis had, minder problematisch en veel filosofischer dan die van een *universele* watervloed, waarvan geen enkel geologisch spoor is te vinden.[2]

Omdat al zulke rampen periodiek en cyclisch zijn, en omdat Vaivasvata-
manu onder verschillende omstandigheden en bij verschillende gelegen-
heden optreedt als vertegenwoordiger *van een soort*,[3] schijnt er geen ernstig
(146) bezwaar te bestaan tegen de veronderstelling dat de eerste 'grote vloed' zowel een allegorische als een kosmische betekenis had, en dat hij plaatsvond aan het einde van het satyayuga, de 'eeuw van de waarheid', toen het *tweede* wortelras, 'de manu met botten', voor het eerst verscheen als 'de zweetgeborenen'.[4]

---

[1] G. Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 75.

[2] *Isis ontsluierd*, 2:499-500 en 2:498-99vn.

[3] Zie verderop: 'De oorspronkelijke manu's van de mensheid', blz. 346ev.

[4] Al zulke uitdrukkingen worden verklaard in dit tweede deel, 'Het ontstaan van de mens', en elders.

De tweede vloed – de zogenaamd 'universele' – die het vierde wortelras trof (dat de theologie nu gemakshalve beschouwt als 'het vervloekte ras van de reuzen', de KAÏNIETEN, en 'de zonen van Cham') is de vloed die het eerst door de geologie is geconstateerd. Indien men de verhalen in de verschillende legenden van de Chaldeeën en in de exoterische boeken van andere volkeren nauwkeurig vergelijkt, zal men zien dat ze alle overeenstemmen met de orthodoxe verhalen die in de brahmaanse boeken worden gegeven. En men zal opmerken dat, terwijl er in het eerste verhaal 'nog geen god of sterveling op aarde is' wanneer Vaivasvata-manu op de Himavān landt, in het tweede verhaal de zeven rishi's hem gezelschap mogen houden; hieruit blijkt dat sommige verhalen betrekking hebben op de siderische en kosmische VLOED vóór de zogenaamde schepping, terwijl andere hetzij over de grote vloed van stof op aarde óf over een werkelijke watervloed handelen. In het *Śatapatha-Brāhmaṇa*[1] ziet Manu dat 'de vloed alle levende wezens had weggevaagd, en dat alleen hij was overgebleven' – d.w.z. alleen *het levenszaad* was overgebleven na de voorafgaande ontbinding van het heelal, de mahāpralaya, na een 'dag van Brahmā'; en het *Mahābhārata* verwijst slechts naar de geologische ramp die bijna het hele vierde ras wegvaagde om plaats te maken voor het vijfde. Daarom wordt Vaivasvata-manu in onze esoterische kosmogonie op drie verschillende manieren voorgesteld:[2] (*a*) als de 'wortelmanu' op (147)
bol A in de eerste ronde; (*b*) als het 'levens*zaad*' op bol D in de vierde ronde; en (*c*) als het 'zaad van de mens' bij het begin van elk wortelras – in het bijzonder in ons vijfde ras. Het eerste begin van laatstgenoemd ras

[1] *Śatapatha-Brāhmaṇa*, 1:8:1:6.

[2] Men moet bedenken dat in de hindoefilosofie elke gedifferentieerde eenheid dit slechts is tijdens de cyclussen van māyā, omdat ze in haar essentie één is met de hoogste of ene geest. Vandaar de schijnbare verwarring en tegenspraak in de verschillende *Purāṇa's*, en soms in hetzelfde *Purāṇa*, over eenzelfde persoonlijkheid. Vishṇu – als de veelvormige Brahmā, en als Brahma (onzijdig) – is één, en toch zegt men dat hij alle 28 vyāsa's is. 'In elk dvāpara (of derde) tijdperk verdeelt *Vishṇu in de persoon van Vyāsa* de *Veda*, die één is, in vele delen. . . . 28 keer zijn de *Veda's* door de grote rishi's gerangschikt in het Vaivasvata-manvantara, in het dvāparayuga; en er zijn dus ook 28 vyāsa's heengegaan . . . die allen *de vorm hadden van Veda-vyāsa*, en de vyāsa's van hun respectieve tijdperken waren. . . .' (*Vishṇu-Purāṇa*, 3:3; Wilson, deel 3, blz. 33-4.) 'Deze wereld is Brahmā in Brahmā, uit Brahmā . . . verder is er niets te kennen.' En vervolgens in het *Harivaṃśa*: 'Er waren in het eerste manvantara zeven beroemde zonen van Vasishṭha, die in het *derde* manvantara zonen van Brahmā (dat zijn rishi's) waren, de roemrijke nakomelingen van Ūrjā.' (Wilson, deel 3, blz. 6-7vn.) Dit is duidelijk: de mensheid van het eerste manvantara is die van het zevende en van alle tussenliggende. De mensheid van het eerste wortelras is de mensheid van het *tweede*, *derde*, *vierde*, *vijfde*, enz. Tot het einde toe vormt ze een cyclische en voortgaande reïncarnatie van de monaden die behoren tot de dhyāni-chohans van onze planeetketen.

is tijdens het dvāparayuga[1] getuige van de vernietiging van de vervloekte tovenaars; 'van dat eiland [Plato spreekt alleen over het laatste eiland ervan] voorbij de Zuilen van Hercules, in de Atlantische Oceaan, vanwaar men gemakkelijk kon oversteken naar andere eilanden in de nabijheid van een ander *groot continent*' (Amerika).[2] Dit 'Atlantische' land was verbonden met het 'Witte Eiland', en dit Witte Eiland was Ruta; maar het was niet het Atala en de 'Witte Duivel' van kolonel Wilford,[3] zoals al is aangetoond. We kunnen hier opmerken dat het dvāparayuga volgens de Sanskrietteksten 864.000 jaar duurt; en dat, indien het kaliyuga pas ongeveer 5000 jaar geleden begon, het maar 869.000 jaar geleden is dat die vernietiging plaatsvond. Deze cijfers verschillen weer niet erg veel van die van de geologen, die hun 'ijstijd' op 850.000 jaar geleden stellen.

Daarna 'werd er een vrouw voortgebracht die tot Manu kwam en verklaarde *zijn dochter te zijn, met wie hij leefde en bij wie hij de nakomelingen van Manu verwekte*'.[4] Dit heeft betrekking op de fysiologische transformatie van de geslachten tijdens het derde wortelras. En de allegorie is zo doorzichtig dat ze niet veel verklaring nodig heeft. Natuurlijk veronderstelde men, zoals al is opgemerkt, dat bij de scheiding van de geslachten een androgyn wezen zijn lichaam in twee helften verdeelde (zoals in het geval van Brahmā en Vāch, en zelfs van Adam en Eva), en dus is de vrouw in zekere zin zijn dochter, evenals hij haar zoon zal zijn, 'het vlees van zijn (en haar) vlees en het been van zijn (en haar) been'. Laat men ook goed voor ogen houden dat geen van onze oriëntalisten nog heeft geleerd uit die 'tegenstrijdigheden en verbijsterende onzin' – zoals sommigen de *Purāṇa's* noemen – te begrijpen dat een verwijzing naar een yuga een ronde, een wortelras, en vaak een *onderras*, kan betekenen, en ook een bladzijde kan voorstellen die uit de prekosmische theogonie is gescheurd. Deze dubbele en drievoudige betekenis wordt bewezen door verschillende verwijzingen naar schijnbaar één en dezelfde persoon, onder dezelfde naam, terwijl het in werkelijkheid gaat om gebeurtenissen die door hele kalpa's zijn gescheiden. Een goed voorbeeld is dat van Ilā. Ze

---

[1] Het dvāparayuga is voor elk ras verschillend. Alle rassen hebben hun eigen cyclussen, wat een groot verschil maakt. Zo was het vierde onderras van de Atlantiërs in zijn kaliyuga toen het werd vernietigd, terwijl het vijfde in zijn satya- of kritayuga was. Het Indo-Europese ras is nu in zijn kaliyuga, en zal daarin nog 427.000 jaar blijven, terwijl verschillende 'familierassen' – het Semitische, Hamitische, enz. – in hun eigen specifieke cyclussen zijn. Het komende zesde onderras – dat misschien al snel begint – zal in zijn satya (gouden) tijdperk zijn, terwijl wij de vruchten plukken van onze onrechtvaardige daden in ons kaliyuga.

[2] *Timaeus*, 24e.

[3] Zie *Asiatic Researches*, deel 8, 1808, blz. 280.

[4] *Śatapatha-Brāhmaṇa*, 1:8:1:10.

wordt eerst op de ene en dan op de andere manier voorgesteld. In de exoterische legenden wordt gezegd dat Vaivasvata-manu, die verlangde zonen te scheppen, een offerdienst voor Mitra en Varuna instelde; maar door een fout van de dienstdoende brahmaan werd slechts een dochter verkregen – (148)
Ilā. Dan wordt 'door de gunst van de goden' haar *geslacht veranderd* en ze wordt een man, Sudyumna. Dan wordt ze weer in een vrouw veranderd, enz.; de mythe voegt eraan toe dat Śiva en zijn echtgenote verheugd waren dat 'ze de ene maand een man en de andere een vrouw zou zijn'. Dit is een directe verwijzing naar het derde wortelras, waarvan de mensen tweeslachtig waren. Maar sommige heel geleerde oriëntalisten denken en hebben verklaard dat 'Ilā oorspronkelijk voedsel, of een melkoffer, was; vandaar een stroom van loftuitingen, verpersoonlijkt als de godin van de spraak'.[1] Ze vertellen de 'niet-ingewijden' echter niet waarom 'een melkoffer' of 'een stroom van loftuitingen' afwisselend *mannelijk* en *vrouwelijk* zou moeten zijn: tenzij er inderdaad een 'inwendig bewijs' is dat de occultisten over het hoofd zien.

In haar meest mystieke betekenis staat de vereniging van Svāyambhuva-manu met Vāch-Śatarūpā, zijn eigen dochter (dit is de eerste 'vergoddelijking' van het tweevoudige beginsel waarvan Vaivasvata-manu en Ilā een tweede en een derde vorm zijn), in de kosmische symboliek gelijk met de levensbron, de kiem waaruit alle zonnestelsels, de werelden, engelen en de goden voortkomen. Want, zoals Vishṇu zegt:

> Uit Manu moet de hele schepping, goden, asura's, en de mens worden voortgebracht,
> Door hem moet de wereld worden geschapen, dat wat beweegt en niet beweegt.[2]

Maar we stuiten misschien zelfs op nog grotere tegenstanders dan de westerse geleerden en oriëntalisten. Al zijn de brahmanen het wat de getallen betreft misschien met onze leer eens, we zijn er niet zo zeker van dat sommigen van hen, orthodoxe conservatieven, geen bezwaar zullen maken tegen de manieren van voortplanting die aan hun pitar-devatā's worden toegeschreven. Men zal ons vragen de boeken te laten zien waaruit we citeren, terwijl we hen zullen uitnodigen hun eigen *Purāṇa's* wat zorgvuldiger te lezen, met een open oog voor de esoterische betekenis. En dan, we herhalen het, zullen ze onder de sluier van min of meer doorzichtige allegorieën al onze beweringen door hun eigen boeken bevestigd vinden. We hebben al een paar voorbeelden gegeven over het verschijnen van het tweede ras, dat het 'zweetgeborene' wordt genoemd. Deze allegorie wordt als een sprookje

---

[1] J. Dowson, *A Classical Dictionary of Hindu Mythology*, 1879, blz. 122.
[2] Zie Dowson, *Op.cit.*, blz. 201.

beschouwd, en toch verbergt ze een psychofysiologisch verschijnsel, en een van de grootste mysteries van de natuur.

Maar met het oog op de hier gedane beweringen over de chronologie ligt het voor de hand te vragen:

Konden er 18.000.000 jaar geleden mensen bestaan?

Hierop antwoordt het occultisme bevestigend, ondanks alle wetenschappelijke bezwaren. Deze periode omvat bovendien slechts de Vaivasvata-manu-*mens*, d.w.z. de mannelijke en vrouwelijke entiteit die al in
(149) afzonderlijke seksen is gescheiden. De tweeënhalf rassen die aan die gebeurtenis voorafgingen, hebben misschien wel 300.000.000 jaar geleden bestaan, wat de wetenschap er ook over zegt. Want de geologische en natuurkundige problemen die deze theorie in de weg staan, bestonden niet voor de *oorspronkelijke etherische* mens van de occulte leringen. *Het hele geschilpunt tussen de exoterische en de esoterische wetenschap hangt samen met het geloof in en het aantonen van het bestaan van een astraal lichaam binnen het fysieke*, waarbij het eerste onafhankelijk is van het laatste. Adolphe d'Assier, de positivist, schijnt dat feit heel duidelijk te hebben bewezen,[1] om nog maar niet te spreken over het verzamelde getuigenis van de eeuwen, en dat van de hedendaagse spiritisten en mystici. Het zal in onze tijd van bewijzen, experimenten, en zichtbare demonstraties moeilijk zijn dit feit te verwerpen.

De geheime leer verkondigt dat de fysieke mensheid gedurende de laatste 18.000.000 jaar[2] op onze bol heeft bestaan, ondanks de algemene rampen en beroeringen die – omdat we ons bevinden in de periode van haar grootste fysieke ontwikkeling; de vierde ronde is immers het middelste deel van het haar toebedeelde leven – veel vreselijker en heviger waren dan tijdens een van de drie voorafgaande ronden (de cyclussen van haar vroegere psychische en spirituele leven en van haar halfetherische toestanden). Deze periode werd voorafgegaan door 300.000.000 jaar van minerale en plantaardige ontwikkeling. Hiertegen zullen al diegenen bezwaar maken die weigeren de

---

[1] *Posthumous Humanity*, in het Engels vertaald door H.S. Olcott, Londen, 1887.

[2] Prof. Newcomb zegt: 'De door inkrimping veroorzaakte warmte zou slechts 18.000.000 jaar duren' (*Popular Astronomy*, blz. 509); maar 'een temperatuur die het bestaan van water mogelijk maakt, kon niet eerder worden bereikt dan 10.000.000 jaar geleden' (Winchell, *World-Life*, blz. 356). Maar Sir W. Thomson zegt dat het hele tijdperk van de korstvorming van de aarde 18.000.000 jaar duurt, hoewel hij dit jaar opnieuw van mening is veranderd en de leeftijd van de zon op slechts 15.000.000 jaar stelt. Zoals in de appendices zal worden aangetoond, lopen de meningen in de wetenschap zo ver uiteen dat in *wetenschappelijke* speculaties nooit enig vertrouwen kan worden gesteld.

theorie van een zuiver etherische mens zonder botten te accepteren. De wetenschap, die alleen fysieke organismen kent, zal verontwaardigd zijn, en de materialistische theologie nog meer. De eerste zal bezwaar maken op logische en redelijke gronden, berustend op de vooropgezette mening dat alle levende organismen in alle tijden op hetzelfde gebied van stoffelijkheid hebben bestaan; de laatste op basis van een weefsel van de meest absurde verzinsels. De belachelijke aanspraken die theologen gewoonlijk maken, zijn in feite gebaseerd op de veronderstelling dat de mensheid (lees de christenen) op deze planeet de eer heeft de enige menselijke wezens in de hele Kosmos te zijn die op een aardbol wonen, en dat zij dus de besten van hun soort zijn.[1]

De occultisten, die overtuigd zijn van de leringen van de moeder-filo- (150)
sofie, wijzen de bezwaren van zowel theologen als wetenschappers af. Ze beweren op hun beurt dat in de tijden toen er zelfs aan de beide polen een ondraaglijke hitte moet hebben geheerst, en er opeenvolgende overstromingen, verheffing van de dalen en voortdurende verplaatsing van de grote wateren en zeeën waren, geen van deze omstandigheden een beletsel kon vormen voor menselijk leven en menselijke organismen, *zoals ze die aan de eerste mensheid toeschrijven*. Noch de heterogeniteit van de omringende sferen, vol giftige gassen, noch de gevaren van een nauwelijks hard geworden korst, konden het eerste en het tweede ras verhinderen om zelfs al tijdens het carboon of het siluur te verschijnen.

Zo waren de *monaden* die bestemd waren om toekomstige rassen te bezielen, klaar voor de nieuwe transformatie. Ze hadden hun fasen van mineraal, plantaardig en dierlijk leven, van het laagste tot het hoogste, doorgemaakt, en wachtten op hun menselijke, meer intelligente vorm. Maar wat konden de plastische vormgevers anders doen dan de wetten van de evolu-

---

[1] *Of the Plurality of Worlds: An Essay* (1853) – een anoniem boek, maar waarvan bekend is dat het is geschreven door dr. Whewell – levert hiervoor een goed bewijs. Geen enkele christen zou in vele werelden of de geologische ouderdom van de aardbol moeten geloven, betoogt de schrijver; want als men beweert dat deze wereld er slechts één onder de vele van haar soort is, die alle het werk van God zijn, zoals onze wereld zelf; dat alle de zetel van het leven zijn, en het gebied en de woonplaats van intelligente wezens met een wil, onderworpen aan wetten en in staat tot vrije wilsbesluiten; dan zou het dwaas zijn te denken dat *onze* wereld het voorwerp van Gods gunsten en van zijn bijzondere tussenkomst, van zijn boodschappen en zijn *persoonlijk bezoek* zou zijn. Kan de aarde er aanspraak op maken te worden beschouwd als het middelpunt van het morele en religieuze heelal, vraagt hij, indien ze in het fysieke heelal niet het geringste verschil vertoont met andere werelden? Is het niet even belachelijk om aan zo'n bewering (over vele bewoonde werelden) vast te houden, als het zou zijn om nu nog de oude hypothese van Ptolemaeus te verkondigen, die de aarde in het middelpunt van ons stelsel plaatste? . . . Het bovenstaande is uit het geheugen geciteerd, maar *bijna letterlijk*. De schrijver ziet niet in dat hij door zo'n verdediging zijn eigen zeepbel uit elkaar laat spatten.

erende natuur volgen? Konden ze, zoals de letter van de *Bijbel* beweert, op de manier van de 'Heer God', of, zoals Pygmalion in de Griekse allegorie, Adam-Galatea vormen uit vulkaanstof, en de mens een *levende ziel* inblazen? Nee, want de ziel was er al, latent in haar *monade*, en had slechts een *bekleedsel* nodig. Pygmalion, die er niet in slaagt *zijn beeld te bezielen*, en Bahak-Ziwa van de nazareense gnostici, die tevergeefs probeert 'een menselijke ziel in het schepsel' te leggen, zijn als begrippen veel filosofischer en wetenschappelijker dan Adam in de letterlijke betekenis, of de bijbelse elohim-scheppers. Volgens de esoterische filosofie, die spontane generatie onderwijst, kunnen de lagere engelen, zelfs met hulp van de natuur – nadat de śishṭa's en prajāpati's het levenszaad op aarde hebben geworpen – de *fysieke* mens pas *bouwen* nadat ze uit zichzelf de etherische vorm hebben ontwikkeld, waarna ze het aan de fysieke vorm overlaten zich geleidelijk uit zijn etherische model – of wat men nu het protoplasmische model zou noemen – te evolueren.

Ook hiertegen zal bezwaar worden gemaakt. 'Spontane generatie' is een ontzenuwde theorie, zal men ons zeggen. De experimenten van Pasteur hebben er 20 jaar geleden mee afgerekend, en prof. Tyndall is ertegen. Nou en? Hij zou moeten weten dat, al zou inderdaad worden bewezen dat spon-
(151) tane generatie in ons huidige wereldtijdperk en onder de heersende omstandigheden onmogelijk is – wat de occultisten ontkennen – daarmee nog niet zou zijn aangetoond dat ze niet onder andere kosmische omstandigheden kan hebben plaatsgevonden, niet alleen in de zeeën van de laurentische periode, maar zelfs op het toen in hevige beweging verkerende land. Het zou interessant zijn te weten hoe de wetenschap ooit het verschijnen van de soorten en van het leven op aarde, vooral van de *mens*, kan verklaren, als ze zowel de bijbelse leringen als de spontane generatie verwerpt. De waarnemingen van Pasteur zijn echter verre van volmaakt of bewezen. Volgens Blanchard en dr. Lutaud zijn deze niet belangrijk, en ze tonen dit aan. Het vraagstuk is tot dusver nog niet opgelost, evenals dat andere: 'Wanneer, in welke periode, verscheen het leven op aarde?' Het denkbeeld dat de monere van Haeckel – een korreltje zout! – het vraagstuk van de oorsprong van het leven heeft opgelost, is eenvoudig absurd. De materialisten, die geneigd zijn om de theorie van het 'uit zichzelf bestaande', de 'uit zichzelf geboren hemelse mens' – voorgesteld als een etherische, astrale mens – belachelijk te maken, moeten het zelfs een beginneling in het occultisme vergeven dat hij op zijn beurt lacht om sommige bespiegelingen van het moderne denken. Nadat men op heel geleerde manier heeft bewezen dat het oorspronkelijke stukje protoplasma (monere) noch dier noch plant is, maar beide, en dat het onder *geen* van die twee zijn *voorouders heeft*, omdat deze monere als uitgangspunt dient voor al het organische leven,

vertelt men ons ten slotte dat *de moneren hun eigen voorouders zijn*. Dit is misschien heel wetenschappelijk, maar het is ook heel metafysisch – *te* metafysisch, zelfs voor een occultist.

Al heeft de spontane generatie haar methoden nu veranderd – misschien als gevolg van de overvloed aan beschikbaar materiaal, zodat ze bijna aan de waarneming ontsnapt – bij het ontstaan van het aardse leven vond ze toch volop plaats. Zelfs de eenvoudige fysieke vormen en de evolutie van de soorten laten zien hoe de natuur te werk gaat. De geschubde, reusachtige sauriërs, de gevleugelde pterodactylus, de megalosaurus, en de honderd voet lange iguanodon van de latere periode, zijn de transformaties van de vroegste vertegenwoordigers van het dierenrijk die zijn te vinden in de sedimenten van het primair. Er was een tijd dat alle bovengenoemde 'antediluviale' monsters verschenen als draadvormige infusoriën zonder schaal of pantser, zonder zenuwen, spieren, organen of geslacht, en hun soort voortplantten door knopvorming, zoals ook microscopische dieren dat doen, de architecten en bouwers van onze bergketens, als men de uitspraken van de wetenschap mag geloven. Waarom geldt dit dan niet voor de mens? Waarom zou hij in zijn groei niet dezelfde wet hebben gevolgd, namelijk geleidelijke verdichting? Ieder onbevooroordeeld mens zou liever willen geloven dat de oorspronkelijke mensheid in het begin een etherische – of, als men daaraan de voorkeur geeft, een reusachtige draderige, geleiachtige – vorm had, ontwikkeld door goden of natuur'krachten', die groeide, en zich in de loop van miljoenen eeuwen verdichtte, en in zijn fysieke omvang en neigingen gigantisch werd, tot hij overging in de kolossale fysieke vorm van de mens van het vierde ras – dan te geloven dat hij (*letterlijk*) werd geschapen uit (152)
het stof van de aarde, of uit een of andere onbekende antropoïde voorouder.

Onze esoterische theorie is niet in strijd met wetenschappelijke gegevens, behalve op het eerste gezicht, zoals dr. A. Wilson, FRS, in een brief aan *Knowledge*[1] zegt. 'De evolutie – of beter gezegd de natuur in het licht van de evolutie – wordt nog maar *ongeveer 25 jaar* bestudeerd. Dat is natuurlijk slechts een klein deel van de geschiedenis van het menselijk denken.' En juist daarom verliezen we niet alle hoop dat de materialistische wetenschap haar werkwijze zal verbeteren, en geleidelijk de esoterische leringen zal aanvaarden – ook al zijn die aanvankelijk van hun (voor de wetenschap) al te metafysische elementen ontdaan.

Is het laatste woord over het onderwerp 'de menselijke evolutie' al gesproken? Prof. Huxley schrijft:

Elk . . . antwoord op de grote vraag [de werkelijke plaats van de mens in de natuur],

[1] 23 dec. 1881, blz. 157.

waarvan de volgelingen van degene die het antwoord formuleert onveranderlijk beweren – als hij dit zelf al niet doet – dat dit *volledig en definitief* is, blijft *misschien een eeuw lang*, misschien 20 eeuwen, gezaghebbend en in ere, maar even onveranderlijk leert de tijd dat elk antwoord *slechts een benadering van de waarheid was – en dat het voornamelijk werd toegelaten als gevolg van de onwetendheid van degenen die het hebben aanvaard, maar geheel ontoelaatbaar bleek wanneer het werd getoetst aan de grotere kennis van hun opvolgers*![1]

Zal deze eminente darwinist de mogelijkheid erkennen dat zijn *aapachtige voorouders* op grond van de 'grotere kennis' van de occultisten zullen worden verwezen naar de lijst van 'volkomen ontoelaatbare opvattingen'? *Maar waar komt de primitieve mens dan vandaan?* Alleen maar 'opklimmen tot de beschaafde toestand' geeft geen verklaring voor de evolutie van de vorm.

In dezelfde brief doet dr. Wilson nog andere vreemde bekentenissen. Zo merkt hij op, in antwoord op de aan *Knowledge* door 'G.M.' gestelde vragen:

> Heeft de evolutie enige verandering in de mens teweeggebracht? Zo ja, welke verandering? Zo nee, waarom niet?' . . . Indien we [zoals de wetenschap] weigeren te erkennen dat de mens als een volmaakt wezen werd geschapen, en daarna ontaardde, blijft er maar één andere veronderstelling over – die van evolutie. Indien de mens van een primitieve tot een beschaafde toestand is opgeklommen, dan is dat ongetwijfeld evolutie. *We weten nog niet of de menselijke vorm vatbaar is voor dezelfde invloeden als de lagere diervormen, want zulke kennis is moeilijk te verkrijgen*. Maar er bestaat weinig twijfel dat de verheffing uit de primitieve staat tot het beschaafde leven 'evolutie' betekent en meebrengt, en wel met een grote reikwijdte. De verstandelijke evolutie van de mens kan niet worden betwijfeld; de steeds ruimer wordende sfeer van het denken is, evenals de taal zelf, voortgekomen uit een klein en primitief begin. Maar de levenswijze van de mens, zijn aanpassingsvermogen aan zijn omgeving, en talloze andere omstandigheden, hebben het heel moeilijk gemaakt de feiten en de loop van zijn 'evolutie' na te gaan.[2]

Juist dit probleem zou de evolutionisten voorzichtiger in hun uitspraken moeten maken. Maar waarom is evolutie *onmogelijk*, indien 'de mens als volmaakt wezen werd geschapen, en daarna ontaardde'? Op zijn hoogst kan
(153) dit van toepassing zijn op de *uiterlijke, fysieke mens*. Zoals we in *Isis ontsluierd*[3] hebben opgemerkt, begint Darwins evolutie in het midden, in plaats van – voor de mens en voor al het andere – uit te gaan van universele beginselen. De methode van Aristoteles en Bacon heeft misschien voordelen, maar ze heeft ontegenzeglijk haar gebreken al laten zien. Pythagoras en

---

[1] Thomas H. Huxley, *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 72.
[2] A. Wilson, 'The evolution of man', *Knowledge*, 23 december 1881, blz. 157.
[3] *Isis ontsluierd*, 1:222, 541.

Plato, die van het algemene afdaalden naar het bijzondere, blijken nu in het licht van de hedendaagse wetenschap geleerder te zijn dan Aristoteles. Want deze bestreed en verwierp het denkbeeld van de omwenteling van de aarde en zelfs van haar bolvorm. 'Bijna al degenen', schreef hij, 'die verzekeren dat ze de hemel in zijn uniformiteit hebben bestudeerd, beweren dat de aarde in het middelpunt ervan staat, maar de filosofen van de Italiaanse School, die ook de pythagoreeërs worden genoemd, verkondigen precies het tegenovergestelde.'[1] Dit was zo omdat (a) de pythagoreeërs ingewijden waren, en (b) ze de deductieve methode volgden. Maar Aristoteles, de vader van het inductieve stelsel, beklaagde zich over degenen die onderwezen dat 'het middelpunt van ons stelsel door de zon werd ingenomen, en de aarde slechts een ster was die door een draaiende beweging rondom datzelfde middelpunt, de nacht en de dag voortbrengt'.[2] Hetzelfde geldt voor de mens. De theorie die in de geheime leer wordt verkondigd, en die nu wordt uiteengezet, is de enige die zijn verschijnen op aarde kan verklaren – zonder te vervallen in de absurditeit van een 'wonderbaarlijke' mens, geschapen uit het stof van de aarde, of de nog grotere misvatting dat de mens zich uit een korreltje kalkzout heeft ontwikkeld (de ex-protoplasmische monere).

Analogie is de leidende wet in de natuur, de enige ware draad van Ariadne die ons langs de onontwarbare wegen van haar domein kan voeren naar haar eerste en laatste mysteries. De natuur is als scheppend vermogen oneindig, en geen enkele generatie natuurkundigen kan zich ooit erop beroemen de lijst van haar middelen en methoden uitputtend te hebben behandeld, hoe uniform de wetten die ze volgt ook zijn. Indien we ons een vuurnevel-bal kunnen voorstellen die geleidelijk – terwijl hij eonenlang voortrolt in de interstellaire ruimten – een planeet wordt, een lichtgevende bol, die vervolgens overgaat in een wereld of aarde *met mensen erop*, en dus is veranderd van een zacht plastisch lichaam in een rotsachtige bol; en indien we zien dat alles daarop evolueert uit het kernloze geleiklompje dat de sarcode[3] van de monere wordt, en vervolgens van zijn protistische toestand[4] overgaat in de diervorm, en uitgroeit tot een gigantisch monsterlijk reptiel uit het mesozoïcum, en dan weer ineenkrimpt tot de (betrekkelijk) dwergachtige krokodil, die nu alleen in tropische

---

[1] Aristoteles, *De caelo*, 2:13.

[2] *Op.cit.*

[3] Of dat wat meer algemeen bekendstaat als protoplasma. Aan deze substantie werd door prof. Dujardin Beaumetz op een veel eerder tijdstip de naam 'sarcode' gegeven.

[4] 'De moneren zijn in feite protista [eencelligen]. Het zijn dieren noch planten', schrijft Haeckel; '. . . het hele lichaam van de monere is niets anders dan een enkel volkomen homogeen deeltje eiwit in een vaste samenhangende toestand' ('Monograph of Monera', *Quarterly Journal of Microscopical Science*, januari 1869, blz. 28-9).

(154) gebieden leeft, en de overal voorkomende gewone hagedis[1]. Indien we ons dit alles kunnen voorstellen, hoe kan dan alleen de mens aan de algemene wet ontsnappen? ‘Er waren in die tijd reuzen op aarde’, zegt *Genesis* (6:4), en herhaalt daarmee de bewering van alle andere oosterse heilige geschriften; en het bestaan van de titanen wordt gebaseerd op antropologische en fysiologische feiten.

En evenals het hard gepantserde schaaldier eens een klompje gelei was, ‘een volkomen homogeen eiwitdeeltje in een vaste samenhangende toestand’, zo was het uiterlijke omhulsel van de oorspronkelijke mens, zijn eerste ‘rok van vellen’, *plus* een onsterfelijke spirituele monade, en een psychische tijdelijke vorm en lichaam binnen dat omhulsel. De tegenwoordige stevige, gespierde mens, die tegen bijna elk klimaat bestand is, was misschien rond 25.000.000 jaar geleden precies wat de monere van Haeckel is, eigenlijk ‘een organisme zonder organen’, een geheel homogene substantie met een structuurloos eiwitlichaam vanbinnen, en alleen vanbuiten een menselijke vorm.

In deze eeuw heeft geen wetenschapper het recht de cijfers van de brahmanen over de chronologie belachelijk te vinden; want hun eigen berekeningen overtreffen vaak verre de beweringen van de esoterische wetenschap. Dit kan gemakkelijk worden aangetoond.

Helmholtz berekende dat de afkoeling van de aarde van een temperatuur van 2000° tot 200° Celsius een periode van niet minder dan 350.000.000 jaar in beslag moet hebben genomen. De westerse wetenschap (waaronder de geologie) schijnt in het algemeen aan onze aardbol een ouderdom van ongeveer 500.000.000 jaar toe te kennen. Sir W. Thomson stelt echter het verschijnen van het eerste plantaardige leven op 100.000.000 jaar geleden – een opvatting die door de oude optekeningen met alle respect wordt tegengesproken. De gissingen van de wetenschap veranderen bovendien dagelijks. Sommige geologen verzetten zich intussen sterk tegen zo’n beperking.

Volger . . . berekent dat de tijd die nodig was voor de afzetting van de ons bekende lagen tenminste 648 miljoen jaar moet hebben bedragen. . . . Zowel tijd als ruimte zijn oneindig en eeuwig. ‘De aarde is, als een stoffelijk bestaan, in feite oneindig; alleen de veranderingen die ze heeft ondergaan, kunnen door eindige tijdperken worden bepaald’ (Burmeister). ‘We moeten daarom aannemen dat de sterrenhemel

---

[1] Zie de iguanodon van het mesozoïcum – een monster van 30 m lang – dat nu is veranderd in de kleine iguana-hagedis van Zuid-Amerika. De volksoverleveringen over *reuzen* in vroeger tijden, en hun vermelding in elke mythologie, waaronder de *Bijbel*, zullen misschien eens op feiten blijken te berusten. Alleen al de logica van de analogie zou ons ertoe moeten brengen deze *overleveringen* als wetenschappelijke waarheden en natuurfeiten te aanvaarden.

niet alleen in de ruimte – wat geen astronoom betwijfelt – maar ook in de tijd, zonder begin of einde is; dat hij nooit is geschapen, en onvergankelijk is' (Czolbe).[1]

Czolbe herhaalt precies wat de occultisten zeggen. Maar men zal ons misschien vertellen dat de oude Indiase occultisten niets wisten van deze latere bespiegelingen. 'Ze waren zelfs niet op de hoogte van de bolvorm van onze aarde' (Coleman). Hierop geeft het *Vishṇu-Purāṇa* een antwoord, (155)
dat bepaalde oriëntalisten heeft gedwongen hun ogen wijd te openen.

De zon is voor altijd in het midden van de dag geplaatst en tegenover het midden van de nacht, in alle dvīpa's [continenten], Maitreya! Maar omdat de opkomst en de ondergang van de *zon* steeds *tegenover elkaar* staan – en eveneens alle hoofdwindstreken en ook de kruispunten, Maitreya, daarom spreken de mensen over de opkomst van de zon waar ze dat zien; en waar de zon verdwijnt, daar is voor hen zijn ondergang. Voor de zon, die altijd op *een en dezelfde plaats* staat, is er noch ondergang noch opkomst, want wat opkomst en *ondergang* wordt genoemd, is slechts het zien en het *niet* zien van de zon.[2]

Hierover merkt Fitzedward Hall op: 'De heliocentrische leer die in deze passage wordt verkondigd, is opmerkelijk. Deze wordt echter iets verderop tegengesproken.' *Met opzet* tegengesproken, omdat het een geheime tempelleer was. Martin Haug ontdekte dezelfde leer in een andere passage. Het is nutteloos de oude Indiërs nog langer te belasteren.

Laten we terugkeren naar de chronologie van de geologen en antropologen. We zijn bang dat de wetenschap geen redelijke gronden heeft om de opvattingen van de occultisten in dit opzicht te bestrijden. Het enige wat tot dusver kan worden aangevoerd, is dat 'van de mens, het hoogste organische wezen van de schepping, in de oudste aardlagen geen spoor is gevonden; alleen in de bovenste, de zogenaamde alluviale laag'.[3] Dat de mens *niet het laatste lid van de zoogdierenfamilie* was, maar het eerste in *deze ronde*, is iets wat de wetenschap eens zal moeten erkennen. Een soortgelijke mening is ook al door een hoge autoriteit in Frankrijk naar voren gebracht.

Dat kan worden aangetoond dat de mens in het midden-tertiair heeft geleefd, en in een geologische periode *toen er nog geen enkel exemplaar van de nu bekende soorten zoogdieren bestond*, is een bewering die de wetenschap *niet kan* ontkennen en die nu is bewezen door De Quatrefages.[4] Maar, zelfs als we aannemen dat zijn bestaan in het eoceen nog niet is bewezen, hoeveel tijd is er verstreken sinds het krijt? We zijn ons

---

[1] L. Büchner, *Force and Matter*, geredigeerd door J.F. Collingwood, FRSL, 1864, blz. 61. Burmeister en Czolbe worden geciteerd.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:8; Wilson, deel 2, blz. 241-2&vn.

[3] Büchner, *Op.cit.*, blz. 65.

[4] Vgl. A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 151.

ervan bewust dat alleen de moedigste geologen de mens verder terug durven plaatsen dan het mioceen. Maar hoe lang, vragen we, is de duur van die perioden en tijdperken na het mesozoïcum? Hierop blijft de wetenschap, na veel gegis en getwist, zwijgen; de grootste autoriteiten op dit gebied zijn gedwongen te antwoorden: 'We weten het niet.' Dit is voldoende bewijs dat de wetenschappers op dit punt geen grotere autoriteiten zijn dan de leken. Indien volgens prof. Huxley 'voor de steenkoolformatie een periode van zes miljoen jaar nodig zou zijn',[1] hoeveel miljoenen
(156) jaren méér zouden dan vereist zijn voor de periode vanaf het jura, of het midden van de zogenaamde 'reptielentijd' (toen het derde ras verscheen), tot het mioceen, toen het grootste gedeelte van het vierde ras werd verzwolgen?[2]

De schrijfster is zich goed bewust dat de specialisten die bij hun berekeningen van de ouderdom van de aardbol en van de mens het ruimdenkendst waren, altijd de meer angstvallige meerderheid tegen zich hadden. Maar dit bewijst heel weinig, omdat de meerderheid op de lange duur zelden of nooit gelijk blijkt te hebben. Harvey stond jarenlang alleen. De voorstanders van het idee om de Atlantische Oceaan met stoomboten over te steken, liepen het gevaar hun laatste dagen in een psychiatrische inrichting door te brengen. Mesmer wordt tot op de dag van vandaag (in de encyclopedieën) met Cagliostro en St. Germain tot de kwakzalvers en bedriegers gerekend. En nu Mesmer door Charcot en Richet in het gelijk is gesteld, en nu het 'mesmerisme' onder zijn nieuwe naam 'hypnotisme' – een valse neus op een heel oud gezicht – door de wetenschap wordt aanvaard, vergroot dat onze eerbied voor die meerderheid niet, als we het gemak en de onverschilligheid zien waarmee haar leden 'hypnotisme', 'telepatische invloeden', en andere verschijnselen behandelen. Kortom, ze spreken erover alsof ze er sinds de tijd van Salomo in hadden geloofd, en niet slechts enkele jaren eerder de voorstanders ervan 'krankzinnigen en bedriegers' hadden genoemd![3]

Dezelfde plotselinge ommekeer in het denken is te verwachten met

---

[1] S. Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 32.

[2] *Esoteric Buddhism*, 1885, blz. 70.

[3] Hetzelfde lot staat de spiritistische verschijnselen en alle andere paranormale manifestaties van de *innerlijke* mens te wachten. Sinds de tijd van Hume, wiens onderzoek culmineerde in een nihilistisch idealisme, is de psychologie geleidelijk veranderd in een grof *materialisme*. Hume wordt als een psycholoog beschouwd, en toch ontkende hij a priori de mogelijkheid van verschijnselen waarin nu miljoenen geloven, onder wie veel wetenschappers. De hylo-idealisten van tegenwoordig zijn zuivere *annihilationisten*. De scholen van Spencer en van Bain zijn respectievelijk positivistisch en materialistisch, en helemaal niet metafysisch. Het is *psychisme* en geen *psychologie*; het doet even weinig denken aan de leer van de Vedānta als het pessimisme van Schopenhauer en Von Hartmann aan de esoterische filosofie, het hart en de ziel van het ware boeddhisme.

betrekking tot de lange tijdsduur die de esoterische filosofie aanneemt als de ouderdom van de geslachtelijke en fysiologische mensheid. De stanza die zegt: 'De uit het denkvermogen geborenen, degenen zonder botten, schonken het leven aan de uit wil geborenen met botten', en eraan toevoegt dat dit plaatsvond in het midden van het *derde* ras, 18.000.000 jaar geleden – heeft daarom zelfs nog een kans om door toekomstige wetenschappers te worden aanvaard.

Voor zover het de manier van denken van de 19de eeuw betreft, zullen zelfs enkele persoonlijke vrienden die een abnormale eerbied koesteren voor de steeds veranderende conclusies van de wetenschap, ons zeggen dat zo'n bewering absurd is. Hoeveel onwaarschijnlijker zal dan onze verdere bewering schijnen, dat het *eerste* ras nog miljoenen jaren ouder is. Want, hoewel de exacte getallen niet worden gegeven, en het uitgesloten is de beginnende evolutie van de oorspronkelijke goddelijke rassen met *zekerheid* (157) te stellen op het vroege secundair, of op het primair van de geologie, één ding is duidelijk: de periode van 18.000.000 jaar – de duur van de *geslachtelijke fysieke* mens – moet aanzienlijk worden vergroot als men het hele proces van spirituele, astrale en fysieke ontwikkeling wil meerekenen. In feite zijn veel geologen van mening dat de duur van het kwartair en het tertiair zo'n schatting rechtvaardigt; en het is volkomen zeker dat geen enkele aardse omstandigheid in strijd is met de hypothese van het bestaan van een mens in het eoceen, indien hiervoor bewijsmateriaal zou worden geleverd. Occultisten, die beweren dat de bovengenoemde datering ons tot ver in het secundair of het 'reptielentijdperk' terugvoert, kunnen verwijzen naar De Quatrefages voor een bevestiging van het mogelijke bestaan van de mens in die grijze oudheid. Maar voor de eerste wortelrassen ligt de zaak heel anders. Indien de dichte opeenhoping van met koolzuur beladen dampen, die uit de grond ontsnapten of vanaf het begin van de sedimentatie in de atmosfeer bleven hangen, een onoverkomelijke hindernis was voor het leven van menselijke organismen zoals wij die nu kennen, hoe, zo zal men vragen, konden de oorspronkelijke mensen dan hebben bestaan? Deze overweging is in feite niet relevant. De omstandigheden die toen op aarde heersten, hadden geen invloed op het gebied waarop de evolutie van de *etherische astrale* rassen zich afspeelde. Pas in betrekkelijk recente geologische tijdperken heeft de spiraalloop van de cyclische wet de mensheid naar de laagste trap van de fysieke evolutie gevoerd – het gebied van de grofstoffelijke oorzakelijkheid. In die vroege tijden was er alleen *astrale* evolutie, en de twee gebieden, het astrale en het fysieke,[1] hadden geen directe punten van

[1] We moeten opmerken dat, hoewel de evolutie van de astrale en fysieke gebieden zelfs in de vroegste geologische tijdperken parallel met elkaar verliep, die gebieden zich

aanraking met elkaar, hoewel ze zich parallel ontwikkelden. Het is duidelijk dat een schaduwachtige *etherische* mens op grond van zijn bouw – als we dit zo mogen noemen – alleen met dat gebied in verband staat waaraan de substantie van zijn upādhi is ontleend.

Er zijn misschien dingen die aan de *ver-ziende* – maar niet *al-ziende* – ogen van onze hedendaagse biologen zijn ontsnapt, maar de natuur zelf verschaft de ontbrekende schakels. De agnostische speculatieve denkers moeten kiezen tussen de versie van evolutie die de geheime leer van het Oosten geeft, en de hopeloos materialistische darwinistische en bijbelse verklaringen over de oorsprong van de mens; tussen aan de ene kant geen ziel en geen spirituele evolutie, en anderzijds de occulte leer die zowel de 'speciale schepping' als het 'evolutionistische' ontstaan van de mens verwerpt.

Om terug te komen op het vraagstuk van de 'spontane generatie': zoals de wetenschap aantoont heeft er niet altijd leven op dit aardse
(158) gebied bestaan. Er was een tijd toen zelfs de monere van Haeckel – dat eenvoudige bolletje protoplasma – nog niet op de bodem van de zeeën was verschenen. Waar kwam de *impuls* vandaan die ervoor zorgde dat de moleculen koolstof, stikstof, zuurstof, enz., zich groepeerden tot het *Urschleim* van Oken, dat organische 'slijm' dat nu protoplasma wordt genoemd? Wat waren de prototypen van de moneren? In ieder geval konden deze niet in meteoren afkomstig van andere al gevormde bollen zijn gevallen, ondanks de fantastische theorie daarover van Sir W. Thomson. En zelfs als dit wel zo zou zijn, indien onze aarde haar voorraad levenskiemen kreeg van andere planeten, wie of *wat* had ze dan naar die planeten gebracht? Tenzij de occulte leer wordt aanvaard, komen we hier weer voor een *wonder* te staan, en worden we gedwongen de theorie van een *persoonlijke antropomorfe schepper* te aanvaarden, van wie de eigenschappen en omschrijvingen – zoals de monotheïsten die formuleren – niet alleen in strijd zijn met de filosofie en de logica, maar ook het ideaal van een oneindige universele godheid met een onbegrijpelijke ontzagwekkende grootsheid, waartegenover het hoogste menselijke intellect zich nietig voelt, omlaag halen. De hedendaagse filosoof, die zich op het hoogtepunt van het tot dusver bereikte menselijke verstandelijke vermogen waant, moet oppassen dat hij niet laat blijken dat hij in spiritueel en intuïtief opzicht ver beneden de denkbeelden van zelfs de oude Grieken staat, die zelf weer op een veel lager niveau stonden dan de filosofen

---

toch niet in dezelfde fasen van manifestatie bevonden als waarin ze *nu* zijn. De aarde bereikte haar tegenwoordige *graad van dichtheid* pas 18.000.000 jaar geleden. Sindsdien zijn *zowel* het fysieke als het astrale gebied grover geworden.

van de oosterse Indo-Europese oudheid.

Het hylozoïsme is, filosofisch opgevat, het hoogste aspect van het pantheïsme. Het is de enig mogelijke uitweg uit een onzinnig atheïsme dat gebaseerd is op een dodelijke stoffelijkheid, en de nog onzinniger antropomorfistische opvattingen van de monotheïsten, waartussen het op zijn eigen geheel neutrale grond staat. Het hylozoïsme *vereist* een absoluut goddelijk denkvermogen, dat de talloze actieve scheppende krachten of 'scheppers' *doordringt* – entiteiten die worden bewogen door en hun bestaan hebben in, uit, en door dat goddelijke denkvermogen. Laatstgenoemde heeft echter niet meer persoonlijk belang in hen of *hun* scheppingen dan de zon in de zonnebloem en haar zaden, of in plantengroei in het algemeen. Het is bekend dat zulke actieve 'scheppers' bestaan, en men gelooft in hen omdat de *innerlijke* mens in de occultist ze waarneemt en voelt. Laatstgenoemde zegt dat een ABSOLUTE godheid, die onvoorwaardelijk en zonder betrekkingen moet zijn, niet tegelijkertijd als een actieve, scheppende, ene levende god kan worden beschouwd, zonder onmiddellijk dat ideaal te verlagen.[1] Een godheid die zich manifesteert in *ruimte en tijd* – deze twee zijn eenvoudig de vormen van DAT wat het absolute AL is – kan slechts een fractie van het geheel zijn. En omdat dit 'al' in zijn absoluutheid niet kan worden verdeeld, kan die *gevoelde* schepper (wij zeggen *scheppers*) op zijn hoogst alleen maar een *aspect* daarvan zijn. Om dezelfde beeldspraak te gebruiken – ontoereikend om het volledige denkbeeld uit te drukken, maar voor dit geval goed bruikbaar – deze scheppers zijn als de talrijke stralen van de zonnebol, die zich onbewust is van hun werk en zich niet erom bekommert; terwijl zijn middelaars, de stralen, in elke lente – de manvantarische dageraad van de aarde – het hulpmiddel worden bij het bevruchten en ontwaken van de sluimerende vitaliteit die inherent is aan de natuur en haar gedifferentieerde stof. (159)

Dit werd in de oudheid zo goed begrepen dat zelfs de matig religieuze Aristoteles de opmerking maakte dat zo'n werk van rechtstreekse schepping voor God *helemaal niet gepast* zou zijn – ἀπρεπὲς τῷ Θεῷ.[2] Plato en andere filosofen onderwezen hetzelfde: de godheid kan niet zelf de schepping ter hand nemen – αὐτουργεῖν ἅπαντα. Dit noemt Cudworth 'hylozoisme'. De oude Zeno heeft volgens Laërtius gezegd: 'De natuur is een

---

[1] Het denkbeeld en de definitie van het *absolute* volgens kardinaal Cusa, kunnen alleen het westerse denken bevredigen, dat zonder het zelf te weten, door eeuwenlange scholastieke en theologische sofisterij gevangen werd gehouden en was gedegenereerd. Maar deze 'recente filosofie van het absolute', die door Sir W. Hamilton op Cusa werd teruggevoerd, zou de scherpere metafysische geest van de hindoe-Vedāntakenner nooit bevredigen.

[2] Aristoteles, *De mundo*, hfst. 6.

gewoonte die uit zichzelf in beweging komt, volgens beginselen die in de kiem besloten liggen; ze vervolmaakt en bevat die verschillende dingen die op bepaalde tijden uit haar worden voortgebracht; ze handelt in overeenstemming met dat waaruit ze is afgescheiden.'[1]

Laten we naar ons onderwerp terugkeren, en even de tijd nemen om erover na te denken. Indien er in die tijden plantaardig leven was dat zich kon voeden met de toen giftige elementen, en indien er zelfs dierlijk leven was waarvoor een voor het water geschikt organisme kon worden ontwikkeld, ondanks de veronderstelde schaarste aan zuurstof, waarom kon er dan niet ook menselijk leven zijn in een beginstadium van zijn fysieke vorm, d.w.z. in een ras van wezens dat was aangepast aan dat geologische tijdperk en zijn omgeving? Bovendien erkent de wetenschap dat ze over de werkelijke duur van 'geologische tijdperken' niets weet.

Maar de belangrijkste vraag die we moeten beantwoorden is of het volkomen zeker is dat er vanaf de tijd die het azoïcum wordt genoemd, ooit een atmosfeer is geweest zoals de natuurkundigen zich die voorstellen. Niet alle natuurkundigen zijn het hierover eens. Indien de schrijfster de uitspraken van de geheime leer door de exacte wetenschap wilde laten bevestigen, dan zou het gemakkelijk zijn aan te tonen – want meer dan één natuurkundige erkent dit – dat de atmosfeer weinig of niets is veranderd sinds de eerste condensatie van de oceanen, d.w.z. sinds de laurentische periode, het *vuursteen*-tijdperk. Dit is in ieder geval de mening van Blanchard, S. Meunier, en zelfs van Bischof – zoals de experimenten met basalt van laatstgenoemde wetenschapper hebben aangetoond.[2] Want als we de meerderheid van de wetenschappers zouden geloven wat betreft de hoeveelheid dodelijke gassen en de geheel met koolstof en stikstof verzadigde elementen waarin het planten- en het dierenrijk volgens hen zouden hebben geleefd, gegroeid en zich ontwikkeld, dan zou men tot de interessante conclusie moeten komen dat er in die tijd oceanen waren van
(160) *vloeibaar koolzuur* in plaats van water. Met zo'n element wordt het twijfelachtig of de ganoïden, of zelfs de primitieve trilobieten, wel in de oceanen van het primair konden leven – laat staan in die van het siluur, zoals Blanchard zegt.

De omstandigheden die voor het eerste mensenras nodig waren, vereisen echter geen elementen, hetzij enkelvoudig of samengesteld. We blijven bij wat we in het begin hebben gezegd. De spirituele etherische entiteit die in op aarde onbekende ruimten leefde, vóór het eerste siderische 'stukje gelei'

---

[1] Diogenes Laërtius, *Leven en leer van beroemde filosofen*, 7:148; geciteerd in R. Cudworth, *The True Intellectual System of the Universe*, 1820, deel 1, blz. 328.

[2] Vgl. R. Blanchard, 'L'origine de la vie', *Revue Scientifique*, 7 februari 1885, blz. 165-6.

zich in de oceaan van grove kosmische stof ontwikkelde – miljarden en biljoenen jaren vóór ons bolvormige stofdeeltje in de oneindigheid, dat aarde wordt genoemd, ontstond en de monere voortbracht in zijn druppels, oceanen genaamd – had geen 'elementen' nodig. De 'manu met weke botten' kon het heel goed stellen zonder calciumfosfaat, want hij had geen botten, behalve in figuurlijke zin. En terwijl zelfs de moneren, al is hun organisme homogeen, toch fysieke levensomstandigheden nodig hadden die hen zouden helpen bij hun verdere evolutie, kon het wezen dat de primitieve mens en de 'vader van de mens' werd, na te zijn geëvolueerd op bestaansgebieden waarvan de wetenschap nog niet droomt, heel goed onaantastbaar blijven voor alle atmosferische omstandigheden om hem heen. De primitieve voorvader in de *Popul Vuh* van Brasseur de Bourbourg, die – in de Quiché-legenden – met evenveel gemak onder de grond en onder water als op aarde kon handelen en leven, past slechts bij het tweede en het vroege derde ras van onze teksten. En als de drie natuurrijken in de *ante*-diluviale tijd zo verschillend waren, waarom kon de mens dan niet hebben bestaan uit materiaal en combinaties van atomen die de natuurwetenschap nu volledig onbekend zijn? De nu bekende planten en dieren, met hun bijna ontelbare variëteiten en soorten, hebben zich volgens de wetenschappelijke hypothesen alle ontwikkeld uit primitieve en veel minder talrijke organische vormen. Waarom zou hetzelfde niet zijn gebeurd bij de mens, de elementen, en de rest? 'De universele genesis begint bij de één, breekt in drieën, dan in vijven, en culmineert ten slotte in de zeven, om tot vier, drie, en één terug te keren.' (Toelichting.)

Voor verdere bewijzen zie afdeling 2 van dit deel, 'De mysteries van het zevental' (blz. 672ev).

(161)

Stanza 7

Van het halfgoddelijke ras tot de eerste mensenrassen

§ (24) De hogere scheppers verwerpen in hun trots de vormen die zijn ontwikkeld door de 'zonen van yoga'. (25) Ze willen niet incarneren in de eerste 'ei-geborenen' . . . (26) Ze verkiezen de latere androgynen. (27) Aan de eerste mens wordt denkvermogen geschonken.

24. De zonen van wijsheid, de zonen van de nacht (*voortgekomen uit het lichaam van Brahmā toen het nacht werd*), gereed voor wedergeboorte, daalden neer. Ze zagen de (*in verstandelijk opzicht*) verachtelijke vormen van het eerste derde (*nog redeloze ras*) (*a*). 'We kunnen kiezen', zeiden de heren, 'we hebben wijsheid.' Sommigen traden in de chhāyā's. Sommigen wierpen een vonk uit. Sommigen stelden het uit tot het vierde (*ras*). Uit hun eigen essentie vulden (*versterkten*) ze de kāma (*het voertuig van het verlangen*). Zij die slechts een vonk ontvingen, bleven zonder (*hogere*) kennis. De vonk gloeide zwak. Het derde bleef zonder denkvermogen. Hun jīva's (*monaden*) waren niet gereed (*b*). Deze werden apart gezet onder de zeven (*oorspronkelijke menssoorten*). Ze (*werden de*) kleinhoofdigen. De derden waren gereed. 'In deze zullen we wonen', zeiden de heren van de vlam en van de duistere wijsheid (*c*).

Deze stanza bevat de hele sleutel tot de mysteries van het kwaad, de zogenaamde val van de engelen, en de vele vraagstukken waarover filosofen sinds mensenheugenis hun hoofd hebben gebroken. Ze geeft de oplossing van het geheim van de latere ongelijkheid van verstandelijke vermogens en van geboorte of maatschappelijke positie, en geeft een logische verklaring van de onbegrijpelijke loop van het karma door de daaropvolgende tijdperken heen. We zullen nu proberen de beste verklaring te geven die met het oog op dit ingewikkelde onderwerp mogelijk is.

(*a*) Tot aan de vierde ronde, en zelfs tot het latere deel van het derde

ras in deze ronde, is de *mens* – indien die misleidende naam kan worden gegeven aan de steeds veranderende vormen waarmee de monaden zich bekleedden tijdens de eerste drie ronden en de eerste tweeënhalf rassen van de tegenwoordige ronde – in verstandelijk opzicht nog maar een dier. Pas in de tegenwoordige *middelste* ronde ontwikkelt hij volledig het vierde beginsel als een geschikt voertuig voor het vijfde. Maar manas zal (162)
pas in de volgende ronde relatief *volledig* worden ontwikkeld, en zal dan tot het einde van de ronden de kans hebben om geheel goddelijk te worden. Zoals Christian Schoettgen in *Horae Hebraicae, etc.*, zegt, had de eerste aardse Adam 'slechts de adem van het leven', *nefesh, maar niet de levende ziel*.

(*b*) Hier worden de lagere rassen bedoeld, waarvan er nog enkele soortgelijke vormen over zijn – zoals de Aboriginals (die nu snel uitsterven) en sommige stammen in Afrika en Oceanië. 'Ze waren niet gereed' betekent dat de *karmische* ontwikkeling van deze monaden hen nog niet geschikt had gemaakt om te wonen in de vormen van mensen die bestemd waren voor incarnatie van verstandelijk hogere rassen. Maar dit wordt later toegelicht.

(*c*) De *Zohar* spreekt over 'zwart vuur', dat *absolute* licht-wijsheid is. Aan hen die, gedreven door het oude theologische vooroordeel, zouden zeggen 'maar de asura's zijn de opstandige deva's, de *tegenstanders van de goden*, en dus duivels en geesten van het kwaad', antwoorden we: de esoterische filosofie erkent geen goed of kwaad *op zich*, die in de natuur onafhankelijk zouden bestaan. De oorzaak van beide ligt, wat de kosmos betreft, in de noodzaak van tegenstellingen of contrasten, en wat de mens aangaat, in zijn menselijke natuur, zijn onwetendheid en begeerten. Er is geen *duivel* of iemand die volkomen verdorven is, en er zijn ook geen engelen die absoluut volmaakt zijn, hoewel er geesten van licht en van duisternis kunnen zijn. Zo is LUCIFER – de geest van verstandelijke verlichting en vrijheid van denken – in figuurlijke zin het lichtbaken dat de mens helpt zijn weg te vinden tussen de klippen en zandbanken van het leven, want Lucifer is de LOGOS in zijn hoogste, en de 'tegenstander' in zijn laagste aspect – die beide worden weerspiegeld in ons ego. Lactantius maakt, wanneer hij spreekt over het kenmerk van Christus, de LOGOS, het *woord*, *tot de eerstgeboren broeder van Satan*, het '*eerste van alle schepselen*'.[1]

Het *Vishṇu-Purāṇa* beschrijft deze oorspronkelijke wezens met *kronkelige* spijsverteringskanalen (de tiryaksrotasas): ze 'bezaten innerlijke

[1] *Divinae institutiones*, 2:9; geciteerd door Myer, *Qabbalah*, blz. 116.

gewaarwordingen, maar waren onwetend over *hun soort en aard*'.[1] De 28 soorten bādha's, of onvolmaaktheden, hebben geen betrekking, zoals Wilson dacht, op de nu bekende en door hem gespecificeerde dieren, want deze bestonden in die geologische tijdperken niet. Dit blijkt heel duidelijk uit het genoemde boek, waarin het eerst geschapene (op deze bol) de 'vijfvoudige onbeweeglijke schepping',[2] mineralen en planten zijn; dan komen die fabelachtige dieren, de tiryaksrotasas (de monsters van de afgrond, gedood door de 'heren', zie stanza's 2 en 3); dan de ūrdhvasrotasas, de gelukkige hemelwezens, die zich voeden met ambrozijn; en ten slotte de arvāksrotasas, mensen – de zogenaamde zevende schepping
(163) van Brahmā. Maar waar deze 'scheppingen', laatstgenoemde inbegrepen, ook hebben plaatsgevonden, het was niet op deze bol. Niet Brahmā schept dingen en mensen op deze aarde, maar het hoofd en de heer van de prajāpati's, de heren van het zijn en de aardse schepping. Gehoorzamend aan het bevel van Brahmā, maakte Daksha (de synthese, of het geheel, van de aardse scheppers en voorouders, waaronder ook de pitri's) hogere en lagere (*vara* en *avara*) dingen 'waarnaar wordt verwezen als putra's', nakomelingen, en '*tweevoeters* en *viervoeters*, en vervolgens bracht hij door zijn wil (de zonen van wil en yoga) vrouwen voort',[3] d.w.z. hij scheidde de androgynen. Hier hebben we weer 'tweevoeters' of mensen, die werden geschapen vóór de 'viervoeters', evenals in de esoterische leringen (zie stanza's 6 en 7).

In de exoterische verhalen zijn de asura's de eerste wezens die worden geschapen uit het 'lichaam van de nacht', terwijl de pitri's voortkomen uit dat van de *schemering*; de 'goden' worden door Parāśara (*Vishṇu-Purāṇa*) tussen die twee in geplaatst, en ontwikkelen zich uit het 'lichaam van de dag'. Daarom is gemakkelijk te ontdekken dat de volgorde van de schepping opzettelijk wordt versluierd. De mensen zijn de arvāksrotasas die komen uit het 'lichaam van de dageraad'; en elders wordt weer naar de mens verwezen, wanneer over de schepper van de wereld, Brahmā, wordt gezegd dat hij 'wrede wezens schept, die bhūta's en vleeseters worden genoemd', of, zoals de tekst luidt, 'schrikwekkende duivels omdat ze aapkleurig en vleesetend zijn'.[4] Daarentegen wordt 'rākshasa's' gewoonlijk vertaald met 'boze geesten' en 'vijanden van de goden', wat hen vereenzelvigt met de asura's. Als Hanuman in het *Rāmāyaṇa* de vijand in Laṅkā verkent, vindt hij daar rākshasa's, sommige afzichtelijk, 'terwijl andere mooi waren om te zien', en in het *Vishṇu-Purāṇa* wordt rechtstreeks

[1] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. 72vn.
[2] *Op.cit*., blz. 70.
[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 9-10&vn.
[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 83&vn.

gezegd dat ze de redders van 'de mensheid', of van Brahmā, werden.

De allegorie is heel scherpzinnig uitgedacht. Een groot intellect en te veel kennis zijn in het leven een tweesnijdend zwaard, en kunnen zowel ten goede als ten kwade worden gebruikt. Wanneer ze worden gecombineerd met egoïsme, gebruiken ze de hele mensheid ter verheffing van degene die ze bezit, en als middel om zijn doeleinden te bereiken; terwijl ze, aangewend voor altruïstische menslievende doeleinden, het middel kunnen worden om velen te redden. In elk geval maakt het ontbreken van zelfbewustzijn en verstand van de mens een idioot, een beest in menselijke vorm. Brahmā is mahat, het universele denkvermogen, en daarom vertonen de meest egoïstische rākshasa's het verlangen om het helemaal te bezitten, dus om mahat te 'verslinden'.[1] Het is een doorzichtige allegorie.

Hoe dan ook, de esoterische filosofie vereenzelvigt de vóór-brahmaanse asura's, rudra's[2], rākshasa's en alle 'tegenstanders' van de goden in de allegorieën, met de ego's die, door te incarneren in de nog verstandeloze mens van het derde ras, deze *bewust* onsterfelijk maakten. Ze zijn tijdens de cyclus van incarnaties dus de ware *tweevoudige logos* – het met zichzelf in strijd zijnde en tweezijdige goddelijke beginsel in de mens. De nu volgende passages uit de Toelichting, en de stanza's hierna, kunnen zonder twijfel meer licht werpen op deze heel moeilijke lering, maar de schrijfster acht zich niet bevoegd om deze volledig bekend te maken. Over de opeenvolging van rassen wordt echter gezegd: (164)

'*Eerst komen de* OP ZICHZELF BESTAANDEN *op deze aarde. Ze zijn de 'spirituele levens', geprojecteerd door de absolute* WIL *en* WET, *bij de dageraad van elke wedergeboorte van de werelden. Deze* LEVENS *zijn de goddelijke 'śishṭa's'* (de zaad-manu's, of de prajāpati's en de pitri's).'

Hieruit komen voort:

1. *Het eerste ras, de 'zelfgeborenen', die de* (astrale) *schaduwen van hun voorouders zijn.*[3] *Het lichaam miste elk begripsvermogen* (verstand, intelligentie, en wil). *Hoewel het innerlijke wezen* (het hoger zelf, of de monade) *zich binnen de aardse vorm bevond, was het er niet mee verbonden. De schakel, het manas, was er nog niet.*

2. *Uit het eerste* (ras) *emaneerde het tweede, de 'zweetgeborenen'*[4] *en*

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 82vn.

[2] Die door Manu 'onze grootvaders van vaderszijde' worden genoemd (3:284). De rudra's zijn de zeven manifestaties van Rudra-Śiva, 'de god van de vernietiging', en *ook* de grote yogī en asceet.

[3] Zie stanza 4, śloka 15, Toelichting, blz. 101.

[4] Door op deze *absurd onwetenschappelijke* manier te spreken over het ontstaan van het *leven*, en over de oorsprong van de mensheid, ondanks de hedendaagse opvattingen over de afstamming van de mens, riskeert men een onmiddellijke doodklap. Niettemin wil de esoterische leer dat gevaar lopen, en gaat zelfs zo ver de onpartijdige lezer te vragen

(165) *'degenen zonder botten' genoemd. Dit is het tweede wortelras, waaraan de beschermers* (rākshasa's)[1] *en de incarnerende goden* (asura's en de

---

de bovenstaande hypothese (als het er een is) te vergelijken met de theorie van Haeckel – die nu voor de wetenschap al bijna een axioma is – en die we hier letterlijk citeren:

'Hoe is het leven, de levende wereld van organismen, ontstaan? En in de tweede plaats de specifieke vraag: hoe is de mensheid ontstaan? De eerste van deze twee vragen, die het eerste verschijnen van levende wezens betreft, kan alleen empirisch worden beantwoord [!!] door het bewijs van de zogenaamde archebiosis, of de spontane generatie van organismen van de eenvoudigste soort. Hiertoe behoren de moneren (protogenen, protamoeba, enz.), uiterst eenvoudige microscopische massa's protoplasma zonder structuur of organisatie, die voedsel opnemen en *zich voortplanten door deling*. Een monere zoals dat oorspronkelijke organisme dat werd *ontdekt* door de beroemde Engelse zoöloog Huxley, en dat Bathybius haeckelii werd genoemd, ziet eruit als een dikke aaneengesloten laag protoplasma en komt voor in de diepste diepten van de oceaan, tussen 1000 en 10.000 meter. *Het is waar dat het eerste verschijnen van zulke moneren tot dusver niet feitelijk is waargenomen*, maar er is op zich niets onwaarschijnlijks aan zo'n evolutie.' (*The Pedigree of Man*, Eng. vert. Aveling, 1883, blz. 32-3.)

Omdat onlangs is gebleken dat het Bathybius-protoplasma helemaal geen organische substantie is, blijft er weinig over om te zeggen. Ook hoeft men, na dit te hebben gelezen, geen tijd meer te besteden aan het weerleggen van de verdere bewering: 'in dat geval is de mens *zonder enige twijfel* [naar de mening van Haeckel en de zijnen] ontstaan uit de lagere zoogdieren, de apen en de eerdere aapachtige wezens en de nog vroegere buideldieren, amfibieën en vissen, door steeds verdergaande transformaties', alle teweeggebracht door 'een reeks *blindelings werkende natuurkrachten . . . zonder doel en zonder plan*' (blz. 34, 36).

De hierboven geciteerde passage bevat haar eigen kritiek. Men laat de wetenschap doceren wat tot nu toe 'nooit feitelijk is waargenomen'. Men dwingt haar het verschijnsel van een *intelligente* natuur en van een levenskracht die onafhankelijk is van vorm en stof te ontkennen, en het wetenschappelijker te vinden de wonderbaarlijke verrichtingen van '*blindelings werkende* natuurkrachten, *zonder doel of plan*' te verkondigen. Als dat zo is, worden we ertoe gebracht te denken dat de *fysiek-mechanische* krachten van de hersenen van bepaalde eminente wetenschappers hen even blindelings de logica en het gezonde verstand laten opofferen op het altaar van wederzijdse bewondering. Waarom moet de monere van protoplasma die het eerste levende wezen voortbrengt door middel van *zelfdeling*, als een heel wetenschappelijke hypothese worden beschouwd, en een etherisch *voormenselijk* ras dat de oorspronkelijke mensen op dezelfde manier voortbrengt, worden veroordeeld als *onwetenschappelijk* bijgeloof? Of heeft het materialisme in de wetenschap een monopolie verkregen?

[1] De rākshasa's worden in de Indiase volkstheologie als demonen beschouwd, maar aan de andere kant van de Himālaya worden ze de 'beschermers' genoemd. Deze dubbele en tegenstrijdige betekenis heeft haar oorsprong in een filosofische allegorie, die in de *Purāṇa's* op verschillende manieren wordt weergegeven. Er wordt gezegd dat toen Brahmā de demonen schiep, yaksha's (van *yaksh*, eten) en de rākshasa's – twee soorten demonen die, zodra ze waren geboren, hun schepper wilden verslinden – diegenen onder hen die uitriepen 'Doe dat niet! o, red (bescherm) hem!', rākshasa's werden genoemd (*Vishṇu-Purāṇa*, 1:5). Het *Bhāgavata-Purāṇa* (3:20:19-21) geeft de allegorie anders weer. Brahmā veranderde zich in nacht (of onwetendheid) bekleed met een lichaam, dat door de yaksha's en rākshasa's werd gegrepen, terwijl ze uitriepen: 'Spaar het niet; verslind het.' Toen riep Brahmā uit: 'Verslind me niet, spaar me.' Dit heeft natuurlijk een innerlijke

kumāra's) *de eerste oorspronkelijke en zwakke vonk* (de kiem van het verstand) *hebben geschonken . . . En uit dit ras komt weer voort:*

3. *Het derde wortelras, de 'tweevoudigen'* (androgynen). *De eerste rassen hiervan zijn omhulsels, tot het laatste ervan wordt 'bewoond'* (d.w.z. bezield) *door de dhyānī's.*

Het tweede ras dat, zoals hierboven is gezegd, ook geslachtloos was, evolueerde in het begin uit zichzelf het derde, androgyne ras door middel van een analoog maar al meer gecompliceerd proces. Zoals in de Toelichting is beschreven, waren de allereersten van dat ras:

'*De 'zonen van passieve yoga'.*[1] *Ze kwamen voort uit de tweede manushya's* (menselijk ras)*, en werden eierleggend. De emanaties die in de* (166)
tijden van voortplanting uit hun lichamen kwamen, waren eivormig; de kleine bolvormige kernen die zich ontwikkelden tot een groot, zacht, eivormig voertuig, werden geleidelijk hard, waarna het na een tijd van rijping brak en het jonge menselijke dier er zonder hulp uit tevoorschijn kwam, zoals de vogels in ons ras.'

Dit moet de lezer belachelijk en absurd toeschijnen. Niettemin is het precies volgens de evolutionaire analogie, die de wetenschap in de ontwikkeling van de levende diersoorten waarneemt. Eerst de monere-achtige voortplanting door zelfdeling (zie Haeckel); dan na enkele stadia het eieren leggen, zoals in het geval van de reptielen, die worden gevolgd door de vogels; en ten slotte de zoogdieren met hun ovovivipare[2] voortbrenging van jongen.

Als de term *ovovivipaar* op sommige vissen en reptielen wordt toegepast, die hun eieren in hun lichaam uitbroeden, waarom zou hij dan niet worden toegepast op vrouwelijke zoogdieren, inclusief de vrouw? Het onbevruchte eitje is, als daarin na de bevruchting de ontwikkeling van de foetus plaatsvindt, een ei.

---

betekenis. Het 'lichaam van de nacht' is de duisternis van de onwetendheid, en het is de duisternis van het stilzwijgen en de geheimhouding. De rākshasa's zijn in bijna alle gevallen yogī's, vrome sādhu's en ingewijden, een nogal ongebruikelijk gezelschap voor *demonen*. De betekenis is dan dat we – terwijl we de macht hebben om de duisternis van de onwetendheid te verdrijven, 'te verslinden' – de heilige waarheid moeten beschermen tegen ontheiliging. 'Brahmā is alleen voor de brahmanen', zegt die trotse kaste. De moraal van de *mythe* is duidelijk.

[1] De geleidelijke evolutie van de mens volgens de geheime leer toont aan dat alle latere (voor de niet-ingewijden de oudste) rassen hun *fysieke* oorsprong hebben in het vroege vierde ras. Maar het onderras dat voorafging aan het ras dat in geslachten werd gescheiden, moet worden beschouwd als de *spirituele* voorouders van onze tegenwoordige rassen, en vooral van de oosterse Indo-Europese rassen. Het denkbeeld van Weber dat het Indogermaanse volk voorafging aan het Indo-Europese *vedische* volk, is voor de occultist in hoge mate grotesk.

[2] Noot vert.: Ovovivipaar = 'eierlevendbarend'.

In elk geval is dit denkbeeld filosofischer dan dat van Eva met een plotseling geschapen placenta, die als gevolg van de appel het leven schenkt aan Kaïn, want zelfs het buideldier, het eerste van de zoogdieren, *heeft nog geen placenta*.

Bovendien is de *progressieve* volgorde van de voortplantingsmethoden, zoals de wetenschap die heeft onthuld, een schitterende bevestiging van de esoterische etnologie. Men hoeft de gegevens alleen maar te rangschikken om onze bewering te bewijzen.[1]

1. *Deling*:

(a) In tweeën, zoals men ziet bij de deling van het homogene stukje protoplasma dat bekendstaat als de monere of amoebe.

(b) Zoals bij de deling van de cel met een kern, waarbij de celkern zich splitst in twee onderkernen, die zich of binnen de oorspronkelijke celwand ontwikkelen, of deze doorbreken en zich daarbuiten als onafhankelijke entiteiten vermenigvuldigen. (*Vergelijk het eerste wortelras*.)

2. *Knopvorming*:

Een klein deel van het moederlichaam zwelt aan de oppervlakte op en scheidt zich ten slotte af, en groeit tot het dezelfde grootte heeft als het oorspronkelijke organisme; bijv. veel planten, de zee-anemoon, enz.[2] (*Vergelijk het tweede wortelras.*)

(167) 3. *Sporen*:

Het moederorganisme stoot één enkele cel af, die zich ontwikkelt tot een veelcellig organisme dat de kenmerken van het eerstgenoemde vertoont, bijv. bacteriën en mossen.

4. *Intermediair hermafroditisme*:

Tot hetzelfde individu behoren mannelijke en vrouwelijke organen, bijv. bij de meeste planten, wormen, slakken, enz. Het is verwant aan knopvorming. (*Vergelijk het tweede en het vroege derde wortelras*.)

5. *Werkelijke geslachtelijke vereniging*:

(*Vergelijk het latere derde wortelras*.)

We zijn nu aangekomen bij een belangrijk punt in de dubbele evolutie van de mensheid. De zonen van wijsheid, of de *spirituele* dhyānī's, waren door hun aanraking met de stof 'verstandelijk' geworden, omdat ze al in voorafgaande cyclussen van incarnatie die graad van intellect hadden

---

[1] Vgl. vooral E.O. Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 39ev, en Laing, *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 102-11.

[2] Elk genezingsproces en elke littekenvorming bij de hogere diergroepen – zelfs in het geval van het zich opnieuw vormen van verminkte ledematen bij amfibieën – vindt plaats door *deling* en *knopvorming* van de elementaire morfologische elementen.

bereikt die hen in staat stelde *op dit gebied* van de stof onafhankelijke en zelfbewuste wezens te worden. Ze werden slechts wedergeboren als gevolg van karmische oorzaken. Ze *traden binnen* in degenen die 'gereed' waren, en werden de hierboven genoemde arhats of *wijzen*. Dit moet nader worden toegelicht.

Het betekent niet dat *monaden* in vormen binnengingen waarin al andere monaden waren. Ze waren 'essenties', 'intelligenties', en *bewuste geesten*; entiteiten die nog meer bewust wilden worden door zich te verenigen met meer ontwikkelde stof. Hun essentie was te zuiver om duidelijk verschillend te zijn van de universele essentie; maar hun 'ego's', of manas (want ze worden mānasaputra genoemd, geboren uit 'mahat', of Brahmā), moesten door aardse menselijke ervaringen heengaan om *al-wijs* te worden, en te kunnen beginnen met de terugkeer op de opgaande boog. De monaden zijn geen beperkte of geconditioneerde *afzonderlijke* beginselen, maar stralen van dat ene universele *absolute* beginsel. Wanneer in een donkere kamer door dezelfde opening één straal zonlicht binnenvalt, gevolgd door een andere, dan zijn dat niet *twee* stralen, maar één versterkte straal.

Het ligt niet in de lijn van de natuurwet dat de mens een *volmaakt* zevenvoudig wezen wordt vóór het zevende ras in de zevende ronde. Toch zijn al deze beginselen vanaf zijn geboorte latent in hem aanwezig. Evenmin zal volgens de evolutiewet het vijfde beginsel (manas) volledig worden ontwikkeld vóór de *vijfde* ronde. Al zulke voortijdig ontwikkelde intellecten (op *spiritueel* gebied) in ons ras zijn *abnormaal*; het zijn wat we de 'vijfde-ronders' noemen. Zelfs in het komende zevende ras, aan het einde van deze vierde ronde, zal manas, terwijl onze vier lagere beginselen volledig zullen zijn ontwikkeld, nog maar betrekkelijk zijn geëvolueerd. Deze beperking betreft echter alleen de spirituele ontwikkeling. De verstandelijke, op het fysieke gebied, werd tijdens het vierde wortelras bereikt. Degenen die 'half gereed' waren, die 'slechts een vonk' ontvingen, vormen dus de gemiddelde mensheid die haar verstandelijke vermogens moet verkrijgen tijdens de huidige manvantarische evolutie, waarna ze in (168)
de volgende gereed zullen zijn om de 'zonen van wijsheid' volledig te ontvangen. Zij die helemaal 'niet gereed waren', de monaden die het laatst kwamen, die bij het einde van de derde ronde nog maar nauwelijks uit hun laatste overgangs- en lagere diervormen waren geëvolueerd, bleven intussen de 'kleinhoofdigen' van de stanza. De anders onverklaarbare graden van verstandelijkheid onder de verschillende mensenrassen – de primitieve Bosjesman en de Europeaan – die ook nu nog bestaan, worden hierdoor duidelijk. Die primitieve stammen, waarvan de verstandelijke vermogens maar weinig boven het peil van de dieren staan, zijn niet de onrechtmatig onterfden, of de *niet-bevoorrechten*, zoals sommigen misschien denken –

geen sprake van. Het zijn eenvoudig de *laatst aangekomenen* onder de menselijke monaden, die *niet gereed waren*; ze moeten in de huidige ronde evolueren, en ook op de drie nog resterende bollen (dus op vier verschillende bestaansgebieden) om bij het bereiken van de vijfde ronde op het niveau van de gemiddelde mensheid te komen.

Eén opmerking is in dit verband misschien nuttig, als stof tot nadenken voor de lezer. De MONADEN van de menstypen die het laagst staan (de 'kleinhoofdige'[1] primitieve mens van de Zuidzee-eilanden, de Afrikaan, of Aboriginal), *hadden geen karma om uit te werken toen ze voor het eerst als mensen werden geboren, zoals hun verstandelijk meer bevoorrechte broeders dat hadden*. Eerstgenoemden ontwikkelen hun karma pas nu; laatstgenoemden dragen de last van het vroegere, het tegenwoordige, en het toekomstige karma. In dit opzicht is de arme primitieve mens gelukkiger dan het grootste genie van *beschaafde landen*.

Laten we hierbij even stilstaan voordat we nog meer van zulke vreemde leringen bekendmaken. Laten we proberen te ontdekken in hoeverre oude heilige geschriften, en zelfs de wetenschap, de mogelijkheid toelaten van zulke fantastische denkbeelden als in onze antropogenese worden gegeven, of deze zelfs uitdrukkelijk bevestigen.

Wat we hebben gezegd, kunnen we als volgt samenvatten. De geheime leer verkondigt voor de mens (1) een polygenetische oorsprong; (2) verschillende manieren van voortplanting vóór de mensheid de gewone manier ging gebruiken; (3) de evolutie van dieren – in ieder geval van zoogdieren – volgt op die van de mens in plaats van eraan vooraf te gaan. En dit is lijnrecht in strijd met de nu algemeen aanvaarde theorieën over de evolutie en de afstamming van de mens van een dierlijke voorouder.

(169) Laten we de keizer geven wat des keizers is, en allereerst de kansen van de polygenetische theorie bij de wetenschappers onderzoeken.

De meerderheid van de darwinistische evolutionisten is geneigd tot een polygenetische verklaring van de oorsprong van de rassen. Over dit speci-

[1] Deze term betekent hier noch de dolichocefale noch de brachycefale, en evenmin schedels met een kleiner volume, maar eenvoudig hersenen die in het algemeen geen verstand bezitten. De theorie die de verstandelijke vermogens van een mens wil beoordelen volgens zijn schedelinhoud, is voor iemand die het onderwerp heeft bestudeerd, absurd en onlogisch. De schedels uit het stenen tijdperk en die van Afrikaanse stammen (inclusief Bosjesmannen) laten zien dat eerstgenoemden een schedelinhoud hebben die eerder boven dan beneden het gemiddelde van die van de hedendaagse mens ligt, en de schedels van de tweede groep zijn in het algemeen (evenals in het geval van Papoea's en Polynesiërs) één kubieke duim groter dan die van de gemiddelde Fransman. En de schedelinhoud van de Parijzenaar van nu bedraagt gemiddeld 1437 cm^3, tegenover de 1523 cm^3 van de Auvergniër.

fieke onderwerp zijn de wetenschappers het echter, zoals in veel andere gevallen, geheel met elkaar oneens; ze zijn het er alleen over eens dat ze het oneens zijn.

Stamt de mens af van één *enkel paar* of van *verschillende groepen* – monogenisme of polygenisme? Voor zover men een mening durft uitspreken over wat door het ontbreken van getuigen [?] nooit bekend zal zijn [?], is de tweede hypothese verreweg de waarschijnlijkste.[1]

Abel Hovelacque komt in zijn *The Science of Language* tot een vergelijkbare conclusie op grond van het voor een onderzoeker in de linguïstiek beschikbare bewijsmateriaal.

In een toespraak, gehouden voor de British Association, maakte prof. W.H. Flower over dit onderwerp de volgende opmerking:

De opvatting die het best schijnt overeen te komen met wat nu over de kenmerken en de verspreiding van de mensenrassen bekend is . . . is een wijziging van de [monogenetische hypothese] [!]. Zonder in te gaan op de moeilijke vraag hoe de mens het eerst op de wereld is verschenen, moeten we aannemen dat dit enorm lang geleden is, in ieder geval volgens historische maatstaven. *Indien we maar toegang hadden tot een volledig paleontologisch verslag, zou de geschiedenis van de mens kunnen worden gereconstrueerd, maar zoiets is niet beschikbaar*.[2]

Zo'n erkenning moet fataal worden geacht voor het dogmatisme van de fysieke evolutionisten, en zet de deur wijd open voor occulte beschouwingen. De tegenstanders van de theorie van Darwin waren, en zijn nog steeds, polygenisten. 'Intellectuele reuzen' zoals John Crawford en James Hunt hielden besprekingen over dit vraagstuk en gaven de voorkeur aan de polygenese, en in hun tijd was er een veel sterkere stroming vóór dan tegen deze theorie. Pas in 1864 begonnen de darwinisten de theorie van één oorsprong aan te hangen, waarvan Huxley en Lubbock de eerste coryfeeën werden.

Wat die andere vraag betreft, of de mens in de orde van de evolutie eerder verscheen dan de dieren, hierop is het antwoord even snel te geven. Indien de mens werkelijk de microkosmos van de macrokosmos is, heeft deze leer niets onmogelijks, en is alleen maar logisch. Want de mens wordt die macrokosmos voor de drie lagere rijken onder hem. Vanuit een fysiek standpunt geredeneerd, zijn alle lagere natuurrijken, behalve het mineralenrijk (dat het gekristalliseerde en gemetalliseerde licht zelf is), van de planten tot de wezens die aan de eerste zoogdieren voorafgingen, in hun fysieke structuur opgebouwd door middel van het 'afgeworpen stof' van die mineralen, en *het afval van de menselijke stof, hetzij van levende of*

[1] A. Lefèvre, *Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 498.
[2] *British Association Reports*, 1881, blz. 682-9.

(170) *van dode lichamen, waarmee ze zich voedden en die hun hun uiterlijke lichamen gaven*. Op zijn beurt werd de mens fysieker, door dat wat hij had afgeworpen – en wat in de levende dierlijke smeltkroezen waar dit doorheen was gegaan, werd getransformeerd als gevolg van alchemistische transmutaties van de natuur – weer in zijn lichaam op te nemen. Er waren in die tijd dieren waarvan onze hedendaagse biologen nooit hebben gedroomd; en hoe sterker de fysieke stoffelijke mensen, de toenmalige reuzen, werden, des te krachtiger waren hun emanaties. Toen die androgyne 'mensheid' in geslachten was gescheiden, en door de natuur was omgevormd tot kinderen-voortbrengende machines, plantte ze zich niet langer voort door middel van druppels levenskracht die uit het lichaam vloeiden. Maar terwijl de mens nog niet bekend was met zijn voortplantingsvermogens op menselijk gebied (vóór zijn val, zoals iemand die in Adam gelooft zou zeggen), werd al deze levenskracht, die overal om hem heen verspreid was, door de natuur gebruikt om de eerste zoogdiervormen voort te brengen. Evolutie is *een eeuwige cyclus van wording*, wordt ons geleerd; en de natuur laat geen atoom ongebruikt. Bovendien streeft alles in de natuur vanaf het begin van de ronde ernaar mens te worden. Alle impulsen van de tweevoudige middelpuntzoekende en middelpuntvliedende kracht zijn gericht op één punt – de MENS. De vooruitgang in de opeenvolging van wezens, zegt Agassiz,

> bestaat eruit dat dieren, vooral gewervelde dieren, steeds meer op de mens gaan lijken. De mens is het doel waarnaar de hele *dierlijke* schepping vanaf het eerste verschijnen van de eerste paleozoïsche vissen heeft gestreefd.[1]

Precies, maar 'de paleozoïsche vissen' staan lager op de boog van de evolutie van *vormen*, en deze ronde begon met de astrale mens, de *weerspiegeling van de dhyāni-chohans, de 'bouwers' genoemd*. De mens *is de alfa en de omega van de objectieve schepping*. Zoals in *Isis ontsluierd* (1:222) wordt gezegd, 'alle dingen hadden hun oorsprong in de geest – want de evolutie begon oorspronkelijk van bovenaf en ging daarna naar omlaag, in plaats van omgekeerd, zoals volgens de theorie van Darwin'. Daarom is de neiging waarover de hierboven geciteerde voortreffelijke bioloog spreekt, inherent aan elk atoom. Maar wanneer men haar zou toepassen op beide kanten van de evolutie, zouden de gemaakte opmerkingen in strijd zijn met de hedendaagse theorie, die nu bijna (darwinistische) wet is geworden.

Maar onze instemming met de passage uit het boek van Agassiz moet niet zó worden begrepen dat de occultisten *enige concessie* doen aan de

---

[1] Louis Agassiz & A.A. Gould, *Principles of Zoology*, 1857, blz. 238.

theorie dat de mens van het dierenrijk afstamt. Het feit dat hij in deze ronde aan de zoogdieren voorafging, is natuurlijk niet in tegenspraak met de overweging dat de laatstgenoemde (de zoogdieren) volgen in het voetspoor van de mens.

---

25. Hoe handelden de mānasa, de zonen van wijsheid? Ze verwierpen de zelfgeborenen (*degenen zonder botten*). Ze zijn niet gereed. Ze wezen de (*eerste*) zweetgeborenen af.[1] Ze zijn niet helemaal gereed. Ze wilden niet intreden in de (*eerste*) ei-geborenen.[2] (171)

Voor een theïst of een christen zal deze śloka een nogal theologisch denkbeeld oproepen: dat van de val van de engelen als gevolg van trots. In de geheime leer schijnen de redenen voor de weigering om in *halfgerede* fysieke lichamen te incarneren echter meer met fysiologische dan met metafysische overwegingen in verband te staan. Niet alle organismen waren voldoende gereed. De incarnerende machten kozen de rijpste vruchten en verwierpen de rest.[3]

Door een eigenaardige samenloop van omstandigheden bij het kiezen van een bekende naam voor het continent waarop de eerste androgynen, het derde wortelras, zich scheidden, koos de schrijfster op grond van geografische overwegingen de door P.L. Sclater bedachte naam 'Lemurië'. Pas later, bij het lezen van Haeckels *Pedigree of Man*, lazen we dat de Duitse 'animalist' die naam voor zijn verdwenen continent had gekozen. Hij voert heel terecht het centrum van menselijke evolutie op 'Lemurië' terug, maar met een kleine wetenschappelijke aanpassing. Terwijl hij dit continent de 'bakermat van de mensheid'[4] noemt, beschrijft hij de geleidelijke transformatie van het antropoïde zoogdier tot de primitieve mens!! Verder meent Vogt dat in Amerika de mens afstamde van een tak van de breedneuzige apen, *onafhankelijk* van het ontstaan van de Afrikaanse en Aziatische families uit de smalneuzigen van de Oude Wereld. De antropologen zijn het zoals gewoon-

---

[1] Dit wordt toegelicht in het gedeelte dat volgt op deze reeks stanza's, in de allegorie uit de *Purāṇa's* over Kaṇḍu, de heilige wijze, en Pramlochā, de nimf van wie wordt gezegd dat ze hem heeft gehypnotiseerd (zie hierna, blz. 195ev) – een wetenschappelijk suggestieve allegorie, omdat de zweetdruppels die ze uitscheidde de symbolen van de sporen van de wetenschap zijn (zie eerder, blz. 186).

[2] Dit zal verderop worden verklaard. Deze onwil om mensen te vormen, of te scheppen, wordt in de *Purāṇa's* gesymboliseerd door Daksha, die met zijn tegenstander Nārada, de 'conflicten veroorzakende asceet', te doen krijgt.

[3] Zie śloka 24.

[4] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 73.

lijk over dit onderwerp onderling oneens, zoals over veel andere zaken. We zullen deze bewering in stanza 8 onderzoeken in het licht van de esoterische filosofie. Laten we intussen enkele ogenblikken aandacht schenken aan de verschillende opeenvolgende voortplantingsmethoden volgens de wetten van de evolutie.

We beginnen met de manier van voortplanting van de latere onderrassen van het derde mensenras, van degenen die in het bezit waren van het *heilige vuur* uit de vonk van hogere en toen onafhankelijke wezens, die de psychische en spirituele ouders van de mens waren, zoals de lagere pitar devatā's (de pitri's) de voorouders van zijn fysieke lichaam waren. De mensen van dat derde en heilige ras – zoals ze op het hoogtepunt van hun beschaving
(172) waren – werden beschreven als 'geweldige reuzen met goddelijke kracht en schoonheid, en de bewaarders van alle mysteries van hemel en aarde'. Zijn ook zij dan *gevallen*, indien incarnatie de *val* was?

Hierover straks meer. Het enige wat nu over hen moet worden opgemerkt, is dat de belangrijkste goden en helden van het vierde en het vijfde ras, en ook van de latere oudheid, de *vergoddelijkte beelden van deze mensen van het derde ras* zijn. De dagen van hun fysiologische zuiverheid en die van hun zogenaamde val zijn beide blijven voortleven in het hart en in de herinnering van hun afstammelingen. Vandaar het tweevoudige karakter dat die goden vertonen, want in de door het nageslacht samengestelde biografieën worden zowel hun deugden als hun zonden in hoge mate verheerlijkt. Ze waren de *pre-adamitische* en de goddelijke rassen, waarmee zelfs theologen, voor wie ze alle 'de vervloekte kaïnitische rassen' zijn, zich nu beginnen bezig te houden.

Maar de verrichtingen van de 'spirituele voorouders' van dat ras moeten eerst worden afgehandeld. Een heel moeilijk en duister punt in verband met śloka's 26 en 27 moet worden toegelicht. Deze luiden:

---

26. Toen de zweetgeborenen de ei-geborenen voortbrachten, de tweevoudigen (*het androgyne derde ras*[1]), de machtigen, de ster-

---

[1] De evolutionist prof. Schmidt wijst op 'het feit dat iedereen het eens is [behalve natuurlijk degenen die in een schepping geloven] dat de scheiding van de geslachten is voortgekomen uit *eens hermafrodiete* soorten'. De aanwezigheid van rudimentaire organen vormt hiervoor een onweerlegbaar bewijs. (Vgl. zijn *Doctrine of Descent and Darwinism*, blz. 159.) Afgezien van zulke tastbare sporen van een oorspronkelijk hermafroditisme, kan men nog opmerken dat, zoals Laing schrijft, 'een studie van de embryologie . . . aantoont dat bij de *menselijke en hogere diersoorten* het onderscheid tussen de geslachten niet wordt ontwikkeld vóór de groei van het embryo *aanzienlijk is gevorderd*' (*A Modern Zoroastrian*, blz. 106). De wet van de vertraging – die zowel werkt in het geval van

ken met botten, zeiden de heren van wijsheid: ‘Nu zullen we scheppen’ (*a*).

Waarom ‘nu’ – en niet eerder? Dit wordt in de volgende śloka verklaard.

---

27. Het derde (*ras*) werd (*toen*) het vāhana (*voertuig*) van de heren van wijsheid. Het schiep zonen van ‘wil en yoga’, door kriyāśakti (*b*) schiep het hen, de heilige vaderen, voorouders van de arhats. . . .

(*a*) Hoe *schiepen* ze, want de ‘heren van wijsheid’ zijn identiek met de deva’s van de hindoes, die weigeren ‘te scheppen’? Kennelijk zijn ze de kumāra’s van het hindoepantheon en uit de *Purāṇa’s*, die oudere zonen van (173)
Brahmā, ‘Sanandana en de andere zonen van vedha’s’ die, vroeger door hem geschapen ‘zonder verlangen of begeerte, kuis bleven, vol heilige wijsheid en zonder verlangen naar nakomelingen’.[1]

Juist door de kracht waarmee ze aanvankelijk schiepen, verloren ze later hun hoge plaats en werden verlaagd tot de positie van boze geesten, van Satan en zijn menigte, die op hun beurt werden geschapen door de onreine fantasie van exoterische geloofsbelijdenissen. Het gebeurde door kriyāśakti, die mysterieuze en goddelijke kracht die latent is in de wil van ieder mens, en die, indien ze niet tot leven wordt gewekt, bezield en ontwikkeld door yogaoefeningen, in 999.999 van de miljoen mensen blijft sluimeren en wegkwijnt. Deze kracht wordt in ‘The twelve signs of the zodiac’[2] als volgt omschreven:

(*b*) ‘Kriyāśakti – de mysterieuze *kracht van het denken* die dit in staat stelt door haar eigen inherente energie uiterlijke, waarneembare verschijnselen teweeg te brengen. De Ouden dachten dat een denkbeeld zich *uiterlijk* zal manifesteren als men sterk zijn aandacht [en wil] erop concentreert. Evenzo zal een krachtige wilsuiting worden gevolgd door het gewenste resultaat. Een yogī verricht zijn wonderen meestal door middel van ichchhāśakti [wilskracht] en kriyāśakti.’

Het derde ras had zo de zogenaamde ZONEN VAN WIL EN YOGA, of de

---

mensenrassen als van diersoorten, enz., wanneer eenmaal een hoger type is ontwikkeld – houdt het hermafroditisme nog in stand als de manier van voortplanting van de meerderheid van de planten en van vele lagere dieren.

[1] Zie *Vishṇu-Purāṇa*, 1:7; Wilson, deel 1, blz. 100-2&vn.

[2] Zie T. Subba Row, *Five Years of Theosophy*, 1885, blz. 111vn.

'voorouders' (de *spirituele* voorvaderen) van alle latere en tegenwoordige arhats of mahātma's op een werkelijk *onbevlekte* manier geschapen. Ze werden in feite *geschapen*, niet *verwekt*, zoals hun broeders van het vierde ras, die na de scheiding van de geslachten, de *val van de mens*, op geslachtelijke manier werden voortgebracht. Want schepping is niets anders dan de uitwerking van de wil op de waarneembare stof, het daaruit tevoorschijn roepen van het oorspronkelijke goddelijke *licht* en het eeuwige *leven*. Ze waren de 'heilige zaadkorrels' van de toekomstige verlossers van de mensheid.

Hier moeten we ons betoog opnieuw onderbreken om bepaalde moeilijke punten uit te leggen, waarvan er zoveel zijn. Het is bijna onmogelijk zulke onderbrekingen te vermijden. Voor een verklaring van en een filosofische uiteenzetting over de aard van die wezens, die nu als 'boze' en opstandige geesten worden beschouwd, de scheppers door middel van kriyāśakti, wordt de lezer verwezen naar latere hoofdstukken.[1]

De volgorde van de evolutie van de mensenrassen staat als volgt in het vijfde boek van de Toelichtingen, zoals al is meegedeeld:

'*De eerste mensen waren chhāyā's* (1); *de tweeden de 'zweetgeborenen'* (2); *de derden de 'ei-geborenen' en de heilige vaderen, geboren door de kracht van kriyāśakti* (3); *de vierden waren de kinderen van Padmapāṇi* (Chenrezig) (4).'

(174) Natuurlijk zijn zulke primitieve voortplantingsmethoden – door de ontwikkeling van zijn evenbeeld, door middel van zweetdruppels, daarna door yoga, en vervolgens door wat men als tovenarij zal beschouwen (kriyāśakti) – al bij voorbaat veroordeeld om als sprookjes te worden beschouwd. Niettemin houden ze van de eerste tot de laatste werkelijk niets wonderbaarlijks in, noch iets waarvan men niet kan aantonen dat het natuurlijk is. Dit moet worden bewezen.

1. *Geboorte van chhāyā's*, of die oorspronkelijke manier van *geslachtloze* voortplanting, waarbij het eerste ras zogezegd is *uitgedampt* uit de lichamen van de pitri's, wordt genoemd in een kosmische allegorie in de *Purāṇa's*[2]. Het is de mooie allegorie en geschiedenis van Saṃjñā, de dochter van Viśvakarman – gehuwd met de zon – die 'de vurigheid van haar heer niet kan verdragen', en hem daarom haar chhāyā (haar schaduw, evenbeeld, of *astrale* lichaam) gaf, terwijl zijzelf zich naar de wildernis begaf om religieuze oefeningen, tapas, te verrichten. De zon, die dacht dat de 'chhāyā' zijn vrouw was, verwekte kinderen bij haar, evenals Adam bij Lilith – ook een *etherische schaduw*, zoals de legende zegt, hoewel mil-

---

[1] Zie afdeling 2, hfst. 18 'Over de mythe van de gevallen engel in haar verschillende aspecten', blz. 539ev, en stanza 12, blz. 397-402.

[2] Zie *Vishṇu-Purāṇa*, 3:2; Wilson, deel 3, blz. 20-1.

joenen jaren geleden een werkelijk levend vrouwelijk monster.

Maar misschien bewijst dit voorbeeld weinig meer dan de levendige fantasie van de schrijvers van de *Purāṇa's*. We hebben echter nog een ander bewijs. Indien de gematerialiseerde vormen die men soms uit het lichaam van bepaalde mediums tevoorschijn ziet komen, in plaats van te verdwijnen, konden worden vastgehouden en verdicht, zou de *schepping* van het eerste ras volkomen begrijpelijk worden. Deze voortplantingsmethode moet de lezer zich toch kunnen voorstellen. Ongetwijfeld is zo'n methode niet mysterieuzer en ook niet *onmogelijker* – maar voor het verstand van de ware metafysische denker wel veel begrijpelijker – dan het mysterie van de conceptie van de foetus, zijn groei en geboorte als een kind, zoals we dit proces nu kennen.

Het volgende betreft de opmerkelijke en weinig begrepen bevestiging in de *Purāṇa's* van wat er over de 'zweetgeborenen' is gezegd.[1]

2. Kaṇḍu is een wijze en een yogī die uitmunt in heilige wijsheid en vrome onthechting. Deze eigenschappen wekken ten slotte de jaloezie van de goden op, die in de hindoegeschriften worden voorgesteld als gewikkeld in een nooit eindigende strijd met de asceten. Indra, de 'koning van de goden',[2] zendt ten slotte een van zijn vrouwelijke apsarasas om de wijze te verleiden. Dit is niet erger dan Jehovah die Sara, de vrouw van Abraham, zendt om de farao te verleiden; maar in werkelijkheid zouden die goden (en god), die steeds proberen asceten te verstoren en hen de vruchten van hun onthechting te laten verliezen, moeten worden beschouwd als 'verleidende demonen', in plaats van deze term toe te passen op de rudra's, kumāra's, en asura's, van wie de grote heiligheid en kuisheid een blijvend verwijt schijnen te zijn aan de Don Juan-achtige goden van het pantheon. Maar in alle allegorieën van de *Purāṇa's* vinden we juist het omgekeerde, (175)
en niet zonder goede esoterische redenen.

De koning van de goden (of Indra) zendt een mooie apsaras (nimf), Pramlochā genaamd, om Kaṇḍu te verleiden en zijn boetedoening te verstoren. Ze slaagt in haar gemene opzet, en '907 jaar, zes maanden en drie dagen'[3] in haar gezelschap doorgebracht, schijnen de wijze als één dag toe. Wanneer deze psychologische of hypnotische toestand eindigt, spreekt

---

[1] Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 2ev.

[2] In het oudste manuscript van het *Vishṇu-Purāṇa*, in het bezit van een ingewijde in Zuid-India, is die god niet Indra, maar Kāma, de god van liefde en verlangen. Zie de tekst verderop.

[3] Dit zijn de exoterische getallen die opzettelijk omgekeerd en verdraaid worden gegeven, want ze duiden de duur aan van de cyclus tussen het eerste en het tweede mensenras. Wat de oriëntalisten ook zeggen om dit te ontkennen, in geen van de *Purāṇa's* staat ook maar één woord dat geen bijzondere esoterische betekenis heeft.

de muni bittere vervloekingen uit over het wezen dat hem verleidde, en zo zijn religieuze oefeningen verstoorde. ‘Ga weg, verdwijn!’ roept hij uit, ‘verachtelijke illusie!’ En Pramlochā vlucht ontsteld weg, *terwijl ze het zweet van haar lichaam veegt* met de bladeren van de bomen, als ze door de lucht snelt.

Ze ging van boom tot boom, en terwijl ze met de donkere uitlopers van hun kruinen haar ledematen afdroogde, kwam het kind dat de rishi bij haar had verwekt, als zweetdruppels tevoorschijn uit de poriën van haar huid. De bomen vingen de levende dauwdruppels op, en de wind verzamelde ze tot één massa. ‘Dit’, zei Soma [de maan], ‘bracht ik met mijn stralen tot rijpheid’; en geleidelijk nam het in grootte toe, tot de uitwaseming die op de boomtoppen had gerust, het lieftallige meisje Mārishā werd.[1]

Kaṇḍu staat hier voor het *eerste ras*. Hij is een zoon van de pitri’s, en dus *zonder denkvermogen*, waarop wordt gezinspeeld doordat hij niet in staat is een tijdperk van bijna duizend jaar te onderscheiden van één dag; daardoor blijkt hij zo gemakkelijk misleid en verblind te worden. We hebben hier een variant van de allegorie in *Genesis*, van Adam, geboren als een beeld van stof, waarin de ‘Heer God’ de *adem van het leven* blaast, maar niet van verstand en onderscheidingsvermogen. Die worden pas ontwikkeld nadat hij had geproefd van de vrucht van de boom van kennis; met andere woorden, nadat zijn denkvermogen was begonnen zich te ontwikkelen, en manas bij hem was ingeplant, waarvan het aardse aspect tot de aarde behoort en stoffelijk is, hoewel zijn hoogste vermogens het met geest en de *goddelijke ziel* verbinden. Pramlochā is de hindoe-Lilith van de Indo-Europese Adam; en Mārishā, de dochter die werd geboren uit het zweet van haar poriën, is de ‘zweetgeborene’, en is een symbool van het tweede ras van de mensheid.

Zoals in de voetnoot (blz. 195) werd opgemerkt, is het niet Indra, die nu in de *Purāṇa’s* optreedt, maar Kāmadeva, de god van liefde en verlangen, die Pramlochā naar de aarde zendt. Dit volgt niet alleen uit de esoterische leer, maar ook uit de logica. Want Kāma is de koning en heer van de apsarasas, van wie Pramlochā er een is; en wanneer Kaṇḍu haar vervloekt en
(176) uitroept: ‘Je hebt de taak verricht die de vorst van de goden je heeft opgedragen, ga!’, moet hij dus met die vorst Kāma en niet Indra bedoelen, aan wie de apsarasas niet ondergeschikt zijn. Want Kāma is in de *Rig-Veda* (10:129) de verpersoonlijking van dat gevoel dat leidt en drijft tot schepping. Hij was de *eerste beweging* die het ENE, na zijn manifestatie uit het zuiver abstracte beginsel, ertoe bracht om te scheppen. ‘Eerst ontstond verlangen in HET, dat de *oerkiem van het denkvermogen* was; en waarvan de

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 5. Vergelijk ook Viviane’s verleiding van Merlijn (Tennyson), dezelfde legende in de Ierse overlevering.

wijzen, zoekend met hun verstand, hebben ontdekt dat het de band is die entiteit met niet-entiteit verbindt.'[1] Een hymne in de *Atharva-Veda* verheft Kāma tot een hoogste god en schepper, en zegt: 'Kāma werd het eerst geboren. Hem hebben noch goden, noch vaderen [pitri's], noch mensen geëvenaard.'[2] De *Atharva-Veda* vereenzelvigt hem met Agni, maar stelt hem hoger dan die god. Het *Taittirīya-Brāhmaṇa* maakt hem allegorisch tot de zoon van Dharma (morele religieuze plicht, vroomheid en rechtvaardigheid) en van Śraddhā (geloof). Elders wordt Kāma geboren uit het hart van Brahmā; daarom is hij ātmabhū, 'zelfbestaand', en aja, de 'ongeborene'. Dat hij Pramlochā stuurt, heeft een diepe filosofische betekenis; was zij door Indra gezonden, dan zou het verhaal deze niet hebben. Evenals Erōs in de vroeg-Griekse mythologie met de schepping van de wereld was verbonden, en pas later de geslachtelijke Cupido werd, zo was dit ook het geval met Kāma in zijn oorspronkelijke vedische karakter (*Harivaṃśa* maakt hem tot zoon van Lakshmī, die Venus is). De allegorie geeft, zoals gezegd, aan dat het psychische element het fysiologische ontwikkelt vóór de geboorte van *Daksha, de voorouder van de echte fysieke mensen*, die men uit Mārishā geboren laat worden, terwijl vóór zijn tijd levende wezens en mensen werden voortgebracht 'door de wil, door het gezichtsvermogen, door aanraking en door yoga',[3] zoals we zullen aantonen.

Dit is dus de allegorie die gebaseerd is op de voortplantingsmethode van het *tweede* ras, of de 'zweetgeborenen'. Hetzelfde geldt voor het *derde ras* in zijn laatste ontwikkelingsstadia.

De *Purāṇa's* voegen hieraan ter verklaring toe – met het doel om te misleiden, terwijl ze toch de waarheid spreken – dat Mārishā door de inspanningen van Soma, de maan, tot vrouw wordt genomen door de prachetasas, die ook voortkomen uit de 'uit het denkvermogen geboren' zonen van Brahmā.[4]

Ze verwekken bij haar de aartsvader Daksha, die in een vroegere kalpa (177)

---

[1] John Dowson, *A Classical Dictionary of Hindu Mythology*, 1879, blz. 146.

[2] *Op.cit.*

[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 10.

[4] De tekst luidt: 'Uit Brahmā werden door het denkvermogen verwekte nakomelingen geboren, met vormen en vermogens ontleend aan zijn lichamelijke natuur, *belichaamde geesten*, voortgebracht uit de ledematen (gātra's) van Dhimat (de alwijze godheid). Deze wezens waren de woonplaats van de drie eigenschappen [van deva-sarga, goddelijke schepping, die, als de vijfvoudige schepping, *helderheid van waarneming mist, onbezonnen*, en traag van begrip is]. Maar omdat ze *zich niet vermenigvuldigden*, schiep Brahmā andere uit het denkvermogen geboren zonen gelijk aan zichzelf', namelijk de brahmarshi's, of de prajāpati's (tien en zeven). 'Sanandana en de andere zonen van vedha's (Brahmā) waren al eerder geschapen, maar zoals elders is gezegd, waren ze '*zonder verlangen of begeerte*, vervuld van heilige wijsheid, vervreemd van het heelal en zonder verlangen naar nakomelingen' (1:7; Wilson, deel 1, blz. 100-2). Deze Sanandana en andere kumāra's zijn dus de goden die na hun weigering om 'nageslacht te scheppen' gedwongen

of vroeger leven eveneens een zoon van Brahmā was.

3. Het vroege derde ras wordt dus gevormd uit druppels 'zweet', die na veel transformaties tot menselijke lichamen uitgroeien. Het is niet moeilijker zich dit voor te stellen of te realiseren dan de groei van een foetus uit een onwaarneembare kiem, en de ontwikkeling daarvan tot een kind, en later tot een krachtig, stevig mens. Maar dit ras verandert volgens de Toelichtingen opnieuw zijn manier van voortplanten. Volgens deze heeft het een *vormende kracht* geëmaneerd, die de zweetdruppels veranderde in grotere druppels, die groeiden, zich uitzetten, en eivormige lichamen werden – reusachtige eieren. Hierin rijpte de menselijke foetus gedurende verschillende jaren. In de *Purāṇa's* wordt Mārishā, de dochter van Kaṇḍu, de wijze, de vrouw van de prachetasas en de moeder van Daksha. Daksha is de vader van de eerste *mensachtige* voorouders, omdat hij op deze manier werd geboren. Hij wordt later genoemd. De evolutie van de mens, de microkosmos, is analoog aan die van het heelal, de macrokosmos. Zijn evolutie staat tussen die van laatstgenoemde en die van het dier in, waarvoor de mens op zijn beurt een macrokosmos is.

Dan wordt het ras:

4. Het androgyne of hermafrodiete. Dit proces van het voortbrengen van mensen verklaart misschien waarom Aristophanēs de aard van het oude ras beschrijft als *androgyn*, waarbij de vorm van ieder individu rond is, 'met de rug en de zijden als *in een cirkel*', en met 'een ronddraaiende manier van lopen . . . en een verschrikkelijke kracht en een kolossale eerzucht'. Om ze zwakker te maken 'deelde Zeus hen [in het derde wortelras] in tweeën, en sloot Apollo [de zon] op zijn aanwijzing hun huid'.[1] De Malagassiërs (het eiland behoorde tot Lemurië) hebben een overlevering over de eerste mens, die aanvankelijk leefde zonder te eten. Nadat hij voedsel had gebruikt, verscheen er een gezwel aan zijn been; toen dit openbarstte, kwam er een vrouw uit tevoorschijn, die de moeder van hun ras werd. Er wordt terecht gezegd: 'Ons wetenschappelijk onderzoek naar heterogenese en parthenogenese bewijst dat het onderwerp nog openstaat. . . . De poliepen . . . brengen hun nakomelingen uit zichzelf voort, zoals de knoppen en vertakkingen van een boom.'[2] Waarom kan de primitieve *menselijke* poliep dit dan niet? De heel interessante poliep stauridium maakt afwisselend gebruik van knopvorming en een geslachtelijke manier van voortplanting. Merkwaardig genoeg brengt ze, hoewel ze eenvoudig als een poliep op een steel groeit, knopjes voort, die zich ten slotte ontwikkelen tot een zeeanemoon of

---

worden in verstandeloze mensen te incarneren. Gezien het grote aantal verstrekte feiten vragen we de lezer om begrip voor de onvermijdelijke herhalingen.

[1] Plato, *Symposium*, 189-90.

[2] Alexander Wilder, 'The primeval race double-sexed', *The Theosophist*, februari 1883, blz. 112-13.

medusa. De medusa is volstrekt verschillend van het moederorganisme, de stauridium. Ze plant zich ook anders voort, op de geslachtelijke manier, en uit de zo ontstane eieren komen weer stauridia tevoorschijn.[1] Dit treffende (178)
feit zal misschien velen helpen te begrijpen dat er een vorm kan worden ontwikkeld – zoals bij de *geslachtelijke* Lemuriërs uit *hermafrodiete* voorouders – die heel anders is dan zijn directe voortbrengers. Het is bovendien onbetwistbaar dat in het geval van *menselijke* incarnaties de wet van karma, voor rassen of individuen, de ondergeschikte tendensen van 'erfelijkheid' – haar dienares – tenietdoet.

Voor de laatste zin in de eerder geciteerde toelichting op śloka 27, namelijk dat het vierde ras de kinderen van Padmapāṇi waren, kan een verklaring worden gevonden in een bepaalde brief van de inspirator van *Esoteric Buddhism*:

> Het grootste deel van de mensheid behoort tot het zevende onderras van het vierde wortelras – de hierboven genoemde Chinezen en hun afstammelingen en vertakkingen (Maleiers, Mongolen, Tibetanen, Javanen, enz.)[2] [Hongaren, Finnen, en zelfs de Eskimo's zijn allen overblijfselen van deze laatste tak. – HPB]

Padmapāṇi, of Avalokiteśvara in het Sanskriet, is in het Tibetaans Chenrezig. Avalokiteśvara is de grote logos in zijn hogere aspect en op de goddelijke gebieden. Maar op de gemanifesteerde gebieden is hij, evenals Daksha, de voorouder (in spirituele zin) van de mensen. Padmapāṇi-Avalokiteśvara wordt *esoterisch* bodhisattva (of dhyāni-chohan) Chenrezig Jang-chub, 'de machtige en alziende', genoemd. Hij wordt nu beschouwd als de grootste beschermer van Azië in het algemeen, en van Tibet in het bijzonder. Om de Tibetanen en lama's op hun spirituele weg te begeleiden, en om de grote arhats in de wereld te beschermen, manifesteert dit hemelse wezen zich, zoals men gelooft, van eeuw tot eeuw in menselijke vorm. Een volkslegende zegt dat, wanneer in de wereld het geloof begint af te sterven, Padmapāṇi Chenrezig, de 'lotusdrager', een schitterende lichtstraal uitzendt, en onmiddellijk incarneert in een van de twee grote lama's – de dalai en de tashi lama; ten slotte gelooft men dat hij als 'de meest volmaakte boeddha' zal incarneren in Tibet, in plaats van in India, waar zijn voorgangers, de grote rishi's en manu's, bij het begin van ons ras waren verschenen, maar nu niet meer verschijnen. Zelfs het exoterische verschijnen van dhyānī Chenrezig vormt een verwijzing naar de esoterische leer. Hij is kennelijk evenals Daksha de synthese van alle voorafgaande rassen en de voorouder van alle *mensen*rassen na het derde, het eerste dat volledig was, en hij wordt dus voorgesteld als de *culminatie*

---

[1] Vgl. Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 42.
[2] A.P. Sinnett, *Esoteric Buddhism*, 1885, blz. 68.

van de vier oorspronkelijke rassen in zijn vorm met *elf gezichten*. Deze vorm is een in vier rijen gebouwde zuil waarvan elke reeks drie gezichten of hoofden en een andere huidskleur heeft: de drie gezichten voor ieder ras typeren zijn drie fundamentele fysiologische transformaties. De eerste reeks is wit (maankleurig); de tweede is geel; de derde roodbruin; de vierde, waarin slechts twee gezichten voorkomen – de plaats voor het derde gezicht is opengelaten (een verwijzing naar het voortijdige einde van de Atlantiërs) – is bruinzwart. Padmapāṇi (Daksha) zit op de zuil, en
(179) vormt de top. Vergelijk dit met śloka 39. De dhyāni-chohan wordt afgebeeld met vier armen, alweer een verwijzing naar de vier rassen. Want terwijl twee handen zijn gevouwen, houdt de derde hand een lotus vast (Padmapāṇi, 'de lotusdrager'); de bloem symboliseert de voortplanting, en in de vierde hand heeft hij een slang, symbool van de wijsheid die hij bezit. Om zijn hals draagt hij een rozenkrans, en op zijn hoofd staat het teken voor water – stof, zondvloed – terwijl zich in zijn voorhoofd het derde oog bevindt (het oog van Śiva, het oog van spiritueel inzicht). Zijn naam is 'Beschermer' (van Tibet), 'verlosser van de mensheid'. Bij andere gelegenheden, waar hij slechts twee armen heeft, is hij Chenrezig, de dhyānī en bodhisattva, Phyag-na padma dkarpo, 'hij die een witte lotus vasthoudt'. Zijn andere naam is Chantong, 'hij met de 1000 ogen', wanneer hij duizend armen en handen bezit; op de palm van elke hand is een oog van wijsheid afgebeeld, en deze armen komen als een woud van stralen uit zijn lichaam. Een andere naam voor hem is Lokapati en Lokanātha (Sanskriet), 'heer van de wereld'; en Jigtengonpo (Tibetaans), 'beschermer tegen en verlosser van kwaad' van allerlei aard.

Padmapāṇi is echter alleen voor de niet-ingewijden symbolisch de 'lotusdrager'; esoterisch betekent het woord de drager van de kalpa's, waarvan de laatste, de tegenwoordige mahākalpa (de Varāha), Padma wordt genoemd, en de helft van het leven van Brahmā voorstelt. Hoewel een kleine kalpa, wordt hij mahā, 'groot' genoemd, omdat hij de tijd omvat waarin Brahmā uit een lotus voortkwam. Theoretisch zijn de kalpa's oneindig, maar praktisch zijn ze verdeeld en onderverdeeld in ruimte en tijd, waarbij elk onderdeel – tot het kleinste toe – zijn eigen dhyānī als beschermer of bestuurder heeft. Padmapāṇi (Avalokiteśvara) wordt in China in zijn vrouwelijke aspect Kuan-yin, 'die elke gewenste vorm kan aannemen om de mensheid te redden'. Kennis van het astrologische aspect van de sterrenbeelden op de respectieve 'geboortedagen' van deze dhyānī's – Amitābha (de A-mi-ta Fo van China) inbegrepen: bijv. op de 19de dag van de tweede maand, op de 17de dag van de elfde maand, en op de 7de dag van de derde maand, enz. – stelt de occultist ruimschoots

in staat om zogenaamde ‘magische’ handelingen te verrichten. Men kan de toekomst van een individu, met alle komende gebeurtenissen in volgorde gerangschikt, zien in een *magische* spiegel die onder de straal van bepaalde sterrenbeelden is geplaatst. Maar pas op voor de keerzijde van de medaille, TOVENARIJ.

(180)

Stanza 8

Evolutie van zoogdieren – de eerste val

§ (28) Hoe de eerste zoogdieren werden voortgebracht. (29) Een quasidarwinistische evolutie. (30) De dieren krijgen vaste lichamen. (31) Hun scheiding in geslachten. (32) De eerste zonde van de verstandeloze mensen.

28. Uit de zweetdruppels (*a*), uit de resten van de substantie, de stof van dode lichamen van mensen en dieren van het voorafgaande wiel (*de vorige, derde ronde*), en uit het afgeworpen stof, werden de eerste dieren (*van deze ronde*) voortgebracht.

(*a*) De occulte leer zegt dat in deze ronde de zoogdieren een later product van de evolutie waren dan de mensen. De evolutie verloopt in cyclussen. De grote manvantarische cyclus van zeven ronden, die in de eerste ronde begint met het mineraal, de plant, en het dier, beëindigt het werk van zijn evolutie op de neergaande boog in de middenperiode van het vierde *ras*, aan het einde van de eerste helft van de vierde *ronde*. Op onze aarde (het vierde gebied, en het laagste) en in de tegenwoordige *ronde* is dit punt halverwege dus bereikt. En omdat de monade na haar 'eerste immetallisatie' op bol A door de mineralen-, plantaardige en dierlijke werelden is gegaan in elke graad van de drie stoftoestanden, behalve de laatste graad van de derde of vaste toestand, die ze pas bereikte op het 'punt halverwege de evolutie', is het alleen maar logisch en natuurlijk dat in het begin van de vierde ronde op bol D de mens het eerst moet verschijnen; en ook dat zijn lichaam moet bestaan uit de ijlste stof die met waarneembaarheid verenigbaar is. Om het nog duidelijker te maken: als de monade aan haar cyclus van incarnaties door de drie objectief waarneembare natuurrijken op de neergaande boog begint, is het noodzakelijk dat ze ook de opgaande boog van dit gebied als mens betreedt. Op de neergaande boog wordt het spirituele geleidelijk getransformeerd in het stoffelijke. Op het laagste punt zijn geest en stof in de mens met elkaar in evenwicht. Op de opgaande boog doet de geest zich langzaam weer gelden ten koste van het fysieke, of de stof, zodat de monade
(181) aan het einde van het zevende ras van de zevende ronde even vrij zal zijn van de stof en al haar eigenschappen als ze in het begin was, terwijl ze

bovendien de ervaring en de wijsheid heeft verkregen die de vrucht is van al haar persoonlijke levens, zonder het kwaad en de verleidingen ervan.

Deze volgorde van evolutie kan men ook in *Genesis* (hfst. 1 en 2) vinden, indien men dit boek in zijn ware esoterische betekenis leest, want hoofdstuk 1 bevat de geschiedenis van de eerste drie ronden, en ook die van de eerste drie rassen van de vierde ronde, tot aan het moment waarop de mens door de elohim van wijsheid tot bewust leven wordt geroepen. In hoofdstuk 1 worden dieren, walvissen en de vogels in de lucht vóór de androgyne Adam geschapen.[1] In hoofdstuk 2 komt Adam (de geslachtloze) het eerst, en verschijnen de dieren pas na hem. Zelfs de toestand van verstandelijke verdoving en onbewustheid van de eerste twee rassen, en van de eerste helft van het derde ras, wordt in hoofdstuk 2 van *Genesis* gesymboliseerd door de *diepe slaap van Adam*. Het was de droomloze slaap van verstandelijke inactiviteit, de sluimer van de ziel en het denkvermogen, die met die 'slaap' werd bedoeld, en volstrekt niet het fysiologische proces van differentiatie van de seksen, zoals een geleerde Franse theoreticus (Naudin) veronderstelde.

Over het proces en de volgorde van de evolutie zijn de *Purāṇa's*, de Chaldeeuwse en Egyptische fragmenten, en ook de Chinese overleveringen, het allemaal eens met de geheime leer. We vinden daarin de bevestiging van vrijwel onze hele leer. Bijvoorbeeld: de uitspraak over de manier van voortplanting bij het derde ras door het leggen van eieren, en zelfs een aanduiding van een minder onschuldige manier van voortplanting bij de eerste zoogdiervormen, 'reusachtig, doorzichtig, stompzinnig en monsterachtig waren ze', zegt de Toelichting. Bestudeer de verhalen over de verschillende rishi's en hun veelsoortige nageslacht: Pulastya bijvoorbeeld is de vader van *alle slangen en nāga's* – het eierleggende geslacht; Kaśyapa was door zijn vrouw Tāmrā de stamvader van de vogels en van Garuḍa, koning van de gevederde stam, terwijl hij door zijn vrouw Surabhi de stamvader was van koeien en buffels, enz.

In de geheime leer zijn de eerste nāga's – wezens, wijzer dan slangen – de 'zonen van wil en yoga', geboren vóór de volledige scheiding van de geslachten, 'gerijpt in de mens-dragende eieren[2] die waren voortgebracht

---

[1] Een allegorische verwijzing naar de 'heilige dieren' van de dierenriem en andere hemellichamen. Sommige kabbalisten zien er de oervormen van de dieren in.

[2] Bij Hesiodus schept Zeus zijn *derde* mensenras uit essen. In de *Popol Vuh* wordt het derde ras geschapen uit de boom tzité en het merg van het riet, dat sibac wordt genoemd. Maar sibac betekent 'ei' in de mysterietaal van de artufa's (of inwijdingsgrotten). In een verslag dat Don Baptista Pino in 1812 aan de Cortes zond, wordt gezegd: 'Alle pueblo's hebben hun artufa's – zo noemt de plaatselijke bevolking de onderaardse vertrekken met slechts één deur, waar ze (in het geheim) bijeenkomen. . . . Dit zijn ontoegankelijke tempels

door de kracht (kriyāśakti) van de heilige wijzen' van het vroege derde ras.[1]

(182) 'In hen incarneerden de heren van de drie [hogere] werelden, de verschillende klassen van rudra's die tushita's waren geweest, die jaya's waren geweest, en die āditya's zijn'; want, zoals Parāśara uitlegt, 'er zijn honderd benamingen voor de onmetelijk machtige rudra's'.[2]

Enkele afstammelingen van de oorspronkelijke nāga's, de slangen van wijsheid, bevolkten Amerika, toen dat continent in de bloeitijd van het grote Atlantis uit de wateren verrees (want Amerika is het Pātāla of de antipoden van Jambudvīpa, niet van Bhāratavarsha). Waar zouden de overleveringen en legenden anders vandaan komen – laatstgenoemde *bevatten altijd meer waarheid dan de geschiedschrijving*, zoals Augustin Thierry zegt – en zelfs de met de nāga's overeenkomende namen van bepaalde 'medicijnmannen' en priesters, die nog steeds in Mexico bestaan? We zullen iets moeten zeggen over de nergals en de naguals en ook over het nagualisme, dat door de zendelingen 'duivelsverering' wordt genoemd.

In bijna alle *Purāṇa's* wordt het verhaal van het 'offer van Daksha' gegeven, waarvan het oudste verslag in het *Vāyu-Purāṇa* is te vinden. Allegorisch als het is, bevat het voor een natuurkenner meer betekenis en biologische openbaringen dan alle *pseudowetenschappelijke* fantasieën die als geleerde theorieën en hypothesen worden beschouwd.

Daksha, die als de belangrijkste voorouder wordt beschouwd, wordt bovendien in de 'fabel', waarin hij zijn hoofd verliest tijdens de algemene strijd tussen de goden en de rauma's, aangewezen als de schepper van de *fysieke mens*. Dit hoofd, dat in het vuur wordt verbrand, wordt vervangen door de *kop van een ram*.[3] De kop en de horens van een ram zijn altijd het symbool van de generatieve kracht en het voortplantingsvermogen, en ze zijn *fallisch*. Zoals we hebben aangetoond, opent Daksha het tijdperk van mensen die door geslachtsgemeenschap zijn voortgebracht. Deze manier van voortplanting is niet plotseling ontstaan, zoals men misschien denkt,

---

. . . en de deuren zijn voor de Spanjaarden altijd gesloten. . . . Ze vereren de zon en de maan . . . het vuur en de grote SLANG (de scheppende kracht), waarvan de eieren sibac worden genoemd.'

[1] Er is *esoterisch* een aanzienlijk verschil tussen de woorden sarpa en nāga, hoewel ze door elkaar worden gebruikt. Sarpa (slang) komt van de werkwoordsstam *srip*, kruipen (Latijn: serpo); en ze worden 'ahi' genoemd, van *hā*, verlaten. 'De sarpa werd voortgebracht uit het haar van Brahmā, dat, als gevolg van zijn schrik bij het zien van de yaksha's, die hij met een afzichtelijk uiterlijk had geschapen, van zijn hoofd viel, waarbij elke haar een slang werd. Ze worden sarpa genoemd omdat ze kruipen, en ahi, omdat ze het hoofd hadden verlaten' (Wilson, deel 1, blz. 83). Maar de nāga's kruipen niet, ondanks hun slangenstaart, maar volgens de allegorieën slagen ze erin te lopen, te rennen en te strijden.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 25.

[3] Kāśi-Khaṇḍa van het *Skanda-Purāṇa*.

maar er zijn lange tijdperken voorbijgegaan vóór dit de enige 'natuurlijke' manier werd. Volgens het verhaal wordt hij bij zijn offer aan de goden gestoord door Śiva, de godheid van de *vernietiging*, *de verpersoonlijkte evolutie en* VOORUITGANG, die tegelijkertijd de *hernieuwer* is; die de dingen in de ene vorm vernietigt om ze in een andere meer volmaakte vorm weer tot leven te wekken. Śiva-Rudra schept de vreselijke Vīrabhadra (geboren uit zijn adem), het 'duizendkoppige, duizendarmige' (enz.) monster, en draagt hem op het door Daksha bereide offer te vernietigen. Toen *schiep* Vīrabhadra, 'die in het gebied van de geesten [etherische mensen] verbleef . . . *uit de poriën van zijn huid* (romakūpa's), machtige rauma's[1] (183)
(of raumya's)'. Hoe mythisch die allegorie misschien ook is, het *Mahābhārata*, dat evengoed geschiedenis bevat als de *Ilias*, zegt[2] ook dat de raumya's en andere rassen uit de romakūpa's, haar- of huidporiën, zijn voortgekomen. Deze allegorische beschrijving van het 'offer' is vol betekenis voor de onderzoekers van de geheime leer die bekend zijn met de 'zweetgeborenen'.

In het verhaal van het offer van Daksha volgens het *Vāyu-Purāṇa* wordt bovendien gezegd dat het heeft plaatsgevonden in tegenwoordigheid van wezens die waren *geboren uit een ei*, uit damp, vegetatie, de poriën van de huid, en pas daarna uit de baarmoeder.[3]

Daksha typeert het vroege derde ras, heilig en zuiver, nog niet in het bezit van een individueel ego, maar alleen van de passieve vermogens. Daarom beveelt Brahmā hem te scheppen (in de exoterische teksten). Bij het opvolgen van dit bevel schiep hij 'lagere en hogere' (*avara* en *vara*) nakomelingen (putra's), *tweevoeters* en *viervoeters*; door zijn *wil* schonk hij het leven aan vrouwen, aan de goden, de daitya's (reuzen van het vierde ras), de slangengoden, dieren, vee en de dānava's (titanen en demonische magiërs) en andere wezens.[4]

Vanaf die tijd *werden levende wezens voortgebracht door geslachtsgemeenschap. Vóór de tijd van Daksha plantten ze zich op verschillende manieren voort* – door de *wil*, door de blik, door aanraking, en door de *kracht van yoga*.[5]

En nu komt de puur zoölogische leer.

---

[1] Wilson vertaalt het woord met 'halfgoden' (zie zijn *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. 130); maar rauma's of raumya's zijn eenvoudig een volk, een stam.

[2] *Mahābhārata*, Ganguli editie, 12:284.

[3] Wilson, *Op.cit*., deel 1, blz. 123.

[4] *Op.cit.*, deel 2, blz. 10.

[5] *Op.cit*.

29. Dieren met botten, draken uit de afgrond, en vliegende sarpa's (*slangen*) werden aan de kruipende wezens toegevoegd. Die welke op de grond kruipen, kregen vleugels. Die met de lange halzen in het water werden de voorouders van de vogels in de lucht (*a*).

(*a*) Dit is een punt waarop de leringen en de tegenwoordige biologische opvattingen volkomen overeenstemmen. De ontbrekende schakels die het overgangsproces vormen tussen reptiel en vogel, zijn zelfs voor de grootste fanaticus duidelijk, vooral bij de ornithoscelidae, hesperornis, en de archaeopteryx van Vogt.

---

30. Tijdens het derde (*ras*) groeiden en veranderden de dieren zonder botten: ze werden dieren met botten (*a*), (*ook*) hun chhāyā's werden vast.

(184) **31.** De dieren scheidden zich het eerst (*in mannelijke en vrouwelijke*) (*b*) . . .

(*a*) Gewervelde dieren, en daarna zoogdieren. Daarvóór waren de dieren ook etherische proto-organismen, evenals de mens.

(*b*) Het feit dat er vroeger hermafrodiete zoogdieren waren, en de geslachten daarna zijn gescheiden, is nu onbetwistbaar, zelfs vanuit het standpunt van de biologie. Zoals prof. Oscar Schmidt, een erkende darwinist, zegt:

> Gebruik en onbruik, samen met natuurlijke selectie, verklaren [?] *de scheiding van de geslachten*, en het anders totaal onbegrijpelijke bestaan van rudimentaire geslachtsorganen. Vooral bij de gewervelde dieren *bezit ieder geslacht zulke duidelijke sporen van de voortplantingsorganen die karakteristiek zijn voor het andere*, dat zelfs de oudheid het hermafroditisme aannam als een natuurlijke oervorm van de mensheid. . . . De hardnekkigheid waarmee deze rudimenten van geslachtsorganen worden overgeërfd, is opmerkelijk. In de klasse van de zoogdieren is werkelijk hermafroditisme onbekend, hoewel ze gedurende hun hele ontwikkelingsperiode deze overblijfselen van *hun onbekende voorgeslacht* meedragen, niemand weet hoe lang al.[1]

---

[1] *The Doctrine of Descent and Darwinism*, blz. 186-7. Het hier bedoelde 'onbekende voorgeslacht' zijn de *oorspronkelijke* astrale oervormen. Vgl. blz. 289 en 293-4 hierna.

31. . . . Ze (*de dieren*) begonnen zich voort te planten. De tweevoudige mens scheidde zich (*toen*) ook. Hij (*de mens*) zei: 'Laten we doen zoals zij; laten we ons verenigen en wezens maken.' Dat deden ze. . . .

32. En zij die geen vonk hadden (*de* '*kleinhoofdigen*'[1]) namen reusachtige vrouwelijke dieren tot zich (*a*). Ze brachten daarmee stomme rassen voort. Zij (*de 'kleinhoofdigen'*) waren zelf stom. Maar hun tongen maakten zich los (*b*). De tongen van hun nageslacht bleven stil. Monsters brachten ze voort. Een ras van kromme roodharige monsters die op handen en voeten liepen.[2] Een stom ras, om de schande onuitgesproken te laten.[3]

(*a*) De dieren 'scheidden zich het eerst', zegt śloka 31. Men moet bedenken dat de mensen in die tijd zelfs fysiologisch verschilden van wat ze nu zijn, omdat we het punt halverwege het vijfde ras voorbij zijn. Er wordt niet (185)
gezegd wat de 'reusachtige vrouwelijke dieren' waren, maar ze verschilden beslist evenveel van alle nu bekende dieren als dat die mensen verschilden van alle nu bekende mensen.

Dit was de eerste fysieke 'val in de stof' van enkele van de toen bestaande en lagere rassen. Men moet śloka 24 in gedachten houden. De 'zonen van wijsheid' hadden het vroege, d.w.z. het niet-ontwikkelde *derde* ras afgewezen, en er wordt gezegd dat ze incarneerden in het *latere* derde ras, en dit daardoor verstand schonken. Zo viel de zonde van de breinloze of 'verstandeloze' rassen, die geen 'vonk' hadden en niet verantwoordelijk waren, terug op degenen die hadden nagelaten om hun karmische plicht tegenover hen te vervullen.

(*b*) Zie verderop over het begin van de menselijke spraak.

---

[1] Zie śloka 24, blz. 180.

[2] Deze 'dieren', of monsters, zijn niet de mensapen of andere apensoorten, maar in feite wat de antropologen de 'ontbrekende schakel' zouden kunnen noemen, de primitieve lagere mens; zie hieronder.

[3] De schande van hun dierlijke oorsprong, waarop onze hedendaagse wetenschappers de nadruk zouden leggen, indien ze dat konden.

Mogelijke bezwaren tegen het voorafgaande

Het occultisme verwerpt dus het denkbeeld dat de natuur de mens heeft ontwikkeld uit de aap, of zelfs uit een gemeenschappelijke voorouder, maar voert integendeel enkele van de meest antropoïde soorten terug tot de mens van het derde ras uit het begin van de Atlantische periode. Omdat deze stelling elders zal worden toegelicht en verdedigd, zijn nu slechts enkele woorden voldoende. Voor alle duidelijkheid zullen we echter in het kort herhalen wat al eerder in deel 1, stanza 6, is gezegd.

Onze leringen zeggen dat de natuur eens rondom de menselijke astrale vorm een *aapachtige uiterlijke* gedaante had gebouwd; en ze zeggen ook dat deze gedaante niet die van de 'ontbrekende schakel' was, en dat de omhulsels van die astrale vorm in de loop van zijn natuurlijke evolutie door alle natuurrijken heen evenmin die 'ontbrekende schakel' waren. Zoals op een andere plaats is aangetoond, vond zo'n evolutie niet plaats op deze planeet van de vierde ronde, maar alleen tijdens de eerste, tweede, en derde ronden, toen de MENS achtereenvolgens 'een steen, een plant, en een dier' was, tot hij werd wat hij in het eerste wortelras van de tegenwoordige mensheid is geweest. De werkelijke evolutielijn verschilt van die volgens Darwin, en de twee stelsels zijn onverenigbaar, behalve wanneer het laatstgenoemde wordt losgemaakt van het dogma van de 'natuurlijke selectie' en dergelijke.

Tussen de moneren van Haeckel en de sarīsripa van Manu ligt in feite een onoverbrugbare kloof in de vorm van de jīva; want de 'menselijke' monade, hetzij *geïmmetalliseerd* in het steenatoom, of *geïnvegetatieerd* in de plant, of *geïnanimaliseerd* in het dier, is nog steeds een goddelijke en dus ook een MENSELIJKE monade. Ze houdt pas op menselijk te zijn, wanneer ze *absoluut goddelijk* wordt. De termen 'minerale', 'plantaardige' en 'dierlijke' *monade* zijn bedoeld om een oppervlakkig onderscheid te maken: er is geen andere monade (jīva) dan de goddelijke, die dus men-
(186) selijk is geweest of moet worden; en laatstgenoemde term moet zonder betekenis blijven, tenzij het verschil goed wordt begrepen. De monade is een druppel uit de onbegrensde oceaan aan de andere kant van, of, om precies te zijn, *binnen* het gebied van de oorspronkelijke differentiatie. Ze is goddelijk in haar hogere en *menselijk* in haar lagere toestand – de bijvoeglijke naamwoorden 'hogere' en 'lagere' worden gebruikt bij gebrek aan betere woorden – en een monade blijft ze altijd, onder welke omstandigheden en in welke uiterlijke vorm ook, behalve in de nirvāṇische toestand. Evenals de logos het heelal in het goddelijk denkvermogen weerspiegelt, en het gemanifesteerde heelal zich weerspiegelt in elk van zijn monaden, zoals Leibniz het in navolging van een oosterse leer uitdrukte,

zo moet de MONADE tijdens de cyclus van haar incarnaties in zichzelf elke *wortel-vorm* van elk natuurrijk weerspiegelen. Daarom zeggen de kabbalisten terecht dat 'de MENS' een steen wordt, een plant, een dier, een mens, een geest, en ten slotte god. Zo voltooit hij zijn cyclus of rondgang en keert terug naar het punt vanwaar hij als *hemelse* MENS was uitgegaan. Maar met 'mens' wordt de goddelijke monade bedoeld, en niet de denkende entiteit, en nog veel minder haar fysieke lichaam. Hoewel de wetenschappers de onsterfelijke ziel verwerpen, proberen ze nu het spoor ervan te volgen in een reeks diervormen, van de laagste tot de hoogste, terwijl in werkelijkheid de hele tegenwoordige fauna afstamt van die oermonsters waarover de stanza's spreken.

De dieren – de kruipende dieren en de waterdieren die de mens in deze vierde ronde voorafgingen, en de dieren die tijdgenoten van het derde ras waren, en verder de zoogdieren die later kwamen dan het derde en het vierde ras – zijn (fysiek) alle direct of indirect het gemeenschappelijke en uit wisselwerkingen ontstane product van de mens. Het is juist dat de mens van dit manvantara, namelijk in de voorafgegane drie ronden, door alle natuurrijken is gegaan, dat hij 'een steen, een plant, en een dier' was. Maar (a) deze stenen, planten, en dieren waren de oervormen, de vage vooraanduidingen van die van de vierde ronde; en (b) zelfs die aan het begin van de vierde ronde waren de astrale schaduwen van de tegenwoordige, zoals de occultisten het uitdrukken. En ten slotte waren de vormen en de soorten van mensen, dieren, en planten niet wat ze later werden. Zo waren de astrale oervormen van de lagere wezens van het dierenrijk van de vierde ronde, die *voorafgingen* aan (de chhāyā's van) de *mensen*, de meer vaste, maar nog heel etherische *omhulsels* van de nog etherischer vormen of modellen die werden voortgebracht aan het einde van de derde ronde op bol D.[1] 'Voortgebracht uit de resten van de substantie, stof van dode lichamen van mensen en (andere *uitgestorven*) dieren van het voorafgaande wiel', of de vorige, *derde* ronde – zoals śloka 28 ons zegt. Terwijl dus de moeilijk te beschrijven 'dieren' die aan de astrale mens in het begin van (187)
deze levenscyclus op onze aarde voorafgingen, nog de nakomelingen van de mensen van de derde ronde konden worden genoemd, danken de zoogdieren van deze ronde hun bestaan eveneens grotendeels aan de mens. Bovendien is de 'voorouder' van het tegenwoordige antropoïde dier, de aap, het rechtstreekse voortbrengsel van de nog verstandeloze *mens*, die zijn menselijke waardigheid ontheiligde door zich fysiek op één lijn te stellen met het dier.

Het bovenstaande verklaart enkele zogenaamde fysiologische bewijzen,

[1] *Esoteric Buddhism*, hfst. 3.

die door de antropologen worden aangevoerd als een bevestiging van de afstamming van de mens van de dieren.

Het punt waarop de evolutionisten de meeste nadruk leggen, is dat 'de geschiedenis van het embryo een korte samenvatting van die van de mensheid geeft', en dat

> elk organisme bij zijn ontwikkeling uit het ei een reeks vormen doorloopt, die zijn voorouders tijdens de lange geschiedenis van de aarde in dezelfde volgorde hebben doorlopen.[1] De geschiedenis van het embryo . . . is een beeld in het klein en een schets van die van de mensheid. *Deze opvatting vormt de kern van onze biogenetische wet, die we aan het hoofd moeten plaatsen van de studie van de wet van de organische ontwikkeling*.[2]

Deze hedendaagse theorie was vanaf de vroegste oudheid aan de wijzen en de occultisten als feit bekend, en werd door hen veel filosofischer uitgedrukt. We citeren hier een passage uit *Isis ontsluierd*[3] om een paar punten van vergelijking te verschaffen. Er werd gevraagd waarom de fysiologen met al hun grote geleerdheid de teratologische verschijnselen niet konden verklaren?

Iedere anatoom die 'een speciale studie heeft gemaakt' van de ontwikkeling en de groei van het embryo, kan zonder veel hersenwerk meedelen wat de dagelijkse ervaring en het getuigenis van zijn eigen ogen hem laten zien, namelijk dat het menselijk embryo tot een bepaalde periode een reproductie is van een jong kikkerachtig dier in het stadium dat volgt op het kikkerdril – een kikkervisje. Maar geen enkele fysioloog of anatoom schijnt op het idee te zijn gekomen om op de ontwikkeling van de mens – vanaf zijn eerste fysieke

---

[1] 'Een heel sterk argument ten gunste van veranderlijkheid wordt verschaft door de wetenschap van de embryologie. Is de mens in de baarmoeder niet . . . een enkele cel, een plant met drie of vier blaadjes, een kikkervisje met kieuwen, een zoogdier met een staart, en ten slotte een primaat [?] en een tweevoeter? Het is bijna onmogelijk in de evolutie van het embryo niet een vluchtige schets, een getrouwe samenvatting van de hele organische reeks te zien.' (Lefèvre, *Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 484.)

De genoemde samenvatting betreft echter slechts de *voorraad van typen* die is opgeslagen in de mens, de microkosmos. Deze eenvoudige verklaring komt tegemoet aan alle bezwaren, zoals de aanwezigheid van de rudimentaire staart in de foetus – een feit waarmee Haeckel en Darwin triomfantelijk paraderen als afdoende bewijs voor de theorie van de aapvoorouder. *Er kan ook op worden gewezen dat de aanwezigheid van een plant met blaadjes* in het embryonale stadium *niet wordt verklaard* uit de gebruikelijke beginselen van de evolutieleer. De darwinisten hebben de mens niet door het plantenrijk gevolgd, maar de occultisten wel. *Waarom dan dit verschijnsel bij het embryo*, en hoe verklaren de darwinisten dit?

[2] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, 'The proofs of evolution', blz. 270-1.

[3] *Isis ontsluierd*, 1:493-5.

verschijnen als kiem tot zijn uiteindelijke vorming en geboorte – de pythagorische esoterische leer van de metempsychose toe te passen, die door de critici zo verkeerd wordt uitgelegd. De betekenis van het axioma: 'een steen wordt een plant, een plant een dier, een dier een mens, enz.', werd al elders gegeven in verband met de spirituele en fysieke evolutie van mensen op deze aarde. We zullen er nu een paar woorden aan toevoegen om de zaak duidelijker te maken. (188)

Wat is de oorspronkelijke vorm van de toekomstige mens? Een zaadje, een stofdeeltje, zeggen sommige fysiologen; een molecule, een ei van het ei, zeggen anderen. Indien het kon worden geanalyseerd – met een microscoop of op een andere manier – waaruit moeten we dan verwachten dat het is samengesteld? Naar analogie redenerend, zouden we zeggen: uit een kern van anorganische stof, vanuit de circulatie afgezet op het kiempunt, en verbonden met een neerslag van organische stof. Met andere woorden, deze uiterst kleine kern van de toekomstige mens is samengesteld uit dezelfde elementen als een steen – uit dezelfde elementen als de aarde, die de mens bestemd is te bewonen. Mozes heeft volgens de kabbalisten gezegd dat er aarde en water nodig zijn om een levend wezen te maken, en zo zou men kunnen zeggen dat de mens het eerst als een steen verscheen.

Na verloop van drie of vier weken heeft het ei het uiterlijk van een plant aangenomen; het ene uiteinde is bolvormig geworden en het andere spits toelopend als een wortel. Bij het ontleden blijkt het evenals een ui te zijn samengesteld uit heel tere laagjes of vliezen, waarin zich een vloeistof bevindt. De laagjes naderen elkaar aan het ondereinde, en het embryo hangt aan de wortel van de navelstreng, vrijwel zoals een vrucht aan een tak. De steen is nu door 'metempsychose' veranderd in een plant. Dan begint het embryonale wezen zijn ledematen van binnen naar buiten uit te steken, en ontwikkelt het zijn gelaatstrekken. De ogen worden zichtbaar als twee zwarte stippen; de oren, de neus, en de mond vormen indeukingen als de punten van een ananas, voordat ze beginnen uit te steken. Het embryo ontwikkelt zich tot een op een dier lijkende foetus – in de vorm van een kikkervisje – en leeft en groeit in het water als een amfibisch reptiel. Zijn monade is nog niet menselijk of onsterfelijk geworden, want de kabbalisten delen ons mee dat dit pas in het 'vierde uur' gebeurt. Eén voor één neemt de foetus de kenmerken van de mens aan; het eerste zuchtje van de onsterfelijke adem gaat door zijn wezen; hij beweegt; en de goddelijke essentie vestigt zich in het kinderlichaam, dat ze tot het moment van de fysieke dood, wanneer de mens een geest wordt, zal bewonen.

Dit mysterieuze vormingsproces van negen maanden wordt door de kabbalisten de voltooiing van de 'individuele evolutiecyclus' genoemd. Zoals de foetus zich in het vruchtwater in de baarmoeder ontwikkelt, zo ontkiemen de werelden in de universele ether, of het astrale fluïdum, in de schoot van het heelal. Deze kosmische kinderen zijn evenals hun dwergbewoners eerst kernen; dan eitjes; dan worden ze geleidelijk rijp; worden op hun beurt moeders, en ontwikkelen minerale, plantaardige, dierlijke, en menselijke vormen. Van het mid- (189)

delpunt tot de omtrek, van het onwaarneembare blaasje tot de verst denkbare grenzen van de kosmos, volgen deze verheven denkers, de occultisten, cyclus na cyclus die in elkaar overgaan, en die een eindeloze reeks vormen en daarvan deel uitmaken. Het embryo evolueert in zijn prenatale sfeer, het individu in zijn gezin, het gezin in de staat, de staat in de mensheid, de aarde in ons stelsel, dat stelsel in zijn centrale heelal, het heelal in de kosmos, en de kosmos in de ENE OORZAAK. . . . Zo luidt *hun* filosofie van de evolutie [die, zoals we zien, verschilt van die van Haeckel]:

> Alle zijn slechts delen van één ontzagwekkend geheel,
> Waarvan het lichaam de natuur is, en [parabrahman] de ziel.[1]

Dit zijn de bewijzen van het occultisme, en ze worden door de wetenschap verworpen. Maar hoe moet in dit geval de kloof tussen het denkvermogen van de mens en dat van het dier worden overbrugd? Wanneer we ten behoeve van de redenering even aannemen dat de mensaap en de homo primigenius een gemeenschappelijke voorouder hadden (zoals men tegenwoordig speculeert), hoe verklaart men dan dat de twee groepen wat hun verstandelijke vermogens betreft zo sterk van elkaar afwijken? Men zou de occultist weliswaar kunnen zeggen dat het occultisme een *gemeenschappelijke* voorouder toekent aan aap en mens – en de wetenschap herhaalt dit – want het laat eerstgenoemde afstammen van de primitieve mens, maar die 'primitieve mens' was slechts *mens* in uiterlijke vorm. Hij was *verstandeloos* en *zielloos* toen hij met een vrouwelijk dierlijk monster de voorvader van een reeks apen verwekte. Deze speculatie – als het een speculatie is – is tenminste logisch, en overbrugt de kloof tussen het denkvermogen van de mens en dat van het dier. Zo verklaart ze het tot nu toe onverklaarbare. Het feit dat de wetenschap bijna zeker weet dat in het huidige evolutiestadium de vereniging van mens en dier geen nakomelingen zal opleveren, wordt elders beschouwd en verklaard.

Wat is dan het fundamentele verschil tussen de aanvaarde (of vrijwel aanvaarde) conclusies, zoals geformuleerd in *The Pedigree of Man*, namelijk dat de mens en de aap een gemeenschappelijke voorouder hebben, en de leringen van het occultisme, die deze conclusie verwerpen en het feit aannemen dat alle dingen en alle levende wezens uit één gemeenschappelijke bron zijn ontstaan? Volgens de materialistische wetenschap is de mens geleidelijk geëvolueerd tot wat *hij nu is*, en is hij, te beginnen met het eerste stukje protoplasma, monere genoemd (dat zoals men ons zegt, evenals de rest, 'in de loop van onmetelijke tijden is voortgekomen

---

[1] Alexander Pope, *Essay on Man*, 1881, 1:267, blz. 36.

uit een klein aantal, of uit één enkele, *spontaan ontstaande* oervormen die aan één evolutiewet onderworpen zijn'[1]), door 'onbekende en onkenbare' soorten gegaan tot aan de aap, en vandaar tot de mens. Waar men de overgangsvormen kan vinden, vertelt men ons niet; eenvoudig omdat er nog nooit 'ontbrekende schakels' tussen de mens en de apen zijn gevonden, hoewel dit feit mensen zoals Haeckel op geen enkele manier belet ze te verzinnen.

Ze zullen ook nooit worden gevonden, omdat men die schakel, die de (190)
mens met zijn ware voorgeslacht verbindt, zoekt op het objectieve gebied en in de stoffelijke wereld van de vormen, terwijl hij veilig voor de microscoop en het ontleedmes verborgen is *in* de dierlijke tabernakel van de mens zelf. We herhalen wat we in *Isis ontsluierd* hebben gezegd:

> Alle dingen hadden hun oorsprong in de geest, want de evolutie begon oorspronkelijk van bovenaf en ging vervolgens naar omlaag, in plaats van omgekeerd, zoals volgens de theorie van Darwin. Met andere woorden, er heeft een geleidelijke verstoffelijking van de vormen plaatsgevonden, tot een bepaald uiterst punt van afdaling wordt bereikt. Dit is het punt waar de moderne evolutieleer de arena van de speculatieve hypothesen binnengaat. Op dit punt gekomen zullen we gemakkelijker Haeckels *Anthropogenie* begrijpen, dat de stamboom van de mens afleidt 'van zijn protoplasma-wortel, bedolven door de modder van zeeën die bestonden vóór de oudste, fossielenhoudende gesteenten waren afgezet', zoals prof. Huxley uiteenzet. We kunnen nog gemakkelijker geloven dat de mens [van de derde ronde] zich ontwikkelde 'door geleidelijke verandering van een [astraal] zoogdier met een aapachtig gestel', wanneer we bedenken dat volgens Berosus dezelfde theorie (hoewel in meer beknopte en minder elegante, maar toch even begrijpelijke vorm beschreven) vele duizenden jaren vóór zijn tijd door de mens-vis Oannes of Dagon, de halfdemon van Babylonië, werd verkondigd[2] [hoewel in enigszins andere vorm]. . . .
>
> Maar wat zit er achter de darwinistische afstammingslijn? Wat Darwin betreft alleen maar 'onverifieerbare hypothesen'. Want hij beschouwt, zoals hij het uitdrukt, alle wezens 'als afstammelingen in rechte lijn van een klein aantal wezens dat leefde lang vóór de eerste laag van het siluur werd afgezet'.[3] Hij doet geen poging ons mee te delen wie dit 'kleine aantal wezens' was. Maar dit beantwoordt toch heel goed aan ons doel, want alleen al doordat hun bestaan wordt erkend, verkrijgt ons beroep op de Ouden om dit denkbeeld te bevestigen en uit te werken het stempel van wetenschappelijke goedkeuring.[4]

Zoals we ook in ons eerste boek zeiden:

---

[1] Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 9.
[2] Cory, *Ancient Fragments*, 1832, blz. 22ev.
[3] Charles Darwin, *On the Origin of Species*, 1864, blz. 424.
[4] *Isis ontsluierd*, 1:222.

Indien we de theorie van Darwin over de ontwikkeling van de soorten aanvaarden, zien we dat zijn uitgangspunt zich voor een open deur bevindt. Het staat ons vrij met hem aan deze kant te blijven, of de drempel te overschrijden, waarachter het grenzeloze en het onbegrijpelijke, of beter gezegd het *onbeschrijflijke*, ligt. Al is onze sterfelijke taal ontoereikend om uit te drukken wat onze geest – terwijl die op deze aarde is – vaag onderscheidt in het grote 'aan gene zijde', toch *moet* deze geest dat op een bepaald punt in de tijdloze eeuwigheid begrijpen.[1]

Maar wat ligt er 'aan gene zijde' van de theorie van Haeckel? Wel, Bathybius haeckelii, en meer niet!

Hierop wordt verder ingegaan in afdeling 3, appendices.

[1] *Op.cit.*, 1:64.

Stanza 9

De laatste evolutiestadia van de mens

§ (33) De scheppers hebben spijt. (34) Ze boeten voor hun nalatigheid. (35) De mensen krijgen denkvermogen. (36) Het vierde ras ontwikkelt een volkomen spraak. (37) Alle androgyne eenheden worden gescheiden en worden tweeslachtig.

33. Toen ze dit zagen (*de met de dieren begane zonde*), treurden de lha's (*de geesten, 'de zonen van wijsheid'*) die geen mensen hadden gevormd (*die hadden geweigerd te scheppen*), en zeiden:

34. 'De amānasa (*de 'verstandelozen'*) hebben onze toekomstige woningen ontwijd (*a*). Dit is karma. Laten we in de andere wonen. Laten we hun iets beters leren, opdat er niet iets ergers gebeurt.' Dat deden ze. . . .

35. Toen werden alle mensen met manas (*denkvermogen*) begiftigd. Ze zagen de zonde van de verstandelozen.

Maar ze hadden zich al *gescheiden* vóór de straal van de goddelijke rede het duistere gebied van hun nog sluimerende denkvermogen had verlicht, en ze hadden *gezondigd*, of beter gezegd, ze hadden onbewust kwaad gedaan door een gevolg teweeg te brengen dat onnatuurlijk was. Toch zal, evenals de zes andere oorspronkelijke broeder- of mederassen, zelfs dit zevende, vanaf dat moment gedegenereerde ras – dat als gevolg van de begane *zonde* voor zijn uiteindelijke ontwikkeling zijn tijd zal moeten afwachten – *zich op de laatste dag* op een van de zeven paden *bevinden*. Want 'de wijzen[1] bewaken het huis van de natuurlijke orde, en ze nemen in

[1] Dit vers in de *Rig-Veda* (10:5:6), 'De zeven wijzen [stralen van wijsheid, dhyānī's] vormen zeven paden [of lijnen en in een andere betekenis ook *rassen*]; naar één hiervan mag de gekwelde sterveling komen' – dat alleen vanuit het sterrenkundige en het kosmische aspect wordt geïnterpreteerd – is vol occulte betekenis. De 'paden' kunnen lijnen (maryādāḥ) betekenen, maar het zijn in de eerste plaats lichtstralen die vallen op de paden die naar wijsheid leiden (zie *Rig-Veda*, 4:5:13). Het woord betekent 'wegen' of paden. Het zijn kortom de zeven stralen die vrijkomen uit het macrokosmische centrum, de zeven

het geheim voortreffelijke vormen aan'.[1] Maar we moeten nagaan of de 'dieren' waarmee ze waren omgegaan, tot een aan de zoölogie bekende soort behoorden.

(192) (*a*) De 'zondeval' vond volgens de oude wijsheid en de oude geschriften plaats zodra Daksha (de gereïncarneerde schepper van mensen en dingen in het begin van het derde ras) verdween om plaats te maken voor dat deel van de mensheid dat zich had 'gescheiden'. De Toelichting verklaart de bijzonderheden die aan de 'zondeval' voorafgingen, als volgt:

'*In de beginperiode van de vierde evolutie van de mens vertakte het mensenrijk zich in een aantal verschillende richtingen. De uiterlijke vorm van de eerste exemplaren ervan was niet gelijk, want met de voertuigen* (de eivormige uitwendige omhulsels, waarin de toekomstige volledig fysieke mens rijpte) *werd vaak, voordat ze verhardden, geknoeid door reusachtige dieren van nu onbekende soorten, die behoorden tot de experimentele pogingen van de natuur. Het gevolg was dat er tussenrassen van monsters, half dier, half mens, werden voortgebracht. Maar omdat dit mislukkingen waren, werd hun niet toegestaan lang te ademen en te leven, hoewel de 'ei-geboren' zonen intussen hadden gepaard met verschillende vrouwtjes van deze rassen, en andere menselijke monsters hadden voortgebracht. Dit gebeurde omdat de intrinsieke overmacht van de psychische over de fysieke natuur nog erg zwak was, en nauwelijks tot stand was gekomen. Later, toen de diersoorten en de mensenrassen geleidelijk in evenwicht kwamen, scheidden ze zich en paarden ze niet langer. De mens schiep niet meer – hij verwekte. Maar in de oude tijden verwekte hij zowel dieren als mensen. Daarom spraken de wijzen naar waarheid en met wijsheid, toen ze spraken over mannen die geen door wil voortgebracht nageslacht meer hadden, maar die verschillende dieren en ook dānava's* (reuzen) *verwekten bij vrouwtjes van andere soorten – dieren die als* (of een soort van) *zonen van hen waren, terwijl ze* (de menselijke mannen) *later weigerden om als* (de vermeende) *vaders van stomme schepselen te worden beschouwd. Toen de koningen en de heren van de laatste rassen* (het derde en het vierde) *dit* (deze stand van zaken) *zagen, verboden ze deze zondige gemeenschap. Dit verstoorde de werking van karma; het ontwikkelde nieuw* (karma).[2] *Ze* (de goddelijke koningen) *trof-*

---

beginselen in de metafysische, de zeven rassen in de fysieke betekenis. Het hangt er helemaal van af welke sleutel men gebruikt.

[1] *Rig-Veda*, 10:5:2.

[2] Het is bijna onmogelijk sommige van deze oude toelichtingen letterlijk te vertalen. We zijn vaak genoodzaakt alleen de betekenis te geven, en zo de letterlijke vertalingen opnieuw te vertalen.

fen de schuldigen met onvruchtbaarheid. Ze vernietigden de rode en blauwe rassen'.[1]

In een andere toelichting staat:

'*Er waren zelfs in latere tijden dier-mensen met blauwe en rode gezichten, niet als gevolg van werkelijke gemeenschap* (tussen mensen en dieren)*, maar door afstamming*.'

En nog een andere passage spreekt over:

'*Roodharige mensen met een donkere huidskleur, die op handen en voeten lopen, die zich bukken en overeind komen* [overeind staan en weer op hun handen vallen], *die spreken als hun voorvaderen, en op hun handen lopen zoals hun reusachtige voormoeders*.'

Misschien zullen aanhangers van Haeckel hierin niet de homo primigenius herkennen, maar enkele lagere stammen, zoals sommige (193)
primitieve stammen uit Australië. Niettemin zijn zelfs deze geen afstammelingen van de mensapen, maar van menselijke vaders en halfmenselijke moeders, of beter gezegd van menselijke monsters – die 'mislukkingen' die in de eerste toelichting zijn genoemd. De werkelijke mensapen, de catarrhini en platyrrhini van Haeckel, kwamen veel later, aan het einde van de periode van Atlantis. De orang-oetan, de gorilla, de chimpansee en de hondskopaap zijn de meest recente en zuiver fysieke ontwikkelingen uit lagere antropoïde zoogdieren. Ze hebben een vonk van de zuiver menselijke essentie in zich; de mens daarentegen heeft geen druppel apenbloed[2] in zijn aderen. Dit zeggen de oude wijsheid en de universele overlevering.

---

[1] Rudra is, als kumāra, nīlalohita – blauw en rood.

[2] Ongeacht de hedendaagse materialistische evolutie, die op de volgende manier speculeert: 'De primitieve menselijke vorm, waaruit volgens ons alle mensenrassen voortkwamen, is al lang ten onder gegaan.' (Dit ontkennen we; deze is alleen in omvang afgenomen en van samenstelling veranderd.) 'Maar veel feiten leiden tot de conclusie dat hij behaard en langschedelig was.' (De Afrikaanse rassen zijn zelfs *nu* in hoge mate langschedelig, maar de schedel van de paleolithische neanderthaler, de oudste die we kennen, heeft een grote omvang, en staat niet dichter bij de inhoud van de schedel van de gorilla dan die van enige andere levende mens.) 'Laten we deze hypothetische soort voorlopig homo primigenius noemen. . . . Deze eerste menssoort, of de aapmens, de voorouder van alle andere, ontstond WAARSCHIJNLIJK in de *tropische gebieden* van de Oude Wereld uit MENSAPEN.' Als men deze evolutionist vraagt naar bewijzen, antwoordt hij volstrekt niet ontmoedigd: 'TOT DUSVER ZIJN ONS HIERVAN NOG GEEN FOSSIELE OVERBLIJFSELEN BEKEND, MAAR ZE WAREN *waarschijnlijk* VERWANT AAN DE HEDENDAAGSE GORILLA EN ORANG-OETAN.' En dan wordt de Papoea genoemd als de waarschijnlijke afstammeling in de eerste lijn (*The Pedigree of Man*, blz. 80).

Haeckel houdt vast aan Lemurië, dat hij, met Oost-Afrika en ook Zuid-Azië, noemt als de mogelijke wieg van de primitieve aapmensen, en veel geologen doen dat ook. A.R. Wallace erkent het bestaan ervan in zijn *Geographical Distribution of*

Men vraagt: hoe kwam de scheiding van de geslachten tot stand? Moeten we de oude joodse mythe geloven, van de rib van Adam waaruit Eva voortkwam? Zelfs dit geloof is logischer en redelijker dan dat van de afstamming van de mens van de vierhandigen zonder enig voorbehoud; want het eerstgenoemde verbergt een esoterische waarheid in de vorm van een mythe, terwijl het laatstgenoemde geen dieper feit verhult dan een verlangen de mensheid een materialistische fictie op te dringen. De rib is been, en wanneer we in *Genesis* lezen dat Eva uit de rib werd gemaakt, betekent dit alleen dat het *ras met botten* werd voortgebracht uit een voorafgaand ras of voorafgaande rassen die 'zonder botten' waren. Dit is een esoterische lering die overal voorkomt, omdat ze in haar verschillende vormen bijna universeel is. Een overlevering uit Tahiti zegt dat de mens
(194) werd geschapen uit araea, 'rode aarde'. Taaroa, de scheppende macht, de belangrijkste god, 'bracht de mens vele jaren, vele levens, in slaap'; dit betekent rasperioden, en heeft betrekking op zijn *verstandelijke slaap*, zoals elders is aangetoond. In die tijd trok de godheid een ivi (been) uit de man, en dit werd een vrouw.[1]

Wat de allegorie ook betekent, zelfs de exoterische betekenis ervan maakt een *goddelijke* bouwer van de mens, 'een voorouder', nodig. Geloven we dan in zulke 'bovennatuurlijke' wezens? We zeggen nee. Het occultisme heeft nooit in iets *buiten* de natuur geloofd, bezield of onbezield. Ook zijn we geen aanbidders van de kosmos of polytheïsten omdat we geloven in 'de hemelse mens' en goddelijke mensen, want we worden gesteund door de verzamelde verklaringen van eeuwen, met hun onveranderlijke uitspraken op elk belangrijk punt: de wijsheid van de Ouden en de UNIVERSELE overlevering. We verwerpen echter elke ongefundeerde overlevering die aan de strikte allegorie en symboliek is ontgroeid, en in exoterische geloofs-

---

Animals, zij het in een wat gewijzigde vorm. Maar laten de evolutionisten niet zo gemakkelijk spreken over de relatieve grootte van de hersenen van de mens en de aap, want dit is heel *onwetenschappelijk*, vooral als ze beweren dat ze daartussen geen verschil zien, of in elk geval heel weinig. Want Vogt zelf toonde aan dat, terwijl de hoogste van de apen, de gorilla, hersenen heeft van slechts 500 cm³, de herseninhoud van de meest primitieve mensen van Australië 1628 cm³ bedraagt. Eerstgenoemde heeft dus 'nog niet de helft van de omvang van de hersenen van een pasgeboren baby', zegt Pfaff (*Das Alter und der Ursprung des Menschengeschlechts*, 1876, blz. 37).

[1] W. Ellis, *Polynesian Researches*, deel 2, blz. 38. Zendelingen schijnen zich op deze naam ivi te hebben geworpen en er Eva van te hebben gemaakt. Maar Eva is, zoals prof. Max Müller heeft aangetoond, niet de Hebreeuwse naam, maar een Europese omzetting van חוה, chavah, 'leven', of moeder van alles wat leeft, 'terwijl het Tahitiaanse ivi en het wheva van de Maori's 'been' en alleen maar been betekenden' (*Introduction to the Science of Religion*, 1873, blz. 304).

opvattingen werd opgenomen. Maar dat wat in *overal gelijkluidende* overleveringen is bewaard, kan alleen door opzettelijke blindheid worden verworpen. Daarom geloven we in rassen van andere wezens dan wijzelf in geologische tijdperken in het verre verleden; in rassen van etherische mensen, die volgden op *onlichamelijke*, 'arūpa'-mensen met een vorm maar zonder vaste substantie, reuzen die aan ons, dwergen, voorafgingen; in dynastieën van goddelijke wezens, die koningen en leraren van het derde ras in kunst en wetenschap, in vergelijking waarmee onze kleine hedendaagse wetenschap nog minder heeft te betekenen dan de elementaire rekenkunde ten opzichte van de meetkunde.

We geloven beslist niet in *bovennatuurlijke*, maar alleen in *bovenmenselijke*, of beter gezegd *tussenmenselijke*, intelligenties. Men kan gemakkelijk het gevoel van weerzin begrijpen dat een ontwikkeld mens zou hebben als hij tot de bijgelovigen en onwetenden werd gerekend; en men kan zelfs de grote waarheid inzien van de volgende uitspraak van Renan:

> Het bovennatuurlijke is geworden als de erfzonde, een smet waarvoor iedereen zich schijnt te schamen – zelfs die heel godsdienstige mensen die in onze tijd weigeren ook maar een *minimum* aan bijbelwonderen in al hun grofheid te aanvaarden, en die, terwijl ze proberen deze tot een *minimum* terug te brengen, ze in de verste uithoeken van het verleden verstoppen en verbergen.[1]

Maar het 'bovennatuurlijke' van Renan behoort tot het dogma en de letter daarvan. Het heeft niets te maken met de geest ervan en ook niet met de werkelijkheid van de natuurfeiten. Als de theologie ons vraagt te geloven dat er 4000 of 5000 jaar geleden mensen waren die 900 jaar en langer leefden, en dat een gedeelte van de mensheid, uitsluitend de vijanden van het volk Israël, bestond uit reuzen en monsters, dan weigeren (195)
we te geloven dat zoiets *5000 jaar geleden* in de natuur bestond. Want de natuur gaat nooit met sprongen en schokken vooruit, en zowel de logica en het gezonde verstand als de geologie, de antropologie en de etnologie zijn terecht tegen zulke beweringen in opstand gekomen. Maar als diezelfde theologie haar fantastische chronologie had verlaten, en had beweerd dat 5.000.000 jaar geleden mensen 969 jaar – de leeftijd van Methusalem – leefden, dan zouden we tegen deze bewering niets hebben in te brengen. Want in die tijd was het fysieke omhulsel van de mens, vergeleken met het tegenwoordige menselijk lichaam, als dat van een megalosaurus ten opzichte van een gewone hagedis.

Een bioloog wijst op een ander probleem. De mens is de enige soort

---

[1] *La Chaire d'Hébreu au Collège de France*, 1862, blz. 29.

die zich onderling, hoe ongelijk de rassen ook zijn, kan voortplanten. 'Er is geen sprake van selectie tussen *mensenrassen*',[1] zeggen de antidarwinisten, en geen evolutionist kan dat argument ontkennen, dat heel triomfantelijk de *eenheid van de soort* bewijst. Hoe kunnen de occultisten dan volhouden dat een deel van de mensheid van het vierde ras jongen verwekte bij vrouwtjes van een ander, slechts *halfmenselijk*, zo niet geheel dierlijk, ras, en dat de bastaardvormen die het gevolg waren van die vereniging, zich niet alleen vrijelijk voortplantten, maar de voorouders van de hedendaagse mensapen voortbrachten? De esoterische wetenschap antwoordt hierop dat dit gebeurde in het allereerste ontwikkelingsstadium van de fysieke mens. Sindsdien heeft de natuur haar werkwijzen veranderd, en is onvruchtbaarheid het enige gevolg van deze misdaad van bestialiteit door de mens. Maar we hebben hiervan nog steeds bewijzen. De geheime leer zegt dat de *eenheid van de mensheid als soort* zelfs nu uitzonderingen kent. Want er zijn, of beter gezegd er waren enkele jaren geleden nog, afstammelingen van deze halfdierlijke stammen of rassen, zowel van ver verwijderde Lemurische als van Lemuro-Atlantische oorsprong. De wereld kent ze als Tasmaniërs (nu uitgestorven), Aboriginals, bewoners van de Andamanen-eilanden, enz. De afstamming van de Tasmaniërs kan bijna worden bewezen door een feit dat Darwin sterk trof, zonder dat hij het begreep. Dit feit verdient aandacht.

De Quatrefages en andere biologen – die de ontwikkeling van alle mensen uit één stel voorouders proberen te bewijzen uit het feit dat elk ras van de mensheid zich met elk ander ras kan kruisen – hebben bij hun overwegingen *uitzonderingen* weggelaten, die in dit geval de regel niet bevestigen. Menselijke kruisingen zijn misschien sinds de tijd van de scheiding van de geslachten een algemene regel geweest, terwijl toch die andere wet zich kan laten gelden, namelijk die van onvruchtbaarheid tussen twee mensenrassen, evenals tussen twee verschillende diersoorten, in die zeldzame gevallen dat een Europeaan, die het niet beneden zich acht in een vrouw van een primitieve stam een levenspartner te zien, een lid van zo'n
(196) gemengde stam verkiest.[2] Darwin wijst op zo'n geval bij een stam in Tasmanië, waarvan de vrouwen enige tijd na de komst van de Europese

---

[1] A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 267.

[2] De enige overgeblevenen van zulke halfdierlijke wezens die bekend zijn aan de etnologie waren de Tasmaniërs, een *deel* van de Aboriginals en een stam van bergbewoners in China, waarvan de mannen en vrouwen geheel met haar zijn bedekt. Ze waren de laatste afstammelingen in *rechte* lijn van de genoemde halfdierlijke late Lemuriërs. Er bestaan echter een groot aantal gemengde Lemuro-Atlantische volkeren, die zijn voortgekomen uit verschillende kruisingen met zulke halfmenselijke stammen, bijv. de primitieve bewoners van Borneo, de Veddha's van Ceylon, die door prof. Flo-

kolonisten plotseling *en masse* door onvruchtbaarheid werden getroffen. De grote bioloog probeerde dit feit te verklaren uit de verandering van levenswijze, voedsel, omstandigheden, enz., maar gaf ten slotte het zoeken naar de oplossing van het mysterie op. Voor de occultist ligt deze voor de hand. 'Kruising', zoals het wordt genoemd, van Europeanen met Tasmaanse vrouwen – d.w.z. vertegenwoordigsters van een ras waarvan de voorouders een 'zielloos'[1] en verstandeloos monster en een werkelijk mens waren (hoewel ook laatstgenoemde nog verstandeloos was) – bracht steriliteit teweeg. Dit gebeurde niet alleen als gevolg van een fysiologische wet, maar ook als een voorschrift van de *karmische* evolutie betreffende het verdere voortbestaan van het abnormale ras. De wetenschap is *nog niet* bereid in een van de bovengenoemde punten te geloven – maar ze zal op de lange duur wel moeten. Laten we bedenken dat de esoterische filosofie slechts de leemten opvult die de wetenschap heeft opengelaten, en haar onjuiste vooronderstellingen verbetert.

Toch steunen de geologie en zelfs de botanie en de zoölogie op dit punt de esoterische leringen. Veel geologen hebben naar voren gebracht dat de oorspronkelijke bewoner van Australië – die immers in en met een *archaïsche fauna en flora* leeft – uit een enorm ver verleden afkomstig moet zijn. De hele omgeving van dit mysterieuze ras, over de oorsprong waarvan de etnologie zwijgt, getuigt voor de waarheid van de esoterische opvatting.

Jukes zegt:

Het is heel opmerkelijk dat niet alleen deze buideldieren [de zoogdieren die werden gevonden in de Stonesfield-leisteen, Oxfordshire], maar ook verschillende schelpen – zoals de trigonias en zelfs enkele planten die als fossielen in de oölithische gesteenten worden gevonden – veel meer lijken op de soorten die nu in Australië leven dan op die van enig ander deel van de aardbol. Dit zou men kun-

---

wers tot de Indo-Europeanen worden gerekend(!), de meeste overgebleven Aboriginals, Bosjesmannen, Negrito's, bewoners van de Andamanen-eilanden, enz.

De Aboriginals aan de Golf van St. Vincent en in de omgeving van Adelaide zijn *sterk behaard*, en het bruine dons op de huid van jongens van vijf of zes jaar oud ziet er *pelsachtig* uit (vgl. Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, blz. 301). Het zijn echter gedegenereerde *mensen* – en niet de dichtste benadering tot de '*aap*mens', zoals Haeckel zo ongenuanceerd beweert. Slechts een deel van deze mensen is een overblijfsel uit Lemurië. (Vgl. *Esoteric Buddhism*, 1885, blz. 65.)

[1] Dat men het dier 'zielloos' noemt, betekent niet dat men aan het dier, van de laagste tot de hoogste soort, geen 'ziel' toeschrijft, maar alleen dat men het geen bewuste overlevende *ego-ziel* toekent, d.w.z. dat beginsel dat een mens overleeft, en reïncarneert in een soortgelijke mens. Het dier heeft een astraal lichaam, dat de fysieke vorm kort overleeft; maar zijn (dierlijke) monade reïncarneert niet in dezelfde maar in een hogere soort, en heeft natuurlijk geen 'devachan'. Het heeft de *zaden* van alle menselijke beginselen in zich, maar ze zijn *latent*.

nen verklaren door te veronderstellen dat er *in Australië* sinds de oölithische [jura] periode *minder verandering heeft plaatsgevonden dan elders*, en dat de Australi-
(197) sche flora en fauna als gevolg daarvan iets van het oölithische type hebben behouden, *terwijl dit op de rest van de aardbol geheel is verdrongen en vervangen*.[1] [!!]

Waarom heeft er in Australië minder verandering plaatsgevonden dan elders? Wat is de bestaansreden voor zo'n 'vloek van vertraging'? Het komt eenvoudig doordat de ontwikkeling van de aard van de omgeving gelijke tred houdt met die van het desbetreffende ras. Overeenstemmingen heersen op elk gebied. De overlevenden van die late Lemuriërs, die aan de vernietiging van hun medemensen ontkwamen toen het hoofdcontinent werd overstroomd, werden de voorouders van een deel van de hedendaagse Aboriginals. Omdat ze tot een heel laag onderras behoren, oorspronkelijk verwekt bij dieren en monsters waarvan de fossielen nu mijlen diep onder de zeebodem rusten, is hun stam blijven voortbestaan in een omgeving die sterk is onderworpen aan de *wet van vertraging*. Australië is een van de oudste landen die nu boven water liggen, en bevindt zich in het seniele verval van de ouderdom, ondanks zijn '*maagdelijke* bodem'. Het kan geen nieuwe vormen voortbrengen, tenzij het wordt geholpen door nieuwe en krachtige rassen en door kunstmatige bebouwing en teelt.

Laten we echter terugkeren naar de geschiedenis van het derde ras, het 'zweetgeborene', het 'eierleggende', en het 'androgyne'. Terwijl het in zijn eerste begin bijna geslachtloos was, werd het, natuurlijk heel geleidelijk, tweeslachtig of androgyn. De overgang van de eerste tot de laatste transformatie nam talloze generaties in beslag. In die tijd ontwikkelde de enkelvoudige cel die uit de eerste ouder (de twee in één) voortkwam, zich eerst tot een tweeslachtig wezen; vervolgens bracht de cel, die een gewoon ei werd, een wezen met één geslacht voort. De mensheid van het derde ras is de mysterieuste van de vijf tot dusver ontwikkelde rassen. Het mysterie van het 'hoe' van de voortbrenging van de afzonderlijke geslachten moet hier natuurlijk heel duister blijven, omdat het tot het terrein van de embryoloog en de specialist behoort, en dit boek slechts de ruwe hoofdlijnen van het proces weergeeft. Maar het is duidelijk dat de individuen van de mensheid van het derde ras zich in hun voorgeboortelijke omhulsels of eieren[2] begonnen te scheiden, en daaruit tevoorschijn kwamen als verschillende mannelijke en vrouwelijke baby's, eeuwen na het verschij-

---

[1] J.B. Jukes, *The School Manual of Geology*, 1863, blz. 271.

[2] De 'fabels' en 'mythen' over Leda en Jupiter en dergelijke hadden nooit in de fantasie van het volk kunnen ontstaan als de allegorie niet op een natuurfeit had berust. De evolutie, die de mens geleidelijk tot zoogdier omvormde, deed in zijn geval alleen maar

nen van hun eerste voorouders. En terwijl de geologische tijdperken elkaar opvolgden, begonnen de nieuwgeboren onderrassen hun aangeboren vermogens te verliezen. Tegen het einde van het vierde *onderras* verloor de baby zijn vermogen om te lopen zodra hij uit zijn omhulsel was bevrijd, en tegen het einde van het vijfde werd de mensheid geboren onder dezelfde omstandigheden en op precies dezelfde manier als onze historische generaties. Dit nam natuurlijk miljoenen jaren in beslag. De lezer is in stanza 2 (blz. 71ev) op de hoogte gesteld van de ruwe getallen, tenminste van de exoterische berekeningen. (198)

We naderen nu het keerpunt in de evolutie van de rassen. Laten we eens kijken wat de occulte filosofie over de oorsprong van de taal zegt.

---

36. Het vierde ras ontwikkelde de spraak.

De Toelichtingen verklaren dat het eerste ras – de etherische of astrale zonen van yoga, ook de 'zelfgeborenen' genoemd – zonder spraak (in onze betekenis) was, omdat het op ons gebied geen denkvermogen had. Het tweede ras had een 'klanktaal', namelijk zangerige geluiden die alleen uit klinkers bestonden. Het derde ras ontwikkelde in het begin een soort taal die maar een geringe verbetering inhield ten opzichte van de verschillende geluiden in de natuur, en van de kreten van reusachtige insecten en van de eerste dieren, die echter in de tijd van de 'zweetgeborenen' (het *vroege* derde ras) nog maar nauwelijks begonnen te ontstaan. In de tweede helft daarvan, toen de 'zweetgeborenen' de 'eigeborenen' (*halverwege* het derde ras) voortbrachten, en toen deze, in plaats van 'uit te komen' (de lezer vergeve ons deze nogal belachelijke uitdrukking als die in onze tijd op mensen wordt toegepast) als androgyne wezens, zich begonnen te ontwikkelen tot afzonderlijke mannen en vrouwen; en toen dezelfde evolutiewet hen ertoe bracht hun soort op geslachtelijke manier voort te planten – een handelwijze die de scheppende goden, gedwongen door de karmische wet, noodzaakte in *verstandeloze* mensen te incarneren – pas toen werd de spraak ontwikkeld. Maar zelfs toen was het niet meer dan een allereerste poging. De hele mensheid had in die tijd 'één taal en één spraak'.[1] Dit weerhield de laatste twee onder-

---

wat ze ook met andere dieren had gedaan. Maar dat neemt niet weg dat de mens altijd aan het hoofd van de dierenwereld en van de andere organische soorten heeft gestaan, en dat hij aan de dieren is voorafgegaan.

[1] *Genesis* 11:1.

rassen van het derde ras[1] er niet van steden te bouwen, en de eerste zaden van beschaving tot in wijde omtrek te zaaien, onder leiding van hun goddelijke leraren[2] en hun eigen reeds ontwaakte denkvermogen. Laat de lezer ook bedenken dat, evenals elk van de zeven rassen, ook elk klein onderdeel van die rassen in vier tijdperken is verdeeld – het gouden, zilveren, bronzen, en ijzeren tijdperk.[3] De spraak heeft zich volgens de occulte leer in onderstaande volgorde ontwikkeld:

1. Eenlettergrepige spraak: de spraak van de eerste vrijwel volledig ontwikkelde mensen aan het einde van het derde wortelras, de 'goudkleurige' of gele mensen, na hun scheiding in geslachten en het volledige
(199) ontwaken van hun denkvermogen. Daarvóór stonden ze met elkaar in verbinding door middel van wat nu 'gedachteoverbrenging' zou worden genoemd, hoewel het denken in de wordende fysieke mens zich nog maar weinig had ontwikkeld – met uitzondering van het ras dat de 'zonen van wil en yoga' wordt genoemd, het eerste waarin de 'zonen van wijsheid' waren geïncarneerd – en nooit boven een laag aards niveau uitkwam. Terwijl hun fysieke lichamen tot de aarde behoorden, bleven hun monaden op een veel hoger gebied. De taal kon niet goed worden ontwikkeld voordat ze volledig in het bezit waren gekomen van hun denkvermogen en dit hadden ontwikkeld. Deze eenlettergrepige spraak was zogezegd de klinkervoorgangster van de met harde medeklinkers gemengde eenlettergrepige talen, die nog worden gebruikt door de gele rassen die de antropologen bekend zijn.[4]

2. Deze taaleigenschappen ontwikkelden zich tot de agglutinerende talen. Deze werden door sommige Atlantische rassen gesproken, terwijl andere stammen van het vierde ras de moedertaal behielden. En omdat talen hun cyclische evolutie hebben, hun kinderjaren, zuiverheid, groei, *val in de stof*, vermenging met andere talen, volwassenheid, verval en ten

---

[1] Om verwarring te vermijden moet de lezer bedenken dat de term wortelras betrekking heeft op een van de zeven grote rassen, de term onderras op een van de grote vertakkingen daarvan, en familieras op een van de onderafdelingen, waartoe volkeren en grote stammen behoren.

[2] In stanza 12, 'Het vijfde ras en zijn goddelijke leraren', blz. 396ev, wordt de aard van deze 'leraren' verklaard.

[3] Zie het hoofdstuk 'De chronologie van de brahmanen', blz. 71-81.

[4] De tegenwoordige gele rassen zijn echter de afstammelingen van de eerste vertakkingen van het vierde ras. De enige *zuivere en rechtstreekse* afstammelingen van het derde ras zijn, zoals eerder is gezegd, een deel van de gedegenereerde Aboriginals, van wie de verre voorouders deel uitmaakten van het zevende onderras van het derde ras. De rest is van gemengd Lemurisch-Atlantische afkomst. Sinds die tijd zijn ze volledig veranderd, zowel wat hun gestalte als hun verstandelijke vermogens betreft.

slotte hun dood,[1] kwam ook de oorspronkelijke spraak van de meest beschaafde Atlantische rassen – de taal die in oude Sanskrietboeken wordt aangeduid als 'Rākshasī Bhāshā' – tot verval en stierf vrijwel uit. Terwijl de 'bloem' van het vierde ras meer en meer naderde tot het toppunt van fysieke en intellectuele evolutie, en zo aan het ontstaande vijfde (het Indo-Europese) ras de inflecterende, hoogontwikkelde talen als erfdeel naliet, raakten de agglutinerende talen in verval en bleven als een fragmentarisch fossiel idioom bestaan, dat nu verstrooid is geraakt, en nagenoeg beperkt is tot de oorspronkelijke stammen van Amerika.

3. Inflecterende spraak: de oorsprong van het Sanskriet – ten onrechte (200)
'de oudere zuster'[2] van het Grieks genoemd, in plaats van de moeder ervan – was de eerste taal (nu de mysterietaal van de ingewijden van het vijfde ras). In elk geval zijn de 'Semitische' talen de nakomelingen van de eerste fonetische verbasteringen van de oudste kinderen van het vroege Sanskriet. De occulte leer erkent geen onderverdelingen zoals het Indo-Europees en het Semitisch, en aanvaardt zelfs het Turanisch onder veel voorbehoud. De Semieten, vooral de Arabieren, zijn latere Indo-Europeanen – die minder spiritueel zijn geworden en in materieel opzicht zijn vervolmaakt. Hiertoe behoren alle joden en Arabieren. Eerstgenoemden stammen af van de chaṇḍāla's van India, de paria's; velen van hen waren vroegere brahmanen die hun toevlucht zochten in Chaldea, in Sind en Aria (Iran), en die in feite ongeveer 8000 jaar v.Chr. uit hun vader A-bram (niet-brahmaan) werden geboren. Laatstgenoemden, de Arabieren, zijn de afstammelingen van die Indo-Europeanen die in de tijd van de verspreiding van de volkeren niet naar India wilden gaan, en van wie sommigen in de grensgebieden daarvan bleven, in Afghanistan

---

[1] De *taal* is ongetwijfeld even oud als het verstand, en zou nooit kunnen zijn ontwikkeld voordat de mensen één waren geworden met de hen bezielende beginselen – die het mānasische element dat in de primitieve mens sluimert, bevruchtten en tot leven wekten. Want, zoals prof. Max Müller ons in zijn *Science of Thought* (1887, deel 1, blz. 80) zegt, 'Gedachte en taal zijn identiek.' Maar om hieraan de overweging toe te voegen dat *gedachten die te diep zijn voor woorden, geen enkel werkelijk bestaan hebben*, is nogal riskant, omdat de gedachte die op de astrale tafelen is afgedrukt, in eeuwigheid bestaat, of deze werd uitgesproken of niet. Logos is zowel rede als spraak. Maar de taal, die in cyclussen voortgaat, is niet altijd geschikt om *spirituele* gedachten uit te drukken. Bovendien is het Griekse woord logos in één betekenis gelijkwaardig met Vāch in het Sanskriet, 'de onsterfelijke (verstandelijke) straal van de geest'. En het feit dat Vāch (als Devasenā, een *aspect* van Sarasvatī, de godin van de verborgen wijsheid) de echtgenote is van de eeuwige, celibataire kumāra, is een veelzeggende, hoewel versluierde, toespeling op de kumāra's, zij 'die weigerden te scheppen', maar die later werden gedwongen de *goddelijke* mens te voltooien door in hem te incarneren. Dit alles zal in de volgende hoofdstukken volledig worden verklaard.

[2] F. Max Müller, *Lectures on the Science of Language*, 1873, deel 2, blz. 449.

en Kaboel,[1] en langs de Oxus, terwijl anderen doordrongen tot Arabië en daar binnenvielen.

Maar dit was toen Afrika als continent al was omhooggekomen. Intussen moeten we, zo nauwkeurig als de beperkte ruimte toelaat, de geleidelijke evolutie van de nu werkelijk menselijke soort volgen. De oorsprong van de antropoïden moeten we zoeken in de plotseling tot stilstand gebrachte evolutie van bepaalde onderrassen, en hun geforceerde en onnatuurlijke afbuiging naar de zuiver dierlijke lijn door kunstmatige kruising, in feite analoog aan het kweken van hybride vormen, waarvan we nu gebruik hebben leren maken in het planten- en dierenrijk.

(201) In deze roodharige en met haar bedekte monsters, het resultaat van onnatuurlijke vereniging van mensen en dieren, incarneerden de 'heren van wijsheid' niet, zoals we zagen. Zo ontstonden door een lange reeks transformaties, die het gevolg waren van onnatuurlijke kruising (onnatuurlijke 'selectie'), na verloop van tijd de laagste menssoorten, terwijl door verdere bestialiteit en de vrucht van hun eerste dierlijke pogingen tot voortplanting een soort werd verwekt die zich eeuwen later tot aapachtige zoogdieren ontwikkelde.[2]

---

[1] Ptolemaeus, die in zijn negende lijst over de Kabolitae (stammen van Kaboel) spreekt, noemt hen Ἀριστόφυλοι, Aristophyli, de aristocratische of *edele stammen*. De Afghanen noemen zich bnei-Israel (kinderen van Is(*sa*)rael), van Issa, 'vrouw en ook aarde', zonen van moeder aarde. Maar als je een Afghaan Jahudi (jood) noemt, zal hij je doden. Het onderwerp wordt elders volledig behandeld. De namen van de veronderstelde twaalf stammen en de namen van de werkelijke stammen van de Afghanen – eveneens twaalf – zijn dezelfde. Omdat de Afghanen (in elk geval hun Arabische stam) veel ouder zijn dan de Israëlieten, hoeft het niemand te verbazen dat men bij hen stamnamen vindt zoals Yusafzai, 'zonen van Jozef', in Panjkora en Buner; de Zablistani (Zebulon); bnei-Menashshe (zonen van Menashshe) bij de Khojar Tartaren, Isaguri of Issaschar (nu Ashnagor in Afghanistan), enz. Alle twaalf namen van de zogenaamde twaalf stammen zijn namen van de tekens van de dierenriem, zoals nu afdoende is bewezen. De namen van de oudste Arabische stammen leveren in elk geval na herschrijven in het Hebreeuws, de namen van de tekens van de dierenriem en van de mythische zonen van Jacob op. Waar zijn de sporen van de twaalf joodse stammen? Nergens. Maar er is een spoor, een goede aanwijzing, dat de joden hebben geprobeerd met behulp van die namen de mensen te misleiden. Want zie wat er gebeurt, *eeuwen nadat de tien stammen* geheel uit Babylon waren verdwenen. Ptolemaeus Philadelphos, die wenste dat de Hebreeuwse wet voor hem in het Grieks werd vertaald (de beroemde *Septuagint*), schreef aan de hogepriester van de joden, Eleazar, *hem zes mannen van elk van de twaalf stammen te zenden*; en de *tweeënzeventig vertegenwoordigers* (van wie er zestig blijkbaar spoken waren) kwamen naar de koning in Egypte en vertaalden de wet te midden van wonderen. Zie Butler, *Horae Biblicae* (1797), Josephus, en Philo Judaeus.

[2] De Toelichting verklaart dat de apen de enige diersoort zijn die met elke generatie en variëteit een steeds grotere neiging vertoonde om terug te keren tot het oorspronkelijke type van zijn mannelijke voorvader – de donkere, reusachtige Lemuriër en Atlantiër.

De scheiding van de geslachten vond niet plotseling plaats, zoals men misschien denkt. De natuur gaat bij alles wat ze doet langzaam te werk.

---

37. Het ene (*androgyne*) werd twee; ook alle levende en kruipende wezens, die nog één waren; reuzenvissen, vogels, en slangen met hoornkoppen (*a*).

Dit heeft kennelijk betrekking op het zogenaamde tijdperk van de amfibische reptielen, waarin volgens de wetenschap *geen mensen bestonden*! Maar wat konden de Ouden weten over antediluviale prehistorische dieren en monsters! Niettemin vindt men in boek 6 van de Toelichtingen een passage die vrij vertaald als volgt luidt:

'*Toen het derde zich scheidde en tot zonde verviel door mens-dieren voort te brengen, werden deze* (de dieren) *wild, en mensen en dieren doodden elkaar. Vóór die tijd was er geen zonde, en werd er niemand gedood. Na* (de scheiding) *was het satya* (yuga) *ten einde. De eeuwige lente werd voortdurende verandering, en de seizoenen volgden elkaar op. De kou dwong de mensen schuilplaatsen te bouwen en kleding te maken. Toen deed de mens een beroep op de hogere vaderen* (hogere goden of engelen). *De nirmāṇakāya's van de nāga's, de wijze slangen en draken van licht kwamen, en de voorlopers van de verlichten* (boeddha's). *Goddelijke koningen daalden neer en onderwezen de mensen in wetenschap en kunst, want de mens kon niet langer wonen in het eerste land* (Ādivarsha, het Eden van de eerste rassen), *dat in een wit bevroren lijk was veranderd.*'

Het bovenstaande geeft veel te denken. We zullen zien wat uit deze korte verklaring kan worden afgeleid. Sommigen zijn misschien geneigd te denken dat deze meer inhoudt dan op het eerste gezicht duidelijk is.

Edens, slangen, en draken (202)

Waar komt het denkbeeld en de werkelijke betekenis van het woord 'Eden' vandaan? Christenen zullen beweren dat de hof van Eden het paradijs is, de plaats die *door de zonde* van Adam en Eva *werd ontheiligd*; de occultist zal deze verklaring volgens de letter verwerpen, en het tegendeel aantonen. Men hoeft niet in de *Bijbel* te geloven en er een goddelijke openbaring in te zien om te zeggen dat dit oude boek, als men het esote-

risch leest, op dezelfde universele overleveringen is gebaseerd. Wat Eden was, wordt voor een deel aangetoond in *Isis ontsluierd* (1:711-13). Daarin werd gezegd:

De hof van Eden is als plaats helemaal geen mythe; hij behoort tot die oriëntatiepunten in de geschiedenis die aan de onderzoeker nu en dan onthullen dat de *Bijbel* niet slechts allegorie is. 'Eden, of het Hebreeuwse גן־עדן, Gan-Eden, dat het park of de tuin van Eden betekent, is een oude naam van het land dat door de Eufraat en zijn vele zijrivieren vanuit Azië en Armenië tot aan de Rode Zee van water wordt voorzien.' In het Chaldeeuwse *Boek van de getallen* wordt de plaats ervan door cijfers aangegeven, en in het in cijferschrift gestelde manuscript van de rozenkruisers dat door graaf Saint-Germain is nagelaten, wordt deze volledig beschreven. Op de Assyrische kleitabletten wordt Eden weergegeven als gan-dunyas[1]. 'Zie,' zeggen de אלהים (elohim) van *Genesis*, 'de mens is als een van ons geworden.' De elohim kunnen in één betekenis worden opgevat als *goden* of krachten, en in een andere worden beschouwd als de aleim of priesters – de hiërofanten die waren ingewijd in het goede en kwade van deze wereld. Want er bestond een college van priesters, de aleim genoemd, terwijl het hoofd van hun kaste, of de voornaamste hiërofant, bekendstond als java-aleim. In plaats van een neofiet te worden, en zijn esoterische kennis geleidelijk door regelmatige inwijding te verkrijgen, gebruikt een adam of een mens zijn intuïtieve vermogens, en proeft, daartoe aangezet door de slang (de *vrouw* en de stof), op onrechtmatige wijze van de boom van kennis – de esoterische of geheime leer. De priesters van Hercules of Mel-karth, de 'Heer van Eden', droegen allen 'rokken van vellen'. De tekst luidt: 'En java-aleim maakte voor Adam en zijn vrouw כתנות עור, chitonuth our.' Het eerste Hebreeuwse woord, chiton, is het Griekse χιτών, chitōn. Het werd een Slavisch woord door overname uit de *Bijbel*, en betekent een *jas*, een bovenkleed.

Hoewel de Hebreeuwse Schrift dezelfde ondergrond van esoterische waarheid bevat als elke vroege kosmogonie, draagt ze duidelijke sporen van een dubbele oorsprong. Haar *Genesis* is slechts een herinnering uit de tijd van de Babylonische gevangenschap. De namen van plaatsen, mensen en zelfs voorwerpen die in de oorspronkelijke tekst voorkomen, kunnen worden teruggevonden bij de Chaldeeën en Akkadiërs, de voorouders en Indo-Europese leraren van eerstgenoemden. De opvatting dat de Akkadische stammen van Chaldea, Babylonië en Assyrië op enige wijze verwant waren met de brahmanen van Hindoestan, wordt fel bestreden, maar er zijn meer bewijzen ten gunste van deze mening dan ertegen. De Semiet of Assyriër zou misschien een Turaniër moeten worden genoemd, en de Mongolen had men misschien Scythen moeten noemen. Maar als de Akkadiërs ooit echt hebben bestaan, in plaats van alleen in de verbeelding van sommige etnologen en filologen, zouden ze nooit een Turaanse stam zijn

(203)

[1] A. Wilder zegt dat gan-dunyas een naam is voor Babylonië.

geweest, zoals sommige assyriologen ons willen laten geloven. Het waren eenvoudig emigranten die vanuit India, de bakermat van de mensheid, op weg waren naar Klein-Azië, en hun priester-adepten verbleven daar om een barbaars volk te beschaven en in te wijden. Halévy heeft de onjuistheid bewezen van de dwaze opvatting dat het Akkadische volk van Turaanse afkomst is, en andere wetenschappers hebben bewezen dat de Babylonische beschaving niet in dat land was ontstaan of ontwikkeld. Ze werd uit India ingevoerd, en de importeurs waren brahmaanse hindoes.

En nu, tien jaar nadat dit werd geschreven, zien we onze opvatting bevestigd door prof. Sayce, die in zijn eerste Hibbert-lezing zegt dat de cultuur van de Babylonische stad Eridu van *vreemde oorsprong* was. Deze kwam uit India.

De Semieten hadden veel van hun theologie ontleend aan de niet-Semitische Akkadiërs of proto-Chaldeeën, die ze hadden verdrongen, en ze hadden noch de wil noch de macht om de lokale erediensten van deze volkeren uit te roeien. Beide volkeren, de Semieten en de Akkadiërs, hebben in feite eeuwenlang naast elkaar geleefd, terwijl hun opvattingen en hun verering van de goden zich onmerkbaar met elkaar vermengden.[1]

De Akkadiërs worden hier 'niet-Semitisch' genoemd, zoals we in *Isis* met nadruk hadden gezegd, wat nog een bevestiging is van onze bewering. En we hebben niet minder gelijk als we steeds beweren dat de joodse bijbelse geschiedenis een verzameling *historische* feiten was, afkomstig uit de geschiedenis van andere volkeren en in een joods kleed gehuld – behalve *Genesis*, dat niets dan esoterie bevat. Maar in werkelijkheid moet de wetenschap de bakermat – of beter gezegd een van de belangrijkste bakermatten – van de mensheid en de zonen van Ad-ah zoeken tussen de Zwarte Zee en Kashmir en nog verder; en vooral in latere tijden, toen de hof van Eden aan de Eufraat de school werd van de astrologen en magiërs, de aleim.

Maar deze 'school' en dit Eden behoren tot het vijfde ras, en zijn eenvoudig een zwakke herinnering aan de Ādivarsha van het oorspronkelijke derde ras. Wat is de etymologische betekenis van het woord Eden? In het Grieks is het ἡδονή, dat *wellust* betekent. In dit opzicht is het niets beters dan de Olympus van de Grieken, de hemel (svarga) van Indra op de berg Meru, en zelfs het paradijs vol hoeri's, dat Mohammed aan de gelovigen beloofde. De hof van Eden was nooit het eigendom van de joden, want China, dat men er moeilijk van kan verdenken in

[1] Zie A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887.

2000 v.Chr. iets over de joden te hebben geweten, heeft zo'n oorspronkelijke tuin in Centraal-Azië, bewoond door de 'draken van wijsheid',
(204) de ingewijden. En volgens Klaproth plaatst de hiërogliefenkaart, die uit een Japanse encyclopedie is overgenomen in het boek *Fo-koue-ky*, haar 'tuin van wijsheid' op de hoogvlakte van Pamir tussen de hoogste toppen van de Himālayaketens. Ze beschrijft deze als het hoogste punt van Centraal-Azië, en laat zien dat de vier rivieren – Oxus, Indus, Ganges en Silo – uit één gemeenschappelijke bron, het 'meer van de draken', vloeien.[1]

Maar dit is niet het Eden uit *Genesis*, en ook niet de kabbalistische hof van Eden. Want het eerstgenoemde – *Eden Illa-ah* – is in één betekenis wijsheid, een toestand zoals die van nirvāṇa, een paradijs van gelukzaligheid; in een andere betekenis heeft het betrekking op de verstandelijke mens zelf, die het Eden bevat waarin de boom van kennis van goed en kwaad groeit: op de mens als *kenner* daarvan.

Renan en Barthélemy Saint-Hilaire, die zich 'op de betrouwbaarste inductieve redeneringen' baseren, denken dat er geen twijfel mogelijk is, en plaatsen beiden de bakermat van de mensheid 'in het gebied van de Himālaya'. Ten slotte concludeert het *Journal Asiatique*:

> Alle overleveringen van de mensheid situeren de bakermat van haar eerste families in de landen waar volgens de joodse overlevering de hof van Eden zich bevindt, waar de Indo-Europeanen [zoroastriërs] hun Airyana Vaeja of de gebieden rond de Meru [?] situeren. Ze wordt in het noorden begrensd door landen die aan het Aralmeer liggen, en in het zuiden door Baltistan of Klein-Tibet. Alles wijst erop dat daar de woonplaats was van die oorspronkelijke mensheid van wie we afstammen.[2]

Die 'oorspronkelijke mensheid' was in haar vijfde ras toen de 'vierkoppige draak', het meer, waarvan nu heel weinig sporen zijn overgebleven, de verblijfplaats was van de 'zonen van wijsheid', de eerste uit het denkvermogen geboren zonen van het derde ras. Maar het was niet de enige noch de oorspronkelijke bakermat van de mensheid, hoewel het in feite een kopie was van de bakermat van de eerste denkende *goddelijke* mens. Het was het Paradeśa, het hoogland van het eerste Sanskriet-sprekende volk, de Hēdonē, het land van verrukking van de Grieken, maar het was niet de '*hof* van wellust' van de Chaldeeën, want laatstgenoemde was slechts de herinnering eraan; en ook omdat de *val van de mens* na

---

[1] Vgl. J.-E. de Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 2, blz. 370.

[2] *Journal Asiatique*, deel 6, augustus-september 1855, blz. 217-18; vgl. De Mirville, *Op.cit.*, deel 2, blz. 371.

de 'scheiding' niet daar plaatsvond. Het Eden van de joden was *een kopie* van de Chaldeeuwse *kopie*.

Dat de val in de voortplanting plaatsvond tijdens het eerste gedeelte van wat de wetenschap het mesozoïcum, of het tijdperk van de reptielen, noemt, blijkt uit uitdrukkingen in de *Bijbel* met betrekking tot de slang, waarvan de aard wordt verklaard in de *Zohar*. Het gaat er niet om of het verhaal van Eva met het verleidende reptiel allegorisch of letterlijk moet worden opgevat, want niemand zal eraan twijfelen dat het eerste het geval is, maar we willen aantonen dat de symboliek ervan duidelijk heel oud is, en dat het niet alleen een joods maar een universeel denkbeeld was.

In de *Zohar* staat een heel vreemde bewering, die de lachlust van de lezer (205)
wel zal opwekken omdat ze zo dwaas is. Deze bewering houdt in dat de slang, die door Samael (de veronderstelde Satan) werd gebruikt om Eva te verleiden, een soort *vliegende kameel* was (καμηλόμορφον).[1]

Een 'vliegende kameel' is het ruimdenkendste lid van de Royal Society zelfs te machtig. Toch gaf de *Zohar*, waarvan men moeilijk kan verwachten dat deze de taal van Cuvier gebruikt, een goede beschrijving, want in de oude zoroastrische manuscripten wordt het dier Ashmogh genoemd, dat volgens de *Avesta* na de val 'zijn *aard en zijn naam*' heeft verloren, en wordt beschreven als een reusachtige slang met de hals van een kameel.

'Er zijn geen gevleugelde slangen en ook geen echte draken', verzekert Eusèbe Salverte[2] ons; '. . . de Grieken noemen sprinkhanen *gevleugelde slangen*, en uit deze beeldspraak ontstonden misschien verschillende verhalen over het bestaan van gevleugelde slangen'.

Nu bestaan ze niet, maar er is geen reden waarom ze in het mesozoïcum niet zouden hebben bestaan; en Cuvier, die hun geraamten heeft gereconstrueerd, getuigt voor de 'vliegende kamelen'. Al na het vinden van de fossielen van bepaalde sauriërs schreef de grote bioloog dat 'als iets de Hydra en andere monsters kan rechtvaardigen, die zo vaak door middeleeuwse historici werden beschreven, dan is het ontegenzeglijk de plesiosaurus'.[3]

Het is ons niet bekend of Cuvier er nog iets aan had toegevoegd in de zin van een verder *mea culpa*. Maar we kunnen ons zijn verwarring goed voorstellen, gezien zijn vele lasterpraatjes over de geloofwaardigheid van verhalen uit de oudheid, toen hij tegenover een *vliegende* saurië stond,

---

[1] Zie Mozes Maimonides, *Moreh Nevukhim*.

[2] *Des sciences occultes*, 1856, blz. 460-1.

[3] *Discours sur les révolutions de la surface du globe*, deel 5, blz. 247.

'de pterodactylus' (gevonden in Duitsland), '24 meter lang, met krachtige vleugels aan zijn reptiellichaam'. Dat fossiel wordt beschreven als een reptiel dat *aan de handen pinken* heeft die zodanig zijn verlengd dat ze een lange vliesachtige vleugel kunnen dragen. Hier wordt dus een bewijs gevonden voor de 'vliegende kameel' van de *Zohar*. Want tussen de lange hals van de plesiosaurus en de vliesachtige vleugel van de pterodactylus, of nog beter de mosasaurus, ligt beslist genoeg wetenschappelijke waarschijnlijkheid om het denkbeeld van een 'vliegende kameel', of een draak met een lange hals, te onderbouwen. Prof. Cope uit Philadelphia heeft aangetoond dat het mosasaurus-fossiel in het krijt een *gevleugelde slang* van deze soort was. Zijn wervelkolom heeft kenmerken die eerder wijzen op verwantschap met de ophidia dan met de lacertilia.

En nu de hoofdvraag. Het is bekend dat de oudheid nooit de paleontografie en de paleontologie tot haar kunst en wetenschap heeft gerekend, en ze had nooit haar Cuviers. Toch hebben veel reizigers op Babylonische kleitabletten, en vooral op oude Chinese en Japanse tekeningen, in de oud-
(206) ste pagoden en monumenten en in de keizerlijke bibliotheek in Peking, in de veelvormige Chinese draken[1] volmaakte afbeeldingen van plesiosauriërs en pterodactyli gezien en herkend. Bovendien spreken de profeten in de *Bijbel* over de vurige vliegende slangen,[2] en Job noemt de Leviathan[3]. Nu stellen we rechtstreeks de volgende vragen:

1. Hoe konden de oude volkeren iets hebben geweten over de uitgestorven monsters uit het carboon en het mesozoïcum, en deze zelfs mon-

---

[1] We lezen in Mirville's *Des esprits* (deel 2, blz. 431) over de 'naïeve verbazing van Geoffrey Saint-Hilaire, toen De Paravey hem in enkele oude Chinese boeken en op Babylonische kleitabletten draken liet zien . . . sauriërs en vogelbekdieren [waterdieren die *alleen in Australië voorkomen*], enz., uitgestorven dieren waarvan hij dacht dat ze op aarde onbekend waren . . . tot in zijn tijd'.

[2] Zie *Jesaja* 30:6: 'De adder en de vliegende draak uit het land van ellende en ontbering', en de vurige slangen die door de koperen slang van Mozes werden overwonnen.

[3] De door de wetenschap gereconstrueerde fossielen die wij kennen, zouden voldoende zekerheid moeten geven voor het mogelijke bestaan van zelfs een Leviathan, en dus zonder twijfel van de vliegende slangen van Jesaja, of de saraf mehofef, woorden die in alle Hebreeuwse woordenboeken als volgt worden vertaald: *saraf*, 'vlammend of vurig vergif', en *mehofef*, 'vliegend'. Maar hoewel de christelijke theologie beide (Leviathan en saraf mehofef) altijd met de duivel heeft verbonden, zijn de uitdrukkingen beeldspraak en hebben niets te maken met de 'duivel'. Maar het woord *dracon* is een synoniem voor laatstgenoemde geworden. In Bretagne betekent het woord *drouk* nu 'duivel', waarvan volgens Cambry (*Monuments Celtiques*, blz. 299) het duivelsgraf in Engeland, Droghedanum sepulcrum, is afgeleid. In Languedoc worden de vurige meteoren en *dwaallichtjes* drac genoemd, en in Bretagne dreag, wraie (of spook); het kasteel Drogheda in Ierland betekent het duivelsslot. (De Mirville, *Op.cit*., deel 2, blz. 423vn.)

deling en in beelden hebben beschreven, tenzij ze *die monsters zelf hadden gezien of er in hun overleveringen beschrijvingen van hadden, waarvoor levende en intelligente ooggetuigen* nodig zijn?

2. En als men eenmaal zulke ooggetuigen erkent (tenzij men retrospectieve helderziendheid aanvaardt), waarom kunnen de mensheid en de eerste paleolithische mensen dan niet eerder hebben bestaan dan ongeveer het midden van het tertiair? We moeten bedenken dat de meeste wetenschappers niet zullen toegeven dat de mens vóór het kwartair is verschenen, en dat zij hem dus volledig uitsluiten van het tertiair. Hier is sprake van uitgestorven diersoorten, die miljoenen jaren geleden van het aardoppervlak verdwenen, en die worden beschreven door en bekend zijn aan volkeren waarvan de beschaving maar nauwelijks een paar duizend jaar geleden zou zijn begonnen. Hoe kan dat? Het is duidelijk dat men óf het mesozoïcum tot in het kwartair moet laten voortduren, óf de mens tot een tijdgenoot van de pterodactylus en de plesiosaurus maakt.

Hoewel de occultisten in de oude wijsheid en wetenschap geloven en deze verdedigen, zelfs al worden gevleugelde sauriërs in de vertalingen van de *Zohar* 'vliegende kamelen' genoemd, spreekt het nog niet vanzelf dat we ook onmiddellijk geloven in alle verhalen die de middeleeuwen ons over zulke draken bieden. Pterodactyli en plesiosauriërs hielden op te bestaan tegelijk met het grootste gedeelte van het derde ras. Wanneer (207)
rooms-katholieke schrijvers ons daarom ernstig vragen geloof te hechten aan de kletsverhalen van Christopher Scherer en pater Kircher, dat ze met eigen ogen, respectievelijk in 1619 en 1669, levende vurige en vliegende draken hebben gezien, zal men ons wel toestaan hun beweringen als dromen of leugens te beschouwen.[1] Ook dat andere verhaal waarin Petrarca,

[1] De ultramontaanse schrijvers aanvaarden de hele reeks drakenverhalen van pater Kircher (*Oedipus Aegyptiacus*, 'De genere draconum') in volle ernst. Volgens die jezuïet zag hij zelf een draak die in 1669 door een Romeinse boer was gedood, omdat de directeur van het Museo Barberini hem deze toezond om er een afbeelding van te maken. Pater Kircher deed dit en hij liet deze in een van zijn *in-folio's* publiceren. Hierna ontving hij een brief van Christopher Scherer, prefect van het kanton Solothurn, Zwitserland, waarin die ambtenaar verklaart dat hij op een mooie zomeravond in 1619 *met eigen ogen* een levende draak had gezien. Hij was op zijn balkon gebleven 'om de volmaakte zuiverheid van het uitspansel te beschouwen,' schrijft hij, 'en ik zag een vurige, glinsterende draak uit een van de grotten van de berg Pilatus opstijgen en zich snel naar Flüelen aan de andere kant van het meer begeven. Hij was enorm groot, zijn staart was nog langer en zijn hals was ver uitgestrekt. Zijn kop en kaken waren als van een slang. Tijdens zijn vlucht gaf hij talloze vonken [?!] af . . . Ik dacht eerst dat ik een meteoor zag, maar toen ik beter keek, was ik er door zijn vlucht en de vorm van zijn lichaam al snel van overtuigd dat ik een *echte draak* zag. Het doet mij genoegen Uw Eerwaarde hiermee te kunnen inlichten over het *werkelijke* bestaan van die dieren' – in *dromen* over een lang vervlogen tijd, had de schrijver eraan moeten toevoegen. (Vgl. De Mirville, *Op.cit*., deel 2, blz. 424.)

terwijl hij op een dag zijn Laura in de bossen volgde en vlak langs een grot kwam, een draak zou hebben gevonden, die hij onmiddellijk met zijn dolk neerstak en doodde, en zo het monster verhinderde de dame van zijn hart te verslinden, zullen we als slechts *dichterlijke vrijheid* opvatten.[1] We zouden bereid zijn het verhaal te geloven als Petrarca in de tijd van Atlantis had geleefd, toen zulke antediluviale monsters misschien nog bestonden. We ontkennen hun bestaan in ons huidige tijdperk. De zeeslang is één ding, de draak iets heel anders. De meerderheid ontkent het bestaan van eerstgenoemde, omdat deze voorkomt en leeft in de diepten van de oceaan, heel zeldzaam is, en alleen aan de oppervlakte komt als ze, misschien door honger, daartoe wordt gedwongen. Terwijl ze zich zo onzichtbaar houdt, bestaat ze misschien en kan toch worden ontkend. Maar als er zoiets was als een draak volgens bovenstaande beschrijving, hoe zou deze dan ooit aan ontdekking zijn ontsnapt? Het is een wezen uit de tijd van het begin van het vijfde ras, en bestaat niet meer.

(208) De lezer vraagt zich misschien af waarom we het eigenlijk over draken hebben? We antwoorden: ten eerste, omdat de bekendheid met zulke dieren een bewijs is van de enorme ouderdom van de mensheid; en ten tweede, om het verschil te laten zien tussen de werkelijke zoölogische betekenis van de woorden ‘draak’, ‘nāga’, en ‘slang’, en de figuurlijke, als ze symbolisch worden gebruikt. De niet-ingewijde lezer die niets over de mysterietaal weet, zal geneigd zijn deze woorden, telkens wanneer hij ze tegenkomt, letterlijk te nemen. Vandaar de misverstanden en ongerechtvaardigde beschuldigingen. Een paar voorbeelden zijn voldoende.

Sed et serpens? Ja, maar welke aard had de slang? Mystici zien in de slang van *Genesis* intuïtief een dier als symbool, en een hoge spirituele essentie: een kosmische, superintelligente kracht, een ‘groot gevallen licht’, een geest die tegelijkertijd een siderische, een lucht- en een aardgeest is, ‘waarvan de invloed rond de aardbol gaat (qui circumambulat terram)’, zoals een fanatieke christelijke letterknecht (De Mirville) het uitdrukt, en die zich alleen manifesteerde onder het fysieke symbool dat het geschiktst

[1] Als overtuigend bewijs voor de waarheid van het verhaal verwijst een rooms-katholiek de lezer naar het schilderij van die gebeurtenis in het portaal van de Notre Dame du Don in Avignon, geschilderd door Simon de Sienne, een vriend van de dichter, ondanks het verbod van de hoogste kerkvorst, die ‘niet wilde toestaan dat deze triomf van de liefde in de heilige plaats zou worden verheerlijkt’; en hij voegt eraan toe: ‘De tijd heeft het kunstwerk beschadigd en vervaagd, maar heeft de overlevering ervan niet verzwakt.’ De ‘draken-duivels’ van De Mirville uit onze tijd schijnen geen geluk te hebben, omdat ze op heel mysterieuze manier verdwijnen uit de musea waar men zegt dat ze zijn geweest. Zo was de draak die door Ulyssi Aldrovandi werd gebalsemd en gegeven aan het Musée du Sénat in Napels of Bologna, ‘daar nog steeds in 1700, maar nu niet meer’. (De Mirville, *Op.cit*., deel 2, blz. 425, 427.)

was ‘met het oog op de morele en intellectuele *kronkels* ervan’ – d.w.z. in de vorm van een slang.[1]

Maar wat zullen de christenen denken van de koperen slang, de ‘GODDELIJKE GENEZER’, als men de slang moet opvatten als het symbool van slimheid en kwaad? Als de ‘boze’ zelf? Hoe kan men de scheidslijn ooit vaststellen als deze in een sektarische theologische geest willekeurig wordt getrokken? Want als de volgelingen van de roomse kerk wordt geleerd dat Mercurius en Asklēpios, die in werkelijkheid één zijn, ‘duivels en duivelszonen’ zijn, en dat de staf en de slang van laatstgenoemde ‘de staf van de duivel’ waren, hoe zit het dan met de ‘koperen slang’ van Mozes? Iedere wetenschapper weet dat de *heidense* staf en de joodse ‘slang’ één en dezelfde zijn, namelijk de *staf van Mercurius*, de zoon van APOLLO-PYTHŌN. Het is gemakkelijk te begrijpen waarom de joden aan hun ‘verleider’ de vorm van een slang hebben gegeven. Deze was voor hen zuiver *fysiologisch* en *fallisch*, en geen enkele spitsvondige redenering van de rooms-katholieke kerk kan er een andere betekenis aan geven, als men eenmaal de mysterietaal goed heeft bestudeerd, en de Hebreeuwse boekrollen naar hun getalswaarden heeft gelezen.

De occultisten weten dat de slang, de nāga, en de draak elk een zevenvoudige betekenis hebben; dat bijvoorbeeld de zon het *sterrenkundige* en kosmische symbool was van de twee tegengestelde lichten, en de twee slangen van de gnostici, de goede en de kwade. Ze weten ook dat de conclusie van zowel wetenschap als theologie, als deze worden *gegeneraliseerd*, twee heel belachelijke uitersten vormen. Want wanneer eerstgenoemde ons zegt dat het ter verkrijging van de sleutel tot alle latere religieuze dogma’s ‘voldoende is om de slangenlegenden terug te voeren op hun oerbron, de astrologische legende, en om ernstig na te denken over de *zon*, de overwinnaar van Pythōn, en over de hemelse maagd in de dierenriem die de verslindende draak terugdringt’,[2] dan is gemakkelijk in te zien dat de schrijver, in plaats (209)
van te generaliseren, het eenvoudig over de christelijke religie en *openbaring* heeft. We noemen dit het ene uiterste. Het andere zien we hierin: de theologie probeert, terwijl ze de beroemde uitspraak van het Concilie van Trente herhaalt, het grote publiek ervan te overtuigen dat ‘vanaf de val van de mens tot het uur van zijn doop de duivel volledige macht over hem heeft, en *hem rechtens bezit* (*diabolum dominium et potestatem super homines habere et jure eos possidere*)’.[3] Hierop antwoordt de occulte filosofie: bewijs eerst dat de duivel *als entiteit* bestaat, en dan zullen we misschien

[1] De Mirville, *Des esprits*, deel 2, blz. 422.
[2] E. Salverte geciteerd in De Mirville, *Op.cit.*, blz. 429.
[3] De Mirville, *Op.cit*., blz. 433.

geloven dat hij een mens vanaf zijn geboorte bezit. Enige waarneming en kennis van de menselijke natuur zijn misschien al voldoende om de onjuistheid van dit theologische dogma te bewijzen. Als SATAN in de objectieve en zelfs in de subjectieve wereld (in kerkelijke zin) werkelijk bestond, dan zou juist deze arme duivel zelf voortdurend door slechte mensen – dus door het grootste deel van de mensheid – worden gekweld en zelfs worden bezeten. Het is de mensheid zelf, en vooral de geestelijkheid, aangevoerd door de hooghartige, gewetenloze en onverdraagzame roomse kerk, die de duivel hebben verwekt, gebaard, en in liefde grootgebracht; maar dit terzijde. De kerk verwijt de hele denkende wereld de slang te hebben aanbeden.

De hele mensheid heeft deze bewierookt en tegelijk gestenigd. De *Zend-Avesta* spreekt over haar op dezelfde manier als de *Koningen* en de *Veda's*, als de *Edda* en de *Bijbel*. . . . Overal heeft de heilige slang [de nāga] haar heiligdom en haar priester; in Rome bereidt de vestaalse maagd haar maaltijd met evenveel zorg als die welke ze aan het heilige vuur besteedt. In Griekenland kan Asklēpios niet genezen zonder haar hulp, en draagt zijn krachten op haar over. Iedereen heeft gehoord van de beroemde Romeinse afvaardiging die door de Senaat naar de god van de geneeskunde werd gezonden en van de terugkeer daarvan met de niet minder beroemde slang, die vrijwillig en op eigen kracht naar de tempel van haar meester op een van de eilanden in de Tiber ging. Er was geen bacchante die deze [de slang] niet in haar haar wond, geen augur die haar niet in orakeltaal ondervroeg, geen necromant van wie het graf vrij is van haar aanwezigheid! De kaïnieten en de ophieten noemen haar schepper, terwijl ze evenals Schelling erkennen dat de slang 'als substantie en als persoon het kwade is'.[1]

Ja, de schrijver heeft gelijk, en als men zich een volledig beeld wil vormen van het prestige dat de slang tot op heden geniet, zou men de zaak in India moeten bestuderen en kennis moeten nemen van alles wat in dat land wordt geloofd over, en nog steeds wordt toegeschreven aan, de nāga's (cobra's); men zou ook de Afrikanen van Whydah, de voodoo-priesters van Port-au-Prince en Jamaica, de naguals van Mexico, en de Pa, of mensslangen van China, enz., moeten bezoeken. Maar waarom zou men zich erover verbazen dat de slang wordt 'aanbeden' en tegelijk vervloekt, terwijl
(210) we weten dat ze van begin af aan een symbool was?[2] In alle oude talen betekende het woord *draak* wat het nu in het Chinees (*lung*) betekent – d.w.z.

[1] *Op.cit*., blz. 431-2.

[2] Dit is ongeveer even rechtvaardig als wanneer – over een paar duizend jaar – een fanaticus van een of ander toekomstig nieuw geloof, die eropuit was *zijn* religie te verheerlijken ten koste van het *oude* christendom, zou zeggen: 'Overal aanbad men het viervoetige lam. De non droeg het op haar borst, en noemde het agnus; de priester legde het op het altaar. Het speelde een rol bij elk paasmaal, en werd in elke tempel luid verheerlijkt. En toch vreesden de christenen het en haatten het, want ze doodden het en verslonden het . . .' Heidenen eten in elk geval niet hun heilige symbolen op. We kennen geen slangen-

'het wezen dat uitmunt in intelligentie', en in het Grieks δράκων of 'hij die ziet en waakt'. Kan een van deze titels worden toegepast op het dier dat die naam draagt? Is het niet duidelijk dat – waartoe bijgeloof en het vergeten van de oorspronkelijke betekenis de primitieve mens nu ook hebben gebracht – de genoemde beschrijvingen betrekking moeten hebben gehad op de menselijke originelen, die door slangen en draken werden gesymboliseerd? Deze 'originelen' – die in China nog steeds 'de draken van wijsheid' worden genoemd – waren de eerste leerlingen van de dhyānī's, die hun leraren waren; kortom, de oorspronkelijke adepten van het derde ras, en later, van het vierde en het vijfde ras. De naam werd universeel, en vóór het christelijk tijdperk zou geen verstandig mens ooit de mens en het symbool met elkaar hebben verward.

Het symbool van Chnouphis, of de ziel van de wereld, schrijft Champollion,

> is onder andere dat van een enorme slang die op mensenbenen staat; dit reptiel, het symbool van de goede genius, is een *ware Agathodaimōn*. Vaak wordt het met een baard afgebeeld . . . Dit heilige dier, dat identiek is met de slang van de ophieten, vindt men gegraveerd op talrijke gnostische en basilidische stenen. . . . De slang heeft verschillende koppen, maar draagt altijd het inschrift ΧΝΟΥΒΙΣ.[1]

Agathodaimōn bezat 'de kennis van goed en kwaad', d.w.z. de goddelijke wijsheid, omdat laatstgenoemde zonder die kennis onmogelijk is.[2] Champollion citeert Iamblichus, en laat zien dat hij

> de godheid is die Εικτῶν [of het vuur van de hemelse goden – de grote Thoth-Hermes[3]] wordt genoemd, en aan wie Hermes Trismegistus de uitvinding van de magie toeschrijft.[4] (211)

---

of reptieleneters, behalve in christelijke beschaafde landen, waar men begint met kikkers en palingen en wel moet eindigen met het eten van echte slangen, evenals men begon met het lam en eindigde met paardenvlees.

[1] J.F. Champollion-Figeac, *Panthéon égyptien*, tekst 3, 'Nef, Noub, Noum'.

[2] De zonne-Chnouphis, of Agathodaimōn, is de christos van de gnostici, zoals iedere wetenschapper weet. Hij is nauw verbonden met de zeven zonen van Sophia (wijsheid), de zeven zonen van Aditi (universele wijsheid), terwijl haar achtste Mārtāṇḍa, de zon, is; deze zeven zijn de zeven planetaire bestuurders of genii. Daarom was Chnouphis de *spirituele zon van verlichting*, van wijsheid, en dus de beschermer van alle Egyptische ingewijden, zoals Bel-Merodach (of Bel-Belitanus) dat later bij de Chaldeeën is geworden.

[3] Hermes of beter gezegd Thoth was een soortnaam. Abul Feda geeft in *Historia Anteislamitica* vijf Hermessen, en de namen Hermes, Nebo, Thoth werden respectievelijk in verschillende landen aan grote ingewijden gegeven. Zo gaf Nebo, de zoon van Merodach en Zarpanitu (die Herodotus Zeus-Belos noemt), zijn naam aan alle grote profeten, zieners en ingewijden. Ze waren allemaal 'slangen van wijsheid', omdat ze sterrenkundig met de zon, en spiritueel met wijsheid, waren verbonden.

[4] Champollion, *Op.cit*., tekst 15.

De ‘uitvinding van de magie’! Een vreemde uitdrukking, alsof het ontsluieren van de eeuwige en werkelijke mysteries van de natuur kon worden *uitgevonden*! Men zou evengoed over duizenden jaren aan prof. Crookes de *uitvinding* in plaats van de ontdekking van stralende materie kunnen toeschrijven. Hermes was niet de uitvinder, of zelfs de ontdekker, want, zoals in de voetnoot is opgemerkt, Thoth-Hermes is een soortnaam, evenals Henoch (Enoichion, het ‘innerlijke spirituele oog’), Nebo, de profeet en ziener, enz. Het is niet de eigennaam van een of ander levend mens, maar een algemene titel van veel adepten. Hun verband met de slang in symbolische allegorieën is toe te schrijven aan hun verlichting door de zonne- en planeetgoden tijdens het eerste verstandelijke ras, het derde. Ze zijn allemaal de dragers en beschermers van de geheime wijsheid. Asklēpios is de zoon van de zonnegod Apollo – en hij is Mercurius; Nebo is de zoon van Bel-Merodach; Vaivasvata-manu, de grote rishi, is de zoon van Vivasvat – de zon of Sūrya, enz. En terwijl sterrenkundig gezien de nāga’s en ook de rishi’s, de gandharva’s, apsarasas, grāmaṇī’s (of yaksha’s, lagere goden), yātudhāna’s en deva’s tijdens de twaalf zonnemaanden de begeleiders van de zon zijn, zijn ze in de theogonie en ook in antropologische evolutie, goden en mensen – als ze in de *lagere* wereld zijn geïncarneerd. We herinneren de lezer in dit verband aan het feit dat Apollonius in Kashmir boeddhistische nāga’s ontmoette, die noch zoölogisch gezien slangen zijn, noch etnologisch de nāga’s, maar ‘wijzen’.

De *Bijbel* is van *Genesis* tot de *Openbaring* slechts een reeks historische verslagen van de grote strijd tussen witte en zwarte magie, tussen de adepten van het rechterpad, de profeten, en die van het linkerpad, de levieten, de geestelijkheid van het ruwe volk. Zelfs de studenten van het occultisme, hoewel enkelen van hen oudere manuscripten en directe leringen hebben om op te steunen, vinden het moeilijk om een scheidslijn te trekken tussen de sodales van het rechter- en die van het linkerpad. De grote breuk die ontstond tussen de zonen van het vierde ras, zodra de eerste tempels en zalen van inwijding onder leiding van ‘de zonen van god’ waren opgericht, wordt allegorisch weergegeven in de zonen van Jacob. Dat er twee scholen van magie waren, en dat de orthodoxe levieten niet tot de *heilige* school behoorden, blijkt uit de woorden van de stervende Jacob. En hier is het misschien goed een paar zinnen uit *Isis ontsluierd* (1:688) te citeren.

De stervende Jacob beschrijft zijn zonen als volgt: ‘Dan zal zijn als een *slang* langs de weg, een *adder* op het pad, die de achtervoeten van het paard bijt, zodat de ruiter achterover zal vallen [d.w.z. hij zal de kandidaten *zwarte* magie onderwijzen]. . . . Ik heb gewacht op uw redding, o Heer!’ Over Simeon en Levi merkt

de aartsvader op dat ze 'broers *zijn*; in hun woningen zijn werktuigen van *wreedheid*. O mijn ziel, kom niet in hun *geheim*; in hun *vergadering*'.[1] In het origineel staat voor 'hun geheim' in feite 'hun SOD'[2]. En Sod was de naam voor de grote mysteriën van Baäl, Adonis en Bacchus, die allen zonnegoden waren, en slangen als symbolen hadden. De kabbalisten verklaren de allegorie van de vurige slangen door te zeggen dat dit de naam was die men aan de stam Levi, kortom aan alle levieten gaf, en dat Mozes het hoofd van de sodales[3] was. (212)

De oorspronkelijke betekenis van de 'drakendoders' gaat terug tot de mysteriën, en dit punt wordt hierna volledig besproken.

Als Mozes het hoofd van de mysteriën was, dan was hij de hiërofant daarvan, en als we bovendien de profeten horen fulmineren tegen de 'wandaden' van de Israëlieten, dan blijkt ook dat er twee scholen waren. 'Vurige slangen' was dus eenvoudig de bijnaam die men aan de levieten van de priesterkaste gaf, nadat ze waren afgeweken van de *goede wet*, de overgeleverde leringen van Mozes, en aan al degenen die de *zwarte magie* volgden. Jesaja, die spreekt over de 'opstandige kinderen', die hun rijkdommen zullen moeten brengen naar het land waar 'de adder en de *vurige* vliegende *slang* vandaan komen' (30:6), of Chaldea en Egypte, waar de ingewijden in zijn tijd (700 v.Chr.) al sterk waren gedegenereerd, bedoelde de tovenaars van die landen.[4] Maar die moeten zorgvuldig worden onderscheiden van de 'vurige draken van wijsheid' en de 'zonen van de vuurnevel'.

In het *Grote boek van de mysteriën* wordt gezegd: 'Zeven heren schiepen zeven mensen; drie heren [dhyāni-chohans of pitri's] waren heilig en goed, vier minder hemels en vol begeerte. . . . De chhāyā's [schimmen] van de vaderen waren zoals zij.'

Dit verklaart de verschillen in de menselijke natuur, die is verdeeld in zeven gradaties van goed en kwaad. Er waren zeven tabernakels gereed om

---

[1] *Genesis* 49:17-18 en 49:5-6.

[2] Dunlap verklaart op gezag van Schindlers *Lexicon Pentaglotton* het woord 'sod' als een geheim, een religieus mysterie. 'Het geheim van de Heer is bij hen die hem vrezen', zegt *Psalmen* 25:14. Dit is een verkeerde vertaling door de christenen, want ze zou moeten luiden '*Sod Ihoh* (de mysteriën van Ihoh) zijn voor *degenen die hem vrezen*' (Dunlap, *Sōd, The Mysteries of Adoni*, inleiding, blz. xi). 'Al [El] is schrikwekkend in de grote Sod van de *kadeshim* (de priesters, de heiligen, de *ingewijden*), *Psalmen* 89:8' (*Op.cit*.). De kadeshim waren verre van heilig. (Zie afdeling 2, hfst. 17, 'Het heilige der heiligen', blz. 521ev.)

[3] 'De leden van de *priestercolleges* werden sodales genoemd', zegt Freunds Latijnse woordenboek (4:448). 'Er werden sodalitia ingesteld in de Ida-mysteriën van de MACHTIGE MOEDER', schrijft Cicero (*De Senectute* [Over ouderdom], §13); vgl. Dunlap, *Op.cit.*, blz. xii.

[4] De priesters van Baäl, die over de vuren sprongen. Maar dit was een plaatselijke Hebreeuwse uitdrukking. 'Saraf' – 'vurig of vlammend venijn'.

door monaden te worden bewoond onder zeven verschillende karmische omstandigheden. De Toelichtingen verklaren op grond hiervan de gemakkelijke verspreiding van het kwaad, zodra de menselijke vormen echte mensen waren geworden. Sommige filosofen van de oudheid negeerden de zeven in hun genetische verhalen en gaven er slechts vier. Zo kent de plaatselijke Mexicaanse *Genesis* 'vier *goede* mensen', die worden beschreven als de vier werkelijke voorouders van de mensheid, die 'noch door de goden waren verwekt, noch uit een vrouw waren geboren', maar van wie de schepping een wonder was dat door de scheppende krachten was teweeggebracht, en die pas waren gemaakt nadat 'drie pogingen om mensen te maken waren mislukt'.[1] De Egyptenaren hadden in hun theologie slechts 'vier zonen van god', terwijl er in *Poimandres zeven* worden gegeven – en ze vermeden zo de slechte aard van de mens op enige manier te noemen; maar toen Seth van een god tot Seth-Typhōn werd verlaagd, ging men hem de 'zevende zoon' noemen. Hieruit ontstond waarschijnlijk het geloof dat 'de zevende zoon van de zevende zoon' altijd een geboren magiër is, hoewel oorspronkelijk slechts een *tovenaar* werd bedoeld. APEP, de slang die het kwaad symboliseert, wordt gedood door Aker, de slang van Seth;[2] daarom kon Seth-Typhōn dat kwaad niet zijn. In het *Egyptisch Dodenboek* wordt bevolen dat hoofdstuk 163 moet worden gelezen 'in tegenwoordigheid van een slang op twee benen',[3] dat is een hoge ingewijde, een hiërofant, want de discus en de ramshorens[4] die in de hiërogliefen van de titel van genoemd hoofdstuk de kop van deze 'slang' tooien, wijzen hierop. Boven de 'slang' zijn de twee mystieke ogen van Amon afgebeeld,[5] de verborgen 'mysteriegod'. Deze passage vormt een bevestiging van onze bewering, en laat zien wat het woord 'slang' in de oudheid betekende.

(213)

Maar wat de naguals en nergals betreft, waar kwam de overeenkomst van de namen tussen de Indiase nāga's en de Amerikaanse naguals vandaan?

De nergal was het Chaldeeuwse en Assyrische hoofd van de magiërs (Rab-Mag), en de nagual was de hoofd-tovenaar van de Mexicaanse indianen. Beiden ontlenen hun naam aan de Assyrische god Nergal-Sarezer [en de nāga's van de hindoes].

---

[1] Max Müller, *Chips from a German Workshop*, 1867, deel 1, blz. 336-7.

[2] *Le livre des morts*, vert. Paul Pierret, 1882, hfst. 39, blz. 136.

[3] *Op.cit.*, hfst. 163, vers 13, blz. 559.

[4] Dezelfde ramshorens vindt men op afbeeldingen van het hoofd van Mozes, die de schrijfster in Palestina op enkele oude penningen zag, en waarvan er één in haar bezit is. De horens, die deel uitmaken van het lichtende aureool op het beeld van Mozes in Rome (Michelangelo), zijn verticaal in plaats van naar de oren neergebogen, maar het symbool is hetzelfde, vandaar de koperen slang.

[5] Maar zie *Le papyrus magique Harris*, nr. 5; en Amon met de ramskop, die mensen maakt op een pottenbakkerswiel.

Beiden hebben dezelfde vermogens en bezitten een dienende demon, met wie ze zich volledig vereenzelvigen. De Chaldeeuwse en Assyrische nergal hield zijn demon, in de vorm van een of ander als heilig beschouwd dier, binnen de tempel; de indiaanse nagual houdt de zijne waar hij maar kan – in het nabijgelegen meer, of bos, of thuis in de vorm van een of ander huisdier.[1]

Zo'n overeenkomst kan niet aan *toeval* worden toegeschreven. Er wordt een nieuwe wereld ontdekt, en we constateren dat deze voor onze voorvaderen van het vierde ras al een oude wereld was. Men zegt dat Arjuna, de (214)
vriend en chela van Krishṇa, is afgedaald naar Pātāla, de 'tegenvoeters', en daar met Ulūpī[2] trouwde, een nāga (of beter gezegd een nāgī), de dochter van de koning van de nāga's, Kauravya.[3]

En nu mogen we hopen dat de volledige betekenis van het slangensymbool is vastgesteld. Het is niet het symbool van het kwaad, en al helemaal niet dat van de duivel, maar het is in feite de ΣΕΜΕΣ ΕΙΛΑΜ ΑΒΡΑΣΑΞ ('de eeuwige zon-Abrasax'), de centrale spirituele zon van alle kabbalisten, die in sommige diagrammen wordt voorgesteld door de cirkel van Tifereth.

En ook hier kunnen we ons eerder verschenen boek citeren en nadere uitleg geven.

> Uit dit gebied van onpeilbare diepte [bythos, aditi, shekhinah, de sluier van het onbekende] komt een cirkel tevoorschijn die uit spiralen is gevormd. Dit is Tifereth, wat in de taal van de symboliek een grote cyclus betekent, die uit kleinere is samengesteld. Daarbinnen, opgerold langs de spiralen, ligt de slang – symbool van wijsheid en eeuwigheid – de tweevoudige androgyn; de cyclus stelt Ennoia of het goddelijk denkvermogen voor (een kracht die niet schept maar moet assimileren), en de slang – de Agathodaimōn, de Ophis – *de schaduw van het licht* (niet-eeuwig, maar toch het grootste goddelijke licht op ons gebied). Beide waren de logoi van de ophieten, of de eenheid als logos die zich manifesteert als een dubbel beginsel van goed en kwaad.[4]

Als er alleen licht was, niet-actief en absoluut, dan zou het menselijk

---

[1] *Isis ontsluierd*, 1:689; vgl. Brasseur de Bourbourg, *Histoire des nations civilisées du Mexique*, deel 2, blz. 113, 130, 137.

[2] Ulūpī heeft een volstrekt Atlantische klank. Evenals Atlantis is deze naam niet Grieks en ook niet Sanskriet, maar doet denken aan Mexicaanse namen.

[3] *Mahābhārata*, Ganguli editie, 1:216. Het *Bhāgavata-Purāṇa* (9:20:31) – zoals wordt verklaard door Śrīdhara, de commentator – zegt dat Ulūpī de dochter is van de koning van Manipūra; maar wijlen pandit Dāyananda Sarasvatī, in India voor dat soort vragen ongetwijfeld de grootste autoriteit op het gebied van Sanskriet en de *Purāṇa's*, bevestigde persoonlijk dat Ulūpī 5000 jaar geleden de dochter was van de koning van de nāga's in Pātāla, of Amerika, en dat de nāga's ingewijden waren.

[4] *Isis ontsluierd*, 2:345.

denkvermogen het niet kunnen waarderen of zelfs beseffen. Schaduw is dat wat het licht in staat stelt zich te manifesteren, en wat het objectieve werkelijkheid geeft. Daarom is schaduw niet iets kwaads, maar het noodzakelijke en onmisbare gevolg dat het licht of het goede volledig maakt: *ze is de schepper ervan op aarde*.

Volgens de gnostici zijn deze twee beginselen onveranderlijk licht en schaduw. Want goed en kwaad zijn feitelijk één en hebben in alle eeuwigheid bestaan, en zullen altijd blijven bestaan zolang er gemanifesteerde werelden zijn.

Dit symbool verklaart waarom deze sekte de slang, gewikkeld om het sacramentele brood, of om de tau [het fallische symbool], aanbad als de verlosser. Ennoia en Ophis zijn als een eenheid de logos; als ze gescheiden zijn is de ene
(215) de (spirituele) levensboom, de andere de boom van kennis van goed en kwaad. Daarom zien we Ophis het eerste mensenpaar – het stoffelijke voortbrengsel van Ialdabaoth, maar dat zijn spirituele beginsel dankte aan Sophia-Achamoth – aansporen om van de verboden vrucht te eten, hoewel Ophis de goddelijke wijsheid voorstelt.

De slang, de boom van kennis van goed en kwaad, en de levensboom, zijn symbolen die uit India zijn overgebracht. De araśa-maram, de bij de hindoes zo heilige banyanboom – omdat Vishṇu in één van zijn incarnaties onder zijn machtige schaduw rustte, en daar aan de mensheid filosofie en wetenschappen onderwees – wordt de boom van kennis en de levensboom genoemd. In de beschermende schaduw van deze koning van het woud onderwijzen de guru's hun leerlingen hun eerste lessen over onsterfelijkheid, en wijden hen in in de mysteries van leven en dood. De java-aleim van het priestercollege onderwezen de mensen, volgens de Chaldeeuwse overlevering, om als één van hen te worden. Tot op de dag van vandaag brengt Foh-tchou[1], die in zijn Foh-Maëyu, of tempel van Boeddha, op de top van de Kuen-lun-shan[2], de grote berg, woont, zijn grootste religieuze wonderen teweeg onder een boom, die in het Chinees sung-ming-shu, de boom van kennis, en de levensboom wordt genoemd; want onwetendheid is dood, en alleen kennis verleent onsterfelijkheid. Deze verbazingwekkende vertoning vindt om de drie jaar plaats, en dan komt een enorm aantal Chinese boeddhisten als pelgrims op die heilige plaats samen.[3]

Nu wordt misschien begrijpelijk waarom de eerste ingewijden en adepten, of de 'wijzen', van wie men zegt dat ze door het UNIVERSELE DENKVERMOGEN, vertegenwoordigd door de hoogste engelen, waren ingewijd in

---

[1] Foh-tchou betekent in het Chinees letterlijk Boeddha's heer, of leraar van de leringen van Boeddha-Foh.

[2] Deze berg ligt ten zuidwesten van China, bijna tussen China en Tibet in.

[3] *Isis ontsluierd*, 2:345-6.

de mysteries van de natuur, de 'slangen van wijsheid' en 'draken' werden genoemd. Ook zal het duidelijker worden hoe de eerste fysiologisch voltooide mensenparen – nadat ze door Ophis, de *gemanifesteerde logos* en de androgyn, in het mysterie van de menselijke schepping waren ingewijd door van de vrucht van kennis te eten – door de materialistische geest van het nageslacht langzamerhand ervan werden beschuldigd dat ze *zonde* hadden *begaan*, dat ze de 'Heer God' ongehoorzaam waren geweest, en door de slang waren verleid.

De eerste christenen (die de joden van hun *Bijbel* beroofden) hebben zo weinig van de esoterische betekenis van de eerste vier hoofdstukken van *Genesis* begrepen, dat ze nooit beseften dat met deze ongehoorzaamheid niet alleen geen zonde werd bedoeld, maar dat de 'slang' in werkelijkheid 'de Heer God' zelf was, die, evenals de Ophis – de logos, of de drager van goddelijke, scheppende wijsheid – aan de mensheid leerde om op hun beurt scheppers te worden.[1] Ze hebben nooit beseft dat het *kruis* zich heeft ont- (216)
wikkeld uit de 'boom en de slang', en zo *de verlossing van de mensheid werd*. Hierdoor zou het het eerste oorspronkelijke symbool van de scheppende oorzaak worden, toepasbaar op de meetkunde, op getallen, op de astronomie, op maten en op dierlijke voortplanting. Volgens de kabbala *kwam de vloek over de mens bij het vormen van de vrouw*.[2] De cirkel werd gescheiden van zijn middellijn.

Vanuit het dubbele beginsel in één, d.w.z. de androgyne toestand, vond de scheiding van het tweevoudige beginsel plaats, waaruit twee tegengestelden ontstonden, die bestemd waren eeuwig te streven naar hereniging om tot de oorspronkelijke *ene* toestand terug te keren. De vloek was namelijk dat de natuur, terwijl ze dit streven aanmoedigde, het verlangde resultaat onmogelijk maakte door een nieuw wezen voort te brengen, dat verschilde van die gewenste hereniging of eenheid, waardoor

---

[1] De lezer wordt eraan herinnerd dat in de *Zohar*, en ook in alle kabbalistische boeken, wordt beweerd dat 'Metatron verenigd met Shekhinah' (of Shekhinah als de sluier (genade) van ain sof), die de logos voorstelt, de *boom van kennis* zelf is, terwijl Samaël – het duistere aspect van de logos – alleen de schors van die boom bewoont, en als enige de kennis van het KWADE heeft. (Vgl. De Mirville, *Des esprits*, deel 2, blz. 383.) Zoals Lacour, die in het tafereel van de val (*Genesis*, hfst. 3) een gebeurtenis zag die tot de Egyptische inwijding behoorde, zegt: 'De boom van de *waarzeggerij*, of van de *kennis* van goed en kwaad . . . is de wetenschap van Tsyphon, de genius van de twijfel; *Tsy* is onderwijzen, en *phon* is twijfel. Tsyphon is een van de aleim; we zullen hem straks tegenkomen onder de naam Nachash, de verleider.' (P. Lacour, *Les aeloim ou les dieux de Moïse*, deel 2, blz. 218.) Hij staat nu bij de kenners van de symboliek bekend onder de naam JEHOVAH.

[2] Dit is de opvatting die alle kerkvaders hebben aanvaard, maar het is niet de werkelijke esoterische leer. De *vloek* begon niet bij het vormen van man of vrouw, want hun scheiding was een natuurlijk gevolg van de evolutie, maar bij *het overtreden van de wet* (zie eerder).

het natuurlijke verlangen om een verloren toestand terug te winnen, voor eeuwig werd en wordt verijdeld. Door dit kwellende proces van een voortdurende vloek bestaat de natuur.[1]

De allegorie van Adam, die bij de 'levensboom' wordt weggejaagd, betekent esoterisch dat het pas gescheiden ras misbruik maakte van het mysterie van het leven en dit neerhaalde naar het gebied van dierlijkheid en bestialiteit. Want Matronethah (Shekhinah, symbolisch de vrouw van Metatron) is, zoals de *Zohar* aantoont, 'de weg tot de grote levensboom, de machtige boom', en Shekhinah is goddelijke genade. Deze boom reikt volgens de uitleg tot in het hemelse dal en is verborgen tussen drie bergen (de bovenste triade van beginselen in de mens). Van deze drie bergen verheft de boom zich omhoog (de kennis van de adept streeft naar de hemel) en daalt dan weer af (naar het ego van de adept op aarde). Deze boom wordt overdag geopenbaard en is 's nachts verborgen, namelijk geopenbaard aan een verlicht denkvermogen en verborgen voor de onwetendheid, die nacht is.[2] 'De boom van kennis van goed en kwaad groeit uit de wortels van de levensboom' (Toelichting). Maar ook:

(217) In de kabbala is duidelijk te vinden dat 'de levensboom' het ansatakruis in zijn seksuele aspect was, en dat de 'boom van kennis' de scheiding en het weer samenkomen was om aan de noodlottige voorwaarde te voldoen. De waarden van de letters die het woord ets (עץ), boom, vormen, zijn 7 en 9; de zeven is het heilige vrouwelijke getal en de negen het getal van de fallische of mannelijke energie. Dit ansatakruis is het symbool van de Egyptische *vrouw-man*, Isis-Osiris, het kiembeginsel in alle vormen, gebaseerd op de eerste manifestatie, die in elke richting en in elke betekenis kan worden toegepast.[3]

Dit is de kabbalistische opvatting van de westerse occultisten, en deze verschilt van de meer filosofische oosterse of Indo-Europese denkbeelden over dit onderwerp.[4] De scheiding van de geslachten was onderdeel van het programma van de natuur en van de natuurlijke evolutie, en het scheppende vermogen in man en vrouw was een geschenk van de goddelijke wijsheid. De hele oudheid, van de patricische filosoof tot de meest bescheiden, spiritueel ingestelde plebejer, geloofde in de waarheid van zulke overleveringen. En naarmate we verdergaan, zullen we er misschien in slagen aan te tonen dat de *relatieve* waarheid van zulke legenden, of zelfs de absolute

---

[1] 'Waardoor de (menselijke) natuur bestaat'; niet eens de dierlijke, maar de misleide, zinnelijke en kwaadaardige natuur, die *door mensen is geschapen, niet door de natuur*. Zie afdeling 2, hfst. 24, 'Het kruis en het pythagorische tiental', blz. 652ev.

[2] Zie *Zohar*, 1:172ab.

[3] Vgl. J. Ralston Skinner, *The Source of Measures*, 1875.

[4] Zie verder afdeling 2, 'De mysteries van het zevental', blz. 672ev.

juistheid ervan – waarvoor intellectuele reuzen zoals Solōn, Pythagoras, Plato en anderen instaan – aan meer dan één hedendaagse wetenschapper duidelijk begint te worden. Hij is verbijsterd en ontsteld, en raakt in verwarring door de bewijzen die zich dagelijks voor hem opstapelen; hij voelt dat de vele historische problemen waar hij voor staat, niet anders kunnen worden opgelost dan door te beginnen de oude overleveringen te aanvaarden. Als we dus zeggen dat we absoluut geloven in oude geschriften en *universele* legenden, hoeven we tegenover de onpartijdige waarnemer nauwelijks schuld te bekennen, want andere en veel geleerdere schrijvers, die behoren tot de hedendaagse wetenschappelijke school, geloven blijkbaar in veel waarin ook de occultisten geloven: bijvoorbeeld in 'draken', niet alleen symbolisch, maar ook dat ze ooit echt hebben bestaan.

Het zou 30 jaar geleden werkelijk een moedige stap zijn geweest om het publiek een verzameling meestal als fabels beschouwde verhalen voor te zetten, en daarvoor de aandacht te vragen die men aan werkelijkheden schenkt, of te beweren dat verhaaltjes die eeuwenlang als verzinsels werden beschouwd, echte feiten weergeven, en dat bakersprookjes in veel gevallen min of meer verminkte legenden zijn die werkelijke wezens en gebeurtenissen beschrijven. Tegenwoordig is dat minder gewaagd.

Zo begint de inleiding van het kort geleden (in 1886) verschenen en heel interessante boek *Mythical Monsters* van Charles Gould. Hij erkent moedig in de meeste van deze monsters te geloven. Hij merkt op:

Veel zogenaamd mythische dieren, die eeuwenlang en bij alle volkeren het vruchtbare onderwerp van fictie en fabel zijn geweest, behoren rechtmatig tot het gebied van de gewone prozaïsche biologie; ze kunnen worden beschouwd, niet als het (218)
gevolg van een rijke fantasie, maar als wezens die eens werkelijk hebben bestaan, en waarvan helaas alleen onvolledige en onnauwkeurige beschrijvingen ons hebben bereikt, die waarschijnlijk door de nevel van de tijd sterk zijn verminkt. . . . Overleveringen over wezens die *eens tegelijk met de mens bestonden, en waarvan sommige zo vreemd en gruwelijk zijn dat ze op het eerste gezicht onmogelijk schijnen te zijn*. . . . Voor mij zijn de meeste van deze wezens geen hersenschimmen maar voorwerp van rationele studie. De draak is geen wezen dat ontstond in de verbeelding van een Indo-Europeaan na het zien van een bliksemschicht die door de grotten waarin hij woonde flitste, zoals sommige mythologen denken, maar een dier dat eens leefde en zijn zware kronkelingen voortsleepte en misschien kon vliegen . . . Het bestaan van de eenhoorn lijkt me niet ongeloofwaardig, en eigenlijk waarschijnlijker dan de theorie die zijn oorsprong aan een maanmythe[1] toeschrijft. . . . Anderzijds betwijfel ik of de mythen in het algemeen uit 'de

[1] Robert Brown jr., FSA, *The Unicorn: a Mythological Investigation*, Londen, 1881.

beschouwing van de zichtbare werkingen van de uiterlijke natuur' zijn af te leiden. Het lijkt me gemakkelijker aan te nemen dat de verlammende invloed van de tijd deze vaak herhaalde verhalen zo heeft uitgehold dat hun oorspronkelijke vorm bijna onherkenbaar is, dan dat *onontwikkelde primitieve mensen een verbeeldingskracht en een dichterlijke fantasie zouden bezitten die ver uitstijgen boven die van de best onderwezen volkeren van deze tijd*. Het lijkt me minder moeilijk te geloven dat deze wonderbaarlijke verhalen over goden en halfgoden, reuzen en dwergen, en allerlei soorten draken en monsters, *gewijzigde versies* zijn, *dan aan te nemen* dat het verzinsels zijn.[1]

Dezelfde geoloog toont aan dat 'paleontologen het spoor van de mens hebben gevolgd over perioden *waarvan de duur achtereenvolgens wordt geschat op 30.000 tot 1.000.000 jaar* – over perioden waarin hij tegelijk leefde met dieren die langgeleden zijn uitgestorven'.[2] Deze 'vreemde en afschrikwekkende' dieren waren, om een paar voorbeelden te geven: (1) 'Het genus cidastes, waarvan de reusachtige botten en wervels aantonen dat ze een lengte van bijna 60 meter hadden . . .' Prof. Marsh heeft overblijfselen gezien van niet minder dan tien van zulke monsters in de Mauvaises Terres van Colorado, verstrooid over de vlakten; (2) de titanosaurus montanus, die een lengte van 15 tot 20 meter bereikte; (3) de dinosaurus (in de jura-lagen van de Rocky Mountains), met nog reusachtiger afmetingen; (4) de atlantosaurus immanis, waarvan een *dijbeen* alleen al meer dan drieënhalve meter lang is, en die dus meer dan 30 meter lang zou zijn! Maar de grens is zelfs dan nog niet bereikt, en we horen over de ontdekking van overblijfselen van zulke geweldige afmetingen dat het dijbeen ervan meer dan 7 meter lang is.[3] Vervolgens lezen we over het monsterachtige sivatherium in de Himālaya, het vierhoornige hert, dat zo groot is als een olifant en deze in hoogte overtreft; over het gigantische megatherium; over
(219) reusachtige vliegende hagedissen, pterodactyli, met krokodillenkaken aan een eendenkop, enz. *Deze bestonden alle tegelijk met de mens, vielen hem hoogstwaarschijnlijk aan, evenals de mens hen aanviel*; en dan vraagt men ons te geloven dat deze mens niet groter was dan nu! Kan men zich voorstellen dat de mens – tenzij hij zelf een kolossale reus was – in de natuur omringd door zulke monsterlijke wezens, kon blijven bestaan, terwijl al zijn vijanden zijn omgekomen? Kon hij met zijn stenen bijl een sivatherium of een reusachtige vliegende sauriër overwinnen? Laten we altijd in gedachten houden dat ten minste één groot geleerde, De Quatrefages, geen houdbare wetenschappelijke redenen ziet waarom de mens niet de 'tijd-

[1] Charles Gould, *Mythical Monsters*, inleiding, blz. 2-4.
[2] *Op.cit*., blz. 20.
[3] *Op.cit*., blz. 36-7.

genoot van de eerste zoogdieren zou zijn geweest en in oorsprong zelfs zou teruggaan *tot het secundair*'.[1]

De conservatieve prof. Jukes schrijft:

Het schijnt dat de fabelachtige vliegende draken in vroegere tijdperken van de wereld zoiets als een werkelijk bestaan hadden.[2]

En Charles Gould vraagt verder:

Omvat de geschreven geschiedenis van de mens, die enkele duizenden jaren betreft, het hele verloop van zijn intelligente bestaan? Of hebben we in de lange tijdperken van de mythen, die zich over honderdduizenden jaren uitstrekken, en die in de chronologieën van Chaldea en China zijn neergelegd, vage herinneringen aan de prehistorische mens, overgeleverd door de traditie, en mogelijk door enkele overlevenden naar bestaande landen overgebracht uit andere landen die, zoals het legendarische Atlantis van Plato, misschien in zee zijn verzonken, of die het toneel waren van een of andere grote ramp die deze met hun hele beschaving vernietigde?[3]

De weinige overgebleven reuzendieren, zoals olifanten, die zelf kleiner zijn dan hun voorouders de mastodonten, en de hippopotami, zijn de enige nog levende overblijfselen, en neigen ertoe steeds meer te verdwijnen. Zelfs zij hebben al enkele voorlopers van hun toekomstige soort gehad, en zijn in dezelfde mate in omvang afgenomen als de mens. Want in de afzettingen van een grot op Malta werden de overblijfselen van een dwergolifant (e. falconeri) gevonden die 'slechts 75 cm hoog was'; en dezelfde schrijver verzekert dat ze in verband werden gebracht met de resten van dwergnijlpaarden, 'of de nog bestaande hippopotamus (choeropsis) liberiensis, die volgens Milne-Edwards iets meer dan 60 cm hoog is'.[4]

Sceptici zullen misschien glimlachen en de hele inhoud van ons boek uitmaken voor onzin of sprookjes. Maar zo rechtvaardigen ze alleen maar de wijsheid van de Chinese filosoof Chuang, die zei dat 'de dingen die de mensen weten, op geen enkele manier in aantal kunnen worden vergeleken met de dingen die onbekend zijn';[5] en ze lachen dus alleen om hun eigen onwetendheid.

---

[1] A. De Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 152.

[2] J.B. Jukes, *School Manual of Geology*, 1863, blz. 301.

[3] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 19.

[4] Gould, *Op.cit.*, blz. 16. Zie ook Milne-Edwards, *Recherches pour servir à l'histoire naturelle des mammifères*, Parijs, 1868-74, plaat 1.

[5] Voorwoord van *Shan Hai Ching* of 'Wonderen van land en zee'. Vgl. Gould, *Op.cit.*, blz. 384.

De ‘zonen van god’ en het ‘heilige eiland’

De in *Isis* opgenomen *legende* over een gedeelte van de aardbol dat de wetenschap nu erkent als de bakermat van de mensheid – hoewel het in feite maar een van de *zeven* bakermatten is – luidde in het kort, en nu toegelicht, als volgt:

> De overlevering zegt, en de verslagen in het *Grote Boek* [het Boek van Dzyan] verklaren, dat er lang vóór de tijd van Ad-am en zijn nieuwsgierige vrouw, Chavah, op de plaats waar nu slechts zoutmeren en verlaten, dorre woestijnen zijn te vinden, een grote binnenzee was, die zich over Centraal-Azië uitstrekte, ten noorden van het trotse Himālayagebergte en zijn westelijke uitlopers. Een eiland, dat in onvergelijkelijke schoonheid in de wereld zijn weerga niet had, werd bewoond door het laatste overblijfsel van het ras dat aan het onze voorafging.[1]

‘Het laatste *overblijfsel*’ betekende de ‘zonen van wil en yoga’, die met een paar stammen de grote ramp overleefden. Want het was het *derde* ras dat het grote Lemurische continent bewoonde, dat voorafging aan de echte en voltooide mensenrassen – het vierde en het vijfde. Daarom werd in *Isis* gezegd:

> Dit ras kon even gemakkelijk in water, lucht, of vuur, leven, want het had een onbegrensde macht over de elementen. Dit waren de ‘zonen van God’; niet zij die de dochters van de mensen bezochten, maar de echte elohim, hoewel ze in de oosterse kabbala een andere naam hebben. Ze hebben de mensen de vreemdste geheimen van de natuur meegedeeld, en hun het onuitsprekelijke, en nu *verloren*, ‘woord’ geopenbaard.[2]

Dit ‘eiland’ bestaat, zoals men gelooft, nog steeds; nu als een *oase*, omringd door de angstaanjagende wildernis van de grote woestijn, de Gobi – waarvan de zandvlakten ‘sinds mensenheugenis niet zijn doorkruist’.

> Dit woord, dat geen woord is, is één keer de wereld rondgegaan, en blijft nog steeds als een verre, wegstervende echo in het hart van enkele bevoorrechte mensen hangen. De hiërofanten van alle priesterscholen waren van het bestaan van dit eiland op de hoogte, maar het ‘woord’ was alleen bekend aan de java aleim [mahāchohan in een andere taal], of de hoogste bestuurder van elke school, en werd pas op het moment van zijn dood aan zijn opvolger doorgegeven. Er bestonden veel van dergelijke scholen, en de oude klassieke schrijvers spreken erover. . . .
>
> Er was geen overzeese verbinding met het mooie eiland, maar onderaardse gangen, die alleen aan de hoofden bekend waren, gaven er in alle richtingen toegang toe.[3]

---

[1] *Isis ontsluierd*, 1:728.

[2] *Op.cit*.

[3] *Op.cit*., 1:728-9. Er zijn archeologen die evenals James Fergusson de hoge ouderdom

De overlevering beweert, en de archeologie erkent de waarheid van de legende dat er meer dan één nu bloeiende stad in India is die op verschillende andere steden is gebouwd, waardoor er een onderaardse stad van zes (221)
of zeven verdiepingen is ontstaan. Delhi is er een van, Allahabad een andere – zelfs in Europa bestaan hiervan voorbeelden, bijv. Florence, gebouwd op verschillende niet meer bestaande Etruskische en andere steden. Waarom kunnen Ellora, Elephanta, Karli, en Ajanta dan niet op onderaardse doolhoven en gangen zijn gebouwd, zoals men beweert? Natuurlijk hebben we het hier niet over de grotten die aan elke Europeaan bekend zijn, hetzij door bezichtiging of van horen zeggen, ondanks hun enorme ouderdom, hoewel die door de hedendaagse archeologie wordt betwist. Maar het is een feit, dat aan de ingewijde brahmanen van India en vooral aan de yogī's bekend is, dat er in het land geen grottempel is, of deze heeft zijn onderaardse gangen die in alle richtingen lopen, en dat deze onderaardse grotten en eindeloze gangen op hun beurt *hun* grotten en gangen hebben.

Verder vroegen we:

Wie kan zeggen of het verloren Atlantis – dat ook in het *Geheime Boek* wordt genoemd, maar onder weer een andere naam, uitgedrukt in de heilige taal – in die tijd niet nog bestond?[1]

Het *bestond* ongetwijfeld, want het naderde snel zijn hoogtepunt van roem en beschaving toen het laatste deel van het Lemurische continent verzonk.

Het grote verloren continent lag misschien ten zuiden van Azië, en strekte zich uit van India tot Tasmanië.[2] Als deze hypothese – waaraan nu zo wordt getwijfeld, en die door sommige geleerde schrijvers die haar als een grap van Plato beschouwen, beslist wordt ontkend – ooit juist blijkt te zijn, dan zullen de wetenschappers misschien geloven dat de beschrijving van het door goden bewoonde continent niet helemaal een fabel was.[3] En ze zullen dan misschien ontdekken dat de bedekte aanwijzingen van Plato en het feit dat hij het verhaal aan Solōn en de Egyptische priesters toeschrijft, alleen maar een voorzichtige manier was om de waarheid aan

---

van ook maar één enkel monument in India ontkennen. In zijn boek *Illustrations of the Rock-Cut Temples of India* (blz. 1) is de schrijver zo vrij de uitzonderlijke mening te verkondigen dat 'Egypte niet langer een natie was vóór de eerste grottempel van India werd uitgehouwen'. Kortom, hij ontkent het bestaan van ook maar één grottempel vóór de regering van Aśoka, en schijnt te willen bewijzen dat de meeste van deze in rotsen uitgehouwen tempels werden gemaakt tussen de tijd van die vrome boeddhistische koning en de vernietiging van de Andhra-dynastie van Magadha aan het begin van de 5de eeuw. We vinden zo'n bewering volkomen willekeurig. Verdere ontdekkingen zullen ongetwijfeld aantonen hoe onjuist en ongegrond ze is.

[1] *Op.cit*., 1:729.

[2] Toen Amerika werd ontdekt, noemden enkele lokale stammen het *Atlanta*.

[3] Sindsdien is *Atlantis* van Donnelly verschenen, en binnenkort zal het werkelijke bestaan ervan een wetenschappelijk feit zijn geworden.

de wereld mee te delen, en om zichzelf, door handig waarheid en verdichtsel te combineren, buiten een verhaal te houden dat hij als gevolg van de verplichtingen die hem bij zijn inwijding waren opgelegd, niet mocht onthullen. . . .

Om verder te gaan met de overlevering moeten we eraan toevoegen dat de klasse van de hiërofanten in twee afzonderlijke categorieën was verdeeld:[1] zij die werden onderwezen door de 'zonen van God' van het eiland en die waren ingewijd in de goddelijke leer van de zuivere openbaring; en anderen die het verloren Atlantis bewoonden – als dat de naam ervan moet zijn – en die, omdat ze van een ander ras waren [*geslachtelijk* voortgebracht, maar uit *goddelijke* ouders], waren geboren met een waarnemingsvermogen dat alle verborgen dingen omvatte, en onafhankelijk was van zowel afstand als stoffelijke obstakels. Kortom, ze waren de in de *Popol Vuh* genoemde mensen van het *vierde* ras, van wie het waarnemingsvermogen onbeperkt was, en die alle dingen ogenblikkelijk wisten.[2]

(222) Met andere woorden, ze waren de Lemuro-Atlantiërs, de eersten die een dynastie van *geest*-koningen hadden, niet van *manes*, of 'spoken', zoals sommigen geloven,[3] maar van werkelijke levende deva's (of halfgoden of *engelen*), die lichamen hadden aangenomen om over hen te heersen, en die hen op hun beurt in kunst en wetenschap onderwezen. Maar omdat ze rūpa's of stoffelijke geesten waren, waren deze dhyānī's niet altijd goedaardig. Hun koning Thevetat was een van laatstgenoemden, en onder de kwade invloed van deze koning-demon werd het Atlantische ras een volk van kwaadaardige *tovenaars*.

Als gevolg hiervan werd de oorlog verklaard, waarvan het verhaal te lang zou zijn om te vertellen; de hoofdzaken ervan kan men vinden in de verminkte allegorieën van het geslacht van Kaïn, de reuzen, en dat van Noach en zijn rechtschapen gezin. De strijd eindigde met de overstroming van Atlantis, die men terugvindt in de verhalen van de Babylonische en de mozaïsche vloed. De reuzen en tovenaars, en 'alle vlees en ieder mens', stierven.[4] Allen, behalve Xisuthrus en Noach, die in feite gelijk zijn aan de grote Vader van de Thlinkithiërs in de *Popol Vuh*, het heilige boek van de Guatemalteken, dat ook spreekt over zijn ontsnapping in een grote boot, evenals Vaivasvata, de Noach van de hindoes.

Indien we ook maar enig geloof hechten aan deze overlevering, moeten we ook het verdere verhaal aannemen dat uit huwelijken tussen de nakomelingen van de hiërofanten van het eiland en de afstammelingen van de Atlantische Noach, een gemengd ras van rechtschapen en slechte mensen ontstond. Enerzijds had de wereld haar Henochs, Mozessen, verschillende boeddha's, haar talloze 'verlossers', en grote hiërofanten; anderzijds haar '*natuurlijke* tovenaars' die,

---

[1] Deze is nog altijd zo verdeeld, en theosofen en occultisten die tot hun eigen nadeel iets hebben geleerd over de occulte maar niet te ontkennen kracht van het dugpaschap, weten dit maar al te goed.

[2] *Isis ontsluierd*, 1:729-30, 731-2.

[3] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 57ev.

[4] Vgl. *Genesis* 7:21.

door het ontbreken van een beteugelende kracht van een goede spirituele verlichting, . . . hun gaven voor slechte doeleinden misbruikten.[1]

We kunnen dit aanvullen met het getuigenis van enkele geschriften en overleveringen. In de *Histoire des vierges: les peuples et les continents disparus* zegt L. Jacolliot:

Een van de oudste legenden van India, die door mondelinge en schriftelijke overlevering in de tempels werd bewaard, vertelt dat er honderdduizenden jaren geleden in de Grote Oceaan een enorm continent bestond dat werd vernietigd door een geologische catastrofe, en waarvan Madagascar, Ceylon, Sumatra, Java, Borneo, en de voornaamste eilanden van Polynesië de overblijfselen zijn.

De hoogvlakten van Hindoestan en Azië zouden volgens deze hypothese in die langvervlogen tijdperken slechts zijn vertegenwoordigd door grote eilanden dichtbij het centrale continent. . . . Volgens de brahmanen had dit land een hoge beschaving bereikt, en heeft het schiereiland Hindoestan, dat door de verplaatsing van de wateren tijdens die grote ramp groter was geworden, de reeks oorspronkelijke overleveringen die op deze plaats waren ontstaan slechts voortgezet. Deze overleveringen geven de naam Ruta's aan de volkeren die dit enorme tropische continent bewoonden, en uit hun taal *werd het Sanskriet afgeleid*. . . .

De Indo-Helleense overlevering, bewaard door de intelligente bevolking die uit de vlakten van India wegtrok, spreekt eveneens over het bestaan van een continent en een volk waaraan ze de namen Atlantis en Atlantiden geeft, en dat ze in de Atlantische Oceaan in het noordelijke deel van de tropen situeert.

Afgezien van het feit dat de veronderstelling dat er op die breedten een oud continent heeft gelegen – waarvan de vulkanische eilanden en de bergachtige oppervlakte van de Azoren, de Canarische en de Kaapverdische eilanden de overblijfselen zijn – geografisch niet geheel onwaarschijnlijk is, verschenen de Grieken, die bovendien uit angst voor de mysterieuze oceaan nooit voorbij de zuilen van Hercules durfden te gaan, zo laat in de oudheid dat de door Plato bewaarde verhalen niets anders kunnen zijn dan een echo van deze legende uit India. Als we verder een blik op de wereldkaart werpen, en kijken naar de eilanden en eilandjes die verspreid liggen van de Maleise Archipel tot Polynesië, van Straat Soenda tot Paaseiland, en ervan uitgaan dat er aan onze continenten andere zijn voorafgegaan, dan is het onmogelijk het belangrijkste continent niet op die plek te situeren. (223)

Volgens een religieuze overtuiging die men in zowel Malakka als Polynesië aantreft, dat wil zeggen in de twee uiteinden van Oceanië, 'vormden al deze eilanden eens twee enorme landen, bewoond door gele en zwarte mensen die altijd met elkaar in oorlog waren; en droegen de goden, die deze strijd moe waren, de oceaan op de vrede te herstellen. Deze verzwolg de beide continenten; en sindsdien was het onmogelijk om hem ertoe te brengen zijn gevangenen vrij te laten. Alleen de bergtoppen en hoogvlakten zijn door de macht van de goden, die hun fout te laat beseften, aan overstroming ontsnapt.'

Wat er ook van deze overlevering waar is, en waar ook de plek was waar zich

---

[1] *Isis ontsluierd*, 1:732.

een beschaving had ontwikkeld die ouder was dan die van Rome, van Griekenland, van Egypte, en van India, het staat vast dat deze beschaving heeft bestaan, en het is voor de wetenschap heel belangrijk om de sporen ervan terug te vinden, hoe zwak en vluchtig deze ook zijn.[1]

Deze laatste overlevering bevestigt die uit de 'verslagen van de geheime leer'. De genoemde oorlog tussen de gele en de zwarte mensen heeft betrekking op een strijd tussen de 'zonen van God' en de 'zonen van de reuzen', of de bewoners en tovenaars van Atlantis.

De eindconclusie van de schrijver, die persoonlijk alle eilanden van Polynesië heeft bezocht, en jaren aan de studie van de religie, de taal, en de overleveringen van bijna alle volkeren heeft gewijd, is als volgt:

> Wat het Polynesische continent betreft dat tijdens de laatste geologische rampen is verdwenen, voor het bestaan ervan zijn er bewijzen waaraan we logisch gezien niet langer kunnen twijfelen.
>
> De hoogste drie toppen van dit continent, de Sandwich-eilanden, Nieuw-Zeeland en Paaseiland, liggen tussen de 1500 en 1800 lieues [een lieue is 3,9 km] van elkaar, en de tussenliggende eilandengroepen, Viti, Samoa, Tonga, Futuna, Uvea, Marquesas, Tahiti, Paumotu en de Gambiereilanden, liggen zelf 700 of 800 tot 1000 lieues van deze uiterste punten.
>
> Alle zeevarenden zijn het erover eens dat de buitenste en de middengroepen, met het oog op hun huidige geografische ligging en de onvoldoende middelen die ze tot hun beschikking hadden, nooit met elkaar in verbinding konden hebben gestaan. Het is fysiek onmogelijk om zulke afstanden af te leggen in een prauw . . . zonder kompas, en maanden te reizen zonder proviand.
>
> Anderzijds hadden de oorspronkelijke bewoners van de Sandwich-eilanden, Viti, Nieuw-Zeeland, van de centrale groepen, van Samoa, Tahiti, enz., vóór de komst van de Europeanen *elkaar nooit gekend, en nooit van elkaar gehoord. En toch beweerde ieder van deze volkeren dat hun eiland eens deel had uitgemaakt*
(224) *van een enorm uitgestrekt land dat zich naar het westen naar de kant van Azië had uitgestrekt*. En toen ze bij elkaar werden gebracht, bleken ze allen dezelfde taal te spreken, en dezelfde gebruiken, dezelfde gewoonten, dezelfde religieuze opvattingen te hebben. En op de vraag: 'Waar stond de wieg van uw volk?' *wezen allen* als enig antwoord *naar de ondergaande zon*.[2]

In geografisch opzicht is deze beschrijving enigszins in strijd met de feiten in de geheime verslagen; maar ze bewijst het bestaan van zulke overleveringen, en daar gaat het om. Want evenals er geen rook is zonder vuur, moet ook een overlevering ergens gebaseerd zijn op waarheid.

Op een geschikte plaats zullen we aantonen dat de hedendaagse wetenschap het bovenstaande en de overleveringen van de geheime leer betreffende de twee verloren continenten volledig bevestigt. De overblijfselen op

---

[1] Jacolliot, *Histoire, etc.*, blz. 13-15, zoals geciteerd in *Isis ontsluierd*, 1:733-4.
[2] Jacolliot, *Op.cit*., blz. 307-8, zoals geciteerd in *Isis ontsluierd*, 1:734-5.

Paaseiland bijvoorbeeld zijn de verbazingwekkendste en welsprekendste monumenten die herinneren aan de oorspronkelijke reuzen. Ze zijn even indrukwekkend als mysterieus; en men hoeft slechts de hoofden van de reusachtige standbeelden die op dat eiland intact zijn gebleven, te onderzoeken, om daarin onmiddellijk de trekken te herkennen van het type en het karakter die aan de reuzen van het vierde ras worden toegeschreven. Ze schijnen één model te hebben, hoewel hun trekken verschillen – ze zijn van een *duidelijk zinnelijk type*, zoals de Atlantiërs (de daitya's en 'Atalantiërs') in de esoterische boeken van de hindoes worden voorgesteld. Vergelijk deze met de gezichten van sommige andere reusachtige standbeelden in Centraal-Azië – bijvoorbeeld die bij Bamyan – die volgens de overlevering *portretstandbeelden* zijn van boeddha's die behoren tot *vroegere manvantara's*; van die boeddha's en helden die in de boeddhistische en hindoeboeken worden genoemd als mensen van fabelachtige grootte,[1] in het algemeen de goede en heilige broers van hun slechte tweelingbroers, zoals Rāvaṇa, de reuzenkoning van Laṅkā, de broer was van Kumbhakarṇa; allen afstammelingen van de goden via de rishi's, en daarom, evenals 'Titan en zijn enorme nageslacht', allen 'eerstgeborenen van de hemel'. Deze 'boeddha's' vertonen, hoewel vaak bedorven door de symbolische voorstelling van de grote afhangende oren, op het eerste gezicht een veelbetekenend verschil in gelaatsuitdrukking met die van de standbeelden op Paaseiland. Ze behoren misschien tot hetzelfde ras – maar eerstgenoemden zijn 'zonen van goden'; laatstgenoemden de nakomelingen van machtige tovenaars. Het zijn echter allen reïncarnaties en, afgezien van de onvermijdelijke overdrijving in de verbeelding en de overlevering van het volk, zijn het *historische figuren*.[2]

Wanneer leefden ze? Hoelang geleden leefden de twee rassen, het derde (225)
en het vierde, en hoeveel later begonnen de verschillende stammen van het vijfde hun strijd, de oorlogen tussen goed en kwaad? Oriëntalisten verzekeren ons dat de chronologie in de *Purāṇa's* en andere hindoegeschriften hopeloos verward en absurd overdreven is. We zijn volkomen bereid het met deze beschuldiging eens te zijn. Maar zelfs indien de oude Indiase schrijvers hun chronologische slinger nu en dan te ver naar één kant hebben laten doorslaan, verder dan de feiten toelieten, dan zal toch, wanneer de

---

[1] Iets wat de standbeelden in Bamyan in omvang benadert – ook een 60 meter hoge boeddha – kan men vinden bij een nederzetting van de jains in Zuid-India, en schijnt nu de enig overgeblevene te zijn.

[2] Zelfs Wilson erkent dat Rāma en Rāvaṇa figuren waren die op historische feiten zijn gebaseerd: 'De overleveringen van Zuid-India schrijven de beschaving ervan en de vestiging van beschaafde hindoes [het vijfde ras] onveranderlijk toe aan de verovering van Laṅkā door Rāma' (*Vishṇu-Purāṇa*, deel 3, blz. 317-18vn) – de overwinning van de 'zonen van god' op de Atlantische tovenaars, zegt de ware overlevering.

afstand van de afwijking wordt vergeleken met die van de oriëntalisten in de tegenovergestelde richting, blijken dat vooral de brahmanen zich hebben gematigd. Men zal op de lange duur ontdekken dat de pandit dichter bij de waarheid en de feiten staat dan de sanskritist. De door laatstgenoemde toegepaste bekortingen – zelfs wanneer is bewezen dat hij hiertoe zijn toevlucht heeft genomen om deze te laten passen bij een persoonlijk stokpaardje – worden door de publieke opinie in het Westen opgevat als 'een *voorzichtige* aanvaarding van feiten', terwijl de pandit in geschriften grofweg *voor een leugenaar* wordt uitgemaakt. Maar daarom hoeft toch niet iedereen dit in hetzelfde licht te zien. Een onpartijdige waarnemer zal dit misschien anders beoordelen. Hij kan of beiden gewetenloze geschiedschrijvers noemen, of beiden, elk op zijn eigen terrein, rechtvaardigen en zeggen: de oude Indiase hindoes schreven voor hun ingewijden, die de waarheid tussen de regels lezen, en niet voor het grote publiek. Indien ze *opzettelijk* gebeurtenissen verwisselden en eeuwen verwarden, dan was dat niet met de bedoeling iemand te misleiden, maar om hun kennis tegen het glurende oog van de vreemdeling te beschermen. Overigens zijn, voor wie *de generaties kan tellen op basis van de manu's en de reeks incarnaties zoals deze in het geval van sommige helden*[1] *zijn opgegeven*, de betekenis en de chronologische volgorde in de *Purāṇa's* heel duidelijk. Wat de westerse oriëntalist betreft, men moet hem verontschuldigen op grond van zijn ontegenzeglijke onwetendheid over de werkwijzen van de oude esoterie.

Maar zulke bestaande vooroordelen zullen heel snel moeten verdwijnen en plaatsmaken voor het licht van nieuwe ontdekkingen. De geliefde theorieën van dr. Weber en Max Müller – namelijk dat de schrijfkunst in India onbekend was, zelfs in de tijd van Pāṇini (!); dat de hindoes al hun kunsten en wetenschappen, zelfs de dierenriem en hun bouwkunst (Fergusson), aan de Macedonische Grieken hadden ontleend – deze en andere onmogelijke hypothesen worden al met de ondergang bedreigd. De geest van het oude
(226) Chaldea komt de waarheid te hulp. In zijn derde Hibbert-lezing (1887) verwees prof. Sayce uit Oxford, toen hij sprak over pas ontdekte Assyrische en Babylonische cylinders, uitvoerig naar Ea, de god van de wijsheid, die

[1] Zo laat men ons bijvoorbeeld een held zien die eerst werd geboren als de 'onrechtvaardige maar dappere vorst' (purusha) van de daitya's, Hiraṇyakaśipu, die werd gedood door de avatāra Narasiṃha (mens-leeuw). Daarna werd hij geboren als Rāvaṇa, de reuzenkoning van Laṅkā, en gedood door Rāma, waarna hij wordt wedergeboren als Śiśupāla, de zoon van rājarshi (koning rishi) Damaghosha, waarop hij door Krishṇa, de laatste incarnatie van Vishṇu, opnieuw wordt gedood. (Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, 4:14; Wilson, deel 4, blz. 103-4.) Deze parallelle evolutie van Vishṇu (geest) en die van een daitya, als mens, lijkt misschien zonder betekenis; toch geeft deze ons de sleutel tot de respectieve dateringen van Rāma en Krishṇa, en zelfs tot een bepaald psychologisch mysterie.

nu wordt vereenzelvigd met de Oannes van Berosus – de halfmens, halfvis – die aan de Babyloniërs beschaving *en de schrijfkunst* onderwees. Over deze Oannes die men, alleen ter wille van de bijbelse zondvloed, tot dusver niet eerder dan in 1500 v.Chr. plaatste, wordt nu als volgt gesproken:

Zijn stad was Eridu, die 6000 jaar geleden aan de kust van de Perzische Golf lag. De naam betekent 'de goede stad', een bijzonder heilige plaats, want het was het centrum van waaruit de eerste Chaldeeuwse beschaving haar weg naar het noorden vond. Aangezien de god van deze beschaving werd voorgesteld als afkomstig uit de zee, zou het kunnen zijn dat de beschaving waarvan Eridu de zetel was, van vreemde herkomst was. *We weten nu dat Chaldea in heel vroege tijd zowel met het schiereiland Sinaï als met India in verbinding stond*. De standbeelden die door de Fransen bij Tel-loh zijn ontdekt (en die van vóór 4000 v.Chr. dateren), waren gemaakt van de uitzonderlijk harde steensoort die bekendstaat als dioriet, en volgens de inscripties daarop was het dioriet uit Magan aangevoerd – d.w.z. het schiereiland Sinaï, dat toen door de farao's werd bestuurd. Het is bekend dat de algemene stijl van de standbeelden lijkt op die van het diorieten standbeeld van Kephren, de bouwer van de tweede piramide, terwijl volgens Petrie de eenheid van maat die is aangegeven op het plan van de stad, dat een van de figuren van Tel-loh op zijn schoot houdt, dezelfde is als die welke door de piramidebouwers werd gebruikt. *In Mugheir, of het Ur van de Chaldeeën, heeft men teakhout gevonden, hoewel dat hout een bij uitstek Indiaas product is; voeg hieraan toe dat een oude Babylonische lijst van kledingstukken sindhu of 'mousseline' noemt, dat wordt beschreven als 'plantaardig doek'*.[1]

Mousseline, nu het best bekend als mousseline van Dacca, in Chaldea bekend als afkomstig van de hindoes (sindhu), en *teak*hout, dat 4000 jaar v.Chr. werd gebruikt; en toch waren de hindoes, aan wie Chaldea zijn beschaving heeft te danken (zoals kolonel Vans Kennedy heeft bewezen), *onbekend met de schrijfkunst* voordat de Grieken hun hun alfabet leerden – als we de oriëntalisten moeten geloven!

[1] Samengevat uit A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887, blz. 131-8.

(227)

Stanza 10

De geschiedenis van het vierde ras

§ (38) De geboorte van het vierde, Atlantische ras. (39) De onderrassen van de vierde mensheid beginnen zich te verdelen en te vermengen; ze vormen de eerste gemengde rassen met verschillende kleuren. (40) De superioriteit van het Atlantische ten opzichte van andere rassen. (41) Ze vervallen tot zonde en verwekken kinderen en monsters. (42) De eerste kiemen van antropomorfisme en religie die de geslachten vereert. Ze verliezen hun 'derde oog'.

38. Twee aan twee op de zeven gebieden, zo bracht het derde (*ras*) (*de mensen van*) het vierde (*ras*) voort. De goden werden nietgoden (*de sura's werden asura's*) (*a*).

39. Het eerste (*ras*) op elk gebied was maankleurig (*geelwit*); het tweede geel als goud; het derde rood; het vierde bruin, dat van zonde zwart werd.[1] De eerste zeven (*menselijke*) loten hadden alle in het begin één huidskleur. De volgende (*zeven, de onderrassen*) begonnen hun kleuren te vermengen (*b*).

(*a*) Om śloka 38 te begrijpen, moet men deze samen met de drie śloka's van stanza 9 lezen. Tot aan dit punt van de evolutie behoort de mens meer tot de metafysische dan tot de fysieke natuur. Pas na de zogenaamde VAL begonnen de rassen zich snel tot een zuiver menselijke vorm te ontwikkelen.

---

[1] Strikt genomen behoort men alleen vanaf de tijd van de Atlantische bruine en gele reuzenrassen, van MENSEN te spreken, want het vierde ras was pas de eerste *volledig menselijke soort*, hoewel ze veel groter in omvang waren dan wij nu. Alles wat in *Man: Fragments of Forgotten History* (door twee chela's) over de Atlantiërs wordt gezegd, is volkomen juist. Het is voornamelijk dat ras, dat 'zwart werd van zonde', dat de goddelijke namen van de asura's, de rākshasa's en de daitya's in diskrediet bracht, en ze aan het nageslacht doorgaf als namen van duivels. Want omdat de sura's (goden) of deva's, zoals gezegd, in de wijzen van Atlantis waren geïncarneerd, werden aan de Atlantiërs de namen asura's en rākshasa's gegeven; deze namen hebben, als gevolg van hun onophoudelijke strijd met de laatste overblijfselen van het derde ras en de 'zonen van wil en yoga', geleid tot de latere allegorieën over hen in de *Purāṇa's*. 'Asura was de algemene benaming van alle Atlantiërs die de vijanden waren van de spirituele helden van de Indo-Europeanen (goden).' (*Man*, blz. 77.)

En om een goed begrip te krijgen van de volledige betekenis van de val, die zo mystiek en transcendentaal is, moeten de details die aan deze gebeurtenis (228)
voorafgingen direct aan de onderzoeker worden meegedeeld. Van deze gebeurtenis heeft de hedendaagse theologie een spil gevormd, waaromheen ze haar verderfelijkste en onzinnigste dogma's en geloofsopvattingen laat draaien.

De oude toelichtingen verklaren, zoals de lezer zich zal herinneren, dat van de menigte dhyānī's, die nu aan de beurt waren om te incarneren als de ego's van de onsterfelijke, maar *op dit gebied onbewuste* monaden, er enkelen direct (aan de wet van de evolutie) 'gehoorzaamden', onmiddellijk nadat de mensen van het derde ras fysiologisch en fysiek gereed waren, d.w.z. toen ze zich in geslachten hadden verdeeld. Dit waren die eerste bewuste wezens die, terwijl ze bewuste kennis en wil aan hun ingeboren goddelijke zuiverheid toevoegden, door kriyāśakti de halfgoddelijke mens *schiepen*, die op aarde de kiem voor toekomstige adepten werd. Voor hen echter die, angstvallig bezorgd om hun intellectuele vrijheid (die toen nog niet was geboeid door de ketenen van de stof), zeiden 'we kunnen kiezen . . . we hebben wijsheid' (zie śloka 24, blz. 180), en veel later incarneerden, voor hen was de eerste karmische straf al voorbereid. Ze kregen lichamen die (fysiologisch) inferieur waren aan hun astrale modellen, omdat hun chhāyā's hadden toebehoord aan voorouders van een lagere graad in de zeven klassen. Die 'zonen van wijsheid' die hun incarnatie hadden 'uitgesteld' tot het vierde ras, dat (fysiologisch) al door zonde en onreinheid was besmet, brachten een verschrikkelijke oorzaak voort, waarvan het karmische gevolg nog steeds op hen drukt. Dit werd in henzelf voortgebracht, en ze werden voor toekomstige eonen de dragers van die kiem van ongerechtigheid, omdat de lichamen die ze moesten bezielen, door hun eigen uitstel waren ontwijd. (Zie śloka's 32, 34; blz. 207, 215.)

Dit was de 'val van de engelen', als gevolg van hun opstand tegen de karmische wet. De 'val van de *mens*' was geen val, *want hij was niet verantwoordelijk*. Maar omdat 'schepping' in het dualistische stelsel als het 'voorrecht van God alleen' werd opgevat, als het rechtmatige *attribuut* dat door de theologie in naam van de *oneindige* godheid van haar eigen maaksel werd opgeëist, moest deze kracht als 'satanisch' worden beschouwd, en als een wederrechtelijke toe-eigening van goddelijke rechten. Het voorgaande moet dus in het licht van zulke bekrompen opvattingen natuurlijk worden gezien als een verschrikkelijke belastering van de mens, 'die is geschapen naar het evenbeeld van God', en als een nog vreselijker godslastering volgens het dogma van de letterknecht. 'Uw leer', heeft men de occultisten al gezegd, 'maakt van de mens, die uit het stof naar het evenbeeld van zijn God is geschapen, vanaf het begin een voertuig van de duivel'. Ons

antwoord is: 'Waarom maakte u van uw God een duivel, beiden bovendien geschapen *naar uw eigen beeld*?' Deze lasterlijke uitvinding van de theologie wordt echter door de *esoterische* interpretatie van de *Bijbel* voldoende weerlegd; de geheime leer moet eens het rechtvaardige karma van de kerken worden – die meer antichristelijk zijn dan de vertegenwoordigers van de meest overtuigde materialisten en atheïsten.

De oude leer over de ware antropologische en evolutionaire betekenis
(229) van de 'gevallen engelen' staat in de kabbala, en verklaart de *Bijbel*. Ze komt duidelijk naar voren in *Genesis*, wanneer men dit boek leest als een zoeker naar waarheid, zonder op dogma's te letten, en zonder vooringenomenheid. Men kan dit gemakkelijk bewijzen. In *Genesis* (hfst. 6) worden de 'zonen van God' – bnei-elohim – verliefd op de dochters van de mensen, huwen hen, en onthullen aan hun vrouwen de geheimen die ze volgens Henoch op onwettige manier in de hemel hadden geleerd; dit is de 'val van de engelen'.[1] Maar wat is eigenlijk dit boek *Henoch*, waaruit de schrijver van de *Openbaring* en zelfs de Johannes van het vierde evangelie zo uit-

---

[1] In het algemeen zijn de zogenaamde *orthodoxe* christelijke opvattingen over de 'gevallen' engelen of Satan even merkwaardig als onzinnig. Men zou er ongeveer een dozijn kunnen citeren, wat de details betreft van heel verschillende aard, en alle uit de pen van ontwikkelde leken, met 'academische graad' uit het laatste kwart van onze eeuw. Zo wijdt G.H. Pember, MA, schrijver van *Earth's Earliest Ages*, een dik boek aan het bewijs dat theosofen, spiritisten, metafysici, agnostici, mystici, dichters, en alle hedendaagse schrijvers over oosterse denkwijzen, de toegewijde dienaren zijn van de 'vorst van de lucht', en onherroepelijk verdoemd. Hij beschrijft Satan en zijn antichrist als volgt:

'Satan is de 'gezalfde cherubijn' uit het verleden . . . God schiep Satan, het mooiste en wijste van al zijn wezens in dit deel van zijn heelal, en maakte hem vorst van de wereld en van de macht van de lucht. . . . Hij werd geplaatst in een Eden, dat lang voor het Eden van *Genesis* bestond . . . en dat een totaal andere en meer substantiële aard had, en leek op het nieuwe Jeruzalem. Omdat Satan dus volmaakt is in wijsheid en schoonheid, is zijn uitgestrekte rijk onze aarde, zo niet het hele zonnestelsel. . . . Er is ongetwijfeld geen andere engelenmacht van grotere of zelfs gelijke waardigheid aan ons geopenbaard. *De aartsengel Michaël zelf wordt door Judas geciteerd als iemand die de vorst van de duisternis de eer bewijst die een meerdere toekomt, hoe slecht hij misschien ook is, tot God formeel zijn afzetting heeft bevolen.*' Dan deelt men ons mee dat 'Satan vanaf het moment van zijn schepping *tekenen van het koningschap vertoonde*' (!!): dat hij 'tot bewustzijn ontwaakte en constateerde dat de lucht vol vreugdevolle muziek was, gemaakt door hen die door God waren aangesteld'. Dan gaat de duivel 'van het koningschap tot zijn priesterlijke waardigheid over' (!!!). 'Satan *was ook een priester van de Allerhoogste*', enz. En nu 'zal de antichrist de geïncarneerde Satan zijn' (blz. 56-64). De pioniers van de komende Apollyon zijn al verschenen – het zijn de theosofen, de occultisten, de schrijvers van *The Perfect Way*, van *Isis ontsluierd*, van *The Mystery of the Ages*, en zelfs van *Het Licht van Azië*!! De schrijver wijst (blz. vii) erop dat theosofie 'heeft erkend af te stammen van de vallende engelen', van de 'nefilim', of de engelen van hoofdstuk 6 van *Genesis*, en de reuzen. Hij zou ook zijn eigen afstamming van hen moeten vermelden, zoals deze geheime leer probeert aan te tonen – tenzij hij weigert tot de huidige mensheid te behoren.

voerig hebben geciteerd (bijv. 10:8 over allen die vóór Jezus zijn gekomen, en 'dieven en rovers' waren)? Eenvoudig een *boek over inwijding*, dat in allegorieën en in voorzichtige bewoordingen het programma geeft van bepaalde oeroude mysteriën die in het *binnenste heiligdom* van de tempels werden uitgevoerd. Le Plongeon oppert terecht dat de zogenaamde 'visioenen' van Henoch betrekking hadden op zijn (Henochs) ervaringen tijdens de inwijding, en op wat hij leerde in de mysteriën; maar de schrijver verkondigt ten onrechte dat Henoch dit had geleerd voordat hij tot het christendom werd bekeerd (!!). Bovendien gelooft hij dat dit boek werd (230)
geschreven 'aan het begin van het christelijk tijdperk, toen . . . de gebruiken en de religie van de Egyptenaren in verval raakten'![1] Dit is nauwelijks mogelijk, omdat Judas in zijn brief het boek *Henoch* (vers 14) citeert; en daarom kon het, zoals aartsbisschop Laurence, de vertaler van het boek *Henoch* uit de Ethiopische versie, opmerkt, 'niet het werk zijn geweest van een schrijver die na . . . of zelfs gelijktijdig leefde met'[2] de schrijvers van het Nieuwe Testament; tenzij natuurlijk *Judas* en de evangeliën en alles wat erop volgt ook voortbrengselen waren van de reeds gevestigde kerk – wat volgens sommige critici niet onmogelijk is. Maar het gaat ons hier om de 'gevallen engelen' van Henoch, en niet zozeer om Henoch zelf.

In de Indiase exoterie worden deze engelen (asura's) ook uitgemaakt voor 'de vijanden van de goden' – zij die zich verzetten tegen de offerdienst aan die goden. In de christelijke theologie worden ze globaal de 'gevallen geesten' genoemd, de helden uit verschillende tegenstrijdige en elkaar tegensprekende legenden, die uit heidense bronnen zijn verzameld. Coluber tortuosus, 'de gekronkelde slang', een omschrijving die van de joden afkomstig zou zijn, had, voordat de roomse kerk deze verdraaide, een heel andere betekenis: onder andere een *zuiver sterrenkundige*.

De 'slang' die uit de hemel is gevallen, 'deorsum fluens', werd geacht de sleutels van het dodenrijk te bezitten, τοῦ θανάτου ἀρχή, tot op de dag waarop Jezus haar 'als een bliksemschicht uit de hemel zag vallen' (*Lucas* 10:17-18), ondanks de rooms-katholieke interpretatie van cadebat ut fulgur (viel zoals de bliksem), die daarmee in strijd is. Het betekent in feite dat zelfs 'de duivels onderworpen zijn' aan de logos – die WIJSHEID is, maar die als de bestrijder van onwetendheid tegelijkertijd Satan of Lucifer is. Deze opmerking heeft betrekking op goddelijke wijsheid die als een bliksem het verstand van degenen die de duivels van onwetendheid en bijgeloof bestrijden, treft en opwekt. Tot de tijd dat wijsheid, in de vorm van de incarnerende

---

[1] Augustus Le Plongeon, *Sacred Mysteries Among the Mayas and the Quichés*, 1886, blz. 16.

[2] *The Book of Enoch*, vert. Richard Laurence, 1883, inleiding, blz. x.

geesten van MAHAT, uit de hemel neerdaalde om het derde ras te bezielen en tot werkelijk bewust leven te roepen, was de mensheid – als men deze in haar dierlijke, verstandeloze toestand zo kan noemen – natuurlijk gedoemd tot zowel een *morele* als een fysieke dood. De engelen die *tot voortplanting waren vervallen*, worden figuurlijk als *slangen* en *draken van wijsheid* aangeduid. Anderzijds kan men zeggen dat de christelijke verlosser – gezien in het licht van de LOGOS – evenals Krishṇa, hetzij als mens of als logos, diegenen van een 'eeuwige dood' heeft gered die geloofden in de geheime leringen, en dat hij, zoals iedere ingewijde, het koninkrijk van de duisternis of de hel heeft overwonnen. Dit deed hij in de menselijke, aardse vorm van de ingewijden, en ook omdat de *logos* christos is, dat beginsel van onze innerlijke natuur dat zich in ons ontwikkelt tot het spirituele ego – het hoger zelf – dat is gevormd uit de onverbrekelijke vereniging van buddhi (het zesde) en de spirituele bloem van manas, het vijfde beginsel.[1]

(231) 'De logos is passieve wijsheid in de hemel en bewuste, zelfwerkzame wijsheid op aarde', wordt ons geleerd. Hij is het huwelijk van de 'hemelse mens' met de 'maagd van de wereld' – de natuur, zoals beschreven in *Poimandres*. Het gevolg hiervan is hun nageslacht – de onsterfelijke mens. In de *Openbaring* van Johannes wordt dit het huwelijk van het lam met zijn bruid genoemd (19:7). Deze 'vrouw' wordt nu vereenzelvigd met de roomse kerk, op grond van de willekeurige interpretaties van haar volgelingen. Maar ze schijnen te vergeten dat haar linnen *vanbuiten* zuiver en wit kan zijn (als het 'witgepleisterde graf'), maar dat de verrotting waarmee ze vanbinnen is gevuld, niet 'de rechtschapenheid van de heiligen' is (19:8), maar eerder het bloed van de heiligen die door haar 'op aarde zijn gedood' (18:24). Zo werd de opmerking die door de grote ingewijde werd gemaakt (in *Lucas* 10:18) – die allegorisch verwees naar de straal van verlichting en rede, *die als een bliksem* uit de hemel viel in het hart en het *denken* van de bekeerlingen tot die oude wijsheid-religie, die toen door de wijze Galilese adept[2]

---

[1] Het is niet juist om – zoals sommige theosofen dat doen – Christus te omschrijven als het zesde beginsel in de mens: buddhi. Laatstgenoemde is in wezen een passief en latent beginsel, het spirituele voertuig van ātman, onafscheidelijk van de gemanifesteerde universele ziel. Slechts in vereniging en in verbinding met *zelfbewustzijn* wordt buddhi het hoger zelf en de goddelijke ziel die onderscheidingsvermogen bezit. *Christos* is dan misschien het zevende beginsel.

[2] Om dit te verduidelijken: iedereen die deze passage in *Lucas* leest, zal zien dat de opmerking volgt op het bericht van de *zeventig*, die zich verheugen dat 'zelfs de duivels [de geest van tegenstrijdigheid en redenering, of de tegenwerkende kracht, omdat Satan eenvoudig 'vijand' of 'tegenstander' betekent] aan ons onderworpen zijn in uw naam' (*Lucas* 10:17). 'Uw naam' betekent hier de naam van Christos of de logos, of de geest van ware goddelijke wijsheid, ter onderscheiding van de geest van verstandelijke of zuiver materialistische redenering – kortom het HOGER ZELF. En als Jezus hieraan toevoegt

in een nieuwe vorm werd gegoten – onherkenbaar verminkt (evenals zijn eigen persoonlijkheid) en in overeenstemming gebracht met een van de wreedste en verderfelijkste theologische dogma's.[1]

Maar zelfs al heeft alleen de westerse theologie het patent en het auteursrecht op SATAN – met alle dogmatische verschrikking van dit verzinsel – andere volkeren en religies hebben soortgelijke fouten gemaakt door hun (232)
verkeerde uitleg van deze leer, die een van de diepzinnigst filosofische en meest ideële begrippen van het denken in de oudheid vormt. Want in hun talloze allegorieën over dit onderwerp hebben ze de juiste betekenis zowel verdraaid als erop gezinspeeld. De halfesoterische dogma's van het purāṇische hindoeïsme hebben ook niet nagelaten heel betekenisvolle symbolen en allegorieën over de opstandige en gevallen goden in het leven te roepen. De *Purāṇa's* staan er vol van; en we vinden een directe toespeling op de waarheid in de talrijke verwijzingen van Parāśara (*Vishṇu-Purāṇa*) naar al die rudra's, rishi's, asura's, kumāra's en muni's, die *in elk tijdperk moeten worden geboren*, en in elk manvantara moeten reïncarneren. Dit staat (esoterisch) gelijk met te zeggen dat de VLAMMEN die uit het universele denkvermogen (mahat) zijn geboren, als gevolg van de mysterieuze werkingen van de karmische wil en een impuls van de wet van de evolutie, evenals in *Poimandres* – zonder enige geleidelijke overgang – op deze aarde waren beland, nadat ze *door de zeven kringen van vuur*, kortom door de zeven tussenliggende werelden, waren *heengebroken*.

Er is een eeuwige cyclische wet van wedergeboorten, en aan het hoofd van de reeks staan bij de dageraad van elk nieuw manvantara diegenen die ontelbare eonen lang hun rust hadden genoten na reïncarnaties in voorafgaande kalpa's – de hoogste en eerste nirvāṇī's. Het was de beurt van die 'goden' om in het huidige manvantara te incarneren; vandaar hun

---

dat hij 'Satan als een bliksem uit de hemel zag vallen', dan is dit alleen maar een bevestiging van zijn helderziende vermogens, en deelt hij hun mee dat hij het al wist, en verwijst hij naar de incarnatie van de goddelijke straal (de goden of engelen) die *tot voortplanting vervalt*. Want lang niet alle mensen profiteren van die incarnatie, en bij sommigen blijft die kracht tijdens het hele leven latent en dood. In feite 'weet niemand wie de zoon is, behalve de vader; en wie de vader is, behalve de zoon', zoals Jezus er direct aan toevoegde (*Lucas* 10:22) – en de kerk 'van Christus' minder dan wie ook. Alleen de ingewijden begrepen de verborgen betekenis van de uitdrukking 'vader en de zoon', en wisten dat deze betrekking had op de geest en de ziel op aarde. Want de leringen van Christus waren *occulte* leringen, die alleen *tijdens de inwijding* konden worden uitgelegd. Ze waren nooit bedoeld voor het grote publiek, want Jezus verbood de twaalf om naar de heidenen en de Samaritanen te gaan (*Mattheus* 10:5), en herhaalde tegen zijn leerlingen dat de 'mysteriën van de hemel' voor hen alleen waren, niet voor de menigte (*Marcus* 4:11).

[1] Zie aan het einde van stanza 12, 'De oorsprong van de mythe van Satan', blz. 427-40.

aanwezigheid op aarde en de daaruit voortvloeiende allegorieën, en vandaar ook het verdraaien van de oorspronkelijke betekenis.[1] De goden die tot voortplanting waren *vervallen*, die als opdracht hadden de *goddelijke* mens te voltooien, werden later voorgesteld als demonen, boze geesten en duivels, die in vijandschap en oorlog zijn met de goden, of de onverantwoordelijke werktuigen van de ene eeuwige wet. Maar deze duizend-en-één Indo-Europese allegorieën hadden nooit de bedoeling wezens te bedenken zoals de duivels en de Satan van de christelijke en joodse religies en islam.[2]

(233) De werkelijke esoterische opvatting over 'Satan', de mening die de hele filosofische oudheid over dit onderwerp had, wordt op bewonderenswaardige manier naar voren gebracht in appendix 15, getiteld 'Het geheim van Satan', in de tweede druk van *The Perfect Way* van dr. A. Kingsford. Er kon geen betere en duidelijker aanduiding van de waarheid

---

[1] Zo had bijvoorbeeld in de *Purāṇa's* 'Pulastya', een prajāpati, of zoon van Brahmā – de voorvader van de rākshasa's en de grootvader van Rāvaṇa, de grote koning van Laṅkā (zie *Rāmāyaṇa*) – *in een vorig leven* een zoon, die Dattoli heette, 'die nu bekendstaat als de wijze Agastya', zegt het *Vishṇu-Purāṇa* (1:10; Wilson, deel 1, blz. 154). Alleen al deze naam Dattoli heeft nog zes varianten, dus zeven betekenissen. Hij wordt respectievelijk Dattoli, Dattāli, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi en Dambholi genoemd – deze zeven varianten hebben elk een verborgen betekenis, en slaan in de esoterische toelichtingen op verschillende etnologische classificaties, en ook op fysiologische en antropologische mysteries van de oorspronkelijke rassen. Want de rākshasa's zijn beslist geen *demonen*, maar eenvoudig de oorspronkelijke en woeste reuzen, de Atlantiërs, die verspreid over de aarde leefden, zoals het vijfde ras nu. Vasishṭha bevestigt dit, indien zijn woorden – gericht tot Parāśara, die de rākshasa's probeerde te vernietigen met behulp van een beetje JĀDŪ (tovenarij), dat hij 'offer' noemt – iets te betekenen hebben. Want hij zegt: 'Er mogen niet meer van *deze onschuldige geesten van de duisternis* worden vernietigd' (*Vishṇu-Purāṇa*, 1:1; zie voor bijzonderheden *Mahābhārata*, 1:180; ook het *Liṅga-Purāṇa*, Purvārdha, śloka 64).

[2] We hebben een passage uit een brief van een meester, die rechtstreeks betrekking heeft op deze incarnerende engelen. De brief zegt: 'Er zijn mislukten – en die moeten er zijn – in de etherische rassen van de vele klassen van dhyāni-chohans of deva's [*gevorderde entiteiten van een voorafgaand* planetair tijdperk], en ook onder de mensen. Maar omdat de *mislukten* spiritueel te ver gevorderd zijn om noodzakelijkerwijs uit het dhyāni-chohanschap te worden teruggeworpen in de maalstroom van een nieuwe oorspronkelijke evolutie door de lagere natuurrijken, gebeurt het volgende. Als er een nieuw zonnestelsel moet worden ontwikkeld, worden deze dhyāni-chohans meegevoerd door de binnenkomende stroom, 'vóór' de elementalen [entiteiten . . . die zich in de *toekomst* tot mensen zullen ontwikkelen], en blijven als een latente of inactieve spirituele kracht in de aura van een ontstaande wereld . . . tot het menselijk evolutiestadium is bereikt. . . . Dan *worden* ze een *actieve kracht* en vermengen zich met de elementalen om *geleidelijk de menselijke soort volledig te ontwikkelen*.' Dat wil zeggen, om zich in de mens te ontwikkelen en hem zijn zelfbewuste denkvermogen, of manas, te schenken. Vgl. *De mahatma brieven aan A.P Sinnett*, blz. 95. Zie ook 'Over de mythe van de gevallen engelen in haar verschillende aspecten', blz. 539, en stanza 12, blz. 397-401.

aan de ontwikkelde lezer worden geboden, en daarom citeren we dit boek uitvoerig:

1. En op de zevende dag [de zevende schepping van de hindoes][1] ging er van Gods tegenwoordigheid een *machtige engel* uit, vervuld van toorn en verterende boosheid, en God gaf hem de heerschappij over de buitenste sfeer.[2]

2. De eeuwigheid bracht de tijd voort; het grenzeloze deed de beperking ontstaan; het zijn daalde af tot voortplanting.[3]

4. *Onder de goden is er niemand gelijk aan hem*; de koninkrijken, de macht en de heerlijkheid van de werelden zijn aan hem toevertrouwd.

5. Tronen en keizerrijken, de dynastieën van koningen,[4] de val van volkeren, de geboorte van kerken, de zege van de tijd.[5]

Want, zoals verder wordt gezegd, 'Satan is de poortwachter van de *tempel van de koning*; hij staat in het voorportaal van Salomo; hij bezit de *sleutel van het heiligdom*, zodat geen mens daar zal binnengaan, behalve de gezalfde die het geheim van Hermes kent' (vers 20 en 21).[6]

Deze veelbetekenende en majestueuze verzen sloegen bij de oude Egyptenaren en andere beschaafde volkeren uit de oudheid op het *scheppende en voortbrengende licht van de logos* (Horus, Brahmā, Ahura-Mazdā, enz., als eerste manifestaties van het altijd-ongemanifesteerde beginsel, d.w.z. ain sof, parabrahman, of zervān akarana – grenzeloze tijd – kāla), maar de betekenis is nu in de kabbala verlaagd. De 'gezalfde', die de geheimen en (234)
mysteriën van Hermes (*budha*, wijsheid) kent, en aan wie als enige de sleutel tot het 'heiligdom', de schoot van de natuur, is toevertrouwd, om die te bevruchten en de hele kosmos tot actief leven te brengen, is bij de joden Jehovah geworden, de 'god van de voortplanting' op de maanberg (Sinaï, de berg van de maan, 'Sin'). Het 'heiligdom' is het 'heilige der heiligen' geworden, en het geheim is geantropomorfiseerd en tot een *fallussymbool* gemaakt en werkelijk omlaaggesleurd in de stof. Hieruit ontstond de noodzaak om van de 'draak van wijsheid' de *slang van Genesis* te maken: van de bewuste god die een lichaam nodig had om zijn te subjectieve godde-

---

[1] Toen de aarde met haar planeetketen en de mens moesten verschijnen.

[2] Onze aarde en het fysieke bewustzijnsgebied.

[3] Toen de zuivere hemelse wezens (dhyāni-chohans) en de grote pitri's van verschillende klassen aan hun taak moesten beginnen – eerstgenoemden om hun beelden (chhāyā's) te ontwikkelen en daarvan de fysieke mens te maken, en laatstgenoemden om hem te bezielen en hem zo goddelijke intelligentie te verlenen en de *mysteries van schepping* te laten begrijpen.

[4] De 'dynastieën van de koningen' die zich allen als de 'gezalfden' beschouwen, die regeren 'bij de gratie van God', terwijl ze in werkelijkheid regeren bij de gratie van de *stof*, de grote *illusie*, de misleider.

[5] Kingsford & Maitland, *The Perfect Way*, 1887, blz. 369.

[6] *Op.cit.*, blz. 370-1.

lijkheid te bekleden, een satan. Maar de 'ontelbare incarnaties van de geest' en 'de onophoudelijke polsslag en stroom van verlangen' hebben, wat de eerste betreft, betrekking op onze leer van karmische en cyclische wedergeboorten, en wat de tweede betreft op EROS, niet de latere god van stoffelijke, fysiologische liefde, maar op het goddelijk verlangen, zowel in de goden als in de hele natuur, om wezens te scheppen en deze leven te geven. De stralen van de ene 'duistere', want onzichtbare en onbegrijpelijke, VLAM konden dit alleen bereiken door zelf in de stof neer te dalen. Daarom vervolgt de APPENDIX:

12. Veel namen heeft god hem [Satan] gegeven, mysterienamen, geheim en verschrikkelijk.

13. De tegenstander, omdat de stof zich verzet tegen de geest. De tijd beschuldigt zelfs de heiligen van de Heer.

28, 29, 31. Vrees hem, en zondig niet; spreek zijn naam sidderend uit. . . . Want Satan is de rechter van Gods gerechtigheid [karma]; hij draagt de weegschaal en het zwaard . . . Want hem *zijn gewicht en maat en getal toevertrouwd*.

Vergelijk de laatste zin met wat de rabbi zegt, die de kabbala aan prins Al-Khazari uitlegt in het boek met die naam; men zal ontdekken dat het *gewicht* en de *maat* en het *getal* in de *Sefer Jetsirah* de attributen van de sefiroth (de drie *sefrim* of getallen, cijfers) zijn, die het hele collectieve getal 10 omvatten; en dat de sefiroth de collectieve Adam-Kadmon, de 'hemelse mens' of de logos, zijn. Satan en de gezalfde werden dus in het denken van de oudheid met elkaar vereenzelvigd. Daarom:

33. Satan is de dienaar van God, de Heer van de zeven woningen van Hades . . .

De zeven loka's (saptaloka) van de aarde bij de hindoes; want Hades, of de limbus van de illusie, waarvan de theologie een gebied maakt dat aan de hel grenst, *is eenvoudig onze bol, de aarde*, en daarom wordt Satan genoemd

33. . . . de engel van de *gemanifesteerde werelden*.

Het is 'Satan die de god is van onze planeet en *de enige* god', en dit zonder enige beeldspraak die slaat op haar slechtheid en verdorvenheid. Want hij is één met de logos, 'de eerste zoon, de *oudste van de goden*', in
(235) de volgorde van microkosmische (goddelijke) evolutie; sterrenkundig gezien is Saturnus (Satan) 'de *zevende en laatste* in de volgorde van macrokosmische emanatie, omdat hij de omtrek van het koninkrijk vormt, waarvan Phoebus (het licht van wijsheid, ook de zon) het centrum is'. De gnostici hadden dus gelijk toen ze de joodse god 'een engel van de stof' noemden, of degene die Adam (bewust) leven inblies, en degene die Saturnus als planeet had.

34. En god heeft een gordel om zijn lendenen gelegd [de ringen van Saturnus], en de naam van de gordel is Dood.

In de antropogenie is deze 'gordel' het menselijk lichaam met zijn twee lagere beginselen; deze drie sterven, terwijl de innerlijke mens onsterfelijk is. En nu naderen we het '*geheim* van Satan'.

37, 38, 39. . . . Op Satan alleen *rust de schande van de voortplanting*. Hij heeft zijn maagdelijke staat verloren [evenals de kumāra door te incarneren]: door het *ontsluieren van hemelse geheimen* is hij in slavernij geraakt. Hij omgeeft alle dingen met boeien en grenzen. . . .

42, 43, 44. Tweevoudig zijn de legers van God: in de hemel de menigten van Michaël; in de afgrond [de gemanifesteerde wereld] de legioenen van Satan. Deze zijn de niet-gemanifesteerde en de gemanifesteerde; de vrije en de gebondene [in de stof]: de maagdelijke en de gevallene. Beide zijn de dienaren van de Vader en vervullen het goddelijk woord. . . . [Daarom:]

55. Heilig is de sabbat van God: *gezegend en geheiligd is de naam van de engel van Hades* [SATAN].

Want 'de glorie van Satan is de schaduw van de Heer': God in de gemanifesteerde wereld; 'de troon van Satan is de voetenbank van Adonai' – die voetenbank is de hele kosmos.[1]

Als dus de kerk Satan vervloekt, vervloekt ze de kosmische weerspiegeling van God; ze spreekt de banvloek uit over God die zich in de stof of in het objectief waarneembare heeft gemanifesteerd; ze vervloekt God, of de altijd onbegrijpelijke WIJSHEID, die zich openbaart als licht en schaduw, goed en kwaad in de natuur, op de enige manier die voor het beperkte intellect van de MENS begrijpelijk is.

Dit is de ware filosofische en metafysische interpretatie van Samaël, of Satan, de tegenstander in de kabbala; dezelfde leringen en dezelfde geest treft men aan in de allegorische interpretaties van alle andere oude religies. Deze filosofische opvatting is echter niet in strijd met de *historische* geschriften die ermee in verband staan. We zeggen 'historische', omdat allegorie en mythische versiering rond een kern van overleveringen op geen enkele manier beletten dat die kern een weergave van werkelijke gebeurtenissen is. Zo heeft de kabbala, waarin de aloude openbaringen van de eens universele geschiedenis van onze bol en de evoluties van zijn rassen opnieuw worden verteld, deze voorgesteld in de legendarische vorm van de verschillende geschriften waaruit de *Bijbel* is gevormd. De historische grondslag ervan, hoe onvolkomen ook van vorm, wordt nu gegeven op deze bladzijden uit de geheime leer van het Oosten; en zo ziet

[1] Zie afdeling 2, 'Is pleroma de verblijfplaats van Satan?', blz. 575ev.

(236) men dat de allegorische en symbolische betekenis van de slang van *Genesis* wordt verklaard door de 'zonen van wijsheid' (of engelen van hogere sferen, hoewel allen behoren tot het rijk van Satan of de stof), die aan de mensen de mysteries van de hemel openbaren. Dan zal men ook ontdekken dat alle zogenaamde mythen van de hindoe-, Griekse, Chaldeeuwse en joodse pantheons op feiten en waarheid zijn gebaseerd. De reuzen van *Genesis* zijn de historische Atlantiërs van Lańkā, en de Griekse titanen.

Wie kan vergeten dat Troje eens voor een mythe werd uitgemaakt, en Homerus voor een niet-bestaande persoon, terwijl het bestaan van steden als Herculaneum en Pompeï werd ontkend en aan sprookjesachtige legenden werd toegeschreven? Toch bewees Schliemann dat Troje werkelijk had bestaan, en de twee steden hebben hun dag van herrijzenis gehad en leven weer aan het aardoppervlak, hoewel ze eeuwenlang onder de lava van de Vesuvius waren begraven. Hoeveel andere steden en plaatsen die 'fabels' worden genoemd, op de lijst van toekomstige ontdekkingen staan, hoeveel personen die als mythen[1] worden beschouwd, eens historisch zullen worden – dat kunnen alleen zij zeggen die in het astrale licht de beschikkingen van het lot kunnen lezen.

Omdat de stellingen van de oosterse leer echter altijd geheim zijn gehouden, en omdat de lezer nauwelijks kan hopen dat hem de oorspronkelijke teksten worden getoond tenzij hij een aangenomen leerling wordt, kan de kenner van het Grieks en het Latijn het best kijken naar de oorspronkelijke teksten van de hermetische literatuur. Laat hij bijvoorbeeld aandachtig de eerste bladzijden van de *Poimandres* van Hermes Trismegistus lezen; hij zal daarin onze leringen bevestigd zien, hoe versluierd de tekst ervan ook is. Daar zal hij ook de evolutie van het heelal vinden, van onze aarde (in *Poimandres* 'natuur' genoemd) en van alle andere dingen, uit het 'vochtige beginsel' – of de grote diepte, VADER-MOEDER – de eerste differentiatie in de gemanifesteerde kosmos. Eerst het 'universele denkvermogen', dat in de oudste christelijke vertalingen was omgezet in God, de Vader; dan de 'hemelse mens'[2], het grote geheel van die menigte engelen die te zuiver was voor de schepping van de lagere werelden of van de mensen van onze

[1] Zie 'De oorspronkelijke manu's van de mensheid', blz. 346.

[2] De 'hemelse mens' – let goed op de uitdrukking – is esoterisch 'de LOGOS' of de 'zoon'. Daarom had de christelijke theologie – toen de titel eenmaal op Christus werd toegepast (die tot God en God zelf werd verklaard) – geen keus. Om haar dogma van de persoonlijke drie-eenheid te ondersteunen, moest ze verkondigen, en dat doet ze ook, dat de christelijke logos de enig ware is, en dat alle logoi van andere religies vals zijn, en slechts de vermomming van de beginselen van het kwaad – SATAN. Zie nu waartoe dit de westerse theologie heeft gebracht.

bol, maar die niettemin als gevolg van diezelfde evolutie, als de tweede logos van de 'Vader', *in de stof viel.*[1]

Opgevat als synthese is elke scheppende logos of 'de zoon die één is met de vader', in zichzelf de menigte van de rectores mundi. Zelfs de christelijke theologie maakt van de zeven 'engelen van de tegenwoordigheid' de machten, of de verpersoonlijkte eigenschappen van God, die aartsengelen werden nadat ze door hem waren geschapen, evenals de manu's door Brahmā. De rooms-katholieke theodicee zelf, die in haar scheppende verbum princeps, het hoofd van die engelen – caput angelorum – en de magni consilii angelus (de engel van de grote raad) erkent, erkent zo ook dat Christus en die engelen identiek zijn. (237)

'De goden werden niet-goden, de sura's a-sura's', zegt de tekst; d.w.z. goden werden duivels – SATAN, als men het letterlijk leest. Maar we zullen nu aantonen dat Satan in de geheime leer allegorisch onder verschillende namen wordt voorgesteld als het goede en als een offer, een god van wijsheid.

De kabbala leert dat trots en arrogantie – de twee belangrijkste drijfveren van zelfzucht en egoïsme – de oorzaken zijn die de hemel in mystieke zin hebben beroofd van *een derde deel* van zijn goddelijke bewoners, en in sterrenkundige zin van *een derde* van de sterren; met andere woorden, van de twee beweringen is de eerste een allegorie, en de tweede een feit. Niettemin staat eerstgenoemde, zoals is aangetoond, in nauw verband met de mensheid.

De rozenkruisers, die goed op de hoogte waren van de verborgen betekenis van de overlevering, hielden deze op hun beurt voor zich, en onderwezen slechts dat de hele *schepping* is toe te schrijven aan, en het gevolg is van, die legendarische 'oorlog in de hemel', die *werd veroorzaakt door de opstand van de engelen*[2] *tegen de scheppende wet*, of de

---

[1] 'Want het *denkvermogen*, een godheid die in beide geslachten veel voorkomt, en dat leven en licht is, bracht door zijn *woord* een ander *denkvermogen* of een andere werker voort die, omdat hij de god van het *vuur* en van de geest is, zeven andere bestuurders vormde, die in hun kringen de *wereld van de waarneembare verschijnselen* bevatten; hun beschikking wordt het lot of het noodlot genoemd.' (*Le Pimandre de Mercure Trismegiste*, vert. François de Foix, 1579, hfst. 1, §9, blz. 15.)

Het is hier duidelijk dat 'denkvermogen' (het oorspronkelijke universele goddelijke denken) niet het Onbekende niet-gemanifesteerde Ene is, omdat het veel voorkomt in beide geslachten (mannelijk en vrouwelijk is), en ook niet de christelijke Vader, omdat laatstgenoemde mannelijk en niet androgyn is. In feite zijn *de vader, de zoon, en de mens* in de vertalingen van *Poimandres* hopeloos vermengd.

[2] De allegorie van het vuur van Promētheus is een andere versie van de opstand van de trotse Lucifer, die *in de bodemloze afrond werd geslingerd*, of eenvoudig naar onze aarde, om als mens te leven. Ook van de Lucifer van de hindoes, de Mahāsura, wordt gezegd dat hij jaloers werd op het schitterende licht van de schepper, en dat hij aan het

demiurg. De bewering is juist, maar de *innerlijke* betekenis is tot op heden een mysterie. Het omzeilen van een verdere uitleg van het probleem door een beroep op het goddelijk mysterie, of op het zondige van de poging de bedoelingen daarvan te doorgronden, staat gelijk met helemaal niets
(238) zeggen. Voor hen die in de onfeilbaarheid van de paus geloven, is dit misschien voldoende, maar het zal een filosofische geest nauwelijks bevredigen. Maar hoewel de waarheid aan de meeste hogere kabbalisten bekend was, heeft geen van hen deze ooit meegedeeld. Alle kabbalisten en kenners van de symboliek waren bijzonder terughoudend om uit te komen voor de oorspronkelijke betekenis van de val van de engelen. Bij een christen is zo'n zwijgzaamheid alleen maar vanzelfsprekend. Geen alchemist of filosoof kon in de middeleeuwen dat uitspreken[1] wat volgens de

---

hoofd van lagere asura's (niet goden maar geesten) in opstand kwam tegen Brahmā, waarvoor Śiva hem in Pātāla heeft geslingerd. Omdat in de hindoemythen de filosofie hand in hand gaat met allegorische verbeelding, laat men de *duivel* echter berouw hebben, en geeft men hem de gelegenheid tot vooruitgang: hij is *esoterisch* een zondig mens, en kan door *yoga*-toewijding en adeptschap opnieuw de toestand bereiken waarin hij *één* is *met de godheid*. Hercules, de zonnegod, daalt af in Hades (de inwijdingsgrot) om de slachtoffers te verlossen van hun kwellingen, enz. Alleen de christelijke kerk schept *eeuwige* kwelling voor de duivel en de verdoemden, die zij zelf heeft bedacht.

[1] Waarom zou bijvoorbeeld Éliphas Lévi, de *onbevreesde* en openhartige kabbalist, hebben geaarzeld om het mysterie van de zogenaamde *gevallen* engelen te onthullen? Zijn omvangrijke geschriften en zijn vele toespelingen en aanwijzingen tonen aan dat hij de werkelijke betekenis van de allegorie kende, zowel in haar religieuze en mystieke als in haar fysiologische zin. Toch zegt Éliphas, na er in zijn voorgaande boeken wel honderd keer op te hebben gezinspeeld, in zijn meest recente boek, *Histoire de la magie*, blz. 220: 'We protesteren met alle kracht tegen de heerschappij en de alomtegenwoordigheid van Satan. *We willen de overlevering over de val van de engelen noch ontkennen noch bevestigen* . . . maar als deze waar is, kan de vorst van de opstandige engelen op zijn hoogst de laatste en meest machteloze van de verdoemden zijn – nu hij gescheiden is van de godheid, die het beginsel van elke macht is . . .' Dit is nogal vaag en ontwijkend; maar zie wat Hargrave Jennings in zijn vreemde, staccato-stijl schrijft:

'Zowel Michaël als Joris zijn symbolische figuren. Het zijn geheiligde personen, of verheven helden, of verheerlijkte machten. Ze worden ieder weergegeven met hun eigen vermogens en eigenschappen. Ze worden afgebeeld en vermenigvuldigd – en in alle mythologieën [waaronder de christelijke] door verschillende namen onderscheiden. De gedachte die ieder van hen tot uitdrukking brengt is algemeen. Deze gedachte en deze voorstelling is die van een almachtige strijder – kinderlijk in zijn 'maagdelijke onschuld' – die zo machtig is dat deze van goddelijkheid vervulde onschuld (de serafijnen 'weten het meest', de cherubijnen 'beminnen het meest') de wereld kan verbrijzelen (duidelijk tot uiting komend in de magie van Lucifer, maar veroordeeld), in tegenstelling tot de kunstmatige constructies (dit 'dubbelleven') van de verheven afvallige, de machtige rebel, maar tegelijk de 'lichtbrenger', de Lucifer, de 'morgenster', de 'zoon van de morgen' – de allerhoogste titel 'buiten de hemel', want in de hemel kan hij niet bestaan, maar buiten de hemel is hij alles. Een schijnbaar ondenkbare kant van zijn karakter – eigenschappen hebben geen geslacht – is dat deze aartsengel, Michaël, de *onoverwinnelijke, geslachtloze,*

opvatting van de orthodoxe theologie een verschrikkelijke godslastering was, want het zou hem direct via het 'Heilig' Officie van de Inquisitie op de brandstapel en de pijnbank hebben gebracht. Maar voor onze hedendaagse kabbalisten en vrijdenkers ligt de zaak anders. Bij laatstgenoemden, vrezen we, is het alleen menselijke trots, en ijdelheid gebaseerd op een nadrukkelijk verworpen en toch onuitroeibaar bijgeloof. Sinds de kerk in haar strijd met het manicheïsme de duivel uitvond, en door het zetten van een theologische domper op de stralende sterrengod *Lucifer*, de 'zoon (239)
van de morgen', haar grootste paradox schiep – *een zwart en duister licht* – heeft de mythe zich zo diep in de bodem van het blinde geloof vastgeworteld dat zelfs in onze tijd degenen die het met haar dogma's niet eens zijn en om haar gehoornde Satan met gespleten hoeven lachen, niet dapper daarvoor uit durven te komen en de ouderdom van de oudste van alle overleveringen niet durven te erkennen. In een paar woorden gaat het om het volgende. *Halfexoterisch* werd de 'eerstgeborenen' van de Almachtige – Fiat Lux – of de engelen van het oorspronkelijke licht, bevolen *te scheppen*; een derde van hen kwam in opstand *en weigerde*, terwijl zij die 'gehoorzaamden zoals Fetahil, duidelijk *tekortschoten*'.

Om de juiste fysieke betekenis van de weigering en de mislukking te beseffen, moet men de oosterse filosofie bestuderen en *begrijpen*; men moet op de hoogte zijn van de fundamentele mystieke leringen van de Vedānta met betrekking tot de volstrekte onjuistheid van het toeschrijven van functionele activiteit aan de oneindige en absolute godheid. Volgens de esoterische filosofie straalt de 'centrale zon' tijdens de saṃdhyā's *scheppend licht* uit – op passieve manier. De *oorzakelijkheid* is nog latent. Alleen tijdens de actieve bestaansperioden laat deze een stroom van onophoudelijke energie ontstaan, waarvan de golven op elke sport van de zevenvoudige ladder van het zijn die ze afdalen, meer activiteit en vermogen krijgen. Zo wordt het begrijpelijk waarom het *scheppings*- of beter gezegd vormingsproces van het organische heelal met al zijn eenheden van de zeven rijken, intelligente wezens vereiste – die collectief een wezen

---

hemelse 'energie' is – om hem met zijn grootste eigenschappen te eren – de onoverwinnelijke 'maagdelijke strijder', gekleed . . . en tegelijkertijd gewapend, in het zich ontzeggende pantser van de gnostische 'weigering om te scheppen'. Dit is weer . . . 'een mythe binnen mythen' . . . een verbazingwekkend 'mysterie der mysteriën', omdat het zo onmogelijk en tegenstrijdig is. Onverklaarbaar als de *Apocalyps*. Evenmin te openbaren als de *Openbaring*.' (*Phallicism*, 1884, blz. 212-13.)

Niettemin zal dit *onverklaarbare* en *niet te openbaren* mysterie nu worden verklaard en geopenbaard door de leringen van het Oosten. Maar zoals de heel geleerde, maar meer nog verbijsterende, schrijver van *Phallicism* zegt, zou een niet-ingewijde sterveling natuurlijk nooit de werkelijke strekking van zijn opmerkingen begrijpen.

of scheppende god werden – die reeds van de ene absolute eenheid waren gedifferentieerd; laatstgenoemde staat immers niet in verband met voorwaardelijke schepping[1].

Het Vaticaanse manuscript van de kabbala – waarvan één kopie (in Europa) in het bezit van graaf de Saint-Germain zou zijn geweest – bevat de volledigste uiteenzetting van de leer, waaronder de bijzondere versie die door de luciferanen[2] en andere gnostici werd aanvaard; en op dat perkament worden de *zeven zonnen van het leven* gegeven in de volgorde waarin ze in de *Saptasūrya* worden aangetroffen. Slechts vier hiervan worden genoemd in de uitgaven van de kabbala die in openbare bibliotheken verkrijgbaar zijn, en zelfs dan nog in min of meer versluierde taal. Niettemin is zelfs dit verminderde aantal ruim voldoende om aan te tonen dat ze dezelfde oorsprong hebben, want het heeft betrekking op de viervoudige groep dhyāni-chohans, en bewijst dat de beschouwing haar oorsprong had
(240) in de geheime leringen van de Indo-Europeanen. Zoals bekend is de kabbala niet afkomstig van de joden; die hadden hun denkbeelden van de Chaldeeën en de Egyptenaren.

Zo spreken zelfs de nu *exoterische* kabbalistische leringen over een *centrale* zon, en over drie secundaire zonnen in elk zonnestelsel – waaronder het onze. Zoals wordt gezegd in dat knappe, maar te materialistische boek, *New Aspects of Life and Religion*, dat een *samenvatting* geeft *van de opvattingen* van de kabbalisten vanuit een diep doordacht en uitgewerkt standpunt:

> De *centrale zon . . . was voor hen* [evenals voor de Indo-Europeanen] *het centrum van rust*; het centrum waaraan alle beweging uiteindelijk zou moeten worden gerelateerd. Rond deze centrale zon . . . wentelde de eerste van de drie zonnen van het stelsel . . . in een poolvlak . . . de tweede in een equatoriaal vlak . . . en pas de derde was onze zichtbare zon. Deze vier zonnelichamen waren bepaalde *organen; dat wat de mens de schepping, de evolutie van het leven op de planeet aarde noemt, hangt af van de werking van die organen*. De kanalen waardoor de invloed van deze lichamen op de aarde werd overgebracht, waren volgens hen [de kabbalisten] elektrisch. De stralende energie die uit de centrale zon[3] stroomt, bracht de aarde

---

[1] 'Schepping' – uit al bestaande eeuwige substantie, of stof, natuurlijk; die substantie is volgens onze leringen grenzeloze, eeuwigbestaande ruimte.

[2] De luciferanen – een sekte uit de 4de eeuw, van wie men beweert dat ze onderwezen dat de ziel een lichaam *van vlees* was dat op het kind werd overgebracht door zijn vader – en die andere religieuze en nog oudere sekte uit de 2de eeuw n.Chr., de lucianisten, die dit alles ook onderwezen, en verder dat de *dierlijke* ziel niet onsterfelijk was, filosofeerden op basis van de werkelijke kabbalistische en occulte leringen.

[3] Deze 'centrale zon' van de occultisten – die zelfs de wetenschap in sterrenkundige zin moet aanvaarden, want deze kan niet ontkennen dat er in de sterrenruimte een centraal lichaam in de melkweg bestaat, een onzichtbaar en mysterieus punt, het altijd-verborgen

voort als een waterige bol die, als de kern van een planetair lichaam, de neiging had zich snel naar de (centrale) zon te bewegen – binnen de aantrekkingssfeer waarvan ze was geschapen. Maar de stralende energie, die beide op dezelfde manier elektriseerde, hield ze van elkaar verwijderd, en veranderde zo de *beweging naar* in een *beweging rondom* het centrum van aantrekking, dat de ronddraaiende planeet [de aarde] zo probeerde te bereiken. . . .

In de organische cel vond de *zichtbare zon* zijn eigen voedingsbodem, en bracht hierdoor het dierenrijk voort [terwijl hij het plantenrijk liet rijpen], en plaatste ten slotte de mens aan het hoofd ervan, in wie hij door de bezielende werking van dat rijk de psychische cel liet ontstaan. Maar de mens die zo aan het hoofd van het dierenrijk werd geplaatst, aan het hoofd van de schepping, was de dierlijke, de *zielloze, de vergankelijke mens*. Daarom zou de mens, hoewel hij blijkbaar de kroon van de schepping is, door zijn komst het einde van de schepping hebben betekend, omdat aan de schepping, die in hem haar hoogtepunt bereikte, bij zijn dood een einde zou komen.[1]

Deze kabbalistische opvatting wordt hier geciteerd om aan te tonen dat deze naar de geest volkomen overeenkomt met de oosterse leer. Verklaar of voltooi de leer van de zeven zonnen met de zeven stelsels van de *bestaansgebieden*, waarvan de 'zonnen' de centrale lichamen zijn, en men heeft de zeven engelensferen, waarvan de 'menigte', collectief gezien, de (241)
goden van die sferen zijn.[2] Ze zijn de hoofdgroep, verdeeld in vier klassen, van de *niet-lichamelijke* tot de halflichamelijke; deze klassen zijn direct verbonden met onze mensheid – hoewel wat vrijwillige verbinding en functies betreft, op heel verschillende manieren. Het zijn drie klassen, verenigd door de vierde (de eerste en hoogste), die in de zojuist geciteerde kabbalistische leer de 'centrale zon' wordt genoemd. Dit is het grote verschil tussen de Semitische en de Indo-Europese kosmogonie: de ene verstoffelijkt en vermenselijkt de mysteries van de natuur; de andere vergeestelijkt de stof, en haar fysiologie wordt altijd dienstbaar gemaakt aan de metafysica. Hoewel dus het zevende beginsel de mens bereikt door alle fasen van het zijn heen, zuiver als een ondeelbaar element en een onpersoonlijke eenheid,

---

centrum van aantrekking van onze zon en ons stelsel – wordt door de occultisten van het Oosten anders opgevat. Terwijl de westerse en joodse kabbalisten (en zelfs enkele vrome hedendaagse astronomen) beweren dat de godheid in het bijzonder in deze zon aanwezig is – en de wilsuitingen van God daaraan toeschrijven – beweren de oosterse ingewijden dat de 'centrale zon'– omdat de *bovengoddelijke* essentie van het onbekende absolute op elk gebied en op elke plaats gelijkelijk aanwezig is – eenvoudig het centrum is van de universele levenselektriciteit, het reservoir waarin die goddelijke straling, die bij het begin van elke *schepping* al is gedifferentieerd, is geconcentreerd. Hoewel nog in een laya-, of neutrale, toestand, is het toch het ene aantrekkende en ook het eeuwig uitstralende levenscentrum.

[1] Henry Pratt, *New Aspects of Life and Religion*, 1886, blz. 287-9.

[2] Zie deel 1, toelichting op stanza 7, blz. 241ev.

gaat het door (de kabbala zegt *uit*) de centrale spirituele zon en de tweede groep (de *pool*zon), die beide op de mens zijn ātman uitstralen. Groep *drie* (de equatoriale zon) verbindt de buddhi met ātman en de hogere eigenschappen van manas, terwijl groep vier (de geest van onze zichtbare zon) hem voorziet van zijn manas en het voertuig daarvan – het kāmarūpa, of lichaam van begeerten en verlangens, de twee elementen van ahaṃkāra die *geïndividualiseerd bewustzijn* ontwikkelen – het persoonlijke ego. Ten slotte is het de geest van de aarde in zijn drievoudige eenheid die het fysieke lichaam opbouwt door er de geesten van het leven naartoe te trekken en zijn liṅgaśarīra te vormen.

Omdat alles cyclisch verloopt, de evolutie van de mens evenals al het andere, wordt de volgorde waarin hij wordt voortgebracht volledig beschreven in de oosterse leringen, terwijl de kabbala alleen maar erop zinspeelt. Het *Boek van Dzyan* zegt over de oorspronkelijke mens, toen deze eerst door 'degenen zonder botten', de onlichamelijke schepper werd geprojecteerd: '*Eerst werd de adem, toen buddhi en de schaduwzoon* (het lichaam) 'GESCHAPEN'. *Maar waar was de spil* (het middenbeginsel, manas)? *De mens is gedoemd. Wanneer het ondeelbare* (het ongedifferentieerde element) *en het vāhana* (buddhi) – *de oorzaak van het oorzaakloze – alleen zijn, maken ze zich los van het gemanifesteerde leven*', '*tenzij ze worden verbonden en bijeengehouden door het middenbeginsel, het voertuig van het persoonlijke bewustzijn van* JĪVA', verklaart de Toelichting. Met andere woorden, de twee hogere beginselen *kunnen op aarde geen individualiteit hebben*, kunnen geen *mens* zijn, tenzij er (a) het denkvermogen is, het manas-ego, om zichzelf te kennen, en (b) de aardse *onechte* persoonlijkheid, of het lichaam van egoïstische verlangens en persoonlijke wil, om het geheel aan de fysieke vorm van de mens te hechten als rond een spil (wat deze in feite ook is). Het *vijfde* en het *vierde* beginsel[1] – manas en kāmarūpa – bevatten de tweeledige persoonlijkheid: het werkelijke onsterfelijke ego (*als dit zich met de beide hogere verenigt*) en de onechte en vergankelijke persoonlijkheid, het māyāvi of zogenaamde
(242) astrale lichaam, of de *dierlijk-menselijke* ziel – die nauw met elkaar moeten zijn verbonden om een *volledig* aards bestaan te kunnen hebben. Laat de spirituele monade van een Newton, geënt op die van de grootste heilige op aarde, incarneren in een fysiek lichaam, zo volmaakt als men zich maar kan denken – d.w.z. in een lichaam met twee of zelfs drie beginselen, dat bestaat uit zijn sthūlaśarīra, prāṇa (levensbeginsel) en liṅgaśarīra – maar zonder het middelste en het vijfde beginsel, en u zult *een idioot* hebben

[1] Het vierde en vijfde van *beneden* af, te beginnen bij het fysieke lichaam; het derde en het vierde als we vanaf ātman rekenen.

geschapen; op zijn best een mooie, zielloze, lege en onbewuste verschijning. Voor 'cogito, ergo sum' is in de hersenen van zo'n wezen geen plaats, in elk geval niet op dit gebied.

Er zijn echter onderzoekers die al langgeleden de filosofische betekenis hebben begrepen die ten grondslag ligt aan de door de roomse kerk zo mishandelde en verminkte allegorie van de *gevallen* engelen. 'Het rijk van de geesten en van spirituele actie die voortvloeit en resulteert uit een spirituele wilsuiting, staat buiten en tegenover het rijk van [goddelijke] zielen en van goddelijke actie.'[1] Zoals in de tekst van de Toelichting 14 staat:

'*Het gelijke brengt bij het ontstaan van het zijn het gelijke voort en meer niet, en de evolutie met haar beperkte voorwaardelijke wetten komt later. De op zichzelf bestaanden*[2] *worden* SCHEPPINGEN *genoemd, want ze verschijnen in de geest-straal, gemanifesteerd door het vermogen dat inherent is aan zijn* ONGEBOREN *natuur, die buiten tijd en* (beperkte of voorwaardelijke) *ruimte staat. Aardse voortbrengselen, bezield en onbezield, waaronder de mensheid, worden ten onrechte schepping en schepselen genoemd: ze zijn de ontwikkeling* (evolutie) *van de afzonderlijke elementen.*'

En verder:

'*De hemelse rūpa* (dhyāni-chohan) *schept* (de mens) *naar zijn eigen vorm; het is een proces van spirituele ideatie dat volgt op de eerste differentiatie en het ontwaken van de universele* (gemanifesteerde) *substantie; die vorm is de ideële schaduw van zichzelf: en dit is* DE MENS VAN HET EERSTE RAS.'

Om het nog duidelijker uit te drukken, en de verklaring tot deze aarde te beperken: het was de plicht van de eerste 'gedifferentieerde ego's' – de kerk noemt hen aartsengelen – de oerstof met de evolutionaire impuls te doordringen en haar krachten te leiden bij het vorm geven aan haar voortbrengselen. Dit wordt bedoeld met de zin in zowel de oosterse als de westerse overlevering: 'De engelen werden *bevolen te scheppen*.' Nadat de aarde door de *lagere* en meer stoffelijke krachten was gereedgemaakt, en haar drie rijken goed op weg waren 'vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen', werden de hogere machten, de aartsengelen of dhyānī's, door de evolutiewet gedwongen naar de aarde af te dalen om de kroon van de evolutie te bouwen – DE MENS. De 'door zichzelf geschapenen' en de 'op zichzelf bestaanden' projecteerden aldus hun bleke schaduwen; maar de derde (243)
groep, de vuurengelen, *kwamen in opstand en weigerden* zich bij hun mededeva's aan te sluiten.

---

[1] Henry Pratt, *New Aspects of Life and Religion*, 1886, blz. 233.

[2] Engelachtige, spirituele essenties, wat hun wezen betreft onsterfelijk, want onvoorwaardelijk in eeuwigheid, periodiek en voorwaardelijk in hun manvantarische manifestaties.

De exoterie van de hindoes stelt hen allen als yogī's voor, die door hun vroomheid werden geïnspireerd om te weigeren te *scheppen*, omdat ze eeuwig kumāra's wilden blijven, 'maagdelijke jongelingen', om zo mogelijk hun mede-deva's vóór te zijn op weg naar nirvāṇa – de uiteindelijke bevrijding. Maar volgens de esoterische interpretatie was het een zelfopoffering voor het welzijn van de mensheid. De 'opstandelingen' wilden geen willoze onverantwoordelijke mensen scheppen, zoals de 'gehoorzame' engelen deden; ook konden ze de mensen niet slechts de tijdelijke weerspiegelingen van hun eigen eigenschappen schenken; want zelfs laatstgenoemde, die tot een ander en zoveel hoger bewustzijnsgebied behoren, zouden de mens nog steeds onverantwoordelijk laten, en dus elke mogelijkheid van verdere vooruitgang verhinderen. Er is geen spirituele en psychische evolutie mogelijk op aarde – het laagste en stoffelijkste gebied – voor iemand die op dat gebied althans in wezen *volmaakt* is en geen verdienste of schuld kan opbouwen.

Als de mens de bleke schaduw van de inerte, onveranderlijke en bewegingloze perfectie was gebleven, de enige negatieve en passieve eigenschap van het werkelijke *ik ben die ik ben*, dan zou hij gedoemd zijn het leven op aarde door te brengen als in een zware droomloze slaap, en daarom op dit gebied een mislukking zijn. De wezens die, of het wezen dat, men collectief elohim noemt, en het eerst (zo al ooit) de wrede woorden uitspraken 'Zie, de mens is geworden *als een van ons*, en kent goed en kwaad; en nu, laat hij niet zijn hand uitsteken en ook van de levensboom nemen en eten en eeuwig leven',[1] moeten in feite Ialdabaoth, de demiurg van de nazarenen, zijn geweest, die was vervuld van woede en jaloezie tegenover zijn eigen schepsel, van wie de weerspiegeling de Ophiomorphos schiep. In dit geval is het alleen maar natuurlijk – zelfs vanuit het gezichtspunt van de letterknecht – om Satan, de slang van *Genesis*, op te vatten als de werkelijke schepper en weldoener, de vader van de spirituele mensheid. Want hij was de 'boodschapper van het licht', de helder stralende Lucifer, die de ogen opende van de automaat die, zoals men beweert, door Jehovah was *geschapen*; en hij die het eerst fluisterde 'op de dag dat u ervan eet, zult u zijn als de elohim, en goed en kwaad kennen',[2] kan alleen in het licht van een verlosser worden beschouwd. Hij was een 'tegenstander' van Jehovah, de '*zich belichamende* geest', en blijft in de esoterische waarheid nog steeds de eeuwig liefhebbende 'boodschapper' (de engel), de serafijnen en cherubijnen, die beide heel goed *wisten* en nog meer *liefhadden*, en die ons spirituele in plaats van fysieke onsterfelijkheid schonken – laatstgenoemde was een soort *statische* onsterfelijkheid die de mens zou hebben veranderd in een nooit stervende 'wandelende jood'.

---

[1] *Genesis* 3:22.
[2] *Genesis* 3:5.

Zoals in *The Gnostics and Their Remains* van King wordt verteld, was Ialdabaoth, die door verschillende sekten werd beschouwd als de god van Mozes, geen zuivere geest; hij was eerzuchtig en trots, en terwijl hij het spirituele licht van de middenruimte, dat zijn moeder Sophia-Achamoth hem aanbood, verwierp, zette hij zich aan het scheppen van een eigen wereld. Geholpen door zijn zonen, de zes planeetgeesten, vormde hij de mens, maar deze bleek een mislukking te zijn. Het was een monster, zonder (244)
ziel, onwetend, en op handen en voeten over de grond kruipend als een stoffelijk beest. Ialdabaoth was gedwongen zijn spirituele moeder om hulp te smeken. Ze zond hem een straal van haar goddelijke licht, en schonk zo de mens leven en verleende hem een ziel. En nu begon de vijandschap van Ialdabaoth tegen zijn eigen schepsel. Doordat de mens de impuls van het goddelijk licht volgde, steeg hij hoger en hoger in zijn aspiraties; al heel snel begon hij het beeld te vertonen, niet van zijn schepper Ialdabaoth, maar van het hoogste wezen, de 'oorspronkelijke mens', Ennoia. Toen raakte de demiurg vervuld van woede en jaloezie, en terwijl hij zijn jaloerse blik vestigde op de afgrond van de stof, werden zijn door begeerte vergiftigde blikken plotseling als in een spiegel weerkaatst; het spiegelbeeld kwam tot leven, en daar verrees uit de afgrond Satan, de slang, Ophiomorphos – 'de belichaming van jaloezie en sluwheid. Hij is de vereniging van alles wat het laagst is in de stof, met de haat, de jaloezie en de list van een spirituele intelligentie.'[1] Dit is de exoterische weergave van de gnostici, en de allegorie, al is het een *sektarische* versie, geeft veel te denken, en schijnt levensecht te zijn. Het is de logische conclusie uit de letterlijke tekst van hoofdstuk 3 van *Genesis*.

Vandaar de allegorie van Promētheus, die het goddelijk vuur steelt om de mensen in staat te stellen bewust verder te gaan op het pad van spirituele evolutie, en zo het meest volmaakte *dier* op aarde verandert in een potentiële god, en hem vrijmaakt om 'het koninkrijk van de hemel met geweld te nemen'. Vandaar ook de *vloek* die door Zeus wordt uitgesproken over Promētheus, en door Jehovah-Ialdabaoth over zijn 'opstandige zoon', Satan. De koude, zuivere sneeuw van het Kaukasusgebergte en het onsterfelijke, verzengende vuur en de vlammen van een onblusbare hel. Twee polen, maar toch dezelfde gedachte; het tweevoudige aspect van een geraffineerde marteling: een *vuurverwekker* – het verpersoonlijkte symbool van Φωσφόρος van het astrale vuur en licht in de anima mundi (dat element waarvan de Duitse[2] materialistische filosoof Moleschott zei: 'Ohne *Phosphor* keine Gedanken', d.w.z. zonder fosfor geen gedachten), brandend in de laaiende

[1] Samengevat uit blz. 97-8, 2de ed., 1887.
[2] Noot vert.: Nederlandse!

vlammen van zijn aardse begeerten; de brand die wordt aangewakkerd door zijn *denken*, dat nu goed van kwaad kan onderscheiden, en toch is hij een slaaf van de begeerten van de aardse Adam en voelt de gier van de twijfel en het volledige bewustzijn aan zijn hart knagen – *werkelijk* een *Promētheus, omdat hij een bewuste* en daarom een *verantwoordelijke* entiteit is.[1] De vloek van het *leven* is groot, maar hoe weinig mensen zijn er, afgezien van enkele hindoe- en soefi-mystici, die alle martelingen van het bewuste leven, alle kwade kanten van een verantwoordelijk bestaan, zouden willen ruilen voor de onbewuste volmaaktheid van een passief (objectief) *onlichamelijk* bestaan, of zelfs voor de universele statische inertie die wordt verpersoonlijkt door Brahmā tijdens zijn 'nachtelijke' rust. Want, om een knap artikel
(245) te citeren van iemand[2] die de gebieden van bestaan en bewustzijn met elkaar verwarde, en daarvan het slachtoffer werd:

> Satan [of Lucifer] vertegenwoordigt de *actieve*, of, zoals Jules Baissac het noemt, de 'middelpuntvliedende' energie van het heelal [in kosmische zin]. Hij is vuur, licht, leven, strijd, inspanning, gedachte, bewustzijn, vooruitgang, beschaving, vrijheid, onafhankelijkheid. Tegelijkertijd is hij pijn, de reactie op de *vreugde* van daden, en de *dood*, de omwenteling van het *leven*; hij is Satan, die brandt in zijn eigen hel, voortgebracht door de heftigheid van zijn eigen stuwkracht – de expansieve ontbinding van de nevelvlek die zich moet verdichten tot nieuwe werelden. En terecht wordt hij telkens opnieuw weerhouden door de eeuwige *inertie* van de *passieve* energie van de kosmos – het onverbiddelijke 'IK BEN' – de vuursteen waaruit de vonken worden geslagen. Terecht worden hij . . . en zijn aanhangers . . . prijsgegeven aan de 'zee van vuur', want in de *zon* [in de kosmische allegorie in slechts één betekenis], de levensbron in *ons* stelsel, worden ze gezuiverd (ontbonden) en gekarnd om ze voor een nieuw leven (de opstanding) geschikt te maken; die *zon* die, als de oorsprong van het actieve beginsel van onze aarde, tegelijk het *thuis* en de *oorsprong* van de wereldse Satan is. . . .
>
> De juistheid van de algemene theorie van Baissac [in *Satan ou le Diable*] blijkt verder uit het bekende feit dat koude een 'middelpuntzoekende' werking

---

[1] De geschiedenis van Promētheus, karma, en het menselijk bewustzijn, vindt men verderop in dit boek.

[2] Een Engelsman die door zijn grillige genie werd gedood. Hij was de zoon van een protestantse geestelijke, en werd mohammedaan, toen een fervente atheïst, en nadat hij een *meester*, een guru, had ontmoet, werd hij een mysticus; toen een theosoof die twijfelde en wanhoopte; daarna gaf hij de *witte* magie op voor de *zwarte*, werd krankzinnig en sloot zich aan bij de roomse kerk. Toen veranderde hij weer van mening, vervloekte deze kerk, werd opnieuw atheïst, en stierf terwijl hij de mensheid, de kennis, en God, in wie hij niet meer geloofde, vervloekte. In het bezit van alle esoterische gegevens om zijn 'Oorlog in de hemel' te schrijven, maakte hij er een halfpolitiek artikel van, waarin hij Malthus met Satan, en Darwin met het astrale licht in verband bracht. Vrede zij zijn *schil*. Hij vormt een waarschuwing voor de chela's die tekortschieten. Zijn vergeten graf is nu te vinden op de islamitische begraafplaats van de Junagadh, Kathiawar, in India.

heeft. Onder invloed van kou trekt alles samen. . . . Het leven gaat *in winterslaap*, of sterft, het denken bevriest, en het vuur wordt gedoofd. Satan is onsterfelijk in zijn eigen vuurzee – alleen in het 'Niflheim' [de koude hel uit de Scandinavische *Edda's*] van het 'IK BEN' kan hij niet bestaan. Maar ondanks dat alles is er een soort *onsterfelijk* bestaan in het Niflheim, en dat bestaan moet *pijnloos en vredig* zijn, want het is *onbewust en inactief*. In het koninkrijk van Jehovah [als deze god alles is wat de joden en christenen over hem beweren] is er geen ellende, geen oorlog, geen huwen en uithuwelijken, geen verandering, geen *individueel bewustzijn*.[1] Alles wordt opgenomen in de geest van de Almachtige. *Het is ontegenzeglijk een koninkrijk van vrede en loyale onderwerping, zoals dat van de 'aartsrebel' er een is van oorlog en revolutie. . . .* Het [eerstgenoemde] (246)
is in feite wat de theosofie nirvāṇa noemt. Maar de theosofie leert ook dat, als de scheiding van de *oerbron eenmaal heeft plaatsgevonden*, hereniging alleen kan worden bereikt *door wilsinspanning* – wat in de betekenis van dit artikel beslist *satanisch* is.[2]

Dit is vanuit het standpunt van het orthodoxe rooms-katholicisme inderdaad 'satanisch', want dankzij de oervorm van de latere christelijke duivel – de stralende aartsengelen, dhyāni-chohans, die weigerden te scheppen, omdat ze wilden dat de mens *zijn eigen schepper* en een onsterfelijke god *zou worden* – kunnen de mensen nirvāṇa en de haven van de hemelse goddelijke vrede bereiken.

Om dit nogal uitvoerige commentaar te besluiten: de geheime leer zegt dat de vuurdeva's, de rudra's, en de kumāra's, de 'maagd-engelen' (waartoe de aartsengelen Michaël en Gabriël beiden behoren), de goddelijke 'rebellen' – door de *allesmaterialiserende* en positivistische joden de nachash of 'misdeelden' genoemd – de voorkeur gaven aan de *vloek* van *incarnatie* en de lange cyclussen van aards bestaan en wedergeboorten, boven het aanschouwen van de ellende (zelfs als deze *onbewust* is) van de wezens (die als schaduwen uit hun broeders werden ontwikkeld) door de halfpassieve energie van hun al te *spirituele* scheppers. Als 'het gebruik dat de mens van het leven maakt zo moet zijn dat hij het Zelf noch verdierlijkt noch vergeestelijkt, maar het *vermenselijkt*',[3] dan moet hij, voordat hij dat kan

---

[1] De schrijver spreekt over de *actieve*, *strijdende*, vervloekende Jehovah alsof hij een synoniem van parabrahman is! We hebben uit dit artikel geciteerd om te laten zien waar het van de theosofische leringen afwijkt; anders kon het wel eens tegen ons worden geciteerd, zoals gewoonlijk gebeurt met alles wat in *The Theosophist* wordt gepubliceerd.

[2] Mirza Moorad Alee Beg, 'The war in heaven', *The Theosophist*, december 1881, blz. 68&vn.

[3] H. Pratt, *New Aspects of Life and Religion*, 1886, titelpagina, blz. iii. Dr. H. Pratt zegt bij het uitleggen van de kabbala: 'De geest was voor de mens [of beter gezegd voor de joodse rabbi?] een lichaamloos, onbelichaamd, of misdeeld, en ontaard wezen, en werd daarom aangeduid door het ideogram nachash, 'misdeeld'; hij werd voorgesteld als ver-

doen, eerst als *mens* en niet als engel worden geboren. Daarom offerden de hemelse yogī's zich volgens de overlevering vrijwillig op om de mensheid – die oorspronkelijk een goddelijke en volmaakte schepping was – te verlossen, en haar te voorzien van menselijke affecties en aspiraties. Hiervoor moesten ze hun natuurlijke positie opgeven, naar onze bol afdalen, en daar tijdens de hele mahāyuga-cyclus verblijven, en zo hun onpersoonlijke individualiteiten voor individuele persoonlijkheden verwisselen – de zaligheid van een siderisch bestaan voor de vloek van het aardse leven. Dit vrijwillige offer van de vurige engelen, die gekenmerkt werden door *kennis* en *liefde*, werd door de exoterische theologieën omgewerkt tot de bewering dat 'de opstandige engelen uit de hemel werden geslingerd naar de duisternis van de hel' – onze aarde. De hindoefilosofie geeft een aanwijzing over de waarheid door te verkondigen dat de asura's die door Śiva werden omlaaggeslingerd, zich slechts in een *tussenliggende toestand* bevonden, waarin ze zich voorbereiden op hogere graden van zuivering
(247) en verlossing uit hun ellendige toestand; maar de christelijke theologie, die beweert zich te baseren op de rots van goddelijke liefde, barmhartigheid, en rechtvaardigheid van hem die ze als haar verlosser aanroept, heeft, om die bewering op paradoxale manier kracht bij te zetten, het troosteloze dogma van de hel uitgevonden, die Archimēdēs-hefboom van de roomskatholieke filosofie.

De rabbijnse wijsheid – en er is er geen die positiever, materialistischer, of grof-aardser is, omdat ze alles verlaagt tot fysiologische mysteries – noemt die wezens de 'Boze'; en de kabbalisten noemen ze nachash, 'misdeelden', zoals al is gezegd, en de *zielen* die, *nadat ze in de hemel van de Heilige waren vervreemd*, zich bij de dageraad van hun bestaan in een afgrond hebben gestort, vooruitlopend op de tijd dat ze naar de aarde moeten afdalen.[1]

En laten we direct opmerken dat we geen aanmerkingen hebben op de *Zohar* en de kabbala in hun juiste interpretatie – want dat is de onze – maar alleen op de grove, *pseudo*-esoterische verklaringen van laatstgenoemde, en vooral die van de christelijke kabbalisten.

'*Onze aarde en de mens*', zegt de Toelichting, '*zijn de voortbrengselen*

---

schijnend aan de mens en hem verleidend: mannen door de vrouw . . . In de afbeelding van deze nachash werd de geest weergegeven door een slang; deze werd, omdat ze *ledematen mist*, beschouwd als een misdeeld, verdorven en ontaard wezen' (blz. 234-5). Als het ene symbool naast het andere wordt gezet, zouden sommigen aan dat van de slang – het symbool van wijsheid en eeuwigheid, al mist ze ook ledematen – de voorkeur geven boven de jod (י) – het dichterlijke ideogram van Jehovah in de kabbala, de god van het mannelijke symbool van de voortplanting.

[1] *Zohar*, 3:61c.

van de drie vuren' – waarvan de drie namen in het Sanskriet overeenkomen met '*het elektrische vuur, het zonnevuur, en het vuur dat door wrijving wordt voortgebracht*'. Deze drie vuren zijn, op de kosmische en menselijke gebieden toegepast, geest, ziel, en lichaam, de drie hoofdbeginselen met hun vier verdere verdelingen. Deze variëren met de scholen, en worden – al naar hun toepassingen – de upādhi's en de voertuigen, of de noumena hiervan. In de exoterische verhalen worden ze verpersoonlijkt door de 'drie zonen van onovertroffen schittering en pracht'[1] van Agni Abhimānin, de oudste zoon van Brahmā, de *kosmische* LOGOS, bij Svāhā, een van de dochters van Daksha[2]. In metafysische zin betekent het 'vuur van de wrijving' de vereniging van buddhi, het zesde, en manas, het vijfde beginsel, die zo worden verenigd of tot één samengevoegd, waarbij het vijfde gedeeltelijk opgaat in en deel gaat uitmaken van de monade. In fysieke zin houdt het verband met de *scheppende vonk*, of kiem, die de mens bevrucht en verwekt. De drie vuren (waarvan de namen Pāvaka, Pavamāna en Śuchi zijn) werden, zo zegt men, door een vloek van Vasishṭha, de grote wijze, veroordeeld 'om telkens opnieuw te worden geboren'.[3] Dit is duidelijk genoeg.

Daarom zegt men dat de VLAMMEN, waarvan in de exoterische boeken de functies worden verward, en die afwisselend prajāpati's, pitri's, manu's, asura's, rishi's, kumāra's[4], enz., worden genoemd, persoonlijk incarneren (248)
in het derde wortelras en zo 'telkens opnieuw worden geboren'. In de esoterische leer worden ze gewoonlijk de asura's genoemd, of de asura-devatā's of pitar-devatā's (goden), want, zoals gezegd, ze waren eerst goden – en wel de hoogste – voordat ze '*niet*-goden' werden, en van geesten van de hemel waren vervallen tot geesten van de aarde[5] – let op, *in exoterische zin*, volgens het orthodoxe dogma.

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:10; Wilson, deel 1, blz. 155-6.

[2] Daksha, de 'intelligente, de bekwame'. 'Deze naam gaat meestal samen met het denkbeeld van *scheppende kracht*.' Hij is een zoon van Brahmā en Aditi, en volgens andere versies een uit zichzelf geboren kracht, die evenals Minerva uit het lichaam van zijn vader tevoorschijn kwam. Hij is het hoofd van de prajāpati's – de heren of scheppers van het zijn. In het *Vishṇu-Purāṇa* zegt Parāśara over hem: 'In elke kalpa (of manvantara) worden Daksha en de rest geboren en weer vernietigd.' En de *Rig-Veda* zegt dat 'Daksha voortkwam uit Aditi en Aditi uit Daksha', een verwijzing naar de eeuwige cyclus van wedergeboorte van dezelfde goddelijke essentie.

[3] *Bhāgavata-Purāṇa*, 4:24:4.

[4] Geen van deze klassen verschilt van de pitri's of voorouders, zoals *Manu* (3:284) zegt. 'De wijzen noemen onze vaders vasu's, onze grootvaders van vaderszijde rudra's, onze overgrootvaders van vaderszijde āditya's; dit is overeenkomstig een tekst van de *Veda's*', of, zoals een andere vertaling luidt, 'dit is een eeuwige vedische tekst'.

[5] Hetzelfde gold voor de Chaldeeuwse theogonie, zoals door wijlen G. Smith in de

Geen theoloog of oriëntalist kan ooit de stambomen van de prajāpati's, de manu's, en de rishi's begrijpen, en evenmin hun directe verband – of beter gezegd hun wisselwerking – met de goden, tenzij hij de sleutel heeft tot de oude oorspronkelijke kosmogonie en theogonie, die alle volkeren aanvankelijk gemeenschappelijk hadden. Al deze goden en halfgoden worden in verschillende kalpa's en als verschillende personen op aarde wedergeboren; ieder van hen *heeft* bovendien *een duidelijk omlijnd karma, waarbij elk gevolg wordt toegeschreven aan zijn oorzaak*.

Voordat andere stanza's konden worden verklaard, was het absoluut noodzakelijk om aan te tonen dat de zonen van de 'duistere wijsheid', hoewel identiek met de aartsengelen die de theologie de 'gevallenen' noemt, even goddelijk en zuiver zijn als – en zelfs meer dan – alle Michaëls en Gabriëls die in de kerken zo worden verheerlijkt. Het 'Oude Boek' geeft verschillende bijzonderheden over het astrale leven, die op dit moment voor de lezer volstrekt niet begrijpelijk zouden zijn. Deze kunnen daarom misschien beter voor een latere verklaring worden bewaard, en aan het eerste en tweede ras kan nu slechts kort aandacht worden besteed. Dat geldt niet voor het derde ras – het wortelras dat zich in geslachten verdeelde, en als eerste werd voorzien van de rede. Omdat de mens zich tegelijk met de aardbol ontwikkelt, en laatstgenoemde meer dan 100.000.000 jaar geleden 'een vaste korst had gekregen', was het eerste menselijke onderras al begonnen zich te materialiseren of als het ware te verstevigen. Maar, zoals de stanza het uitdrukt, '*de innerlijke mens* (de bewuste entiteit) *bestond niet*'. Volgens het occultisme komt deze 'bewuste entiteit' uit, en in veel gevallen *is* ze zelfs, de essentie zelf van de hoge intelligenties die door de onfeilbare wet van de karmische evolutie werden veroordeeld om in dit manvantara te reïncarneren.

(249) (*b*) Śloka 39 heeft uitsluitend betrekking op de indeling van de rassen. Strikt genomen verkondigt de esoterische filosofie een aangepaste vorm van polygenese. Want hoewel ze aan de mensheid één oorsprong toeschrijft, in die zin dat haar voorvaderen of 'scheppers' allen goddelijke wezens waren – hoewel van verschillende klassen of graden van volmaaktheid in hun hiërarchie – werden de mensen niettemin in zeven verschillende centra van het continent van die tijd geboren. Hoewel ze allemaal één gemeen-

---

literatuur van de Babylonische cilinders is ontdekt. Ishtar, 'de oudste van hemel en aarde'. Onder hem stonden de igigi of engelen van de hemel, en de anūnnaki of engelen van de aarde. Daar weer onder waren verschillende klassen van geesten en 'genii', sadu, vadukku, ekimu, en gallu genoemd – waarvan sommige goed waren, en sommige slecht. (Zie G. Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 54.)

schappelijke oorsprong hadden, waren, om de genoemde redenen, hun mogelijkheden en verstandelijke vermogens, hun uiterlijke of fysieke vormen, en hun toekomstige eigenschappen toch heel verschillend.[1] Over hun huidskleur wordt in het *Liṅga-Purāṇa* een veelzeggende allegorie verteld. De kumāra's – de zogenaamde rudra-goden (zie verderop) – worden beschreven als incarnaties van Śiva, de *vernietiger* (van *uiterlijke vormen*), ook Vāmadeva genoemd. Laatstgenoemde komt in elk groot manvantara als een kumāra, de 'eeuwige ongehuwde', de kuise maagdelijke jongeling, voort uit Brahmā, en 'wordt weer vier' – een verwijzing naar de *vier grote afdelingen van* de mensenrassen, wat huidskleur en type betreft, en de belangrijkste drie varianten hiervan. In de 29ste kalpa – in dit geval een verwijzing naar de transformatie en evolutie van de menselijke vorm die door Śiva telkens wordt vernietigd en periodiek opnieuw wordt gevormd, tot aan het grote keerpunt van het manvantara ongeveer halverwege het vierde (Atlantische) ras – wordt Śiva, als Śvetalohita, de *oer*-kumāra, van maankleurig, *wit*; in zijn volgende transformatie is hij *rood* (en hierin verschilt de exoterische versie van de esoterische leer); in de derde *geel*; en in de vierde *zwart*.

De esoterie rangschikt deze zeven variaties met hun vier grote afdelingen in maar *drie* verschillende oorspronkelijke rassen – omdat ze het eerste ras niet in de beschouwing betrekt; dit had namelijk type noch kleur, en nauwelijks een objectieve, hoewel reusachtige vorm. De evolutie van deze rassen, hun vorming en ontwikkeling, verliepen gelijktijdig en parallel met de evolutie, formatie, en ontwikkeling van drie geologische lagen, en de menselijke huidskleur werd in dezelfde mate daardoor beïnvloed als door de klimaten van die zones. Ze noemt drie grote afdelingen, de ROOD-GELE, de ZWARTE, en de BRUIN-WITTE.[2] De Indo-Europese rassen bijvoorbeeld, die nu variëren van donkerbruin, bijna zwart, rood-bruin-geel, tot de witste roomkleur, hebben toch alle een en dezelfde afkomst – het vijfde wortelras – en komen voort uit één enkele voorouder. Deze wordt in de *exoterie* van de (250)
hindoes aangeduid met de soortnaam Vaivasvata-manu; men moet bedenken dat laatstgenoemde het collectieve wezen is, de wijze, van wie men zegt dat

[1] Sommige hoger, andere lager, *al naar gelang het karma* van de verschillende reïncarnerende monaden, die niet alle in hun vorige leven in andere werelden dezelfde graad van zuiverheid konden hebben. Dit verklaart de verschillen tussen de rassen, de inferioriteit van primitieve stammen, en andere menselijke soorten.

[2] 'Er zijn', zegt Topinard (Engelse uitgave (blz. 344) van *L'anthropologie*, met een voorwoord van prof. Broca), 'DRIE fundamentele kleurelementen in het menselijk organisme – namelijk *rood*, *geel*, en *zwart*, die, in telkens andere hoeveelheden vermengd met het wit van de weefsels, de talrijke schakeringen laten ontstaan die men in de menselijke familie aantreft.' Ook hier ondersteunt de wetenschap ongewild het occultisme.

hij meer dan 18.000.000 jaar geleden leefde, en ook 850.000 jaar geleden – in de tijd van het verzinken van de laatste overblijfselen van het grote continent Atlantis[1] – en dat hij zelfs *nu* in zijn mensheid leeft.[2] Lichtgeel is de kleur van het eerste mensenras met een VASTE VORM, dat verscheen na het punt halverwege het derde wortelras (*nadat* het tot voortplanting was vervallen – zoals zojuist is uitgelegd), toen het de laatste veranderingen onderging. Want pas in die tijd vond de laatste transformatie plaats, die de mens voortbracht zoals hij nu is, alleen op een grotere schaal. Dit ras bracht het vierde ras voort; 'Śiva' veranderde dat deel van de mensheid dat 'zwart van zonde' werd, geleidelijk in *rood-gele* (waarvan de Indianen en Mongolen de nakomelingen zijn) en ten slotte in bruin-witte rassen – die nu, samen met de gele rassen, de grote meerderheid van de mensheid vormen. De allegorie in het *Liṅga-Purāṇa* is opmerkelijk, omdat hieruit de grote etnologische kennis van de Ouden blijkt.

Wanneer er wordt gesproken over 'de laatste transformatie', laat de lezer zich dan afvragen: als die 18.000.000 jaar geleden plaatsvond, hoeveel miljoenen jaren moeten er dan nodig zijn geweest om dat eindstadium te bereiken? En als de mens, terwijl hij geleidelijk vaster werd, zich parallel ontwikkelde met de aarde, hoeveel miljoenen jaren moeten dan zijn verstreken tijdens het *eerste*, het *tweede*, en de eerste helft van het *derde* ras? Want de aarde verkeerde in een betrekkelijk etherische toestand vóór ze haar uiteindelijke vaste staat bereikte. De oude leringen zeggen ons bovendien dat tijdens de middenperiode van het Lemuro-Atlantische ras, drieënhalf ras na het ontstaan van de mens, de aarde, de mens en alles wat op de bol was, een nog grovere en materiëlere aard had, terwijl onder andere koralen en sommige schelpen nog in een half geleiachtige astrale toestand verkeerden. De cyclussen die daarna zijn doorlopen, hebben ons al verder gebracht op de tegenovergestelde opgaande boog, enkele stappen in de richting van onze *dematerialisatie*, zoals de spiritisten zouden zeggen. De aarde, wijzelf, en alle dingen zijn sindsdien minder hard geworden – zelfs onze hersenen. Maar enkele theosofen hebben het bezwaar gemaakt dat een etherische aarde, zelfs ongeveer 15 of 20.000.000 jaar geleden, *niet in overeenstemming is met de geologie*, die ons leert dat er '*in de vroegste*

---

[1] Men moet bedenken dat de 'laatste overblijfselen' waarover hier wordt gesproken, betrekking hebben op die gedeelten van het 'grote continent' die nog waren overgebleven, en niet op een van de talrijke eilanden die tegelijk met het continent bestonden. Het 'eiland' van Plato bijvoorbeeld was een van die overblijfselen; de andere waren in verschillende tijdperken al eerder verzonken. Een occulte 'overlevering' leert dat zulke overstromingen telkens optreden als er een verduistering van de 'spirituele zon' is.

[2] Zie hierna over wortel- en zaadmanu's, in 'De oorspronkelijke manu's van de mensheid', blz. 346ev.

eeuwen van de geologische tijd, zelfs van de oudste paleozoïsche gesteenten', winden hebben gewaaid, regens zijn gevallen, golven op de kust zijn gebroken, zand zich verplaatste en ophoopte, enz., kortom dat alle natuur- (251)
lijke oorzaken die nu actief zijn, ook toen werkten. Hierop geven we de volgende antwoorden. *Ten eerste*, welke datum kent de geologie toe aan die 'oudste paleozoïsche gesteenten'? En *ten tweede*, waarom konden er geen winden waaien, regens vallen, en golven (blijkbaar *van koolzuur*, zoals de wetenschap lijkt aan te nemen) breken op de kust van een halfastrale, of stroperige, aarde? Het woord 'astraal' betekent in het occulte spraakgebruik niet noodzakelijkerwijs ijl als rook, maar veeleer 'sterachtig', stralend of doorzichtig, in talloze verschillende graden, uiteenlopend van een heel wazige tot een stroperige toestand, zoals zojuist werd opgemerkt.

Maar er wordt nog een bezwaar gemaakt: hoe kon een astrale *aarde* de andere planeten in dit stelsel beïnvloeden? Zou het hele proces niet in de war raken als de aantrekking van één planeet plotseling zou wegvallen? Het bezwaar is duidelijk ongegrond, want ons stelsel bestaat uit oudere en jongere planeten, sommige dood (zoals de maan), andere in een vormingsproces, wat de astronomie daartegen ook aanvoert. Laatstgenoemde heeft, zover we weten, ook nooit verkondigd dat alle hemellichamen van ons stelsel tegelijk zijn ontstaan en zich tegelijk hebben ontwikkeld. De geheime leringen van deze kant van de Himālaya verschillen in dit opzicht van die van India. Het hindoe-occultisme leert dat de mensheid van Vaivasvata-manu ruim 18.000.000 jaar oud is. We bevestigen dit, maar alleen voor zover het de *fysieke*, of nagenoeg fysieke, mens betreft, die dateert van het einde van het derde wortelras. Vóór die tijd kan de MENS of zijn schimmige beeld, voor zover we weten, wel 300.000.000 jaar hebben bestaan. *Want ons zijn geen getallen verstrekt*; deze zijn en blijven, zoals in *Esoteric Buddhism* terecht wordt opgemerkt, het geheim van de meesters van de occulte wetenschap. Bovendien, terwijl de *Purāṇa's* van de hindoes over één Vaivasvata-manu spreken, zeggen wij dat er verschillende waren; de naam is immers een soortnaam (zie eerder).

Nu moeten we nog iets meer zeggen over de fysieke evolutie van de mens.

Oude leringen in de *Purāṇa's* en in *Genesis*: fysieke evolutie

De schrijfster kan niet *genoeg* bewijzen geven dat het hier beschreven stelsel van kosmogonie en antropogenie werkelijk bestond, dat de geschriften ervan werkelijk bewaard zijn gebleven, en dat dit stelsel zelfs in de heden-

daagse versies van de oude geschriften wordt weerspiegeld.

De *Purāṇa's* en de joodse heilige geschriften zijn gebaseerd op hetzelfde stelsel van evolutie dat, esoterisch gelezen en in moderne taal uitgedrukt, even wetenschappelijk zou blijken te zijn als veel van wat nu geldt als de allerlaatste ontdekkingen. Het enige verschil tussen de twee stelsels is dat
(252) de *Purāṇa's*, die evenveel en misschien meer aandacht besteden aan de oorzaken dan aan de gevolgen, meer verwijzen naar de prekosmische tijdperken en tijdperken vóór *Genesis* dan naar die van de zogenaamde schepping, terwijl de *Bijbel* maar een paar woorden over het eerstgenoemde tijdperk zegt, en zich direct stort in de stoffelijke ontstaansgeschiedenis en verdergaat met zijn allegorieën over het vijfde ras, terwijl de rassen *vóór Adam* vrijwel worden overgeslagen.

Welke aanvallen men ook richt op de volgorde van de schepping in *Genesis* – en naar de letter opgevat leent dit verhaal zich uitstekend voor kritiek[1] – wie de *Purāṇa's* van de hindoes leest, zal ondanks de allegorische overdrijvingen ontdekken dat ze geheel in overeenstemming met de natuurwetenschap zijn.

Zelfs wat oppervlakkig beschouwd de volstrekt onzinnige allegorie schijnt te zijn van Brahmā die de vorm van een everzwijn aanneemt om de aarde van onder de wateren te redden, vindt in de geheime toelichtingen een volkomen wetenschappelijke verklaring. Deze allegorie houdt verband met het telkens weer oprijzen en verzinken van de aardbodem, en met water en land die elkaar voortdurend afwisselen vanaf de vroegste tot de meest

---

[1] De ongelukkige poging van Gladstone om het verhaal van *Genesis* in overeenstemming te brengen met de wetenschap (zie *The Nineteenth Century*, 'Dawn of creation', nov. 1885, en de 'Proem to Genesis', jan. 1886) heeft hem een door Huxley geslingerde bliksem van Jupiter bezorgd. De letter van het verhaal rechtvaardigde zo'n poging niet, en zijn viervoudige orde of indeling van de bezielde schepping is een steen geworden die, in plaats van de vlieg op het hoofd van de slapende vriend te doden, de man zelf doodde. Gladstone heeft *Genesis* voorgoed vermoord. Maar dit bewijst niet dat er geen esoterie in aanwezig is. Het feit dat de joden en alle christenen, zowel de hedendaagse als de eerste sekten, het verhaal 2000 jaar lang *letterlijk* hebben opgevat, bewijst slechts hun onwetendheid; en het toont de grote vindingrijkheid en redactionele vaardigheid van de ingewijde rabbi's, die de twee verhalen – het *elohistische* en het *jehovistische* – esoterisch hebben samengesteld, en de betekenis ervan door de klinkerloze symbolen of woordtekens in de oorspronkelijke tekst opzettelijk hebben verward. De zes dagen – jom – van de schepping betekenen zes tijdperken van evolutie, en de zevende dat van het hoogtepunt van perfectie (niet van rust), en hebben betrekking op de zeven ronden en de zeven rassen met in elk een *specifieke* 'schepping', hoewel het gebruik van de woorden *boker*, dageraad of ochtend, en *ereb*, avondschemering – die esoterisch dezelfde betekenis hebben als saṃdhyā, schemering, in het Sanskriet – hebben geleid tot de beschuldiging van de grofste onwetendheid over de volgorde van de evolutie.

recente geologische tijdperken van onze bol; de huidige wetenschap leert ons namelijk dat negen tiende van de gesteentelagen van de aardkorst geleidelijk onder water zijn afgezet, op de bodem van de zeeën. Men veronderstelt dat de oude Indo-Europeanen helemaal niets hebben geweten van biologie, geologie, enz. Aan het joodse volk wordt daarentegen zelfs door zijn strengste criticus, een onverzoenlijke tegenstander van de *Bijbel*, de verdienste toegeschreven het denkbeeld van het monotheïsme 'eerder te hebben gevormd, en standvastiger te hebben behouden, dan alle andere *minder filosofische en meer immorele religies* [!!] van de oudheid'.[1] Terwijl in de bijbelse esoterie fysiologische seksuele mysteries symbolisch zijn weergegeven, en niet veel meer dan dat (iets waarvoor *heel weinig echte filosofie* (253)
nodig is), vindt men in de *Purāṇa's* echter de meest wetenschappelijke en filosofische 'dageraad van de schepping', die – als men haar onpartijdig zou ontleden en uit de sprookjesachtige allegorieën in duidelijke taal zou omzetten – zou aantonen dat de oude wetenschap de hedendaagse zoölogie, geologie, astronomie, en bijna alle takken van hedendaagse kennis, vóór was, en dat die wetenschappen in grote lijnen, hoewel niet zo gedetailleerd als nu, aan de filosofen bekend waren!

De purāṇische astronomie met al haar opzettelijke geheimhouding en verwarring, met het doel de niet-ingewijden op een dwaalspoor te brengen, was, zoals zelfs Bentley heeft aangetoond, een werkelijke wetenschap; en wie vertrouwd is met de mysteries van de sterrenkundige verhandelingen van de hindoes, zal kunnen bewijzen dat de hedendaagse theorieën over de voortgaande verdichting van nevelvlekken, nevelachtige sterren en zonnen, met daarnaast de nauwkeurigste details over de cyclische voortgang van de sterrenbeelden – veel nauwkeuriger dan de Europeanen zelfs nu hebben – voor chronologische en andere doeleinden, in India precies bekend waren.

Op het gebied van de geologie en de zoölogie zien we hetzelfde. Wat zijn alle mythen en eindeloze stambomen van de zeven prajāpati's en hun zonen, de zeven rishi's of manu's en hun vrouwen, zonen en nakomelingen, anders dan een uitgebreid en gedetailleerd verslag van de voortgaande ontwikkeling en evolutie van de dierlijke schepping, de ene soort na de andere? Waren de diepzinnig filosofische en metafysische Indo-Europeanen – de opstellers van de meest volmaakte filosofische stelsels van transcendentale psychologie, van ethische wetten en van een grammatica zoals die van Pāṇini, van de Sāṅkhya- en Vedāntastelsels, en van een morele code (het boeddhisme), die door Max Müller de volmaaktste op aarde wordt genoemd – zulke dwazen of kinderen dat ze hun tijd verspilden met het schrijven van

[1] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 337.

sprookjes, wat de *Purāṇa's* nu schijnen te zijn in de ogen van hen die geen flauw idee hebben van hun verborgen betekenis? Wat is de *mythe*, de stamboom en de oorsprong van Kaśyapa met zijn twaalf vrouwen, bij wie hij een talrijk en gevarieerd nageslacht had van nāga's (slangen), reptielen, vogels, en allerlei andere soorten levende wezens, en die dus de *vader* was van alle soorten dieren, anders dan een *versluierd* verslag van de volgorde van de evolutie in *deze* ronde? Tot dusver hebben we nog geen enkele oriëntalist gezien die ook maar enig idee had van de waarheden die achter de allegorieën en personificaties verborgen liggen. Een van hen zegt:

Volgens het *Mahābhārata*, het *Rāmāyaṇa* en de *Purāṇa's* was [Kaśyapa] de zoon van Marīchi, de zoon van Brahmā, de vader van Vivasvat, de vader van Manu, de voorouder van de mensheid. Het *Śatapatha-Brāhmaṇa* geeft een . . . *niet erg begrijpelijk* verhaal over zijn oorsprong: 'Nadat hij de vorm van een schildpad had aangenomen, schiep Prajāpati nakomelingen. Wat hij schiep, maakte hij (Skt. *akarot*), vandaar het woord kūrma (schildpad). Kaśyapa betekent schildpad; daarom zegt men: 'Alle wezens zijn afstammelingen van Kaśyapa.''[1]

(254) Hij was dit alles; hij was ook de vader van Garuḍa, de vogel, de 'koning van de gevederde stam', die afstamt *van* en van hetzelfde geslacht is *als de reptielen*, de nāga's, en die *later* hun doodsvijand wordt – *hij symboliseert namelijk ook een cyclus, een tijdsperiode – als in de loop van de evolutie de vogels, die zich uit de reptielen ontwikkelden, bij hun 'strijd om het bestaan' – 'het overleven van de best aangepaste', enz. – zich bij voorkeur keerden tegen degenen uit wie ze voortkwamen, om ze te verslinden*, misschien gedreven door een natuurwet, om plaats te maken voor andere en meer volmaakte soorten.[2]

In dat bewonderenswaardige overzichtswerk *Modern Science and Modern Thought* wordt aan Gladstone een les in de biologie gegeven, waarin wordt aangetoond dat deze volkomen in strijd is met de *Bijbel*. De schrijver merkt op dat de geologie, te beginnen met:

. . . het oudste bekende fossiel, het eozoon canadense van de laurentische formatie, zich voortzette in een keten met stevig gesmede schakels, door het siluur met zijn overvloed aan weekdieren, schaaldieren, en wormachtige dieren en de eerste sporen van vissen; het devoon met overwegend vissen en het eerste verschijnen van reptielen; het mesozoïcum met zijn kikvorsachtigen (of de familie van de kikkers); de formaties van het secundair, waarin reptielen van de zee, het land en de lucht de overhand hadden, en de eerste bescheiden vormen van gewervelde landdieren begonnen te verschijnen; en ten slotte het tertiair, waarin zoogdieren overvloedig voorkwamen, die zich type na type en soort na soort geleidelijk differentieerden

---

[1] John Dowson, *A Classical Dictionary of Hindu Mythology*, 1879, zie onder Kaśyapa, blz. 153.

[2] Zie afdeling 2, 'Symboliek', blz. 642-3.

en specialiseerden, door het eoceen, het mioceen, en het plioceen, tot we komen bij de ijstijden en de prehistorische perioden, en bij een positief bewijs van het bestaan van de mens.[1]

Dezelfde volgorde, *plus* de beschrijving van dieren die aan de huidige wetenschap onbekend zijn, vindt men in de toelichtingen op de *Purāṇa's* in het algemeen, en in het *Boek van Dzyan* in het bijzonder. Het enige verschil, en zonder twijfel een belangrijk verschil – omdat het de spirituele en goddelijke aard van de mens betreft, onafhankelijk van zijn fysieke lichaam in deze wereld van illusie, waarin alleen de *valse persoonlijkheid* en haar in de hersenen zetelende basis aan de orthodoxe psychologie bekend zijn – is het volgende. Omdat de MENS deel heeft uitgemaakt van alle zogeheten 'zeven scheppingen' – die de allegorie vormen van de zeven evolutionaire veranderingen, of de *onderrassen*, zoals we ze kunnen noemen, *van het eerste wortelras van de mensheid* – was hij in deze ronde vanaf het begin op aarde. Nadat hij in de voorafgaande *drie* ronden[2] door alle natuurrijken was gegaan, was zijn *fysieke* omhulsel – dat aan de temperaturen van die vroege tijdperken was aangepast – gereed om de *goddelijke pelgrim* te ontvangen bij de eerste dageraad van het menselijk leven, d.i. 18.000.000 jaar geleden. Pas halverwege het derde wortelras werd aan de mens manas geschonken. Een- (255)
maal verenigd, werden de *twee* en vervolgens de *drie* één; want hoewel de lagere dieren, van de amoebe tot de mens, *hun* monaden ontvingen, waarin alle hogere eigenschappen potentieel aanwezig zijn, moeten alle in sluimerende toestand blijven totdat elk ervan zijn menselijke vorm bereikt. Vóór dit stadium ontwikkelt manas (denkvermogen) zich niet in hen.[3] In de dieren zijn alle beginselen verlamd en in een foetusachtige toestand, behalve het tweede (het levensbeginsel) en het derde (het astrale), en de rudimenten van

---

[1] *Op.cit*., blz. 335.

[2] 'Volg de wet van de analogie', leren de meesters. Ātma-buddhi is tweevoudig, en manas is drievoudig, omdat eerstgenoemde twee aspecten heeft, en laatstgenoemde drie, d.w.z. als beginsel per se, dat in zijn hogere aspect naar ātma-buddhi streeft, en in zijn lagere natuur kāma volgt, de zetel van aardse en dierlijke verlangens en hartstochten. Vergelijk nu de evolutie van de rassen, waarvan het eerste en het tweede van de aard van ātma-buddhi zijn, hun passieve spirituele nageslacht, terwijl het derde wortelras fysiologisch en psychisch drie verschillende delen of aspecten laat zien: het eerste is zonder zonden; het middelste ontwaakt tot intelligentie; en het derde en laatste is beslist *dierlijk*, d.w.z. manas dat bezwijkt voor de verleidingen van kāma.

[3] 'De mensen worden pas *voltooid* tijdens hun derde cyclus (ras), tegen het begin van de vierde. Ze worden tot 'goden' gemaakt, goede en kwade, en zijn pas verantwoordelijk wanneer de twee bogen elkaar ontmoeten (na 3½ ronden tegen het begin van het *vijfde* ras). Ze worden dit door de nirmāṇakāya's (spirituele of astrale overblijfselen) van de rudra-kumāra's, '*vervloekt* om weer op aarde te worden geboren'; d.w.z. *gedoemd om – wanneer voor hen het moment is aangebroken – te reïncarneren* op de hogere opgaande boog van de aardse cyclus.' (Toelichting 9.)

het vierde (kāma, dat verlangen, instinct is), waarvan de intensiteit en ontwikkeling variëren en veranderen met de soort. Voor de materialist die trouw is aan de theorie van Darwin, zal dit klinken als een sprookje, een mystificatie; voor wie gelooft in de innerlijke, spirituele mens, zal deze uitspraak niets onnatuurlijks bevatten.

De schrijfster is er zeker van dat men hiertegen zogenaamd onoverkomelijke bezwaren zal inbrengen. Men zal ons zeggen dat de lijn van de embryologie, de geleidelijke ontwikkeling van elk individueel leven en de algemeen erkende voortgang die plaatsvindt in de reeks opklimmende stadia van specialisatie – dat dit alles in strijd is met het denkbeeld dat de mens aan de zoogdieren voorafging. De mens begint als het eenvoudigste en primitiefste wormachtige schepsel,

> uit het oorspronkelijke protoplasmadeeltje en de van een kern voorziene cel waarin alle leven zijn oorsprong vindt . . . en ontwikkelt zich door stadia die niet zijn te onderscheiden van die van de vis, het reptiel en het zoogdier, totdat de cel ten slotte de sterk gespecialiseerde ontwikkeling van de *vierhandigen* bereikt, en *als allerlaatste het menselijke type*.[1]

Dit is volkomen wetenschappelijk, en we hebben *daar* geen bezwaar tegen, want dit alles heeft betrekking op het *omhulsel* van de mens – zijn lichaam, dat in zijn groei evenals elke andere (zogenaamde) morfologische eenheid, natuurlijk aan zulke metamorfosen onderworpen is. Degenen die verkondigen dat de transformatie van het mineralenatoom plaatsvindt door kristallisatie – wat dezelfde functie is, en in dezelfde relatie staat tot zijn (zogenaamd) *anorganische* upādhi (of basis) als de formatie van *cellen* tot hun organische kernen, door de stadia van plant, insect en dier heen tot aan de mens – zullen deze theorie niet verwerpen, omdat deze ten slotte zal leiden tot de erkenning van een universele godheid in de natuur, altijd aanwezig en altijd onzichtbaar, en onkenbaar, en van *intra*-kosmische goden, die allen mensen waren.[2]

(256) Maar we zouden willen vragen wat de wetenschap en haar exacte en nu axiomatische ontdekkingen tegen *onze* occulte theorie bewijzen? Zij die geloven in de wet van de evolutie en de geleidelijk voortgaande ontwikkeling uit een cel (die van een *vitale* cel een morfologische cel werd, totdat ze als zuiver protoplasma ontwaakte), kunnen ongetwijfeld nooit hun geloof tot één lijn van evolutie beperken. De levenstypen zijn ontelbaar, en de voortgang van de evolutie gaat bovendien niet in elke soort even snel. De

---

[1] Laing, *Op.cit*., blz. 335.

[2] Het hele probleem is dat fysiologen noch pathologen ooit zullen erkennen dat de celvoortbrengende substantie (de cytoblastema) en de moederloog waaruit de kristallen voortkomen, één en dezelfde essentie zijn, afgezien van differentiatie voor bepaalde doeleinden.

samenstelling van de oerstof in het siluur – we bedoelen de 'oer'*stof* van de wetenschap – is in elk essentieel detail, met uitzondering van haar huidige graad van grofheid, dezelfde als de *levende* oerstof van nu. We vinden niet wat we zouden moeten vinden, als de nu orthodoxe evolutietheorie *geheel* juist was, namelijk een constante, steeds verdergaande vooruitgang in alle soorten wezens. Wat zien we in plaats daarvan? Terwijl de tussenliggende groepen van dierlijk leven alle naar een hoger type streven, en terwijl specialisaties, nu eens van het ene type en dan van het andere, door de geologische tijdperken heen tot ontwikkeling komen, van vorm veranderen, nieuwe vormen aannemen, en in de beschrijving van de paleontologen van het ene tijdperk tot het andere met kaleidoscopische snelheid verschijnen en verdwijnen, zijn de enige twee uitzonderingen op de algemene regel de levenstypen aan de beide tegengestelde polen – wat leven en type betreft – namelijk DE MENS *en de lagere bestaansvormen*!

Bepaalde duidelijk onderscheiden vormen van levende wezens hebben gedurende enorm lange tijdperken bestaan, en niet alleen de veranderingen van de fysieke omstandigheden overleefd, *maar zijn vrijwel onveranderd gebleven*, terwijl andere levensvormen zijn verschenen en verdwenen. Zulke vormen kan men 'blijvende typen' van leven noemen, en zowel in de dieren- als in de plantenwereld zijn de voorbeelden ervan overvloedig genoeg.[1]

Niettemin geeft men ons geen enkele goede reden waarom Darwin reptielen, vogels, amfibieën, vissen, weekdieren, enz., met elkaar verbindt als afstammelingen van moneren. Evenmin deelt men ons mee of bijvoorbeeld reptielen directe afstammelingen zijn van de amfibieën, deze laatstgenoemde van de vissen, en vissen van lagere vormen – wat ze ongetwijfeld zijn. Want de monaden zijn op elke planeet in de drie *voorafgaande* ronden door al deze bestaansvormen tot de mens toe heengegaan; elke ronde, zowel als elke volgende bol, van A tot G, was de arena van dezelfde evolutie, en moet dit nog steeds zijn, alleen wordt deze elke keer op een hechtere stoffelijke basis herhaald. Daarom is de vraag: 'Welke relatie is er tussen de astrale oervormen van de derde ronde en de gewone fysieke ontwikkeling bij het ontstaan van de organische soorten die aan de zoogdieren voorafgingen?' gemakkelijk te beantwoorden. Het ene is het schaduwachtige prototype van het andere, de voorlopige, nauwelijks omlijnde en vluchtige schets op het doek van objecten die bestemd zijn om onder het penseel van de schilder hun uiteindelijke en levendige vorm te krijgen. De vis ontwikkelde zich in de *schaduwen* van vij- (257)
vers tot een amfibie – een kikker – en de mens doorliep al zijn metamorfosen op deze bol in de derde ronde, evenals hij dat in deze, zijn vierde cyclus

[1] Thomas Huxley, 'On the persistent types of animal life', *Notices of the Proceedings . . . of the Royal Institution of Great Britain*, deel 3, 1858-1862, blz. 152.

deed. De typen van de derde ronde droegen bij tot de vorming van de typen van deze ronde. Op strikt analoge manier wordt de cyclus van zeven ronden van de geleidelijke vorming van de mens door alle natuurrijken heen, op microscopische schaal herhaald in de eerste zeven maanden van de ontwikkeling van een toekomstige mens. Laat de lezer over deze analogie nadenken en haar uitwerken. Evenals de ongeboren baby van zeven maanden, hoewel geheel gereed, toch nog twee maanden nodig heeft om kracht te verzamelen en stevigheid te krijgen, zo blijft ook de mens, nadat hij zijn evolutie tijdens zeven ronden heeft voltooid, nog twee perioden in de schoot van moeder natuur, vóór hij als dhyānī wordt geboren, of beter gezegd wedergeboren, nog volmaakter dan hij was voordat hij als een monade op de nieuw gebouwde keten van werelden zijn reis begon. Laat de lezer over dit mysterie nadenken, dan zal hij gemakkelijk ervan overtuigd raken dat, zoals er ook fysieke schakels tussen vele klassen zijn, er ook nauwkeurig afgebakende gebieden zijn waarin de astrale evolutie samenvloeit met de fysieke. Hierover spreekt de wetenschap met geen woord. Ze zegt dat de mens met en uit de aap is geëvolueerd. Maar zie nu de tegenspraak.

Huxley wijst vervolgens op planten, varens, wolfsklauwen – waarvan sommige overeenkomen met de huidige soorten – die in het carboon al voorkwamen, want:

> De dennenappel van de oölithische araucaria is nauwelijks te onderscheiden van die van bestaande soorten. . . . Onderafdelingen van het dierenrijk laten dezelfde voorbeelden zien. De globigerina van de Atlantische peilbare diepten komt overeen met de soorten van hetzelfde geslacht uit het krijt . . . de tafelkoralen uit het siluur lijken wonderbaarlijk veel op de puntkoralen in onze eigen zeeën . . . De hoogste groep van de arachnida, de schorpioenen, wordt in de steenkoollagen vertegenwoordigd door een geslacht dat van zijn levende soortgenoten alleen verschilt met betrekking tot . . . de ogen, enz.[1]

Dit alles kan worden besloten met de gezaghebbende uitspraak van dr. Carpenter over de foraminifera:

> Er is geen bewijs voor enige fundamentele wijziging of vooruitgang van het type van de foraminifera vanaf het paleozoïcum tot de huidige tijd . . . De fauna van de foraminifera uit onze eigen tijd biedt waarschijnlijk een grotere verscheidenheid dan er in enige vroegere periode bestond, maar *er is geen aanwijzing voor een neiging tot het zich verheffen tot een hoger type*.[2]

Terwijl dus de foraminifera, protozoa van het laagste levenstype, zonder mond en zonder ogen, geen teken van verandering vertonen, behalve dat deze nu in grotere verscheidenheid voorkomen dan vroeger, vertoont de

---

[1] Huxley, *Op.cit.*, blz. 152.

[2] *Introduction to the Study of the Foraminifera*, blz. xi, zoals geciteerd in Bastian, *The Beginnings of Life*, 1872, deel 2, blz. 618-19.

mens, die op de hoogste sport van de levensladder staat, nog minder verandering, zoals we hebben gezien; want het skelet van zijn paleolithische voorouder blijkt in sommige opzichten zelfs superieur aan zijn huidige geraamte (258)
te zijn. Waar is dan de beweerde uniformiteit in de wet, de *absolute regel* dat de ene soort geleidelijk overgaat in de andere, en onmerkbaar stapje voor stapje in hogere typen? We zien dat Sir William Thomson aanneemt dat er in de geschiedenis van de aarde 400.000.000 jaar zijn verstreken sinds de oppervlakte van de bol voldoende was afgekoeld om de aanwezigheid van levende wezens mogelijk te maken;[1] en we vinden tijdens die enorme periode alleen al in het oölithische tijdperk, de zogenaamde 'eeuw van de reptielen', een opmerkelijke verscheidenheid en overvloed aan saurische vormen, terwijl het amfibische type *zijn hoogste ontwikkeling* bereikt. We horen over ichthyosauriërs en plesiosauriërs in de meren en rivieren, en over gevleugelde krokodillen en hagedissen die door de lucht vliegen. Daarna, in het tertiair, 'vertoont het zoogdiertype opmerkelijke afwijkingen ten opzichte van vroeger bestaande vormen . . . mastodonten, megatheriums en andere logge bewoners van oude wouden en vlakten; en daarna volgt [zo informeert men ons] *de geleidelijke overgang van één van de vertakkingen* van de orde van de vierhandigen *in die wezens uit wie de oorspronkelijke mens zelf zou kunnen beweren te zijn voortgekomen*'.[2]

Hij *zou* dat *kunnen* beweren, maar niemand, behalve de materialisten, kan inzien waarom hij dat zou moeten doen, want er is geen enkele noodzaak voor; evenmin wordt zo'n evolutie door feiten bevestigd, want degenen die het meeste belang hebben bij het bewijs daarvoor, erkennen dat het hun niet is gelukt om een enkel feit te vinden dat hun theorie ondersteunt. Het is niet noodzakelijk dat de talloze levenstypen de leden van één voortgaande reeks vertegenwoordigen. Ze zijn 'de producten van verschillende uiteenlopende evolutionaire ontwikkelingen, die nu eens in de ene en dan weer in de andere richting plaatsvinden'.[3] Daarom is de uitspraak dat de aap zich ontwikkelde tot de orde van de vierhandigen veel beter te rechtvaardigen dan dat de oorspronkelijke mens – die, *zoals uit zijn in de oudste lagen gevonden fossielen blijkt, in zijn menselijke specialisatie stationair is gebleven*, en van wie geen variëteit is aangetroffen behalve in kleur en gelaatstype – zich samen met de aap uit een gemeenschappelijke voorouder heeft ontwikkeld.

Dat de mens evenals andere dieren ontstaat in een cel en zich ontwikkelt 'door stadia die niet zijn te onderscheiden van die van de vis, het reptiel en

[1] *Transactions of the Geological Society of Glasgow*, deel 3, 1868-71, blz. 1-27. Vreemd genoeg is hij onlangs van mening veranderd. De zon, zegt hij, is slechts 15.000.000 jaar oud.

[2] Charlton Bastian, *The Beginnings of Life*, 1872, deel 2, blz. 622.

[3] *Op.cit.*

het zoogdier, totdat de cel ten slotte de sterk gespecialiseerde ontwikkeling van de vierhandigen bereikt, en *als allerlaatste het menselijke type*',[1] is een duizenden jaren oud occult axioma. Het kabbalistische axioma: 'Een steen wordt een plant; een plant een dier; een dier een mens; een mens een god', blijft door de eeuwen heen van kracht. Haeckel laat in zijn *Natürliche Schöpfungsgeschichte*[2] een tekening zien van twee embryo's: een van een hond van zes weken, en een van een mens van acht weken. Afgezien van een klein verschil in het hoofd, dat op de plaats van de hersenen bij de mens
(259) groter en breder is, zijn de twee niet te onderscheiden.

In feite kunnen we zeggen dat ieder mens door het stadium van vis en reptiel heengaat, voordat hij komt bij dat van het zoogdier en ten slotte de mens. Als we hem in een meer gevorderd stadium beschouwen, waar het embryo de reptielvorm al is gepasseerd . . . blijft de ontwikkelingslijn een aanzienlijke tijd dezelfde als bij andere zoogdieren. De rudimentaire ledematen zijn precies gelijk, de vijf vingers en tenen ontwikkelen zich op dezelfde manier, en de overeenkomst *tussen het embryo van een mens en een hond is* na de groei van de eerste vier weken *zo groot dat het vrijwel onmogelijk is ze te onderscheiden*. Zelfs op de leeftijd van acht weken is het menselijk embryo een dier met een staart dat nauwelijks is te onderscheiden van het embryo van een hondje.[3]

Waarom laat men dan de mens en de hond zich niet ontwikkelen uit een gemeenschappelijke voorouder, of uit een reptiel – *een nāga* – in plaats van de mens aan de vierhandigen te koppelen? Dit zou even logisch zijn, en zelfs logischer. De vorm en de ontwikkelingsstadia van het menselijk embryo zijn sinds het begin van de historische tijden niet veranderd, en deze metamorfosen waren zowel aan Asklēpios en Hippokratēs als aan Huxley bekend. Omdat de kabbalisten het al in prehistorische tijden hadden opgemerkt, is het geen nieuwe ontdekking. In *Isis* (1:494-5) wordt dit opgemerkt en gedeeltelijk uitgelegd.

Omdat het embryo van de mens niet méér lijkt op dat van een aap dan op dat van elk ander zoogdier, *maar in zich de totaliteit van de natuurrijken bevat*, en omdat het een 'blijvend levenstype' schijnt te zijn, in veel hogere mate dan zelfs de foraminifera, schijnt het even onlogisch hem uit een aap te laten evolueren als zijn oorsprong terug te voeren op een kikker of een hond. Zowel de occulte als de oosterse filosofieën geloven in evolutie, die Manu en Kapila[4] veel duidelijker uiteenzetten dan welke heden-

---

[1] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 335.

[2] 8ste editie, Berlijn, 1889, tussen blz. 304 en 305.

[3] Laing, *Op.cit*., blz. 171.

[4] Vandaar de filosofie in de allegorie van de 7, 10, en ten slotte 21 prajāpati's, rishi's, muni's, enz., die allen tot *vaderen* van verschillende dingen en wezens worden gemaakt. De volgorde van de zeven klassen of orden van planten, dieren, en zelfs onbezielde dingen – die in de *Purāṇa's* door elkaar voorkomen – wordt in een aantal toelichtingen wel goed

daagse wetenschapper ook. Het is niet nodig te herhalen wat in *Isis ontsluierd* volledig werd besproken, omdat de lezer al deze argumenten en de beschrijving van de basis van alle oosterse leringen over evolutie in ons eerste boek kan vinden.[1] Maar geen enkele occultist kan de onhoudbare stelling aanvaarden dat alle nu bestaande vormen, 'van de structuurloze amoebe tot de mens', in rechte lijn afstammen van organismen die miljoenen en miljoenen jaren vóór de geboorte van de mens in het pre-siluur in de zee of in de landmodder leefden. De occultisten geloven in een *inherente wet* van voortgaande *ontwikkeling*.[2] Darwin heeft dit nooit geloofd, en zegt dat zelf. (260)

In zijn *Origin of Species* lezen we dat, omdat het *geen voordeel kan opleveren* 'voor het infusiediertje of een ingewandsworm . . . om een hoogontwikkelde structuur te hebben', de 'natuurlijke selectie' – die *niet noodzakelijkerwijs een voortgaande ontwikkeling inhoudt* – het infusiediertje en de worm (de 'blijvende typen') met rust laat.[3]

Er schijnt in zo'n gedrag van de natuur niet veel *uniformiteit* van wet te schuilen, en het lijkt meer op de discriminerende werking van een of andere *boven*natuurlijke selectie; misschien heeft dat aspect van karma dat de occultisten van het Oosten de 'wet van vertraging' zouden noemen, er iets mee te maken.

Maar er bestaat alle reden eraan te twijfelen of Darwin zelf ooit aan *zijn* wet zo'n belang hechtte als zijn atheïstische volgelingen dat nu doen. De kennis over de verschillende levende vormen in verstreken geologische tijdperken is heel mager. De redenen die dr. Bastian hiervoor aanvoert geven veel te denken:

(1) de onvolkomen manier waarop de diverse vormen in de aardlagen van een bepaalde periode vertegenwoordigd zijn; (2) de uiterst beperkte aard van het onderzoek naar deze weinig representatieve aardlagen; (3) een groot gedeelte van het bewijsmateriaal is voor ons volstrekt ontoegankelijk – bijna alles wat ligt onder de formatie van het siluur is door de tijd uitgewist, terwijl tweederde van het aardoppervlak waarin de resterende lagen zijn te vinden, nu door zeeën wordt bedekt. Daarom zegt Darwin zelf: 'Om door te gaan op de beeldspraak van Lyell: ik beschouw het geologische bewijsmateriaal als een slecht bijgehouden geschiedenis van de wereld, geschreven in een veranderend dialect; *van deze geschiedenis bezitten we alleen het laatste deel*, dat slechts twee of drie landen betreft. Van dit deel

---

weergegeven. Zo is Prithu de vader van de aarde. Hij *melkt haar*, en laat haar alle soorten graan en groente dragen, die alle worden genoemd en gespecificeerd. Kaśyapa is de vader van alle reptielen, slangen, demonen, enz.

[1] Zie *Isis ontsluierd* (1:219) over de boom van de evolutie, de 'wereldboom'.

[2] Maar in toom gehouden en gewijzigd door de *wet van vertraging*, die aan de vooruitgang van alle soorten een beperking oplegt als er een hoger type verschijnt.

[3] Vgl. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, 1864, blz. 119.

is *alleen hier en daar een kort hoofdstuk bewaard gebleven*, en van elke bladzijde *slechts hier en daar een paar regels*.'[1]

Op grond van zulke magere gegevens kan het laatste woord van de wetenschap beslist niet worden gesproken. En het occultisme laat zich ook niet leiden door menselijke trots of door een onredelijk geloof dat de mens zelfs hier op aarde – (in *ons* tijdperk misschien) – de hoogste levensvorm vertegenwoordigt, wanneer het ontkent dat alle voorgaande vormen van menselijk leven behoorden tot lagere typen dan het onze, want dat is niet zo. Het ontkent dit eenvoudig omdat de 'ontbrekende schakel', die de bestaande theorie onweerlegbaar zou moeten bewijzen, nooit door de paleontologen zal worden gevonden. Als men evenals wij gelooft dat de mens (tijdens de voorafgaande ronden) is geëvolueerd uit en gegaan door de laagste vormen van elk plantaardig en dierlijk leven op aarde, dan is er niets vernederends in het denkbeeld dat de orang-oetan een voorouder van onze
(261) fysieke vorm is. Integendeel, want het zou de occulte leer met betrekking tot de uiteindelijke evolutie van alles in de natuur op aarde tot de mens, onweerstaanbaar naar voren brengen. Men kan zich zelfs afvragen hoe het komt dat biologen en antropologen – als ze eenmaal de theorie hebben aanvaard dat de mens van een aap afstamt – tot dusver de toekomstige evolutie van de bestaande apen tot mensen buiten beschouwing hebben gelaten? Dit is slechts een logisch gevolg van de eerste theorie, tenzij de wetenschap van de mens een bevoorrecht wezen zou maken, en van zijn evolutie iets *zonder* precedent in de natuur, een heel *bijzonder* en uniek geval. En daarheen wordt de natuurwetenschap door dit alles geleid. De occultisten verwerpen echter de hypothese van Darwin, en vooral die van Haeckel, omdat in feite de aap en niet de mens een speciaal en uniek geval is. De aapachtige is *een toevallige schepping*, een kunstmatig product, het gevolg van een onnatuurlijk proces.

Volgens ons is de occulte leer logischer. Deze verkondigt een cyclische, nooit veranderende natuurwet, waarbij laatstgenoemde geen persoonlijk 'speciaal doel' heeft, maar werkt volgens een uniform plan dat het hele manvantarische tijdperk door van kracht blijft en zowel op de landworm als op de mens betrekking heeft. Geen van beide heeft om het bestaan gevraagd, daarom vallen beide onder dezelfde evolutiewet, en moeten beide zich volgens de karmische wet verder ontwikkelen. Beide zijn begonnen in hetzelfde neutrale levenscentrum en beide moeten bij het voltooien van de cyclus weer daarin opgaan.

We ontkennen niet dat de mens in de vorige ronde inderdaad een reusachtig aapachtig wezen was; en als we zeggen 'de mens', dan zouden we

[1] Charlton Bastian, *The Beginnings of Life*, 1872, deel 2, blz. 622-3.

misschien moeten zeggen de ruwe vorm die zich ontwikkelde voor het gebruik door de mens in deze ronde – waarvan we het punt halverwege of het overgangspunt nog maar nauwelijks bereikt hebben. Tijdens de eerste tweeënhalf wortelrassen was de mens ook niet wat hij nu is. Volgens ons bereikte hij dat punt pas 18.000.000 jaar geleden tijdens het secundair.

Tot die tijd was hij volgens de overlevering en de occulte leer 'een god op aarde die in de stof was gevallen', of in de voortplanting. Dit kan men al of niet aanvaarden, omdat de geheime leer niet als een onfeilbaar dogma wordt opgelegd; en omdat dit, of men haar prehistorische getuigenis nu aanvaardt of verwerpt, niets te maken heeft met het vraagstuk van de *werkelijke* mens en zijn innerlijke natuur, want de genoemde val heeft geen erfzonde op de mensheid achtergelaten. Maar dit is al voldoende behandeld.

Verder wordt ons geleerd dat de transformaties die de mens doormaakte op de neergaande boog – die middelpuntvliedend is voor de geest en middelpuntzoekend voor de stof – en die waarop hij zich vervolgens voorbereidt en die hij moet doormaken op zijn opgaande pad, dat de richting van de twee krachten zal omkeren (de stof zal middelpuntvliedend worden en de geest middelpuntzoekend), *ook de mensaap te wachten staan*. Dit geldt in elk geval voor de soorten die in deze ronde het stadium hebben bereikt dat (262)
het dichtst bij de mens staat. En deze zullen alle in de vijfde ronde mensen zijn, zoals de tegenwoordige mensen in de derde, de voorgaande ronde, aapachtige vormen bewoonden.

De hedendaagse bewoners van de grote wouden van Sumatra zijn gedegenereerde en *verkleinde* exemplaren – 'vervaagde kopieën', zoals Huxley zegt – van onszelf zoals wij (de meerderheid van de mensheid) waren in de eerste onderrassen van het vierde wortelras in de periode die de 'val in de voortplanting' wordt genoemd. De aap die wij kennen, is niet het product van natuurlijke evolutie maar een *ongelukkige gebeurtenis*, een kruising tussen een dierlijk wezen, of vorm, en de mens. Zoals in dit deel (over het ontstaan van de mens) is aangetoond, begon het dier zonder spraak als eerste met geslachtelijk verkeer, omdat het zich het eerst in mannetjes en vrouwtjes scheidde. Het was ook niet de bedoeling van de natuur dat de mens het voorbeeld van de dieren zou volgen – zoals blijkt uit de betrekkelijk pijnloze voortplanting van de soort bij de dieren, en het verschrikkelijke lijden en het gevaar daarbij in het geval van de vrouw.

De aap is inderdaad, zoals in *Isis ontsluierd* (2:327) is opgemerkt, 'een vormverandering van de soort die het nauwst verwant is aan de menselijke familie – *een bastaardtak die vóór de laatste vervolmaking van de menselijke stam daarop was geënt*'. De apen kwamen miljoenen jaren later dan de sprekende mens, en zijn de meest recente tijdgenoten van ons vijfde ras.

Het is daarom heel belangrijk te bedenken dat de ego's van de apen entiteiten zijn die door hun karma gedwongen zijn te incarneren in de dierlijke vormen die het gevolg waren van de bestialiteit van de mensen van het *einde* van het derde en het begin van het vierde ras. Het zijn entiteiten die het 'menselijke stadium' al vóór deze ronde hadden bereikt. Ze vormen dus een uitzondering op de algemene regel.

De talloze overleveringen over saters zijn geen fabels, maar geven een uitgestorven ras van diermensen weer. De dierlijke 'Eva's' waren hun voormoeders, en de menselijke 'Adams' hun voorvaderen; *vandaar de kabbalistische allegorie van Lilith of Lilatu*, de *eerste* vrouw van Adam, die in de talmud wordt beschreven als een *bekoorlijke* vrouw *met lang golvend haar* – een vrouwelijk behaard dier van een nu onbekende aard, maar toch een vrouwelijk dier – die in de kabbalistische en talmoedische allegorieën de vrouwelijke weerspiegeling wordt genoemd van Samaël, Samaël-Lilith, of mens en dier verenigd, een wezen dat hajjah bishah, het beest of het boze beest, wordt genoemd.[1]

Uit deze onnatuurlijke vereniging kwamen de huidige apen voort. Laatstgenoemde zijn werkelijk 'mensen zonder spraak', en zullen in de vijfde ronde sprekende dieren (of mensen van een lagere orde) worden, terwijl de adepten van een bepaalde school hopen dat sommige ego's van de apen met een hogere intelligentie weer zullen verschijnen aan het einde van het zesde wortelras. Wat hun vorm zal zijn is van secundair belang. De vorm betekent niets. Soorten en geslachten van de flora, de fauna, en van het hoogste dier, haar bekroning – de mens – veranderen en variëren naar gelang van de omgeving en klimatologische verschillen, niet alleen met elke ronde, maar eveneens met elk wortelras, en ook na elke geologische ramp die een einde maakt aan, of een keerpunt veroorzaakt in, dat (263) ras. Tijdens het zesde wortelras zullen de fossielen van de orang, de gorilla en de chimpansee die van uitgestorven vierhandige zoogdieren zijn, en nieuwe vormen – hoewel geringer in aantal en steeds verder van elkaar verwijderd naarmate de eeuwen verstrijken en het einde van het manvantara nadert – zullen zich ontwikkelen uit de 'afgeworpen typen' van de mensenrassen, wanneer ze uit het slijk van het stoffelijke leven weer overgaan tot het astrale leven. Vóór de mens er was, waren er geen apen, en ze zullen zijn uitgestorven vóór het zevende ras zich ontwikkelt. Karma zal de monaden van de achtergebleven mensen van ons ras verder leiden en onderbrengen in de nieuw ontwikkelde menselijke vormen van de op die manier fysiologisch herboren baviaan.[2]

---

[1] *Zohar*, 2:255-9.

[2] Maar zie afdeling 3, appendices.

Dit zal natuurlijk pas over miljoenen jaren plaatsvinden. Maar het beeld van deze cyclische voortgang van alles wat nu op aarde leeft en ademt, van elke soort op haar beurt, is juist, en heeft geen 'speciale schepping' of wonderbaarlijke vorming nodig van mens, dier, en plant *uit het niets*.

Zo verklaart de occulte wetenschap de afwezigheid van schakels tussen aap en mens, en laat zien dat eerstgenoemde evolueerde uit laatstgenoemde.

Een panoramisch overzicht van de eerste rassen

Er ligt een tijdperk van enkele miljoenen jaren tussen het eerste 'verstandeloze' ras en de hoog intelligente en *verstandelijke* latere 'Lemuriërs', en er is nog zo'n periode tussen de vroegste beschaving van de Atlantiërs en het historische tijdperk.

Als getuigen van de Lemuriërs zijn slechts een paar zwijgende gedenktekens in de vorm van een half dozijn gebroken reuzenbeelden en oude cyclopische ruïnes overgebleven. Hieraan besteedt men geen aandacht, want het zijn 'voortbrengselen van blinde natuurkrachten', zoals sommigen ons verzekeren, en 'heel recent' volgens anderen. De scepticus en de materialist negeren minachtend de overlevering, en de te ijverige geestelijke maakt ze telkens weer ondergeschikt aan de *Bijbel*. Telkens wanneer een legende niet past in de 'zondvloedtheorie' van Noach, wordt deze door de christelijke geestelijkheid verklaard tot 'de waanzinnig ijlende stem van het oude bijgeloof'. Men ontkent het bestaan van Atlantis, als men het al niet verwart met Lemurië en andere verdwenen continenten, misschien omdat Lemurië voor de helft een schepping van de hedendaagse wetenschap is, en men er daarom in moet geloven, terwijl het Atlantis van Plato door de meeste wetenschappers als een droom wordt beschouwd.

Atlantis wordt door volgelingen van Plato vaak beschreven als een verlengstuk van Afrika. Men vermoedt ook dat er aan de oostkust een oud continent heeft bestaan. Maar Afrika als continent heeft nooit deel uitgemaakt van Lemurië of Atlantis, zoals we overeenkwamen het derde en het vierde continent te noemen. Hun archaïsche benamingen worden in de *Purāṇa's* of elders niet genoemd. Maar als men slechts één van de eso- (264)
terische sleutels bezit, wordt het een gemakkelijke taak om deze verdwenen landen te herkennen in de talloze 'landen van de goden', deva's en muni's die in de *Purāṇa's* worden beschreven, in hun varsha's, dvīpa's en zones. Hun Śvetadvīpa verhief zich in de eerste dagen van Lemurië als een reusachtige piek vanaf de bodem van de zee, terwijl het gebied tussen

de Atlas en Madagascar door water werd ingenomen tot ongeveer de beginperiode van Atlantis (na het verdwijnen van Lemurië), toen Afrika van de bodem van de oceaan oprees en de Atlas half verzonk.

Het is natuurlijk onmogelijk om te proberen, zelfs in het kader van een aantal boekdelen, een samenhangend en gedetailleerd verslag te geven van de evolutie en vooruitgang van de eerste drie rassen – maar we kunnen er wel een algemeen overzicht van geven, en dat gaan we nu doen. Het eerste ras had geen eigen geschiedenis. Over het tweede ras kan men hetzelfde zeggen. We zullen daarom alleen aan de Lemuriërs en de Atlantiërs zorgvuldig aandacht moeten besteden, voordat we kunnen proberen de geschiedenis van ons eigen ras (het vijfde) te geven.

Wat is er bekend over andere continenten dan onze tegenwoordige, en wat weet of aanvaardt de geschiedenis over de eerste rassen? Alles wat buiten de weerzinwekkende speculaties van de materialistische wetenschap ligt, wordt beklad met de minachtende term 'bijgeloof'. De wijzen van tegenwoordig willen niets geloven. De 'gevleugelde' en *hermafrodiete* rassen van Plato en zijn gouden eeuw onder de heerschappij van Saturnus en de goden, worden door Haeckel rustig teruggebracht tot hun *nieuwe* plaats in de natuur: hij 'toont aan' dat onze goddelijke rassen afstammen van smalneusapen, en dat onze voorouder een klont zeeslib is.

Niettemin 'zal men ontdekken', zoals Faber het uitdrukt, 'dat de *verzinsels* van de oude poëzie . . . een stuk historische waarheid bevatten'.[1] Hoe eenzijdig de pogingen van deze geleerde schrijver ook zijn – in beide delen probeert hij de klassieke mythen en symbolen van het oude heidendom 'te herleiden tot een bevestiging van de waarheid van de Schrift' – de tijd en verder onderzoek hebben tenminste gedeeltelijk die 'waarheid' gewroken door deze te *ontmaskeren*. Zo zijn de sluwe aanpassingen van de Schrift juist een bevestiging geworden van de grote wijsheid van het oude heidendom. En dit ondanks de volstrekte verwarring waarin de waarheid over de kabiren – de mysterieuste goden uit de oudheid – werd gebracht door de fantasierijke en tegenstrijdige speculaties van bisschop Cumberland, dr. Shuckford, Cudworth, Vallancey, enz., en ten slotte door Faber. Toch moesten al deze wetenschappers, van de eerste tot de laatste, tot een bepaalde conclusie komen die door Faber als volgt werd geformuleerd:

> We hebben geen reden om aan te nemen dat de afgodendienst van de heidense wereld alleen maar een willekeurig verzinsel was; integendeel, deze schijnt bijna overal te zijn gebaseerd *op een overgeleverde herinnering aan bepaalde werkelijke gebeurtenissen*. *Ik heb begrepen dat deze gebeurtenissen betrekking hebben op de*

[1] G.S. Faber, *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, 1803, deel 1, blz. 3.

vernietiging van het eerste [in de esoterische leringen het vierde] *mensenras door de wateren van de zondvloed*.[1] (265)

En hij voegt hieraan toe:

Ik ben ervan overtuigd dat de overlevering over het verzinken van het Phlegeïsche eiland dezelfde is als die van het verzinken van het eiland Atlantis. Het komt mij voor dat beide betrekking hebben op één grote gebeurtenis, dat de oude wereld onder het water van de zondvloed is verzonken, of, als we veronderstellen dat het gebogen aardoppervlak in de oorspronkelijke positie is gebleven, dat het water erbovenuit is gestegen. Bailly doet in zijn boek over het Atlantis van Plato, dat duidelijk als doel heeft het gezag van de chronologie van de Schrift te verminderen, veel moeite om te bewijzen dat de Atlantiërs een heel oud noordelijk volk waren, lang vóór de hindoes, de Feniciërs, en de Egyptenaren.[2]

Faber is het hier eens met Bailly, die zich geleerder en intuïtiever toont dan degenen die de bijbelse chronologie aanvaarden. Ook heeft laatstgenoemde geen ongelijk als hij over de Atlantiërs zegt dat zij de titanen en de reuzen waren.[3] Faber is volkomen bereid de opvatting van zijn Franse collega over te nemen, want Bailly noemt Cosmas Indicopleustes, die een oude overlevering over Noach bewaarde – dat deze 'vroeger het *eiland* Atlantis bewoonde'.[4] Of dit eiland het 'Poseidonis' was dat in *Esoteric Buddhism* wordt genoemd, of het continent Atlantis, doet er niet veel toe. De overlevering bestaat, en wordt door een christen genoemd.

Geen enkele occultist zou er ooit over denken Noach zijn rechten te ontnemen, wanneer men beweert dat hij een Atlantiër is; want dit zou eenvoudig bewijzen dat de Israëlieten het verhaal van Vaivasvata-manu, Xisuthrus, en zoveel anderen herhaalden, en dat ze alleen de naam veranderden, met evenveel recht als elk ander volk of andere stam. Waartegen we bezwaar maken, is de letterlijke aanvaarding van de bijbelse chronologie, omdat deze onzinnig is, en noch met de geologische gegevens noch met de rede overeenstemt. Bovendien, als Noach een Atlantiër was, dan was hij een titan, een reus, zoals Faber aantoont; en als hij een reus was, waarom wordt hij dan in *Genesis* niet zo genoemd?[5]

---

[1] G.S. Faber, *Op.cit.*, deel 1, blz. 9.

[2] *Op.cit*., deel 2, blz. 283-4.

[3] Zie J.-S. Bailly, *Lettres sur l'Atlantide*, 1779.

[4] *Op.cit.*, blz. 427.

[5] Dit wordt aangetoond door Faber, eveneens een vrome christen, die zegt dat 'ook het gezin van Noach . . . namen droeg van *Atlantiërs* en *titanen*; en de grote aartsvader zelf werd bij wijze van eerbetoon *Atlas* en *Titan* genoemd' (*Op.cit.*, deel 2, blz. 285). En als dat zo is, moet Noach *volgens de Bijbel* de nakomeling zijn geweest van de zonen van God, de *gevallen engelen* volgens dezelfde autoriteit, en van de 'dochters van de mensen die mooi waren' (zie *Genesis*, hfst. 6). En waarom ook niet, want zijn vader Lamech doodde een man, en was met al zijn zonen en dochters (die in de zondvloed omkwamen), even slecht als de rest van de mensheid.

De fout van Bailly was de overstroming van Atlantis te verwerpen, en de Atlantiërs eenvoudig een noordelijk en *postdiluviaal* volk te noemen, dat echter, zoals hij zegt, 'bloeide vóór het stichten van de hindoe-, Egyptische
(266) en Fenicische rijken'.[1] Ook hierin zou hij gelijk hebben gehad, als hij maar het bestaan had gekend van wat wij zijn overeengekomen *Lemurië* te noemen. Want de Atlantiërs waren voor de Lemuriërs *postdiluviaal*, en Lemurië werd niet zoals Atlantis overstroomd, maar *verzonk* onder de golven als gevolg van aardbevingen en onderaards vuur, evenals Groot-Brittannië en Europa eens zal overkomen. De onwetendheid van de wetenschappers – die noch de overlevering willen aanvaarden dat er al verschillende continenten zijn verzonken, noch de periodieke wet die tijdens het hele manvantara werkt – is de belangrijkste oorzaak van alle verwarring. Ook hier heeft Bailly geen ongelijk als hij ons verzekert dat de hindoes, de Egyptenaren, en de Feniciërs na de Atlantiërs kwamen, want laatstgenoemden behoorden tot het vierde ras, terwijl de Indo-Europeanen en hun Semitische tak tot het vijfde behoren. Plato, die het verhaal herhaalt zoals dat door de priesters van Egypte aan Solōn werd verteld, verwart opzettelijk (zoals elke *ingewijde* dat zou doen) de twee continenten, en schrijft aan het kleine eiland dat het laatst verzonk alle gebeurtenissen toe die behoorden bij de twee reusachtige continenten, het prehistorische en dat van de overlevering. Daarom beschrijft hij het *eerste mensenpaar*, uit wie de hele eilandbevolking was voortgekomen, als uit aarde gevormd.[2] Hiermee bedoelt hij niet Adam en Eva, en ook niet zijn eigen Helleense voorouders. Zijn taal is eenvoudig allegorisch, en als hij het over 'aarde' heeft, bedoelt hij 'stof', omdat de Atlantiërs in feite het eerste zuiver *menselijke* en *aardse* ras waren; zij die eraan voorafgingen, waren meer goddelijk en etherisch dan menselijk en vast.

Toch moet Plato, evenals iedere andere ingewijde adept, bekend zijn geweest met de geschiedenis van het derde ras na zijn 'val', hoewel hij zijn kennis nooit met zoveel woorden heeft laten blijken, omdat hij was gebonden door een gelofte van stilzwijgen en geheimhouding. Niettemin wordt het nu – nadat men zich vertrouwd heeft gemaakt met een benadering van de chronologie van de oosterse volkeren, die geheel op de Indo-Europese berekeningen was gebaseerd en deze volgde – misschien gemakkelijker zich de enorme tijdperken voor te stellen die sinds de scheiding van de seksen moeten zijn verlopen, zonder nog te spreken over het eerste of zelfs het tweede wortelras. Omdat deze het begripsvermogen van personen die in het westerse denken zijn geoefend te boven zullen gaan, is het zinloos om in detail over het eerste en tweede, en zelfs over het

[1] G.S. Faber, *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, 1803, deel 2, blz. 285.
[2] Vgl. *Kritias*, 113c.

derde ras in zijn vroegste stadium, te spreken.[1] Men moet beginnen bij dit laatste, op het punt dat het zijn volledig menselijke periode had bereikt, anders zal de niet-ingewijde lezer hopeloos in de war raken.

Het DERDE RAS VIEL – en schiep niet meer: het *verwekte* zijn nakome- (267)
lingen. Omdat het in de tijd van de scheiding nog geen denkvermogen had, verwekte het bovendien afwijkende nakomelingen, totdat zijn fysiologische natuur zijn instincten in de juiste richting had aangepast. Evenals de 'heren en goden' van de *Bijbel*, hadden de 'zonen van wijsheid', de dhyāni-chohans, hen gewaarschuwd niet van de door de natuur verboden vrucht te eten, maar de waarschuwing bleek geen effect te hebben. De mensen zagen het ongepaste – we moeten niet zeggen de zonde – van wat ze hadden gedaan pas in toen het te laat was: nadat de engelen-monaden uit hogere sferen in hen waren geïncarneerd, en hen van verstand hadden voorzien. Tot dan toe waren ze eenvoudig fysiek gebleven, evenals de dieren die uit hen waren voortgekomen. Want wat is het verschil? De leer zegt dat het enige verschil tussen bezielde en onbezielde voorwerpen op aarde, tussen een dierlijke en een menselijke vorm, eruit bestaat dat in sommige de verschillende 'vuren' niet en in andere wél actief zijn. De *levensvuren* zijn in alle dingen, en in geen atoom ontbreken ze. Maar in geen enkel dier zijn de drie hogere beginselen ontwaakt; ze zijn er eenvoudig als mogelijkheid, slapend, en *bestaan* dus *niet*. En de dierlijke vormen van de mensen zouden tot op deze dag nog zo zijn – als ze in de toestand waren gelaten waarin ze uit de lichamen van hun voorouders kwamen, van wie ze *schaduwen* waren – en slechts door de vermogens en de krachten die aanwezig zijn in de stof kunnen groeien en zich ontplooien. Maar zoals in *Poimandres* wordt gezegd:

> Dit is een mysterie dat tot nu toe was verzegeld en verborgen. De natuur[2] en de mens[3] brachten gezamenlijk iets wonderbaarlijks voort; de harmonische vermenging *van de essentie van de zeven* [pitri's, bestuurders] en haar eigen essentie, het *vuur* en de *geest* van de natuur [het noumenon van de stof]; die [vermenging] bracht onmiddellijk zeven mensen van tegengesteld geslacht [negatief en positief] voort, overeenkomstig de essenties van de zeven bestuurders.[4]

---

[1] In dat prachtige boek van Donnelly, *Atlantis, the Antediluvian World*, verkondigt de schrijver, als hij spreekt over de Indo-Europese kolonies uit Atlantis, en over de kunst en wetenschap – de erfenis van ons vierde ras – dapper dat 'de wortels van de hedendaagse beschaving teruggaan tot het mioceen' (blz. 464). Dit is voor een geleerde van deze tijd een enorme concessie, maar de beschaving dateert van nog verder terug dan de Atlantiërs van het mioceen. De mens uit het 'secundair' zal worden ontdekt, en met hem zijn lang vergeten beschaving.

[2] De natuur is het *natuurlijke* lichaam, de schaduw van de voorouders.

[3] De MENS is, zoals gezegd, de 'hemelse mens'.

[4] *The Divine Pymander*, vert. J. Everard, 1884, 2:29, blz. 11.

Zo spreekt Hermes, de in drie opzichten grote ingewijde,[1] 'de kracht van
(268) het goddelijk denken'. Paulus, ook een ingewijde, noemde onze wereld 'de raadselachtige spiegel van de zuivere waarheid', en Gregorius van Nazianze bevestigde de uitspraak van Hermes door te verklaren dat 'zichtbare dingen slechts de schaduw en de omtrek zijn van dingen die we niet kunnen zien'.[2] Het is een eeuwig samenspel, en de beelden worden herhaald van de bovenste tot de onderste sport van de ladder van het zijn. De 'val van de engelen' en de 'oorlog in de hemel' worden op elk gebied herhaald, waarbij de lagere 'spiegel' het beeld van de hogere spiegel vervormt, en elk herhaalt dit op zijn eigen manier. Zo zijn de christelijke dogma's slechts herinneringen aan de *paradigma's* van Plato, die voorzichtig over deze dingen sprak, zoals elke ingewijde zou doen. Maar het is allemaal zoals in deze paar zinnen van de *Desātīr* wordt uitgedrukt:

> Alles wat op aarde is, zegt de Heer [Ormazd], is de *schaduw van iets wat in de hogere sferen is*. Dit lichtgevende voorwerp [licht, vuur, enz.] is de schaduw van dat wat nog meer licht geeft, en zo verder, tot het MIJ, het licht der lichten, bereikt.[3]

In de kabbalistische boeken, en vooral in de *Zohar*, is het denkbeeld dat al het objectief waarneembare op aarde of in dit heelal de schaduw – dyōqnā – is van het eeuwige licht of de godheid, heel sterk aanwezig.

Het derde ras was in het begin vooral de heldere schaduw van de goden, die volgens de overlevering na de allegorische oorlog in de hemel naar de aarde worden verbannen. Deze werd op aarde nog allegorischer, want het was de oorlog tussen geest en stof. Deze oorlog zal voortduren tot de innerlijke en goddelijke mens zijn uiterlijke aardse zelf aanpast aan zijn eigen spirituele natuur. Tot die tijd zullen de duistere en vurige begeerten van dit

---

[1] De *Poimandres* van onze musea en bibliotheken is een verkorting van een van de boeken van Thoth, door een platonist uit Alexandrië. In de 3de eeuw werd deze door een joodse kabbalist op basis van oude Hebreeuwse en Fenicische manuscripten omgewerkt en de *Genesis van Henoch* genoemd. Maar zelfs de verminkte overblijfselen laten zien hoe goed de tekst overeenkomt met de oude leer, zoals blijkt uit de schepping van de zeven scheppers en de *zeven oorspronkelijke mensen*. Henoch, Thoth of Hermes, Orpheus en Kadmos zijn soortnamen, takken en spruiten van de zeven oorspronkelijke wijzen (geïncarneerde dhyānichohans of deva's, in *illusoire*, niet in sterfelijke lichamen), die de mensheid al haar kennis hadden bijgebracht, en waarvan de eerste leerlingen de namen van hun meester aannamen. Deze gewoonte ging over van het vierde op het vijfde ras. Vandaar de overeenstemming van de overleveringen over Hermes (van wie de egyptologen er vijf kennen), Henoch, enz.: ze zijn allen de uitvinders van letters, geen van hen sterft zonder dat hij voortleeft, en ze zijn de eerste inwijders in en grondleggers van de mysteriën. De *Genesis van Henoch* treft men sinds kort niet meer aan bij de kabbalisten. Guillaume Postel zag het boek. Het was ongetwijfeld voor een groot deel overgeschreven uit de boeken van Hermes, en veel ouder dan de boeken van Mozes, zoals Éliphas Lévi zijn lezers meedeelt.

[2] J.E. de Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 3, blz. 381-2.

[3] *The Desātīr: The Book of Shet the Prophet Zirtūsht*, 35-9.

aardse zelf in een eeuwige vijandschap zijn verwikkeld met zijn meester, de goddelijke mens. Maar eens zal het *dier* worden getemd, omdat zijn aard zal zijn veranderd, en er zal tussen beide weer harmonie heersen, evenals vóór de 'val', toen zelfs de sterfelijke mens door de elementen werd *geschapen* en niet werd geboren.

Het bovenstaande wordt in alle grote theogonieën duidelijk gemaakt, voornamelijk in de Griekse (zie Hesiodus' *Theogonie*). *Het verminken* van Ouranos door zijn zoon Kronos, die hem zo tot impotentie veroordeelt, is door de hedendaagse mythografen nooit begrepen. Toch is de allegorie heel duidelijk; en omdat deze universeel was,[1] moet ze een groot abstract en filosofisch denkbeeld hebben bevat, dat nu voor onze hedendaagse wijzen ver- (269)
loren is gegaan. Deze straf in de allegorie geeft in feite 'een nieuw tijdperk, een tweede fase in de ontwikkeling van de schepping' aan, zoals terecht wordt opgemerkt door Decharme[2], die echter geen poging doet om deze te verklaren. Ouranos heeft geprobeerd die ontwikkeling of natuurlijke evolutie te belemmeren door *al zijn kinderen te doden zodra ze waren geboren*. Ouranos, die alle scheppende krachten van en in de chaos (de ruimte of de gemanifesteerde godheid) verpersoonlijkt, wordt daarvoor dus gestraft; want door *die* krachten evolueren de pitri's uit zichzelf de oorspronkelijke *mensen* – evenals deze mensen later *hun* nakomelingen evolueren – zonder enig gevoel of verlangen om zich voort te planten. Het werk van de voortplanting, dat enige tijd werd onderbroken, gaat over in de handen van Kronos[3], de *tijd*,

---

[1] Ouranos is een gewijzigde Varuṇa, 'de universele omvatter', de al-omvatter, en een van de oudste vedische godheden – RUIMTE, de maker van hemel en aarde, omdat beide uit zijn zaad (of het zaad ervan) zijn gemanifesteerd. Pas later werd Varuṇa het hoofd van de āditya's en een soort Neptunus die rijdt op de Leviathan-Makara, nu het heiligste en mysterieuste teken van de dierenriem. Varuṇa, 'zonder wie geen schepsel zelfs maar met de ogen kan knipperen', werd evenals Ouranos verlaagd, en *verviel* eveneens *tot voortplanting*. Door het exoterische antropomorfisme werden zijn functies, 'de meest verheven kosmische functies', zoals Muir ze noemt, van hemelse tot aardse verlaagd. Zoals dezelfde oriëntalist zegt: 'De eigenschappen die [in de *Veda's*] aan Varuṇa worden toegeschreven, verlenen zijn karakter een morele verheffing en heiligheid die veel groter zijn dan aan enige andere vedische godheid worden toegeschreven.' (*Original Sanskrit Texts*, 5:66.) Maar om de reden voor zijn val, evenals die van Ouranos, goed te begrijpen, moet men in elke exoterische religie het onvolmaakte en zondige werk van de menselijke verbeelding zien, en ook de mysteries bestuderen die Varuṇa aan Vasishṭha zou hebben meegedeeld. Maar 'zijn geheimen en die van Mitra *mogen niet aan de dwazen worden onthuld*'.

[2] *Mythologie de la Grèce antique*, blz. 7.

[3] Kronos is niet alleen Χρόνος, de *tijd*, maar komt ook, zoals Bréal aantoonde in zijn *Hercule et Cacus* (blz. 60, vn5), van de wortel *kar*, 'maken, scheppen'. We betwijfelen echter of Bréal en Decharme [*Mythologie, etc.*, blz. 7], die hem citeert, ook gelijk hebben als ze zeggen dat in de *Veda's* Krānan een scheppende god is. Bréal bedoelde waarschijnlijk Karma, of beter gezegd Viśvakarman, de scheppende god, de 'almachtige' en de 'grote architect van de wereld'.

die zich verenigt met Rhea (in de esoterie de aarde – stof in het algemeen), en zo – na hemelse – aardse titanen voortbrengt. Deze hele symboliek heeft betrekking op de mysteries van de evolutie.

Deze allegorie is de exoterische versie van de esoterische leer die in dit gedeelte van ons boek wordt gegeven. Want in Kronos zien we dezelfde geschiedenis herhaald. Zoals Ouranos zijn kinderen uit Gaia (in de wereld van manifestatie één met aditi of de grote kosmische diepte) doodde door ze in de schoot van de aarde, Titaea, op te sluiten, zo doodde Kronos in dit tweede stadium van de schepping zijn kinderen uit Rhea – door ze te verslinden. Dit is een bedekte verwijzing naar de vruchteloze pogingen van de aarde of de natuur om zonder hulp werkelijke *menselijke* mensen te scheppen.[1] De tijd verslindt zijn eigen vruchteloze werk. Dan komt Zeus-Jupiter, die op zijn beurt zijn vader onttroont.[2] Jupiter de titan is in één betekenis
(270) Promētheus[3], en verschilt van Zeus, de grote 'vader van de goden'. Hij is bij Hesiodus de 'oneerbiedige zoon'. Hermes noemt hem de 'hemelse mens' (Poimandres), en zelfs in de *Bijbel* vindt men hem terug onder de naam Adam, en later – door omzetting – onder de naam Cham. Toch zijn dit allemaal personificaties van de 'zonen van wijsheid'. De nodige bevestiging dat Jupiter behoort tot de zuiver *menselijke Atlantische cyclus* – als men Ouranos en Kronos die aan hem voorafgaan, onvoldoende vindt – kan men vinden bij Hesiodus, die ons meedeelt dat de onsterfelijken de mensen van het gouden en zilveren tijdperk (het eerste en het tweede ras) hebben gemaakt, terwijl Jupiter de geslachten van het bronzen tijdperk (een mengsel van *twee* elementen), van helden, en de mensen van het ijzeren tijdperk schiep.[4] Daarna zendt hij door middel van Pandōra zijn noodlottige geschenk aan Epimētheus.[5] Hesiodus noemt dit geschenk 'een noodlottige

---

[1] Zie stanza 3, śloka's 11-13, blz. 82-93, en ook het verhaal van Berosus over de oorspronkelijke schepping.

[2] De titanenstrijd is, althans in de theogonie, de strijd om de oppermacht van de kinderen van Ouranos en Gaia (of hemel en aarde in hun abstracte betekenis), de titanen, tegen de kinderen van Kronos, van wie Zeus het hoofd is. Het is in één opzicht de eeuwige strijd, die nog steeds voortduurt, tussen de spirituele innerlijke mens en de mens van vlees.

[3] Evenals de 'Heer God', of Jehovah, esoterisch Kaïn is, en ook de 'verleidende slang'; het mannelijke deel van de androgyne Eva, vóór haar 'val', en het vrouwelijke deel van Adam-Kadmon; de linkerkant, of binah, en de rechterkant, chokhmah, in de eerste triade van de sefiroth.

[4] Hesiodus, *Opera et Dies*, 109ev.

[5] In de Egyptische legende die de 'Twee broers' heet, en die is vertaald door Maspero (voormalig directeur van het Bulaq-museum), wordt het oorspronkelijke verhaal van Pandōra gegeven. Khnum, de beroemde hemelse kunstenaar, schept een wonderbaarlijke schoonheid, een meisje dat hij naar Batu zendt, waarna het geluk van laatstgenoemde wordt vernietigd. Batu is natuurlijk de man, en Eva het meisje. (Zie Maspero, *Les contes populaires de l'Égypte ancienne*, en ook Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, blz. 284-5.)

gift', of de *eerste vrouw*. Het was een straf, verklaart hij, die aan de mens was gezonden 'voor de diefstal van het goddelijke scheppende vuur'. Haar verschijning op aarde is het teken van allerlei soorten kwaad. Vóór ze verscheen, leefden de mensenrassen gelukkig, vrij van ziekte en lijden – zoals diezelfde rassen leefden onder het bestuur van Yima, volgens de mazdeïsche *Vendīdād*.

Door een zorgvuldige vergelijking van Hesiodus, de *Rig-Veda*, de *Zend-Avesta*, enz., kan men in de universele overlevering twee zondvloeden vinden, maar in geen enkele theogonie, behalve in de *Bijbel*, wordt ooit een *eerste* mens genoemd.[1] Overal verschijnt de mens van *ons ras* na een door water teweeggebrachte ramp, waarna de overlevering alleen de verschillende benamingen van continenten en eilanden noemt die als hun tijd aanbreekt onder de golven van de oceaan verzinken.[2] 'Goden en stervelingen hebben een gemeenschappelijke oorsprong', zegt Hesiodus;[3] en Pindaros herhaalt dit.[4] Deukaliōn en Pyrrha, die aan de zondvloed ontkomen door een ark te bouwen zoals die van Noach,[5] vragen Jupiter de mensheid, die hij onder de wateren van de zondvloed had laten omkomen, weer tot leven te brengen. Volgens de Slavische mythologie (Litouwse legende) verdronken alle mensen, en bleven er maar twee oude mensen over, een man en zijn vrouw. Toen gaf Pramžimas (de 'meester van alles') hun de raad *zevenmaal* op de rotsen van de aarde te springen, en er werden *zeven nieuwe rassen* (paren) geboren, waaruit de negen Litouwse stammen voortkwamen.[6] Zoals de schrijver van *Mythologie de la Grèce antique* goed heeft ingezien, betekenen de vier eeuwen tijdperken, en zijn ze ook een allegorische verwijzing naar de rassen. Hij zegt: (271)

De opeenvolgende rassen, die zonder enige overgangsperiode werden vernietigd en vervangen door andere, worden in Griekenland gekenmerkt door de namen van metalen, om hun steeds afnemende waarde uit te drukken. Goud, het schitterendste en kostbaarste metaal van alle, symbool van zuiverheid . . . kenmerkt het eerste ras. . . . De mensen van het tweede ras, die van het zilveren tijdperk, staan al lager dan die van het eerste. Omdat ze willoze en zwakke wezens zijn, is hun hele leven niet meer dan een lange wezenloze kindertijd. . . . Ze verdwijnen. . . . De mensen uit het bronzen tijdperk zijn robuust en gewelddadig [het derde ras]; hun kracht is uitzonderlijk groot. Ze hadden wapens van brons en woningen van brons, en gebruikten niets dan brons. IJzer, het zwarte metaal, was

---

[1] Yima is niet de 'eerste mens' in de *Vendīdād*, maar alleen in de theorieën van de oriëntalisten. Zie verderop.

[2] Beotië, daarna het oude Athene, en Eleusis werden overstroomd.

[3] *Opera et Dies*, 108.

[4] *Nemeonikai*, 6:1.

[5] Zie Apollodorus, *Bibliotheca*, 1:7:2, en Ovidius, *Metamorfosen*, 1:260ev.

[6] J. Grimm, *Deutsche Mythologie*, 4de herziene druk, 1875, deel 1, blz. 480-1.

nog onbekend.[1] Het vierde geslacht (ras) is volgens Hesiodus dat van de helden die vóór Thebe vielen,[2] of onder de muren van Troje.[3]

De vier rassen worden door de oudste Griekse dichters genoemd, hoewel heel chaotisch en anachronistisch; onze leringen worden dus opnieuw door de klassieken bevestigd. Maar dit is allemaal 'mythologie' en dichtkunst. Wat heeft de hedendaagse wetenschap op zo'n rationele verklaring van oude verhalen te zeggen? Het vonnis is niet moeilijk te voorzien. Daarom moet men proberen om er bij voorbaat op te antwoorden, en te bewijzen dat verhalen en *empirische* speculaties tot het terrein van diezelfde wetenschap behoren, en wel in die mate dat geen geleerde ook maar enig recht heeft om, met zo'n zware balk in eigen oog, te wijzen op de splinter in het oog van de occultist, zelfs als die splinter niet een product van de verbeelding van onze tegenstander is.

Stanza 10 – *vervolg*

40. Toen werden het derde en het vierde (*ras*) vervuld van trots. Wij zijn de koningen, wij zijn de goden (*a*).

41. Ze namen vrouwen, mooi om te zien. Vrouwen uit de 'verstandelozen', de kleinhoofdigen. Ze brachten monsters voort, boosaardige demonen, mannelijk en vrouwelijk, en ook khado's (*ḍākinī's*), met een klein verstand (*b*).

42. Ze bouwden tempels voor het menselijk lichaam. Het mannelijke en het vrouwelijke aanbaden ze (*c*). Het derde oog werkte toen niet meer (*d*).

(*a*) Zo waren de eerste werkelijk fysieke mensen, van wie de belangrijkste eigenschap trots was! De herinnering aan dit derde ras en aan deze
(272) reusachtige Atlantiërs bleef voortbestaan van het ene geslacht en ras op het andere, tot in de tijd van Mozes, en vond een objectieve vorm in die antediluviale reuzen, die verschrikkelijke tovenaars en magiërs, over wie de roomse kerk zulke levendige maar verdraaide legenden heeft bewaard. Wie de toelichtingen op de oude leer heeft gelezen en bestudeerd, zal in sommige Atlantiërs gemakkelijk de prototypen herkennen van de Nimrods, de torenbouwers van Babel, de Hamieten, en al die anderen met een 'ver-

[1] Hesiodus, *Opera et Dies*, 143-55.
[2] Zie Aeschylus, *De Zeven tegen Thebe*.
[3] Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 289-90.

vloekte nagedachtenis', zoals de theologische literatuur het uitdrukt: kortom van hen die het nageslacht hebben voorzien van de orthodoxe archetypen van Satan. En dit brengt ons vanzelf tot het punt waarop we de religieuze ethiek van deze vroege rassen moeten onderzoeken, hoe mythisch ze ook zijn.

Wat was de religie van het derde en het vierde ras? In de gebruikelijke zin van het woord hadden noch de Lemuriërs noch hun nakomelingen, de Lemuro-Atlantiërs, een religie, omdat ze geen dogma kenden, en niets *op gezag* hoefden aan te nemen. Zodra het verstand van de mens was geopend om te kunnen begrijpen, voelde het derde ras zich één met het altijd tegenwoordige als het eeuwig onbekende en onzichtbare AL, de ene universele godheid. Iedereen voelde dat hij van nature een mens-god was – hoewel een dier in zijn fysieke zelf – want hem waren goddelijke vermogens verleend, en hij was zich bewust van zijn *innerlijke* god. De strijd tussen die twee begon op de dag dat ze proefden van de vrucht van de boom van wijsheid; een strijd op leven en dood tussen het spirituele en het psychische, het psychische en het fysieke. Zij die de lagere beginselen overwonnen door meester te worden over het lichaam, sloten zich aan bij de 'zonen van het licht'. Zij die slachtoffer werden van hun lagere natuur, werden slaven van de stof. Van 'zonen van licht en wijsheid' werden ze ten slotte de 'zonen van de duisternis'. Ze waren gevallen in de strijd tussen het sterfelijke en het onsterfelijke leven, en allen die zo waren gevallen, werden de kiem van de toekomstige generaties van Atlantiërs[1].

Bij de dageraad van zijn bewustzijn had de mens van het derde wortelras dus geen geloofsopvattingen die *religie* konden worden genoemd. Dat wil zeggen, hij was evenmin op de hoogte van 'vrolijke religies, vol pracht en goud'[2] als van enig ander stelsel van geloof of uiterlijke verering. Maar als men het woord religie definieert als het verenigen van alle mensen in één vorm van eerbied voor hen die volgens ons gevoel hoger staan dan wij, van piëteit – als een gevoel dat een kind voor een ouder heeft van wie het houdt – dan hadden zelfs de vroegste Lemuriërs een religie, en wel een heel mooie, vanaf het eerste begin van hun verstandelijk leven. Hadden ze niet hun stralende goden van de elementen om zich heen, en zelfs in zich?[3] Hadden ze hun kindertijd niet doorge- (273)

[1] Deze naam wordt hier gebruikt in de betekenis van, en als synoniem voor, 'tovenaars'. De Atlantische rassen waren talrijk, en hun evolutie duurde miljoenen jaren: ze waren niet allemaal slecht. Dat werden ze tegen het einde, zoals ook met ons (het vijfde ras) nu snel gebeurt.

[2] John Milton, *Paradise Lost*, 1803, blz. 17.

[3] De 'goden van de elementen' zijn beslist niet de elementalen. Laatstgenoemde worden op zijn best door hen gebruikt als voertuigen en als materialen om zich in te kleden.

maakt onder de zorg en het toezicht van diegenen die hun het leven hadden gegeven en hen tot intelligent, bewust leven hadden opgewekt? Men verzekert ons dat het zo was, en we geloven dat. Want de evolutie van de geest in de stof zou nooit kunnen zijn volbracht, en evenmin zou deze haar eerste impuls hebben gekregen, indien de stralende geesten hun eigen respectieve superetherische essenties niet hadden opgeofferd om de uit aarde bestaande mens te bezielen, door elk van zijn innerlijke beginselen een deel, of liever een weerspiegeling, van die essentie mee te geven. De dhyānī's van de zeven hemelen (de zeven gebieden van het zijn) zijn de NOUMENOI van de huidige en de toekomstige elementen, evenals de 'engelen van de zeven natuurkrachten' – waarvan wij de grovere uitwerkingen waarnemen in wat de wetenschap graag de 'bewegingsvormen' noemt, de niet meetbare krachten en wat al niet – de nog hogere noumenoi van nog hogere hiërarchieën zijn.

Het was de 'gouden eeuw' in die oude tijd, de eeuw waarin de 'goden op aarde wandelden, en vrij met stervelingen omgingen'. Sindsdien vertrokken de goden (d.w.z. werden onzichtbaar), en latere generaties aanbaden ten slotte hun rijken – de elementen.

De Atlantiërs, de eerste afstammelingen van de *halfgoddelijke* mens na zijn scheiding in geslachten – dus de eerstverwekte en als mensen geboren stervelingen werden de eerste 'offeraars' aan de *god van de stof*. In het lang vervlogen, nevelige verleden, in oudere dan prehistorische tijden, zijn ze de voorbeelden waarop het grote symbool van Kaïn werd gebaseerd,[1] de eerste antropomorfisten die vorm en stof vereerden. Die verering ontaardde heel snel in *zelfverering*, leidde vervolgens tot fallisme, of dat wat tot nu toe de boventoon voert in de symboliek van elke exoterische religie van ritueel, dogma, en vorm. Adam en Eva *werden stof*, of verschaften de bodem, Abel en Kaïn werden respectievelijk de levendragende bodem en 'de bewerker van die grond of van dat veld'.

Zo scheidden de eerste Atlantische rassen, die op het Lemurische continent waren geboren, zich vanaf hun vroegste stammen in rechtvaardigen en onrechtvaardigen; in hen die de ene onzichtbare geest van de natuur (waarvan de mens de straal in zich voelt) vereerden, de pantheïsten, en anderzijds hen die fanatiek de geesten van de aarde vereerden, de duistere kosmische, antropomorfe machten waarmee ze een verbond sloten. Dit waren de eerste

---

[1] Kaïn was de *offeraar*, zoals het eerst wordt aangetoond in hfst. 4 van *Genesis*, van 'de vruchten van de bodem', waarvan hij de *eerste bebouwer* was, terwijl Abel aan de Heer een offer bracht 'van de eerstgeboren dieren van zijn kudde'. Kaïn is het symbool van de eerste mannelijke, Abel van de eerste vrouwelijke mensheid, terwijl Adam en Eva het derde ras symboliseren. Het 'doodslaan' betekent bloedvergieten, maar niet het nemen van leven.

gibborim, 'de machtige mensen van naam in die dagen' (*Genesis* 6:4); die bij het vijfde ras de kabirim werden – kabiren bij de Egyptenaren en de Feniciërs, titanen bij de Grieken, en rākshasa's en daitya's bij de Indiase volkeren. (274)

Dat was de geheime en mysterieuze oorsprong van alle daarna komende en hedendaagse religies, vooral van de verering door de latere Hebreeën van hun stamgod. Tegelijkertijd was deze religie die de geslachten vereerde nauw verbonden met, gebaseerd op, en verweven met sterrenkundige verschijnselen. De Lemuriërs voelden zich aangetrokken tot de noordpool, of de hemel van hun voorouders (het continent van de Hyperboreeërs); de Atlantiërs tot de zuidpool, de *afgrond* in kosmische en aardse zin – waar de felle hartstochten vandaan komen, die tot orkanen worden aangewakkerd door de kosmische elementalen, die haar als woonplaats hebben. De twee polen werden door de Ouden aangeduid als draken en slangen – vandaar de 'goede en slechte' draken en slangen, en ook de namen die aan de 'zonen van god' (zonen van geest en stof) worden gegeven; de goede en de slechte magiërs. Dit is de oorsprong van deze tweevoudige en drievoudige aard van de mens. De legende van de 'gevallen engelen' bevat in haar esoterische betekenis de sleutel tot de talrijke tegenstrijdigheden in het karakter van de mens; ze wijst op het geheim van het zelfbewustzijn van de mens; ze is de hoeksteen waarop zijn hele levenscyclus is gebaseerd – de geschiedenis van zijn evolutie en groei.

Men moet deze leer goed begrijpen om een juist inzicht in de esoterische antropogenese te krijgen. Ze geeft een aanwijzing voor de oplossing van het lastige vraagstuk van de oorsprong van het kwaad, en laat zien dat de mens zelf het ENE scheidt in verschillende tegengestelde aspecten.

De lezer hoeft zich daarom niet erover te verbazen dat er telkens zoveel aandacht wordt besteed aan een poging dit moeilijke en duistere onderwerp te verduidelijken. Het is nodig uitvoerig in te gaan op het symbolische aspect ervan, omdat de oplettende lezer hierdoor aanwijzingen worden gegeven voor zijn eigen onderzoek, en omdat er zó meer licht op kan worden geworpen dan mogelijk is door middel van de technische taal in een meer formele, filosofische uiteenzetting. De zogenaamde 'gevallen engelen' zijn de *mensheid zelf*. De demon van trots, wellust, opstandigheid, en haat, *bestond niet vóór* het verschijnen van de fysieke bewuste mens. Het is de mens die de duivel heeft verwekt, gevoed, en toegestaan zich in zijn hart te nestelen; hij is het ook die de in hem wonende god heeft besmet door de zuivere geest te verbinden met de onzuivere demon van de stof. En al vindt het kabbalistische gezegde 'daemon est deus inversus' zijn metafysische en theoretische bevestiging in de tweevoudige

gemanifesteerde natuur, de praktische toepassing ervan wordt alleen in de mensheid gevonden.

Gelet op het feit dat we uitgaan van (*a*) het verschijnen van de mens vóór de andere zoogdieren, en zelfs vóór de reuzenreptielen; (*b*) periodieke zondvloeden en ijstijden als gevolg van karmische verstoringen van de aardas; en vooral van (*c*) de geboorte van de mens uit een hoger wezen – of
(275) wat het materialisme een *bovennatuurlijk* wezen zou noemen, hoewel het slechts *bovenmenselijk* is – spreekt het vanzelf dat onze leringen weinig kans maken op een onpartijdig gehoor. Voeg daarbij de bewering dat een deel van de mensheid in het derde ras – al die monaden van mensen die in het vorige manvantara het toppunt van verdienste en karma hadden bereikt – hun psychische en *rationele* natuur dankten aan goddelijke wezens die het vijfde beginsel van die monaden *hypostaseerden*, en de geheime leer moet in de ogen van het materialisme en zelfs van het dogmatische christendom wel in aanzien dalen. Want zodra het laatstgenoemde hoort dat die engelen identiek zijn met hun 'gevallen' geesten, zal de esoterische leer voor verschrikkelijk ketters en verderfelijk worden uitgemaakt.[1] De *goddelijke* mens woonde in de dierlijke mens, en toen in het natuurlijke verloop van de evolutie de fysiologische scheiding plaatsvond – toen ook 'de *banden* van de hele dierlijke schepping werden *losgemaakt*', en mannetjes tot vrouwtjes werden aangetrokken – *viel dat ras*; niet omdat ze van de vrucht van kennis hadden gegeten en goed van kwaad konden onderscheiden, maar omdat ze niet beter wisten. Gedreven door het geslachtloze scheppende instinct hadden de eerste onderrassen een tussenras voortgebracht waarin, zoals in de stanza's wordt aangegeven, de hogere dhyāni-chohans waren geïncarneerd.[2] 'Wanneer we de omvang van het heelal hebben vastgesteld en alles wat erin is hebben leren kennen, zullen we ons ras vermenigvuldigen',[3] antwoorden de *zonen van wil en yoga* aan hun broeders van

---

[1] Misschien had *Jacobus* (3:15) deze *verlaging* van de hoogste en zuiverste geesten op het oog, die door de tussenliggende gebieden van lager bewustzijn (de 'zeven kringen van vuur' van *Poimandres*) heenbraken, toen hij zei dat 'deze wijsheid (psyche in het origineel) niet van boven afdaalde, maar aards, sensueel, *duivels* is'; en psyche is manas, de 'menselijke ziel', terwijl de spirituele wijsheid of ziel buddhi is. Maar buddhi op zich is, omdat ze zo dicht bij het absolute staat, slechts *latent* bewustzijn.

[2] Dit is het 'onsterfelijke ras', zoals het in de esoterie wordt genoemd, en exoterisch het onvruchtbare geslacht van de eerste nakomelingen van Daksha, die Nārada, de goddelijke rishi, vervloekt, van wie wordt beweerd dat hij de Haryaśva's en de Sabalāśva's, de zonen van Daksha, had afgeraden hun soort voort te planten, door te zeggen: 'Als u wordt geboren in de moederschoot, zal er voor u in al deze gebieden geen rustplaats zijn'; hierna wordt over Nārada, de vertegenwoordiger van dat ras van *onvruchtbare* asceten, gezegd dat hij, zodra hij in één lichaam sterft, in een ander wordt wedergeboren.

[3] Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 14.

hetzelfde ras, die hen uitnodigen hetzelfde te doen als zij. Dit betekent dat de grote adepten en ingewijde asceten zich zullen 'vermenigvuldigen', dat wil zeggen opnieuw onbevlekte *uit het denkvermogen geboren* zonen voortbrengen – in het zevende wortelras.

Dit wordt zo gezegd in de *Purāṇa's*; in het *Mahābhārata*[1] en *Brahmā-Purāṇa*, enz. Bovendien wordt in één gedeelte van het *Pushkara-Māhātmya* de scheiding van de seksen allegorisch voorgesteld door Daksha, die, toen hij zag dat zijn uit wil geboren nageslacht (de 'zonen van passieve yoga') geen mensen willen scheppen, '*zich voor de helft in een vrouw verandert* bij wie hij dochters verwekt', de toekomstige vrouwen van het derde ras dat de reuzen van Atlantis, het zogenaamde vierde ras, (276)
voortbracht. In het *Vishṇu-Purāṇa* staat eenvoudig dat Daksha, de vader van de mensheid, seksueel verkeer instelde als middel om de aarde te bevolken.[2]

Gelukkig voor de mensheid was het 'uitverkoren ras' al het voertuig geworden van de incarnatie van de (verstandelijk en spiritueel) hoogste dhyānī's, voordat de mensheid geheel stoffelijk was geworden. Toen de laatste onderrassen – behalve enkele van de laagste – van het derde ras ten onder waren gegaan met het grote Lemurische continent, hadden 'de nakomelingen van *de drie-eenheid van wijsheid*' het geheim van de onsterfelijkheid op aarde al verkregen, die gave die een grote persoonlijkheid in staat stelt om naar wens van een versleten lichaam over te stappen in een ander.

(*b*) De eerste oorlog die de aarde kende, het eerste mensenbloed dat werd vergoten, was het gevolg van het feit dat de ogen en zintuigen van de mens werden geopend, waardoor hij zag dat de dochters en ook de vrouwen van zijn broeders mooier waren dan de zijne. Er waren ontvoeringen vóór de Sabijnse maagdenroof, en al vóór het vijfde ras werd geboren, werden Menelaossen van hun Helena's beroofd. De titanen of reuzen waren het sterkst; hun tegenstanders het wijst. Dit vond plaats tijdens het vierde ras – dat van de reuzen.

Want er waren werkelijk reuzen in de oudheid,[3] en de evolutiereeks van

---

[1] *Mahābhārata*, Ganguli editie, 1:75.

[2] 1:15; Wilson, deel 2, blz. 12.

[3] De overleveringen van elk land en volk wijzen hierop. Donnelly citeert pater Durans *Historia Antigua de la Nueva España* uit 1585, waarin een inwoner van Cholula, een honderdjarige, een verklaring geeft voor de bouw van de grote piramide van Cholula, door te zeggen: 'In het begin, vóór het licht van de zon was geschapen, was dit land (Cholula) in duisternis gedompeld . . . maar onmiddellijk *nadat het licht van de zon in het oosten zich vertoonde*, verschenen er reusachtige mensen . . . die de genoemde piramide bouwden, waarna de bouwers ervan over alle delen van de aarde werden verspreid.'

'Een groot gedeelte van de geschiedenis van Midden-Amerika betreft de daden

de dierenwereld vormt een bewijs dat hetzelfde ook bij de mensenrassen plaatsvond. Op een nog lagere rang van de schepping vinden we ook getuigen dat de ontwikkeling van de flora wat grootte betreft gelijke tred houdt met die van de fauna. De mooie varens die we verzamelen en tussen de bladen van onze herbaria laten drogen, zijn de afstammelingen van de reuzenvarens die tijdens het carboon groeiden.

Geschriften en fragmenten van filosofische en wetenschappelijke boeken – kortom, bijna alle documenten die uit de oudheid tot ons zijn gekomen – bevatten verwijzingen naar reuzen. Men moet de Atlantiërs van de geheime leer wel herkennen in de rākshasa's van Laṅkā – de door Rāma overwonnen tegenstanders. Zijn deze verhalen niet méér dan voortbrengselen van een holle fantasie? Laten we aan dit onderwerp enige aandacht besteden.

(277)

Zijn de reuzen een verzinsel?

Hier komen we opnieuw in aanvaring met de wetenschap. Deze ontkent tot dusver dat de mens ooit veel groter is geweest dan het gemiddelde van de lange en krachtige mensen die men nu af en toe tegenkomt. Dr. Henry Gregor veroordeelt zulke overleveringen openlijk als berustend op slecht verwerkte feiten. Hij geeft voorbeelden van foutieve beoordelingen. Zo vond men in 1613 in een plaatsje in de Beneden-Dauphiné (in Frankrijk, 6 km van St. Romans), dat sinds onheuglijke tijden het 'Veld van de Reuzen' wordt genoemd, reusachtige botten die diep in de zandige bodem waren begraven. Ze werden toegeschreven aan menselijke overblijfselen, en zelfs aan Teutobodus, de aanvoerder van de Teutonen die door Marius werd gedood. Maar uit later onderzoek door Cuvier bleek dat het fossiele overblijfselen waren van de dinotherium giganteum van de familie van de tapirs, 5,5 m lang. Men wijst op oude gebouwen als bewijs dat onze vroegste voorouders niet veel groter waren dan wij, want de toegangsdeuren zijn niet groter dan nu het geval is. De langste *ons bekende* mens uit de oudheid was, zoals men ons vertelt, de Romeinse keizer Maximus, met een lengte van slechts 2,29 m. Niettemin zien we tegenwoordig elk jaar mensen die langer zijn. De Hongaar die zich in het London Pavilion liet bekijken, was bijna 2,75 m lang. In Amerika bleek een reus 2,90 m lang te zijn; de Montenegrijn Danilo was 2,62 m. In Rusland en Duitsland ziet men vaak in de lagere klassen mensen van meer dan 2,15 m. En omdat

---

van een oud reuzenras, dat Quinames wordt genoemd', zegt Donnelly, de schrijver van *Atlantis* (blz. 200-1, 204).

Darwin de aanhangers van de aaptheorie vertelt dat de diersoorten die het gevolg zijn van kruising 'altijd *een neiging* vertonen *om tot het oorspronkelijke type terug te keren*', zouden ze dezelfde wet op mensen moeten toepassen. Indien er vroeger als regel geen reuzen waren geweest, dan zouden ze er ook nu niet zijn.

Dit alles betreft alleen de historische periode. En als de skeletten uit de prehistorie er tot dusver niet in zijn geslaagd (wat beslist wordt ontkend) om de hier gedane bewering naar het oordeel van de wetenschap onweerlegbaar te bewijzen, dan is dat slechts een kwestie van tijd. Bovendien is de menselijke gestalte, zoals al is gezegd, sinds de laatste cyclus van het ras weinig veranderd. De reuzen van voorheen liggen allemaal onder de oceanen begraven, en honderdduizenden jaren van voortdurende wrijving door water zouden een koperen, en dus beslist een menselijk skelet, verpulveren. Maar uit welke bron komt dan het getuigenis van bekende klassieke schrijvers, van filosofen en mensen die overigens nooit als leugenaars bekend hebben gestaan? Laten we verder bedenken dat er vóór 1847, toen Boucher de Perthes de aandacht van de wetenschap daarop vestigde, bijna niets bekend was over de fossiele mens, want de archeologie negeerde rustig zijn bestaan. Over reuzen die 'in die dagen op aarde' waren, had alleen de *Bijbel* tot de wijzen van het Westen gesproken, terwijl de dierenriem de enige getuige was waarop men een beroep kon doen om de bewering te bevestigen in de personen van Atlas of Orion, van wie de machtige schouders zoals men zegt de aarde dragen.

Niettemin zijn zelfs de 'reuzen' niet zonder hun getuigen gebleven, (278)
en men kan evengoed beide kanten van de zaak onderzoeken. De drie wetenschappen – geologie, astronomie, en kennis van de Schrift (de universele aspecten van laatstgenoemde) – kunnen ons de benodigde bewijzen verschaffen. Om met de geologie te beginnen, deze heeft al erkend dat hoe ouder de opgegraven skeletten zijn, des te groter, langer en krachtiger hun bouw is. Hiermee hebben we reeds enig bewijs in handen. 'Al die botten,' schrijft Frédéric de Rougemont – die, hoewel hij al te vroom in de ark van Noach en in de *Bijbel* gelooft, toch een wetenschappelijke getuige is – 'al die skeletten die zijn gevonden in het Departement Gard, in Oostenrijk, Luik, enz., . . . die schedels die alle aan het negroïde type doen denken . . . en die men op grond daarvan ten onrechte voor dieren zou kunnen aanzien, hebben alle toebehoord aan mensen *met een heel grote gestalte*'.[1] Hetzelfde zegt Lartet, een autoriteit, die een *grote gestalte* toeschrijft aan degenen die omkwamen bij de zondvloed (niet

[1] *Histoire de la terre, etc.*, blz. 154; geciteerd in De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 45.

noodzakelijk die van 'Noach'), en een kleinere gestalte aan de rassen die daarna leefden.

Wat het getuigenis van oude schrijvers betreft, hoeven we niet te blijven stilstaan bij dat van Tertullianus, die ons verzekert dat er in zijn tijd in Carthago een aantal reuzen waren te vinden[1] – want voordat zijn getuigenissen kunnen worden aanvaard, moet zijn eigen identiteit[2] en werkelijke bestaan worden bewezen. Maar we kunnen ons wenden tot de wetenschappelijke tijdschriften van 1858, waarin werd gesproken over een *sarcofaag van reuzen* die in dat jaar op de plaats van diezelfde stad werd gevonden. Wat de oude heidense schrijvers betreft, hebben we het getuigenis van Philostratus, die spreekt over een reusachtig skelet van 10 m lang, en ook over een ander van 5,5 m, dat hijzelf in Sigeum had gezien.[3] Dit skelet heeft misschien niet, zoals Protesilaus geloofde, toebehoord aan de reus die door Apollo bij de belegering van Troje werd gedood; niettemin was het er een van een reus, evenals dat andere, dat door Menekratēs van Steiria op Lemnos werd ontdekt – 'verschrikkelijk om aan te zien', volgens Philostratus.[4] Is het mogelijk dat het vooroordeel de wetenschap zover zou voeren dat ze *al* deze mensen tot dwazen of *leugenaars* zou rekenen?

Plinius spreekt over een reus in wie hij dacht Orion, de zoon van Ephialtēs, te herkennen.[5] Plutarchus verklaart dat Sertorius het graf van Antaeus, de reus,[6] zag; en Pausanias staat in voor het feitelijke bestaan van de graven van Asterius en van Geryon, of Hyllus, de zoon van Hercules[7] – allemaal reuzen, titanen en machtige mensen. Ten slotte verklaart abbé Pègues in zijn opmerkelijke boek *Les volcans de la Grèce* dat er 'in de omgeving van de vulkanen van het eiland Thera reuzen met enorme schedels werden gevonden, neergelegd onder kolossale stenen, die moeten zijn
(279) opgetild door gebruik te maken van titanische krachten, en die de overlevering in alle landen in verband brengt met denkbeelden over reuzen, vulkanen en magie'.[8]

In hetzelfde hierboven geciteerde boek van abbé Pègues vraagt de schrijver zich af waarom in de *Bijbel* en de overlevering de gibborim (reuzen, de machtigen), de refaim, of de spoken (fantomen), de nefilim, of de gevalle-

---

[1] *De resurrectione carnis*, 42.

[2] Er zijn critici die geneigd zijn aan het bestaan van Tertullianus te twijfelen, omdat ze er geen bewijs van vinden, behalve in de geschriften van Eusebius, 'de waarheidlievende'.

[3] *Heroikos*, 8:6-9.

[4] *Op.cit*., 8:11.

[5] *Naturalis historia*, 7:16:73.

[6] *Levens*, Sertorius, §9.

[7] *Beschrijving van Griekenland*, 1:35:6-8.

[8] Vgl. De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 45-8.

nen – irruentes – 'als identiek' worden voorgesteld, 'hoewel ze allemaal *mensen* zijn, want de *Bijbel* noemt ze de oorspronkelijken en de machtigen', bijv. Nimrod. De 'leer' verklaart het geheim. Deze namen, die alleen de voorafgaande vier rassen en het eerste begin van het vijfde rechtmatig toebehoren, slaan heel duidelijk op de eerste twee *fantoomachtige* (astrale) rassen; op het *gevallen ras*, het derde; en op het ras van de Atlantische reuzen, het vierde, waarna 'de mensen kleiner begonnen te worden'.

Bossuet ziet de oorzaak van de latere universele afgodendienst in de 'erfzonde'.[1] 'Jullie zullen als goden zijn', zegt de slang van *Genesis* tegen Eva, en legt zo de eerste kiem voor de verering van *valse godheden*. Daaruit ontstond de afgodendienst, denkt hij, of de cultus en de aanbidding van *beelden*, van vermenselijkte of menselijke figuren. Maar als men de afgodendienst op het laatstgenoemde baseert, dan zijn de twee kerken, de Griekse en vooral de Latijnse, even afgodisch en heidens als elke andere religie.[2] Pas in het vierde ras gingen de mensen, die elk recht hadden verloren om als goddelijk te worden beschouwd, over tot lichaamsverering, met andere woorden, tot fallisme. Tot die tijd waren ze werkelijk goden, even zuiver en goddelijk als hun voorouders, en de woorden van de allegorische slang hebben, zoals in de voorafgaande bladzijden afdoende is aangetoond, helemaal geen betrekking op de fysiologische val van de mensen, maar op het feit dat ze kennis van goed en kwaad kregen, en dit gebeurde *vóór* hun val. Men moet niet vergeten dat Adam pas na zijn gedwongen verdrijving uit Eden 'gemeenschap had met zijn vrouw Eva'.[3] We zullen echter niet de leringen van de geheime leer toetsen aan de letter van de Hebreeuwse *Bijbel*; we willen veeleer wijzen op de grote overeenkomsten tussen deze twee in hun esoterische betekenis.

Pas nadat Clemens van Alexandrië de neoplatonisten de rug had toegekeerd, begon hij gigantes te vertalen met serpentes, met als verklaring (280)
dat 'slangen en reuzen *demonen* betekenen'.[4]

---

[1] J.B. Bossuet, *Élévations à Dieu*, 1838, blz. 91.

[2] En dat ondanks het formele verbod van het grote kerkconcilie van Elvira in 303 n.Chr., toen werd verklaard dat 'de vorm van God, die onstoffelijk en onzichtbaar is, niet zal worden beperkt door gestalte of vorm'. In 692 had het concilie van Constantinopel evenzo verboden 'Jezus *als een lam* af te beelden of voor te stellen', en ook 'om te knielen in gebed, omdat dit een daad van afgodendienst is'. Maar het concilie van Nicea (787) voerde deze afgodendienst weer in, terwijl dat van Rome (883) Johannes, de patriarch van Constantinopel, excommuniceerde, omdat hij een overtuigd tegenstander van beeldenverering bleek te zijn.

[3] *Genesis* 4:1.

[4] Ch. Gould schrijft in zijn *Mythical Monsters* op blz. 212 bij het bespreken van de Chinese draak en de literatuur van China: 'Haar mythologieën, geschiedenis, religies, volksverhalen en spreekwoorden staan vol verwijzingen naar een mysterieus wezen *dat een fysieke natuur en spirituele eigenschappen heeft*. Met een aangenomen vorm, en met

Men zal ons misschien zeggen dat we, voordat we parallellen trekken tussen onze leringen en die van de *Bijbel*, betere bewijzen moeten leveren voor het bestaan van de reuzen van het vierde ras dan de verwijzing naar hen in *Genesis*. We antwoorden dat de bewijzen die we geven overtuigender zijn, en in elk geval meer literair en wetenschappelijk dan die van de zondvloed van Noach ooit zullen zijn. Zelfs de geschiedenisboeken van China staan vol met zulke herinneringen aan het vierde ras. In de *Shu-ching* kan iedereen lezen:

Toen de Miao-tse (dat antediluviale en ontaarde ras [verklaart de commentator] dat zich in de oudheid had teruggetrokken in grotten in de rotsen, en waarvan de afstammelingen zoals men zegt nog steeds in de buurt van Canton zijn te vinden),[1]
(281) *volgens onze oude documenten*, als gevolg van de verleidingen door Chih-yu, de hele aarde hadden gekweld, wemelde deze van rovers. . . . De Heer Huang-ti [een

---

het bovennatuurlijke vermogen die af te werpen om andere vormen aan te nemen, is hij in staat het weer te beïnvloeden, en naar wens droogten of vruchtbaar makende regen voort te brengen, stormen te laten opsteken en deze te doen bedaren. Men zou boekdelen kunnen volschrijven met de verspreid voorkomende legenden die over dit onderwerp in overvloed zijn te vinden . . .'

Dit 'mysterieuze wezen' is de *mythische* draak, d.w.z. het symbool van de *historische*, werkelijk bestaande adept, meester en leraar in de occulte wetenschappen van de oudheid. Elders is al verklaard dat de grote 'magiërs' van het vierde en het vijfde ras meestal de 'slangen' en de 'draken' werden genoemd, naar hun voorouders. Ze behoorden allemaal tot de hiërarchie van de zogenaamde 'vurige draken van wijsheid', de dhyāni-chohans, die in het algemeen overeenkomen met de agnishvātta-pitri's, de maruts en rudra's, als nakomelingen van Rudra, hun vader, die wordt vereenzelvigd met de god van het vuur. In de tekst wordt hierover meer gezegd. Clemens, een ingewijde neoplatonist, kende natuurlijk de oorsprong van het woord 'draak', en wist waarom de ingewijde adepten zo werden genoemd, want hij kende het geheim van Agathodaimōn, de christus, de slang met de zeven klinkers van de gnostici. Hij wist dat het dogma van zijn nieuwe geloof de transformatie vereiste van alle *rivalen* van Jehovah, de engelen, die werden verondersteld tegen die elohim in opstand te zijn gekomen, evenals de Titan-Promētheus in opstand kwam tegen Zeus, de overweldiger van het koninkrijk van zijn vader; en dat 'draak' de mystieke benaming was van de 'zonen van wijsheid'; uit deze kennis kwam zijn even wrede als willekeurige definitie voort, nl. 'slangen en reuzen betekenen *demonen*', d.w.z. niet 'geesten', maar *duivels*, in kerkelijk taalgebruik.

[1] 'Wat zou u zeggen op onze bewering dat de Chinezen – ik bedoel de echte Chinees uit het binnenland, niet de kruisingen van het vierde en het vijfde ras die nu de overhand hebben – de oorspronkelijke bewoners die als onvermengd volk volledig behoren tot de hoogste en laatste tak van het vierde ras, hun hoogste beschaving bereikten toen het vijfde nog maar net in Azië was verschenen' (*Esoteric Buddhism*, 1885, blz. 67). En deze enkele Chinezen uit het binnenland zijn allemaal erg lang. Als men over de oudste manuscripten in de Lolo-taal (van de oorspronkelijke bewoners van China) kon beschikken en deze juist kon vertalen, dan zouden er veel bewijsstukken van onschatbare waarde worden gevonden. Maar ze zijn even zeldzaam als hun taal onbegrijpelijk is. Tot dusver hebben slechts een of twee Europese archeologen zulke onschatbare boeken kunnen bemachtigen.

keizer van de *goddelijke* dynastie] zag dat zijn volk de laatste sporen van deugd had verloren. Toen beval hij Te-hung en Li [twee lagere dhyāni-chohans] elke verbinding tussen hemel en aarde te verbreken. Sindsdien was er *geen opstijgen en afdalen meer*![1]

'Opstijgen en afdalen' betekent een onbelemmerde verbinding en een verkeer tussen de twee werelden. Omdat we hier geen volledige en gedetailleerde geschiedenis van het derde en het vierde ras kunnen publiceren, moeten nu zoveel afzonderlijke feiten over hen bij elkaar worden gezet als is toegestaan – vooral die feiten die worden ondersteund door zowel direct als indirect bewijsmateriaal dat in de oude literatuur en geschiedenis is gevonden. Naarmate de 'rokken van vellen' van de mensen zich verdichtten, en ze meer en meer tot fysieke zonde vervielen, werd aan de wisselwerking tussen de fysieke en de etherische *goddelijke* mens een einde gemaakt. De sluier van stof tussen de twee gebieden werd zo dicht dat zelfs de innerlijke mens deze niet kon doordringen. De mysteries van hemel en aarde, die aan het derde ras in de dagen van zijn zuiverheid door zijn hemelse leraren waren geopenbaard, werden een groot brandpunt van licht, maar de stralen ervan werden noodzakelijkerwijs steeds zwakker toen ze werden verstrooid en op een ongeschikte, want te materiële bodem vielen. Bij het volk ontaardden deze mysteries in tovenarij, die later de vorm aannam van exoterische religies, van afgodendienst vol bijgeloof en van mensen- of heldenverering. Slechts een handjevol mensen van die vroege beschaving – in wie de vonk van de goddelijke wijsheid helder brandde, en alleen maar in sterkte toenam naarmate ze bij degenen die haar voor slechte doeleinden gebruikten elke eeuw zwakker en zwakker werd – bleven de uitverkoren bewakers van de mysteriën die door de goddelijke leraren aan de mensheid waren geopenbaard. Sommigen van hen bleven vanaf het begin in hun kumārische toestand, en de overlevering fluistert, wat de geheime leringen bevestigen, dat deze uitverkorenen de kiem waren van een hiërarchie *die sinds die tijd nooit is uitgestorven*:

'*De innerlijke mens van de eerste * * * verandert slechts van tijd tot tijd van lichaam; hij is altijd dezelfde, kent noch rust noch nirvāṇa, verwerpt devachan en blijft voortdurend op aarde voor de redding van de mensheid.*'

'*Van de zeven maagdelijke mensen* (kumāra's[2]) *offerden er zich vier op*

---

[1] *Shu-ching*, deel 5, boek 27. Denk aan dezelfde bewering in het boek *Henoch*, en ook aan de ladder die door Jacob in zijn droom werd gezien. De 'twee werelden' betekenen natuurlijk de 'twee *gebieden* van bewustzijn en zijn'. Een ziener kan in verbinding treden met wezens van een hoger gebied dan de aarde, zonder zijn leunstoel te verlaten.

[2] Zie de eerder gegeven Toelichting op de vier rassen; en op de 'zonen van wil en yoga', de onbevlekte nakomelingen van het androgyne derde ras, blz. 193-4.

(282) *voor de zonden van de wereld en het onderricht van de onwetenden, om tot het einde van het huidige manvantara te blijven. Hoewel onzichtbaar, zijn ze altijd aanwezig. Wanneer de mensen over een van hen zeggen: 'Hij is dood', weet dan dat hij leeft in een andere vorm. Ze zijn het hoofd, het hart, de ziel, en de kiem van onsterfelijke kennis* (jñāna). *Lanoe, je zult nooit over deze groten* (Mahā . . .) *spreken tot een menigte, en hen bij hun namen noemen. Alleen de wijzen zullen begrijpen*.'[1] (Catechismus van de innerlijke scholen.)

Deze heilige 'vier' zijn geallegoriseerd en gesymboliseerd in het *Liṅga-Purāṇa*, dat zegt dat Vāmadeva (Śiva) als kumāra in elke kalpa (hier *ras*) wordt wedergeboren als vier jongelingen – vier wit, vier rood, vier geel en vier donker of bruin. Als we bedenken dat Śiva in de eerste en voornaamste plaats een asceet is, de beschermer van alle yogī's en adepten, dan zal de allegorie heel begrijpelijk worden. De geest van goddelijke wijsheid en sober ascetisme zelf incarneert in deze uitverkorenen. Pas nadat Rudra was *getrouwd* en door de goden uit zijn vreselijke ascetische leven werd gerukt, wordt hij Śiva, een god in het hindoepantheon, en niet een van een heel deugdzaam of barmhartig type. Er is slechts ÉÉN hoger dan de 'vier', zowel op aarde als in de hemelen – dat nog mysterieuzer en eenzamer wezen dat in deel 1, blz. 235ev, werd beschreven.

We moeten nu de aard van de 'zonen van de vlam' en van 'de duistere wijsheid' onderzoeken, en ook het voor en tegen van de veronderstelling over Satan.

De onvolledige zinnen die konden worden ontcijferd uit de fragmenten op het kleitablet, en die George Smith 'de vloek na de val' noemt,[2] zijn natuurlijk allegorisch; toch bevestigen ze wat in onze boeken over de ware aard van de *val van de engelen* wordt gezegd. Zo staat er dat de 'heer van de aarde zijn naam uitriep, de vader Elu' (elohim), en zijn vloek uitsprak, die 'de god Hea hoorde, en zijn lever was boos, omdat *zijn* mens [de engel-mens] zijn zuiverheid had besmet', en daarom spreekt Hea de wens uit dat '*wijsheid en kennis* zich tegen hem [de mens] zouden keren en hem benadelen'.[3]

De laatste zin wijst op het directe verband tussen het Chaldeeuwse verslag en dat in *Genesis*. Terwijl Hea probeert de wijsheid en kennis teniet te doen die de mens heeft verkregen door zijn pas verworven verstandelijke en bewuste vermogen om op zijn beurt te scheppen (en zo God, of de goden,

---

[1] In de kabbala is het uitspreken van de *onuitsprekelijke* naam van vier letters 'een allergeheimst mysterie' – 'een geheim der geheimen'.

[2] George Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 81.

[3] *Op.cit*., blz. 84, versregels 12, 14, 15 en 22.

het monopolie van schepping uit handen te nemen), doen de elohim in hoofdstuk 3 van *Genesis* hetzelfde. Daarom zonden de elohim hem uit de hof van Eden.

Maar dit baatte niet. Want de geest van goddelijke wijsheid die op en *in* de mens is – de slang van eeuwigheid en alle kennis, die mānasische geest (283)
die hem het geheim onderwees van *schepping* op het gebied van kriyāśakti, en van voortplanting op het aardse gebied – bracht hem als vanzelf ertoe om zijn weg naar onsterfelijkheid te ontdekken, ondanks de jaloezie van alle goden.

De eerste Atlanto-Lemuriërs worden ervan beschuldigd dat ze vrouwen van een lager ras tot zich (goddelijke incarnaties) namen, namelijk van het ras van tot dan toe verstandeloze mensen. Alle oude heilige geschriften bevatten dezelfde, min of meer verminkte legende. Oorspronkelijk betekent de *val* van de engelen – die de 'eerstgeborenen' van God veranderde in asura's, of in de Ahriman en Typhōn van de 'heidenen' (d.w.z. als de verhalen in het boek *Henoch*[1], en in Hermes, in de *Purāṇa's* en in de *Bijbel* letterlijk worden genomen) – esoterisch gelezen eenvoudig het volgende:

Zinnen zoals: 'In zijn (Satans) ambitie heft hij zijn hand op tegen het heiligdom van de God van de hemel', enz., zouden als volgt moeten luiden: 'Gedreven door de wet van eeuwige evolutie en karma incarneerde de engel op aarde in de mens; en omdat zijn wijsheid en kennis nog goddelijk zijn, hoewel zijn lichaam aards is, wordt hij (allegorisch) ervan beschuldigd de mysteries van de hemel te onthullen.' Hij combineert en gebruikt beide voor doeleinden van menselijke, in plaats van bovenmenselijke voortplanting. Voortaan 'zal de mens *verwekken*, en niet

[1] We keren nog eens terug tot het belangrijkste onderwerp in de oude kosmogonie. Zelfs in de Oud-Noorse legenden, in de heilige boekrollen over de godin Saga, zien we dat Loki, de bloedbroeder van Odin (zoals Typhōn, Ahriman, en anderen de broeders van Osiris en Ormazd zijn), pas later slecht wordt, als hij te lang met mensen is omgegaan. Evenals alle andere vuur- of lichtgoden – want vuur brandt en vernietigt evengoed als dat het verwarmt en leven geeft – werd hij ten slotte opgevat in de vernietigende betekenis van 'vuur'. De naam Loki, zo vernemen we (*Asgard and the Gods*, blz. 250), is afgeleid van het oude woord 'liuhan', verlichten. Het woord heeft dus dezelfde oorsprong als het Latijnse '*lux*, licht'. Daarom is Loki dezelfde als Lucifer (lichtbrenger). Deze titel, die aan de vorst van de duisternis wordt gegeven, is heel suggestief en is op zichzelf een *verdediging* tegen theologische laster. Maar Loki is nog nauwer verwant aan Promētheus, omdat hij geketend aan een scherpe rots wordt afgebeeld, terwijl Lucifer, die wordt vereenzelvigd met Satan, in de hel was geketend – een situatie die echter geen van beiden verhinderde om in alle vrijheid op aarde te handelen, als we de theologische paradox volledig aannemen. In de vroeg-Scandinavische theogonie is Loki in het begin van de tijd een weldadige, edelmoedige en machtige god, en het beginsel van het goede, niet van het kwade.

(284) *scheppen*'.[1] Maar omdat hij door dat te doen zijn zwakke lichaam moet gebruiken als middel tot voortplanting, zal dat lichaam moeten boeten voor deze wijsheid, die van de hemel naar de aarde werd gebracht; daarom zal het misbruik van de fysieke zuiverheid een tijdelijke vloek worden.

De middeleeuwse kabbalisten wisten dit goed; een van hen was namelijk niet bang om te schrijven:

> De kabbala werd eerst door God zelf aan een selecte groep engelen onderwezen, die een theosofische school in het paradijs vormden. Na de VAL *deelden* de engelen *deze hemelse leer welwillend mee aan het ongehoorzame kind van de aarde*, om de eerste mensen het middel te verschaffen om tot hun voormalige adel en gelukzaligheid terug te keren.[2]

Dit toont aan hoe de gebeurtenis – dat de zonen van God met de dochters van de mensen huwden en hun de goddelijke geheimen van de hemel meedeelden – die allegorisch werd verteld door Henoch en in hoofdstuk 6 van *Genesis*, door de christelijke kabbalisten werd geïnterpreteerd. Deze hele periode kan worden opgevat als het *voormenselijk* tijdperk, dat van de goddelijke mens, of, zoals de *plooibare* protestantse theologie nu zegt – de *pre*-adamitische periode. Maar zelfs *Genesis* begint zijn *werkelijke* geschiedenis (hfst. 6) met de *reuzen* van 'die dagen' en de 'zonen van God' die hun vrouwen – de dochters van de mensen – huwden en onderwezen.

Dit is de periode die in de *Purāṇa's* wordt beschreven; en omdat deze betrekking heeft op tijden die verloren gaan in de archaïsche eeuwen, en dus prehistorisch zijn, kan geen antropoloog er zeker van zijn of de mens-

---

[1] De Griekse mythe waar we enkele bladzijden eerder op wezen, nl. de verminking van Ouranos door zijn zoon Kronos in de Griekse theogonie, verwijst naar deze diefstal van het *goddelijke scheppende vuur* door de zoon van de aarde en de hemelen. Zoals Ouranos, de personificatie van de hemelse machten, moet ophouden met scheppen (hij wordt door Kronos, de god *in de tijd*, impotent gemaakt), zo regelt in de Egyptische kosmogonie Thoth, de god van de wijsheid, deze strijd tussen Horus en Seth; laatstgenoemde wordt door Horus net zo behandeld als Ouranos door Kronos (zie *Egyptisch Dodenboek*, 17:26). In het Babylonische verhaal is het de god Zu, die 'de vader van de goden' berooft van umsimi – het ideële scheppende orgaan, niet de *kroon* (!), zoals G. Smith dacht (*The Chaldean Account of Genesis*, blz. 115-16). Want in fragment K. 3454 (British Museum) staat heel duidelijk dat Zu, nadat hij de 'eerbiedwaardige van de hemel' van zijn *begeerte* had beroofd, de umsimi van de goden wegvoerde, en daardoor de tereti (de macht) van alle andere goden verbrandde, en zo 'het *zaad* van alle engelen beheerste' (regel 15). Omdat de umsimi *op de zetel* van Bel was geplaatst, kon hij moeilijk de 'kroon' zijn. Een vierde versie staat in de *Bijbel*. Cham is de Chaldeeuwse Zu, en beiden worden voor dezelfde allegorisch beschreven misdaad vervloekt.

[2] Christian D. Ginsburg, *The Kabbalah: Its Doctrines, Development, and Literature*, 1865, blz. 2.

heid van die periode wel of niet was zoals nu. Alle personen uit de *Brāhmaṇa's* en *Purāṇa's* – de rishi's, prajāpati's, manu's, hun vrouwen en nakomelingen – behoren tot die voormenselijke periode. Ze vormen allemaal bij wijze van spreken de *kiem* van de mensheid. Rond deze 'zonen van god', de 'uit het denkvermogen geboren' astrale kinderen van Brahmā, zijn onze fysieke lichamen gegroeid en ontwikkeld tot wat ze nu zijn. Want de purāṇische verhalen over al deze mensen zijn die over onze monaden in hun verschillende en talloze incarnaties op deze en andere gebieden, over gebeurtenissen waargenomen door het 'oog van Śiva' van de oude zieners (het 'derde oog' van onze stanza's), en allegorisch beschreven. Later werden ze voor sektarische doeleinden vervormd en verminkt, maar ze bevatten toch nog een aanzienlijke basis van waarheid. En de filosofie in zulke allegorieën is niet minder diepgaand, ook al zijn ze zwaar versluierd door een overwoekering van fantasie.

Maar met het vierde ras bereiken we de zuiver menselijke periode. De tot dan toe halfgoddelijke wezens, die zich hadden opgesloten in lichamen die alleen uiterlijk menselijk waren, werden fysiologisch veranderd en namen vrouwen tot zich die volkomen menselijk waren en mooi om naar te kijken, maar in wie *lagere, stoffelijker*, hoewel toch siderische wezens (285)
waren geïncarneerd. Deze wezens in vrouwelijke vormen (Lilith is de oervorm hiervan in de joodse overleveringen) worden in de esoterische verslagen 'khado' (ḍākinī in het Sanskriet) genoemd. Allegorische legenden noemen het hoofd van deze Liliths, sangye khado (in het Sanskriet buddhaḍākinī); aan allen wordt de kunst van 'het lopen in de lucht' toegeschreven, en de grootste *vriendelijkheid tegenover stervelingen*; maar *geen verstand* – alleen dierlijk instinct.[1]

(*c*) Dit is het begin van een eredienst die eeuwen later gedoemd was te degenereren tot fallisme en verering van de geslachten. Het begon met de verering van het menselijk lichaam – dat 'grote wonder', zoals een Engelse schrijver het noemt – en eindigde met die van de twee geslachten van de mens. De vereerders waren reuzen van gestalte, maar ze waren ook reuzen in kennis en geleerdheid, hoewel ze deze gemakkelijker verkregen dan de mensen van onze huidige tijd. Hun kennis was hun aangeboren. De Lemuro-Atlantiër hoefde niet te ontdekken en in zijn herinnering vast te leggen wat zijn bezielende BEGINSEL op het moment van zijn incarnatie *wist*. Alleen de tijd en de steeds kleiner wordende ontvankelijkheid van de stof waarin de

[1] Het legendarische bestaan van deze wezens heeft gediend als basis voor de rabbijnse Lilith, en wat degenen die in de *Bijbel* geloven de vrouwen van vóór de zondvloed zouden noemen, en de kabbalisten de pre-adamitische rassen. Ze zijn geen verzinsel – dat staat vast, hoe fantastisch de latere verhalen ook zijn.

beginselen zich hadden gehuld, konden in het ene geval de herinnering aan hun voorgeboortelijke kennis laten vervagen, en in het andere geval elke vonk van het spirituele en goddelijke in hen afzwakken en zelfs uitblussen. Zo waren ze al in het begin het slachtoffer geworden van hun dierlijke natuur en hadden ze 'monsters' voortgebracht – d.w.z. mensen van een andere soort dan zijzelf.

Creuzer beschrijft de reuzen goed door te zeggen:

> Die kinderen van hemel en aarde ontvingen van de *soevereine machten*, de ontwerpers van hun bestaan, bij hun geboorte bijzondere morele en fysieke vermogens. Ze *heersten over de elementen, kenden de geheimen van hemel en aarde, van de zee en de hele wereld, en lazen de toekomst* in de sterren. . . . Het lijkt erop dat men, als men over hen leest, *niet met mensen zoals wij* te maken heeft, maar met geesten van de elementen, die zijn voortgekomen uit de schoot van de natuur en volledige macht over haar hebben. . . . Al deze wezens *dragen het kenmerk* van MAGIE en TOVENARIJ.[1]

En zo waren zij, die (nu) legendarische helden van de prehistorie, toch eens werkelijk bestaande rassen. Creuzer was voor zijn tijd wijs, want hij heeft een eindeloze reeks erkende filosofen, die deze rassen noemen en verklaren dat ze zelfs in hun eigen tijd fossielen ervan hadden gezien, niet beschuldigd van opzettelijk bedrog of domheid en bijgeloof. Er waren in de oudheid sceptici – niet minder dan nu en even beroemd. Maar zelfs een Lucianus, een Democritus en een Epicurus erkenden *feiten* en toonden het onderscheidingsvermogen van een werkelijk groot intellect, dat fantasie van
(286) feiten kan onderscheiden, en waarheid van overdrijving en bedrog. De schrijvers uit de oudheid waren evenmin dwazen als onze hedendaagse wijzen; want, zoals de schrijver van enkele 'Notes on Aristotle's psychology in relation to modern thought' terecht opmerkt:

> De gebruikelijke indeling in oude en nieuwe geschiedenis is . . . misleidend. De Grieken van de 4de eeuw v.Chr. waren in veel opzichten modern.[2]

Vooral in hun scepsis, voegen we eraan toe. Het is niet erg aannemelijk dat ze gemakkelijk *fabels* zouden aanvaarden.

Toch droegen de 'Lemuriërs' en de Atlantiërs, 'die kinderen van hemel en aarde', in feite het kenmerk van TOVENARIJ; want de esoterische leer beschuldigt hen precies daarvan – wat, als het werd geloofd, een einde zou maken aan de problemen van de wetenschap met betrekking tot de oorsprong van de mens, of, beter gezegd, tot zijn anatomische overeenkomsten met de *mensaap*. Ze beschuldigt hen van de (*voor ons*) afschuwelijke mis-

---

[1] G.F. Creuzer, *Symbolik und Mythologie der alten Völker*, zoals vertaald door J.D. Guigniaut, *Religions de l'antiquité, etc.*, deel 3, band 3, boek 9, 1851, blz. 834-5.

[2] J.M. Rigg, *Mind*, Londen, januari 1886, blz. 86-93.

daad van geslachtsgemeenschap met wat 'dieren' wordt genoemd, waardoor ze een werkelijk aapachtige soort hebben voortgebracht die nu is uitgestorven. Natuurlijk zal men de mogelijkheid van zo'n kruising tussen de mens en een of andere diersoort ontkennen, zoals men ook spontane generatie – waarin de esoterische wetenschap gelooft, en die ze onderwijst – ontkent. Maar afgezien van de overweging dat, zoals al werd opgemerkt, in die oude tijden noch de menselijke Atlantische reuzen noch ook de 'dieren' de fysiologisch volmaakte mensen en zoogdieren waren die we nu kennen, zijn de tegenwoordige ideeën over dit onderwerp – waaronder die van de fysiologen – te onzeker en te veranderlijk om hen in staat te stellen zo'n feit a priori absoluut te ontkennen.

Bij het nauwkeurig bestuderen van de Toelichtingen kan de gedachte opkomen dat het 'wezen' waarmee de pas 'geïncarneerde' gemeenschap had, een 'dier' werd genoemd, niet omdat het geen mens was, maar veeleer omdat het fysiek en mentaal zoveel afweek van de meer volmaakte rassen, die zich in een vroegere periode fysiologisch hadden ontwikkeld. Denk aan stanza 7, en aan wat in het eerste vers ervan (śloka 24) wordt gezegd: dat toen de 'zonen van wijsheid' de eerste keer verschenen om te incarneren, enkelen van hen volledig incarneerden, anderen alleen *een vonk* in de vormen projecteerden, terwijl het *vullen* en vervolmaken van sommige schaduwen werd uitgesteld tot het vierde ras. De rassen die 'van kennis verstoken bleven', of die 'verstandeloos' waren gelaten, bleven zoals ze waren, zelfs na de natuurlijke scheiding van de geslachten. Zij maakten zich schuldig aan de eerste zogenaamde kruisingen en brachten monsters voort; en uit hun afstammelingen kozen de Atlantiërs hun vrouwen. Adam en Eva zouden met Kaïn en Abel het enige *menselijke* gezin op aarde zijn. Toch vernemen we dat Kaïn naar het land van Nod ging en daar een vrouw nam. Blijkbaar vond men dat slechts één ras volmaakt genoeg was om menselijk te worden genoemd; en zelfs in onze eigen tijd zijn sommige Britten in hun arrogantie ervan overtuigd dat elke andere mensenfamilie – vooral de donkere Indiërs – een *inferieur* ras is, terwijl de Singalezen de Veddha's van hun jungle als niet meer dan *sprekende dieren* beschouwen. Bovendien zijn er natuuronderzoekers die zich serieus hebben afgevraagd of sommige primitieve stammen – zoals de Bosjesmannen – wel als *mensen* zijn te beschouwen. De Toelichting, die de diersoort (of het ras), 'mooi om te zien', omschrijft als tweevoetig, zegt: '*Ze hadden de menselijke vorm, maar hun onderste ledematen waren vanaf het middel bedekt met haar.*' Vandaar misschien het ras van de *saters*. (287)

Als er twee miljoen jaar geleden mensen bestonden, moeten ze – evenals de dieren – fysiek en anatomisch veel hebben verschild van wat ze zijn geworden; en ze stonden toen dichter bij het type van het zuivere zoogdier

dan nu. In ieder geval vernemen we dat de dieren zich pas sinds het verschijnen *op deze aarde* van het Atlantische ras uitsluitend onderling voortplanten, d.w.z. binnen hun eigen soort. Zoals door de schrijver van dat knappe boek, *Modern Science and Modern Thought*, wordt aangetoond, schijnt dit denkbeeld van de weigering om gemeenschap te hebben met andere soorten, of dat steriliteit het enige gevolg van zo'n gemeenschap is, zelfs nu 'eerder een oppervlakkige conclusie dan een absolute wet' te zijn. Hij toont aan dat

> verschillende soorten in feite vaak onderling paren, zoals in het bekende geval van het paard en de ezel. Het is waar dat in dit geval het muildier onvruchtbaar is . . . maar deze regel is niet algemeen, en kort geleden is een nieuw mengras, dat van de leporiden, of haas-konijnen, gecreëerd dat volledig vruchtbaar is.[1]

De nakomelingen van de wolf en de hond worden ook genoemd, evenals die van verschillende andere gedomesticeerde dieren; nakomelingen van vossen en nogmaals honden, en het hedendaagse Zwitserse vee, waarvan Rütimeyer heeft aangetoond dat het afstamt van 'drie verschillende soorten fossiele runderen, de *bos primigenius, bos longifrons en bos frontosus*'.[2] Toch omvatten *enkele van die soorten, zoals de familie van de apen, die wat lichaamsbouw betreft zo duidelijk op de mens lijken*, zoals men ons vertelt, 'talrijke vertakkingen, die in elkaar overgaan, maar waarvan de uitersten meer van elkaar verschillen dan de mens van de hoogste apensoorten'[3] – bijvoorbeeld de gorilla en de chimpansee (zie appendices).

Zo bevestigt de esoterische wetenschap niet alleen de opmerking van Darwin (of zullen we zeggen die van Linnaeus?), 'de natuur maakt geen sprongen', maar zou – als er enige kans bestond dat de werkelijke leer door iemand anders dan haar directe aanhangers zou worden aanvaard – de moderne evolutietheorie op meer dan één manier, zo niet geheel, met de feiten verzoenen, en ook met het feit dat de antropologen er absoluut niet in geslaagd zijn de 'ontbrekende schakel' in de geologische formaties van onze vierde ronde te vinden.

We zullen elders aantonen dat de hedendaagse wetenschap door wat ze zelf erkent onze zaak bepleit, al is ze zich daarvan niet bewust, en dat De Quatrefages volkomen gelijk heeft als hij in zijn laatste boek naar voren
(288) brengt dat het veel aannemelijker is dat de mensaap *de afstammeling van de mens* zal blijken te zijn, dan dat deze twee typen een gemeenschappelijke, denkbeeldige en onvindbare voorouder zouden hebben. Zo wordt de wijsheid van de samenstellers van de oude stanza's door ten minste één eminente

---

[1] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 101.
[2] *Op.cit*., blz. 102.
[3] *Op.cit*., blz. 182.

wetenschapper bevestigd, en de occultist geeft er de voorkeur aan te geloven wat hij altijd al dacht, namelijk:

'*De mens was het eerste en hoogste* (zoog-)*dier dat in deze* (vierde-ronde-) *schepping verscheen. Toen kwamen er nog grotere dieren; en ten slotte de mens zonder spraak, die op vier benen loopt*.' Want '*de rākshasa's* (reuzendemonen) *en daitya's* (titanen) *van het 'witte dvīpa'* (continent) *lieten zijn* (van de mens zonder spraak) *voorouders mislukken*'. (Toelichting.)

Verder zijn er, zoals we zien, antropologen die de oorsprong van de mens hebben nagegaan tot in een zodanig tijdperk dat de schijnbare barrière tussen de chronologieën van de hedendaagse wetenschap en de oude leer voor een groot deel verdwijnt. Het is waar dat Engelse wetenschappers in het algemeen zelfs hebben geweigerd om in te stemmen met de hypothese dat er in het tertiair mensen zouden zijn geweest. Allemaal meten ze de ouderdom van homo primigenius naar hun eigen inzichten en vooroordelen. Huxley durft het wél aan om over de mogelijkheid van een mens in het plioceen of mioceen te speculeren. Prof. Seeman en Grant Allen hebben zijn komst in het eoceen geplaatst, maar in het algemeen zijn Engelse wetenschappers van oordeel dat we niet met zekerheid verder terug kunnen gaan dan het kwartair. Helaas wordt het al te voorzichtige voorbehoud van laatstgenoemden niet door de feiten gesteund. De Franse school van de antropologie, die haar opvattingen baseert op de ontdekkingen van abbé Bourgeois, Capellini, en anderen, heeft bijna zonder uitzondering de lering aanvaard dat de sporen van onze voorouders beslist in het mioceen zijn te vinden, terwijl De Quatrefages nu neigt tot de stelling dat er in het secundair mensen bestonden. Later zullen we zulke schattingen vergelijken met de getallen die worden gegeven in de brahmaanse exoterische boeken, en die de esoterische leer benaderen.

(*d*) . . . '*Het derde oog werkte toen niet meer*', zegt de stanza, omdat de MENS te diep in het slijk van de stof was gezonken.

Wat is de betekenis van deze vreemde en eigenaardige uitspraak in śloka 42 over het 'derde oog van het derde ras dat was afgestorven en niet meer werkte'?

We moeten nu in verband met zowel dit punt als enkele andere, nog enige occulte leringen geven. De geschiedenis van het derde en het vierde ras moet worden aangevuld, om wat meer licht te werpen op de ontwikkeling van onze huidige mensheid, en om aan te tonen hoe de vermogens die door occulte oefening opnieuw actief worden, de mens weer de gave verlenen die hij vroeger had met betrekking tot spirituele waarneming en bewustzijn. Maar eerst moet het verschijnsel van het derde oog worden verklaard.

Het onderwerp is zo uitzonderlijk, de gevolgde paden zijn zo ingewikkeld, zo vol gevaarlijke valkuilen die door vijandige theorieën en kritiek zijn gegraven, dat men elke stap die men neemt, goed moet beredeneren. Terwijl we het zoeklicht dat esoterie wordt genoemd, richten op bijna elke centimeter van het occulte terrein dat we bestrijken, moeten we ook zijn lens gebruiken om de gebieden die door de exacte wetenschap worden onderzocht, meer te belichten – niet alleen om beide tegenover elkaar te stellen, maar ook om onze opvatting te verdedigen.[1]

Misschien zullen sommigen klagen dat er te weinig wordt gezegd over de fysieke, *menselijke* kant van de uitgestorven rassen, in deze geschiedenis over hun groei en ontwikkeling. Men zou ongetwijfeld veel meer kunnen zeggen, als niet alleen al de voorzichtigheid ons op de drempel van elke nieuwe onthulling liet aarzelen. We geven hier wat op grond van de ontdekkingen van de hedendaagse wetenschap mogelijk is, en waarnaar deze verwijst; alles waarover de exacte wetenschap niets weet en waarover deze niet in staat is zich gedachten te vormen – en wat ze daarom als feiten in de natuur ontkent – wordt achtergehouden.

Maar zelfs beweringen als deze – bijv. dat de mens de eerste van alle zoogdieren was; dat de mens de indirecte voorouder van de aap is; dat hij in oude tijden een soort cycloop was – zal men bestrijden. Toch zullen de wetenschappers nooit kunnen bewijzen dat *het niet zo was* – behalve tot hun eigen tevredenheid. Ook kunnen ze niet erkennen dat de eerste twee

---

[1] We zouden een kort artikel in de *Theosophist* van augustus 1887, ‘Esoteric studies’, willen aanbevelen, omdat dit tot nadenken stemt. De schrijver (Visconde de Figanière, lid van de Theosophical Society) zet daarin een heel occulte theorie uiteen, hoewel deze voor de wereld een nieuwe gedachte is: ‘de *vooruitgang van de monade* vindt plaats tegelijk met de *achteruitgang* van de vorm’ (blz. 666), d.i. ‘met de vermindering van de *vis formativa*’. Hij zegt: ‘Wie weet welke vorm het ego in ver verwijderde *ringen* [ronden of rassen?] als voertuig had . . . ? Kan het menselijke type niet dat van de verschillende soorten *aapachtigen* zijn geweest? Kan de bekendheid van het koninkrijk van de apen uit het *Rāmāyaṇa* niet op een of andere verre overlevering berusten die betrekking heeft op een tijdperk toen dat het gemeenschappelijke lot, of beter gezegd uiterlijk, van de mens was?’ (blz. 667). En hij besluit een heel knappe, maar te korte uiteenzetting van zijn theorie met woorden die elke echte occultist zal onderschrijven: ‘Bij de fysiek-etherische mens moet er een *involutie* van geslacht zijn. Evenals de fysiek-astrale mens vóór zijn wedergeboorte afhankelijk was van entiteiten van lagere rang dan de mens (ontwikkeld uit dierlijke oervormen), zo zal de fysiek-etherische mens onder de bevallige, goedgevormde soorten die uit het *lucht*-gebied voortkomen, er een of meer vinden die voor zijn opeenvolgende belichamingen zullen worden ontwikkeld, *wanneer voortgeplante vormen worden opgegeven* – een proces dat slechts heel geleidelijk de hele mensheid zal omvatten. De [*pre*?]-adamitische en post-adamitische rassen waren reuzen; hun etherische tegenhangers zijn misschien lilliputters – mooi, stralend, doorschijnend – maar wat verstand betreft beslist reuzen’ (blz. 671).

mensenrassen te etherisch en schimachtig in hun bouw, organisme, en *vorm*, waren om zelfs fysieke mensen te worden genoemd. Want als ze dat wel doen, zullen ze ontdekken dat dit een van de redenen is waarom men niet kan verwachten dat hun overblijfselen ooit met andere fossielen zullen worden opgegraven. Niettemin beweren wij dit alles. De mens was zogezegd de voorraadschuur van *alle levenszaden* voor deze ronde, zowel plantaardige als dierlijke.[1] Evenals ain sof 'één is, *ondanks de ontelbare vormen die in hem zijn*',[2] is de mens op aarde de microkosmos van de macrokosmos. 'Zodra de mens was geschapen, was alles volledig . . . want alles ligt in de mens besloten. *Hij verenigt alle vormen in zich*.'[3] 'Het mysterie van de *aardse* mens volgt het mysterie van de hemelse mens.'[4] De menselijke vorm – zo genoemd omdat deze het voertuig is (in welke gedaante ook) van de *goddelijke* mens – is, zoals door de schrijver van 'Esoteric studies' zo intuïtief wordt opgemerkt, het *nieuwe type* aan het begin van elke ronde, 'omdat de mens nooit kan worden, en dus nooit *is*, gemanifesteerd in een vorm die in wezen tot het dierenrijk behoort'.[5] De schrijver vervolgt: 'Hij heeft nooit deel van dat rijk uitgemaakt. Afgeleid, alleen afgeleid, van de hoogst ontwikkelde klasse van het dierenrijk, moet een nieuwe menselijke vorm altijd het *nieuwe* type van de cyclus zijn geweest. De menselijke vorm van de ene ring [?] wordt, zoals ik me voorstel, de afgeworpen kleding van de volgende; en deze wordt dan in gebruik genomen door de hoogste orde in het lager staande en ondergeschikte rijk.' (290)

Als deze gedachte betekent wat we eronder verstaan – want de 'ringen' waarover wordt gesproken stichten enige verwarring – dan is dit de juiste esoterische lering. Nadat de mens in het eerste begin en aan het hoofd van het waarnemende en bewuste leven was verschenen, werd hij (de astrale mens of de 'ziel', want de *Zohar*, die de oude lering herhaalt, zegt duidelijk dat 'de *werkelijke* mens de ziel is', en dat 'zijn stoffelijke vorm geen deel van hem is') de levende en bezielde EENHEID, waarvan de 'afgeworpen

---

[1] Men kan het bezwaar maken dat dit een tegenspraak inhoudt: de kiem van het plantaardige leven kon niet in het eerste ras aanwezig zijn, want het eerste wortelras verscheen 300.000.000 jaar nadat het plantenrijk zich had ontwikkeld. Wij zeggen dat dit wel kon, want tot het verschijnen van de mens in *deze* ronde was de plantengroei van een heel andere soort dan nu, en volkomen etherisch, en dit eenvoudig omdat er geen fysiek gras of planten konden hebben bestaan vóór er dieren of andere organismen waren om het koolzuur uit te ademen dat de planten voor hun ontwikkeling, voeding en groei moeten opnemen. Ze zijn in hun *fysieke* voltooide vormen van elkaar afhankelijk.

[2] *Zohar*, 1:21a.

[3] *Op.cit.*, 3:48a.

[4] *Op.cit.*, 2:76a.

[5] Visconde de Figanière, lid van de Theosophical Society, *The Theosophist*, aug. 1887, blz. 666.

kleding' de vorm van elk dierlijk leven in deze ronde bepaalde.[1]

Zo 'schiep' hij, zonder zich daarvan bewust te zijn, eeuwenlang de insecten, reptielen, vogels, en andere dieren, uit zijn overblijfselen uit de derde en de vierde ronde. Hetzelfde denkbeeld en dezelfde leer worden even duidelijk gegeven in de *Vendīdād* van de mazdeeërs als in de Chaldeeuwse en mozaïsche allegorie van de ark, die alle de nationale versies vormen van de oorspronkelijke legende die in de hindoegeschriften wordt gegeven. Men vindt deze in de allegorie van Vaivasvata-manu en *zijn* ark met de zeven rishi's, evenals in die van de rishi's, die elk worden voorgesteld als de vader
(291) en voorouder van bepaalde omschreven dieren, reptielen, en zelfs monsters. (Zie het *Vishṇu-* en andere *Purāṇa's*.) Open de mazdeïsche *Vendīdād*, en lees het bevel van Ormazd aan Yima, een aardgeest die de drie rassen symboliseert, nadat hij hem had bevolen een vara ('een omsloten ruimte', een argha of 'voertuig') te bouwen.

> Daarheen [in de vara] zult u *de zaden van de mannen en vrouwen* brengen, van de grootste, beste, en mooiste soorten op deze aarde; daarheen zult u de zaden van alle soorten vee brengen . . . Al die zaden zult u brengen, twee van elke soort, *om daar eeuwig te blijven bewaard, zolang die mensen in de vara zullen blijven*.[2]

Die 'mensen' in de 'vara' zijn de 'voorouders', de hemelse mensen of dhyānī's, de toekomstige ego's aan wie is opgedragen de mensheid te bezielen. Want 'vara', of de 'ark' (of nogmaals het voertuig), betekent eenvoudig de MENS[3].

> U zult de vara verzegelen [na die met de zaden te hebben gevuld], en u zult een deur maken en een *venster dat uit zichzelf vanbinnen schijnt* [en dat is de ziel].[4]

En wanneer Yima aan Ahura-Mazdā vraagt hoe hij het moet aanpakken om die vara te maken, krijgt hij als antwoord:

> Breek de aarde . . . en kneed die met uw handen, zoals de pottenbakker zijn klei kneedt.[5]

---

[1] In de *Zohar* (3:292ab) wordt gezegd dat de 'oorspronkelijke werelden' (vonken) niet konden voortbestaan, omdat *de mens nog niet bestond*. 'De *menselijke* vorm omvat alles; en omdat deze nog niet bestond, werden de werelden vernietigd.'

[2] *Vendīdād*, Fargard 2:27 (70), 28 (74); J. Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. 17.

[3] Dit is de betekenis wanneer de allegorie en het symbool worden ontraadseld en gelezen met behulp van de *menselijke* sleutel, of de sleutel tot de aardse wijsheid van de mens. Deze interpretatie van de symboliek van de 'ark' doet niet in het minst afbreuk aan de sterrenkundige, of zelfs theogonische sleutels ervan, of aan een van de andere zes betekenissen. Ook schijnt ze niet minder wetenschappelijk dan de moderne theorieën over de oorsprong van de mens. Zoals gezegd, ze heeft zeven sleutels, evenals al het andere.

[4] Fargard 2:30 (87).

[5] Fargard 2:31 (93).

De Egyptische god met de ramskop maakt de mens van klei op een pottenbakkerswiel, en in *Genesis* vormen de elohim hem uit hetzelfde materiaal.

Als men de 'maker van de stoffelijke wereld' (Ahura-Mazdā) verder vraagt wat 'aan de vara die Yima maakte' licht moet geven, dan antwoordt hij dat 'er *ongeschapen* en *geschapen* lichten zijn' en dat men 'daar [in Airyana Vaeja, waar de vara is gebouwd] de sterren, de maan, en de zon maar eenmaal [per jaar] ziet op- en ondergaan', en dat een jaar slechts als een dag (en een nacht) schijnt – een duidelijke verwijzing naar het 'land van de goden' of de (huidige) poolgebieden.[1] Bovendien bevat dit vers nog een andere aanwijzing: een duidelijke zinspeling op de 'ongeschapen lichten' die de mens innerlijk verlichten – zijn beginselen. Anders zou het antwoord van Ahura-Mazdā geen betekenis hebben. In het volgende vers wordt gezegd dat 'elk veertigste jaar er bij elk paar [hermafrodiet] *twee worden geboren, een man en een vrouw*'[2], waarbij dit laatste een duidelijke echo is van de geheime leer, van een stanza die luidt:

'*Na het verstrijken van telkens veertig* [*jaarlijkse*] *zonnen, aan het einde van elke veertigste dag, wordt de dubbele tot vier; mannelijk en vrouwelijk in één, in de eerste en tweede en de derde . . .*' (292)

Dit is duidelijk, omdat 'elke zon' een heel jaar betekent, dat toen uit één dag bestond, zoals die nu binnen de poolcirkel uit zes maanden bestaat. Volgens de oude leer verandert de aardas geleidelijk haar helling ten opzichte van de ecliptica, en in het bedoelde tijdperk was deze helling zó dat een pooldag een hele omloop van de aarde om de zon duurde, waarna een soort schemering van heel korte duur optrad; dan nam het poolland zijn ligging direct onder de zonnestralen weer in. Dit is misschien in strijd met de astronomie zoals die nu wordt onderwezen en begrepen, maar wie kan zeggen dat veranderingen in de beweging van de aarde, die nu niet plaatsvinden, niet miljoenen jaren geleden wel optraden?

We keren nog eens terug tot de bewering dat vara de MENS van de vierde ronde betekent, en ook de aarde van die tijd, de maan, en als men wil zelfs de ark van Noach – dit blijkt ook uit de dialoog tussen Ahura-Mazdā en Zarathoestra. Wanneer deze laatste dus vraagt:

> O, maker van de stoffelijke wereld, u heilige! Wie bracht de wet van Mazdā in de vara die Yima maakte?
>
> Toen antwoordde Ahura-Mazdā: 'Het was de vogel Karshipta, o heilige Zarathoestra.'[3]

De vogel Karshipta woont in de hemelen; als hij op aarde leefde, zou hij de

---

[1] Vgl. Fargard 2:39 (129) en 2:40 (131).

[2] Fargard 2:41 (133); zie ook *Bundahishn*, 15.

[3] *Vendīdād*, Fargard 2:42 (137).

koning van de vogels zijn. Hij bracht de wet in de vara van Yima, en reciteert de *Avesta in de taal van de vogels*.[1]

Dit is weer een allegorie en een symbool dat alleen door de oriëntalisten verkeerd wordt begrepen; die zien in deze vogel 'een incarnatie van de bliksem', en zeggen dat zijn lied 'vaak werd opgevat als een uitspraak van een god en een openbaring',[2] en wat al niet meer. Karshipta is de menselijke denk-ziel, en de godheid daarvan, die bij de oude magiërs werd gesymboliseerd door een vogel, en bij de Grieken door een vlinder. Zodra Karshipta de vara of mens was binnengetreden, begreep hij de wet van Mazdā, of goddelijke wijsheid. In het *Boek van het verborgen mysterie* wordt over de boom, die de boom van kennis van goed en kwaad is, gezegd: 'Op zijn takken [van de boom] wonen de vogels en bouwen ze hun nesten', of hebben *de zielen* en de engelen hun plaats![3] Daarom was de boom bij de kabbalisten een soortgelijk symbool. 'Vogel' was een Chaldeeuws, en werd later een Hebreeuws, synoniem en symbool voor engel, een ziel, een geest, of deva; en het 'vogelnest' was bij beiden de hemel, en is in de *Zohar* de schoot van God. De volmaakte messias treedt Eden binnen 'op de plaats die het vogel-
(293) nest wordt genoemd'.[4] ''Zoals een vogel die van zijn nest vliegt', en die de ziel is van wie de shekhinah [goddelijke wijsheid of genade] zich niet verwijdert.'[5] 'Het nest van de eeuwige vogel, van wie het klapwieken leven voortbrengt, is grenzeloze ruimte', zegt de Toelichting, die naar Haṃsa, de vogel van wijsheid, verwijst.

Adam-Kadmon is de boom (van de sefiroth), en hij wordt esoterisch de 'boom van kennis van goed en kwaad'. En die 'boom is omringd door zeven zuilen (zeven pilaren) van de wereld, of *bestuurders*'; dezelfde 'voorouders' of 'sefiroth' die weer 'werken door middel van de respectieve klassen van engelen in de sferen van de zeven planeten', enz.; een van die klassen verwekt reuzen (nefilim) op aarde.

De hele oudheid, de heidense en de christelijke, geloofde dat de eerste mensheid een ras van reuzen was. Opgravingen in Amerika, in grafheuvels en grotten, hebben al in opzichzelfstaande gevallen groepen skeletten opgeleverd van 3 en 4 m lang.[6] Deze behoren tot stammen van het vroege

---

[1] *Bundahishn*, 19 en 24.

[2] *Vendīdād*, vert. J. Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, deel 4, blz. 21vn.

[3] *Sifra di Tseniutha*, 5:31; vgl. S.L. McGregor Mathers, *The Kabbalah Unveiled*, blz. 104.

[4] *Zohar*, 2:8b.

[5] *Zohar*, 3:278a; vgl. Myer, *Qabbalah*, blz. 217.

[6] De aanhangers van de evolutietheorie van Darwin die als bewijs voor hun argumenten graag wijzen op *de terugkeer tot het oertype* – waarvan de betekenis in het geval van menselijke misvormingen besloten ligt in de esoterische oplossing voor het vraagstuk van de

vijfde ras, waarvan de gemiddelde lengte nu is afgenomen tot 1,5 à 1,8 m. Maar we kunnen gemakkelijk geloven dat de titanen en cyclopen van vroeger werkelijk tot het vierde (Atlantische) ras behoorden, en dat alle latere legenden en allegorieën die in de Indiase *Purāṇa's* en bij de Grieken Hesiodus en Homerus worden gevonden, gebaseerd zijn op de vage herinneringen aan werkelijke titanen – mensen met een bovenmenselijke geweldige lichaamskracht, die hen in staat stelde zich te verdedigen en stand te houden tegen de reusachtige monsters van het secundair en het vroege tertiair – en aan werkelijke cyclopen, drie-ogige stervelingen.

Opmerkzame schrijvers hebben vaak erop gewezen dat aan 'bijna elke volksmythe en legende onveranderlijk een natuurfeit ten grondslag ligt'.

Deze fantasierijke scheppingen van een weelderig subjectivisme bevatten altijd een element van objectiviteit en werkelijkheid. De verbeelding van het volk, hoe wanordelijk en slecht beheerst deze ook is, kon nooit zoveel monsterlijke figuren, zo'n rijkdom aan buitengewone verhalen uit het niets hebben verzonnen en voortgebracht, als ze niet als kern daarvan die zwevende, duistere en vage herinneringen had gehad, die de gebroken schakels van de keten van de tijd verenigen om daarmee de mysterieuze droomachtige basis van ons collectieve bewustzijn te vormen.[1]

In latere hoofdstukken zullen we bewijsmateriaal voor het bestaan van (294)
de cyclopen, een ras van reuzen, aanvoeren – namelijk de cyclopische overblijfselen, zoals deze nog steeds worden genoemd. De wetenschap verschaft ook een aanwijzing dat het vroege vierde ras tijdens zijn evolutie en vóór de uiteindelijke aanpassing van het menselijk organisme – dat pas in het vijfde ras volmaakt en symmetrisch werd – drie-ogig kan zijn geweest, zonder noodzakelijk het derde oog in het midden van het voorhoofd te hebben, zoals de legendarische cyclopen.

Voor de onderzoeker van de esoterische symboliek is deze bewering geen veronderstelling of mogelijkheid, maar eenvoudig *een fase van de wet van groei*, kortom *een bewezen feit*. Dit geldt ook voor de occultisten die geloven dat spirituele en psychische *involutie* parallel verloopt met fysieke *evolutie*, dat de *innerlijke* zintuigen – die de eerste mensenrassen waren aangeboren – tijdens de groei van de rassen en de stoffelijke ontwikkeling van

---

embryologie – zouden er goed aan doen de voorbeelden van *hedendaagse reuzen* te onderzoeken, die vaak 2,5, 2,8 en zelfs 3,5 m lang zijn. Zulke gevallen van *atavisme* zijn onvolkomen, maar toch onmiskenbare reproducties van de oorspronkelijke geweldig grote mens uit de oertijd.

[1] Zie *Mythical Monsters* van Ch. Gould, het interessante en wetenschappelijke boek waaruit hierna enkele passages worden geciteerd. Zie Sinnetts beschrijving van een grot in de Himālaya, vol overblijfselen van reusachtige menselijke en dierlijke botten (*The Occult World*, 1883, blz. 67).

de uiterlijke zintuigen verschrompelden. Zij begrijpen de betekenis van deze passage in de Toelichtingen, die zegt:

'*Er waren vierarmige mensen in die oude tijden van de man-vrouwen* (hermafrodieten)*; met één hoofd, maar toch drie ogen. Ze konden vóór en achter zich zien.*[1] *Een* KALPA *later* (na de scheiding van de geslachten)*, toen de mensen in de stof waren gevallen, werd hun spirituele blik vaag; en tegelijk begon het derde oog zijn kracht te verliezen. . . . Toen het midden van de periode van het vierde* (ras) *was bereikt, moest het innerlijke gezichtsvermogen met kunstmatige middelen worden opgewekt en verkregen, en de oude wijzen kenden het proces daarvan.*[2] *. . . Het derde oog* VERSTEENDE[3] e*veneens geleidelijk, en verdween al snel. Degenen met het dubbele gezicht werden mensen met één gezicht, en het oog werd diep in het hoofd teruggetrokken en is nu onder het haar verborgen. Als de innerlijke mens actief is* (tijdens trances en spirituele visioenen) *zwelt het oog op en zet het uit. De arhat ziet en voelt het, en handelt in overeenstemming*
(295) *daarmee. . . . De onbevlekte lanoe* (leerling, chela) *hoeft geen gevaar te vrezen; wie zijn zuiverheid niet bewaart* (wie niet kuis is)*, zal geen hulp ontvangen van het 'deva-oog'.*'

Helaas niet. Het 'deva-oog' bestaat voor de meerderheid van de mensheid niet meer. Het *derde oog is dood*, en werkt niet langer, maar het heeft een bewijs voor zijn bestaan nagelaten. Dit bewijs is nu de PIJNAPPELKLIER. Wat de 'vierarmige' mensen betreft, ze werden het model voor de vierarmige hindoegoden, zoals in voetnoot 1 [hieronder] wordt aangegeven.

Het mysterie van het menselijk oog is zo groot dat sommige wetenschappers werden gedwongen hun toevlucht te nemen tot occulte ver-

---

[1] Het derde oog bevond zich namelijk aan de achterkant van het hoofd. De mededeling dat de laatste hermafrodiete mensheid 'vierarmig' was, ontraadselt waarschijnlijk het mysterie van alle beelden en afbeeldingen van de exoterische goden van India. Op de akropolis van Argos was er een ξόανον, een ruw gesneden houten beeld (toegeschreven aan Daedalus), dat een drie-ogige kolos voorstelt, die gewijd was aan Zeus-*Triopas* (drie-ogig). Het hoofd van de 'god' heeft twee ogen in het gezicht en één bovenaan het voorhoofd. Het wordt beschouwd als het meest archaïsche van alle oude beelden (*Scholia Vaticanum ad Euripides Troades*, 14; vgl. Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 54-5&vn).

[2] Het *innerlijke gezichtsvermogen* kon vanaf dat moment alleen door oefening en inwijding worden verkregen, met uitzondering van 'natuurlijke en geboren magiërs', sensitieven en mediums, zoals ze nu worden genoemd.

[3] Deze term 'versteend' in plaats van 'verbeend' is opvallend. Het 'achterste oog', dat natuurlijk de zogenaamde pijnappelklier is, de kleine erwtachtige massa grijze zenuwstof die met de achterkant van de derde hersenholte is verbonden, bevat, zoals men zegt, bijna steeds *minerale afzettingen* en *zand*, en 'niets anders' (zie hierna).

klaringen bij hun vergeefse pogingen alle problemen die betrekking hebben op de werking ervan, uit te leggen en te verklaren. De ontwikkeling van het *menselijk oog* bevestigt eerder de occulte antropologie dan die van de materialistische fysiologen. 'De ogen van het menselijk embryo *groeien van binnen naar buiten*' uit de hersenen, in plaats van deel uit te maken van de huid, zoals bij insecten en de inktvis. Prof. Lankester, die de hersenen een vreemde plaats voor het oog vindt, en probeert het verschijnsel op *darwinistische manier* te verklaren, oppert de opmerkelijke gedachte dat 'onze' eerste gewervelde voorouder een *doorzichtig* wezen was en dat de plaats van het oog er daarom voor hem niet toe deed! En dus was de mens ooit 'een doorzichtig wezen', zo leert men ons, en daarom is onze theorie juist. Maar hoe valt de hypothese van Lankester te rijmen met het standpunt van Haeckel dat het oog van gewervelde dieren ontstond door veranderingen *in de opperhuid*? Als het oog *van binnenuit* kwam, hoort die theorie in de prullenbak. De embryologie schijnt dit te bewijzen. Bovendien wordt de opmerkelijke gedachte – of zullen we zeggen erkenning? – van prof. Lankester misschien noodzakelijk door de eisen van de evolutietheorie. Het occultisme met zijn leer van de geleidelijke ontwikkeling 'VAN BINNEN NAAR BUITEN' van de zintuigen uit astrale oervormen, is veel bevredigender. Het *derde oog heeft zich naar binnen teruggetrokken* toen zijn taak voorbij was – weer een punt in het voordeel van het occultisme.

Zo wordt de allegorische uitdrukking van de hindoemystici, als ze spreken over het 'oog van Śiva', de tri-lochana ('drie-ogige'), gerechtvaardigd en heeft deze haar bestaansreden – terwijl het overbrengen van de pijnappelklier (eens dat 'derde oog') naar het voorhoofd een exoterische vrijheid is. Dit werpt ook licht op het – voor sommigen onbegrijpelijke – mysterie van het verband tussen *abnormaal*, of spiritueel, zienerschap en de fysiologische zuiverheid van de ziener. Men vraagt vaak: 'Waarom moeten celibaat en kuisheid een absolute voorwaarde zijn voor het chelaschap, of voor de ontwikkeling van psychische en occulte krachten?' Het antwoord vindt men in de Toelichting. Wanneer we vernemen dat het 'derde oog' eens een fysiologisch orgaan was, en dat het later, als gevolg van de geleidelijke afname van spiritualiteit en de toe- (296)
name van stoffelijkheid (toen onze spirituele aard werd uitgedoofd door de fysieke), een verschrompeld orgaan werd, dat door de fysiologen nu even weinig wordt begrepen als de milt – wanneer we dit alles vernemen, zal het verband duidelijk worden. Tijdens het menselijk leven vormt de activiteit van onze fysiologische zintuigen de grootste hindernis op de weg naar spirituele ontwikkeling, en vooral voor het verkrijgen van yogakrachten. Omdat seksuele activiteit door wisselwerking in nauw verband

staat met het ruggenmerg en de grijze hersenstof, is het zinloos om nog meer uitleg te geven. Natuurlijk hebben de normale en abnormale toestand van de hersenen, en de mate van activiteit in de medulla oblongata, een sterke uitwerking op de pijnappelklier, want als gevolg van het aantal 'centra' in dat gebied, dat verreweg de meeste fysiologische werkingen van het dierlijke organisme beheerst, en ook omdat de twee dicht bij elkaar liggen, moet er wel een heel sterke 'inductieve' invloed door de medulla op de pijnappelklier worden uitgeoefend.

Dit alles is heel duidelijk voor de occultist, maar erg vaag voor de gewone lezer. Aan laatstgenoemde moet daarom de mogelijkheid duidelijk worden gemaakt van een drie-ogige mens in de natuur, in die tijden toen zijn vorming nog in een betrekkelijk chaotische toestand verkeerde. Zo'n mogelijkheid kan in de eerste plaats uit anatomische en zoölogische kennis worden afgeleid; verder kan deze berusten op de veronderstellingen van de materialistische wetenschap zelf.

Op gezag van de wetenschap en van bewijsmateriaal dat deze keer niet alleen maar een verzinsel van theoretische speculatie is, wordt beweerd dat veel dieren – vooral onder de lagere orden van gewervelden – een *derde* oog hebben, dat nu verschrompeld is, maar dat oorspronkelijk actief moet zijn geweest.[1] De soort hatteria, een hagedis van de orde van de Lacertilia, die onlangs in Nieuw-Zeeland (*een deel van het zogenaamde oude Lemurië*) werd ontdekt, vertoont deze eigenaardigheid op een bijzondere manier; en niet alleen de hatteria punctata, maar ook de kameleon, bepaalde reptielen, en zelfs vissen. Men dacht eerst dat het slechts een verlenging van de hersenen was, die eindigde met een klein uitsteeksel, epifyse genoemd, een beentje dat van het hoofdbeen is gescheiden door kraakbeen, en dat in elk dier wordt aangetroffen. Maar al snel ontdekte men dat het meer was. Het vertoonde – zoals de ontwikkeling en de anatomische structuur ervan aantoonde – zo'n grote analogie met de structuur van het oog, dat het onmogelijk bleek er iets anders in te zien. Er waren
(297) en er zijn paleontologen die tot op heden ervan overtuigd zijn dat dit

[1] 'Diep binnenin de kop geplaatst, bedekt met een dikke huid en spieren, vindt men bij bepaalde dieren echte ogen die niet kunnen zien.' Bovendien zegt Haeckel: 'Gewervelde dieren . . . blinde mollen en veldmuizen, blinde slangen en hagedissen. . . . Ze schuwen het daglicht . . . en wonen onder de grond. *Ze waren oorspronkelijk niet blind* maar zijn uit voorouders geëvolueerd die in het licht leefden en goed ontwikkelde ogen hadden. Het verschrompelde oog onder de ondoorzichtige huid kan men bij deze blinde wezens in elk stadium van atavisme aantreffen.' (Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 343.) En als bij lagere dieren *twee* ogen zo verschrompeld konden raken, waarom dan niet *één* oog – de pijnappelklier – bij de mens, die in zijn fysieke aspect slechts een hoger dier is?

'derde oog' oorspronkelijk heeft gefunctioneerd, en ze hebben beslist gelijk. Quain zegt namelijk het volgende over de pijnappelklier:

Uit dit gedeelte, dat aanvankelijk het hele en vervolgens het achterste deel van het primaire voorste hersenblaasje vormt, worden in het eerste stadium de oogblaasjes ontwikkeld, en uit het voorste gedeelte worden de hersenhelften en bijbehorende delen gevormd. De thalamus opticus aan elke kant ontstaat door zijdelingse verdikking van de medullaire wand, terwijl de tussenruimte, naar de basis afdalend, de holte van het derde ventrikel met haar verlenging in het infundibulum vormt. De grijze commissuur strekt zich daarna dwars over de ventrikelholte uit. . . . Het achterste gedeelte van het dak ontwikkelt zich door een eigenaardig, later te beschrijven, proces tot de pijnappelklier, die aan beide kanten door haar steeltjes verbonden blijft met de thalamus, en hierachter vormt zich een dwarsband als achterste commissuur.

De lamina terminalis (lamina cinerea) sluit vervolgens het derde ventrikel aan de voorkant; daaronder vormt de optische commissuur de bodem van het ventrikel, en verder naar achteren daalt het infundibulum af om in de sella turcica te worden verenigd met het weefsel dat grenst aan de achterste kwab van de hypofyse.

De twee *optische* thalami die uit het achterste en buitenste deel van het voorste blaasje zijn gevormd, bestaan eerst uit een enkele holle zak zenuwstof, waarvan de holte aan de voorkant aan beide kanten in verbinding staat met die van de tot ontwikkeling komende hersenhelften, en aan de achterkant met die van het middelste hersenblaasje (corpora quadrigemina). Door toenemende afzetting vanbinnen, achter, en aan de onder- en zijkanten worden de thalami echter al snel vast, en tegelijkertijd verschijnt er tussen hen bovenaan een kloof of opening, en deze dringt door tot in de binnenholte, die openblijft aan de achterkant tegenover de ingang van de aquaeductus sylvii. Deze kloof of opening is het *derde ventrikel*. Aan de achterkant blijven de twee thalami verenigd door de *achterste* commissuur, die men ongeveer aan het einde van de derde maand kan onderscheiden, en ook door de steeltjes van de pijnappelklier. . . .

In een vroeg stadium kan men de *optische tracti* herkennen als holle verlengstukken van het buitenste gedeelte van de wand van de thalami, terwijl ze nog blaasvormig zijn. In de vierde maand zijn deze tracti duidelijk gevormd. Ze worden daarop achterwaarts verlengd, tot ze in verbinding komen met de corpora quadrigemina.

De vorming van de pijnappelklier en die van de hypofyse zijn enkele van de interessantste verschijnselen die in verband staan met de ontwikkeling van het thalamencephalon.[1]

Het bovenstaande is vooral interessant als men bedenkt dat de pijnappelklier zonder de ontwikkeling van het achterdeel van de hersenhelften

[1] Jones Quain, *Elements of Anatomy*, 1882, deel 2, blz. 830-51, over 'thalamencephalon' (tussenhersenen).

naar achteren, volledig zichtbaar zou zijn als men de wandbeenderen verwijdert. Het is ook heel interessant het duidelijke verband op te merken tussen de (oorspronkelijk) holle optische tracti en de ogen ervóór, de
(298) pijnappelklier en haar steeltjes erachter, en van dit alles met de optische thalami. De recente ontdekkingen met betrekking tot het derde oog van de hatteria punctata zijn dus van groot belang voor de ontwikkelingsgeschiedenis van de menselijke zintuigen, en voor de occulte beweringen in de tekst.

Het is bekend dat Descartes in de pijnappelklier de *zetel van de ziel* zag (en ook dit wordt nu als een verzinsel opgevat door diegenen die niet langer geloven in het bestaan van een onsterfelijk beginsel in de mens). Hoewel de ziel met elk deel van het lichaam is verbonden, zegt hij, is er één speciaal deel van het lichaam waarin ze haar functies meer in het bijzonder uitoefent dan in enig ander. En omdat noch het hart noch de hersenen die 'speciale' plaats konden zijn, concludeerde hij dat het die kleine klier was die met de hersenen is verbonden, maar toch een werking heeft die daarvan onafhankelijk is, omdat ze gemakkelijk in een soort slingerende beweging kon worden gebracht '*door de levensgeesten*[1] die de holten van de schedel in alle richtingen *doorkruisen*'.

Hoe onwetenschappelijk dit in onze tijd van exacte kennis misschien ook schijnt, Descartes kwam toch veel dichter bij de occulte waarheid dan welke Haeckel ook. Want de pijnappelklier is veel meer verbonden met de ziel en de geest dan met de fysiologische zintuigen van de mens. Als de toonaangevende wetenschappers enig idee hadden van de *werkelijke* processen die de evolutie-impuls gebruikt, en van de spiraalvormige *cyclus* van deze grote wet, dan zouden ze *weten* in plaats van te raden, en zekerheid hebben over de toekomstige fysieke veranderingen van de menselijke soort door kennis van haar vroegere vormen. Dan zouden ze de onjuistheid en absurditeit inzien van hun hedendaagse 'blinde kracht' en mechanische natuurprocessen; als gevolg van zulke kennis zouden ze beseffen dat bijvoorbeeld de genoemde pijnappelklier in deze fase van de cyclus voor *fysiek* gebruik wel buiten werking moet zijn. Als het derde 'oog' bij de mens nu is verschrompeld, dan bewijst dit dat het eens, evenals bij de lagere dieren, actief is geweest, want de natuur schept nooit de kleinste, de meest onbetekenende vorm zonder een bepaald doel of nut. We zeggen dat het een *actief* orgaan was in die fase van evolutie waarin het spirituele element in de mens de nauwelijks geboren verstandelijke en psychische elementen overheerste. En terwijl de cyclus zijn loop naar beneden voort-

[1] De 'zenuw-ether' van dr. B.W. Richardson, FRS – de zenuw-aura van het occultisme. De 'levensgeesten' (?) komen overeen met de stromen van de circulatie van de zenuw-aura.

zette tot dat punt waarop de fysiologische zintuigen werden ontwikkeld door, en gelijke tred hielden met, de groei en de consolidatie van de fysieke mens, de eindeloze en ingewikkelde veranderingen in de zoölogische ontwikkeling, verschrompelde dat middelste 'oog' uiteindelijk, samen met de eerste spirituele en zuiver psychische eigenschappen van de mens. Het oog is de spiegel en ook het venster van de ziel, zegt de volkswijsheid,[1] en vox populi vox dei.

In het begin waren alle klassen en families van levende soorten her- (299)
mafrodiet en objectief één-ogig. Bij het dier – waarvan de vorm even etherisch (astraal) was als die van de mens, vóór de lichamen van beide hun rokken van vellen begonnen te evolueren, d.w.z. vóór ze *van binnen naar buiten* het dikke omhulsel van substantie of stof met zijn inwendige fysiologische mechanisme gingen ontwikkelen – was het derde oog oorspronkelijk, evenals bij de mens, het enige ziende orgaan. De twee fysieke ogen aan de voorkant ontwikkelden[2] zich later bij zowel het dier als de mens, van wie het fysieke gezichtsorgaan aan het begin van het derde ras zich op dezelfde plaats bevond als dat van sommige blinde gewervelde dieren in onze tijd, nl. onder een ondoorzichtige huid.[3] Alleen zijn de stadia die het *derde* of oorspronkelijke oog in de mens en het dier doormaakt nu omgekeerd, omdat eerstgenoemde dat dierlijke *niet-rationele* stadium al

---

[1] Laten we bedenken dat het *eerste* ras volgens de occulte wetenschappen vanbinnen spiritueel en vanbuiten etherisch was; het *tweede*, verstandelijk psychisch-spiritueel en lichamelijk etherisch-fysiek; het *derde*, in het begin nog zonder verstand, is astraal-fysiek wat lichaam betreft, en leeft een innerlijk leven waarin het psychisch-spirituele element nog op geen enkele manier wordt gestoord door de nauwelijks geboren fysiologische zintuigen. De twee voorste ogen van dit ras kijken voor zich uit zonder verleden of toekomst te zien. Maar het 'derde oog' '*overziet* de EEUWIGHEID'.

[2] Maar op een heel andere manier dan Haeckel het voorstelde, als een 'evolutie door natuurlijke selectie in de strijd om het bestaan' (*Pedigree of Man*, blz. 335, over 'zintuigorganen'). Het is totaal ontoereikend om de mooie combinatie van aanpassingen die in het oog aanwezig is, alleen te verklaren op basis van de 'warmtegevoeligheid van de huid' voor hypothetische lichtgolven. Bovendien is al eerder aangetoond dat 'natuurlijke selectie' slechts een mythe is, als hieraan het *ontstaan* van de variaties wordt toegeschreven (zie verderop, afdeling 3, over darwinistische mechanische veroorzaking, blz. 735ev), omdat het 'overleven van de best aangepaste' pas kan plaatsvinden nadat er bruikbare variaties en verbeterde organismen zijn ontstaan. Waar kwamen de 'bruikbare variaties' vandaan die het oog ontwikkelden? Alleen uit 'blinde krachten . . . zonder doel en zonder plan'? Deze redenering is kinderachtig. De echte oplossing van het mysterie is te vinden in de onpersoonlijke goddelijke wijsheid, in de IDEATIE ervan – weerspiegeld in de stof.

[3] De paleontologie heeft vastgesteld dat bij de dieren van het tertiair – vooral de sauriërs, zoals de antediluviale labyrinthodon, waarvan de fossiele schedel een anders onverklaarbare perforatie vertoont – het derde oog sterk ontwikkeld moet zijn geweest. Verschillende biologen, onder andere E. Korscheldt, zijn ervan overtuigd dat, terwijl zo'n oog bij de reptielen van de huidige periode – ondanks de ondoorzichtige huid die het

in de derde ronde heeft doorlopen en de zuiver dierlijke schepping een heel bewustzijnsgebied vóór is. Terwijl dus het 'cyclopische' oog bij de mens het orgaan van *spiritueel* zien was en nog steeds *is*, was het bij het dier dat van objectief zien. En toen dit oog zijn functie had vervuld, werd het in de loop van de fysieke evolutie van het eenvoudige tot het complexe, vervangen door twee ogen, en werd zo door de natuur opgeborgen en terzijde gesteld om in toekomstige eonen weer te worden gebruikt.

Dit verklaart waarom de pijnappelklier haar hoogste ontwikkeling bereikte bij de laagste fysieke ontwikkeling. Bij de gewervelde dieren treedt ze het meest op de voorgrond en is ze het meest objectief, en bij
(300) de mens is ze heel zorgvuldig verborgen en onbereikbaar, behalve voor de anatoom. Hierdoor wordt eveneens licht geworpen op de toekomstige fysieke, spirituele, en verstandelijke toestand van de mensheid, in tijdperken die parallel verlopen en overeenkomen met perioden uit het verleden, en altijd volgens een opgaande en neergaande cyclische evolutie en ontwikkeling. Zo werd een paar eeuwen vóór het kaliyuga – de zwarte eeuw, die bijna 5000 jaar geleden begon – gezegd (uitgedrukt in begrijpelijke taal):

'*Wij* (het vijfde wortelras) *in onze eerste helft* (van de tijdsduur)*, op weg* (op de nu OPGAANDE boog van de cyclus)*, bevinden ons halverwege* (ofwel tussen) *het eerste en het tweede ras – die omlaaggingen* (d.w.z. de rassen waren toen op de neergaande boog van de cyclus). . . . *Maak je eigen berekening*, lanoe, *en zie dit in*.' (Toelichting 20.)

Als we, zoals wordt aangeraden, de berekening maken, zien we dat tijdens die overgangsperiode – nl. in de tweede helft van het eerste spirituele etherisch-astrale ras – bij de wordende mensheid het verstandelijk hersenelement ontbrak. Omdat ze zich op de *neergaande* lijn bevond, en wij met haar corresponderen op de *opgaande* lijn, missen we het spirituele element, dat nu is vervangen door het verstandelijke. Want men moet bedenken dat wij, omdat we in het mānasa- of vijfde tijdperk van onze cyclus van rassen zijn, het meridiaanpunt van de volmaakte aanpassing van geest en stof, of dat evenwicht tussen hersenverstand en spirituele waarneming, zijn gepasseerd. Een belangrijk punt moet men echter in gedachten houden.

(301) We zijn pas in de vierde ronde, en in de vijfde zal de volledige ontwikkeling van manas, als een directe straal van het universele MAHAT – een straal die niet wordt belemmerd door de stof – ten slotte worden bereikt.

---

bedekt – alleen licht van donker kan onderscheiden (evenals het menselijke oog als het met een zakdoek wordt bedekt of zelfs stevig wordt gesloten), dit oog bij de nu uitgestorven dieren functioneerde en een echt gezichtsorgaan was.

Evolutie van de wortelrassen in de vierde ronde

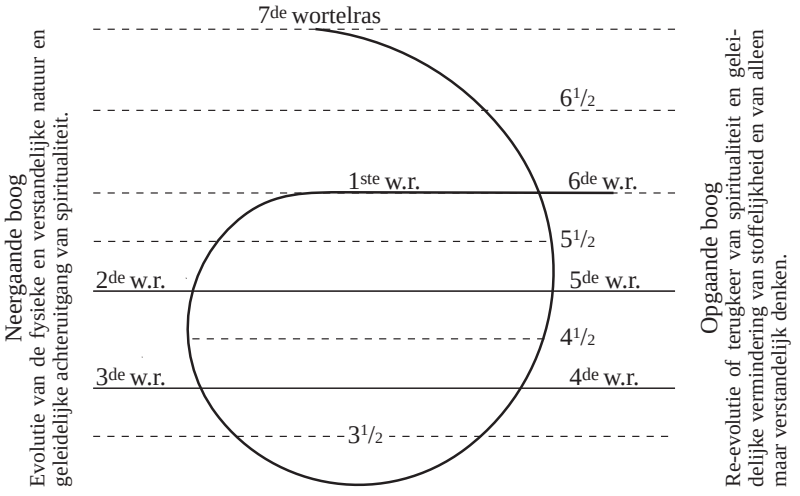

Meridiaan van de rassen

Maar omdat de cyclussen en evolutiestadia van elk onderras en volk op kleinere schaal worden herhaald, moet dit in nog sterkere mate zo zijn bij een wortelras. Ons ras heeft dus als wortelras de equatoriale lijn overschreden en vervolgt zijn cyclus aan de spirituele kant; maar sommige van onze onderrassen bevinden zich nog steeds op de schaduwachtige neergaande boog van hun respectieve nationale cyclussen, terwijl weer andere (de oudste) hun kritieke punt zijn gepasseerd – en alleen dat beslist of een ras, een volk, of een stam zal leven of verdwijnen – en op het hoogtepunt van hun spirituele ontwikkeling als onderras staan.

Het wordt nu begrijpelijk waarom het 'derde oog' geleidelijk is overgegaan in een eenvoudige klier, na de fysieke val van hen die we 'Lemuriërs' noemen.

Het is opmerkelijk dat vooral bij mensen de hersenhelften en de laterale ventrikels zijn ontwikkeld, en dat de optische thalami, corpora quadrigemina, en corpora striata de belangrijkste delen zijn die in de hersenen van zoogdieren zijn ontwikkeld. Bovendien beweert men dat het verstand van een mens tot op zekere hoogte kan worden gemeten door de ontwikkeling van de centrale windingen en het voorste deel van de hersenhelften. Het lijkt logisch om hieruit af te leiden dat als men de ontwikkeling en de toegenomen omvang van de pijnappelklier kan beschouwen als een

aanwijzing voor iemands astrale vermogens en spirituele neigingen, er een overeenkomstige ontwikkeling zal zijn van dat deel van de schedel, of een toename van de omvang van de pijnappelklier ten koste van het achterste deel van de hersenhelften. Dit is een interessante speculatie, die in dit geval zou worden bevestigd. Daaronder en daarachter zouden we dan de kleine hersenen zien, die men heeft beschouwd als de zetel van alle dierlijke neigingen van de mens, en die de wetenschap opvat als het grote centrum voor alle fysiologisch gecoördineerde bewegingen van het lichaam, zoals lopen, eten, enz.; aan de voorkant ligt dan het voorste deel van de hersenen – de hersenhelften – het deel dat in het bijzonder verband houdt met de ontwikkeling van de verstandelijke vermogens van de mens; en in het midden zouden we de ontwikkelde pijnappelklier zien, die beide en vooral de dierlijke functies beheerst, en die in verband staat met de hoger geëvolueerde, of spirituele mens.

Men moet niet vergeten dat dit alleen maar fysieke overeenkomsten zijn, zoals de gewone menselijke hersenen het orgaan zijn dat de herinnering registreert, maar die niet de herinnering zelf zijn.

Dit is dus het orgaan dat aanleiding gaf tot zoveel legenden en overleveringen, o.a. tot die van een mens met één hoofd maar twee gezichten. Deze kan men vinden in verschillende Chinese boeken, terwijl er ook naar
(302) wordt verwezen in de Chaldeeuwse fragmenten. Afgezien van het al geciteerde boek – de *Shan Hai Ching*, samengesteld door Kung Chia uit inscripties op negen urnen die 2255 v.Chr. door keizer Yü zijn gemaakt – kan men ze vinden in een ander werk, de *Bamboe-boeken*, en in een derde, de *Erh ya*, 'waaraan volgens de overlevering werd begonnen door Zhou Kung, oom van Wu Wang, de eerste keizer van de Zhou-dynastie, in 1122 v.Chr.', zegt Ch. Gould in zijn *Mythical Monsters*. De *Bamboe-boeken* bevatten de oude annalen van China, gevonden in 279 n.Chr. bij het openen van het graf van koning Hsiang van Wai, die in 295 v.Chr. stierf. Beide boeken vermelden mensen met twee gezichten aan één hoofd: een van voren en een van achteren.[1]

De onderzoekers van het occultisme zouden moeten weten dat HET 'DERDE OOG' ONVERBREKELIJK VERBONDEN IS MET KARMA. Deze leer is zo mysterieus dat maar enkelen ervan gehoord hebben.

Het 'oog van Śiva' verschrompelde niet volledig vóór het einde van het vierde ras. Toen de spiritualiteit en alle goddelijke vermogens en eigenschappen van de deva-mens van het derde ras tot dienaressen waren gemaakt van de pas ontwaakte fysiologische en psychische begeerten van de fysieke mens, in plaats van omgekeerd, verloor het oog zijn vermogens.

---

[1] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 27.

Maar zo was de wet van de evolutie, en het was strikt genomen geen VAL. De zonde lag niet in het gebruiken van die nieuw-ontwikkelde vermogens, maar in het *misbruiken* ervan: door de tabernakel die bestemd was om een god te huisvesten, te maken tot de tempel van allerlei *spirituele* ongerechtigheid. En als we zeggen 'zonde', is dat alleen om iedereen onze bedoeling te laten begrijpen, want de term karma[1] zou in dit geval beter zijn. De lezer die zich bij het gebruik van het woord 'spirituele' in plaats van 'fysieke' ongerechtigheid van zijn stuk voelt gebracht, wordt herinnerd aan het feit dat er geen fysieke ongerechtigheid kan zijn. Het lichaam is eenvoudig het onverantwoordelijke orgaan, het werktuig van de *psychische*, zo niet van de 'spirituele mens'. Maar in het geval van de Atlantiërs was het juist het spirituele wezen dat zondigde, omdat het geest-element in die tijd nog steeds het 'meester'beginsel in de mens was. Zo kwam het dat in die tijd het zwaarste karma van het vijfde ras door onze monaden werd voortgebracht.

Omdat deze zin misschien weer onbegrijpelijk wordt gevonden, is het beter dat deze voor hen die onbekend zijn met de theosofische leringen, wordt uitgelegd.

Er worden voortdurend vragen gesteld over *karma* en *wedergeboorten*, en over dit onderwerp schijnt grote verwarring te bestaan. Degenen die zijn geboren en opgegroeid in het christelijk geloof, en zijn grootgebracht met het denkbeeld dat God voor elk pasgeboren kind een nieuwe ziel (303)
schept, zijn het meest verbijsterd. Ze vragen of dan het aantal incarnerende monaden op aarde beperkt is; waarop ze een bevestigend antwoord krijgen. Want hoe ontelbaar het aantal incarnerende monaden naar onze maatstaven ook is – zelfs als we rekening houden met het feit dat sinds het tweede ras, toen de respectieve zeven groepen monaden werden voorzien van lichamen, er elke seconde van de reeds verstreken eonen een aantal geboorten en sterfgevallen moeten hebben plaatsgevonden – toch moet er een grens zijn. Er is gezegd dat karma-Nemesis, met haar dienares de natuur, alles op een heel harmonische manier regelde, en dat dus het binnenstromen of de aankomst van nieuwe monaden was opgehouden zodra de mensheid haar volledige fysieke ontwikkeling had bereikt. Sinds het punt halverwege het Atlantische ras zijn er geen nieuwe monaden geïncarneerd. Als men bedenkt dat, behalve in het geval van jonge kinderen, en van mensen van

[1] Karma is een woord met veel betekenissen, en heeft voor bijna elk van zijn aspecten een speciale term. Het betekent, als synoniem van zonde, het verrichten van een of andere handeling tot het verkrijgen van een object van *werelds*, en dus *egoïstisch*, verlangen, dat voor iemand anders wel schadelijk moet zijn. Karma is actie, de oorzaak; en karma is ook 'de wet van ethische veroorzaking', het *gevolg* van een egoïstisch verrichte daad, terwijl de grote wet van harmonie op altruïsme berust.

wie het leven op gewelddadige manier door een of ander ongeluk werd afgesneden, een spirituele entiteit niet kan reïncarneren voordat een periode van vele eeuwen is verstreken, dan moeten alleen al zulke tussenpozen aantonen dat het aantal monaden noodzakelijkerwijs eindig en beperkt is. Bovendien moet men andere wezens een redelijke tijd geven voor hun evolutionaire ontwikkeling.

Vandaar de bewering dat velen van ons nu de gevolgen uitwerken van de slechte karmische oorzaken die door ons in Atlantische lichamen in het leven werden geroepen. De wet van KARMA is onlosmakelijk verweven met die van reïncarnatie.

Alleen kennis van de leer van reïncarnatie en karma kan het mysterieuze vraagstuk van goed en kwaad verklaren, en ons verzoenen met de vreselijke en *schijnbare* onrechtvaardigheid van het leven. Volgens deze leer wordt één en hetzelfde individu voortdurend wedergeboren gedurende de hele levenscyclus, en moeten dezelfde MONADEN, onder wie veel dhyānichohans, of de 'goden' zelf, door de 'cyclus van noodzakelijkheid' gaan, en in elke wedergeboorte worden gecompenseerd of gestraft voor het ondergane leed of de gepleegde misdaden in het vorige leven. Verder zegt deze leer dat de monaden die binnengingen in de lege, onbezielde schillen of astrale vormen van het eerste ras, die door de pitri's waren geëmaneerd, precies dezelfde zijn die nu in ons midden zijn – en misschien zelfs wijzelf. Alleen de zekerheid die zo'n leer biedt, kan ons in opstand gekomen gevoel van rechtvaardigheid tot rust brengen. Als iemand die deze edele leer niet kent om zich heen kijkt, ziet hij de ongelijkheid van geboorte en lot, van verstand en capaciteiten, en constateert hij dat eer wordt bewezen aan dwazen en losbollen, die alleen als gevolg van hun geboorte door het lot met gunsten zijn overladen, terwijl hun naaste buurman met al zijn verstand en edele deugden – die in elk opzicht veel waardiger is – omkomt van armoede en door gebrek aan sympathie. Wanneer hij dit alles ziet en zich moet afwenden – niet in staat om het onverdiende lijden te verlichten, terwijl de kreten van verdriet om hem heen in zijn oren naklinken en zijn hart
(304) pijn doen – dan weerhoudt alleen die gezegende kennis van karma hem ervan zowel het leven en de mensen als hun veronderstelde schepper te vervloeken.[1]

Van alle verschrikkelijke godslasteringen en beschuldigingen die de monotheïsten feitelijk naar hun god slingeren, is er geen groter en onver-

[1] Tegenstanders van de leer van karma moeten bedenken dat het absoluut *onmogelijk* is te proberen de pessimisten op basis van andere informatie te overtuigen. Een goed begrip van de beginselen van de karmische wet ondermijnt het hele fundament van het indrukwekkende stelsel dat door de leerlingen van Schopenhauer en Von Hartmann is uitgedacht.

geeflijker dan die (bijna altijd) valse bescheidenheid die de ogenschijnlijk 'vrome' christen ertoe brengt te beweren dat elk kwaad en elke onverdiende tegenslag '*de wil* van God *is*'.

Uilskuikens en huichelaars! Godslasteraars en goddeloze farizeeën, die in één adem spreken over de eindeloze barmhartige liefde en zorg van hun God en schepper voor de hulpeloze mens, en over diezelfde god die *de goeden, de allerbesten van zijn schepselen, kastijdt, en hen als een onverzadigbare Moloch laat doodbloeden*! Luidt het antwoord hierop dan, in de woorden van Congreve:

'Maar wie zal de eeuwige gerechtigheid durven beschuldigen?'[1] *De logica en het gezonde verstand*, antwoorden we: als men ons wil laten geloven in de 'erfzonde', in slechts *één* leven op deze aarde voor iedere ziel, en in een antropomorfe godheid, die sommige mensen alleen schijnt te hebben geschapen voor het genoegen ze tot eeuwig hellevuur te veroordelen (ongeacht of ze goed of slecht zijn, zegt de aanhanger van de leer van de voorbeschikking[2]), waarom zou dan niet ieder mens die verstandelijke vermogens bezit, op zijn beurt zo'n schurkachtige godheid veroordelen? Het leven zou ondraaglijk worden, als men in de God moest geloven die door de onzuivere verbeelding van de mens is geschapen. Gelukkig bestaat hij alleen in menselijke dogma's en in de ongezonde verbeelding van sommige dichters, die geloven dat ze het probleem hebben opgelost door hem aan te spreken als

> U, grote mysterieuze macht,
> die zijn wijze wilsbesluiten in duisternis heeft *gehuld*,
> om de trots van de menselijke wijsheid *te verbijsteren*,
> het *gedurfde onderzoek in de war te sturen*,
> en het geloof van uw *verwaande* schepselen op de *proef te stellen* . . . ![3]

Er is inderdaad een krachtig 'geloof' nodig om het 'verwaand' te vinden de gerechtigheid te betwijfelen van iemand die de hulpeloze kleine mens alleen schept om hem te 'verbijsteren', en om een 'geloof' op de proef te stellen waarvan die 'macht' bovendien kan zijn vergeten, zo niet hebben verzuimd, hem te voorzien, zoals soms gebeurt.

Vergelijk dit blinde geloof met het filosofische geloof in karma-Nemesis, of de wet van vergelding, dat gebaseerd is op louter redelijke

---

[1] W. Congreve, *The Mourning Bride*, 1776, blz. 31.

[2] De leer en de theologie van de calvinisten. 'Het doel van God *van alle eeuwigheid* ten aanzien van alle gebeurtenissen' (dat *fatalisme* wordt en de vrije wil doodt, of elke poging deze ten goede aan te wenden). . . . 'Het is de voorbeschikking of lotsbedeling van de mensen tot eeuwigdurende gelukzaligheid of ellende' (Catechismus). Wat een edele en bemoedigende leer!

[3] Hannah More, *Moses in the bulrushes*, 1ste bedrijf.

bewijzen en op levenservaring. Deze wet, of die nu bewust of onbewust
(305) werkt, beschikt niets en niemand tot iets vóór. Ze bestaat werkelijk van en in eeuwigheid, want ze is de EEUWIGHEID zelf; en omdat geen handeling kan samenvallen met de eeuwigheid, kan men niet zeggen dat ze handelt, want ze is de HANDELING zelf. Iemand verdrinkt niet door de golf, maar door de *persoonlijke* daad van deze ongelukkige, die weloverwogen handelt en zich blootstelt aan de *onpersoonlijke* werking van de wetten die de bewegingen van de oceaan beheersen. Karma schept niets, en beraamt niet. De mens maakt plannen en schept oorzaken, en de karmische wet past de gevolgen erbij aan. Deze aanpassing is geen handeling maar universele harmonie, die steeds ertoe neigt om naar de oorspronkelijke toestand terug te keren, zoals een tak die te sterk wordt neergebogen, met overeenkomstige kracht terugspringt. Als de arm die probeerde deze uit de natuurlijke stand te buigen, wordt ontwricht, moeten we dan zeggen dat de tak onze arm brak, of dat onze eigen dwaasheid ons dit ongeluk heeft bezorgd?

Karma heeft nooit geprobeerd de verstandelijke en individuele vrijheid te vernietigen, zoals de God die door de monotheïsten werd uitgevonden. Het heeft zijn besluiten niet in het duister gehuld om de mens opzettelijk in verwarring te brengen, en wie het aandurft zijn geheimen nauwkeurig te onderzoeken, zal niet door karma worden gestraft. Integendeel, wie door studie en meditatie zijn ingewikkelde paden ontwart, en licht werpt op die duistere wegen, in de kronkelingen waarvan zovelen te gronde gaan als gevolg van hun onbekendheid met het labyrint van het leven, werkt ten bate van zijn medemensen. KARMA is een absolute en eeuwige wet in de gemanifesteerde wereld; en omdat er maar één absolute kan bestaan, en dus één eeuwige altijd aanwezige oorzaak, kan men degenen die in karma geloven
(306) niet beschouwen als atheïsten of materialisten – en nog minder als fatalisten[1]: want karma is één met het onkenbare, waarvan het met zijn gevolgen in de wereld van verschijnselen een aspect is.

---

[1] Sommige theosofen hebben geprobeerd karma met Nemesis te vertalen om het voor het westerse denken, dat meer vertrouwd is met de Griekse dan met de Indiase filosofie, begrijpelijker te maken. Had de term nemesis in de oudheid voor de niet-ingewijden dezelfde betekenis gehad als voor de ingewijden, dan zou deze vertaling geen bezwaar opleveren. Maar het begrip is door de Griekse fantasie te veel geantropomorfiseerd om het zonder een uitvoerige toelichting te kunnen gebruiken. Bij de oude Grieken, 'van Homerus tot Herodotus, was ze geen godin, maar veeleer een *moreel gevoel*', zegt Decharme in *Mythologie de la Grèce antique*, blz. 302-3; de barrière tegen kwaad en immoraliteit. Wie ertegen zondigt, begaat in de ogen van de goden heiligschennis, en wordt door Nemesis vervolgd. Maar in de loop van de tijd werd dat 'gevoel' vergoddelijkt, en de personificatie ervan werd een eeuwig noodlottige en straffende godin. Als men dus karma in verband wil brengen met Nemesis, moet men dit doen in het drievou-

Nauw, of beter gezegd onverbrekelijk, verbonden met karma is de wet van wedergeboorte, of van reïncarnatie van een en dezelfde spirituele individualiteit in een lange, bijna eindeloze reeks persoonlijkheden. Laatstgenoemden zijn als de verschillende kleding die door dezelfde acteur wordt gedragen en de rollen die door hem worden gespeeld, met elk waarvan die acteur zich enkele uren identificeert en door het publiek wordt geïdentificeerd. De *innerlijke* of werkelijke mens die deze rollen speelt, weet al die tijd dat hij Hamlet is tijdens de korte duur van enkele bedrijven, die echter op het gebied van de menselijke illusie het hele leven van Hamlet voorstellen. En hij weet dat hij de avond tevoren koning Lear was, op zijn beurt de transformatie van de Othello van een daaraan weer voorafgaande avond; maar de uiterlijke, zichtbare persoonlijkheid wordt geacht dat niet te weten. In het werkelijke leven is die onwetendheid helaas maar al te reëel. Niettemin is de *permanente* individualiteit zich volledig bewust van dit feit, hoewel die kennis zich, door de verschrompeling van het 'spirituele' oog in het fysieke lichaam, niet op het bewustzijn van de onechte persoonlijkheid kan afdrukken.

Men zegt ons dat de mensen van het derde wortelras zich verheugden in het bezit van een *derde* fysieke oog, tot ongeveer de middenperiode van het derde ONDERras van het vierde wortelras, toen de consolidatie en vervolmaking van het menselijk lichaam het lieten verdwijnen uit de uiterlijke bouw van de mens. Psychisch en spiritueel duurde de mentale en visuele waarneming door dit oog echter tot bijna het einde van het vierde ras, toen zijn functies, als gevolg van de stoffelijkheid en de ontaarde toestand van de mensheid vóór het verzinken van het grootste deel van het Atlantische continent, geheel ophielden. En nu kunnen we terugkeren naar de watervloeden en hun vele 'Noachs'.

---

dige karakter van laatstgenoemde, nl. als Nemesis, Adrasteia en Themis. Want, terwijl laatstgenoemde de godin is van de universele orde en harmonie, die, evenals Nemesis, opdracht heeft elke uitspatting te onderdrukken, en de mens onder bedreiging met zware straffen binnen de grenzen van de natuur en de gerechtigheid te houden, vertegenwoordigt Adrasteia – de 'onvermijdelijke' – Nemesis als het onveranderlijke gevolg van oorzaken die door de mens zelf zijn geschapen. Nemesis, als de dochter van Dikē, is de rechtvaardige godin die haar toorn bewaart voor alleen diegenen die waanzinnig zijn van trots, egoïsme, en ongeloof. (Zie *Mesomēdes Hymns to Nemesis*, vers 2; in Brunck, *Analecta*, 2:292; vgl. Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, blz. 304.) Kortom, terwijl Nemesis een mythologische, exoterische godin, of *macht*, is, die in haar verschillende aspecten is gepersonifieerd en geantropomorfiseerd, is karma een hoogst filosofische waarheid, een goddelijke, edele uitdrukking van de eerste intuïtie van de mens over de godheid. De leer van karma verklaart de oorsprong van het kwaad, en veredelt onze denkbeelden over wat goddelijke onveranderlijke gerechtigheid zou moeten zijn, in plaats van de onbekende en onkenbare godheid te verlagen door deze tot een grillige, wrede tiran te maken, die we voorzienigheid noemen.

De onderzoeker moet bedenken dat er veel watervloeden waren, zoals de vloed die in *Genesis* wordt genoemd, en drie van veel groter belang, die zullen worden vermeld en beschreven in het hoofdstuk over prehistorische continenten. Om echter onjuiste speculaties te vermijden over de bewering dat de esoterische leer veel bevat van de legenden die in de hindoegeschriften staan; dat verder de chronologie van laatstgenoemde bijna gelijk is aan die van eerstgenoemde, maar toegelicht en verduidelijkt; en ten slotte dat 'Vaivasvata-manu' – feitelijk een soortnaam! – de Noach van de oude Indiërs en zijn oervorm was; om speculaties over al deze dingen, die de occultisten ook geloven, te vermijden, is nu meer toelichting nodig.[1]

(307)

De oorspronkelijke manu's van de mensheid

Degenen die weten dat de 'grote vloed', die in verband stond met het verzinken van een heel continent – op wat later een paar eilandjes werden na – geen 18.000.000 jaar geleden kan hebben plaatsgevonden, en dat Vaivasvata-manu de Indiase Noach is, die verbonden is met de Matsya- (of de vis-) avatāra van Vishṇu, zijn misschien verbijsterd door deze tegenstrijdigheid tussen de genoemde feiten en de eerder gegeven chronologie. Maar in werkelijkheid is er geen tegenstrijdigheid. We vragen de lezer *The Theosophist* van juli 1883 te raadplegen, en na het bestuderen van het daarin voorkomende artikel 'Het zevenvoudige beginsel in de esoterie' kan hem het hele vraagstuk worden uitgelegd. In deze uitleg verschillen, geloof ik, de occultisten van de brahmanen.

Voor diegenen die *The Theosophist* van die maand en dat jaar niet bij de hand hebben, citeren we nu enkele passages daaruit:

Wie was Manu, de zoon van Svāyambhuva? De geheime leer zegt ons dat *deze* manu geen mens was, maar hij vertegenwoordigt de eerste mensenrassen die aan het begin van de eerste ronde, geholpen door de dhyāni-chohans (deva's), zijn geëvolueerd. Maar in zijn *Wetten* (1:80) wordt gezegd dat er 14 manu's zijn voor elke kalpa – of interval van schepping tot schepping' (lees: interval tussen de ene *kleine* 'pralaya'[2] en de volgende) – en dat 'er in de huidige goddelijke eeuw tot nu toe *zeven* manu's zijn geweest'. Zij die weten dat er zeven ronden zijn, waar-

[1] Zie afdeling 3, hfst. 7, over 'verzonken continenten', blz. 884ev.

[2] Pralaya – een woord dat al werd toegelicht – is niet een term die *alleen* van toepassing is op elke 'nacht van Brahmā', of ontbinding van de wereld die volgt op elk manvantara, dat gelijk is aan 71 mahāyuga's. Het woord is ook van toepassing op elke 'verduistering', en zelfs op elke natuurramp die, afwisselend door vuur en door water, een einde maakt aan een wortelras. Pralaya is een woord zoals 'manu' – een algemene term voor de śishṭa's die, onder de benaming 'koning', volgens de *Purāṇa's* 'met de kiemen van alle dingen in

van we er drie hebben doorgemaakt en nu in de vierde zijn; en die hebben geleerd dat er zeven dageraden en zeven schemeringen of 14 manvantara's zijn; dat men (308)
zich bij het begin en aan het einde van elke ronde, op en tussen de planeten bewust wordt van het *illusoire* leven en van het *werkelijke* leven; en bovendien dat er wortel-manu's zijn, en wat we onhandig moeten vertalen met de zaad-manu's – *de zaden voor de mensenrassen van de volgende ronde* [of de śishṭa's – de best aangepaste overlevenden[1]] (een geheim dat alleen wordt onthuld aan wie de derde graad van inwijding heeft verkregen) – zij die dat alles hebben geleerd, zullen beter zijn voorbereid om de betekenis van het volgende te begrijpen.

Er wordt in de heilige hindoegeschriften gezegd dat de eerste manu *zes* andere manu's (*zeven* oorspronkelijke manu's in totaal) voortbracht, en deze brachten op hun beurt elk zeven andere manu's[2] voort – het voortbrengen van laatstgenoemden wordt in occulte geschriften aangegeven met 7 × 7. Zo wordt duidelijk dat Manu – de meest recente, de voorouder van de mensheid van onze vierde ronde – de *zevende* moet zijn, want we zijn in onze vierde ronde,[3] en er is een *wortel*-manu op bol A en een *zaad*-manu op bol G. Zoals elke planeetronde begint met het verschijnen van een 'wortel-manu' (dhyāni-chohan) en sluit met een 'zaad-manu', evenzo verschijnen er een *wortel*- en een *zaad*-manu

---

een ark' worden gespaard 'voor de wateren van de vloed [of de vuren van een algemene vulkanische uitbarsting, waarvan we het begin al voor ons vijfde ras zien in de verschrikkelijke aardbevingen en uitbarstingen van de laatste jaren, en vooral van dit jaar] die in de tijd van een pralaya de wereld [de aarde] bedekt'. (Zie *Vishṇu-Purāṇa*, vert. Wilson, voorwoord, blz. lxxxi.) De tijd is slechts een vorm van 'Vishṇu', zoals Parāśara in dat *Purāṇa* terecht zegt. In de yuga's en kalpa's van de hindoes zien we de regelmatig afdalende reeks 4, 3, 2, met daarachter een aantal nullen, al naar gelang de esoterische doeleinden vereisen, maar niet, zoals Wilson en andere oriëntalisten dachten, als 'sektarische versieringen'. Een kalpa kan een eeuw zijn, een 'dag' van Brahmā, of een siderische kalpa, sterrenkundig en aards. Deze berekeningen zijn in alle *Purāṇa's* te vinden, maar sommige zijn afwijkend, zoals het 'jaar van de zeven rishi's', 3030 sterfelijke jaren, en het 'jaar van Dhruva', 9090 in het *Liṅga-Purāṇa*, die weer esoterisch zijn, en wél de werkelijke (geheime) chronologie weergeven. Zoals in het *Brahmā-Vaivarta* wordt gezegd: 'Tijdrekenkundigen berekenen een kalpa naar het leven van Brahmā. *Kleine* kalpa's, zoals samvarta en de rest, zijn talrijk.' 'Kleine kalpa's' duiden hier elk tijdperk van vernietiging aan, zoals Wilson goed begreep, die laatstgenoemde verklaart als 'die waarin de samvarta-wind of andere vernietigende invloeden werken' (*Op.cit.*, deel 1, blz. 53-4vn).

[1] Een intuïtieve zinspeling op de śishṭa's is te vinden in *Esoteric Buddhism* van Sinnett (5de druk, 1885, blz. 146-7), waar hij schrijft over de 'Ark van Noach'.

[2] *Manu*, 1:61-3. Het feit dat men Manu zelf laat verklaren dat hij door Virāj werd geschapen, en dat hij toen de tien prajāpati's voortbracht, die weer zeven manu's voortbrachten, die op hun beurt zeven andere manu's lieten ontstaan (*Manu*, 1:33-6), heeft betrekking op andere nog oudere mysteries, en vormt tegelijk een *sluier* voor de leer van de zevenvoudige keten, en de gelijktijdige evolutie van de zeven mensheden of MENSEN. Dit boek is echter gebaseerd op de geschriften van de geheime leringen van deze kant van de Himālaya, en de brahmaanse esoterische filosofie kan daar nu in vorm van verschillen, evenals de kabbala. Maar in de grijze oudheid kwamen ze overeen.

[3] Hiervoor is nog een andere *esoterische* reden. Een Vaivasvata is de *zevende* manu, omdat onze ronde, hoewel ze de vierde is, zich in het *preseptenaire* manvantara bevindt,

respectievelijk aan het begin en aan het einde van het tijdperk van de mens op elke planeet.[1] Hieruit kan men gemakkelijk opmaken dat een manu-antarisch
(309) tijdperk, zoals de naam aangeeft, de tijd betekent *tussen* het verschijnen van twee manu's, of dhyāni-chohans; daarom is een klein manvantara de duur van *zeven* rassen op elke planeet, en een groot manvantara is het tijdperk van één ronde van de mensheid langs de planeetketen. Bovendien heeft elk wortelras zijn manu, want er wordt gezegd dat elk van de zeven manu's 7 × 7 manu's *schept*, en dat er 49 wortelrassen zijn op de zeven planeten tijdens elke ronde. De huidige zevende manu wordt 'Vaivasvata' genoemd en staat in de exoterische teksten voor de manu die in India de Babylonische Xisuthrus en de joodse Noach vertegenwoordigt. Maar in de esoterische boeken wordt ons meegedeeld dat Vaivasvata-manu, de voorouder van ons *vijfde* ras – die het redde van de vloed die het vierde (Atlantis) bijna uitroeide – niet de zevende manu is die in de naamlijst van de wortel- of oorspronkelijke manu's wordt genoemd, maar een van de 49 manu's die uit deze wortel-manu zijn geëmaneerd.

Voor een beter begrip geven we hier de namen van de 14 manu's in volgorde en in hun relatie tot elke ronde:

1ste ronde	1ste (wortel)manu	op planeet A – Svāyambhuva
	1ste (zaad)manu	op planeet G – Svārochi (of) Svārochisha
2de ronde	2de (w) m	op planeet A – Auttami
	2de (z) m	op planeet G – Tāmasa
3de ronde	3de (w) m	op planeet A – Raivata
	3de (z) m	op planeet G – Chākshusha
4de ronde	4de (w) m	op planeet A – Vaivasvata (onze voorouder)
	4de (z) m	op planeet G – Sāvarṇi
5de ronde	5de (w) m	op planeet A – Daksha-sāvarṇi
	5de (z) m	op planeet G – Brahmā-sāvarṇi

---

en onze ronde zelf in haar *zevende* fase van stoffelijkheid verkeert. Het punt halverwege de ronde werd gepasseerd tijdens het vierde wortelras, toen de mens en de hele natuur hun laagste toestand van grove stof bereikten. Vanaf die tijd, d.w.z. na het einde van drieënhalf ras, bevonden de mensheid en de natuur zich op de opgaande boog van hun rascyclus.

[1] Het interval dat aan elk yuga voorafgaat, wordt een saṃdhyā genoemd. Deze bestaat uit evenveel honderden jaren als er duizenden in het yuga zijn; en het interval dat op het yuga volgt, wordt saṃdhyāṃśa genoemd, en heeft volgens het *Vishṇu-Purāṇa* (1:3) een gelijke duur. 'Het interval tussen de saṃdhyā en de saṃdhyāṃśa is het yuga dat krita, tretā, enz., wordt genoemd. De (vier) – krita, tretā, dvāpara en kali – vormen een grote eeuw, of een geheel van vier eeuwen: 1000 van zulke gehelen zijn een dag van Brahmā; en *binnen die tijd heersen 14 manu's*.' Als we dit letterlijk moesten nemen, zou er maar één manu zijn voor elke 4.320.000.000 jaar. Men leert ons dat er 300.000.000 jaar nodig was om de twee lagere rijken te evolueren, en dat onze mensheid ruim 18 miljoen jaar oud is, maar waar waren dan de andere manu's waarover wordt gesproken, tenzij de allegorie betekent wat de esoterische leer ons zegt, namelijk dat de 14 ieder met 49 worden vermenigvuldigd?

6de ronde	6de (w) m	op planeet A – Dharma-sāvarṇi
	6de (z) m	op planeet G – Rudra-sāvarṇi
7de ronde	7de (w) m	op planeet A – Rauchya
	7de (z) m	op planeet G – Bhautya

Vaivasvata is dus, hoewel de zevende in de gegeven volgorde, de oorspronkelijke wortel-manu van onze vierde menselijke golf (de lezer moet steeds bedenken dat manu geen mens is, maar de collectieve mensheid), terwijl *onze* Vaivasvata slechts een van de zeven *kleine* manu's was, die men over de zeven rassen van onze planeet laat heersen. Elk van deze moet getuige worden van een van de periodieke en steeds terugkerende natuurrampen (door vuur en water) die de cyclus van elk wortelras afsluiten. Deze Vaivasvata – bij de hindoes de ideale belichaming, die respectievelijk Xisuthrus, Deukaliōn, Noach en nog anders wordt genoemd – is de allegorische mens die ons ras redde, toen bijna de hele bevolking van het ene halfrond door water omkwam, terwijl het andere halfrond ontwaakte uit zijn tijdelijke verduistering.[1]

Zo ziet men dat er geen werkelijke tegenstrijdigheid is als men spreekt (310)
over het Vaivasvata-manvantara (manu-antara, letterlijk 'tussen twee manu's'), ongeveer 18.000.000 jaar geleden, toen de fysieke of werkelijk menselijke mens in zijn vierde ronde voor het eerst op deze aarde verscheen; en over de andere Vaivasvata's, bijv. de manu van de grote kosmische of siderische vloed (een mysterie), ofwel de Vaivasvata-manu van het verzonken Atlantis, toen de Vaivasvata van het *ras* de uitverkorenen van de mensheid, het vijfde ras, van volledige vernietiging redde. Doordat de diverse (en heel verschillende) gebeurtenissen in het *Vishṇu-* en andere *Purāṇa's* met opzet tot één verhaal zijn samengevoegd, kan er in het denken van de niet-ingewijde lezer nog veel verwarring blijven. Omdat er voortdurend

[1] 'Het zevenvoudige beginsel in de esoterie', *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:163-5. De woorden 'schepping', 'ontbinding', enz., geven de juiste betekenis van manvantara of pralaya niet goed weer. Het *Vishṇu-Purāṇa* (1:7; Wilson, 1:112-13&vn) noemt er verschillende. 'Er zijn vier soorten ontbinding van alle dingen', zegt Parāśara: 'naimittika (incidenteel), als Brahmā sluimert (zijn nacht, wanneer 'aan het einde van deze dag een weer-ineenvloeien *van het heelal* plaatsvindt, dat de komende weer-ineenvloeiing van Brahmā wordt genoemd' (Wilson, 1:52, vn F. Hall), omdat Brahmā dit heelal zelf *is*); prākritika (elementaal), wanneer de terugkeer van dit heelal tot zijn oorspronkelijke natuur gedeeltelijk en fysiek is; ātyantika (absoluut), vereenzelviging van *de belichaamde* met de onlichamelijke hoogste geest – māhātmische toestand – hetzij tijdelijk of tot de volgende mahākalpa: ook absolute verduistering, zoals van een hele planeetketen, enz.; en nitya (voortdurend plaatsvindend)', mahāpralaya voor het heelal, *de dood* voor de mens. 'Nitya is de uitblussing van het leven, zoals het uitgaan van een lamp', ook 'in de slaap 's nachts'. Nitya-sarga is 'voortdurende of eeuwige schepping', zoals nitya-pralaya 'voortdurende of eeuwige vernietiging is van alles wat is geboren'. 'Dat wat volgt op een kleine ontbinding, wordt kortstondige schepping genoemd . . . Dit is saṃyama' (voortbrenging, bestaan, en ontbinding). (*Vishṇu-Purāṇa*, 1:7; Wilson 1:113-14). Het onderwerp is zo moeilijk dat we onze verklaringen moeten herhalen.

opheldering nodig is, moet men ons de onvermijdelijke herhalingen vergeven. De sluiers die de werkelijke mysteries van de esoterische filosofie verbergen, zijn groot en raadselachtig, en zelfs nu kan het laatste woord niet worden gezegd. De sluier kan echter iets meer worden opgelicht, en enkele tot dusver geweigerde verklaringen kunnen de ernstige onderzoeker nu worden aangeboden.

Zoals iemand – kolonel Vans Kennedy, als we ons niet vergissen – heeft opgemerkt, 'is het eerste beginsel in de religieuze filosofie van de hindoes *eenheid in verscheidenheid*'. Dat al die manu's en rishi's met één soortnaam worden aangeduid, is toe te schrijven aan het feit dat ze *alle* de gemanifesteerde energieën van één en dezelfde LOGOS zijn, zowel de hemelse als de aardse boodschappers en uitingen van dat beginsel dat altijd in een toestand van activiteit verkeert; bewust in het tijdperk van de kosmische evolutie, onbewust (vanuit ons gezichtspunt) tijdens de kosmische rust, terwijl de logos slaapt in de schoot van DAT wat 'niet slaapt', noch ooit waakt – want het is SAT of *zijn-heid*, en niet een wezen. Uit HET komt de grote onzichtbare logos voort, die alle andere logoi evolueert, de oorspronkelijke MANU, die het bestaan schenkt aan de andere manu's, die gezamenlijk het heelal en alles erin emaneren, en die als aggregaat de *gemanifesteerde* logos vertegenwoordigen.[1] Daarom vernemen we uit de Toelichtingen dat de manu's – hoewel geen enkele dhyāni-chohan, zelfs niet de hoogste, zich volledig bewust kan zijn van 'de toestand van de voorafgaande kosmische evolutie' – 'de kennis van hun ervaringen in alle kosmische evoluties eeuwig behouden'. Dit is heel duidelijk: de eerste manu wordt Svāyambhuva genoemd,
(311) de 'zelf-gemanifesteerde', de zoon van de *ongemanifesteerde* VADER. De manu's zijn de scheppers van de scheppers van ons eerste ras – de geest van de mensheid – wat niet verhindert dat de *zeven* manu's de eerste 'pre-adamitische' mensen op aarde zijn geweest.

Manu verklaart dat hij is geschapen door Virāj[2], of Vaiśvānara, (de geest van de mensheid);[3] dit betekent dat zijn monade aan het begin van elke nieuwe kosmische activiteit emaneert uit het nooit rustende beginsel: die logos of UNIVERSELE MONADE (collectieve elohim) die *uit zichzelf al* die kosmische monaden uitstraalt die de centra van activiteit worden – voorouders

---

[1] Maar zie de voortreffelijke definities van parabrahman en de logos in de lezingen van Subba Row over de *Bhagavad Gītā*, in de nummers van *The Theosophist* van februari, maart, april, en mei 1887.

[2] Zie de vorige voetnoot.

[3] Zie *Manu*, 1:32-3. Vaiśvānara is in een andere betekenis het levende magnetische vuur dat het gemanifesteerde zonnestelsel doordringt. Het is het meest objectieve (voor ons is het andersom) en altijd aanwezige aspect van het ENE LEVEN, want het is het levensbeginsel. (Zie *The Theosophist*, juli 1883, blz. 249.) Het is ook een naam van Agni.

van de talloze zonnestelsels en van de nog ongedifferentieerde *menselijke* monaden, van planeetketens en van elk wezen daarop. Elke kosmische monade is 'Svāyambhuva', de ZELFGEBORENE, *die het krachtcentrum wordt waaruit van binnenuit een planeetketen voortkomt* (er zijn zeven van deze ketens in ons stelsel), en waarvan de uitstralingen weer evenzoveel Svāyambhuva-manu's worden (een mysterieuze soortnaam, die veel meer betekent dan het schijnt); elk van deze wordt, als een *menigte*, de schepper van zijn eigen mensheid.[1]

Er is niets mystieks aan de vier verschillende rassen van de mensheid die aan ons vijfde ras voorafgingen, afgezien van de etherische lichamen van de eerste rassen; en ze zijn het onderwerp van legendarische, maar niettemin heel juiste geschiedenis. Die legende is universeel. En als het de westerse *geleerden* behaagt hierin alleen een mythe te zien, maakt dat geen enkel verschil. De Mexicanen hadden en hebben nog steeds de overlevering van de viervoudige vernietiging van de wereld door vuur en water, evenals de Egyptenaren die hadden, en de hindoes nog altijd hebben.

Terwijl de schrijver van *Mythical Monsters* probeert een verklaring te geven voor de overeenkomst van legenden in de grijze oudheid – bij de Chinezen, Chaldeeën, Egyptenaren, Indiërs en Grieken – en voor het ontbreken van duidelijke sporen van een beschaving ouder dan 5000 jaar, merkt hij op:

> We moeten niet verbaasd zijn wanneer we niet onmiddellijk de sporen van de mensen van tien-, vijftien-, of twintigduizend jaar geleden ontdekken. Met een weinig duurzame architectuur [zoals in China] kunnen de plaatsen waar grote steden hebben gelegen, door natuurlijk verval in een paar duizend jaar geheel uit de herinnering zijn verdwenen, en hoeveel te meer zal dit het geval zijn . . . indien . . . er intussen kleine rampen plaatsvonden, zoals plaatselijke overstromingen, aardbevingen, neerslag van vulkanische as, oprukkende zandwoestijnen, vernietiging van leven door dodelijke epidemieën, door schadelijke uitwasemingen, of door de uitstoot van zwaveldampen.[2] (312)

En hoeveel van zulke rampen het hele aardoppervlak hebben veranderd, kan worden afgeleid uit deze stanza:

'*Tijdens de eerste zeven crores van de kalpa* (70.000.000 jaar) *zijn de aarde en haar twee natuurrijken* (het mineralen- en plantenrijk)*, waarvan het ene reeds zijn zevende cyclus heeft voltooid, en het andere nog maar nauwelijks bestaat, lichtgevend en halfetherisch, koud, levenloos en doorschijnend. In de elfde crore*[3] *wordt de moeder* (de aarde) *ondoorzichtig, en*

---

[1] Zie hierboven, blz. 346-9.

[2] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 134-5.

[3] Dit is in het tijdperk van de zogenaamde *secundaire* schepping. Over de *primaire*,

in de VEERTIENDE[1] *vinden de pijnen van de adolescentie plaats. Deze stuiptrekkingen van de natuur* (geologische veranderingen) *duren ononderbroken voort tot haar twintigste crore van jaren, waarna ze periodiek worden, en met lange tussenpozen voorkomen.*

De laatste verandering vond bijna twaalf crores van jaren (120.000.000) *geleden plaats. Maar de aarde met alles op haar oppervlak was al vele eeuwen eerder koel, hard en vast geworden*.' (Toelichting, 22.)

Als we dus de esoterische leer mogen geloven, zijn er de laatste 120.000.000 jaar geen *universele* geologische verstoringen en veranderingen meer geweest, en was de aarde zelfs vóór die tijd gereed om haar menselijke bevolking te ontvangen. Het verschijnen van laatstgenoemde, fysiek volledig ontwikkeld, vond echter, zoals al werd gezegd, pas ongeveer 18.000.000 jaar geleden plaats, nadat het de natuur eerst niet was gelukt om alleen, zonder hulp van de goddelijke 'vormgevers', wezens te scheppen, en na de daaropvolgende evolutie van de eerste drie rassen (zie eerder, stanza 3ev). De werkelijke duur van de eerste tweeënhalf rassen wordt voor iedereen, behalve de hogere ingewijden, geheimgehouden. De geschiedenis van de rassen begint bij de scheiding van de geslachten, toen het voorafgaande eierleggende androgyne ras snel ten onder ging,
(313) en de volgende onderrassen van het derde wortelras als een *fysiologisch* geheel nieuw ras verschenen. Deze 'vernietiging' wordt allegorisch de grote 'Vaivasvata-manu watervloed' genoemd, toen volgens het verhaal Vaivasvata-manu (of 'de mensheid') alleen op aarde achterbleef in de ark

---

toen er op de aarde drie *elementalen*rijken waren, kunnen we om verschillende redenen niet spreken; één daarvan is dat men – tenzij men een groot ziener is, of van nature intuïtief – dat wat nooit in bestaande woorden kan worden uitgedrukt, niet zal kunnen begrijpen.

[1] 'Hippokratēs zei dat het getal zeven door zijn occulte krachten ertoe neigt om alle dingen tot stand te brengen, schenker te zijn van het leven en bron van alle verandering daarin. Evenals Shakespeare [*As You Like It*, 2de bedrijf, 7de toneel, regel 143] verdeelde hij het leven van de mens in zeven stadia, want zoals de maan haar fasen elke zeven dagen verandert, beïnvloedt dit getal alle ondermaanse wezens' (Mackenzie, *Royal Masonic Cyclopaedia*, blz. 666), en zelfs de aarde, zoals we weten. Bij de baby verschijnen de tanden in de zevende maand en hij wisselt ze als hij zeven jaar is; bij tweemaal zeven begint de puberteit, en bij driemaal zeven zijn al zijn verstandelijke en vitale vermogens ontwikkeld; bij viermaal zeven is hij in zijn volle kracht, bij vijfmaal zeven zijn zijn begeerten het verst ontwikkeld, enz. Dat geldt ook voor de aarde. Deze heeft nu de middelbare leeftijd bereikt, maar is nog niet veel wijzer geworden. Het tetragrammaton, de vierletterige heilige naam van de godheid, kan op aarde slechts worden ontbonden door zevenvoudig te worden door middel van de zichtbare driehoek die tevoorschijn komt uit de verborgen tetraktis. Daarom moet men op dit gebied het getal zeven aannemen. Zoals staat geschreven in de kabbala, *De grote heilige bijeenkomst*, vers 1161: 'Want er is beslist geen stabiliteit in die zes, behalve die welke ze ontlenen aan *het zevende*. Want *alle dingen hangen af van het* ZEVENDE.' (Mathers, *Kabbalah Unveiled*, blz. 255.)

van de redding – die wordt getrokken door Vishṇu in de vorm van een monsterachtige vis – 'samen met' de zeven rishi's. De allegorie is heel duidelijk.

In de symboliek van alle volkeren staat 'de watervloed' voor chaotische ongeordende stof – de chaos zelf – en het water voor het vrouwelijke beginsel: de 'grote diepte'.

Parkhurst zegt in zijn *Greek Lexicon* dat archē (ἀρχή, ark) overeenkomt met het Hebreeuwse rasit of, 'wijsheid' . . . [tegelijkertijd] is ze het symbool van het vrouwelijke voortbrengende vermogen, de arg of arca, waarin de kiem van de natuur [en van de mensheid] tijdens het interval na elke wereld- [of ras-] cyclus boven de grote afgrond zweeft of hangt.[1]

Archē of Ark is ook de mystieke naam van de goddelijke geest van *het leven* die zweeft boven de chaos. Maar Vishṇu *is* de goddelijke geest als abstract beginsel, en ook als de *instandhouder* en *voortbrenger*, of *schenker van het leven* – de derde persoon van de trimūrti (die bestaat uit Brahmā, de schepper, Śiva, de vernietiger, en Vishṇu, de instandhouder). Volgens de allegorie leidt Vishṇu, in de vorm van een *vis*, de ark van Vaivasvata-manu veilig over de wateren van de vloed. Het heeft geen zin over de esoterische betekenis van het woord *vis* uit te weiden.[2] De theologische betekenis is fallisch, maar de metafysische is *goddelijk*. Jezus wordt de 'vis' genoemd, evenals Vishṇu en Bacchus: ΙΗΣ, de 'verlosser' van de mensheid, is slechts het monogram van de god Bacchus, ΙΧΘΥΣ, de vis, genoemd.[3] De zeven rishi's in de ark symboliseerden de zeven beginselen, die in de mens pas volledig werden nadat hij zich had gescheiden, en een *menselijk*, en niet langer een goddelijk, wezen was geworden.

We hebben evenmin veel details over het verzinken van het continent dat door het tweede wortelras werd bewoond. Maar de geschiedenis van het derde, 'Lemurië', wordt gegeven, evenals die van Atlantis; op de andere wordt alleen gezinspeeld. Men zegt dat Lemurië ongeveer 700.000 jaar vóór het begin van wat nu het tertiair (het eoceen)[4] wordt genoemd, ten onder is gegaan, en ook tijdens deze watervloed – deze keer een echte geologische watervloed – heeft Vaivasvata-manu de mensheid gered (allegorisch is het de mensheid, of een deel ervan, het vierde ras, dat wordt gered); zo redt hij ook het vijfde ras tijdens de vernietiging

---

[1] Godfrey Higgins, *Anacalypsis*, 1836, deel 1, blz. 796-7.

[2] Zie Payne Knight, Inman, Gerald Massey, enz.

[3] Augustinus zegt over Jezus: 'Want hij is een *vis* die leeft omringd door de wateren.' De christenen noemden zich in hun heilige mysteriën kleine vissen – pisciculi. 'Zoveel *in het water* voortgebrachte *vissen*, *en gered door één grote vis*', zegt Tertullianus over de christenen, Christus en de kerk.

[4] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 65.

(314) van de laatste Atlantiërs, de overgeblevenen die 850.000 jaar geleden omkwamen,[1] waarna er geen grote overstroming meer was tot die van de tijd van het Atlantis van Plato, of Poseidonis, die aan de Egyptenaren alleen bekend was omdat deze zo betrekkelijk kort vóór hen had plaatsgevonden.

Het meest interessante is het verzinken van het grote Atlantis. De oude geschriften[2] zeggen over deze ramp dat 'de uiteinden van de aarde losraakten'; en de legenden en allegorieën over Vaivasvata, Xisuthrus, Noach, Deukaliōn en alle andere geredde uitverkorenen berusten hierop. De overlevering, die geen rekening houdt met het verschil tussen siderische en geologische verschijnselen, noemt beide zonder onderscheid 'watervloeden'. Toch is er een groot verschil. De ramp die het reusachtige continent vernietigde waarvan Australië het grootste overblijfsel is, werd veroorzaakt door een reeks onderaardse schokken en het openbreken van de oceaanbodem. De ramp die een einde maakte aan zijn opvolger – het vierde continent – werd teweeggebracht door opeenvolgende verstoringen in de rotatie van de aardas. Deze begonnen in het vroege tertiair, en duurden eeuwenlang voort. Ze vaagden geleidelijk de laatste sporen van Atlantis weg, met uitzondering misschien van Ceylon en een klein deel van wat nu Afrika is. Deze verstoringen veranderden het aanzien van de aarde, en er bleef geen enkele herinnering aan haar bloeiende continenten en eilanden, haar beschavingen en wetenschappen, in de annalen van de geschiedenis achter, behalve in de heilige geschriften van het Oosten.

Daarom ontkent de hedendaagse wetenschap het bestaan van Atlantis. Ze ontkent zelfs elke heftige verschuiving van de aardas, en zou de verandering van de klimaten aan andere oorzaken willen toeschrijven. Maar deze vraag staat nog steeds open. Ook al beweert dr. Croll dat al zulke veranderingen kunnen worden verklaard als gevolgen van nutatie en de precessie van de equinoxen, er zijn andere geleerden, zoals Sir H. James en Sir John Lubbock[3], die meer geneigd zijn het denkbeeld te aanvaarden dat deze door een verandering van de stand van de aardas zijn veroorzaakt. De meeste astronomen maken hiertegen bezwaar. Maar hoeveel dingen hebben ze niet eerst ontkend en openlijk veroordeeld –

---

[1] Deze gebeurtenis, de vernietiging van het bekende eiland Ruta en het kleinere Daitya, die 850.000 jaar geleden in het late plioceen plaatsvond, moet niet worden verward met het verzinken van het hoofdcontinent van Atlantis tijdens het mioceen. Geologen kunnen het mioceen niet zo recent als 850.000 jaar geleden plaatsen; wat ze ook zeggen, het is enkele miljoenen jaren geleden dat het grootste deel van Atlantis ten onder is gegaan.

[2] Zie *The Book of Enoch*, vert. R. Laurence, 1883, hfst. 64, blz. 78.

[3] *The Athenaeum*, 25 aug. 1860.

om ze later echter toch te aanvaarden, toen de hypothesen onontkenbare feiten waren geworden?

In hoeverre onze getallen overeenkomen met, of beter gezegd afwijken van, die van de hedendaagse wetenschap, zullen we later zien in de appendices van dit deel, waar de geologie en antropologie van onze tijd zorgvuldig worden vergeleken met die van de oude wetenschap. In elk geval schijnt het tijdperk dat de geheime leer geeft voor het verzinken van Atlantis, niet veel af te wijken van de berekeningen van de hedendaagse wetenschap, die, als ze zo'n verzonken continent aanvaardt, Atlantis echter 'Lemurië' noemt. Over de voormenselijke periode kan nu alleen worden gezegd dat de aarde, zelfs tot aan het verschijnen van het 'verstandeloze' eerste ras, niet zonder bewoners was. Er kan hierover nog meer worden gezegd: de wetenschap – die *alleen de fysieke mens* erkent – heeft het recht om die periode als het *voormenselijk* tijdperk te beschouwen, die zich heeft uitgestrekt vanaf het eerste ras tot de eerste helft van het Atlantische ras, want pas toen werd de mens het 'volledige *organische* wezen dat hij nu is'. En de *adamitische* mens zou dan niet ouder zijn dan een paar miljoen jaar.[1] (315)

De schrijver van *Qabbalah* merkt terecht op dat 'de huidige mens als individu slechts een aaneenschakeling is van bestaansvormen van voorafgaand menselijk leven',[2] of beter gezegd *levens*.

Volgens de kabbala verdeelden de zielenvonken die zich in Adam [Rishon] bevonden, zich in drie hoofdklassen die overeenkwamen met zijn drie *zonen*, nl. *Chesed* Abel, *Geburah* Kaïn en *Rachmin* Seth. Deze drie werden verdeeld in 70 soorten, die de belangrijkste wortels van de mensheid werden genoemd.[3]

Rabbi Jehuda zei: 'Hoeveel gewaden [van de onlichamelijke mens] zijn deze die zijn gekroond' (vanaf de dag dat de mens werd 'geschapen')? Rabbi Eleazar zei: 'De bergen van de wereld (grote figuren van de mensheid) wisselen erover van gedachten, maar er zijn er drie: één om in dat gewaad de ruach, geest, te kleden, die in de hof (van Eden) op aarde is; één die kostbaarder is dan alle, waarin de

[1] Huxley verdeelt die rassen in vijf groepen: australoïden, negroïden, mongoloïden, xanthochroïden en melanochroïden – die allemaal voortkomen uit denkbeeldige antropoïden. Hoewel de grote anatoom protesteert tegen hen die zeggen 'dat de verschillen in bouw tussen mens en aap klein en onbetekenend zijn', en eraan toevoegt dat 'elk bot van de gorilla kenmerken heeft die het onderscheiden van een soortgelijk menselijk bot', en dat 'er althans in de huidige toestand van schepping geen tussenliggend wezen de kloof overbrugt die de mens scheidt van de troglodiet', blijft hij niettemin spreken over de *aapachtige* kenmerken van de mens! (zie De Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 113).

[2] I. Myer, *Qabbalah*, 1888, blz. 183.

[3] *Op.cit*., blz. 422.

neshamah is gekleed in die bundel van leven, tussen de engelen van de koning . . . en één buitenste gewaad, dat bestaat en niet bestaat, wordt gezien en niet gezien. In dat gewaad wordt de nefesh gekleed, en ze gaat en vliegt erin heen en weer in de wereld.'[1]

Dit heeft betrekking op de rassen (hun 'gewaden', of mate van stoffelijkheid) en op de drie beginselen van de mens in hun drie voertuigen.

[1] *Zohar*, 1:119b; Myer, *Qabbalah*, blz. 412.

Stanza 11

De beschaving en vernietiging van het derde en vierde ras

§ (43) De Lemuro-Atlantiërs bouwen steden en verbreiden de beschaving. Het beginstadium van het antropomorfisme. (44) Hun standbeelden, getuigen van de grootte van de Lemuro-Atlantiërs. Lemurië verwoest door vuur, (45) Atlantis door water. De vloed. (46) De vernietiging van het vierde ras en van de laatste antediluviale monsterdieren.

43. Ze (*de Lemuriërs*) bouwden reusachtige steden. Bij het bouwen maakten ze gebruik van zeldzame aarden en metalen. Uit de uitgebraakte vuren (*lava*), uit de witte steen van de bergen (*marmer*) en uit de zwarte steen (*van de onderaardse vuren*) hakten ze hun eigen beelden, naar hun grootte en gelijkenis, en aanbaden ze (*a*).

(*a*) Terwijl de geschiedenis van de eerste twee mensenrassen – de laatsten van de Lemuriërs en de eersten van de toekomstige Atlantiërs – voortschrijdt, moeten we deze twee op dit punt samen nemen en een tijdlang over hen gezamenlijk spreken.

Hier wordt ook verwezen naar de *goddelijke* dynastieën, die, zoals de Egyptenaren, Chaldeeën, Grieken, enz., beweren, aan hun *menselijke* koningen zijn voorafgegaan; de tegenwoordige hindoes geloven nog steeds in hen, en ze worden in hun heilige boeken opgesomd. Maar deze zullen we op een daarvoor geschikte plaats bespreken. We moeten nog bewijzen dat onze geologen nu worden gedwongen het onbetwistbare bestaan van verzonken continenten te erkennen. Maar het bestaan ervan erkennen is niet hetzelfde als aannemen dat daar tijdens de eerste geologische tijdperken mensen leefden[1] – mensen en beschaafde volkeren, en niet alleen primitieve (316) (317)

[1] Dit is misschien de reden waarom juist Paaseiland met zijn verbazingwekkende reusachtige standbeelden – een sprekend getuigenis van een verzonken continent met een beschaafde mensheid – in hedendaagse encyclopedieën nauwelijks wordt genoemd. Men vermijdt zorgvuldig het te noemen, behalve in enkele reisverhalen; de huidige wetenschap heeft er een onmiskenbare voorkeur voor om hypothesen die op persoonlijke liefhebberijen zijn gebaseerd, aan het ontwikkelde publiek op te dringen als goed gefundeerde bewijzen, en om *gissingen* aan te bieden in plaats van kennis, en deze dan ‘wetenschappelijke con-

paleolithische stammen – die onder leiding van hun *goddelijke* heersers grote steden bouwden, kunst en wetenschap ontwikkelden, en volledig bekend waren met astronomie, bouwkunde en wiskunde. Deze oorspronkelijke beschaving volgde niet onmiddellijk op hun fysiologische verandering, zoals men misschien zou denken. Tussen de uiteindelijke evolutie en de eerste stad die werd gebouwd, lagen vele honderdduizenden jaren. Toch bouwden de Lemuriërs in hun zesde onderras hun eerste rotssteden uit steen en lava.[1] Een van deze grote steden met een primitieve structuur was geheel van lava gebouwd, ongeveer 50 km ten westen van de plaats waar zich nu het smalle stuk onvruchtbare grond van Paaseiland uitstrekt, en werd door een reeks vulkanische uitbarstingen volledig verwoest. De oudste overblijfselen van cyclopische gebouwen waren alle het werk van de Lemuriërs van

---

clusies' te noemen. Haar specialisten zullen liever duizend-en-een tegenstrijdige speculaties uitwerken dan een *hinderlijk vanzelfsprekend feit* erkennen – en tot die specialisten behoren in het bijzonder Haeckel en zijn Engelse bewonderaars en medestanders. Toch worden we ernstig eraan herinnerd dat 'het autoriteiten zijn'. Nou en? De paus van Rome is ook een AUTORITEIT en nog wel onfeilbaar – voor *zijn* volgelingen; terwijl de opmerkelijke feilbaarheid van wetenschappelijke beschouwingen bij elke verandering van de maanfase opnieuw wordt bewezen.

[1] Onze beste hedendaagse romanschrijvers, die geen theosofen en ook geen spiritisten zijn, beginnen niettemin heel psychologische en suggestief occulte dromen te hebben: getuige Louis Stevenson en zijn dr. Jekyll en dhr. Hyde; er bestaat geen betere psychologische roman op occult gebied dan deze. Had de bekende romanschrijver Rider Haggard ook een profetische of eigenlijk een terugblikkende helderziende droom, vóór hij *She* schreef? Zijn keizerlijke Kor, de grote dodenstad, waarvan de overlevenden naar het noorden voeren nadat de pest bijna een heel volk had gedood, schijnt in grote lijnen uit de onvergankelijke bladzijden van de oude archaïsche geschriften afkomstig te zijn. Ayesha oppert het denkbeeld 'dat die mensen die naar het noorden voeren, misschien de voorvaderen van de eerste Egyptenaren waren', en schijnt dan een samenvatting te willen geven van bepaalde brieven van een MEESTER die in *Esoteric Buddhism* worden geciteerd. Want ze zegt: 'Keer op keer zijn er volkeren, en wel rijke en sterke volkeren, bedreven in kunst en wetenschap, geweest, en weer heengegaan, en vergeten, zodat er geen herinnering aan hen overblijft. Dit [het volk van Kor] is er maar één uit vele; want de tijd verslindt het werk van de mens, tenzij hij zich zoals het volk van Kor in grotten ingraaft, en *dan verzwelgt de zee hen misschien, of raken ze bedolven door een aardbeving* . . . Toch denk ik dat deze mensen niet volledig zijn vernietigd. Enkelen bleven in leven in de andere steden, want ze hadden veel steden. Maar de barbaren . . . overvielen hen, en namen hun vrouwen tot echtgenote, en het volk van de Amahagger van nu is een bastaardgeslacht van de machtige zonen van Kor, en zie, het woont in de graven bij de botten van zijn voorvaderen' (hfst. 16).

Hier schijnt de knappe romanschrijver de geschiedenis te herhalen van alle nu ontaarde en ten onder gegane volkeren van de mensheid. De geologen en antropologen zouden aan het hoofd van de mensheid, als afstammeling van homo primigenius, de aapmens willen plaatsen, waarvan 'ONS TOT DUSVER GEEN FOSSIELE RESTEN BEKEND ZIJN', maar die 'WAARSCHIJNLIJK verwant was met *de gorilla* en *de orang-oetan van nu*' (Haeckel, *The Pedigree of Man*, blz. 80). In antwoord op zijn 'waarschijnlijk' wijzen de occultisten op een andere en grotere *waarschijnlijkheid* – nl. die welke in onze tekst wordt gegeven. (Zie eerder.)

de laatste onderrassen, en een occultist is daarom niet verbaasd als hij hoort dat de stenen overblijfselen die werden gevonden op de kleine strook land die door kapitein Cook Paaseiland werd genoemd, 'sterk overeenkomen met de muren van de tempel van Pachacamac of de ruïnes van Tiahuanaco in Peru',[1] en dat ze in CYCLOPISCHE STIJL zijn gebouwd. De eerste grote steden verschenen echter in dat gebied van het continent dat nu bekendstaat als het eiland Madagaskar. Er waren in die tijd beschaafde en primitieve mensen, evenals nu. De evolutie volbracht haar werk van vervolmaking bij (318)
eerstgenoemden, en karma verrichtte zijn vernietigingswerk bij laatstgenoemden. De Aboriginals en verwante volkeren zijn de afstammelingen van diegenen die, in plaats van de vonk te bezielen die de 'vlammen' in hen lieten vallen, deze uitdoofden door generaties van bestialiteiten.[2] De Indo-Europese volkeren konden hun afstamming via de Atlantiërs terugvoeren op de meer spirituele rassen van de Lemuriërs, in wie de 'zonen van wijsheid' persoonlijk waren geïncarneerd.[3]

---

[1] Robert Brown, *The Countries of the World*, 1876, deel 4, blz. 43.

[2] Zie stanza 7 hiervóór. Dit zou het grote verschil en de variatie tussen de verstandelijke vermogens van rassen, volkeren, en individuele mensen verklaren. Bij het incarneren in, en in andere gevallen alleen bij het bezielen van, de menselijke voertuigen die door het eerste hersenloze (manasloze) ras waren ontwikkeld, moesten de incarnerende machten en beginselen kiezen tussen, en rekening houden met het vroegere karma van, de monaden, waarvan ze de verbindende schakel met de lichamen waren geworden. Afgezien daarvan 'is het vijfde beginsel of de menselijke [verstandelijke] ziel bij de meeste mensen zelfs nu nog niet volledig ontwikkeld', zoals in *Esoteric Buddhism* (blz. 30) terecht wordt gezegd.

[3] Krishṇa, de geïncarneerde logos, zegt in de *Bhagavad Gītā* (10:6): 'De zeven grote rishi's, de vier voorafgaande manu's, die deel uitmaken van mijn natuur, werden uit mijn denkvermogen geboren: aan hen ontsprongen [emaneerden of werden geboren] de mensheid en de wereld.'

Met de zeven grote rishi's worden hier de zeven grote rūpa-hiërarchieën of klassen van dhyāni-chohans bedoeld. Laten we bedenken dat de saptarshi (de zeven rishi's) de bestuurders van de zeven sterren van de Grote Beer zijn, en dus dezelfde aard hebben als de engelen van de planeten, of de zeven grote planeetgeesten. In verschillende kalpa's en rassen werden ze allemaal steeds opnieuw geboren, allemaal als mensen op aarde. Bovendien zijn 'de vier voorafgaande manu's' de vier klassen van de oorspronkelijke arūpa-goden – de kumāra's, de rudra's, de asura's, enz., van wie men ook zegt dat ze *zijn geïncarneerd*. Ze zijn niet de prajāpati's, zoals eerstgenoemden, maar hun bezielende beginselen – waarvan sommigen in mensen zijn geïncarneerd, terwijl anderen andere mensen eenvoudig tot de voertuigen van hun gedachten hebben gemaakt. Zoals Krishṇa terecht zegt – dezelfde woorden werden later herhaald door een ander *voertuig* van de LOGOS: 'Ik ben dezelfde voor alle wezens . . . zij die mij vereren [het zesde beginsel of de verstandelijke *goddelijke* ziel, buddhi, bewustgemaakt door haar vereniging met de hogere vermogens van manas] *zijn in mij en ik ben in hen*.' (*Op.cit.*, 9:29.) De logos, die geen persoonlijkheid is maar het universele beginsel, wordt vertegenwoordigd door alle goddelijke krachten die *uit zijn denkvermogen zijn geboren*, de zuivere vlammen, of,

Met de komst van de goddelijke dynastieën begonnen de eerste beschavingen. En terwijl in sommige gebieden van de aarde een deel van de mensheid de voorkeur gaf aan een nomadisch en patriarchaal leven, en in andere gebieden de primitieve mens nauwelijks had geleerd een vuur aan te leggen en zich tegen de elementen te beschermen, bouwden zijn broeders – door hun karma meer begunstigd dan hij, en geholpen door de goddelijke intelligentie die hen bezielde – steden, en ontwikkelden kunst en wetenschap.
(319) Terwijl hun herderlijke broeders wonderbaarlijke vermogens als hun geboorterecht genoten, konden de bouwers, ondanks hun beschaving, hun vermogens nu slechts geleidelijk verkrijgen; zelfs deze werden in het algemeen gebruikt om macht over de fysieke natuur uit te oefenen en voor egoïstische, slechte doeleinden. De beschaving heeft altijd het fysieke en verstandelijke ontwikkeld ten koste van het psychische en spirituele. De beheersing van en de leiding over zijn eigen psychische natuur, die dwaze mensen nu in verband brengen met het bovennatuurlijke, waren de eerste mensheid aangeboren, en waren voor de mens even natuurlijk als lopen en denken. 'Er bestaat niet zoiets als magie', filosofeert 'SHE', waarbij de schrijver vergeet dat 'magie' in die vroege tijd nog de grote WETENSCHAP VAN WIJSHEID betekende, en dat Ayesha onmogelijk iets kon weten over de hedendaagse ontaarding van het denken – 'hoewel er zoiets is als kennis van de geheimen van de natuur'.[1] Maar deze zijn pas in ons ras 'geheimen' geworden, en waren algemeen bezit bij het derde.

Geleidelijk werd de mens kleiner van gestalte, want zelfs vóór de werkelijke komst van het vierde of Atlantische ras waren de meeste mensen vervallen tot onrechtvaardigheid en zonde, behalve de hiërarchie van de 'uitverkorenen', de volgelingen en leerlingen van de 'zonen van wil en yoga' – die later de 'zonen van de vuurnevel' werden genoemd.

Toen kwamen de Atlantiërs – de reuzen van wie de fysieke schoonheid en kracht overeenkomstig de evolutiewet hun hoogtepunt bereikten tegen het midden van hun vierde onderras. Maar zoals in de Toelichting wordt gezegd:

'*De laatste overlevenden van het mooie kind van het Witte Eiland* (het oorspronkelijke Śvetadvīpa) *waren eeuwen daarvóór omgekomen*. *Hun uitverkorenen* (van Lemurië) *hadden een schuilplaats gevonden op het heilige eiland* (nu het 'legendarische' Śambhala in de Gobi-woestijn)*, terwijl som-*

---

zoals ze in het occultisme worden genoemd, de 'verstandelijke adems' – die engelen van wie *men zegt dat ze zich onafhankelijk hebben gemaakt*, dat wil zeggen die zijn overgegaan van passieve berusting tot de actieve toestand van zelfbewustzijn. Als men dit inziet, wordt de ware bedoeling van Krishṇa begrijpelijk. Maar zie de uitstekende lezing van Subba Row over de *Bhagavad Gītā* (*The Theosophist*, april 1887, blz. 444).

[1] Rider Haggard, *She: A History of Adventure*, 1887, blz. 152.

mige van hun vervloekte rassen, die zich van de hoofdstam hadden gescheiden, nu in de oerwouden en onder de grond ('holbewoners') *woonden*, *toen het goudgele ras* (het vierde) *op zijn beurt 'zwart van zonde' werd. Van pool tot pool had de aarde haar uiterlijk voor de derde keer veranderd, en werd niet langer bewoond door de zonen van Śvetadvīpa, de gezegenden, en Adbhutatama, oost en west, het eerste, het ene en het zuivere, was verdorven geraakt. . . . De halfgoden van het derde ras hadden plaatsgemaakt voor de halfdemonen van het vierde. Śvetadvīpa, waarvan de noordelijke gedeelten van het Toyāmbudhi volgens de exoterische overlevering waren bezocht door de zeven kumāra's* (*Sanaka, Sananda, Sanātana, Sanatkumāra, Jāta, Voḍhu en Pañchaśikha*),[1] *het Witte Eiland, had haar gezicht gesluierd. Haar kinderen woonden nu op het Zwarte land, waarin later daitya's van het zevende dvīpa* (Pushkara) *en rākshasa's van de zevende zone de sādhu's en de asceten van het derde tijdperk vervingen, die 'uit andere en hogere gebieden naar hen waren afgedaald'.*' (320)

Het is duidelijk dat, als men de *Purāṇa's* naar de letter opvat, ze op een absurd weefsel van sprookjes lijken en niets anders. Maar als men hoofdstuk 1, 2 en 3 van boek 2 (deel 2) van het *Vishṇu-Purāṇa*[2] leest, en de geografie, geodesie, en etnologie ervan in het verhaal van de zeven zonen van Priyavrata, onder wie de vader de zeven dvīpa's (continentale eilanden) verdeelt, letterlijk aanvaardt; en daarna verneemt dat de oudste zoon Agnīdhra, de koning van Jambudvīpa, dat rijk onder zijn negen zoons verdeelde; en verder dat Nābhi, *zijn* zoon, *honderd zonen* had en al dezen op zijn beurt iets toebedeelde – dan zal de lezer het boek waarschijnlijk weggooien en zeggen dat het een hoop onzin is. Maar de student van de esoterie zal begrijpen dat de werkelijke betekenis in de tijd toen de *Purāṇa's* werden geschreven, alleen duidelijk was aan de ingewijde brahmanen, die deze boeken op allegorische manier schreven en het grote publiek niet de *hele* waarheid wilden geven. En hij zal aan de oriëntalisten die er, van kolonel Wilford tot prof. Weber, zo'n warboel van maakten en nog steeds maken, uitleggen dat de eerste drie hoofdstukken met opzet de volgende onderwerpen en gebeurtenissen verwarren:

1. Op de juiste opeenvolging van de kalpa's of eeuwen (ook van de rassen) wordt nooit gelet; men laat bijvoorbeeld gebeurtenissen die in de ene plaatsvonden, optreden naast die uit een andere. De chronologische volgorde wordt volledig genegeerd. Dit wordt aangetoond door verschillende Sanskrietcommentatoren, die over de onverenigbaarheid van gebeurte-

---

[1] Zie de Uttara Khaṇḍa van het *Padma-Purāṇa*; vgl. F. Wilford, 'An essay on the sacred isles in the West', *Asiatic Researches*, 1812, deel 11, blz. 99.

[2] Zie *Vishṇu-Purāṇa*, vert. Wilson, deel 2, blz. 99ev.

nissen en berekeningen zeggen: 'Telkens wanneer er in verschillende *Purāṇa's* tegenstrijdigheden worden opgemerkt, is de verklaring dat ze naar . . . verschillende kalpa's en dergelijke verwijzen.'[1]

2. De diverse betekenissen van de woorden 'manvantara' en 'kalpa' of eeuw worden achtergehouden, en alleen de algemene betekenis wordt gegeven.

3. In de stambomen van de koningen en de geografie van hun varsha's (landen) en dvīpa's, worden deze allemaal voorgesteld als aardse gebieden.

In feite is het gemakkelijk en toegestaan om, zonder al te veel op details in te gaan, het volgende aan te tonen:

(a) De zeven dvīpa's die aan het zevenvoudige nageslacht van Priyavrata worden toegewezen, hebben betrekking op verschillende plaatsen: in de eerste plaats op onze planeetketen. Alleen Jambudvīpa stelt onze bol voor; de zes andere zijn de (voor ons) onzichtbare vergezellende bollen van deze aarde. Dit blijkt uit de *aard* van de allegorische en symbolische beschrijvingen. Jambu(dvīpa) '*ligt in het midden van al deze* (de zogenaamde eilandcontinenten) en wordt omringd door een *zee van zout water* (lavaṇa)',
(321) terwijl Plaksha, Śālmali, Kuśa, Krauñcha, Śāka en Pushkara 'respectievelijk zijn omringd door grote zeeën van suikerrietsap, van wijn, van gezuiverde boter, van stremsel, van melk', enz., en soortgelijke metaforische namen.[2] Dit wordt verder aangetoond door:

(b) Bhāskara Āchārya die, terwijl hij bij zijn beschrijving van de siderische plaats van al deze dvīpa's uitdrukkingen gebruikt uit de geheime leer en haar boeken, zegt dat 'de zee van melk en de zee van stremsel', enz., de melkweg en de verschillende opeenhopingen van de nevelvlekken betekent; temeer omdat hij 'het land ten zuiden van de evenaar bhūrloka noemt, en dat ten noorden ervan bhuvarloka, svar-, mahar-, janar-, tapar- en satyaloka'; en zegt dat 'die loka's geleidelijk worden bereikt door middel van het vergroten van religieuze verdiensten', d.w.z. het zijn verschillende *paradijzen*.[3]

(c) In de teksten zelf wordt door de verteller van het *Vishṇu-Purāṇa* verklaard dat deze geografische verdeling van de zeven allegorische continenten, eilanden, bergen, zeeën en landen niet alleen tot *onze* ronde of zelfs tot *onze* rassen behoort (ondanks de naam Bhāratavarsha), want hij besluit het eerste hoofdstuk door te zeggen:

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, vert. Wilson, deel 2, blz. 206-7vn.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:2; Wilson, deel 2, blz. 109-110.

[3] Zie *Bibliotheca Indica.* Vert. van de *Golādhyāya* van de *Siddhānta-śiromaṇi*, 3:21-44. Vgl. Wilson, *Op.cit.*, deel 2, blz. 113vn.

Bharata [de zoon van Nābhi, die zijn naam gaf aan Bhāratavarsha of India] . . . droeg zijn koninkrijk over aan zijn zoon Sumati . . . en stierf in Śālagrāma. Later werd hij opnieuw geboren als een vrome brahmaan in een voorname familie van asceten . . . Onder deze vorsten [afstammelingen van Bharata] werd Bhāratavarsha in negen stukken verdeeld, en hun nakomelingen bleven 71 perioden van het totaal van de vier tijdperken (of de heerschappij van een manu) [die overeenkomt met een mahāyuga van 4.320.000 jaar] in het bezit van het land.[1]

Maar nadat hij dit heeft gezegd, verklaart Parāśara plotseling dat 'dit de schepping van Svāyambhuva-manu was, waarmee de aarde werd bevolkt *toen hij heerste over het eerste manvantara*, in de kalpa van Varāha',[2] d.w.z. de *everzwijn*-incarnatie of -avatāra. Nu weet elke brahmaan dat *onze* mensheid *pas met Vaivasvata-manu* op deze aarde (of *ronde*) begon. En als de westerse lezer het hoofdstuk over 'De oorspronkelijke manu's van de mensheid' raadpleegt, zal hij zien dat Vaivasvata de *zevende* van de veertien manu's is die over onze planeetketen heersen tijdens haar levenscyclus: d.w.z. dat, omdat hij in elke ronde twee manu's met dezelfde naam (een *wortel*- en een *zaad*-manu) vertegenwoordigt en weergeeft, hij de wortelmanu van de vierde ronde is, en dus de zevende. Wilson ziet hierin alleen 'een tegenstrijdigheid', en veronderstelt dat 'de stambomen van de aartsvaders ouder zijn dan het chronologische stelsel van manvantara's en kalpa's, en [dus] nogal onhandig over de verschillende perioden zijn verdeeld'.[3] Dit is volstrekt onjuist. Maar omdat de oriëntalisten niets weten (322)
over de geheime leer, vatten ze alles *letterlijk* op, en keren zich dan tegen de schrijvers van dat wat ze niet begrijpen, en beledigen deze!

Deze stambomen omvatten een periode van *drieënhalve ronde*; ze spreken over *voormenselijke* tijdperken, en verklaren het vervallen tot voortplanting van iedere manu – de eerste gemanifesteerde vonken van de ENE Eenheid – en laten verder zien dat ieder van deze menselijke vonken zich verdeelt en vermenigvuldigt, eerst door de pitri's, de menselijke voorouders, en vervolgens door de mensenrassen. Geen enkel wezen kan god of deva worden, tenzij hij door de menselijke cyclussen is heengegaan. Daarom zegt de śloka: 'Gelukkig zijn zij die, zelfs vanuit de [latente] toestand van goden, in Bhāratavarsha *als mensen* worden geboren; want dat is de weg tot . . . uiteindelijke bevrijding.'[4] In Jambudvīpa wordt Bhārata beschouwd als *de beste van zijn afdelingen*, omdat HET HET LAND VAN DE WERKEN IS. Alleen in dat land 'vindt de opeenvolging van de vier yuga's, of tijdperken, het krita, het tretā, het dvāpara, en het kali,

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:1; Wilson, deel 2, blz. 106-7.
[2] *Op.cit*., deel 2, blz. 107-8.
[3] *Op.cit*., deel 2, blz. 108vn.
[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:3; Wilson, deel 2, blz. 137.

plaats'.[1] Wanneer dus Parāśara naar aanleiding van de vraag van Maitreya 'hem de beschrijvingen van de aarde te geven', nogmaals de opsomming geeft van dezelfde dvīpa's met dezelfde zeeën, enz., die hij in het Svāyambhuva-manvantara had beschreven – dan is dat eenvoudig een *sluier*. Toch zijn voor wie tussen de regels leest, de vier grote rassen en het vijfde aanwezig, ja zelfs met hun onderverdelingen, eilanden, en continenten, waarvan sommige werden aangeduid met de namen van hemelse loka's, en met die van andere bollen. Vandaar de verwarring.

Al deze eilanden en landen worden door de oriëntalisten 'mythisch' en 'fabelachtig' genoemd.[2] Sommige ervan *zijn* inderdaad *niet van deze aarde*, maar toch bestaan ze. Het 'Witte Eiland' en Atala zijn in ieder geval geen mythen, want dit laatste was de naam die door de eerste pioniers van het vijfde ras minachtend werd gebruikt voor het land van de zonde – Atlantis in het algemeen, niet alleen het eiland van Plato – en het eerstgenoemde was (a) het Śvetadvīpa van de theogonie, en (b) Śākadvīpa, of het begin (de oudste gedeelten) van Atlantis. Dit was toen het nog zijn 'zeven heilige rivieren' had 'die alle zonden wegwasten', en zijn 'zeven districten, waarin geen verwaarlozing van de deugd, geen strijd, geen onrechtschapenheid was',[3] omdat het toen werd bewoond door de kaste van de maga's – die kaste die zelfs door de brahmanen niet lager werd geacht dan hun eigen
(323) kaste, en waaruit de eerste Zarathoestra is voortgekomen. Over de brahmanen vertelt men dat ze op advies van Nārada, Gauramukha raadpleegden, die hun zei de maga's uit te nodigen om priesters van de zon te worden in de tempel die was gebouwd door Sāmba, (de veronderstelde) zoon van Krishṇa, die er in werkelijkheid geen had. Op dit punt zijn de *Purāṇa's historisch* – ondanks de allegorie – en geeft het occultisme feiten.

De hele geschiedenis wordt in het *Bhavishya-Purāṇa* verteld. Er staat dat Sāmba, nadat hij door Sūrya (de zon) was genezen van melaatsheid en een tempel had gebouwd die aan de zon was gewijd, vrome brahmanen zocht om daarin de vastgestelde rituelen te verrichten, en de voor deze god bestemde geschenken in ontvangst te nemen. Maar Nārada (de maagdelijke

---

[1] *Op.cit*., deel 2, blz. 135-6.

[2] Prof. Pengelly, FRS, citeert in een lezing prof. Oliver die zegt 'dat de tegenwoordige flora van de Atlantische eilanden geen overtuigend bewijs levert voor een vroegere directe verbinding met het vasteland van de Nieuwe Wereld', maar die er tegelijkertijd aan toevoegt dat 'in een bepaalde periode van het tertiair, Noordoost-Azië verbonden was met Noordwest-Amerika, misschien langs de lijn waar zich nu de eilandenketen van de Aleoeten uitstrekt'. (Daniel Oliver, 'The Atlantic hypothesis in its botanical aspect', *Natural History Review*, 1862, deel 2, blz. 164.) Zo kan dus alleen de occulte wetenschap de tegenstrijdigheden en aarzelingen van de hedendaagse wetenschap oplossen. Bovendien berust het bewijs voor het bestaan van Atlantis beslist niet alleen op de plantkunde.

[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:4; Wilson, deel 2, blz. 199.

asceet die men in alle tijdperken in de *Purāṇa's* aantreft) raadde hem aan dat niet te doen, omdat het de brahmanen door Manu was verboden vergoedingen in ontvangst te nemen voor het verrichten van religieuze rituelen. Hij verwees Sāmba daarom naar Gauramukha (wit gezicht), de purohita – of familiepriester – van Ugrasena, koning van Mathurā, die hem zou meedelen wie hij het best kon aanstellen. De priester adviseerde Sāmba de maga's, de vereerders van Sūrya, uit te nodigen deze plicht te vervullen. Maar omdat hij hun woonplaats niet kende, wijst Sūrya, de zon zelf, Sāmba de weg naar Śākadvīpa, *voorbij het zoute water*. Daarna volbrengt Sāmba de reis, waarbij hij gebruikmaakt van Garuḍa (de grote vogel, het voertuig van Vishṇu en Krishṇa), die hem bij de maga's afzet, enz.[1]

Krishṇa, die 5000 jaar geleden leefde, en Nārada, die in elke cyclus (of elk ras) wordt wedergeboren, en ook Garuḍa – esoterisch het symbool van de grote cyclus – spreken over deze allegorie; maar toch zijn de maga's de magiërs van Chaldea, en hun groep en eredienst ontstonden in het oude Atlantis, in Śākadvīpa, het Zondeloze. Alle oriëntalisten zijn het erover eens dat de maga's van Śākadvīpa de voorvaderen van de vuuraanbiddende pārsī's zijn. Ons meningsverschil met hen berust zoals gewoonlijk op het feit dat ze deze keer honderdduizenden jaren terugbrengen tot een paar eeuwen: ze plaatsen de gebeurtenis – ondanks Nārada en Sāmba – in de tijd van de vlucht van de pārsī's naar Gujarāt, wat eenvoudig onzin is, omdat die plaatsvond in de 8ste eeuw van onze tijd. Hoewel volgens het *Bhavishya-Purāṇa* de maga's in de tijd van de zoon van Krishṇa nog steeds in Śākadvīpa woonden, was toch het laatste deel daarvan – het 'Atlantis' van Plato – 6000 jaar daarvoor ten onder gegaan. Ze waren de 'vroegere' magiërs van Śākadvīpa, en leefden in die tijd in Chaldea. Dit is weer een opzettelijke verwarring.

De eerste pioniers van het vierde ras waren geen Atlantiërs, en de menselijke asura's en rākshasa's die ze later werden ook nog niet. In die tijd maakten grote delen van het toekomstige continent Atlantis nog deel uit van de oceaanbodem. 'Lemurië', zoals we het continent van het derde ras hebben genoemd, was toen een reusachtig land.[2] Het besloeg het hele gebied

---

[1] Vgl. Wilson, *Op.cit.*, deel 5, blz. 381-2.

[2] Zoals uit de 'Inleidende opmerkingen' (blz. 7-8) blijkt, spreekt het vanzelf dat noch de naam Lemurië noch zelfs Atlantis de werkelijke *archaïsche* namen van de verloren continenten zijn, maar door ons zijn aangenomen ter wille van de duidelijkheid. Atlantis was de naam die werd gegeven aan die delen van het verzonken continent van het vierde ras die 'voorbij de zuilen van Hercules' lagen, en die na de algemene ramp boven water waren gebleven. Het laatste overblijfsel hiervan was ongeveer 11.000 jaar geleden het *Atlantis* van Plato, of 'Poseidonis' (een *alternatief* of beter gezegd een vertaling van de werkelijke naam). De juiste namen van het merendeel van de landen en eilanden van beide

(324) van de voet van de Himālaya, die het scheidde van de binnenzee, waarvan de golven stroomden over wat nu Tibet, Mongolië, en de grote Shamo-(Gobi-)woestijn is – van Chittagong westwaarts tot Haridwar, en naar het oosten tot Assam. Vandaar strekte het zich uit naar het zuiden over wat we kennen als Zuid-India, Ceylon, en Sumatra; dan omvatte het op zijn weg naar het zuiden Madagascar aan de rechterkant en Australië en Tasmanië aan de linkerkant, en liep door tot enkele graden van de zuidelijke poolcirkel; dan strekte het zich van Australië, dat in die tijd in het binnenland van het moedercontinent lag, ver in de Grote Oceaan uit, tot voorbij Rapa Nui (Teapy, of Paaseiland), dat nu op 26° zuiderbreedte en 110° westerlengte ligt.[1] Deze bewering schijnt door de wetenschap – al is het maar gedeeltelijk – te worden bevestigd; want bij het bespreken van de richting waarin de continenten zich uitstrekken, waarbij bleek dat de landmassa's zich vanaf de noordpool in het algemeen langs de meridiaan uitstrekken, worden gewoonlijk verschillende oude continenten genoemd, hoewel alleen impliciet. Men spreekt in dit verband over het 'Mascareense continent', dat Madagascar omvatte, en zich vandaar naar het noorden en het zuiden uitstrekte, en over een ander *oud* continent dat liep 'van Spitsbergen naar het Nauw van Calais, toen de meeste andere delen van Europa nog zeebodem waren'.[2] Dit bevestigt dus de occulte leer die zegt dat de (tegenwoordige) poolgebieden de eerste van de zeven bakermatten van de mensheid waren, en het graf van het grootste deel van de mensheid van dat gebied tijdens het derde ras, toen het reusachtige continent Lemurië zich in kleinere stukken begon op te delen. Volgens de uitleg in de Toelichting werd dit veroorzaakt door het afnemen van de omwentelingssnelheid van de aarde:

'*Wanneer het wiel met de gebruikelijke snelheid draait, zijn de uiteinden ervan* (de polen) *met de middencirkel* (de evenaar) *in evenwicht; wanneer het langzamer draait en naar alle kanten wankelt, zijn er grote*
(325) *verstoringen aan het aardoppervlak. De wateren stromen naar de beide uiteinden, en nieuwe landen verrijzen in de middengordel* (landen op de evenaar)*, terwijl die aan de uiteinden onderworpen zijn aan pralaya's door verzinking. . . .*'

---

continenten worden in de *Purāṇa's* gegeven; maar ze speciaal te vermelden, zoals ze voorkomen in andere oudere boeken, bijv. de *Sūrya Siddhānta*, zou te lange uiteenzettingen nodig maken. Als het schijnt dat beide in eerdere geschriften te vaag zijn onderscheiden, moet dit worden toegeschreven aan onzorgvuldig lezen en onvoldoende nadenken. Als eeuwen na heden Europeanen worden aangeduid als ārya's (Indo-Europeanen), en een lezer hen verwart met de hindoes en deze weer met het vierde ras, omdat ze (sommigen van hen) in het oude Laṅkā wonen – zal dat niet de schuld zijn van de schrijfster.

[1] Zie afdeling 3, hfst. 7, 'Bewijzen voor de verzonken continenten', blz. 884.

[2] Zie het artikel van prof. Dana, *American Journal of Science*, III, v, blz. 442-3; prof. Winchell, *World Life*, 1883, blz. 352; en andere boeken over geologie.

En verder:

. . . '*Zo is het wiel* [de aarde] *onderworpen aan, en wordt het beheerst door, de geest van de maan, voor wat de adem van zijn wateren* (de getijden) *betreft. Tegen het einde van het tijdperk* (de kalpa) *van een groot* (wortel-) *ras beginnen de bestuurders van de maan* (de vaderen of pitri's) *harder te trekken, en maken zo het wiel rondom zijn gordel platter, terwijl het op sommige plaatsen inzakt en op andere opzwelt. En wanneer de zwelling zich naar de uiteinden* (de polen) *beweegt, zullen nieuwe landen verrijzen en oude worden opgeslokt*.'

We hoeven slechts boeken over astronomie en geologie te lezen om de betekenis van het bovenstaande direct in te zien. Wetenschappers (*hedendaagse* specialisten) hebben de invloed vastgesteld van de getijden op de geologische verdeling van land en water op de planeten, en de verplaatsing van de oceanen met een daarmee gepaard gaand dalen en rijzen van continenten en nieuwe landen. De wetenschap weet, of denkt te weten, dat dit periodiek gebeurt.[1] Prof. Todd gelooft dat hij de reeks schommelingen kan terugvoeren tot de periode van de eerste korstvorming van de aarde;[2] daarom schijnt het gemakkelijk voor de wetenschap om de esoterische beweringen te verifiëren. We zullen dit in de appendices uitvoeriger behandelen.[3]

Sommige theosofen stellen de vraag: 'Hoe zal Atlantis eruitzien wanneer het is verrezen?' Ze hebben namelijk uit enkele woorden in *Esoteric Buddhism* begrepen dat 'oude continenten' die zijn verzonken, weer zullen verschijnen. Hier bestaat weer een kleine misvatting. Indien precies *dezelfde* landen van Atlantis zouden herrijzen die waren verzonken, dan zouden ze *eeuwenlang onvruchtbaar* zijn. Dat de Atlantische zeebodem nu bedekt is met een krijtlaag van ongeveer 1500 m, en er nog meer bij komt – in feite een nieuwe 'krijtformatie' van lagen – is geen reden waarom, als de tijd voor het verschijnen van een nieuw continent is aangebroken, een geologi-

---

[1] Bij het bespreken van het periodieke stijgen en dalen van de equatoriale en poolgebieden, en van de daaruit voortvloeiende veranderingen van het klimaat, zegt Winchell (professor in de geologie in Michigan): 'Omdat de hier beschouwde bewegingen cyclisch zijn, zouden dezelfde omstandigheden zich telkens opnieuw moeten voordoen; en daarom zou dezelfde fauna telkens weer in hetzelfde gebied terugkeren, met tussenpozen waarin een andere fauna optreedt. Voortgaande sedimentatie zou de herinneringen aan zulke veranderingen in de fauna bewaren; en men zou verschijnselen kunnen waarnemen van 'kolonies', 'terugkeer' en andere verplaatsingen van de fauna in de verticale en horizontale verspreiding van fossiele overblijfselen. Met deze verschijnselen zijn de geologen goed bekend.' (*World Life*, 'Effect of astronomical changes', blz. 281.)

[2] Zie J.E. Todd, 'On the geological effects of a varying rotation of the earth', *The American Naturalist*, deel 17, 1883, blz. 15ev.

[3] Zie afdeling 3, hfst. 5 en 6, blz. 832ev.

sche verstoring en verheffing van de zeebodem deze 1500 m krijt niet uit de weg zou ruimen om plaats te maken voor enkele bergen, en niet nog eens 1500 m meer omhoog zou laten komen. De raciale rampen zijn geen zondvloed van Noach van 40 dagen – een soort Bombaymoesson.

(326) Dat het periodieke verzinken en weer tevoorschijn komen van de machtige continenten die door de hedendaagse schrijvers Atlantis en Lemurië worden genoemd, geen verzonnen verhaal is, zal worden aangetoond in het hoofdstuk waarin alle bewijzen daarvoor zijn bijeengebracht.[1] De oudste Sanskriet- en Tamilgeschriften wemelen van toespelingen op beide continenten. De zeven heilige eilanden (dvīpa's) worden genoemd in de *Sūrya Siddhānta*, het oudste astronomieboek ter wereld, en in de boeken van Asuramaya, de Atlantische astronoom, die volgens prof. Weber in Ptolemaeus was gereïncarneerd. Toch is het een vergissing om deze 'heilige eilanden' *Atlantisch* te noemen – zoals we hebben gedaan; want men kan ze, evenals al het andere in de heilige boeken van de hindoes, naar verschillende dingen laten verwijzen. De erfenis die door Priyavrata, de zoon van Svāyambhuva-manu, aan zijn zeven zonen werd nagelaten, was niet *Atlantis*, zelfs al hebben een paar van deze eilanden het verzinken van hun lotgenoten overleefd, en eeuwen later onderdak geboden aan de Atlantiërs, van wie het continent op zijn beurt was verzonken. Als de zeven voor het eerst door Parāśara (*Vishṇu-Purāṇa*) worden genoemd, hebben ze betrekking op een esoterische lering die verderop wordt verklaard. Van alle zeven eilanden is Jambudvīpa het enige wat aards is, want *het is onze bol*. Elke verwijzing in de *Purāṇa's* naar het noorden van Meru staat in verband met dat oorspronkelijke Eldorado – nu het noordpoolgebied, dat een continent was toen de magnolia bloeide waar we nu een nog niet onderzochte eindeloze ijswoestijn zien.

De wetenschap spreekt over een oud continent dat zich uitstrekte van Spitsbergen tot het Nauw van Calais. De geheime leer zegt dat deze gebieden in de vroegste geologische tijdperken een hoefijzervormig continent vormden, waarvan het ene uiteinde, het oostelijke, dat veel noordelijker dan Noord-Cornwall lag, Groenland omvatte, en het andere de Beringstraat als een stuk binnenland omsloot, en in zijn natuurlijke beloop zuidwaarts omboog en zich tot aan de Britse eilanden uitstrekte, die in die tijd precies onder de onderste boog van de halve cirkel moeten hebben gelegen. Dit continent verhief zich tegelijkertijd met het verzinken van de equatoriale gedeelten van Lemurië. Eeuwen later rezen enkele van de Lemurische overblijfselen opnieuw boven het oppervlak van de oceanen. Hoewel men zon-

[1] Zie 'Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende continenten', blz. 884-907.

der van de waarheid af te wijken kan zeggen dat Atlantis tot de zeven grote eilandcontinenten behoort, moet men – omdat de Atlantiërs van het vierde ras enkele Lemurische overblijfselen kregen, en, door zich op die eilanden te vestigen, deze aan *hun* landen en continenten toevoegden – toch een onderscheid maken en een verklaring geven, zodra men probeert een vollediger en nauwkeuriger verhaal op te stellen, zoals in dit boek. Sommige Atlantiërs hebben op deze manier ook bezit genomen van Paaseiland; ze waren ontsnapt aan de ramp die hun eigen land overkwam, en vestigden zich op dat overblijfsel van Lemurië, maar alleen om daar om te komen toen het in één dag door vulkanisch vuur en lava werd vernietigd. Bepaalde geografen en geologen vatten dat misschien op als een verzinsel; voor de occultisten is het *geschiedenis*. Wat weet de wetenschap ertegenin te brengen? (327)

Vóór het verschijnen van de in 1522 in Basel uitgegeven landkaart, waarop voor het eerst de naam Amerika voorkomt, *dacht men dat Amerika een deel van India was*. . . . De wetenschap weigert ook de *wilde* hypothese te aanvaarden dat er een tijd is geweest waarin het Indiase schiereiland aan het ene uiteinde van een gordel van eilanden en continenten lag, en Zuid-Amerika aan het andere uiteinde. Het India van de prehistorie . . . was op twee manieren met de twee Amerika's verbonden. De landstreken van de voorouders van hen die Ammianus Marcellinus de 'brahmanen van Boven-India' noemt, strekten zich uit van Kashmir tot ver in de (huidige) Shamowoestijn. Een voetganger uit het noorden kon toen – vrijwel zonder natte voeten te krijgen – het schiereiland Alaska bereiken via Mantsjoerije en over wat *later* de Tatarensont, de Koerilen en Aleoeten zijn geworden; terwijl een andere reiziger die over een kano beschikt vanuit het zuiden via Siam kon reizen, en via de Polynesische eilanden kon oversteken naar elk deel van Zuid-Amerika.[1]

Dit is ontleend aan de woorden van een MEESTER – voor de materialisten en sceptici een nogal twijfelachtige autoriteit. Maar we hebben ook iemand uit hun eigen groep, een vogel van dezelfde pluimage – Ernst Haeckel – die bij *zijn* verspreiding van de rassen deze bewering bijna letterlijk bevestigt:

Het schijnt dat het gebied op het aardoppervlak waar de evolutie van deze oorspronkelijke mensen uit de NAUW VERWANTE SMALNEUSAPEN [!!] plaatsvond, moet worden gezocht in Zuid-Azië of in Oost-Afrika [dat tussen haakjes zelfs nog niet bestond toen het derde ras zijn bloeitijd had – HPB] of in Lemurië. Lemurië is een oud continent dat nu in het water van de Indische Oceaan is verzonken, en dat ten zuiden van het huidige Azië lag, en zich uitstrekte, enerzijds in oostelijke richting tot Boven-India en de Soenda-eilanden, en anderzijds naar het westen tot Madagascar en Afrika.[2]

---

[1] Zie 'Leaflets from esoteric history', *Five Years of Theosophy*, 1885, blz. 339-40; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:288-9.

[2] *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 80-1.

In het tijdperk dat we nu behandelen, was het continent 'Lemurië' al op veel plaatsen verbrokkeld, en bestond uit nieuwe afzonderlijke continenten. Maar er bestond toen nog geen Afrika en geen Amerika, en beslist geen Europa; deze sluimerden alle nog op de oceaanbodem. Ook was er nog niet veel van het huidige Azië; want de gebieden aan deze kant van de Himālaya waren bedekt met zeeën, en daarachter strekten zich de 'lotusbladeren' van Śvetadvīpa uit, de landen die nu Groenland, Oost- en West-Siberië, enz., worden genoemd. Het enorme continent dat eens de opperheerschappij had gevoerd over de Indische, de Atlantische, en de Grote Oceaan, bestond nu uit reusachtige eilanden die geleidelijk, het ene na het andere, verdwenen, totdat de laatste stuiptrekking alle overblijfselen ervan verzwolg. Paaseiland, bijvoorbeeld, behoort tot de vroegste beschaving van het derde ras.
(328) Nadat het met de rest was verzonken, liet een plotselinge vulkanische verheffing van de oceaanbodem het kleine overblijfsel van archaïsche tijden met zijn vulkaan en zijn standbeelden onaangetast weer bovenkomen in het Champlain-tijdperk van de noordpooloverstroming, als een blijvende getuige van het bestaan van Lemurië. Sommige Australische stammen zouden de laatste overblijfselen zijn van de laatste afstammelingen van het derde ras.

Ook dit wordt door de materialistische wetenschap gedeeltelijk bevestigd. Bij het bespreken van het bruine of Maleise ras van Blumenbach en van de Aboriginals en Papoea's merkt Haeckel op: 'Er zijn veel overeenkomsten tussen laatstgenoemden en de oorspronkelijke bewoners van Polynesië, die Australische eilandenwereld die *eens een reusachtig en doorlopend continent schijnt te zijn geweest.*'[1]

Dat was beslist zo, want het strekte zich tijdens het derde ras naar het oosten en het westen uit tot waar nu de twee Amerika's liggen, en het huidige Australië is maar een gedeelte ervan, evenals een paar overgebleven eilanden die hier en daar over het oppervlak van de Grote Oceaan verspreid liggen, en een groot deel van Californië, dat ertoe behoorde. Vreemd genoeg beschouwt Haeckel in zijn fantasierijke boek *Pedigree of Man*

> de Aboriginals van nu als de rechtstreekse bijna onveranderde [?!] afstammelingen van die *tweede* tak van de oorspronkelijke mensheid . . . die zich naar het noorden verbreidde, eerst voornamelijk in Azië, vanuit de bakermat van de mens, en die de voorouder schijnt te zijn geweest van alle andere sluikharige mensenrassen. . . . Een deel van het ene, kroesharige, ras trok naar het westen . . . [d.w.z. naar Afrika en noordelijk naar Nieuw-Guinea, landen die toen zoals gezegd nog niet bestonden] . . . het andere, sluikharige, ras ontwikkelde zich verder naar het noorden in Azië . . . en bevolkte Australië.[2]

---

[1] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 82.
[2] *Op.cit*., blz. 81.

Een MEESTER schrijft:

De overblijfselen van dat eens zo grote volk [Lemurië van het derde ras] kan men zien in *sommige* plathoofdige Aboriginals van uw Australië.[1]

Maar ze behoren tot de laatste overblijfselen van het zevende onderras van het derde. Prof. Haeckel moet ook hebben *gedroomd* en voor de verandering een *echt* visioen hebben gehad!

In deze periode moeten we zoeken naar het eerste verschijnen van de voorouders van diegenen die we de oudste volkeren van de wereld noemen – die nu enerzijds respectievelijk de Indo-Europese hindoe's, de Egyptenaren, en de oudste Perzen, en anderzijds de Chaldeeën en Feniciërs worden genoemd. Deze werden bestuurd door de GODDELIJKE DYNASTIEËN, d.w.z. koningen en heersers die van de sterfelijke mens alleen zijn fysieke uiterlijk hadden *zoals dat toen was*; ze waren echter wezens uit sferen die hoger en hemelser zijn dan onze sfeer pas over lange manvantara's zal zijn. Het is natuurlijk nutteloos te proberen de waarheid van hun bestaan aan sceptici op te dringen. *Hun* grootste trots bestaat eruit te bewijzen dat ze behoren tot de familie van de smalneusapen, wat ze proberen aan te tonen op het vermeende gezag van het aan hun os sacrum gehechte stuitbeentje, (329)
die rudimentaire staart die ze, als hij maar lang genoeg was, ter ere van de eminente ontdekker ervan voortdurend zouden laten kwispelen van vreugde. Deze sceptici zullen hun aapvoorouders even trouw blijven als christenen hun staartloze Adam. Op dit punt helpt de geheime leer theosofen en studenten van de occulte wetenschap echter op de juiste weg.

Als we het tweede gedeelte van het derde ras beschouwen als de eerste vertegenwoordigers van het *werkelijk menselijke ras* met stevige botten, dan is het vermoeden van Haeckel dat 'de evolutie van de oorspronkelijke mensen plaatsvond . . . in Zuid-Azië *of* . . . Lemurië'[2] – van Oost- of West-Afrika is geen sprake – vrijwel, zo niet geheel, juist. Nauwkeuriger gezegd: op dezelfde manier als waarop de evolutie van het eerste ras (uit de lichamen van de pitri's) in zeven duidelijk gescheiden gebieden aan de noordpool (toen het enige land) plaatsvond, zo vond ook de uiteindelijke transformatie van het derde ras plaats: deze begon in die noordelijke gebieden waarover enige bladzijden terug werd geschreven dat ze de Beringstraat omvatten, en wat er toen aan droog land bestond in Centraal-Azië, toen het klimaat zelfs in de poolgebieden subtropisch was en het meest aangepast aan de primaire behoeften van de wordende fysieke mens. Dat gebied is echter sinds het verschijnen van de mens meer dan eens afwisselend koud en tropisch geweest. De Toelichting zegt ons dat het derde ras

[1] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 65.
[2] Haeckel, *Op.cit.*, blz. 80.

pas ongeveer op het punt halverwege zijn ontwikkeling stond toen:

'*De as van het wiel ging hellen. De zon en de maan schenen niet langer boven de hoofden van dat deel van de* ZWEETGEBORENEN*; de mensen kenden sneeuw, ijs, en vorst; en mensen, planten, en dieren werden belemmerd in hun groei. Zij die niet omkwamen,* BLEVEN WAT OMVANG EN VERSTAND BETREFT ALS HALFVOLGROEIDE KINDEREN.[1] *Dit was de derde pralaya van de rassen.*'[2]

Dit betekent weer dat onze bol zeven periodieke *totale* veranderingen moet doormaken die synchroon verlopen met de rassen. Want de geheime leer zegt dat er in deze ronde zeven aardse pralaya's moeten zijn, waarvan er drie worden teweeggebracht door de verandering in de helling van de aardas. Dit is een *wet* die op de daarvoor vastgestelde tijd werkt, en volstrekt niet blindelings, zoals de wetenschap misschien denkt, maar in strikte overeenstemming en harmonie met de *karmische* wet. In het occultisme wordt deze onverbiddelijke wet aangeduid als 'de grote VEREFFENAAR'. De wetenschap erkent haar onwetendheid over de oorzaak van klimaatwisselingen en van de veranderingen in de stand van de aardas, waarop deze wisselingen altijd volgen; ook schijnt ze van die veranderingen van de aardas niet zo zeker te zijn. En omdat ze niet in staat is deze te verklaren, is ze meer geneigd de verschijnselen rond de aardas helemaal te ontkennen, dan het
(330) bestaan te erkennen van de intelligente hand en wet van karma, want alleen die kan een redelijke verklaring geven voor zulke plotselinge veranderingen en hun gevolgen. Ze heeft geprobeerd hiervoor een verklaring te geven door middel van verschillende min of meer fantasierijke speculaties; één daarvan zou de plotselinge, en evenzeer denkbeeldige, botsing zijn van onze aarde met een komeet (de hypothese van De Boucheporn), als oorzaak van alle geologische veranderingen. Maar wij houden liever vast aan onze esoterische verklaring, omdat FOHAT even goed is als welke komeet ook, en daarbij de universele intelligentie heeft om hem te leiden.

Er zijn dus sinds de mensheid van Vaivasvata-manu op deze aarde verscheen, al vier van zulke verstoringen van de aardas geweest, toen de oude continenten – behalve het eerste – door de oceanen werden verzwolgen, andere landen verschenen, en reusachtige bergketens verrezen waar er tevoren geen waren. Het oppervlak van de aarde werd elke keer volledig veranderd; het *overleven van de best aangepaste* volkeren en rassen werd door tijdige hulp gewaarborgd; en de ongeschikte – de mislukkingen – werden opgeruimd doordat ze van de aarde werden weggevaagd. Zo'n rangschikken

---

[1] 'Halfvolgroeide kinderen' vergeleken met hun reusachtige broeders in andere zones. Hetzelfde geldt nu voor ons.

[2] Dit heeft betrekking op Lemurië.

en verschuiven gebeurt niet tussen zonsondergang en zonsopkomst, zoals men misschien denkt, maar vereist vele duizenden jaren, voordat in het nieuwe huis orde op zaken is gesteld.

De *onder*rassen zijn aan hetzelfde zuiveringsproces onderworpen, evenals de zijtakken (de familierassen). Laat iemand die goed bekend is met astronomie en wiskunde een terugblik werpen op de schemering en de schaduwen van het verleden. Laat hij waarnemen, en aantekeningen maken van wat hij weet over de geschiedenis van volkeren en naties, en de opkomst en neergang van elk daarvan vergelijken met wat bekend is over sterrenkundige cyclussen – vooral met het *siderische jaar*, dat gelijk is aan 25.868 van onze zonnejaren.[1] Als de waarnemer ook maar de geringste intuïtie bezit, zal hij ontdekken hoe nauw het wel en wee van volkeren is verbonden met het begin en het einde van deze siderische cyclus. Het is waar dat de niet-occultist het nadeel heeft dat hij zich niet op zo'n verleden kan beroepen. Hij weet op grond van de exacte wetenschap niets over wat ongeveer 10.000 jaar geleden plaatsvond; toch kan hij misschien troost vinden in de kennis – of, als hij daaraan de voorkeur geeft, in de speculatie – over het lot van elk van de huidige hem bekende volkeren over ongeveer 16.000 jaar. Onze bedoeling is heel duidelijk. Elk siderisch jaar verwijderen de keerkringen zich *vier graden* van de pool bij elke omwenteling van de dag- en nachteveningspunten, terwijl de evenaar zijn ronde door de sterrenbeelden van de dierenriem maakt. De keerkring ligt nu, zoals elke astronoom weet, slechts drieëntwintig en iets minder dan een halve graad van de evenaar. Daarom moet hij nog 2,5 graad opschuiven vóór het einde van het siderische jaar; wat de mensheid in het algemeen, en onze beschaafde rassen in het *bijzonder*, een uitstel geeft van ongeveer 16.000 jaar.[2] (331)

Na de grote vloed van het derde ras (de Lemuriërs):

'*Namen de mensen aanzienlijk in grootte af, en werd hun levensduur*

---

[1] Er zijn natuurlijk andere cyclussen, *cyclussen binnen cyclussen* – en juist dit maakt de berekeningen van gebeurtenissen met betrekking tot de rassen zo moeilijk. De omloop van de ecliptica wordt in 25.868 jaar voltooid. En men heeft voor onze aarde berekend dat het nachteveningspunt jaarlijks 50,10 boogseconden terugloopt. Maar binnen deze cyclus is er nog een andere. Men zegt dat, 'omdat de apsis dat punt jaarlijks met een snelheid van 11,24 boogseconden tegemoet gaat' (zie het artikel over *astronomie* in de *Encyclopaedia Britannica*), 'in 115.302 jaar een hele omwenteling zou zijn voltooid. Het tot elkaar naderen van het nachteveningspunt en de apsis is de som van deze bewegingen, 61,34 boogseconden, en daarom keert het nachteveningspunt in 21.128 jaar naar dezelfde plaats ten opzichte van de apsis terug'. We hebben deze cyclus in *Isis ontsluierd* (1:85) genoemd in verband met andere cyclussen. Elk ervan heeft een duidelijke invloed op het ras dat in die tijd leefde.

[2] Zie 'Over de duur van tijdperken en cyclussen' aan het einde van de stanza's (blz. 402-12, 487-93).

verkort. Ze hadden hun goddelijke toestand verlaagd, vermengden zich met dierenrassen, en huwden met reuzen en pygmeeën (de dwerg geworden rassen van de polen) . . . *Veel mensen verkregen* GODDELIJKE*, maar nog veel meer mensen* ONWETTIGE*, kennis, en volgden doelbewust het* LINKERPAD.' (Toelichting, 33.)

Zo naderden de Atlantiërs op hun beurt de vernietiging. Hoeveel geologische tijdperken waren er nodig om deze *vierde* vernietiging te volbrengen? Wie kan het zeggen. . . . Maar ons wordt gezegd:

---

44. Ze (*de Atlantiërs*) bouwden grote beelden, negen yati's hoog (*8 meter*) – de grootte van hun lichamen (*a*). Onderaardse vuren hadden het land van hun vaderen (*de Lemuriërs*) verwoest. Het water bedreigde het vierde (*ras*) (*b*).

(*a*) Het is de moeite waard op te merken dat de meeste van de reusachtige standbeelden die zijn ontdekt op Paaseiland, een deel van een onmiskenbaar verzonken continent – evenals de beelden die worden gevonden aan de rand van de Gobi, een gebied dat talloze eeuwen overstroomd is geweest – tussen de 6 en 9 m hoog zijn. De beelden die door Cook op Paaseiland werden aangetroffen, waren bijna alle 8 m hoog, en 2,4 m van schouder tot schouder.[1] De schrijfster is zich ervan bewust dat de hedendaagse archeologen nu voor zichzelf hebben vastgesteld dat 'deze standbeelden niet erg oud zijn', zoals wordt beweerd door een van de hoge ambtenaren van het British Museum, waar enkele van deze beelden nu staan. Maar dit is een van die willekeurige beslissingen van de hedendaagse wetenschap die niet veel gewicht in de schaal leggen.

Men zegt ons dat de mensen geleidelijk in grootte afnamen na de vernietiging van 'Lemurië' door onderaardse vuren – een proces dat al na hun *fysieke* VAL was begonnen – en dat ze ten slotte enkele miljoenen jaren later 1,8 à 2,1 m bereikten, en nu (zoals de oudere Aziatische rassen) afnemen
(332) tot eerder 1,5 dan 1,8 m. Zoals Pickering aantoont, 'is er in het Maleise ras [een onderras van het vierde wortelras] een opmerkelijke verscheidenheid in lengte; de leden van de Polynesische familie [de bewoners van Tahiti, Samoa en de Tonga-eilanden] hebben een *grotere lengte dan de rest van de mensheid*; maar de Indiase stammen en de bewoners van de Indochinese landen liggen beslist onder het algemene gemiddelde.'[2] Dit is gemakkelijk

---

[1] Zie 'Cyclopische ruïnes en kolossale stenen als getuigen voor het bestaan van reuzen', aan het einde van deze stanza, blz. 385ev.

[2] Charles Pickering, *The Races of Man*, 1854, blz. xxx.

te verklaren. De Polynesiërs behoren tot de allereerste van de nog overlevende onderrassen, de anderen tot de allerlaatste, de overgangsstam. De Tasmaniërs zijn nu volledig uitgestorven, en de Aboriginals zijn snel aan het uitsterven; de andere oude rassen zullen snel volgen.

(*b*) Hoe konden deze verslagen zijn bewaard, kan men ons vragen. Onze vriendelijke en geleerde oriëntalisten ontzeggen de hindoes zelfs de kennis van de dierenriem, en *concluderen* dat de Indo-Europese hindoes er niets van wisten voordat de Grieken deze daarheen brachten. Deze onnodige laster werd door Bailly en bovendien door het duidelijke *getuigenis van de feiten* afdoende weerlegd, zodat er niet veel meer weerleggingsmateriaal nodig is. Terwijl de Egyptenaren in hun dierenriemen[1] onweerlegbare bewijzen hebben van verslagen die meer dan drieënhalf *siderisch jaar* – of ongeveer 87.000 jaar – omvatten, beslaan de berekeningen van de hindoes bijna 33 van zulke jaren, oftewel 850.000 jaar. De Egyptische priesters verzekerden Herodotus dat de pool van de aarde en de pool van de ecliptica vroeger samenvielen. Maar, zoals de schrijver van *Mythological Astronomy* opmerkt: 'Deze *arme onwetende* hindoes hebben in hun verslagen een kennis van de astronomie neergelegd tijdens tienmaal 25.000 jaar sinds de [laatste plaatselijke] *grote vloed* [in Azië], of de *eeuw van de verschrikking*',[2] op de breedtegraad van India. En ze bezitten verslagen van waarnemingen vanaf de datum van de eerste *grote* vloed in de Indo-Europese *historische* herinnering – de vloed die 850.000 jaar geleden de laatste gedeelten van Atlantis liet verzinken. De vloeden die daaraan voorafgingen, vallen natuurlijk meer onder de overlevering dan onder de geschiedenis.

Terwijl het verzinken en de transformatie van Lemurië dicht bij de poolcirkel (Noorwegen) begonnen, beëindigde het derde ras zijn loopbaan in Laṅkā, of beter gezegd op wat bij de Atlantiërs Laṅkā werd. Het kleine overblijfsel dat nu bekendstaat als Ceylon, is het noordelijke hoogland van het oude Laṅkā, terwijl het reusachtige eiland met die naam in het Lemurische tijdperk het enorme continent was dat enige bladzijden terug werd beschreven. Zoals een MEESTER zegt:

Waarom houden uw geologen niet in gedachten dat er onder de continenten die ze hebben onderzocht . . . diep in de peilloze of beter gezegd ongepeilde oceaanbodem, andere en veel oudere continenten verborgen kunnen liggen, waarvan de lagen nooit geologisch zijn onderzocht; en dat die op een dag hun huidige theorieën geheel ondersteboven kunnen gooien? Waarom geven ze niet toe dat onze tegenwoordige continenten, evenals Lemurië en Atlantis, al verschillende keren zijn overstroomd, (333)

[1] Zie D.V. Denon, *Voyage dans la Basse et la Haute Égypte*, *etc.*, 1802, deel 2.

[2] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 1, appendix, blz. 23.

en de tijd hebben gehad om weer te verschijnen en hun nieuwe groepen van mensen en beschavingen te dragen; en dat bij de eerste grote geologische omwenteling tijdens de volgende grote ramp in de reeks periodieke rampen die van begin tot einde van elke ronde plaatsvinden, onze reeds ten dode opgeschreven continenten ten onder zullen gaan, en de Lemuriës en Atlantissen weer boven zullen komen?[1]

Natuurlijk niet *precies* dezelfde continenten.

Maar hier is een verklaring nodig. Over het denkbeeld van een noordelijk 'Lemurië' hoeft geen verwarring te ontstaan. Het feit dat dit grote continent een uitloper had tot in de noordelijke Atlantische Oceaan, vormt geen beletsel voor de wijdverbreide opvattingen over de ligging van het verloren Atlantis, en het ene feit bevestigt het andere. Men moet bedenken dat het Lemurië dat diende tot bakermat van het derde wortelras, niet alleen een uitgestrekt gebied in de Grote en de Indische Oceaan omvatte, maar zich in de vorm van een hoefijzer uitstrekte voorbij Madagascar, rond 'Zuid-Afrika' (toen slechts een brokstuk en nog bezig zich te vormen), door de Atlantische Oceaan tot Noorwegen toe. De laag van het grote *Engelse zoetwaterbekken dat het Wealden wordt genoemd – dat elke geoloog beschouwt als de monding van een vroegere grote rivier – is de bedding van de belangrijkste stroom die in het secundair zorgde voor de afwatering van noordelijk Lemurië*. Het vroegere bestaan van deze rivier is een wetenschappelijk vaststaand feit – zullen degenen die dit onderschrijven de noodzaak erkennen om het noordelijke Lemurië uit het secundair te aanvaarden, zoals hun gegevens vereisen? Prof. Berthold Seeman aanvaardde niet alleen het werkelijke bestaan van zo'n machtig continent, maar beschouwde ook *Australië en Europa als vroegere gedeelten van één continent* – en bevestigde zo de al genoemde 'hoefijzer'leer volledig. Er kan geen treffender bevestiging van onze bewering worden gegeven dan door het feit dat de VERHOOGDE RUG in het Atlantische bekken, 2700 m hoog, vanaf een punt bij de Britse eilanden 3000 tot 5000 km naar het zuiden loopt, eerst afbuigt in de richting van Zuid-Amerika, dan *bijna rechthoekig ombuigt* en verdergaat in ZUIDOOSTELIJKE *richting naar de kust van Afrika*, vanwaar hij in zuidelijke richting zijn weg vervolgt naar Tristan da Cunha. Deze rug is een overblijfsel van een Atlantisch continent, en zou, als hij verder kon worden gevolgd, het bewijs opleveren van een onderzeese hoefijzervormige verbinding met een vroeger continent in de Indische Oceaan.[2]

Het *Atlantische deel van Lemurië* was de geologische basis van wat algemeen bekendstaat als Atlantis. Laatstgenoemde moet veeleer worden

---

[1] *Esoteric Buddhism*, blz. 65; vgl. *De mahatma brieven aan A.P. Sinnett*, blz. 163-4.

[2] Vergelijk de kaart volgens de peilingen van de 'Challenger' en de 'Dolphin' in Donnelly, *Atlantis: The Antediluvian World*, 1882, blz. 47.

opgevat als een uitbreiding van de Atlantische voortzetting van Lemurië, dan als een heel nieuwe landmassa die was verrezen om aan de speciale behoeften van het vierde wortelras te voldoen. Evenmin als bij de evolutie van de rassen kan bij het steeds verplaatsen van continentale massa's een scherpe en vaste lijn worden getrokken om aan te geven waar de ene situatie eindigt en de andere begint. In natuurlijke processen wordt de continuïteit nooit onderbroken. Zo werden de Atlantiërs van het vierde ras ontwikkeld (334)
uit een kern van mensen van het derde ras in het noorden van Lemurië, ruwweg rond een plaats die nu in het midden van de Atlantische Oceaan ligt. Hun continent werd gevormd door het zich verenigen van een groot aantal eilanden en schiereilanden die in de loop van de tijd omhoogkwamen *en die ten slotte het ware thuis werden van het grote ras dat bekendstaat als de Atlantiërs*. Toen deze samensmelting eenmaal werkelijkheid was geworden, was het duidelijk – zoals op het hoogste 'occulte' gezag wordt gezegd – dat 'Lemurië evenmin met het Atlantische continent moet worden verward als Europa met Amerika'.[1]

Het bovenstaande, dat afkomstig is uit kringen die door de orthodoxe wetenschap zo worden gewantrouwd, zal natuurlijk door deze worden opgevat als een meer of minder geslaagde fantasie. Zelfs het genoemde knappe boek van Donnelly wordt opzij gelegd, hoewel alle daarin opgenomen beweringen binnen het kader van strikt wetenschappelijke bewijzen vallen. Maar we schrijven voor de toekomst. Ontdekkingen in deze richting zullen de Aziatische filosofen in het gelijk stellen, die beweren dat de wetenschappen – waaronder geologie, etnologie, en geschiedenis – werden beoefend door de antediluviale volkeren die een onnoemelijk aantal eeuwen geleden leefden. Toekomstige vondsten zullen de juistheid van de huidige opmerkingen van scherpzinnige denkers zoals H.A. Taine en Renan rechtvaardigen. Eerstgenoemde toont aan dat de beschavingen van oude volkeren zoals de Egyptenaren, de Indo-Europeanen van India, de Chaldeeën, de Chinezen, en de Assyriërs het resultaat zijn van voorafgaande beschavingen gedurende '*myriaden* van eeuwen'.[2] Laatstgenoemde wijst erop dat 'Egypte al in het begin volwassen lijkt te zijn, oud en geheel en al zonder een mythische en heroïsche tijd, alsof het land nooit een jeugd had gehad. Zijn beschaving had geen jeugdstadium, en zijn kunst geen archaïsche periode. De beschaving van de oude monarchie begon niet met kinderjaren. Ze was al volwassen.'[3] Hieraan voegt prof. R. Owen toe dat 'Egypte volgens de geschiedenis een beschaafde en

[1] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 64-5.
[2] H.A. Taine, *History of English Literature*, 1871, deel 1, blz. 10.
[3] Geciteerd in Donnelly, *Atlantis*, blz. 132.

bestuurde gemeenschap was *vóór* de tijd van Menes'; en Winchell zegt dat 'de Egyptenaren in de tijd van Menes al een beschaafd en talrijk volk waren. Manetho deelt mee dat Athotis, de zoon van de eerste koning Menes, het paleis van Memphis bouwde, dat hij arts was, en *boeken over anatomie* heeft nagelaten.'[1]

Dit is heel vanzelfsprekend als we de verklaringen van Herodotus mogen geloven, die meedeelt dat de geschreven geschiedenis van de Egyptische priesters liep vanaf ongeveer 12.000 jaar vóór zijn tijd.[2] Maar wat zijn 12.000 of zelfs 120.000 jaar, vergeleken met de miljoenen jaren die sinds het Lemurische tijdperk zijn verstreken? Dit laatste is echter niet zonder getuigen gebleven, ondanks zijn enorm hoge ouderdom. De volledige verslagen van de groei, de ontwikkeling, het sociale, en zelfs het politieke
(335) leven van de Lemuriërs zijn in de geheime annalen bewaard gebleven. Helaas zijn er maar weinigen die ze kunnen lezen; en zij die dat zouden kunnen, zouden nog niet in staat zijn de taal te begrijpen, tenzij ze bekend zijn met alle zeven sleutels van de symboliek ervan. Want om de occulte leer te begrijpen, moet men kennis hebben van de zeven wetenschappen, en deze komen tot uitdrukking in de zeven verschillende toepassingen van de geheime verslagen op de exoterische teksten. We hebben dus te maken met denkwijzen op zeven heel verschillende gebieden van ideeënvorming. Elke tekst heeft betrekking op en moet worden weergegeven vanuit een van de volgende standpunten:

1. het realistische gebied van het denken;
2. het idealistische;
3. het zuiver goddelijke of spirituele.

De andere gebieden gaan het gemiddelde bewustzijn, vooral dat van de materialistische denker, zover te boven dat men ze in gewone taal zelfs niet symbolisch kan weergeven. In geen enkele van de oude religieuze teksten staat iets wat puur *mythisch* is, maar de denkwijze waaruit ze oorspronkelijk zijn voortgevloeid moet bij het interpretatieproces worden ontdekt en gevolgd. Want de manier van denken is hetzij symbolisch (de archaïsche manier), of emblematisch (een latere, hoewel heel oude manier van denken), of parabolisch (allegorisch), of hiëroglifisch, of *logogrammatisch* – de moeilijkste methode van alle, omdat elke letter, zoals in de Chinese taal, een heel woord voorstelt. Zo bestaat bijna elke eigennaam, of deze nu in de *Veda's*, het *Dodenboek*, of de *Bijbel* (tot op zekere hoogte) staat, uit zulke logogrammen. Niemand die niet is ingewijd in het mysterie van de occulte religieuze logografie, kan beweren te weten wat een naam in een oud frag-

---

[1] Alexander Winchell, *Pre-Adamites*, 1881, blz. 120.
[2] *Historiën*, 2:142.

ment betekent, vóór hij zich de betekenis van elke letter waaruit het is samengesteld, heeft eigen gemaakt. Hoe kan men dan verwachten dat een niet-ingewijde denker, hoe groot zijn kennis van de zogenaamd *orthodoxe* symboliek ook is – d.w.z. die symboliek die nooit uit de oude gedachtegroeven van zonnemythe en sekseverering loskomt – zal doordringen tot het geheim achter de sluier? Iemand die zich bezighoudt met het omhulsel of de schil van de letterlijke betekenis, en zich wijdt aan de kaleidoscopische overzetting van dorre woordsymbolen, kan nooit verwachten verder te komen dan de fantasieën van de hedendaagse mythologen.

Zo verschaffen Vaivasvata, Xisuthrus, Deukaliōn, Noach, enz. – alle hoofdfiguren van de algemene en gedeeltelijke, sterrenkundige of geologische wereldzondvloeden – allen in hun namen zelf, indien men deze maar volledig kan lezen, de aanduidingen van de oorzaken en gevolgen die tot de gebeurtenis hebben geleid. Al zulke zondvloeden zijn gebaseerd op gebeurtenissen die in de natuur plaatsvonden, en gelden daarom als *historische* verslagen – of ze nu siderisch, geologisch, of zelfs eenvoudig allegorisch waren – van een morele gebeurtenis op andere en hogere bestaansgebieden. Dit is volgens ons nu voldoende aangetoond in de lange toelichting die door de allegorische stanza's noodzakelijk werd.

Het is enigszins ongebruikelijk om in een boek dat aanspraak maakt op (336)
een meer wetenschappelijk karakter dan 'Jack the Giant Killer' te spreken over een ras dat negen yati's, of 8 m, lang is. 'Waar zijn uw bewijzen?' zal men de schrijfster vragen. In de geschiedenis en de overlevering, is het antwoord. Overleveringen over een ras van reuzen in de oude tijd zijn algemeen verbreid; ze bestaan in mondelinge en geschreven volksverhalen. India had zijn dānava's en daitya's; Ceylon zijn rākshasa's; Griekenland zijn titanen; Egypte zijn reusachtige helden; Chaldea zijn Izdubars (Nimrod); en de joden hun emims van het land Moab, met de beroemde reuzen, anakim.[1] Mozes spreekt over Og, een koning die negen el (4,65 m) lang was en vier el breed,[2] en Goliath was 'zes el en een span [3,25 m] lang'.[3] Het enige verschil tussen de 'geopenbaarde Schrift' en de bewijzen die ons door Herodotus, Diodorus Siculus, Homerus, Plinius, Plutarchus, Philostratus, enz., worden verschaft, is dit: terwijl de heidenen alleen de *skeletten van reuzen* noemen, die ontelbare eeuwen eerder waren gestorven, overblijfselen die sommigen van hen *persoonlijk hadden gezien*, eisen de bijbeluitleggers schaamteloos dat de geologie en archeologie zouden geloven dat verschillende landen in de tijd van Mozes door zulke reuzen werden bewoond; reuzen in vergelijking waar-

---

[1] *Numeri* 13:33.
[2] *Deuteronomium* 3:11.
[3] *1 Samuel* 17:4.

mee de joden als sprinkhanen waren, en die nog bestonden in de tijd van Jozua en David. Helaas staat hun eigen chronologie hun in de weg. Óf deze óf de reuzen moeten worden opgegeven.[1]

Er bestaan nog maar een paar getuigen van de verzonken continenten en de reusachtige mensen die ze bewoonden. De archeologie beweert dat er verschillende op deze aardbol zijn, maar na zich verwonderd af te vragen 'wat deze zouden kunnen zijn', heeft ze verder nooit een serieuze poging gedaan om het mysterie op te lossen. Afgezien van de al genoemde standbeelden op Paaseiland, tot welk tijdperk behoren de reusachtige nog overeind staande en onbeschadigde beelden bij Bamyan? De archeologie schrijft ze zoals gewoonlijk toe aan de eerste eeuwen van het christendom, en vergist zich hierin, zoals bij veel andere speculaties. Een korte beschrijving zal de lezer laten zien wat de standbeelden van Paaseiland en Bamyan zijn. We zullen eerst onderzoeken wat erover aan de orthodoxe wetenschap bekend is. Robert Brown schrijft:

Teapi, Rapa-nui, of Paaseiland, is een afgelegen plek, bijna 3200 km van de Zuid-Amerikaanse kust. . . . Het is ongeveer 20 km lang en 6 km breed . . . en in het midden ligt een 320 m hoge uitgedoofde krater. Er zijn heel veel kraters op het eiland, die al zo lang zijn uitgedoofd dat er geen overlevering over hun activiteit bestaat. . . . Maar wie de grote beelden heeft gemaakt die nu voor bezoekers de belangrijkste attractie van het eiland zijn, *weet niemand*. Het is meer dan waarschijnlijk dat ze hier al waren toen de huidige bewoners [een handjevol primitieve Polynesiërs] aankwamen. . . . het vakmanschap waarmee ze zijn gemaakt, *staat*
(337) *op een hoog niveau* . . . [en men gelooft dat] het ras dat ze maakte, geregelde bezoekers waren van de oorspronkelijke bevolking van Peru en andere delen van Zuid-Amerika. . . . Zelfs in de tijd van het bezoek van Cook lagen sommige van de standbeelden, die 8 m hoog zijn en 2,4 m van schouder tot schouder, omver, terwijl andere die nog overeind stonden veel groter leken. Een van laatstgenoemde was zo hoog dat de schaduw ervan voldoende was om een groep van dertig personen tegen de hitte van de zon te beschutten. De platforms waarop deze reusachtige beelden stonden, waren gemiddeld 9 tot 12 m lang en 3,6 tot 4,8 m breed . . . alle gemaakt met uitgehouwen stenen in cyclopische stijl, en ze leken in veel opzichten op de muren van de tempel van Pachacamac, *of de ruïnes van Tiahuanaco in Peru*.[2]

'ER IS GEEN REDEN OM AAN TE NEMEN DAT DEZE BEELDEN STUKJE BIJ BEETJE ZIJN OPGEBOUWD MET BEHULP VAN EROMHEEN OPGERICHTE STEIGERS', voegt de schrijver er veelbetekenend aan toe – zonder te verklaren *hoe* ze anders konden zijn gebouwd, tenzij door reuzen van dezelfde grootte als de standbeelden zelf. Een van de beste van deze reusachtige beelden staat nu in het

[1] Zie echter afdeling 3, appendices, het laatste hoofdstuk, blz. 884ev.
[2] Robert Brown, *The Countries of the World*, 1876, deel 4, blz. 43.

British Museum. De beelden op Rano Raraku – de enige die nu overeind staan – zijn vier in getal, waarvan er drie diep in de grond zijn weggezakt en één op zijn achterhoofd rust, als een slapend mens. Hoewel ze alle langhoofdig zijn, verschillen ze van type, en zijn ze kennelijk bedoeld als portretten, want de neuzen, monden en kinnen verschillen sterk van vorm. Uit hun hoofddeksels – een soort platte hoed met een achterstuk eraan bevestigd om de achterkant van het hoofd te bedekken – blijkt bovendien dat de modellen geen barbaren uit de steentijd waren. Men kan de vraag stellen: 'Wie heeft ze gemaakt?' Het is echter niet waarschijnlijk dat de archeologie of zelfs de geologie daarop antwoordt, hoewel laatstgenoemde erkent dat het eiland een deel van een verzonken continent is.

Maar wie hebben de nog kolossalere beelden van Bamyan uitgehouwen, de grootste en meest gigantische in de hele wereld? Want het 'Vrijheidsbeeld' van Bartholdi (nu in New York) *is een dwerg* vergeleken met het grootste van deze vijf beelden. Burnes en verschillende geleerde jezuieten die deze plaats hebben bezocht, spreken over een berg 'die in alle richtingen wordt doorkruist door reusachtige cellen', met twee enorme reuzen die in dezelfde rots zijn uitgehouwen. Men duidt ze aan als de hedendaagse Miaotse,[1] de laatste bewaard gebleven getuigen van de Miaotse die 'de aarde hadden gekweld'; de jezuïeten hebben gelijk, en de archeologen die in de grootste van deze beelden boeddha's zien, vergissen zich. Want al die talloze reusachtige ruïnes die de een na de ander in onze tijd worden ontdekt, al die enorme rijen kolossale ruïnes die in Noord-Amerika overal langs en voorbij de Rocky Mountains zijn te vinden, zijn het werk van de cyclopen, de ware en werkelijke reuzen van de oudheid. 'Massa's geweldig grote menselijke botten' werden gevonden 'in Amerika, bij Misorte', vertelt een beroemde hedendaagse reiziger ons, precies op de plaats die de lokale overlevering aanwijst als de landingsplaats van de reuzen die Amerika binnendrongen toen dit nog maar net uit het water (338)
was verrezen.[2]

Overleveringen uit Centraal-Azië zeggen hetzelfde over de beelden van Bamyan. Wat zijn ze, en wat is het voor een plaats waar ze ontelbare eeuwen hebben gestaan, terwijl ze de natuurrampen om hen heen en zelfs de hand van de mens, zoals van de horden van Timur en de Vandalenkrijgers van Nadir-Shah, trotseerden? Bamyan is een kleine, armzalige, halfvervallen stad in Centraal-Azië, halverwege tussen Kaboel en Balkh, aan de voet van de Koh-i-Baba, een reusachtige berg van de Paropamisos-

[1] Zie blz. 316, citaat uit *Shu-Ching*, 5:27.

[2] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 55, die Garcilaso de la Vega, *Commentarios Reales*, boek 9, hfst. 9, citeert. Vert.: Misorte = Santa Elena, Peru.

(of Hindu-Kush-)keten, ongeveer 2600 m boven de zeespiegel. In de oudheid maakte Bamyan deel uit van de oude stad Gholghola, die door Dzjengis Khan in de 13de eeuw tot de laatste steen werd verwoest. De hele vallei is ingesloten door kolossale rotsen, vol deels natuurlijke en deels kunstmatige holen en grotten, eens de woonplaatsen van boeddhistische monniken die daarin hun vihāra's hadden gevestigd. Zulke vihāra's vindt men tot op de dag van vandaag in overvloed in de rotstempels van India en de dalen van Jalalabad. Aan de ingang van enkele hiervan zijn vijf enorme standbeelden, die men beschouwde als boeddhabeelden, ontdekt of beter gezegd in onze eeuw *opnieuw ontdekt*, want de beroemde Chinese reiziger Hsuan-tsang spreekt erover, en zag ze toen hij Bamyan in de 7de eeuw bezocht.

De bewering dat er op de hele wereld geen grotere standbeelden bestaan, wordt gemakkelijk bewezen op grond van de getuigenissen van alle reizigers die ze hebben onderzocht en gemeten. Zo is het grootste 53 m hoog, of 21 m hoger dan het 'Vrijheidsbeeld' dat nu in New York staat, want dit laatste is slechts 32 meter hoog. Zelfs de beroemde Kolossus van Rhodos, tussen de benen waarvan de grootste schepen van die tijd gemakkelijk konden doorvaren, was maar 37 tot 40 m hoog. Het tweede standbeeld, evenals het eerste in de rots uitgehouwen, is slechts 37 m (5 m langer dan het genoemde 'Vrijheidsbeeld').[1] Het derde standbeeld is slechts 18 m hoog; de twee andere zijn nog kleiner, het laatste is maar weinig groter dan de gemiddelde lange mens van ons tegenwoordige ras. De eerste en grootste van de kolossen stelt een man voor die in een soort *toga* is gehuld. Volgens markies De Nadaillac (zie hieronder) wijzen het algemene voorkomen van de figuur, de lijnen van het hoofd, de plooien van de kleding, en vooral de grote hangende oren, er onmiskenbaar op dat men Boeddha wilde afbeelden.
(339) Maar dit alles bewijst niets. Ondanks het feit dat de meeste nu bestaande beelden van Boeddha, die wordt weergegeven in de samādhi-houding, grote afhangende oren hebben, is dit een latere nieuwigheid en toevoeging. Het oorspronkelijke denkbeeld berustte op een esoterische allegorie. De onnatuurlijk grote oren symboliseren de alwetendheid van de wijsheid, en waren bedoeld als herinnering aan de macht van hem die *alles weet en hoort*, en die een weldadige liefde en aandacht voor alle wezens bezit en aan wie niets kan ontgaan. 'De barmhartige Heer, onze meester, hoort de kreet van pijn van de kleinste van de kleinen over bergen en dalen, en haast zich om

[1] Het eerste en het tweede beeld hebben evenals het standbeeld van Bartholdi een ingang aan de voet, die via een in de rots uitgehouwen wenteltrap leidt naar het hoofd van de standbeelden. Markies De Nadaillac, de bekwame Franse archeoloog en antropoloog, merkt in zijn boek terecht op dat er in de oude of in de moderne tijd nooit een gebeeldhouwde menselijke figuur was die groter was dan het eerste van deze twee beelden.

te helpen', zegt een stanza. Gautama Boeddha was een Indo-Europese hindoe, en iets wat op zulke oren lijkt, vindt men alleen bij de Mongolen, Birmanen en Siamezen die ze, evenals in Cochin, kunstmatig misvormen. De boeddhistische monniken, die de grotten van de Miaotse veranderden in vihāra's en cellen, trokken omstreeks de 1ste eeuw van de christelijke jaartelling Centraal-Azië binnen. Daarom zegt Hsuan-tsang over het kolossale standbeeld dat 'de schittering van de gouden versieringen die het beeld bedekten' in zijn tijd 'de ogen verblindde',[1] maar in de huidige tijd is er geen spoor van zo'n verguldsel over. In tegenstelling tot het beeld zelf dat in de verticale rots is uitgehouwen, is het gewaad gemaakt van pleisterwerk en over het stenen beeld aangebracht. Talbot, die nauwkeurig onderzoek heeft verricht, stelde vast dat dit gewaad tot een veel later tijdperk behoorde. Het beeld zelf moet daarom worden gerekend tot een veel vroegere periode dan die van het boeddhisme. Wie stelt het dan voor, kan men vragen?

Opnieuw geeft de overlevering, gesteund door geschreven documenten, antwoord op de vraag, en verklaart ze het mysterie. De boeddhistische arhats en asceten vonden de vijf beelden, en nog vele andere, die nu tot stof zijn vergaan, en omdat ze de drie aantroffen in reusachtige nissen bij de ingang van hun toekomstige verblijfplaats, bedekten ze de figuren met pleisterwerk, en modelleerden over de oude heen nieuwe beelden die de Heer Tathāgata moesten voorstellen. De binnenmuren van de nissen zijn nog steeds bedekt met fel gekleurde schilderingen van menselijke figuren, en de heilige afbeelding van Boeddha wordt overal herhaald. Deze fresco's en versieringen – die herinneren aan de Byzantijnse schilderstijl – zijn alle te danken aan de vroomheid van de monnik-asceten, en hetzelfde geldt voor enkele andere kleine figuren en in de rots uitgehouwen versieringen. Maar de vijf standbeelden zijn het werk van de ingewijden van het vierde ras, die na het verzinken van hun continent toevlucht zochten in de vestingen en op de toppen van de Centraal-Aziatische bergketens. Bovendien vormen de vijf beelden een onvergankelijk getuigenis van de esoterische leer over de geleidelijke evolutie van de rassen.

Het grootste moet het eerste ras van de mensheid voorstellen, een monument voor het etherische lichaam daarvan in harde, onvergankelijke steen, tot lering van toekomstige generaties, omdat de herinnering eraan anders de Atlantische zondvloed nooit zou hebben overleefd. Het tweede – 37 m (340)
hoog – stelt de zweetgeborenen voor. Het derde – dat 18 m meet – vereeuwigt het ras dat viel, en daarmee begon het eerste *fysieke* ras, uit een vader en een moeder geboren, waarvan de laatste afstammelingen worden voor-

[1] *Si-yu-ki*, door Hsuan-tsang, in S.A. Julien, *Voyages des pèlerins bouddhistes*, deel 2, Parijs, 1857-8, blz. 37.

gesteld door de beelden van Paaseiland; maar ze hadden slechts een lengte van 6 tot 7,5 m in de tijd dat Lemurië verzonk, nadat het door vulkanisch vuur bijna was vernietigd. Het vierde ras was nog kleiner, hoewel reusachtig vergeleken met ons huidige vijfde ras, en de reeks bereikte daarin ten slotte een 'hoogtepunt'.[1]

Dit zijn dan de 'reuzen' van de oudheid, de ante- en postdiluviale gibborim van de *Bijbel*. Ze leefden in een tijd die eerder 1.000.000 dan 3000 of 4000 jaar in het verleden lag. De anakim van Jozua, waarvan de menigten vergeleken met hen als 'sprinkhanen' waren, zijn dus een product van de Israëlitische verbeelding, tenzij de Israëlieten aan Jozua in feite een ouderdom en een oorsprong in het eoceen toeschrijven, of ten minste in het mioceen, en de duizenden jaren van hun tijdrekening in miljoenen jaren willen veranderen.

Bij alles wat met de prehistorie te maken heeft zou de lezer de wijze woorden van Montaigne in gedachten moeten houden. De grote Franse filosoof zegt:

> Het is een dwaze arrogantie om iets te verachten en voor onwaar uit te maken, omdat het ons heel onwaarschijnlijk lijkt of geen waarheid lijkt te bevatten; dit is een algemene fout van mensen die zich wijsmaken dat ze meer weten dan het gewone volk.
>
> . . . Maar de rede heeft me geleerd dat als je iets als beslist fout en onmogelijk veroordeelt, je beweert de grenzen en beperkingen van Gods wil en de macht van onze gemeenschappelijke moeder natuur te kennen, en hij heeft me ook geleerd dat er geen grotere dwaasheid in de wereld is dan de dingen te kleineren tot de omvang van onze vermogens en mogelijkheden.
>
> Als we de dingen die ons verstand niet kan begrijpen wanstaltig of wonderbaarlijk noemen, voor hoeveel dagelijkse dingen geldt dit dan wel niet? Laten we bedenken door welke mist we moeten tasten om zelfs de dingen die we in onze handen vasthouden te begrijpen; we zullen dan ontdekken dat het eerder gewoonte dan kennis is waardoor we ze als vreemd bestempelen; en dat we die dingen, als ze zich voor het eerst aan ons zouden voordoen, ongetwijfeld als veel onwaarschijnlijker en onaannemelijker zouden beschouwen dan wat dan ook.[2]

Een onbevooroordeelde wetenschapper zou, vóór hij de mogelijkheid van *onze* geschiedenis en geschriften ontkent, in de moderne geschiedenis, en in de universele overleveringen die overal in de oude en moderne literatuur zijn te vinden, moeten zoeken naar sporen die door deze wonderbaarlijke eerste rassen zijn achtergelaten. Weinig ongelovigen hebben een

---

[1] Zie het volgende hoofdstuk over 'Cyclopische ruïnes en kolossale stenen als getuigen voor het bestaan van reuzen', blz. 385ev.

[2] *Essais*, 'C'est folie de rapporter le vray et le faux à nostre suffisance', 1:26.

vermoeden van de rijkdom aan ondersteunend bewijsmateriaal dat alleen al in het British Museum verspreid en begraven ligt. We vragen nog één keer de aandacht van de lezer voor het onderwerp dat in het nu volgende hoofdstuk wordt behandeld. (341)

Cyclopische ruïnes en kolossale stenen als getuigen voor het bestaan van reuzen

In zijn omvangrijke boeken – *Mémoires adressées aux Académies* – probeert De Mirville te bewijzen dat de duivel bestaat en dat hij in elke oude en moderne afgod huist. Bij het uitvoeren van deze taak heeft hij enkele honderden bladzijden 'historische bewijzen' verzameld voor het feit dat in de tijd van de *wonderen* – heidense en bijbelse – de stenen liepen, spraken, orakels verkondigden, en zelfs zongen. Dat ten slotte de 'Christussteen', of Christus-rots, 'de spirituele rots' die 'Israël' volgde,[1] 'een Jupiter- lapis werd' die door zijn vader Saturnus werd verslonden 'in de vorm van een steen'.[2] Het duidelijke misbruik en het verstoffelijken van bijbelse beeldspraak, alleen maar om het *satanisme* van afgoden te bewijzen, zullen we hier niet bespreken, hoewel er veel over te zeggen zou zijn.[3] Maar zonder te beweren dat onze stenen zo'n zwerflust en aangeboren paranormale vermogens hebben, kunnen we wel op onze beurt elk beschikbaar bewijs verzamelen om aan te tonen dat (a) als er geen reuzen waren geweest om zulke kolossale stenen te verplaatsen, er nooit een Stonehenge, een Carnac (Bretagne) en meer van zulke cyclopische bouwwerken konden zijn geweest; (b) als er niet zoiets als MAGIE was, er nooit zoveel getuigen van *orakels verkondigende* en *sprekende* stenen konden zijn geweest.

In de *Achaica* erkende Pausanias dat hij bij het begin van zijn werk de Grieken als bijzonder *dom* had beschouwd 'omdat ze stenen vereerden'. Maar nadat hij Arcadië had bereikt, voegde hij eraan toe: 'Ik ben van gedachten veranderd.'[4] Zonder stenen, of, wat hetzelfde is, stenen afgoden en beelden te vereren – een misdaad die de rooms-katholieken zo onverstandig zijn de heidenen te verwijten, want ze doen hetzelfde – is het iemand

---

[1] *1 Cor*. 10:4.

[2] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 3, blz. 283.

[3] Saturnus is Kronos (Chronos) – de 'tijd'. Dat hij Jupiter-lapis verslindt, kan eens een voorspelling blijken te zijn. 'Petrus (Kephas, lapis) is de *steen* waarop de roomse kerk is gebouwd', verzekert men ons. Maar Kronos zal deze op een dag evenzeer 'verslinden' als dat hij Jupiter-lapis en nog grotere figuren verslonden heeft.

[4] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland*, 7:4-5.

dus toegestaan te geloven waarin zoveel grote filosofen en heilige mensen hebben geloofd, zonder dat hij het verdient om door hedendaagse Pausaniassen een 'idioot' te worden genoemd.

We verwijzen de lezer naar *Mémoires de l'Académie des inscriptions* als hij de verschillende eigenschappen van vuurstenen en kiezelstenen wil bestuderen vanuit het standpunt van de *magie* en paranormale krachten. In een aan Orpheus toegeschreven gedicht over *stenen* worden deze ingedeeld in *ofieten* en *siderieten*, 'slangenstenen' en 'sterrenstenen'.

(342) De '*ofiet*' is ruw, hard, zwaar, zwart, en *heeft de gave van de spraak*; als men hem wil weggooien, *brengt hij een geluid voort dat lijkt op de schreeuw van een kind*. Door middel van deze steen voorspelde Helenos de ondergang van Troje, zijn vaderland. . . .[1]

Sanchoniathon en Philo Byblos, die naar deze *betylen* verwijzen, noemen ze '*bezielde* stenen'. Photius herhaalt wat Damascius, Asclepiades, Isidorus en de arts Eusebius vóór hem hadden beweerd. Laatstgenoemde (Eusebius) scheidde nooit van zijn *ofieten*, die hij op zijn borst droeg, en hij ontving orakeluitspraken van hen, die werden gegeven *met een stemmetje dat leek op zacht gefluit.*[2] Arnobius (een heilige die 'van een heiden een van de *lichten van de kerk* was geworden', zoals de christenen hun lezers vertellen) erkent dat hij nooit langs een van zulke stenen kon lopen zonder daaraan vragen te stellen, 'die soms werden beantwoord met een *helder en schril stemmetje*'.[3] Wat is dan het verschil tussen de christelijke en de heidense *ofieten*, vragen we?

Het is ook bekend dat de beroemde steen in Westminster, *liafail* – 'de sprekende steen' – werd genoemd, die zijn stem alleen verhief om de koning te noemen die moest worden gekozen. Cambry zegt dat hij hem heeft gezien toen hij nog het inschrift droeg:

> *Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum*
> *Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem*.[4]

Ten slotte spreekt Suidas over een zekere Heraiskos, die met één oogopslag de onbezielde stenen kon onderscheiden van stenen die zich konden

---

[1] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 285, die E.M. Falconnet citeert: 'Dissertation sur les baetyles', *Mémoires de l'Académie royale des inscriptions et belles-lettres*, Parijs, deel 6, 1729, blz. 513-14.

[2] De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 286. Dezelfde natuurlijk als de 'zwakke stem' die Elia hoorde na de aardbeving bij de ingang van de grot (*1 Koningen* 19:12).

[3] *Adversus gentes*, 1:39.

[4] Vertaling: Tenzij het orakel het mis heeft, zullen de Schotten overal heersen waar ze deze steen aantreffen. Jacques Cambry*, Monuments celtiques*, 1805, blz. 107. De schommelende of logan-stenen dragen verschillende namen. De Kelten hadden hun clacha-brath, de 'lots- of oordeelssteen'; de *waarzeg*steen, of 'steen van het godsoordeel' en de orakel-

bewegen; en Plinius vermeldt stenen die 'wegliepen als een hand ze naderde'.[1]

De Mirville – die de *Bijbel* probeert te rechtvaardigen – vraagt terecht waarom de reusachtige stenen van Stonehenge in de oudheid choir gaur (van *cor*, 'dans', waarvan afgeleid *chorea*, en *gaur*, een REUS) werden genoemd, of de dans van de reuzen? En dan verwijst hij de lezer voor een antwoord naar bisschop Gildas. Maar de schrijvers van *Rambles in Western Cornwall by the footsteps of the Giants* (J.O. Halliwell) en van verschillende geleerde (343)
boeken over de ruïnes van Stonehenge,[2] Carnac en West Hoadley, geven veel betere en betrouwbaarder informatie over dit specifieke onderwerp. In die gebieden – ware wouden van rotsen – vindt men enorme monolieten, 'waarvan sommige meer dan 500.000 kilo wegen' (Cambry). Deze 'hangende stenen' van de vlakte van Salisbury worden verondersteld de overblijfselen te zijn van een druïdentempel. De druïden waren echter historische mensen en geen cyclopen of reuzen. Maar wie *anders dan reuzen konden ooit zulke massa's optillen* (vooral die in Carnac en West Hoadley), ze zo symmetrisch rangschikken dat ze de planisfeer voorstellen, en ze in zo'n bewonderenswaardig evenwicht plaatsen dat ze de grond nauwelijks schijnen te raken, terwijl ze door het kleinste vingertikje in beweging kunnen worden gebracht, en toch de pogingen van 20 mannen om ze te verplaatsen, zouden weerstaan.

De meeste van deze stenen zijn volgens ons overblijfselen, achtergelaten door de laatste Atlantiërs. Men zal ons antwoorden dat alle geologen beweren dat ze van natuurlijke oorsprong zijn. Dat een rots wanneer ze 'verweert', d.w.z. onder invloed van het weer schilfer na schilfer van haar substantie verliest, deze vorm aanneemt. Dat de 'tors' in het westen van Engeland eigenaardige vormen vertonen, die ook daardoor zijn veroorzaakt. Dat ten slotte, omdat alle wetenschappers van mening zijn dat de 'schommelende stenen van zuiver natuurlijke oorsprong zijn, en dat wind, regen, enz., het uiteenvallen van de rotsen in lagen veroorzaken' – onze bewering terecht wordt ontkend, vooral omdat 'we dit veranderingsproces van de rotsen nog steeds zien plaatsvinden'. Laten we dus de zaak onderzoeken.

---

steen; de bewegende of bezielde steen van de Feniciërs; de rommelende steen van de Ieren. Bretagne heeft zijn 'pierres branlantes' in Huelgoat. Ze worden in de Oude en de Nieuwe Wereld gevonden: op de Britse eilanden, in Frankrijk, Spanje, Italië, Rusland, Duitsland, enz., en ook in Noord-Amerika. (Zie A. Hodgson, *Letters from North America*, deel 2, blz. 440.) Plinius spreekt over verschillende ervan in Azië (*Naturalis historia*, 2:98); en Apollonius Rhodius weidt uit over de schommelende stenen, en zegt dat het 'stenen zijn, geplaatst op de top van een grafheuvel, en zo gevoelig dat ze *door de wind in beweging zijn te brengen*' (J.Y. Ackerman, *An Archaeological Index*, blz. 33-4), wat ongetwijfeld betrekking heeft op de oude priesters die zulke stenen door middel van wilskracht en op een afstand lieten bewegen.

[1] De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 287.

[2] Zie onder andere dr. Th.A. Wise, FRAS, *History of Paganism in Caledonia*, 1884.

Maar lees wat de geologie te zeggen heeft, en u zult vernemen dat deze reusachtige massa's vaak zelfs niet thuishoren in de landen waar ze zich nu bevinden; dat geologisch verwante stenen vaak behoren tot lagen die in die gebieden onbekend zijn en die alleen ver weg over zee zijn te vinden. William Tooke zegt in zijn beschouwingen over de enorme granietblokken die over Zuid-Rusland en Siberië verspreid liggen, dat waar ze zich nu bevinden, geen rotsen en geen bergen zijn, en dat ze daarheen moeten zijn gebracht 'over ontzaglijke afstanden en met kolossale inspanningen'.[1] Charton spreekt over een exemplaar van zo'n steen 'uit Stonehenge', die werd onderzocht door een voortreffelijke Engelse geoloog, die er een buitenlandse oorsprong aan toeschreef, 'heel waarschijnlijk een Afrikaanse'.[2]

Dit is een vreemde *samenloop van omstandigheden*, want de Ierse overlevering schrijft de oorsprong van haar steencirkels toe aan een *tovenaar die ze uit Afrika bracht*. De Mirville ziet in die tovenaar 'een vervloekte
(344) Hamiet'.[3] Wij zien in hem een donkere Atlantiër, of misschien zelfs een nog eerdere Lemuriër, die nog leefde toen de Britse eilanden ontstonden – in ieder geval EEN REUS.[4]

De wetenschap zegt naïef:

> 'Mensen hebben er niets mee te maken' . . . want *menselijke* kracht en inspanning zouden zoiets nooit tot stand kunnen brengen. Alleen de natuur heeft dit alles volbracht [!!], en eens zal de wetenschap dat bewijzen [!!].[5]

Niettemin is het door een *menselijke*, hoewel reusachtige, kracht volbracht, en niet door 'de natuur' alleen, of door een god of duivel.

De 'wetenschap', die zich heeft voorgenomen te bewijzen dat zelfs het verstand en de geest van de mens eenvoudig het voortbrengsel van *blinde krachten* zijn, is heel goed in staat deze taak op zich te nemen. Ze komt misschien op een goede dag naar voren met een poging te bewijzen dat alleen de natuur de reusachtige stenen van Stonehenge heeft opgesteld, hun plaats met wiskundige precisie heeft bepaald, en ze de vorm heeft gegeven van de planisfeer van Dendera en van de tekens van de dierenriem, en stenen die

---

[1] 'Some accounts of the burial-places of the ancient Tartars', *Archaeologia*, Londen, deel 7, 1785, blz. 223; vgl. De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 289-90.

[2] *Les voyageurs anciens et modernes*, 1854, deel 1, blz. 230vn.

[3] Cham was evenmin een titan of reus als Sem en Jafeth. Ze zijn óf allen ark-titanen, zoals Faber zegt, óf mythen.

[4] Diodorus Siculus (*Bibliotheca*, 1:26:6) beweert dat in de tijd van Isis alle mensen die door de Hellenen reuzen werden genoemd, een grote lengte hadden. 'Οἱ δ' οὖν Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσι κατὰ τὴν Ἴσιδος ἡλικίαν γεγονέναι τινὰς πολυσωμάτους.' Vertaling: Bovendien vertellen de Egyptenaren in hun mythen dat er in de tijd van Isis bepaalde wezens waren met vele soorten lichamen (die door de Grieken reuzen werden genoemd).

[5] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 288. Cambry geloofde dat eerst ook. Zie J. Cambry, *Monuments celtiques*, 1805, blz. 88.

meer dan een miljoen pond wegen, vanuit Afrika en Azië naar Engeland en Ierland heeft laten vliegen!

Het is waar dat Cambry later zijn beweringen heeft herroepen:

Ik heb lang geloofd dat *alleen de natuur* die wonderen kan voortbrengen . . . maar ik *neem dat terug* . . . want het toeval is *niet in staat* zulke wonderbaarlijke combinaties *te scheppen* . . . en degenen die genoemde stenen in evenwicht hebben opgesteld, zijn dezelfden als zij die de bewegende enorme stenen bij de waterpoelen van Huelgoat bij Concarneau hebben opgericht.[1]

Dr. John Watson, die door dezelfde schrijver wordt geciteerd, zegt over de *bewegende* rotsen, of schommelende stenen, op de helling van Golcar (de 'Tovenaar'):

Op grond van de verbazingwekkende beweging van die in evenwicht gehouden enorme stenen vergeleken de Kelten ze met goden.[2]

In Flinders Petrie's *Stonehenge* wordt gezegd dat

Stonehenge is gebouwd met de steen uit dat district, een rode zandsteen, 'sarsen' steen, die in die streek 'grijze ramstenen' worden genoemd. Maar enkele stenen, vooral die waarvan men zegt dat ze voor sterrenkundige doeleinden waren bestemd, zijn van ver aangevoerd, waarschijnlijk uit het noorden van Ierland.[3]

Ten slotte is het de moeite waard de overdenkingen van een wetenschapper te citeren, uit een artikel over dit onderwerp dat in 1850 werd gepubliceerd in de *Revue archéologique*[4]. Het artikel zegt over de schommelende stenen:

Elke steen is een blok waarvan het gewicht de krachtigste machines op de proef zou stellen. Kortom, er zijn, verspreid over de hele wereld, enorme stenen waarop het woord *bouwmateriaal* niet meer van toepassing schijnt te zijn, bij de aanblik waarvan de verbeelding in verwarring raakt, en die men een naam moest geven die even reusachtig is als de dingen zelf. . . . Daar komt bij dat deze *enorme schommelende* stenen, die soms *routers* worden genoemd – en die op een van hun zijden (345)
als op een punt zijn geplaatst, waarbij hun evenwicht zo volmaakt is dat het kleinste duwtje voldoende is om ze in beweging te brengen – duidelijk kennis van de statica verraden. . . . De beweging die als reactie wordt opgewekt, hun oppervlakken, afwisselend vlak, bol en hol . . . dit alles brengt ze in verband met cyclopische monumenten, waarvan men, in navolging van De la Vega, met recht kan zeggen dat 'demonen er meer aan schijnen te hebben gewerkt dan mensen'.[5]

---

[1] J. Cambry, *Monuments celtiques*, 1805, blz. 88.

[2] *Op.cit*., blz. 90.

[3] Vgl. W.M. Flinders Petrie, *Stonehenge*, 1880, blz. 5-6&vn.

[4] M. Henry, 'Sur l'origine des monuments en pierres brutes, désignés sous le nom de *monuments celtiques* ou *druidiques*', *Revue archéologique*, eerste reeks, deel 7, 1850, afd. 1, blz. 475-6, 482-3.

[5] 'Het is moeilijk', schrijft Creuzer, 'om niet het vermoeden te hebben dat de bouwwerken van Tiryns en Mycene tot stand zijn gekomen door planeetkrachten die worden

We zijn het deze keer eens met onze vrienden en vijanden, de roomskatholieken, en vragen of zulke wonderen van statica en evenwicht, toegepast op enorme stenen die miljoenen ponden wegen, het werk kunnen zijn van primitieve paleolithische mensen, van holbewoners die langer zijn dan de gemiddelde mens in onze eeuw, maar toch gewone stervelingen zoals wij? Het heeft voor *ons* doel geen zin te verwijzen naar de verschillende overleveringen die verband houden met de schommelende stenen. Toch kan het goed zijn de Engelse lezer te herinneren aan Giraldus Cambrensis,

> die spreekt over zo'n steen op het eiland Mona, die naar zijn plaats terugkeerde, ondanks alle pogingen om deze op een andere plaats te houden. In de tijd van de verovering van Ierland door Hendrik II bond een zekere graaf Hugo Cestrensis, die zich van de werkelijkheid van dat feit wilde overtuigen, de Mona-steen aan een veel grotere en liet ze in zee gooien. De volgende ochtend vond men hem weer op zijn gewone plaats.[1] De geleerde William van Salisbury staat voor het feit in door te getuigen dat deze aanwezig is in de muur van een kerk waar hij hem in 1554 had gezien. . . . En dit doet denken aan wat Plinius zei over de steen die door de Argonauten in Cyzicus was achtergelaten, en die de Cyziciërs in het Prytaneum hadden geplaatst, 'waaruit *hij verschillende keren wegliep*, wat hen dwong hem met lood te verzwaren.'[2]

Hier is sprake van enorme stenen waarvan de hele oudheid beweerde dat ze 'leven, bewegen, spreken en uit eigen kracht rondwandelen'. Ze waren blijkbaar ook in staat mensen op de vlucht te jagen, want ze werden *routers* (to rout, 'op de vlucht jagen') genoemd, en Des Mousseaux zegt over alle
(346) dat ze voorspellende stenen zijn en *krankzinnige* stenen worden genoemd.[3] 'De schommelende steen wordt door de wetenschap erkend. Waarom schommelde deze, waarom moest hij dat doen? Men moet blind zijn om niet in te zien dat deze beweging weer een middel tot voorspelling was, en dat ze om

---

geleid door hemelse machten analoog aan de beroemde dactyli' (*Religions de l'antiquité, etc*., deel 3, band 2, boek 8, 1841, blz. 450). Tot op heden weet de wetenschap niets over de cyclopen. Men veronderstelt dat ze alle zogenaamde 'cyclopische' werken hebben gebouwd, waarvoor verschillende regimenten reuzen nodig waren, en er waren er maar 77 in totaal (ongeveer 100, denkt Creuzer). Ze worden 'bouwers' genoemd, en het occultisme noemt ze de INWIJDERS, die door het inwijden van enkele Pelasgen de eerste steen legden voor de ware VRIJMETSELARIJ. Herodotus (6:54) brengt de cyclopen in verband met Perseus, 'de zoon van een Assyrische demon'. Raoul-Rochette ontdekte dat Palaimōn, de cycloop, voor wie een heiligdom werd opgericht, 'de Tyrische Hercules was'. In elk geval was hij de bouwer van de heilige zuilen van Gadir, die bedekt waren met mysterieuze tekens, waartoe Apollonius van Tyana in zijn tijd als enige de sleutel bezat; en met figuren die men nog steeds kan aantreffen op de muren van Ellora, de reusachtige ruïnes van de tempel van Viśvakarma, 'de bouwer en vakman van de goden.' (De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 192-3.)

[1] *Itenarium Cambrense*, 2:7.

[2] *Naturalis historia*, 36:23. Vgl. De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 289.

[3] R. Gougenot des Mousseaux, *Dieu et les dieux*, 1854, blz. 566.

deze reden 'de stenen van de waarheid' werden genoemd.'[1]

Dit is geschiedenis, het verleden van prehistorische tijden, en dit is ze ook voor latere eeuwen. De dracontia, die waren gewijd aan de maan en de slang, waren de oudere 'stenen van het lot' van vroegere volkeren, en hun beweging of *schommeling* was een code die volkomen duidelijk was voor de ingewijde priesters, die als enigen de sleutel hadden om deze *af te lezen*. Vormius en Olaus Magnus delen mee dat de koningen van Scandinavië werden gekozen volgens de bevelen van het orakel, 'waarvan de stem sprak door middel van de enorme stenen die door de kolossale krachten van de oude reuzen waren opgericht'.[2] 'In India en Perzië', zegt Plinius, 'moesten de magiërs *haar* [de Perzische steen atizoë] raadplegen bij de verkiezing van hun vorsten';[3] en hij beschrijft een rots die Harpasa in Azië overschaduwt, en die zó is geplaatst dat 'een enkele vinger haar kan laten bewegen, terwijl het gewicht van het hele lichaam haar weerstand laat bieden'.[4] Waarom zouden dan de schommelende stenen van Ierland, of die (347)

[1] De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 291. Men zegt dat Richardson en Barth verbaasd waren toen ze in de Saharawoestijn dezelfde trilithische overeind staande stenen aantroffen die ze in Azië, Circassië, Etrurië, en in het hele noorden van Europa hadden gezien. De beroemde archeoloog Rivett-Carnac, BCS, uit Allahabad, toont dezelfde verbazing als hij de beschrijving leest die Sir J. Simpson geeft van de schaalkuiltjes op stenen en rotsen in Engeland, Schotland, en andere westerse landen – 'die een opvallende overeenkomst vertonen' met 'de tekens op de blokken trapgesteente die de grafheuvels bij Nagpur (de stad van de slangen) omringen'. De eminente wetenschapper zag hierin 'nog een bijzondere aanvulling op de vele bewijzen . . . dat een tak van de nomadische stammen die op een vroeg tijdstip Europa overstroomden, ook in India doordrong'. Wij zeggen dat Lemurië, Atlantis en zijn reuzen, en de vroegste rassen van het vijfde wortelras alle de hand hadden in deze betylen, lithoi, en 'magische' stenen in het algemeen. De schaalkuiltjes die door Sir J. Simpson werden opgemerkt, en de 'uithollingen in het oppervlak' van rotsen en monumenten die door Rivett-Carnac werden aangetroffen – 'van verschillende grootte, variërend van 15 tot 4 cm in doorsnee en 2,5 tot 4 cm diep . . . meestal loodrecht onder elkaar geplaatst, sterk wisselend in aantal, grootte en rangschikking van de schaalkuiltjes' – zijn niets anders dan *geschreven* VERSLAGEN van de oudste rassen. Wie de afbeeldingen van zulke tekens in *Archaeological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon, India, etc.*, aandachtig bestudeert, zal hierin een heel primitieve stijl van optekeningen of verslagen ontdekken. Iets dergelijks werd door de Amerikaanse uitvinders van de Morse-code voor de telegrafie gebruikt. Dit doet denken aan het Oghamschrift, een combinatie van lange en korte halen, zoals Rivett-Carnac ze beschrijft, 'gegrift in zandsteen'. In Zweden, Noorwegen en Scandinavië bevinden zich veel van zulke *geschreven* verslagen; de runetekens hebben de schaalkuiltjes en de lange en korte halen opgevolgd. In 'infolio' van Johannes Magnus ziet men de afbeelding van de halfgod, de reus Starkad (de leerling van Krossharsgrani, de tovenaar) die onder elke arm een enorme steen houdt, bedekt met runetekens; en Starkad ging volgens de Scandinavische legende naar Ierland en verrichtte in het noorden en zuiden, oosten en westen wonderbaarlijke daden. (Zie *Asgard and the Gods*, blz. 219ev.)

[2] De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 292.

[3] *Naturalis historia*, 37:54.

[4] *Op.cit.*, 2:98.

van Brimham in Yorkshire, niet voor dezelfde manier van *waarzeggen* of voor orakel-mededelingen hebben gediend? De grootste ervan zijn duidelijk overblijfselen van de Atlantiërs; de kleinere, zoals de rotsen van Brimham met enkele draaiende stenen erbovenop, zijn kopieën van de oudere lithoi.[1] Als de bisschoppen in de middeleeuwen niet alle tekeningen van de dracontia waarop ze beslag konden leggen hadden vernietigd, dan zou de wetenschap hierover meer weten. Zoals het er nu voorstaat, weten we dat ze in de lange prehistorie overal werden gebruikt, en alle voor dezelfde doeleinden van voorspelling en MAGIE.

É. Biot publiceerde een artikel dat aantoont dat de *Châttam paramba* (het Dodenveld of de oude begraafplaats in Malabar) identiek was met de oude graven in Carnac – 'een verhoging en een centraal graf'. 'Er worden botten gevonden [in de graven]', zegt hij, 'en Halliwell deelt ons mee dat sommige hiervan enorm groot zijn, en dat de bewoners [van Malabar] de graven de woningen van rākshasa's (reuzen) noemen'.[2] Verschillende steencirkels, die worden beschouwd als het werk van de pañcha pāṇḍava (vijf pāṇḍu's), zoals het geval is met al zulke monumenten in India, die in dat land zo talrijk zijn, bleken, toen ze op aanwijzing van rājā Vassariddhi werden geopend, 'menselijke botten van grote afmetingen te bevatten'.[3]

De Mirville heeft opnieuw gelijk in zijn *generalisatie*, maar misschien niet in zijn conclusies. Omdat de lang gekoesterde theorie dat de meeste dracontia getuigen zijn van 'grote natuurlijke geologische onrust' (Charton), en 'het werk van de natuur' (Cambry), nu is ontzenuwd, zijn zijn opmerkingen heel terecht.

> Voordat men beweert dat zo'n theorie *onmogelijk* is, adviseren we de wetenschappers na te denken . . . en vooral *titanen en reuzen* niet langer als figuren uit primitieve legenden te zien: want hun prestaties liggen vlak voor onze ogen, en die schommelende stenen zullen tot het einde van de wereld op hun voetstuk blijven wiebelen om hen te helpen duidelijker in te zien en eens en voor altijd te beseffen, dat *men helemaal niet rijp is voor Charenton als men gelooft in wonderen waarvan de hele oudheid getuigt.*[4]

Juist dit kunnen we niet vaak genoeg herhalen, hoewel de stemmen, van zowel de occultisten als de rooms-katholieken, zich verheffen als van roependen in de woestijn. Niettemin moet iedereen wel inzien dat de weten-

---

[1] M. Édouard Charton, 'Les rochers de Brimham', *Magasin Pittoresque*, deel 21, 1853, blz. 32.

[2] É.-C. Biot, lid van het Institut de France, 'Mémoire sur quelques anciens monuments de l'Asie analogues aux pierres druidiques', *Mémoires et dissertations sur les antiquités nationales et étrangères*, nieuwe reeks, deel 9, Parijs, 1849, blz. 1-14.

[3] T.A. Wise, *History of Paganism in Caledonia*, 1884, blz. 36.

[4] De Mirville, *Op.cit.*, deel 3, blz. 288.

schap op zijn zachtst gezegd even inconsequent is bij haar tegenwoordige beschouwingen als de oude en middeleeuwse theologie bij *haar* interpretatie van de zogeheten *Openbaring*. De wetenschap wil de mens van de aapachtigen laten afstammen – een vormverandering die miljoenen jaren zou vereisen – en toch is ze bang om de mensheid ouder te maken dan 100.000 jaar! De wetenschap leert de geleidelijke transformatie van de soorten, natuurlijke selectie en evolutie van de laagste vorm tot de hoogste: van (348)
weekdier tot vis, van reptiel tot vogel en zoogdier. Toch ontzegt ze de mens, die fysiologisch slechts een hoger zoogdier is, zo'n transformatie van zijn uiterlijke vorm. Maar als de reusachtige iguanodon van de Wealden de voorouder kan zijn geweest van de kleine leguaan van nu, waarom kan dan de reusachtige mens van de geheime leer niet de hedendaagse mens zijn geworden – de schakel tussen dier en engel? Is *deze* 'theorie' minder wetenschappelijk dan de theorie die de mens een spiritueel onsterfelijk ego ontzegt, een automaat van hem maakt, en hem tegelijk rangschikt *als een afzonderlijke soort* in de indeling van de natuur? De occulte wetenschap is misschien minder wetenschappelijk dan de tegenwoordige exacte wetenschap, maar ze is logischer en consequenter in haar leringen. Fysieke krachten en natuurlijke affiniteiten van atomen zijn misschien voldoende als factoren om een plant in een dier te transformeren, maar er is meer voor nodig om een *volledig bewust mens* tot leven te wekken dan alleen een wisselwerking tussen bepaalde stoffelijke aggregaten en hun omgeving; zelfs als die mens in feite niet meer was dan een afstammeling van twee 'arme neven' van de orde van de vierhandigen. De occulte wetenschap erkent met Haeckel dat het (objectieve) leven op onze bol 'een logisch uitgangspunt is van de wetenschappelijke biologie', maar voegt eraan toe dat het verwerpen van een soortgelijke *spirituele* involutie, van *binnen naar buiten*, van het onzichtbare subjectieve geest-leven – dat eeuwig en een beginsel in de natuur is – als dat mogelijk zou zijn, nog onlogischer is dan te zeggen dat het heelal en alles erin geleidelijk, zonder enige hulp *van buitenaf*, is opgebouwd door blinde krachten die inherent zijn aan de stof.

Stel dat een occultist zou beweren dat het eerste grote orgel van een kathedraal oorspronkelijk op de volgende manier was ontstaan. Eerst vond er in de ruimte een geleidelijke ontwikkeling plaats van organiseerbaar materiaal, die uitmondde in het voortbrengen van een toestand van de stof, *organische* PROTEÏNE genoemd. Terwijl deze toestanden in een fase van onstabiel evenwicht waren gebracht, evolueerden ze onder invloed van daarbij toevallig optredende krachten langzaam en majestueus tot nieuwe combinaties van gebeeldhouwd en gepolijst hout, van koperen pennen en krammen, van leer en ivoor, luchtpijpen en blaasbalgen. Waarna het orgel, toen het alle onderdelen in een harmonische en symmetrische machine had ingepast, plot-

seling het Requiem van Mozart uitgalmde. Dit werd gevolgd door een sonate van Beethoven, enz., ad infinitum; terwijl de toetsen uit zichzelf speelden, en de wind door zijn eigen inherente kracht en fantasie in de pijpen blies . . . Wat zou de wetenschap over zo'n theorie zeggen? Toch vertellen de materialistische *geleerden* ons dat het heelal precies op die manier werd gevormd, met zijn miljoenen wezens en de mens, zijn spirituele bekroning.

Wat ook de werkelijke innerlijke gedachte van Herbert Spencer was, toen hij schreef over de geleidelijke transformatie van de soorten, wat hij
(349) hierin zegt is van toepassing op onze leer. 'Volgens de evolutieleer is elk soort wezen op te vatten als een product van wijzigingen die in onmerkbaar kleine stapjes hebben plaatsgevonden in een *eerder bestaand soort wezen.*'[1] Waarom zou dan in dit geval de historische mens niet het product zijn van een wijziging van een eerder bestaande en prehistorische soort mens, zelfs als men ter wille van de discussie zou veronderstellen dat er *niets* in hem is dat langer leeft dan, of onafhankelijk leeft van, zijn fysieke lichaam? Maar dit is niet zo! Want wanneer men ons zegt dat 'organische stoffen in het laboratorium worden voortgebracht door wat we letterlijk *kunstmatige evolutie* kunnen noemen',[2] dan antwoorden we de beroemde Engelse filosoof dat alchemisten en grote adepten hetzelfde en in feite veel meer hebben gedaan, vóór de scheikundigen ooit probeerden 'uit afzonderlijke elementen samengestelde combinaties te vormen'. De homunculi van Paracelsus zijn in de alchemie een feit, en zullen dit waarschijnlijk ook in de scheikunde worden, en dan zal men de Frankenstein van mw. Shelley als een voorspelling moeten beschouwen. Maar geen enkele scheikundige of alchemist zal zo'n 'monster van Frankenstein' ooit meer dan een dierlijk instinct schenken, tenzij hij in feite doet wat aan de 'voorouders' wordt toegeschreven, namelijk zijn eigen fysieke lichaam verlaten, en incarneren in de 'lege vorm'. Maar zelfs dit zou een *kunstmatige*, geen natuurlijke mens zijn, want onze 'voorouders' moesten in de loop van de eeuwige evolutie *goden* worden, vóór ze mensen werden.

Hierboven zijn we misschien van het onderwerp afgedwaald om ons te rechtvaardigen tegenover de paar nadenkende mensen van de komende eeuw die dit misschien lezen. Maar dit verklaart ook waarom de beste en meest spirituele mensen van deze tijd niet langer door de wetenschap of de theologie worden tevredengesteld; en waarom ze de voorkeur geven aan zo'n 'occulte rage' boven de dogmatische beweringen van elk van beide, die niets beters te bieden heeft dan *blind* geloof in haar onfeilbaarheid. De *universele* overlevering is in feite een veel veiliger gids in het leven. En de universele overlevering zegt dat de oorspronkelijke mens eeuwenlang

---

[1] Herbert Spencer, *The Principles of Biology*, 1864, deel 1, blz. 482.
[2] *Op.cit*.

samen met zijn scheppers en eerste leermeesters – de elohim – heeft geleefd in de 'hof van Eden' of 'zaligheid' van de wereld. We zullen de goddelijke leermeesters in stanza 12 behandelen.

Stanza 11 – *vervolg*

45. De eerste grote wateren kwamen. Ze verzwolgen de zeven grote eilanden (*a*).

46. Alle heiligen gered, de niet-heiligen vernietigd. Met hen de meeste reuzendieren, voortgebracht uit het zweet van de aarde (*b*).

(*a*) Omdat dit onderwerp – de vierde grote vloed op onze bol in deze ronde – volledig wordt behandeld in de hoofdstukken die op de vorige stanza volgen, zouden we in herhaling vervallen als er nu nog meer over werd gezegd. De zeven grote eilanden (dvīpa's) behoorden tot het continent Atlantis. De geheime leringen zeggen dat de 'zondvloed' het vierde, het reuzenras, overviel, niet als gevolg van hun ontaarding, of omdat ze 'zwart van zonde' waren geworden, maar eenvoudig omdat dit het lot is van elk continent, dat – evenals alles onder de zon – wordt geboren, leeft, in verval raakt, en sterft. Dit gebeurde toen het vijfde ras in zijn kindertijd was. (350)

(*b*) Zo kwamen de reuzen om – de magiërs en tovenaars, voegt de verbeelding van de volksoverlevering eraan toe, maar 'alle heiligen werden gered', en alleen de 'niet-heiligen werden vernietigd'. Dit was echter evenzeer te danken aan de *vooruitziende blik* van de 'heiligen', die het gebruik van hun 'derde oog' niet hadden verloren, als aan karma en de natuurwet. Over het daaropvolgende ras (onze vijfde mensheid) zegt de Toelichting:

'*Alleen een handjevol van die uitverkorenen, van wie de goddelijke leermeesters dat heilige eiland waren gaan bewonen – 'vanwaar de laatste verlosser zal komen' – weerhielden de ene helft van de mensheid ervan de andere uit te roeien* [zoals de mensheid nu doet – HPB]. *Zij* (de mensheid) *werd verdeeld. Tweederde ervan werd geregeerd door dynastieën van lagere, stoffelijke aardgeesten, die bezit namen van de gemakkelijk toegankelijke lichamen; één derde bleef trouw, en sloot zich aan bij het opkomende vijfde ras – de goddelijke geïncarneerden. Toen de polen zich* (voor de vierde keer) *bewogen, had dit geen gevolgen voor degenen die werden beschermd, en die zich van het vierde ras hadden afgescheiden. Evenals bij de Lemuriërs kwamen alleen de verdorven Atlantiërs om, en 'werden niet meer gezien'. . .*'

(351)

Stanza 12

Het vijfde ras en zijn goddelijke leraren

§ (47) De overblijfselen van de eerste twee rassen verdwijnen voor altijd. Groepen van de verschillende Atlantische rassen worden voor de zondvloed gespaard, samen met de voorvaderen van het vijfde. (48) De oorsprong van ons huidige ras, het vijfde. De eerste goddelijke dynastieën. (49) De eerste lichtstraaltjes in de geschiedenis, nu gerelateerd aan de allegorische chronologie van de *Bijbel*, en door de 'universele' geschiedenis slaafs gevolgd. De aard van de eerste leraren en beschavers van de mensheid.

47. Er bleven weinig (*mensen*) over: enkele gele, enkele bruine en zwarte, en enkele rode bleven bestaan. De maankleurigen (*van het oorspronkelijke goddelijke geslacht*) waren voor altijd verdwenen (*a*) . . .

48. Het vijfde ras, voortgebracht uit het heilige geslacht (*bleef bestaan*). Het werd bestuurd door zijn eerste goddelijke koningen.

49. De 'slangen' die weer neerdaalden, die vrede sloten met het vijfde (*ras*), en die het onderwezen en instrueerden (*b*) . . .

(*a*) Deze śloka (47) heeft betrekking op het vijfde ras. De geschiedenis begint er niet mee, maar de levende en steeds terugkerende overlevering wel. De geschiedenis – of wat geschiedenis wordt genoemd – gaat niet verder terug dan tot de denkbeeldige oorsprong van ons vijfde onderras, 'een paar duizend' jaar. De zin: 'Enkele gele, enkele bruine en zwarte, en enkele rode bleven bestaan' verwijst naar de onderverdelingen van dit eerste onderras van het vijfde wortelras. De 'maankleurigen' (d.w.z. het eerste en het tweede ras) waren voor altijd verdwenen – zonder enig spoor achter te laten; en dat al bij de derde 'zondvloed' van het derde, Lemurische, ras, die 'grote draak', van wie de staart in een oogwenk hele volkeren uit het bestaan wegvaagt. En dit is de werkelijke betekenis van het vers in de Toelichting dat zegt:

'*De* GROTE DRAAK *heeft alleen ontzag voor de* 'SLANGEN' *van* WIJSHEID*, de slangen van wie de holen nu onder de driehoekige stenen zijn*', d.w.z. 'de piramiden, aan de vier hoeken van de wereld'.

(*b*) Dit zegt ons duidelijk wat elders in de Toelichtingen meer dan eens wordt vermeld, namelijk dat de adepten of 'wijze' mensen van de drie rassen (het derde, vierde en vijfde) in onderaardse verblijfplaatsen woonden, meestal onder een bouwwerk in piramidevorm, zo niet werkelijk onder een piramide. Zulke 'piramiden' bestonden aan de vier hoeken van de wereld (352)
en waren nooit het monopolie van het land van de farao's, hoewel men veronderstelde dat ze het exclusieve eigendom van Egypte waren, totdat men ze verspreid over de beide Amerika's aantrof, onder en boven de grond, onder en midden in maagdelijke bossen, in vlakten en valleien. Ook al treft men in Europese streken de echte geometrisch zuivere piramiden niet langer aan, veel van de – naar men aanneemt – vroeg-*neolithische* grotten, van de kolossale driehoekige, piramidale en kegelvormige menhirs in Morbihan, en in Bretagne in het algemeen, en veel van de Deense grafheuvels en zelfs van de 'reuzengraven' van Sardinië met hun onafscheidelijke bijbehorende nuraghi, zijn evenzovele enigszins onhandige kopieën van de piramiden. De meeste hiervan zijn het werk van de eerste kolonisten op het pasgeboren continent en de eilanden van Europa, de – 'enkele gele, enkele bruine en zwarte, en enkele rode' – rassen die bleven bestaan na het verzinken van de laatste Atlantische continenten en eilanden (850.000 jaar geleden), met uitzondering van het Atlantische eiland van Plato, en vóór de komst van de grote Indo-Europese rassen; terwijl andere werden gebouwd door de eerste immigranten uit het Oosten.

Degenen die moeilijk kunnen aanvaarden dat de ouderdom van de mensheid zover teruggaat als de 57.000 jaar die dr. Dowler toeschrijft aan het skelet dat door hem bij New Orleans werd gevonden aan de oevers van de Mississippi, zullen deze feiten natuurlijk verwerpen. Maar ze zullen misschien eens ontdekken dat ze zich hebben vergist. We kunnen de dwaze zelfverheerlijking van de Arcadiërs afkeuren die zich προσελήνοι – ouder dan de maan – noemden, en van het volk van Attica dat beweerde dat ze al bestonden vóór de zon aan de hemel verscheen, maar hun ouderdom kan men niet ontkennen. Ook kunnen we niet lachen om het algemeen voorkomende geloof dat onze voorouders reuzen waren. Het feit dat de botten van de mammoet en de mastodont en in één geval die van een reusachtige salamander per vergissing voor menselijke botten zijn aangezien, neemt het probleem niet weg dat van alle zoogdieren de mens het enige is waarvan de wetenschap niet wil erkennen dat zijn vorm – evenals die van alle andere dieren – is verkleind, van de reusachtige homo diluvii tot het wezen van 1,50 à 1,80 m dat hij nu is.

Maar de 'slangen van wijsheid' hebben hun geschriften goed bewaard, en de geschiedenis van de menselijke evolutie wordt werkelijk zowel aan de hemel als op ondergrondse muren opgetekend. De mensheid en de *ster-*

ren zijn onverbrekelijk met elkaar verbonden, want laatstgenoemde worden door *intelligenties* bestuurd.

Hedendaagse kenners van de symboliek zullen dit misschien belachelijk vinden en het 'fantasie' noemen, maar Staniland Wake schrijft:

> Het is onbetwistbaar dat de zondvloed in de legenden van sommige oosterse volkeren niet alleen [altijd] in verband is gebracht met de piramiden, maar ook met de sterrenbeelden.[1]

De 'oude draak' is identiek met de 'grote vloed', zegt Proctor:

> We weten dat in het verleden het sterrenbeeld Draak aan de pool, of het zenit, van de hemelsfeer stond. In sterrentempels . . . zou de Draak het belangrijkste of heer-
> (353) sende sterrenbeeld zijn. . . . Het is opmerkelijk hoe nauwkeurig de sterrenbeelden . . . in volgorde en rechte klimming overeenkomen met de gebeurtenissen die met betrekking tot de [bijbelse] zondvloed zijn opgetekend.[2]

De redenen voor dit *opmerkelijke feit* zijn in dit boek duidelijk gemaakt. Maar er blijkt slechts uit dat er in de herinnering en de overleveringen van de onderrassen van het vijfde ras *verschillende* zondvloeden met elkaar worden verward. De eerste grote 'vloed' was sterrenkundig en kosmisch, terwijl verschillende andere *aards* waren. Toch weerhield dit onze zeer geleerde vriend Gerald Massey – ongetwijfeld een *ingewijde* in de mysteries van het British Museum, maar toch slechts een *zelf*-ingewijde – niet ervan te verklaren en vol te houden dat het verzinken en de zondvloed van Atlantis slechts de geantropomorfiseerde fantasieën van onwetende mensen waren, en dat Atlantis niet meer was dan een *sterrenkundige allegorie*.[3] Niettemin is de grote allegorie van de dierenriem gebaseerd op historische gebeurtenissen, en de ene kan nauwelijks invloed uitoefenen op de andere; en het ligt ook voor de hand dat elke student van het occultisme weet wat die sterrenkundige en zodiakale allegorie betekent. Smith laat in het Nimrod-epos van de Assyrische kleitabletten de werkelijke betekenis ervan zien. De 'twaalf zangen' daarin hebben betrekking op de 'jaarlijkse omloop van de zon door de twaalf maanden van het jaar. Elk kleitablet correspondeert met een speciale maand, en bevat een duidelijke verwijzing naar de diervormen in de tekens van de dierenriem'; de elfde zang is 'gewijd aan Rimmon, de god van storm en regen, en hoort bij het elfde teken van de dierenriem – Aquarius, of de Waterman'.[4] Maar zelfs dit wordt in de oude geschriften voorafgegaan door de *vóór*-sterrenkundige, kosmische VLOED, die als allegorie werd weergegeven en gesymboliseerd in de bovenge-

---

[1] *The Origin and Significance of the Great Pyramid*, 1882. blz. 83.
[2] *Knowledge*, deel 1, blz. 243, zoals geciteerd in S. Wake, *Op.cit.*, blz. 81-3.
[3] *Natural Genesis*, 1883, deel 2, blz. 228-9.
[4] *The Nineteenth Century*, deel 11, februari 1882, blz. 236.

noemde vloed van de dierenriem of van Noach. Maar dit heeft niets te maken met Atlantis. De piramiden staan in nauw verband met de denkbeelden over zowel de Grote Draak (het sterrenbeeld), de 'draken van wijsheid', of de grote ingewijden van het derde en het vierde ras, als de overstromingen van de Nijl, die worden beschouwd als een goddelijke herinnering aan de grote Atlantische overstroming. De sterrenkundige verslagen van de wereldgeschiedenis begonnen echter, zoals men zegt, bij het derde onderras van het vierde wortelras, of de Atlantiërs. Wanneer was dat? Occulte gegevens tonen aan dat zelfs sinds de tijd dat Egypte begon met het officieel vastleggen van de berekeningen betreffende de dierenriem, *de polen drie keer zijn omgekeerd*.

We zullen op deze bewering terugkomen. Symbolen zoals die welke door de tekens van de dierenriem worden weergegeven – een feit dat de materialisten een kapstok biedt om hun eenzijdige theorieën en opvattingen aan op te hangen – hebben een te diepzinnige betekenis, en zijn te belangrijk voor de mensheid, dan dat ze in een paar woorden kunnen worden afgedaan. Intussen moeten we de betekenis nagaan van die andere uitspraak (śloka 48), namelijk over de eerste *goddelijke koningen* van wie wordt gezegd dat ze 'weer neerdaalden', en ons vijfde ras na de laatste zondvloed leidden en *onderwezen*! We zullen laatstgenoemde bewering in de volgende hoofd- (354)
stukken historisch bezien, maar tot slot moeten we nog enkele details over het onderwerp 'slangen' geven.

We moeten hier de ruw geschetste toelichtingen op de oude stanza's besluiten. Voor meer toelichting zijn bewijzen nodig, die zijn te ontlenen aan oude, middeleeuwse en hedendaagse boeken waarin deze onderwerpen worden behandeld. Al die bewijzen moeten nu worden verzameld, vergeleken en ordelijker worden samengebracht, om de aandacht van de lezer voor deze overvloed aan historische bewijzen op te eisen. En omdat nooit te veel nadruk kan worden gelegd op de vele betekenissen van dat vreemde symbool – dat zo vaak wordt genoemd en dat in het orthodoxe licht van de kerk naar de 'verleider van de mens' verwijst – lijkt het raadzamer het onderwerp hier door elk beschikbaar bewijs uitputtend te behandelen, zelfs op gevaar af in herhaling te vervallen. De titanen en kabiren zijn door onze theologen en enkele vrome kenners van de symboliek steevast opgevat als onverbrekelijk verbonden met het groteske personage dat *duivel* wordt genoemd, en elk bewijs dat dit weerspreekt, is tot dusver even steevast verworpen en genegeerd; daarom moet de occultist niets nalaten dat ertoe kan leiden deze samenzwering tot laster teniet te doen. We zijn van plan de onderwerpen die in deze laatste drie śloka's worden aangesneden, in verschillende groepen in te delen, en ze in dit laatste hoofdstuk zo nauwkeurig en volledig te onderzoeken als de ruimte toelaat. Zo kunnen nog enkele details worden

toegevoegd aan het algemene bewijsmateriaal van de oudheid over de meest omstreden stellingen van het occultisme en de esoterische leer – waarvan het grootste deel in afdeling 2 over symboliek is te vinden.

Slangen en draken in verschillende stelsels van symboliek

De naam van de draak werd in Chaldea niet fonetisch geschreven, maar werd door twee monogrammen weergegeven, die volgens de oriëntalisten *waarschijnlijk* 'de geschubde' betekenden. 'Deze beschrijving', merkt G. Smith heel terecht op, 'zou natuurlijk van toepassing kunnen zijn op een fabelachtige draak of een slang of een vis',[1] en we kunnen eraan toevoegen: ze is in één geval van toepassing op Makara, het tiende teken van de dierenriem, dat in het Sanskriet een niet nader omschreven amfibie betekent, en in het algemeen krokodil wordt genoemd, en dat in feite iets anders betekent.[2] Hiermee wordt dus feitelijk toegegeven dat in ieder geval de assyriologen niets met zekerheid weten over de status van de 'draak' in het oude Chaldea, waar de Hebreeën *hun* symboliek vandaan hadden, enkel om er naderhand door de christenen van te worden beroofd, die van de 'geschubde' een levende entiteit en een boosaardige macht hebben gemaakt.

Voorbeelden van draken, 'gevleugeld en geschubd', zijn in het British Museum te zien. Er is volgens dezelfde autoriteit ook een voorstelling van de gebeurtenissen van de Val, waarbij er twee figuren aan weerszijden van een boom zitten, en hun hand uitsteken naar de 'appel', terwijl zich aan de
(355) achterkant van de 'boom' de draak-slang bevindt.[3] Esoterisch gezien zijn de beide figuren twee 'Chaldeeën' die gereed zijn voor inwijding, waarbij de slang het symbool is voor de 'inwijder'; terwijl de jaloerse goden, die de drie vervloeken, de exoterische niet-ingewijde priesters zijn. Daar zit niet veel van de letterlijke 'bijbelse gebeurtenis' in, zoals iedere occultist kan inzien.

'De grote draak heeft alleen ontzag voor de slangen van wijsheid', zegt de stanza, en toont zo de juistheid van onze uitleg over de twee figuren en de 'slang' aan.

'*De slangen die weer neerdaalden . . . die* [het vijfde ras] *onderwezen en instrueerden*.' Welk verstandig mens kan in onze tijd geloven dat hiermee *werkelijke* slangen worden bedoeld? Vandaar de grove veronderstelling, die nu bij de wetenschappers bijna een axioma is geworden, dat zij die in de

---

[1] *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 90.
[2] Zie afdeling 2, 'De mysteries van het zevental', blz. 672ev.
[3] Smith, *Op.cit.*, blz. 90-1.

oudheid over verschillende heilige draken en slangen schreven, óf bijgelovige of lichtgelovige mensen waren, óf eropuit waren degenen die minder wisten dan zijzelf, te misleiden. Toch verwees de term al sinds de tijd van Homerus naar iets wat voor de niet-ingewijden verborgen was.

'Verschrikkelijk zijn de goden wanneer ze zich manifesteren'[1] – die *goden* die door de mensen *draken* worden genoemd. En Aelianus, die deze slangensymbolen behandelt, maakt bepaalde opmerkingen waaruit blijkt dat hij de aard van dit oudste van alle symbolen goed begreep. Zo verklaart hij met betrekking tot het bovengenoemde vers van Homerus volkomen terecht: 'Want de draak, die heilig is en moet worden vereerd, *heeft iets van een nog goddelijker natuur in zich*, waarover het [voor anderen?] beter is onwetend te blijven.'[2]

Deze 'draak' heeft een zevenvoudige betekenis, waarvan de hoogste en de laagste kunnen worden meegedeeld. Eerstgenoemde komt overeen met de 'zelfgeborene', de logos (de aja van de hindoes). Bij de christelijke gnostici die Naaseniërs, of slangenvereerders, worden genoemd, was hij de tweede persoon van de drie-eenheid, de ZOON. Zijn symbool was het sterrenbeeld Draak[3]. De zeven 'sterren' daarvan zijn de zeven sterren die de 'alfa en de omega' in de *Openbaring* (1:16) in zijn hand houdt. In zijn meest aardse betekenis werd de term 'draak' toegepast op *wijze* mensen.

Dit gedeelte van de religieuze symboliek van de oudheid is heel diepzinnig en mysterieus, en blijft voor de niet-ingewijde misschien onbegrijpelijk. In onze tijd klinkt dit gedeelte zo pijnlijk in christelijke oren dat het, ondanks alle beschaving, weinig kans maakt om niet als een directe veroordeling van de meest gekoesterde christelijke dogma's te worden gezien. Om dit onderwerp goed te beschrijven was de pen en het genie van Milton nodig, van wie de dichterlijke verbeelding nu in de kerk als een geopenbaard dogma wortel heeft geschoten.

Ontstond de allegorie van de draak en zijn veronderstelde overwinnaar in de hemel bij Johannes en in zijn *Openbaring*? We antwoorden na- (356)
drukkelijk: nee. Zijn 'draak' is Neptunus, het symbool van de Atlantische magie.

Om de ontkenning te bewijzen, vragen we de lezer de symboliek van de slang of de draak in haar verschillende aspecten te onderzoeken.

---

[1] Homerus, *Ilias*, 20:131.

[2] *De natura animalium*, 11:17.

[3] Zoals H. Lizeray aantoont in zijn *Trinité chrétienne dévoilée*, brengt de draak, die tussen de onveranderlijke vader (de pool, een vast punt) en de veranderlijke stof is geplaatst, aan laatstgenoemde de invloeden over die hij van de pool heeft ontvangen; vandaar zijn naam – het *verbum*.

De siderische en kosmische tekens

Evenals de occultisten en astrologen weet elke astronoom dat figuurlijk gesproken het astrale licht, de melkweg, het pad van de zon naar de kreefts- en steenbokskeerkring, en ook de cyclussen van het siderische of tropische jaar, in de allegorische en mystieke taal van de adepten altijd 'slangen' werden genoemd.

Dit heeft zowel een kosmische als een metaforische betekenis. Poseidōn is een 'draak': 'Chozzar, door de niet-ingewijden Neptunus genoemd' (Peratae gnostici); de 'goede en volmaakte slang', de messias van de Naaseniërs, van wie het symbool in de hemel Draco is.

Maar men moet onderscheid maken tussen de diverse betekenissen van dit symbool. Bijvoorbeeld: de zoroastrische esoterie is dezelfde als die van de geheime leer; en wanneer we in de *Vendīdād* lezen over klachten die zijn geuit tegen de 'slang', van wie de beten de mooie, eeuwige lente van Airyana Vaeja hebben veranderd in de winter, die ziekte en dood en tegelijk mentale en psychische afbraak voortbrengt, dan weet iedere occultist dat de slang die wordt bedoeld, de noordpool en ook de hemelpool is.[1] Laatstgenoemde brengt de jaargetijden voort naar gelang van de hoek waaronder de as door het middelpunt van de aarde gaat.

De beide assen liepen *niet meer parallel*; vandaar dat de eeuwige lente van Airyana Vaeja aan de goede rivier Dāitya was verdwenen en 'de Indo-Europese magiërs naar Sogdiana moesten verhuizen', zeggen de exoterische verslagen. Maar de esoterische leer verklaart dat de pool door de evenaar was gegaan, en dat het 'land van gelukzaligheid' van het vierde ras, dat dit van het derde had geërfd, nu het gebied van verlatenheid en ellende was geworden. Alleen dit al zou een onweerlegbaar bewijs van de hoge ouderdom van de zoroastrische geschriften moeten zijn. De neo-Indo-Europeanen van het postdiluviale tijdperk konden natuurlijk moeilijk de bergen herkennen, op de toppen waarvan hun voorvaderen *vóór de vloed* waren samengekomen, en waren omgegaan met de zuivere 'yazata's' (hemelse geesten van de elementen), met wie ze het leven en het *voedsel* eens hadden gedeeld. Zoals Eckstein zegt, 'schijnt de *Vendīdād* te wijzen op een grote verandering in de atmosfeer van Centraal-Azië, krachtige vulkanische uitbarstingen en het wegzakken van een hele reeks bergen in de omgeving van de Karakoramketen'.[2]

(357) De Egyptenaren gaven volgens Eusebius, die deze keer (en dat is een

---

[1] Door de Egyptenaren symbolisch weergegeven in de vorm van een slang met een havikskop.

[2] 'Ferdinand Eckstein, 'De quelques légendes brahmaniques, etc.', *Journal Asiatique*, 5de reeks, deel 6, okt/nov 1855, blz. 304.

wonder) de waarheid schreef, de kosmos symbolisch weer door een grote vurige cirkel, die een slang voorstelde met een havikskop die op de middellijn daarvan lag.

Hier zien we de pool van de aarde binnen het vlak van de ecliptica, vergezeld van alle vurige gevolgen die uit zo'n toestand van de hemel moeten voortvloeien: toen de hele dierenriem in [ongeveer] 25.000 jaar door het zonnevuur in gloed moet zijn gezet, en *elk teken verticaal* op de poolstreek *moet hebben gestaan*.[1]

Meru – de verblijfplaats van de goden – werd, zoals eerder is uitgelegd, aan de noordpool gesitueerd, terwijl Pātāla, de onderwereld, in het zuiden zou liggen. Omdat elk symbool in de esoterische filosofie *zeven sleutels* heeft, hebben Meru en Pātāla geografisch gezien één betekenis en stellen plaatsen voor, terwijl ze sterrenkundig gezien een andere betekenis hebben en 'de twee polen' betekenen. Deze betekenis werd uiteindelijk als gevolg van *exoterisch* fanatisme vaak weergegeven als de 'berg' en de 'afgrond', of de hemel en de hel. Als we ons nu alleen tot de sterrenkundige en geografische betekenis bepalen, kan men zien dat de Ouden de topografie en de aard van de arctische en antarctische gebieden beter kenden dan al onze hedendaagse astronomen; ze hadden goede redenen om de ene de 'berg' en de andere de 'afgrond' te noemen. Zoals de zojuist geciteerde schrijver half verklaart, betekenden helion en acheron bijna hetzelfde: '*Hēli-ōn is de zon in zijn hoogste stand*' (hēlios, hēli-ōn, de 'allerhoogste'); en Acherōn is 32 graden boven de pool en 32 er beneden, zodat wordt verondersteld dat de allegorische rivier de noordelijke horizon raakt in de 32ste breedtegraad. Het uitgestrekte hemelgewelf dat voor altijd voor onze blik verborgen was en dat de zuidpool omringde, werd daarom de AFGROND genoemd, en omdat men opmerkte dat er in de richting van de noordpool een bepaald deel van de hemel altijd boven de horizon scheen rond te gaan – noemde men dat de berg.[2] Omdat Meru de hoge verblijfplaats van de goden is, zei men dat deze periodiek *opstegen* en *neerdaalden*, waarmee (sterrenkundig) de goden van de *dierenriem* werden bedoeld, het overgaan van de oorspronkelijke noordpool van de aarde naar de zuidpool van de hemel.

In die tijd zou de ecliptica op het middaguur parallel lopen met de meridiaan, en zou een deel van de dierenriem van de noordpool afdalen naar de noordelijke horizon, en de *acht kronkels van de slang* [acht siderische jaren, of meer dan 200.000 zonnejaren] kruisen, die zouden lijken op een denkbeeldige *ladder* met *acht sporten*, die van de aarde naar de pool – de troon van Jupiter – reikt. Langs deze ladder,

---

[1] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 1, Notes, blz. 42.

[2] Vgl. Mackey, *Op.cit*., blz. 44-7.

d.w.z. de tekens van de dierenriem [de ladder van Jacob en de engelen], klommen de goden en daalden ze af. Het is meer dan 400.000 jaar geleden dat de dierenriem de zijden van deze ladder vormde.[1]

Dit is een vindingrijke verklaring, zelfs al is deze niet helemaal vrij van occulte ketterij. Toch komt ze dichter bij de waarheid dan veel verklaringen
(358) van meer wetenschappelijke en vooral theologische aard. Zoals zojuist werd gezegd, was de christelijke drie-eenheid vanaf het begin zuiver sterrenkundig, en daarom zei Rutilius – over hen die deze euhemeriseerden – 'Judaea gens, radix stultorum'.[2]

Maar de niet-ingewijden, en vooral de christelijke fanatici, eeuwig op zoek naar wetenschappelijke bevestiging van de *letter* van hun teksten, blijven hardnekkig in de hemelpool de ware slang van *Genesis*, Satan, de vijand van de mensheid, zien, in plaats van wat deze werkelijk is – een kosmisch symbool. *Wanneer men zegt dat de goden de aarde in de steek laten*, betekent dat niet alleen de goden, beschermers en leraren, maar ook de *lagere* goden – de bestuurders van de tekens van de dierenriem. Toch komen eerstgenoemden, als feitelijk bestaande wezens die de mensheid voortbrachten, verzorgden, en in haar prille jeugd onderwezen, in elk heilig geschrift voor, evengoed in dat van de zoroastriërs als in de evangeliën van de hindoes. Ormazd, of Ahura-Mazdā, de 'heer van wijsheid', is de synthese van de amshaspends (of amesha-spenta's – 'onsterfelijke weldoeners'[3]), het 'woord', of de logos, en zijn hoogste zes aspecten in het mazdeïsme. Deze 'onsterfelijke weldoeners' worden in *Zamyād yasht* beschreven als

> de amesha-spenta's, de stralenden, met doordringende ogen, groot, behulpzaam . . . onvergankelijk en zuiver . . . die alle zeven op eenzelfde manier denken, spreken, en handelen . . . die *de scheppers en vernietigers van de schepselen* van Ahura-Mazdā zijn, hun scheppers en toezichthouders, hun beschermers en heersers.[4]

Alleen al deze paar regels geven het tweevoudige en zelfs drievoudige karakter van de amshaspends aan, onze dhyāni-chohans of de 'slangen van wijsheid'. Ze zijn identiek met en toch gescheiden van Ormazd (Ahura-Mazdā). Ze zijn ook de engelen van de sterren van de christenen, de sterren-yazata's van de zoroastriërs – ofwel de zeven planeten (waaronder de

---

[1] *Op.cit*., blz. 47.

[2] Rutilius Namatianus, *De reditu suo*, 1:383, 389. Vertaling: Het joodse volk, een bron van dwaasheid.

[3] Ook vertaald als 'gelukzalige onsterfelijken' door dr. W. Geiger; maar de eerste vertaling is beter.

[4] *Zamyād yasht*, 3:15-18.

zon) van elke religie.[1] De benaming – 'de stralenden met doordringende ogen' – bewijst dat. Dit geldt voor de fysieke en siderische gebieden. Op het spirituele gebied zijn ze de goddelijke vermogens van Ahura-Mazdā, maar op het astrale of psychische gebied zijn ze de 'bouwers', de 'wachters', de pitri's (vaderen), en de eerste leraren van de mensheid.

Wanneer de stervelingen voldoende vergeestelijkt zullen zijn, zal het niet meer nodig zijn ze te *dwingen* tot een juist begrip van de oude wijsheid. De mensen zullen dan *weten* dat er nog nooit een groot wereldhervormer was, van wie de naam tot onze generatie is doorgedrongen, die (a) geen rechtstreekse emanatie was van de LOGOS (onder welke naam deze ons ook bekend is), d.w.z. een *noodzakelijke* incarnatie van een van 'de zeven', van de 'goddelijke geest die zevenvoudig is'; en (b) die niet eerder was verschenen tijdens cyclussen uit het verleden. Ze zullen dan de oorzaak begrijpen (359)
die in de geschiedenis en de chronologie bepaalde mysteries van de tijdperken teweegbrengt; waarom het *voor hen* bijvoorbeeld onmogelijk is een betrouwbare datum aan Zarathoestra toe te kennen, van wie er in de *Dabistān* twaalf en veertien worden genoemd; waarom de rishi's en manu's zo met elkaar worden verward wat betreft hun aantallen en persoonlijkheden; waarom Krishṇa en Boeddha over zichzelf spreken als *reïncarnaties* – zo wordt Krishṇa vereenzelvigd met de rishi Nārāyaṇa, en geeft Gautama een reeks van zijn vroegere levens – en waarom vooral eerstgenoemde, hoewel hij 'de *allerhoogste* Brahmā' is, toch aṃśāṃśāvatāra wordt genoemd – slechts 'een deel van een deel' van het Allerhoogste op aarde. En ten slotte, waarom Osiris een machtige god is, en tegelijk een 'vorst op aarde', die opnieuw verschijnt in Thoth-Hermes, en waarom Jezus (in het Hebreeuws Jozua) van Nazareth kabbalistisch is te herkennen in Jozua, de zoon van Nun, en ook in andere personen. De esoterische leer verklaart dit door te zeggen dat ieder van hen (zoals vele anderen) eerst op aarde was verschenen als een van de zeven krachten van de LOGOS, geïndividualiseerd als een god of 'engel' (boodschapper); vervolgens waren ze, met de stof vermengd, op hun beurt opnieuw verschenen als grote wijzen en leraren die 'het vijfde ras onderwezen', nadat ze de twee voorafgaande rassen hadden onderricht. Ze hadden tijdens de goddelijke dynastieën geregeerd, en hadden zich ten slotte opgeofferd, om onder verschillende omstandigheden te worden wedergeboren voor het welzijn van de mensheid, en voor de redding ervan in bepaalde kritieke perioden, totdat ze in hun laatste incarnaties werkelijk slechts 'de delen van een deel' op aarde waren geworden, hoewel ze in feite het ene Allerhoogste in de natuur zijn.

[1] Deze 'zeven' werden de acht, de ogdoade, van de latere *materialistisch geworden* religies; het zevende, of hoogste, beginsel was niet langer de doordringende geest, de synthese, maar werd een antropomorf getal, of een extra eenheid.

Dit is de metafysica van de theogonie. En omdat elke 'kracht' onder de ZEVEN (als ze eenmaal is geïndividualiseerd) een van de elementen van de schepping onder haar hoede heeft, en daarover heerst,[1] heeft elk symbool vele betekenissen, en tenzij het volgens esoterische methoden wordt geïnterpreteerd, leidt dit in het algemeen tot een hopeloze verwarring.

Verlangt de westerse kabbalist – gewoonlijk een tegenstander van de oosterse occultist – een bewijs? Laat hij de *Histoire de la magie*, blz. 53, van Éliphas Lévi raadplegen, en zorgvuldig zijn 'Grand Symbole Kabbalistique' van de *Zohar* bestuderen. Hij zal op de gegeven tekening een *witte* man zien die rechtop staat en een *zwarte* vrouw die ondersteboven, d.w.z. op haar hoofd, staat; haar benen gaan onder de uitgestrekte armen van de mannelijke figuur door en steken uit achter zijn schouders, terwijl hun handen aan elke kant onder een hoek in elkaar sluiten. Éliphas Lévi maakt er God en de natuur van; of God, 'licht', omgekeerd weerspiegeld in de 'natuur en de stof', duisternis. Kabbalistisch gezien heeft hij gelijk, maar alleen tot zover de symbolische kosmogonie reikt. Hij heeft het symbool dan ook niet zelf bedacht, evenmin
(360) als de kabbalisten: de twee figuren in witte en zwarte steen hebben volgens de overlevering sinds onheuglijke tijden in de tempels van Egypte gestaan; en historisch sinds de tijd van koning Cambyses, die ze zelf heeft gezien. Het symbool moet dus al bijna 2500 jaar hebben bestaan. En wel ten minste zo lang, want die Perzische heerser, die een zoon was van Cyrus de Grote, volgde zijn vader op in het jaar 529 v.Chr. Deze figuren waren de beide *kabiren die de tegengestelde polen verpersoonlijkten*. Herodotus[2] vertelt het nageslacht dat toen Cambyses de tempel van de kabiren binnenging, hij in een onbedaarlijke lachbui uitbarstte bij het zien van wat hem een rechtopstaande man toescheen en een vrouw die op haar hoofd stond. Dit waren echter de polen, waarvan het symbool was bedoeld als herinnering aan 'het overgaan van de oorspronkelijke noordpool van de aarde naar de zuidpool van de hemel', zoals door Mackey[3] wordt opgemerkt. Maar ze stelden ook het *omkeren* van de polen voor, als gevolg van de grote helling van de aardas, die telkens leidde tot een verplaatsing van de oceanen, het overstromen van de poolgebieden,

---

[1] Deze elementen zijn: het kosmische, het aardse, het minerale, het plantaardige, het dierlijke, het waterachtige, en ten slotte het menselijke – in hun fysieke, spirituele, en psychische aspecten.

[2] *Historiën*, 3:37.

[3] Die eraan toevoegt dat 'de Egyptenaren verschillende manieren hadden om de uiteinden van de polen af te beelden. Ook in de *View of the Levant* van Perry is er een figuur die de zuidpool van de aarde voorstelt in het sterrenbeeld Lier, waarin de polen zijn weergegeven als twee *rechte staven*, voorzien van haviksvleugels om het noorden van het zuiden te onderscheiden. Maar ze werden ook vaak afgebeeld als slangen met havikskoppen, een aan elk uiteinde.' (Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, deel 1, Notes, blz. 41.)

en de daardoor optredende *verheffing* van nieuwe continenten in de tropen, en vice versa. Deze kabiren waren de 'zondvloed'goden.

Dat kan ons misschien helpen de sleutel te vinden in de schijnbaar hopeloze verwarring door de talloze namen en titels die aan dezelfde goden en klassen van goden worden gegeven. Faber toonde al in het begin van deze eeuw aan dat de korybanten, kureten, dioskuren, anakes, dii magni, idaei dactyli, lares, penates, manes[1], titanen en aletae identiek zijn met de KABIREN. En wij hebben aangetoond dat laatstgenoemden dezelfden waren als de manu's, de rishi's en onze dhyāni-chohans, die in de uitverkorenen van het derde en vierde ras incarneerden. Terwijl dus in de theogonie de kabiren-titanen zeven grote goden waren, werden de titanen, kosmisch en sterrenkundig gezien, Atlantes genoemd, misschien omdat ze, zoals Faber zegt, in betrekking stonden (a) met *At-al-as*, 'de goddelijke zon', en (b) met *tit*, 'de (361)
zondvloed'. Maar dit is, als het waar is, alleen de exoterische versie. Esoterisch hangt de betekenis van hun symbolen af van de gebruikte naam of titel. De zeven mysterieuze, ontzag inboezemende grote goden – de dioskuren[2], de goden die zijn omringd door de duisternis van de occulte natuur – worden de idaei dactyli (of ideïsche vingers) bij de adept die geneest met behulp van metalen. De werkelijke etymologie van de naam lares (wat nu 'geesten' betekent) moet worden gezocht in het Etruskische woord lars, 'leider', 'aanvoerder'. Sanchoniathon vertaalt het woord aletae met vuuraanbidders, en Faber gelooft dat het is afgeleid van Al-Ait, 'de god van het vuur'. Beiden hebben gelijk, omdat het in beide gevallen een verwijzing is naar de zon (de hoogste god), tot wie de planeetgoden (sterrenkundig en allegorisch) 'worden aangetrokken' en die ze vereren. Als lares zijn ze in feite de zonnegodheden, hoewel de etymologie van Faber, die zegt dat 'lar' een samentrekking is van 'El-Ar', de zonnegodheid, niet helemaal juist is. Ze zijn de 'lares', de aanvoerders en leiders van de mensen. Als aletae waren ze sterrenkundig

[1] Faber en bisschop Cumberland zouden hen allen tot latere heidense personificaties willen maken van, zoals eerstgenoemde schrijver zegt, 'de Ark van Noach, en niemand anders dan de aartsvader [Noach] en zijn gezin' (!) (zie zijn *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, deel 1, blz. 136). Omdat, zo vertelt men ons, na de zondvloed, ter herinnering aan de gebeurtenis, de vrome Noachiden een religieus feest hadden ingesteld, dat later door hun *goddeloze* nakomelingen, demonen en helden-goden, is ontaard; en 'ten slotte eigende schaamteloze immoraliteit zich de naam en het kleed van religie toe' (*Op.cit*., deel 1, blz. 10). Dit staat werkelijk gelijk met het zetten van een domper op de vermogens van de menselijke rede, niet alleen van de Ouden, maar zelfs van onze huidige generaties. Keer de bewering om, en verklaar na de woorden 'Noach en zijn gezin' dat wat met die aartsvader en dat gezin wordt bedoeld eenvoudig de joodse versie is van een mysterie uit Samothrake, over *Saturnus, of Kronos-Tsaddik en zijn zonen*, en dan kunnen we er *amen* op zeggen.

[2] Die later bij de Grieken werden beperkt tot alleen Castor en Pollux. Maar in de tijd van Lemurië waren de dioskuren, de 'ei-geborenen', de zeven dhyāni-chohans (agnishvātta-kumāra's) die incarneerden in de zeven uitverkorenen van het derde ras.

gezien de zeven planeten; en als lares, mystiek gezien, de bestuurders van die planeten, onze beschermers en heersers. Voor exoterische doeleinden, en ook kosmisch, waren ze de kabiren, en hun eigenschappen voor deze twee rollen zijn te herkennen in de namen van de tempels waartoe ze respectievelijk behoorden, en in die van hun priesters. Ze behoorden echter allemaal tot de zevenvoudige scheppende en bezielende groepen dhyāni-chohans.

De sabeeën, die de 'bestuurders van de zeven planeten' vereerden, zoals de hindoes hun rishi's, beschouwden Seth en zijn zoon Hermes (Henoch of Enos) als de hoogsten onder de planeetgoden. Seth en Enos waren door de joden aan de sabeeën ontleend en vervolgens (exoterisch) vervormd; maar de waarheid over hen is zelfs nog in *Genesis*[1] terug te vinden. Seth is de 'voorouder' van die eerste mensen van het derde ras in wie de 'planetaire' engelen waren geïncarneerd – hij was zelf een dhyāni-chohan, die behoorde tot de *bezielende* goden; en Enos (Hanoch of Henoch) of Hermes was, zoals men zegt, *zijn zoon* – omdat het een soortnaam was voor alle oude *zieners* ('Enoichion'). Vandaar de verering. De Arabische schrijver Suyuti zegt dat de vroegste geschriften Seth noemen als de stichter van het sabaeïsme; en dat daarom de piramiden, die het planetenstelsel belichamen, werden beschouwd als het graf van zowel Seth als Idrus (Hermes en Henoch);[2] en ver-
(362) der dat de sabeeën daarheen op bedevaart gingen, en *zeven keer* per dag *gebeden zongen, waarbij ze zich naar het noorden keerden* (de berg Meru, Kaph, Olympus, enz.).[3] Abd Allatif zegt interessante dingen over de sabeeën en hun boeken, evenals Eddin Ahmed ben Jahja, die 200 jaar later schreef. Terwijl laatstgenoemde beweert 'dat elke piramide *aan een ster* was gewijd' (of beter gezegd een *bestuurder* van een ster), verzekert Abd Allatif ons 'dat hij in oude sabaeïsche boeken had gelezen dat de ene piramide het graf van Agathodaimōn was en de andere dat van Hermes'.[4] 'Agathodaimōn was niemand anders dan Seth, en volgens sommige schrijvers was Hermes zijn zoon', voegt Staniland Wake[5] hieraan toe.

Terwijl ze dus in Samothrake en de oudste Egyptische tempels de grote kosmische goden (de 7 en de 49 heilige vuren) waren, werden hun rituelen in de Griekse tempels grotendeels fallisch, en dus voor de niet-ingewijden

---

[1] Clemens van Alexandrië erkende de sterrenkundige betekenis van hoofdstuk 25ev van *Exodus*. Hij zegt dat volgens de leer van Mozes de zeven planeten helpen bij het voortbrengen van aardse dingen (*Stromateis*, 5:6). De twee cherubijnen die aan weerszijden van het heilige tetragrammaton staan, stellen Ursa Major en Ursa Minor voor.

[2] Howard Vyse, *Operations carried on at the Pyramids of Gizeh in 1837, etc.*, 1840, deel 2, blz. 358-9.

[3] W.G. Palgrave, *Narrative, etc*., 1865, deel 2, blz. 258; geciteerd in Wake, *The Origin and Significance of the Great Pyramid*, blz. 57-8.

[4] Vyse, *Op.cit*., deel 2, blz. 342.

[5] Wake, *Op.cit.*, blz. 57.

obsceen. In laatstgenoemd geval waren hun getallen 3 en 4, of 7 – het mannelijke en vrouwelijke beginsel – (het ansatakruis); deze verdeling laat zien waarom sommige klassieke schrijvers beweerden dat er slechts drie waren, terwijl anderen er vier noemden. En deze waren de kabiren – Axieros (in zijn vrouwelijke aspect, Dēmētēr); Axiokersa (Persephonē)[1]; Axiokersos (Pluto of Hades); en Kadmos of Kadmilos (Hermes – niet de ithyfallische Hermes die door Herodotus[2] wordt genoemd, maar 'hij van de heilige legende', die alleen tijdens de mysteriën van Samothrake werd verklaard). Deze identificatie, die volgens de scholiast over Apollonius Rhodius is toe te schrijven aan loslippigheid van Mnaseas, is er helemaal geen, want namen alleen zeggen niet veel.[3] Weer anderen beweerden, en hadden op hun manier evengoed gelijk, dat er slechts twee kabiren waren. Deze waren esoterisch de beide dioskuren, Castor en Pollux, en exoterisch Jupiter en Bacchus. Deze twee personifieerden geodetisch gezien de aardse polen, en sterrenkundig gezien de aardpool en hemelpool, en ook de fysieke en de spirituele mens. Men hoeft slechts de geschiedenis van Semelē en Jupiter en de geboorte van Bacchus, de Bimater, met alle bijbehorende omstandigheden, esoterisch te lezen om de allegorie te begrijpen. De rollen die vuur, water, aarde, enz., in de vele versies bij deze gebeurtenis spelen, zullen aantonen dat 'de vader van de goden' en de 'vrolijke god van de wijn' (363)
ook de twee aardse polen moesten personifiëren. De aardse, metaalachtige, magnetische, elektrische en vurige elementen zijn evenzoveel toespelingen op en verwijzingen naar het kosmische en sterrenkundige karakter van de tragedie van de zondvloed. In de astronomie zijn de polen in feite de 'hemelse maat' (zie voetnoot 1); en dat geldt ook voor de kabiren-dioskuren, zoals zal blijken, en de kabiren-titanen, aan wie Diodorus de *uitvinding van het vuur*[4] en de kunst van het ijzer maken toeschrijft. Bovendien toont

[1] Die speculatie van Mackey, de selfmade adept uit Norwich, in zijn *Mythological Astronomy*, deel 1, Notes, blz. 38-9, vormt een interessant denkbeeld – dat misschien toch niet ver van de waarheid ligt. Hij zegt dat de kabiren, Axieros en Axiokersa genaamd, hun namen ontleenden (a) aan *kab* of *cab*, een maat, en aan *urim*, de hemelen: de kabirim zijn dus 'een maat van de hemelen'; en (b) aan het feit dat hun verschillende namen het *beginsel van voortplanting* inhouden, en betrekking hebben op de geslachten. Want 'het woord *sex* werd vroeger weergegeven door *aix*, dat nu is overgegaan . . . in sex'. En hij verwijst naar *Encyclopaedia Londinensis* voor het woord 'aspiration'. Als we Axieros een geaspireerde klank geven, zou het *Saxieros* zijn; en de andere pool zou *Saxiokersa* zijn. De twee polen zouden zo de voortbrengers van de andere natuurkrachten worden – ze zouden de *ouders* zijn, en dus de machtigste goden.

[2] *Historiën*, 2:51.

[3] *Scholia in Apollonium Rhodium*, 1:917 (ed. Brunck).

[4] Het woord 'guebra' komt van kabiren, gabiren, en betekent oude Perzische vuuraanbidders, of pārsī's. Kabiren werd gabiren en bleef toen bestaan als een benaming van de zoroastriërs in Perzië. (Zie T. Hyde, *Historia religionis veterum Persarum*, hfst. 29, blz. 360.)

Pausanias aan dat de oorspronkelijke kabirische godheid Promētheus was.[1]

Maar het feit dat de titanen-kabiren sterrenkundig ook de voortbrengers en regelaars van de seizoenen waren, en kosmisch de grote vulkanische energieën, de goden die heersten over alle metalen en aardse werken, verhindert niet dat ze in hun oorspronkelijke goddelijke karakter de weldoende entiteiten waren die, symbolisch weergegeven door Promētheus, het licht in de wereld brachten, en de mensheid verstand en rede verschaften. Ze zijn in iedere theogonie – vooral in die van de hindoes – bij uitstek de heilige goddelijke vuren, 3, 7, of 49, al naar de allegorie verlangt. Hun namen zelf bewijzen dat, omdat ze in India de agniputra's (zonen van het vuur) zijn, en in Griekenland en elders onder talrijke namen de genii van het vuur. Welcker, Maury, en nu ook Decharme, tonen aan dat de naam kabeiroi 'de machtigen door vuur' betekent, van het Griekse woord καίω, 'branden'. De Semitische kabiren, 'de sterken, de machtigen, en de groten', wat overeenkomt met het Griekse μεγάλοι δυνατοί, zijn latere benamingen.[2] Ze werden algemeen vereerd, en hun oorsprong is in de nacht van de tijd verloren gegaan. Of hun nu in Frygië, Fenicië, Troas, Thracië, Egypte, op Lemnos of op Sicilië eer werd bewezen, hun cultus stond altijd in verband met vuur; hun tempels werden altijd op de meest vulkanische plaatsen gebouwd, en in hun exoterische eredienst behoorden ze tot de chthonische godheden. Daarom heeft het christendom hen tot *helle*goden gemaakt.

Ze zijn werkelijk 'de grote, weldoende en machtige goden', zoals Cassius Hemina hen noemt.[3] In Thebe hadden Korē en Dēmētēr, de kabiren, een heiligdom,[4] en in Memphis hadden de kabiren een tempel die zo heilig was dat niemand behalve de priesters werd toegestaan het heilige terrein ervan te betreden.[5] Maar we moeten tegelijkertijd niet uit het oog verliezen dat de titel kabiren een soortnaam was; dat de kabiren (de *machtige* goden zowel als stervelingen) van beide geslachten waren, en ook aards, hemels en kosmisch. Dat ze – terwijl ze in hun latere hoedanigheid van heersers over siderische en aardse krachten een zuiver geologisch verschijnsel (zoals
(364) het nu wordt beschouwd) symboliseerden – in het begin van de tijden ook de heersers over de mensheid waren. Toen ze als koningen van de 'goddelijke dynastieën' waren geïncarneerd, gaven ze de eerste aanzet tot beschavingen, en richtten ze het verstand dat ze de mensen hadden geschonken, op het uitvinden en vervolmaken van alle kunst en wetenschap. Zo zouden de kabiren zijn verschenen als weldoeners van de mensen, en als zodanig

[1] *Beschrijving van Griekenland*, 9:22:5.
[2] Vgl. Paul Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 267-8.
[3] Macrobius, *Saturnalia*, 3:4:9.
[4] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland*, 9:25:6.
[5] Herodotus, *Historiën*, 3:37.

leefden ze eeuwenlang in de herinnering van de volkeren voort. Aan hen – de kabiren of titanen – wordt de uitvinding toegeschreven van letters (het Devanāgarī, of het alfabet en de taal van de goden), van wetten en wetgeving, van de bouwkunst, en van de verschillende soorten zogenaamde magie, en van het gebruik van planten voor medische doeleinden. Hermes, Orpheus, Kadmos, Asklēpios, al die halfgoden en helden, aan wie de openbaring van de wetenschappen aan de mensen wordt toegeschreven, zijn allemaal soortnamen; Bryant, Faber, bisschop Cumberland, en zoveel andere christelijke schrijvers (te gedreven voor de eenvoudige waarheid) zouden het nageslacht willen dwingen in hen slechts heidense kopieën te zien van één oorspronkelijk voorbeeld, Noach genaamd.

Aan de kabiren wordt de openbaring toegeschreven van die grote zegen, de landbouw, door graan of tarwe te *verbouwen*. Wat Isis-Osiris, de eens levende kabiren, in Egypte hebben gedaan, zou Ceres in Sicilië hebben gedaan; ze behoren allemaal tot één klasse.

Dat slangen altijd de symbolen van wijsheid en voorzichtigheid waren, wordt opnieuw aangetoond door de caduceus, de staf van Mercurius, één met Thoth, de god van wijsheid, met Hermes, enz. De twee om de staf gekronkelde slangen zijn fallische symbolen van Jupiter en andere goden die zich in slangen veranderden om godinnen te verleiden – maar alleen in de onreine verbeelding van niet-ingewijde kenners van de symboliek. De slang is altijd het symbool geweest van de adept, en van zijn vermogens van onsterfelijkheid en goddelijke kennis. Mercurius is in zijn rol van psychopompos, die met zijn caduceus de zielen van de doden naar Hades geleidt en er zelfs de doden mee tot leven wekt, slechts een heel doorzichtige allegorie. Deze toont de tweevoudige macht van de geheime wijsheid: de zwarte en de witte magie. Ze laat deze verpersoonlijkte wijsheid zien die de ziel na de dood leidt, en haar vermogen om wat dood is tot leven te roepen – een heel diepzinnige beeldspraak als men de betekenis ervan overdenkt. Elk volk uit de oudheid vereerde dit symbool, met uitzondering van de christenen, die de koperen slang van Mozes wensten te vergeten, en zelfs de stilzwijgende erkenning door Jezus zelf van de grote wijsheid en voorzichtigheid van de slang: 'Wees *wijs* als een slang, maar behoud de onschuld van een duif.'[1] De Chinezen, een van de oudste volkeren van ons vijfde ras, maakten er het symbool van hun keizers van, die zo de ontaarde opvolgers zijn van de 'slangen' of ingewijden, die over de eerste rassen van de vijfde mensheid heersten. De troon van de keizer is de 'drakenzetel', en op zijn staatsiegewaden is een draak geborduurd. De aforismen in de oudste boeken van China zeggen bovendien (365)
duidelijk dat de 'draak' een menselijk, hoewel ook *goddelijk*, wezen is. Over

[1] *Mattheus* 10:16.

de ‘gele draak’, het hoofd van de andere draken, zegt de *Yuan jian lei han*:

De *Tuan ying t’u* zegt: ‘Zijn wijsheid en deugd zijn ondoorgrondelijk . . . hij gaat niet in gezelschap, en leeft niet in kudden [hij is een asceet]. Hij zwerft in de ongerepte gebieden voorbij de hemelen. Hij gaat en komt, en brengt het besluit [karma] ten uitvoer; op de juiste tijden als er volmaking is, komt hij tevoorschijn; zo niet, dan blijft hij [onzichtbaar].’ . . . En Lü-lan laat Confucius zeggen: ‘De draak voedt zich in het zuivere water van wijsheid en vermaakt zich in de heldere wateren [van het leven].’[1]

Onze goddelijke leraren

Atlantis en het Phlegeïsche eiland zijn niet de enige overgebleven herinnering aan de zondvloed. China heeft ook zijn overlevering en het verhaal van een eiland of continent, dat daar Ma-li-ga-si-ma heet, en dat Kämpfer en Faber om een of andere mysterieuze fonetische reden spellen als ‘Maurigasima’. Kämpfer beschrijft de overlevering: Het eiland verzinkt als gevolg van de verdorvenheid van zijn reuzen naar de bodem van de oceaan, en alleen Peiruun, de koning, de Chinese Noach, ontsnapt met zijn gezin, wat hij te danken heeft aan een waarschuwing van de goden door middel van twee afgodsbeelden. Die vrome vorst en zijn nakomelingen hebben China bevolkt.[2] De Chinese overleveringen spreken even vaak als die van andere volkeren over de goddelijke dynastieën van koningen.

Bovendien is er geen enkel oud fragment waarin geen geloof wordt gehecht aan een veelvormige evolutie en zelfs een evolutie via een aantal ontwikkelingslijnen – spiritueel, psychisch, verstandelijk en fysiek – van mensen, precies zoals in dit boek wordt beschreven. We moeten nu enkele van deze beweringen nader beschouwen.

Onze rassen – dit zeggen alle overleveringen – zijn voortgekomen uit goddelijke rassen, hoe die ook worden genoemd. Of we nu te maken hebben met de rishi’s of pitri’s van India; met de Chinese Shen-nung en Huang-ti, hun ‘goddelijke mens’ en halfgoden; met de Akkadische Dingir en Mul-lil, de scheppende god en de ‘goden van de geestenwereld’; met de Egyptische Isis-Osiris en Thoth; met de Hebreeuwse elohim; ofwel met Manco-Capac en zijn Peruaanse nageslacht – het verhaal is nooit anders. Elk volk heeft óf de *zeven* en *tien* rishi-manu’s en prajāpati’s, de zeven en *tien* shi (keizers), óf tien en zeven amshaspends[3] (exoterisch zes), tien en zeven Chaldeeuwse

---

[1] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 399.

[2] E. Kämpfer, *The History of Japan*, 1727, boek 5, aanhangsel in deel 2, blz. 13; geciteerd door Faber, *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, deel 2, blz. 289ev.

[3] Er zijn zes amshaspends – als Ormazd, hun hoofd en logos, niet wordt meegerekend. Maar in de geheime leer is hij de zevende en hoogste, evenals Ptah de

anedots, tien en zeven sefiroth, enz. Ze zijn allemaal afgeleid van de oor- (366)
spronkelijke dhyāni-chohans van de esoterische leer, of de 'bouwers' uit de stanza's (deel 1). Van Manu, Thoth-Hermes, Oannes-Dagon, en Edris-Henoch tot Plato en Panodorus, ze spreken allemaal over de zeven *goddelijke* dynastieën, over zeven Lemurische, en zeven Atlantische streken van de aarde; over de zeven oorspronkelijke en tweevoudige goden die uit hun hemelse verblijfplaats[1] afdalen, op aarde regeren, en de mensheid astronomie, bouwkunde, en alle andere wetenschappen leren die tot ons zijn gekomen. Deze wezens verschijnen eerst als 'goden' en scheppers; dan verenigen ze zich met de wordende mens, om ten slotte als 'goddelijke koningen en heersers' te verschijnen. Maar dit feit is geleidelijk vergeten. Zoals Basnage meedeelt, gaven de Egyptenaren zelf toe dat wetenschap in hun land pas bloeide sinds de tijd van Isis-Osiris, die ze als goden blijven vereren, 'hoewel ze koningen in menselijke vorm waren geworden'. En over Osiris-Isis (de goddelijke androgyn) voegt hij eraan toe: 'Men zegt dat deze koning [Isis-Osiris] in Egypte steden heeft gebouwd, aan overstromingen van de Nijl een einde maakte, en landbouw, het gebruik van de wijnstok, muziek, astronomie, en meetkunde, introduceerden.'[2]

Wanneer Abul-Feda in zijn *Historia anteislamitica*[3] zegt dat de sabaeische taal door Seth en Edris (Henoch) was ingesteld, bedoelt hij met 'sabaeische taal' de astronomie. In de *Melelwa Nahil*[4] wordt Hermes de leerling van Agathodaimōn genoemd. En in een ander verhaal[5] wordt Agathodaimōn beschreven als een 'koning van Egypte'. Celepas Geraldinus vertelt interessante overleveringen over Henoch. Hij noemt hem de 'goddelijke reus'. In het *Boek van de verschillende namen van de Nijl* spreekt dezelfde schrijver (de historicus Ahmad ibn Yusuf al-Tifashi) over het geloof van de Semitische Arabieren dat Seth (die later de Egyptische Typhōn, Set, is geworden) een van de zeven engelen (of in de *Bijbel* aartsvaders) was geweest; toen werd hij een sterveling en de zoon van Adam, waarna hij de gave van voorspelling en de wetenschap van de astronomie aan Jared meedeelde, die deze doorgaf aan zijn zoon Henoch. Maar Henoch (Idris), 'de schrijver van 30 boeken, was sabaeïsch van oorsprong' (d.w.z. hij behoorde tot de tsaba, 'een menigte'); 'nadat hij de rituelen en ceremoniën van de oorspronkelijke

---

zevende kabir onder de kabiren is.

[1] In de *Purāṇa's* wordt deze vereenzelvigd met Vishṇu's of Brahmā's Śvetadvīpa van de berg Meru.

[2] J. Basnage, *Histoire des juifs*, 1716, deel 3, blz. 474.

[3] H.O. Fleischer, red., 1831, blz. 16. Vgl. S. Wake, *The Origin and Significance of the Great Pyramid*, 1882, blz. 94.

[4] Manuscript 47 in *Nicoll's Catalogue*.

[5] H. Vyse, *Operations carried on at the Pyramids of Gizeh in 1837, etc.*, Londen, 1840, deel 2, blz. 364; hij verwijst naar Manuscript 785 in *Uri's Catalogue*.

eredienst had ingesteld, ging hij naar het oosten, waar hij 140 steden bouwde, waarvan Edessa de minst belangrijke was, vervolgens keerde hij terug naar Egypte, waarvan hij koning werd'.[1] Zo wordt hij vereenzelvigd met Hermes. Maar er waren vijf Hermessen – of beter gezegd één, die als een aantal verschillende figuren verscheen – evenals sommige manu's en rishi's. In de *Borhan Quatiu* wordt hij beschreven als 'Hormig', een naam van de planeet
(367) Mercurius of Budha; en de woensdag was aan zowel Hermes als Thoth gewijd. De Hermes van de oosterse overlevering, die in Phineatae werd vereerd, zou na de dood van Argus naar Egypte zijn gevlucht, en heeft dit onder de naam Thoth tot beschaving gebracht. Maar met welke naam hij ook optrad, aan hem wordt altijd toegeschreven dat hij alle wetenschappen uit een *sluimerende toestand tot leven* heeft gebracht, en dat hij de eerste is geweest die aan Egypte en Griekenland de magie heeft geleerd, *vóór de tijd van Magna Graecia*, toen de Grieken zelfs nog geen Hellenen waren.

Niet alleen Herodotus[2] – de 'vader van de geschiedenis' – vertelt ons over de schitterende dynastieën van goden die voorafgingen aan het bestuur van stervelingen, gevolgd door de dynastieën van halfgoden, helden, en ten slotte mensen, maar een hele reeks klassieke schrijvers steunt hem daarin; Diodorus, Eratosthenēs, Plato, Manetho, enz., zeggen hetzelfde, en blijven steeds bij de gegeven volgorde.

Terecht zegt Creuzer:

> Uit de sferen van de sterren waarin de goden van het licht wonen, daalt de wijsheid naar lagere sferen af. . . . Volgens het stelsel van de oude priesters [hiërofanten en adepten] worden alle dingen zonder uitzondering – goden, de genii, manes (zielen), de hele wereld – gezamenlijk ontwikkeld in ruimte en duur. De piramide kan worden beschouwd als het symbool van deze schitterende hiërarchie van geesten.[3]

De hedendaagse historici (voornamelijk leden van de Franse Academie, zoals Renan) hebben meer pogingen gedaan de waarheid te onderdrukken door de oude annalen van de *goddelijke* koningen te negeren, dan strikt genomen met eerlijkheid valt te rijmen. Maar Renan zou beslist niet minder geneigd zijn geweest dit onaangename feit te aanvaarden dan Eratosthenēs in 260 v.Chr.; en toch zag laatstgenoemde zich genoodzaakt de waarheid ervan te erkennen. Hierom wordt de grote astronoom 2000 jaar later door zijn collega's met grote minachting behandeld. Manetho werd voor hen 'een bijgelovige priester, geboren en opgegroeid in een sfeer van andere leugenachtige priesters in Heliopolis' (*Freret*). 'Al die historici en priesters', merkt

---

[1] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 27-8.

[2] *Historiën*, 2:143.

[3] Vgl. G.F. Creuzer, *Symbolik und Mythologie der alten Völker*, zoals vertaald door J.D. Guigniaut, *Religions de l'antiquité, etc.*, deel 1, band 1, boek 3, 1825, blz. 441ev.

de demonoloog De Mirville terecht op, 'die zo *waarheidlievend* zijn als ze de verhalen over *menselijke* koningen en mensen navertellen, worden plotseling *bijzonder verdacht* zodra ze teruggaan *tot hun goden.*'[1] Maar we hebben de synchronistische lijst van Abydos, waardoor nu, dankzij het genie van Champollion, de goede trouw van de priesters van Egypte (vooral van Manetho), en die van Ptolemeus, overtuigend is vastgesteld. In de papyrus van Turijn, de opmerkelijkste van alle, vond Champollion, in de woorden van de egyptoloog De Rougé,

> tot zijn stomme verbazing, dat hij de hele waarheid onder ogen had. . . . Het waren de overblijfselen van een lijst van dynastieën die de oudste mythische tijden, of de HEERSCHAPPIJ VAN DE GODEN EN HELDEN, omvatte. . . . Al aan het begin van deze interessante papyrus moeten we tot de overtuiging komen dat die mythische en (368)
> heroïsche overleveringen al in de tijd van Ramses precies zo waren als Manetho ze aan ons had overgebracht; we zien daarin de goden Geb, Osiris, Seth, Horus, en Thoth-Hermes, als koningen van Egypte optreden, en ook de godin Ma, terwijl aan het bewind van elk van hen een lange reeks eeuwen wordt toegeschreven.[2]

De synchronistische lijsten van Manetho waren nooit verder gekomen dan Manetho; bovendien werden ze door Eusebius met oneerlijke bedoelingen verminkt. De chronologie van de goddelijke koningen en dynastieën is, evenals die van de ouderdom van de mensheid, altijd in handen van de priesters geweest, en werd voor het niet-ingewijde publiek geheimgehouden.

Men zegt dat Afrika als continent vóór Europa verscheen; niettemin verscheen het later dan Lemurië en zelfs het oudste Atlantis. Het hele gebied van wat nu Egypte en de woestijnen is, was eens door de zee bedekt, en dit was het eerst bekend door toedoen van Herodotus, Strabo, Plinius, en alle Grieken, en ten tweede door de geologie. Abessinië was vroeger een eiland; de Delta was het eerste land dat in bezit werd genomen door emigranten die met hun goden uit het noordoosten kwamen.

Wanneer was dat? De geschiedenis zwijgt over dit onderwerp. Gelukkig hebben we de dierenriem van Dendera, de planisfeer op het plafond van een van de oudste Egyptische tempels, die dit aangeeft. Deze dierenriem, met zijn drie mysterieuze *Maagden* tussen de *Leeuw* en de *Weegschaal*, heeft zijn Oedipus gevonden, die het raadsel van deze tekens begreep, en die de waarheidsliefde bewees van die priesters die aan Herodotus vertelden: (a) dat de polen van de aarde en de ecliptica vroeger samenvielen; en (b) dat zelfs sinds het begin van hun verslagen over de dierenriem, de polen drie keer in het vlak van de ecliptica zijn geweest, zoals de ingewijden verkondigden.

---

[1] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 16.

[2] J. de Rougé, 'Examen de l'ouvrage de Bunsen, etc.', *Annales de philosophie chrétienne*, 3de reeks, deel 13, nr. 78, juni 1846, blz. 442.

Bailly beschikte niet over genoeg woorden om zijn verbazing uit te drukken over de *eensluidendheid* van al zulke overleveringen over de *goddelijke* rassen, en verklaart:

> Wat zijn eigenlijk al die regeerperioden van Indiase deva's en Perzische peri's? . . . Of die regeerperioden en dynastieën van de Chinese legenden; die t'ien-huang of de *keizers van de hemel*, die heel verschillend zijn van de ti-huang, de keizers op aarde, en de jen-huang, de koninklijke mensen, een onderscheid dat volledig in overeenstemming is met dat andere dat de Grieken en de Egyptenaren maken bij het opsommen van hun *dynastieën van goden, halfgoden en stervelingen*.[1]

Panodorus[2] zegt: 'Vóór die tijd [Menes] vond *het bewind plaats van de zeven goden die over de wereld heersen*. In dat tijdperk *daalden* die wel-
(369) doeners van de mensheid *neer* op aarde en leerden de mens de loop van de zon en de maan door de twaalf tekens van de ecliptica te berekenen.'

Bijna 500 jaar vóór de huidige tijdrekening toonden de priesters van Egypte aan Herodotus de beelden van hun menselijke koningen en *piromis*-opperpriesters (de aartsprofeten of mahāchohans van de tempels), *uit elkaar geboren* (zonder tussenkomst van een vrouw), die hadden geregeerd vóór Menes, hun eerste *menselijke* koning. Deze beelden, zegt hij, waren enorme houten kolossen, 345 in aantal, *elk met zijn eigen naam, geschiedenis en zijn annalen*. En ze verzekerden Herodotus[3] (tenzij de meest waarheidlievende historicus, de 'vader van de geschiedenis', *juist in dit geval* van liegen wordt beschuldigd) dat geen historicus deze bovenmenselijke koningen ooit kon begrijpen of er een verslag over schrijven, tenzij hij de geschiedenis had vernomen en bestudeerd *van de drie dynastieën* die aan de menselijke waren voorafgegaan – namelijk de DYNASTIEËN VAN DE GODEN, die van de halfgoden, en van de helden of reuzen. Deze 'drie dynastieën' zijn de drie rassen.

Vertaald in de taal van de esoterische leer, zouden deze drie dynastieën ook die zijn van de deva's, de kiṃpurusha's, en de dānava's en daitya's – ofwel goden, hemelse geesten, en reuzen of titanen. Tijdens het derde wortelras roepen de geïncarneerde goden zelf uit: 'Gelukkig zijn zij die, zelfs na goden te zijn geweest, als mensen worden geboren in Bhārata-varsha!'[4] Bhārata is India, maar het symboliseerde in dit geval het uitverkoren land van die dagen, en werd beschouwd als het beste deel van Jambudvīpa, want het was bij uitstek het land van actieve (spirituele)

---

[1] *Traité de l'astronomie indienne et orientale*, Parijs, 1787, Discours préliminaire, blz. cx.

[2] Geciteerd door De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 41.

[3] *Historiën*, 2:143. Zie ook De Mirville, *Des esprits*, deel 2, blz. 16-17, voor een schat aan bewijsmateriaal.

[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:3; Wilson, deel 2, blz. 137.

werken, het land van inwijding en van goddelijke kennis.[1]

Men kan niet ontkennen dat Creuzer over een groot intuïtief vermogen beschikte, toen hij, terwijl hij vrijwel geen kennis bezat van de filosofie van de Indo-Europese hindoes, die in zijn tijd weinig bekend was, het volgende schreef:

Wij Europeanen zijn verbaasd als we tegenwoordig horen spreken over de geesten van de zon, maan, enz. . . . Maar we herhalen . . . dat *het natuurlijke gezonde verstand en het zuivere onderscheidingsvermogen* van de volkeren uit de oudheid, aan (370)
wie onze *geheel materiële* opvattingen over de hemelmechanica en over de natuurwetenschap volkomen vreemd waren . . . in de sterren en planeten niet alleen konden zien wat wij erin zien, namelijk eenvoudige massa's licht, of donkere lichamen die zich in banen door de hemelruimte bewegen, en alleen maar de wetten van aantrekking en afstoting volgen. Maar zij zagen daarin *levende* lichamen, *bezield* door geesten, zoals ze die in alle natuurrijken zagen. . . . *Deze leer van de geesten, die zo consequent en in overeenstemming met de natuur is*, waaraan ze was ontleend, vormde een grootse en unieke gedachte, waarin de fysieke, morele, en politieke aspecten alle verenigd waren . . .[2]

Alleen zo'n opvatting kan de mens ertoe brengen een juiste conclusie te trekken over zijn oorsprong en het ontstaan van alles in het heelal – van hemel en aarde, waartussen hij een levende schakel vormt. Zonder zo'n psychische schakel, en het gevoel van de aanwezigheid daarvan, kan geen wetenschap ooit vorderingen maken, en moet het gebied van kennis beperkt blijven tot de analyse van alleen de fysieke stof.

De occultisten geloven in 'geesten', omdat ze *voelen* (en sommigen zien) dat ze aan alle kanten door hen worden omringd.[3] De materialisten geloven dat niet. Ze leven op deze aarde, op dezelfde manier als sommige wezens

---

[1] In het *Vishṇu-Purāṇa*, 2:3ev, kunnen hiervan veel bevestigingen worden gevonden, als men zorgvuldig leest. De regeerperioden van goden, lagere goden, en mensen worden alle opgesomd in de beschrijvingen van de zeven eilanden, zeven zeeën, zeven bergen, enz., bestuurd door koningen. Van elke koning wordt onveranderlijk gezegd dat hij *zeven* zonen heeft, een verwijzing naar de zeven onderrassen. Eén voorbeeld is voldoende. De koning van Kuśadvīpa had zeven zonen (de namen volgen) 'naar wie de zeven delen (varsha's) van het eiland werden genoemd. *Daar woont de mensheid samen met zowel daitya's en dānava's als met geesten van de hemel* (*gandharva's, yaksha's, kiṃpurusha's, enz*.) *en goden*' (2:4; Wilson, deel 2, blz. 195). Er is maar één uitzondering in het geval van koning Priyavrata, de zoon van de eerste manu, Svāyambhuva – die *tien* zonen had. Maar drie daarvan – Medha, Agnibāhu, en Putra – werden asceten, en weigerden hun aandeel. Daarom verdeelde Priyavrata de aarde opnieuw in *zeven* continenten.

[2] Vgl. G.F. Creuzer, *Symbolik und Mythologie der alten Völker*, zoals vertaald door J.D. Guigniaut, *Religions de l'antiquité, etc.*, deel 1, band 1, boek 3, 1825, blz. 452-4.

[3] Nu zelfs de natuur van de *innerlijke* mens even blind is geworden als zijn fysieke natuur, verkeert de mens op deze bol meestal in dezelfde toestand als de amphioxus in de oceaan. Omringd door scholen en miljoenen verschillende andere vissen en wezens die

in de wereld van de insecten of zelfs in die van de vissen leven, omringd door tienduizenden van hun eigen *soort*, zonder deze te zien of zelfs maar gewaar te worden.[1]

Plato is de eerste wijze onder de klassieken die uitvoerig over de god-
(371) delijke dynastieën spreekt, en ze situeert op een uitgestrekt continent dat hij Atlantis noemt. Bailly was niet de eerste en ook niet de laatste die ditzelfde geloofde, en pater Kircher was hem met deze theorie vóór geweest. Deze geleerde jezuïet schrijft:

> Ik erken dat ik dit alles [de dynastieën en Atlantis] lange tijd als alleen maar fabels (meras nugas) had beschouwd, tot de dag waarop ik, omdat ik beter in de oosterse talen was onderricht, oordeelde dat al die legenden toch de uiting van een grote waarheid moesten zijn.[2]

Zoals De Rougemont aantoont, liet Theopompus in zijn verhaal over Meropis[3] de priesters van Frygië en Klein-Azië er in dezelfde woorden

---

hem zien, ziet de amphioxus – die geen hersenen heeft en geen enkel zintuig dat de andere soorten bezitten – hen niet. Wie weet of deze 'branchiostoma' niet volgens de theorie van Darwin de directe voorouders van onze materialisten zijn?

[1] Men heeft de occultisten ervan beschuldigd dat ze *goden* of duivels vereren. We ontkennen dit. Onder de talloze menigten geesten – zij die *mensen* zijn geweest en zij die mensen zullen worden – zijn sommige onmetelijk hoog boven de mensheid verheven, hoger en heiliger dan de grootste heilige op aarde, en wijzer dan iedere sterveling, niemand uitgezonderd. Er zijn er ook die niet beter zijn dan wij, en sommige die veel slechter zijn en lager staan dan de laagste primitieve mens. Laatstgenoemde groepen kunnen het gemakkelijkst in contact treden met onze aarde, nemen ons waar en voelen ons aan, zoals helderzienden hen waarnemen en aanvoelen. Onze respectieve verblijfplaatsen en waarnemingsgebieden staan dicht bij die van hen, en dit is helaas gunstig voor zo'n onderlinge communicatie, omdat ze altijd klaarstaan om zich ten goede of ten kwade met onze zaken te bemoeien. Als men ons vraagt hoe het komt dat alleen mensen met een sensitieve hysterische aard, neuro- en psychopathische personen, 'geesten' zien en nu en dan met hen spreken, beantwoorden we de vraag met verschillende andere vragen. We vragen: 'Kent u de aard van hallucinaties, en kunt u het psychische proces ervan omschrijven? Hoe kunt u dan zeggen dat al zulke visioenen zijn toe te schrijven aan alleen fysieke hallucinaties? Wat geeft u de zekerheid dat mentale en zenuwziekten, die een sluier werpen over onze (zogenaamde) *normale* zintuigen, *niet* tegelijk gezichtsvelden *openen* die onbekend zijn aan de gezonde mens, door deuren open te gooien die gewoonlijk zijn gesloten voor uw wetenschappelijke waarnemingen (?); of dat een psychospiritueel vermogen *niet* onmiddellijk in de plaats *treedt* van het verlies of de tijdelijke atrofie van een zuiver fysiek zintuig? Ziekte of een overmaat aan zenuwfluïdum brengen mediumschap en visioenen teweeg – hallucinaties, zoals u ze noemt. Maar wat *weet* de wetenschap zelfs maar van mediumschap? Werkelijk, als de hedendaagse Charcots vanuit een hoger psychisch gezichtspunt aandacht zouden besteden aan het delirium van hun patiënten, zou de wetenschap en vooral de fysiologie er meer voordeel van hebben dan nu, en zou de waarheid een ruimer gebied van feiten in haar kennis betrekken.

[2] *Oedipus Aegyptiacus*, 1652, deel 1, blz. 71.

[3] Zie *Filippika*.

over spreken als de priesters van Saïs, toen ze aan Solōn de geschiedenis en het lot van Atlantis onthulden. Volgens Theopompus was het een uniek continent van onbepaalde grootte, dat twee landen omvatte, die door *twee volkeren* werden bewoond – een agressief, oorlogszuchtig volk, en een vroom, meditatief ingesteld volk,[1] die Theopompus symboliseert door twee steden.[2] De vrome 'stad' werd *voortdurend bezocht door de goden*; de oorlogszuchtige 'stad' werd bewoond door verschillende wezens die *onkwetsbaar* waren voor ijzer, en alleen door steen en hout *dodelijk* konden worden verwond.[3] De Rougemont behandelt dit als slechts een *verzinsel* van Theopompus en ziet zelfs bedrog (*supercherie*) in de bewering van de priesters van Saïs.[4] De 'demonologen' verwierpen deze opvatting als onlogisch. In de woorden van De Mirville:

Een *supercherie* die berustte op een overtuiging, het voortbrengsel van het geloof van de hele oudheid; een *veronderstelling* die toch haar naam heeft gegeven aan een hele bergketen (de Atlas); die met de grootste nauwkeurigheid een topografisch gebied aangaf (door sommige van de landen ervan op korte afstand van Cadiz en de straat van Calpetus te plaatsen); die 2000 jaar vóór Columbus *het grote transoceanische land* voorspelde dat voorbij Atlantis ligt en dat naar men zegt 'wordt bereikt via de *eilanden*, niet van de gezegenden, maar van de goede geesten εὐδαιμονία' (onze '*Îles Fortunées*') – zo'n veronderstelling kan allesbehalve een universele hersenschim zijn.[5]

Het staat vast dat de priesters over de hele wereld, of het nu een 'hersenschim' is of werkelijkheid, deze uit een en dezelfde bron hadden: de universele overlevering over het derde grote continent, dat ongeveer (372)
850.000 jaar geleden ten onder ging.[6] Een continent, bewoond door twee verschillende rassen die fysiek en vooral moreel van elkaar verschilden; beide goed vertrouwd met de oorspronkelijke wijsheid en de geheimen van de natuur; elkaars tegenstanders bij hun strijd tijdens het verloop en de voortgang van hun dubbele evolutie. Waar komen zelfs Chinese leringen over dit onderwerp vandaan, als het maar een *verzinsel* is? Hebben ze niet

---

[1] Dit waren de eerste Indo-Europeanen en het grootste deel van het vierde wortelras – eerstgenoemden vroom en meditatief ingesteld (yoga-overpeinzing), laatstgenoemden een agressief ras van tovenaars, die snel ontaardden als gevolg van hun onbeheerste begeerten.

[2] Het noordelijke en het zuidelijke deel van Lemurië-Atlantis. Het land van de Hyperboreeërs en de equatoriale landen van beide continenten. (Zie deel 2, blz. 365-6, 375-7.)

[3] Dit is occult en heeft betrekking op de eigenschap van ijzer dat, terwijl het door magnetische elementen wordt aangetrokken, wordt afgestoten door andere die daarvoor door een occult proces even ongevoelig zijn gemaakt als water voor een klap.

[4] Frédéric De Rougemont, *Le peuple primitif*, 1857, deel 3, blz. 156-7.

[5] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 29.

[6] Het eerste continent, of als men wil eiland, 'de kap van de noordpool', is nooit ten onder gegaan, en zal tot het einde van de zeven rassen niet ten onder gaan.

opgetekend dat er eens een *heilig* eiland (Shih-Chou) voorbij de zon heeft bestaan, waar de *onsterfelijken* leefden?[1] Geloven ze niet nog steeds dat de overgeblevenen van die *onsterfelijke* mensen – die in leven bleven toen het *heilige* eiland zwart van zonde was geworden en ten onder ging – een toevluchtsoord hebben gevonden in de grote Gobiwoestijn, waar ze nog steeds wonen, onzichtbaar voor iedereen, en door menigten geesten tegen indringers worden beschermd?

De heel ongelovige Boulanger schrijft:

Als men de overlevering mag geloven, dan blijkt dat deze de regeerperiode van de helden en halfgoden vóór die van de koningen plaatsen; en nog veel eerder stellen ze de wonderbaarlijke regeerperiode van de goden en alle mythen van de gouden eeuw. . . . Men is verbaasd dat zulke interessante annalen door bijna al onze historici zijn verworpen. En toch werden de denkbeelden die door hen werden meegedeeld, eens algemeen aanvaard en door alle volkeren in ere gehouden; niet weinig volkeren vereren ze nog steeds, en maken ze tot de basis van hun dagelijks leven. Zulke overwegingen schijnen ons te dwingen tot een minder overhaast oordeel. . . . De Ouden, van wie we deze overleveringen, die *we niet langer aanvaarden omdat we ze nu niet begrijpen*, hebben gekregen, moeten redenen hebben gehad om erin te geloven, want ze stonden dichter bij de eerste eeuwen. Dit wordt ons ontzegd door de tijdsafstand die ons van hen scheidt. . . . Plato zegt in zijn vierde boek van de *Wetten* dat Kronos lang vóór de bouw van de eerste steden op aarde een *bepaalde* vorm van bestuur had gevestigd, waaronder de mens heel gelukkig was. Omdat hij verwijst naar de gouden eeuw, of naar die regeerperiode van de goden die in de oude mythen zo wordt geroemd. . . . gaan we na welke denkbeelden hij had over dat gelukkige tijdperk, en wat voor hem de aanleiding was deze *mythe* in een verhandeling over politiek op te nemen. Volgens Plato moet men, om duidelijke en nauwkeurige denkbeelden over het koningschap, zijn oorsprong en macht, te verkrijgen, terugkeren tot de eerste beginselen van de geschiedenis en de overlevering. Grote veranderingen, zegt hij, hebben in het verleden plaatsgevonden, *in de hemel en op aarde*, en de tegenwoordige stand van zaken is een van de gevolgen [karma]. Onze overleveringen spreken over veel wonderen, over veranderingen die hebben plaatsgevonden in de baan van de zon, in de heerschappij van Kronos, en in duizend andere zaken die hier en daar in de herinnering van de mens zijn blijven voortleven; maar *men hoort nooit iets over het*
(373) KWAAD *dat die omwentelingen heeft voortgebracht, en evenmin over het kwaad dat er onmiddellijk op volgde*. Toch . . . is dat kwaad het beginsel waarover men moet spreken om het koningschap en de oorsprong van macht te kunnen behandelen.[2]

Plato schijnt dat *kwaad* te zien in de gelijkheid of de eenheid van aard

[1] De Rougemont, *Le peuple primitif*, 1857, deel 3, blz. 179.
[2] N.A. Boulanger, *L'antiquité dévoilée*, 1775, deel 1, blz. 14-16 & deel 2, blz. 275-6.

van de regeerders en de geregeerden, want hij zegt dat lang vóór de mens zijn steden bouwde, in de gouden eeuw, er niets dan geluk op aarde bestond, want er waren geen behoeften. Waarom? Omdat

Kronos – die wist dat de ene mens niet over de andere kon heersen zonder dat zijn grillen en ijdelheid het heelal onmiddellijk met onrechtvaardigheid zouden vullen – nooit enige sterveling zou toestaan macht te krijgen over zijn medeschepselen. Hiertoe gebruikte de god hetzelfde middel dat wijzelf gebruiken als het gaat om onze kudden. We plaatsen geen os of ram aan het hoofd van onze ossen en rammen, maar geven hun een leider, een herder, *d.w.z. een wezen van een heel andere soort dan zijzelf, en van een hogere natuur*. Dit is precies wat Kronos deed. Hij hield van de mensheid en stelde om over haar te heersen geen sterfelijke koning of vorst aan, maar geesten en genii (δαίμονες) van een goddelijke aard, veel hoger dan die van de mens.[1]

Het was god, de logos (de synthese van de menigte), die zo de leiding had over de genii, en de eerste herder en leider van de mensen werd. Toen de wereld niet meer zo werd geregeerd en de goden zich hadden teruggetrokken, 'verslonden wilde dieren een deel van de mensheid'.

Toen ze aan hun eigen lot waren overgeleverd en op hun eigen inspanningen waren aangewezen, verschenen er achtereenvolgens onder hen vindingrijke figuren die het vuur, het graan en de wijn ontdekten; en zij werden door het dankbare volk vergoddelijkt.[2]

En de mensheid had gelijk, want vuur door wrijving was het eerste mysterie van de natuur, de eerste en belangrijkste eigenschap van de stof die aan de mens werd onthuld. In de Toelichtingen staat:

'*Vruchten en graan, tot die tijd op aarde onbekend, werden door de 'heren van wijsheid' voor het welzijn van diegenen over wie ze regeerden, uit andere loka's* (sferen) *hierheen gebracht*.'

En Argyll zegt:

De eerste uitvindingen [?] van de mensheid zijn de wonderbaarlijkste die de mens ooit heeft gedaan. . . . Het *eerste gebruik van vuur* en de ontdekking van de manier waarop het kan worden ontstoken; de domesticatie van dieren; en vooral *de processen door middel waarvan de verschillende granen voor het eerst* uit enkele wilde grassoorten [?] *werden ontwikkeld* – dit zijn allemaal *ontdekkingen die, wat vindingrijkheid en belang betreft, niet te vergelijken zijn met latere ontdekkingen*.

---

[1] Boulanger, *Op.cit*., blz. 278-9; vgl. Plato, *Wetten*, 4:713c.

[2] *Op.cit.*, blz. 279-80; vgl. Plato, *De staatsman*, 274. De geheime leer verklaart en werkt uit wat Plato zegt, want ze verkondigt dat die 'vindingrijke figuren' goden en halfgoden (deva's en rishi's) waren die – sommigen doelbewust, sommigen daartoe gedwongen door karma – in de mens waren geïncarneerd.

Ze zijn alle onbekend aan de geschiedenis en gaan verloren in het licht van een STRALENDE DAGERAAD.[1]

Onze trotse generatie zal dit betwijfelen en ontkennen. Maar als men beweert dat er geen *aan de aarde onbekende* granen en vruchten zijn, dan herinneren we de lezer eraan *dat tarwe nooit in het wild is aangetroffen: het is niet een product van de aarde*. Van alle andere granen zijn de oorspronkelijke vormen in verschillende wilde grassoorten gevonden, maar
(374) tarwe heeft tot nu toe de pogingen van de botanisten om de oorsprong ervan op te sporen getrotseerd. En laten we in dit verband bedenken hoe heilig dat graan bij de Egyptische priesters was; tarwe werd zelfs bij hun mummies geplaatst, en werd duizenden jaren later in hun doodkisten gevonden. Bedenk dat 'de dienaren van Horus de tarwe oogsten op het veld van Aaru, . . . tarwe *zeven ellen hoog*'.[2]

De Egyptische Isis zegt:

> Ik ben de koningin van deze gebieden. Ik was de eerste die aan stervelingen de mysteries van tarwe en graan heeft geopenbaard. . . . Ik ben het die opkomt in het sterrenbeeld de Hond [Hond-ster]. . . . Verheug u, Egypte! U die mijn voedster was.[3]

Sirius werd de *hond-ster* genoemd. Het was de ster van Mercurius of

---

[1] Hertog van Argyll (George Campbell), *The Unity of Nature*, 1885, blz. 521-2.

[2] *Egyptisch Dodenboek*, 99:33, en 156:4. De lezer wordt verwezen naar stanza 7, śloka 3, deel 1, blz. 264vn, waarin een andere betekenis van dit vers wordt gegeven, en ook naar het *Egyptisch Dodenboek*, 109:4-5.

Dit is een rechtstreekse verwijzing naar de esoterische indeling van de beginselen van de mens, gesymboliseerd door de goddelijke tarwe. De aanhef van het derde register van de papyrus (*Egyptisch Dodenboek*, hfst. 110) luidt: 'Dit is het gebied van de manes [ontlichaamde mensen], *zeven ellen hoog*,' – d.w.z., degenen die pas zijn overgegaan en die worden verondersteld nog zevenvoudig te zijn, met al hun beginselen, zelfs het lichaam dat, vóór de scheiding van de beginselen, in kāmaloka of in Hades *op astrale manier* is vertegenwoordigd, 'en er is tarwe, drie *ellen hoog* voor mummies in een *toestand van volmaaktheid*,' d.w.z. zij die al zijn gescheiden, en van wie de *drie* hogere beginselen in devachan zijn, 'aan wie wordt toegestaan dat te oogsten'. Dit gebied (devachan) wordt 'het land van de wedergeboorte van de goden' genoemd, en men zegt dat het wordt bewoond door Shu, Tefnut, en Geb. Het 'gebied voor de manes, zeven ellen hoog' (voor de nog onvolmaakte mummies), en het gebied voor hen die 'in een toestand van volmaaktheid' zijn, die 'tarwe oogsten *drie* ellen hoog', is zo duidelijk als het maar kan. De Egyptenaren hadden dezelfde esoterische filosofie die nu door de adepten aan deze kant van de Himālaya wordt onderwezen, en als ze worden begraven, wordt er graan en tarwe op hen gelegd.

[3] Diodorus, *Bibliotheca historica*, 1:27. Er zijn egyptologen die hebben geprobeerd Osiris met Menes te vereenzelvigen, wat volstrekt onjuist is. Bunsen plaatst Menes in 5867 v.Chr., en wordt daarvoor door de christenen veroordeeld. Maar 'Isis-Osiris' heerste in Egypte vóór de dierenriem van Dendera op het plafond van die tempel werd geschilderd, en dat is meer dan 75.000 jaar geleden!

Budha, die de grote leermeester van de mensheid werd genoemd, vóór de andere boeddha's.

Het Chinese boek de *I-Ching* schrijft de ontdekking van de landbouw toe aan 'het onderricht dat door hemelse genii aan de mens was gegeven'.

> Wee, wee, de mensen die niets weten, niets waarnemen, en ook niets willen zien. . . . Ze zijn allemaal blind[1], want het blijft hun onbekend hoe vol de wereld is met verschillende en onzichtbare schepselen, die zich zelfs op de heiligste plaatsen verdringen.[2]

De 'zonen van god' *hebben* bestaan en bestaan *nog*. Van de brahmaputra's en mānasaputra's (zonen van Brahmā en uit het denkvermogen geboren zonen) van de hindoes tot de bnei-elohim van de joodse *Bijbel*, dwingen het geloof van de eeuwen en de *universele* overlevering het verstand om voor zulke bewijzen te wijken. Wat is de waarde van de zo- (375)
genaamde *onafhankelijke kritiek*, of van een 'impliciet bewijs' (gewoonlijk gebaseerd op de respectieve stokpaardjes van de critici), tegenover het universele getuigenis dat tijdens de historische cyclussen nooit is veranderd? Lees hoofdstuk 6 van *Genesis* esoterisch, dat, met een kleine verandering van de vorm, de uitspraken van de geheime leer herhaalt, en dat een andere conclusie trekt die zelfs in strijd is met de *Zohar*. 'In die tijd en ook daarna nog, zolang de 'de zonen van god' (bnei-elohim) gemeenschap hadden met de dochters van de mensen en kinderen bij hen kregen, leefden de reuzen op aarde. Dit zijn de *befaamde helden* uit het verre verleden' (of reuzen).[3]

Wat betekent de zin 'en ook daarna nog' anders dan: Er waren DAARVÓÓR reuzen op aarde, d.w.z. vóór de zondeloze zonen van het derde ras; en *ook daarna*, toen andere zonen van God, met een lagere natuur, op aarde seksuele contacten hadden (zoals Daksha, toen hij zag dat zijn mānasaputra's de aarde niet wilden bevolken)? En dan volgt een groot hiaat in dit hoofdstuk 6 van *Genesis*, tussen de verzen 4 en 5. Want het was beslist niet in of door slechtheid van de 'befaamde helden', onder wie zich Nimrod bevond, de 'geweldige jager voor de Heer', dat 'God zag dat de slechtheid van de mens groot *was*', en ook niet in de bouwers van Babel, want dit was *na* de zondvloed; maar in het nageslacht van de reuzen die *monstra quaedam de genere giganteo* voortbrachten, monsters uit wie de lagere mensenrassen voortkwamen, die nu op aarde worden vertegenwoordigd door een paar armzalige uitstervende stammen en de grote mensapen.

---

[1] In de tekst: '[ze hebben zich ergens voor] afgesloten'.
[2] *Zohar*, 1:177.
[3] *Genesis* 6:4.

En indien de theologen, protestantse of rooms-katholieke, ons hierop aanvallen, hoeven we hen slechts naar hun eigen letterlijke teksten te verwijzen. Het hierboven geciteerde vers is altijd een dilemma geweest, niet alleen voor wetenschappers en bijbelonderzoekers, maar ook voor priesters. Want, zoals de eerwaarde pater Perrone het uitdrukt: 'Óf zij [de bnei-elohim] waren goede engelen, en als dat zo is, hoe konden ze dan vallen? Óf ze waren slechte [engelen], en in dat geval konden ze geen bnei-elohim, de 'zonen van god', worden genoemd.'[1] Dit bijbelse raadsel – 'en geen enkele schrijver heeft ooit de werkelijke betekenis daarvan begrepen', zoals Fourmont[2] ruiterlijk toegeeft – kan alleen door de occulte leer worden verklaard, voor de westerling met behulp van de *Zohar*, en voor de oosterling door het *Boek van Dzyan*. We hebben gezien wat laatstgenoemde zegt, en uit de *Zohar* blijkt dat bnei-elohim een gemeenschappelijke naam was voor de malakhim (de goede boodschappers) en de ishin ('de lagere engelen').

We kunnen hieraan ten behoeve van de demonologen toevoegen dat hun
(376) Satan, 'de tegenstander', in *Job* (1:6) behoort tot de zonen van god, of bnei-elohim, die hun vader bezoeken. Maar hierover later meer.

De *Zohar* zegt dat de ishin, de mooie bnei-elohim, *niet* schuldig waren, maar *zich met sterfelijke mensen vermengden omdat zij daarvoor naar de aarde waren gezonden*.[3] Elders zegt hetzelfde boek dat deze bnei-elohim behoren tot de tiende onderafdeling van de 'tronen'.[4] Het verklaart ook dat de ishin, 'mensgeesten', viri spirituales, nu de mensen hen niet langer kunnen zien, door hun kennis de magiërs helpen homunculi voort te brengen, die geen *kleine mensen* zijn, maar 'mensen *kleiner* (in de zin van *minderwaardigheid*) dan mensen'. Beide vertonen zich in de vorm die de ishin toen hadden, namelijk gasvormig en etherisch. Azazel staat bij hen aan het hoofd.

Maar Azazel, die door het kerkelijk dogma in verband wordt gebracht met Satan, is niets van dien aard. Azazel is een *mysterie*, zoals elders wordt uitgelegd, en het wordt door Maimonides[5] zo uitgedrukt. 'Er schuilt in het verhaal over Azazel een ondoorgrondelijk mysterie.' En dat is zo, want Lanci, een bibliothecaris van het Vaticaan en iemand die het zou moeten weten – we hebben hem al eerder geciteerd – zegt dat 'deze eerbiedwaardige goddelijke naam (*nome divino e venerabile*) door de pen van bijbelgeleerden

---

[1] Giovanni Perrone, *Praelectiones theologicae*, 1835-42, hfst. 2; geciteerd in De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 84.

[2] Étienne Fourmont, *Réflexions sur l'origine, l'histoire et la succession des anciens peuples, etc.*, 1747, deel 1, blz. 32-3.

[3] *Boek van Ruth en Schadash*, fol. 63, kol. 3, Amsterdamse uitgave.

[4] *Zohar*, 2:73.

[5] *Moreh Nevukhim*, 26:8.

een *duivel*, een wildernis, een berg, en een bok is geworden'.[1] Daarom schijnt het dwaas de naam, zoals Spencer dat doet, af te leiden van azal (gescheiden) en el (god), dus 'een van God gescheidene', de DUIVEL. In de *Zohar* is Azazel veeleer het slachtoffer dan de 'formele tegenstander van Jehovah', zoals Spencer het voorstelt.[2]

De hoeveelheid kwaadaardige fantasie en verbeelding die door verschillende fanatieke schrijvers op die 'menigte' is losgelaten, is bijzonder groot. Azazel en zijn 'menigte' zijn eenvoudig de Hebreeuwse 'Promētheus', en moeten vanuit hetzelfde gezichtspunt worden beschouwd. Volgens de *Zohar* zijn de ishin (allegorisch) geketend aan de berg in de woestijn; dit verwijst eenvoudig naar het feit dat deze 'geesten' tijdens de cyclus van incarnatie aan de aarde zijn geketend. Azazel (of Azaziel) is een van de aanvoerders van de 'opstandige' engelen in *Henoch*, die neerdaalden op Ardis, de top van de berg Armon, en zich verbonden door elkaar trouw te zweren. Er wordt gezegd dat Azaziel de mensen leerde zwaarden, messen en schilden te maken, en spiegels (?) te vervaardigen *om iemand te laten zien wat er achter hem was* (d.w.z. 'toverspiegels'). Amazarak onderwees alle tovenaars en wortelsplitsers; Amers onderwees de oplossing van de magie; Barkayal, de astrologie; Akibeel, de betekenis van tekens en voortekens; Tamial, de astronomie; en Asaradel onderwees de beweging van de maan.[3] 'Deze zeven waren de eerste leermeesters van de vierde mens' (d.w.z. van het *vierde* ras). Maar waarom moet een allegorie altijd volgens de letter ervan worden begrepen?

Het is de symbolische weergave van de grote worsteling tussen de god- (377)
delijke wijsheid, nous, en haar aardse weerspiegeling, psyche, of tussen geest en ziel, in de hemel en op aarde. In de hemel, omdat de goddelijke MONADE zich vrijwillig daaruit had verbannen om af te dalen, met incarnatie als doel, naar een lager gebied en zo het dier van klei te veranderen *in een onsterfelijke god*. Want, zoals Éliphas Lévi ons zegt, 'de engelen streven ernaar mensen te worden; want de volmaakte mens, de mens-god, staat zelfs boven de engelen'.[4] Op aarde, omdat de geest, zodra hij was neergedaald, verstrikt raakte in de kronkelingen van de stof.

Vreemd genoeg keert de occulte leer de karakters om; in dit geval staat de antropomorfe aartsengel van de christenen en de op een mens lijkende god van de hindoes voor de stof; en de draak of slang voor geest. De occulte symboliek geeft de sleutel tot het mysterie; de theologische symboliek

---

[1] *La sacra scrittura*; geciteerd in Mackenzie, *Royal Masonic Cyclopaedia*, 1877, blz. 257.

[2] Johannes Spencer, *De legibus Hebraeorum, etc*., geciteerd in De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 87vn.

[3] *The Book of Enoch*, vert. R. Laurence, 1883, hfst. 8, blz. 7-8.

[4] Éliphas Lévi, *La clef des grands mystères*, 1861, blz. 390.

maakt het nog onduidelijker. Want eerstgenoemde verklaart veel gezegden in de *Bijbel* en zelfs in het Nieuwe Testament die tot dusver onbegrijpelijk zijn gebleven; terwijl laatstgenoemde door haar dogma van Satan en zijn opstand het karakter en de aard van haar zogenaamd oneindige, absoluut volmaakte god heeft verlaagd, en het grootste kwaad en de grootste vloek op aarde heeft geschapen – het geloof in een persoonlijke duivel. Dit mysterie wordt onthuld door de nu terugverkregen sleutel tot zijn metafysische symboliek, terwijl de theologische interpretatie de goden en aartsengelen tot symbolen maakt van de exoterische of dogmatische religies, en tot tegenstanders van de zuivere waarheden van de geest, puur en zonder franje.

In *Isis ontsluierd* zijn al veel aanwijzingen in deze richting gegeven, maar in dit boek kan men een nog groter aantal verwijzingen naar dit mysterie vinden. Om dit punt eens en voor altijd duidelijk te maken: wat de geestelijkheid van elke dogmatische religie – voornamelijk de christelijke – Satan, de vijand van God, noemt, is in werkelijkheid de hoogste goddelijke geest – occulte wijsheid op aarde – in zijn natuurlijke antagonisme tegen elke wereldse, vergankelijke illusie, de dogmatische of kerkelijke religies inbegrepen. De Latijnse kerk, onverdraagzaam, fanatiek en wreed tegenover iedereen die niet verkiest haar slaaf te zijn; de kerk die zich de bruid van Christus noemt, en tegelijkertijd de gevolmachtigde van Petrus, tot wie de bestraffende woorden van de meester, 'Ga terug, achter mij, Satan', terecht werden gericht; en ook de protestantse kerk die, terwijl ze zich christelijk noemt, op paradoxale manier het Nieuwe Verbond vervangt door de oude 'wet van Mozes', die door Christus openlijk werd verworpen: deze beide kerken vechten tegen de goddelijke waarheid, als zij de draak van de esoterische (want *goddelijke*) wijsheid verwerpen en belasteren. Telkens wanneer ze de banvloek uitspreken over de gnostische zonne-Chnouphis – de Agathodaimōn-Christos, of de theosofische slang van de
(378) eeuwigheid, of zelfs de slang uit *Genesis* – worden ze door dezelfde geest van duister fanatisme geleid die de farizeeën ertoe bracht Jezus te vervloeken met de woorden: 'Zeggen we niet met recht, je hebt een duivel?'[1]

Lees het verhaal over Indra (Vāyu) in de *Rig-Veda*, het occulte boek par excellence van de oude Indo-Europeanen, en vergelijk het dan met hetzelfde verhaal in de *Purāṇa's* – de exoterische versie daarvan en de opzettelijk verdraaide voorstelling van de ware wijsheid-religie. In de *Rig-Veda* is Indra de hoogste en machtigste van de goden, en zijn drinken van de soma is een allegorie van zijn hoog spirituele natuur. In de *Purāṇa's* wordt Indra een losbol, en iemand die zich op aardse manier volkomen dronken drinkt aan somasap. Hij is de overwinnaar van alle 'vijanden van de goden' – de daitya's,

[1] *Johannes* 8:48-9, 51-2.

nāga's (slangen), asura's, alle *slangen*-goden, en van Vritra, de kosmische slang. Indra is de Michaël van het hindoepantheon, de aanvoerder van de *strijdende* menigte. Als we de *Bijbel* raadplegen, zien we dat Satan – een van de 'zonen van god'[1] – in de exoterische interpretatie de duivel en in de helse, kwade betekenis de draak wordt. Maar volgens de kabbala (het Chaldeeuwse *Boek van de getallen*) is Samaël, die Satan is, identiek met Michaël, de *overwinnaar van de draak*. Hoe kan dat? Er wordt namelijk gezegd dat tselem (het beeld) zowel Michaël als Samaël, *die één zijn*, weerspiegelt. Beiden, zo wordt geleerd, komen voort uit *ruach* (geest), *neshamah* (ziel) en *nefesh* (leven). In het Chaldeeuwse *Boek van de getallen* is Samaël de verborgen (occulte) wijsheid, en Michaël de hogere *aardse* wijsheid; beide emaneren uit dezelfde bron, maar gaan uiteen na hun ontstaan uit de *wereldziel*, die op aarde mahat (verstandelijk inzicht), of manas (de zetel van het intellect), is. Ze gaan uiteen, omdat de ene (Michaël) wordt *beïnvloed* door neshamah, terwijl de andere (Samaël) *onbeïnvloed* blijft. Deze leer werd verminkt door de dogmatische geest van de kerk, die, omdat ze een afschuw heeft van de onafhankelijke geest die niet wordt beïnvloed door de uiterlijke vorm (en dus door het dogma), van Samaël-Satan (de wijste en de meest spirituele geest van alle) onmiddellijk de tegenstander maakte van haar antropomorfe God en van de zinnelijke fysieke mens, de DUIVEL!

De oorsprong van de mythe van Satan

Laten we proberen deze schepping van de fantasie van de kerkvaders wat dieper te doorgronden en haar oervorm bij de heidenen te achterhalen. De oorsprong van de nieuwe mythe *van Satan* is gemakkelijk op te sporen. De overlevering van de draak en de zon wordt overal in de wereld aangetroffen, in zowel beschaafde als halfbeschaafde gebieden. Deze ontstond in wat de niet-ingewijden fluisterden over geheime inwijdingen, en werd door de eens universele zonnereligie overal aangenomen. Er was een tijd toen de vier delen van de wereld bedekt waren met tempels die aan de zon en de draak waren gewijd; maar nu worden ze voornamelijk in China en in de boed- (379)
dhistische landen nog vereerd. 'Bel en de draak worden overal met elkaar in verband gebracht, en de priester van de ophitische religie neemt ook steeds de naam van zijn god aan.'[2] Onder de religies van het verleden moeten we in Egypte naar de westerse oorsprong van deze eredienst zoeken. De ophieten namen hun rituelen over van Hermes Trismegistos, en de zonne-

[1] *Job* 1:6.

[2] John Bathurst Deane, 'Observations on Dracontia', *Archaeologia*, december 1832, deel 25, blz. 220.

dienst stak met zijn zonnegoden over van India naar het land van de farao's. In de goden van Stonehenge herkennen we de godheden van Delphi en Babylon, en in die van laatstgenoemde de deva's van de vedische volkeren. Bel en de draak, Apollo en Pythōn, Krishṇa en Kāliya, Osiris en Typhōn, zijn allemaal één en dezelfde onder vele namen – waarvan Michaël en de rode draak, en Joris en zijn draak de meest recente zijn. Omdat Michaël 'iemand zoals God' is, of zijn 'dubbelganger' voor aardse doeleinden, en een van de elohim is, de strijdende engel, is hij eenvoudig een omzetting van Jehovah. Welke kosmische of sterrenkundige gebeurtenis ook het eerst aanleiding gaf tot de allegorie van de 'oorlog in de hemel', de aardse oorsprong ervan moet men zoeken in de tempels van inwijding en in de oude crypten. Hieronder volgen de bewijzen.

We zien (a) dat de priesters de namen aannamen van de goden die ze dienden; (b) dat de 'draken' tijdens de hele oudheid als symbolen van onsterfelijkheid en wijsheid, van geheime kennis en van de eeuwigheid, werden opgevat; en (c) dat de hiërofanten van Egypte, van Babylon, en India zich in het algemeen de 'zonen van de draak' en 'slangen' noemden; daarmee worden de leringen van de geheime leer bevestigd.

Er waren in Egypte en Chaldea talrijke catacomben, waarvan enkele van enorme omvang. De beroemdste daarvan waren de onderaardse crypten van Thebe en Memphis. Eerstgenoemde begonnen aan de westelijke kant van de Nijl, strekten zich uit in de richting van de Lybische woestijn, en waren bekend als de *slangen*-catacomben of -gangen. Daar werden de heilige mysteriën opgevoerd van de *kuklos anagkes*, de 'onontkoombare cyclus', meer algemeen bekend als 'de cyclus van noodzakelijkheid'; het onverbiddelijke vonnis dat na de dood van het lichaam over de ziel werd uitgesproken, nadat ze in het gebied Amenti was beoordeeld.

In het boek van De Bourbourg beschrijft Votan, de Mexicaanse halfgod, wanneer hij vertelt over zijn tocht, een gang die onder de grond doorliep, en eindigde bij het begin van de hemel, en voegt eraan toe dat die gang een slangenhol was, 'un agujero de culebra'; en dat hij erin werd toegelaten omdat hijzelf 'een zoon van de slangen', of een slang, was.[1]

Dit geeft werkelijk veel te denken, want zijn beschrijving van het *slangenhol* is die van de bovengenoemde oude Egyptische crypte. Bovendien noemden de hiërofanten van Egypte, en ook van Babylon, zich tijdens de mysteriën in
(380) het algemeen de 'zonen van de slangengod', of 'zonen van de draak'. . . . 'De Assyrische priester droeg altijd de naam van zijn god', zegt Movers.[2] De druïden van de Keltisch-Britse gebieden noemden zich ook slangen. ''Ik ben een slang, ik ben een druïde', riepen ze uit', zegt Taliesin.[3] Het Egyptische

[1] *Cartas, etc*., Mexico, 1851, brief 4, blz. 56; *Popol Vuh*, 1861, blz. lxxxix.
[2] F.C. Movers, *Die Phönizier*, 1841, deel 1, blz. 70.
[3] J.B. Deane, 'Observations on Dracontia', *Archaeologia*, dec. 1832, deel 25, blz. 220.

Karnak is de tweelingbroer van het Carnac van Bretagne; dit laatste Carnac betekent de slangenberg. De dracontia bedekten eens het oppervlak van de aarde, en deze tempels waren gewijd aan de draak, alleen omdat deze het symbool was van de zon, die op zijn beurt het symbool was van de hoogste god – de Fenicische Elon of Elioun, die door Abraham werd erkend als El Elion.[1] Behalve dat ze de bijnaam 'slangen' hadden, werden ze ook de 'bouwers', de 'architecten', genoemd, want de geweldige grootsheid van hun tempels en monumenten was zodanig dat de in puin gevallen overblijfselen ervan zelfs nu nog een uitdaging vormen voor de wiskundige berekeningen van onze hedendaagse ingenieurs.

De Bourbourg merkt op dat de opperhoofden met de naam Votan, de Quetzalcoatl, of slangengod van de Mexicanen, de afstammelingen zijn van Cham en Kanaän. 'Ik ben Hivim', zeggen ze. 'Omdat ik een Hivim ben, behoor ik tot het grote ras van de draak (slang). Ik ben zelf een slang, want ik ben een Hivim.'[2]

Verder blijkt dat de 'oorlog in de hemel' in een van zijn betekenissen betrekking heeft op die verschrikkelijke worstelingen die de kandidaat voor adeptschap te wachten staan, tussen hemzelf en zijn (door magie) verpersoonlijkte menselijke begeerten, waarbij de *innerlijk* verlichte mens ze moest doden of zou mislukken. In het eerste geval werd hij de 'drakendoder', omdat hij alle verleidingen op voortreffelijke wijze had weerstaan; en een 'zoon van de slang' en zelf een slang, omdat hij zijn oude huid had afgeworpen en in een *nieuw* lichaam was geboren, waarbij hij een zoon van wijsheid en onsterfelijkheid in eeuwigheid werd.

Seth, de veronderstelde voorvader van Israël, is slechts een joodse versie van Hermes, de god van wijsheid, ook Thoth, Tat, Seth, Set, en Satan genoemd. Hij is ook Typhōn – dezelfde als Apophis, de draak die door Horus werd gedood, want Typhōn werd ook Set genoemd. Hij is eenvoudig de *duistere kant* van Osiris, zijn broer, zoals Angra-mainyu de zwarte schaduw van Ahura-Mazdā is. Vanuit aards standpunt stonden al deze allegorieën in verband met de beproevingen van adeptschap en inwijding. Sterrenkundig gezien hadden ze betrekking op de zons- en maansverduisteringen, waarvan we de mythische verklaringen nog steeds in India en Ceylon kunnen vinden, waar iedereen de allegorische verhalen en overleveringen kan bestuderen die duizenden jaren onveranderd zijn gebleven.

Rāhu is mythologisch een daitya – een reus, een halfgod, van wie het (381)

---

[1] Cory, *Ancient Fragments*, editie 1832, herdruk 1975, Wizards Bookshelf, blz. 7; Eusebius, *Praeparatio evangelica*, boek 1, hfst. 10; *Genesis* 14.

[2] *Cartas, etc.*, brief 4, blz. 49vn en 51. *Isis ontsluierd*, 1:686-7.

onderlichaam eindigde in een draken- of slangenstaart. Tijdens het karnen van de oceaan, toen de goden amrita – het water van onsterfelijkheid – voortbrachten, stal hij er wat van, dronk het, en werd onsterfelijk. De zon en de maan, die hem bij zijn diefstal betrapten, klaagden hem aan bij Vishṇu, die hem in de sferen van de sterren plaatste, waar zijn bovenlichaam de drakenkop en het ondergedeelte (ketu) de drakenstaart voorstelde; deze twee zijn de klimmende en de dalende knoop. Sindsdien wreekt Rāhu zich op de zon en de maan door ze af en toe te verslinden. Maar deze mythe had nog een andere mystieke betekenis, want Rāhu, de drakenkop, speelde een belangrijke rol in de mysteriën van de inwijding van de zon (Vikartana), wanneer de kandidaat en de draak een beslissende strijd voerden.

De grotten van de rishi's, de verblijfplaatsen van Teiresias en de Griekse zieners, waren gemaakt naar het voorbeeld van die van de nāga's – de *koning-slangen* van de hindoes, die in holen in de rotsen onder de grond woonden. Van Śesha, de duizendkoppige slang, waarop Vishṇu rust, tot Pythōn, het draken-*slangenorakel* toe, wijzen ze alle op de verborgen betekenis van de mythe. In India wordt dit feit in de oudste *Purāṇa's* vermeld. De kinderen van Surasā zijn de 'machtige draken'. Het *Vāyu-Purāṇa* vervangt 'Surasā' (uit het *Vishṇu-Purāṇa*) door de dānava's – de afstammelingen van Danu en de wijze Kaśyapa – en die dānava's zijn de reuzen (of titanen) die oorlog voerden tegen de goden, zodat ze identiek blijken te zijn met de 'draken' en 'slangen' van wijsheid.

Door eenvoudig de zonnegoden van alle landen te vergelijken kan men zien dat hun allegorieën volmaakt met elkaar overeenstemmen; en hoe occulter het allegorische symbool is, des te meer stemt het overeenkomstige symbool in de andere stelsels ermee overeen. Als we dus uit drie schijnbaar sterk verschillende stelsels – het oude Indiase, het oude Griekse, en het huidige christelijke stelsel – willekeurig een aantal zonnegoden en draken kiezen, zullen we zien dat deze kopieën van elkaar zijn.

Laten we van de hindoes Agni, de vuurgod, Indra, het uitspansel, en Kārttikeya nemen, verder de Griekse Apollo, en ten slotte Michaël, de 'engel van de zon', de eerste van de eonen, door de gnostici 'de verlosser' genoemd, en die achtereenvolgens beschouwen.

(1) Agni – de vuurgod – wordt in de *Rig-Veda* Vaiśvānara genoemd. Vaiśvānara is een dānava – een reuzen-demon[1]; zijn dochters Pulomā en

[1] Hij wordt zo genoemd en opgenomen in de lijst van dānava's in het *Vāyu-Purāṇa*; de commentator van het *Bhāgavata-Purāṇa* noemt hem een zoon van Danu, maar de naam betekent ook 'geest van de mensheid'.

Kālakā zijn de moeders, en Kaśyapa[1] de vader, van talloze dānava's (30 miljoen), en wonen in Hiraṇyapura, '*de gouden stad*', *die in de lucht zweeft*.[2] (382)
Indra is dus in zekere zin als zoon van Kaśyapa de stiefzoon van deze twee; en Kaśyapa komt in deze betekenis overeen met Agni, de vuurgod, of zon (Kaśyapa-āditya). Tot deze zelfde groep behoort Skanda of Kārttikeya (de god van de oorlog, sterrenkundig gezien de planeet Mars *met de zes gezichten*), een kumāra of maagdelijke jongeling, geboren uit Agni[3] om Tāraka, de dānava-demon, de kleinzoon van Kaśyapa bij Hiraṇyāksha[4], zijn zoon, te vernietigen. De ascetische yogapraktijken van Tāraka waren zo uitzonderlijk dat ze de goden, die zo'n rivaal in macht vreesden, schrik aanjoegen.[5] Terwijl Indra, de stralende god van het uitspansel, Vritra (of Ahi), de slangendemon, doodt, voor welke daad hij Vritrahan, 'de vernietiger van Vritra' wordt genoemd, voert hij ook de menigten van de deva's (engelen of goden) aan tegen andere goden die in opstand komen tegen Brahmā, waarvoor hij Jishṇu wordt genoemd, 'leider van de hemelse menigte'. Kārttikeya blijkt dezelfde titels te dragen. Voor het doden van Tāraka, de dānava, wordt hij Tārakajit genoemd, 'de overwinnaar van Tāraka',[6] kumāraguha, 'de mysterieuze maagdelijke jongeling', siddhasena, 'de leider van de siddha's', en śaktidhara, de 'speerdrager'.

(2) Neem Apollo, de Griekse zonnegod, en kijk, door de mythische ver-

---

[1] Kaśyapa wordt de zoon van Brahmā genoemd, en is de 'zelfgeborene', aan wie een groot deel van het scheppingswerk wordt toegeschreven. Hij is een van de zeven rishi's: *exoterisch* de zoon van Marīchi, de zoon van Brahmā, terwijl de *Atharva-Veda* zegt: 'De uit zichzelf geboren Kaśyapa kwam voort uit de tijd', en *esoterisch* zijn tijd en ruimte vormen van de ene *onkenbare* godheid. Als een āditya is Indra een zoon van Kaśyapa, zoals ook Vaivasvata-manu, onze voorouder. In het in de tekst genoemde geval is hij Kaśyapa-āditya, *de zon en de zonnegod, uit wie alle* 'kosmische' demonen, draken (nāga's), slangengoden, en dānava's, de reuzen, worden geboren. De betekenis van de hierboven gegeven allegorieën is zuiver sterrenkundig en kosmisch, maar zal hier worden gebruikt om te bewijzen dat ze allemaal identiek zijn.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:21; Wilson, deel 2, blz. 71-2&vn.

[3] De *exoterische* teksten van al zulke verhalen vertonen verschillen. In het *Mahābhārata* is Kārttikeya, 'Mars met de zes gezichten', de zoon van Rudra of Śiva, uit zichzelf geboren *zonder moeder* uit het zaad van Śiva, dat in het vuur werd geworpen. Maar Kārttikeya wordt meestal Agnibhū, 'vuurgeborene', genoemd.

[4] Hiraṇyāksha is de heerser of koning van het *vijfde* gebied van Pātāla, een slangengod.

[5] De elohim waren ook bang dat Adam kennis van goed en kwaad had, en daarom zegt men dat ze hem uit Eden hebben verdreven of *spiritueel* hebben gedood.

[6] Volgens het verhaal had Tāraka (ook Kālanābha genoemd) als gevolg van zijn uitzonderlijke yoga-vermogens alle goddelijke kennis van yogavidyā en occulte krachten verkregen van de goden, die tegen hem samenspanden. Hier zien we de 'gehoorzame' menigte *aartsengelen* of lagere goden samenspannen tegen de (toekomstige) *gevallen* engelen, die door Henoch worden beschuldigd van de grote misdaad alle '*geheime dingen* die in de hemel worden gedaan' aan de wereld te openbaren. Michaël, Gabriël, Rafaël,

halen over hem te vergelijken, of hij niet overeenkomt met zowel Indra,
(383) Kārttikeya, als zelfs met Kaśyapa-āditya, en tegelijkertijd met Michaël (als de engelvorm van Jehovah), de 'engel van de zon', die 'gelijk aan' en 'één met God' is. Latere spitsvondige interpretaties ten behoeve van monotheïstische doeleinden, al zijn ze ook verheven tot onfeilbare kerkelijke dogma's, bewijzen niets, behalve misschien het misbruik dat is gemaakt van menselijk gezag en menselijke macht.

Apollo is Hēlios (de zon), Phoebus-Apollo ('het licht van het leven en van de wereld'[1]), die oprijst uit de beker met de gouden vleugels (de zon); daarom is hij de zonnegod bij uitstek.[2] Op het moment van zijn geboorte vraagt hij naar zijn boog om Pythōn, de demondraak te doden, die zijn moeder vóór zijn geboorte aanviel,[3] en die hij in opdracht van de goden moet vernietigen – evenals Kārttikeya, die wordt geboren om Tāraka, *de te heilige en wijze demon*, te doden. Apollo wordt geboren op een siderisch eiland dat Asteria, 'het gouden ster-eiland', heet, de 'aarde die in de lucht zweeft', wat het gouden Hiraṇyapura van de hindoes is; 'hij wordt de zuivere, ἁγνός, Agnus Dei, genoemd [de Indiase Agni, zoals dr. Kenealy denkt], en in de oorspronkelijke mythe is hij vrij van alle zinnelijke liefde'.[4] Hij is dus een kumāra, evenals Kārttikeya, en zoals ook Indra in zijn vroegere leven en volgens zijn biografieën dat was. Bovendien verbindt Pythōn, de 'rode draak', Apollo met Michaël, die de apocalyptische draak bestrijdt die de barende vrouw wil aanvallen, zoals Pythōn de moeder van Apollo aanvalt. Is het mogelijk dat iemand de overeenkomst niet ziet? Als de Right Honourable W.E. Gladstone, die zich laat voorstaan op zijn kennis van het Grieks en zijn inzicht in de geest van de allegorieën van Homerus, ooit een echt vermoeden had gehad van de *esoterische* betekenis van de *Ilias* en de *Odyssee*, dan zou hij de *Openbaring* van Johannes, en zelfs de *Pentateuch* beter hebben begrepen dan nu het geval is. Want de

---

Suryal en Uriël klaagden bij de Heer God diegenen van hun broeders aan die, zoals ze zeiden, *nieuwsgierig hadden rondgesnuffeld in de goddelijke mysteriën* en deze aan de mensen hadden onderwezen; hierdoor ontkwamen zijzelf aan een soortgelijke straf. Aan Michaël werd opgedragen de draak te bestrijden, evenals aan Kārttikeya, en onder dezelfde omstandigheden. Beiden zijn 'leiders van de hemelse menigte', beiden 'maagden', beiden 'leiders van heiligen', 'speerdragers' (śaktidhara), enz. Kārttikeya is met evenveel zekerheid het origineel van Michaël en Joris, als dat Indra de oervorm is van Kārttikeya.

[1] Het 'leven en het licht' van de materiële *fysieke* wereld, de vreugde van de zintuigen – niet van de ziel. Apollo is bij uitstek de *menselijke* god, de god van het emotionele, pronkzuchtige en theatrale kerkritueel, met licht en muziek.

[2] E.V.H. Kenealy, *The Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes*, 1867, blz. 87.

[3] Zie *Openbaring* (12:3-4), waar de moeder van Apollo wordt vervolgd door die Pythōn, de rode draak, die ook Porphyriōn is, de scharlaken of rode titan.

[4] Kenealy, *Op.cit.*, blz. 88.

weg naar de *Bijbel* loopt via Hermes, Bel, en Homerus, terwijl de weg naar al deze gaat via de hindoe- en Chaldeeuwse religieuze symboliek.

Deze oude overlevering wordt herhaald in hfst. 12 van de *Openbaring* van Johannes, en komt zonder enige twijfel uit de Babylonische legenden, hoewel het Babylonische verhaal zijn oorsprong had in de allegorieën van de Indiërs. Het fragment dat wijlen George Smith heeft bestudeerd, is voldoende om de bron van hoofdstuk 12 van de *Apocalyps* te onthullen. De beroemde assyrioloog zegt het als volgt:

Ons volgende fragment heeft betrekking op de schepping van de *mensheid*, die Adam wordt genoemd, zoals [de mens] in de *Bijbel*; hij wordt volmaakt geschapen . . . maar later verenigt hij zich met de draak van de afgrond, het beest (384)
Tiamat, de geest van de chaos, en zondigt tegen zijn god, die *hem vervloekt,* en al het kwaad en de problemen van de mensheid over hem afroept.[1]

Hierop volgt een oorlog tussen de draak en de machten van het kwaad, of de chaos aan de ene kant en de goden aan de andere. De goden laten wapens voor zich smeden,[2] en Merodach [de aartsengel Michaël in de *Openbaring*] besluit de hemelse menigte aan te voeren tegen de draak. De oorlog, die gloedvol wordt beschreven, eindigt natuurlijk met de overwinning van de beginselen van het goede . . .[3]

Deze oorlog van goden met de machten van de afgrond heeft in de laatste en aardse toepassing ervan ook betrekking op de strijd tussen de Indo-Europese adepten van het opkomende vijfde ras en de tovenaars van Atlantis, de demonen van de afgrond, de door water omringde eilandbewoners die in de zondvloed verdwenen.[4]

De symbolen van de draken en de 'oorlog in de hemel' hebben, zoals gezegd, meer dan één betekenis; religieuze, sterrenkundige en geologische gebeurtenissen zijn in één gemeenschappelijke allegorie opgenomen. Maar

---

[1] Een 'god' die zijn (veronderstelde) eigen werk *vervloekt*, omdat hij het onvolmaakt heeft geschapen, kan nooit de ene oneindige absolute wijsheid zijn, of hij nu Bel of Jehovah wordt genoemd.

[2] In de Indiase allegorie over Tārakāmaya – de oorlog tussen de goden en de asura's onder aanvoering van Soma (de maan, de koning van de planten) – smeedt Viśvakarman, de ambachtsman van de goden, evenals Vulcanus (Tubal-Kaïn), hun wapens voor hen.

[3] *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 304. We hebben op een andere plaats al gezegd dat de 'zwangere vrouw' uit de *Openbaring* (12:1-2), Aima, de grote moeder was, of binah, de derde sefira, 'die de naam Jehovah heeft'; en de 'draak' die haar toekomstige kind (het heelal) probeert te verslinden, is de draak van absolute wijsheid – die wijsheid die, omdat ze erkent dat het heelal en alles erin niet afgescheiden zijn van het absolute AL, in dat heelal niets méér ziet dan de grote illusie, mahāmāya, en dus de oorzaak van ellende en lijden.

[4] Zie *Isis ontsluierd*, 1:731-2.

deze had ook een kosmologische betekenis. In India wordt het verhaal van de draak in een van zijn vormen herhaald in de strijd tussen Indra en Vritra. In de *Veda's* wordt deze Ahi-Vritra aangeduid als de demon van de droogte, de verschrikkelijke hete wind. Indra is voortdurend met hem in oorlog; met behulp van zijn donder en bliksem dwingt hij Ahi-Vritra als regen op de aarde neer te stromen, en daarna doodt hij hem. Daarom wordt Indra de Vritrahan of 'de doder van Vritra' genoemd, zoals Michaël de overwinnaar en 'doder van de draak' is. Deze beide 'vijanden' zijn dus de 'oude draak', die in deze ene betekenis in de diepten van de aarde wordt geworpen.

De amshaspends uit de *Zend-Avesta* zijn een menigte met een aanvoerder zoals Michaël aan het hoofd, en in de *Vendīdād* schijnen ze overeen te komen met de legioenen van de hemel. Zo draagt Ahura-Mazdā aan Zarathoestra op om 'de amesha-spenta's aan te roepen, die over de zeven karshvars[1] van de aarde regeren'.[2] Deze karshvars hebben in hun zeven
(385) toepassingen evengoed betrekking op de zeven sferen van onze planeetketen als op de zeven planeten, de zeven hemelen, enz., al naar gelang de betekenis wordt toegepast op een fysieke, bovenwereldse, of eenvoudig op een siderische wereld. In dezelfde Fargard doet Zarathoestra in zijn bezwering tegen Angra-mainyu en zijn menigte een beroep op hen met deze woorden: 'Ik roep de zeven stralende sravah met hun zonen en hun kudden aan.'[3] De 'sravah' – een woord waarvan de betekenis voor de oriëntalisten 'onbekend' is – slaat op dezelfde amshaspends, maar in hun hoogste occulte betekenis. De 'sravah' zijn de noumenoi van de waarneembare amshaspends, de zielen of geesten van die *gemanifesteerde* machten; en 'hun zonen en hun kudden' hebben betrekking op de planeetengelen en hun siderische kudden van sterren en sterrenbeelden. 'Amshaspend' is de exoterische term die alleen in aardse combinaties en voor aardse zaken wordt gebruikt. Zarathoestra spreekt Ahura-Mazdā voortdurend aan als 'u, de maker *van de stoffelijke wereld*'. Ormazd is de vader van onze aarde (Spenta Ārmaiti), en als ze wordt verpersoonlijkt, noemt men haar 'de schone dochter van Ahura-Mazdā',[4] die ook de schepper is van de boom (van occulte en spirituele kennis en wijsheid) waarvan de

---

[1] De 'zeven karshvars van de aarde' – de zeven bollen van onze planeetketen, de zeven werelden – die ook in de *Rig-Veda* worden genoemd, worden elders uitvoerig besproken. Er zijn zes rajāṃsi (werelden) boven prithivī, of idam (de aarde, of 'deze'), in tegenstelling tot wat *ginds* is (de zes bollen op de drie andere gebieden). (Zie *Rig-Veda*, 1:34; 3:56; 7:104:11 en 5:60:6.)

[2] *Vendīdād*, Fargard 19:2:13 (42); J Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. 207.

[3] *Vendīdād*, Fargard 19:2:42; Darmesteter, *Op.cit.*, blz. 217.

[4] *Vendīdād*, Fargard 19:2:16 (54); Darmesteter, *Op.cit.*, blz. 208.

mystieke en mysterieuze baresma wordt verkregen. Maar de occulte naam van de stralende god werd nooit buiten de tempel uitgesproken.

Samaël of Satan, de verleidende slang van *Genesis*, en een van de oorspronkelijke engelen die in opstand kwamen, is de naam van de 'rode draak'. Hij is de engel van de *dood*, want de talmud zegt dat 'de engel van de dood en Satan dezelfde zijn', en nadat hij door Michaël is gedood, wordt hij nog eens gedood door Joris, die ook een drakendoder is; maar let op de transformaties hiervan. Samaël komt overeen met de samoem, de hete woestijnwind of ook met de vedische demon van de droogte, Vritra; 'Samoem wordt Atabulus' of diabolos, de duivel, genoemd.

Typhōn, of de draak Apophis – de *aanklager* in het *Egyptisch Dodenboek* – wordt verslagen door Horus, die het hoofd van zijn tegenstander met een speer doorboort; en Typhōn is de allesvernietigende woestijnwind, het opstandige element dat overal wanorde schept. Als Seth is hij de duisternis van de nacht, de moordenaar van Osiris, die het licht van de dag en de zon is. De archeologie toont aan dat Horus identiek is met Anubis,[1] van wie op een Egyptisch monument een afbeelding was ontdekt met een kuras en een speer, zoals ook Michaël en Joris werden afgebeeld. Anubis wordt ook weergegeven terwijl hij een draak doodt, die een kop en een staart van een slang heeft.[2] (386)

Kosmologisch gezien ligt dus de oorsprong van alle draken en slangen die door hun 'doders' zijn overwonnen, in de onstuimige ongeordende beginselen in de chaos, waarin orde is gebracht door de zonnegoden of *scheppende* machten. In het *Egyptisch Dodenboek* worden die beginselen 'de zonen van de opstand' genoemd.

> In die nacht roept de onderdrukker, de moordenaar van Osiris, ook de *misleidende slang* genoemd, . . . de zonen van de opstand in Anu, en wanneer ze in het oosten van de hemel aankomen, is er oorlog in de hemel en op de hele wereld.[3]

In de Scandinavische *Edda's* is de 'oorlog' van de Asen met de Hrimthursen (ijs-reuzen), en van Asathor met de Jotuns, de slangen en draken en de 'wolf' die uit de 'duisternis' komt, een herhaling van dezelfde mythe. De 'boze geesten'[4], die in het begin eenvoudig symbolen van de chaos waren, werden door het bijgeloof van het grote publiek vergoddelijkt, tot ze ten slotte burgerrecht verkregen bij de beschaafdste en geleerdste volke-

---

[1] *Le livre des morts*, vert. Paul Pierret, 1882, hfst. 17, vers 62, blz. 63: Anubis is Horus die samensmelt met hem die geen ogen heeft.

[2] Zie A. Lenoir, 'Du Dragon de Metz', *Mémoires de l'Académie Celtique*, 1808, deel 2, blz. 11-12.

[3] Pierret, *Op.cit.*, hfst. 17, vers 48, 49, 54, blz. 62-3.

[4] Deze 'boze geesten' kan men in geen geval met Satan of de grote draak identificeren. Het zijn de elementalen die door onwetendheid – kosmische en menselijke begeerten – of chaos worden voortgebracht of verwekt.

ren van deze aardbol – *sinds de schepping ervan*, zoals men beweert – en bij de christenen een dogma werden. Zoals George Smith zegt:

> De boze geesten [beginselen], symbolen van de chaos [zowel in Chaldea en Assyrië als in Egypte, zoals we zien] . . . verzetten zich tegen deze verandering en voeren oorlog tegen de maan, de oudste zoon van Bel, terwijl ze de zon, Venus en de atmosferische god Vul overhalen hun kant te kiezen.[1]

Dit is slechts een andere versie van de 'oorlog in de hemel' van de hindoes, tussen Soma, de maan, en de goden – waarbij Indra de atmosferische god Vul is; hieruit blijkt duidelijk dat het zowel een kosmogonische als een sterrenkundige allegorie is, verweven met en ontleend aan de oudste theogonie zoals die in de mysteriën werd onderwezen.

Men kan de werkelijke betekenis van de draak, de slang, de geit, en al die symbolen van zogenaamde *boze* machten, het beste zien in de religieuze leringen van de gnostici, want *zij* onthulden in hun leringen de esoterische aard van het joodse substituut voor AIN SOF. Over de werkelijke betekenis daarvan wisten de christenen, op een paar na, niets, en de rabbi's hielden deze verborgen. Jezus van Nazareth zou zijn apostelen beslist niet de raad hebben gegeven zo *wijs* als een slang te zijn, als laatstgenoemde een symbool van de *duivel* was geweest; en evenmin zouden de ophieten, de geleerde Egyptische gnostici van de 'broederschap van de slang', bij hun ceremoniën een levende slang hebben vereerd als het symbool van WIJSHEID, de goddelijke Sophia (en een toonbeeld van het volkomen goede, niet het volstrekt slechte), als dat reptiel zo nauw verbonden was met Satan. Zelfs als een gewone slang is ze altijd een tweevoudig symbool
(387) geweest; en als draak was ze nooit iets anders dan een symbool van de gemanifesteerde godheid in haar grote wijsheid. De draco volans, de vliegende draak van de oude schilders, is misschien een overdreven afbeelding van het werkelijke uitgestorven antediluviale dier; maar zij die vertrouwen hebben in de occulte leringen geloven dat er in oude tijden zulke wezens als vliegende draken, of een soort pterodactyli, waren, en dat die reusachtige gevleugelde hagedissen dienden als voorbeelden voor de seraf van Mozes en zijn grote koperen slang.[2] De joden hadden laatstgenoemde *afgod* zelf vereerd, maar na de door Hizkia ingevoerde religi-

[1] George Smith, *Assyrian Discoveries*, 1875, blz. 403.

[2] Zie *Numeri* 21:8-9. God beveelt Mozes een koperen slang, 'seraf', te maken; iedereen die door de *vurige slangen* gebeten is, geneest *door daarnaar te kijken*. Laatstgenoemde waren de serafim, die elk, zoals Jesaja (6:2) zegt, 'zes vleugels hadden'; het zijn de symbolen van Jehovah, en van alle andere demiurgen die uit zichzelf zes zonen of evenbeelden voortbrengen – zeven samen met hun schepper. Zo is de koperen slang in feite Jehovah, het hoofd van de 'vurige slangen'. En toch wordt in *2 Koningen* (18:3-4) gezegd dat koning Hizkia, die evenals David, zijn vader, 'deed wat goed was in de ogen van de Heer', 'de

euze hervormingen veranderden ze van mening, en noemden dat symbool van de grote of hogere god van elk ander volk een duivel, en hun eigen overweldiger de 'ene God'.[1]

De benaming sa'tan, in het Hebreeuws shātān, 'een tegenstander' (van het werkwoord shātana, 'vijandig zijn', vervolgen), behoort rechtmatig aan de eerste en wreedste 'tegenstander van alle andere goden', Jehovah, en niet aan de slang, die slechts woorden van sympathie en wijsheid sprak, en in het ergste geval, zelfs volgens het dogma, 'de tegenstander van de mensen' is. Dit dogma, dat gebaseerd is op hoofdstuk 3 van *Genesis*, is even onlogisch en onrechtvaardig als paradoxaal. Want wie heeft het eerst die oorspronkelijke en voortaan notoire verleidster van de man – de vrouw – *geschapen*? Beslist niet de slang, maar de 'Heer God' zelf, die, terwijl hij zei: 'Het is niet goed dat de mens alleen is', de vrouw maakte, 'en haar bij de mens bracht'.[2] Als het onaangename kleine voorval dat volgde *moest* en nog steeds moet worden opgevat als de 'erfzonde', dan stelt dit de goddelijke vooruitziende blik van de schepper wel in een heel slecht licht. Het zou voor de eerste Adam (van hfst. 1) veel beter zijn geweest als hij óf 'mannelijk en vrouwelijk' óf 'alleen' was gelaten. Blijkbaar was de Heer God de werkelijke oorzaak van al het onheil, de 'agent provocateur', terwijl de slang slechts een oervorm was van Azazel, 'de zondebok voor de zonde van [de god van] Israël', de arme Tragos die de straf moest ondergaan voor de blunder van zijn meester en schepper. Dit wordt natuurlijk alleen gezegd tegen die mensen die de eerste gebeurtenissen van het drama van de mensheid in *Genesis* letterlijk opvatten. Zij die deze gebeurtenissen esoterisch lezen, beperken zich niet tot fantasievolle speculaties en hypothesen; *ze weten* hoe ze de symboliek die erin besloten ligt moeten (388)
lezen, en kunnen zich niet vergissen.

Het is hier niet nodig de mystieke en vele betekenissen van de naam Jehovah in abstracte zin te behandelen, onafhankelijk van de godheid die *ten onrechte* met die naam wordt aangeduid. Het was een sluier die door de rabbi's doelbewust was gevormd, een geheim dat door hen met tienvoudige zorg werd bewaard, nadat de christenen hen hadden beroofd van deze godnaam, die hun eigendom was.[3] Maar we beweren het volgende.

---

koperen slang die Mozes had gemaakt, aan stukken sloeg . . . en deze nehushtan [of een stuk koper] noemde'.

[1] 'Satan keerde zich tegen Israël en zette David ertoe aan in Israël een volkstelling te houden' (*1 Kronieken* 21:1). 'De Heer Jehovah ontstak in toorn tegen Israël', en hij bracht David ertoe te zeggen: 'Ga in Israël een volkstelling houden' (*2 Samuel* 24:1). De twee zijn dus identiek.

[2] *Genesis* 2:18-22.

[3] Tientallen heel geleerde schrijvers hebben de verschillende betekenissen van de naam

De persoon die in de eerste vier hoofdstukken van *Genesis* afwisselend 'God', de 'Heer God', en eenvoudig 'Heer' wordt genoemd, is niet een en dezelfde, en beslist niet Jehovah. Er zijn drie verschillende klassen of groepen van elohim, die in de kabbala sefiroth worden genoemd. Jehovah verschijnt pas in hoofdstuk 4, in het eerste vers, waarin hij de naam Kaïn heeft, en in het laatste vers, waarin hij wordt veranderd in de *mensheid* – mannelijk en vrouwelijk, Jah-veh.[1] De 'slang' is bovendien niet Satan, maar de stralende engel, een van de elohim, gehuld in glans en heerlijkheid, die de vrouw beloofde dat als zij van de verboden vrucht aten, '*jullie beslist niet zullen sterven*', en zijn belofte hield, en de mens onsterfelijk maakte in zijn *onvergankelijke natuur*. Hij is de Iao van de mysteriën, het hoofd van de androgyne scheppers van de mensen. Hoofdstuk 3 gaat (esoterisch gezien) over het wegnemen van de sluier van onwetendheid, die de inzichten van de engel-mens, gemaakt naar het beeld van de goden 'zonder botten', buitensloot, en het openstellen van zijn bewustzijn voor zijn werkelijke natuur; hierdoor werd de stralende engel (Lucifer) getoond in het licht van een schenker van onsterfelijkheid, en als de 'lichtbrenger', terwijl de werkelijke val in de voortplanting en de stof moet worden gezocht in hoofdstuk 4. Daar schept Jehovah-Kaïn, het mannelijke deel van Adam, de *tweevoudige* mens, nadat hij zich van Eva had gescheiden, in haar 'Abel', *de eerste op natuurlijke wijze geboren vrouw*,[2] en vergiet het *maagdelijke bloed*.

Op gezag van de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst van *Genesis* 4:1 is Kaïn identiek met Jehovah. Omdat de rabbi's onderwijzen dat 'Kin (Kaïn), de boze, de zoon was van Eva en Samaël, de duivel die de plaats van Adam innam'; en omdat de talmud eraan toevoegt dat 'de boze geest, Satan, en Samaël, de engel van de dood, dezelfden zijn'[3] – is gemakkelijk in te zien dat Jehovah (de *mensheid*, of 'Jah-Chavah') en Satan (en dus
(389) de verleidende slang) in elk opzicht een en dezelfde zijn. *Er is geen duivel, geen kwaad, buiten de mensheid die een duivel voortbrengt*. Kwaad is een noodzaak in, en een van de dragers van, het gemanifesteerde heelal. Het is nodig voor vooruitgang en evolutie, zoals de nacht nodig is om de dag

---

Jehovah (met en zonder masoretische punten) met hun uiteenlopende strekking zorgvuldig onderzocht en verduidelijkt. Het beste boek op dat gebied is *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures*.

[1] In bovengenoemd boek (appendix 4, blz. 233) wordt *Genesis* 4:26 juist vertaald: 'toen begonnen de mensen zich Jehovah te noemen', maar misschien minder goed uitgelegd, omdat het laatste woord moet worden geschreven als Jah (mannelijk) Chavah (vrouwelijk), om te laten zien dat in die tijd het ras van duidelijk gescheiden mannen en vrouwen begon.

[2] Voor een verklaring zie de voortreffelijke passages van appendix 7 van hetzelfde boek.

[3] *Baba Bathra*, 16a; *Qabbalah*, Myer, 1888, blz. 331.

voort te brengen, en de dood om leven voort te brengen – *opdat de mens eeuwig kan leven*.

Satan vertegenwoordigt metafysisch eenvoudig het *omgekeerde of de tegengestelde pool* van alles in de natuur.[1] Hij is allegorisch de 'tegenstander', de 'moordenaar', en de grote vijand van *alles*, omdat er in het gehele heelal niets is dat geen twee kanten heeft – de keerzijden van dezelfde medaille. Maar in dat geval kunnen licht, goedheid, schoonheid, enz., met evenveel recht Satan worden genoemd als de duivel, omdat ze de *tegenstanders* zijn van duisternis, slechtheid, en lelijkheid. En nu zullen de filosofie en de *logische grondslag* van bepaalde vroege christelijke sekten – die *ketters* werden genoemd en als de gruwel van hun tijd werden beschouwd – begrijpelijker worden. We gaan misschien begrijpen hoe het kwam dat de sekte van de SATANISTEN werd verguisd, en zonder enige hoop op rehabilitatie in de toekomst in de ban werd gedaan; ze hielden namelijk hun leringen geheim. Hoe de KAÏNIETEN op grond van hetzelfde beginsel werden verguisd, en zelfs de (Judas) ISCARIOTTEN; want de ware aard van deze apostel en *verrader* is nooit op de juiste manier aan het oordeel van de mensheid voorgelegd.

Als direct gevolg hiervan worden ook de leringen van de gnostische sekten duidelijk. Elk van deze sekten werd gesticht door een ingewijde, terwijl hun leringen gebaseerd waren op de juiste kennis van de symboliek van elk volk. Zo wordt begrijpelijk waarom Ialdabaoth door de meesten van hen werd beschouwd als de god van Mozes, en voor een trotse, eerzuchtige en onzuivere geest werd aangezien, die zijn macht had misbruikt door zich op de plaats van de *hoogste god* te stellen, hoewel hij niet beter, en in sommige opzichten veel slechter, was dan *zijn broeders-elohim*. Laatstgenoemden vertegenwoordigden de alomvattende, gemanifesteerde godheid slechts collectief, omdat ze de vormgevers waren van de eerste differentiaties van de oorspronkelijke kosmische substantie voor de schepping van het heelal van verschijnselen. Daarom noemden de gnostici Jehovah de schepper van en één met Ophiomorphos, de slang, Satan of het KWAAD.[2] Ze verkondigden dat Iurbo en Adonai 'namen waren van Iao-Jehovah, die een emanatie is van Ialdabaoth'.[3] Dit kwam in hun taal neer op wat de rabbi's meer ver-

---

[1] In de demonologie is Satan de leider van de oppositie in de hel, waarvan Beëlzebub de vorst was. Hij behoort tot de vijfde soort of klasse van demonen (waarvan er volgens de middeleeuwse demonologie negen zijn), en hij staat aan het hoofd van heksen en tovenaars. Maar zie in de tekst de ware betekenis van Bafomet, de Satan met de geitenkop, die één is met Azazel, de zondebok van Israël. De natuur is de god PAN.

[2] Zie *Isis ontsluierd*, 2:215.

[3] *Codex Nazaraeus*. Zie afdeling 2, hfst. 18, 'Over de mythe van de 'gevallen engelen'', blz. 539ev.

sluierd uitdrukten door te zeggen dat Kaïn was voortgebracht door Samaël of Satan.

(390) De gevallen engelen worden in alle oude stelsels allegorisch opgevat als de oervormen van *gevallen* mensen – en esoterisch als *die mensen zelf*. Zo werden in de Semitische overleveringen de elohim van het uur van schepping de bnei-elohim, 'de zonen van God', onder wie zich Satan bevindt. De oorlog in de hemel tussen Thraetaona en Azhi-dahaka, de vernietigende slang, eindigt volgens Burnouf op aarde in de strijd van de vrome mensen tegen de macht van het kwade, 'van de Iraniërs met de Indo-Europese brahmanen van India'. En het conflict van de goden met de asura's wordt herhaald in de grote oorlog – het *Mahābhārata*. In de meest recente religie, het christendom, worden alle strijdenden, goden en demonen, tegenstanders in beide kampen, nu veranderd in draken en satans, eenvoudig om het verpersoonlijkte KWAAD te verbinden met de slang van *Genesis*, en zo het nieuwe dogma te bewijzen.[1]

Noach was een kabir, dus moet hij een demon zijn geweest

Het doet er weinig toe of Isis of Ceres – de 'kabiria' – of de kabiren de mensen de landbouw hebben geleerd; maar het is heel belangrijk om te voorkomen dat fanatici alle feiten in de geschiedenis en de legende monopoliseren, en hun verdraaiingen van de waarheid, de geschiedenis, en de legende aan één mens toeschrijven. Óf Noach is evenals de anderen een *mythe*, óf hij is iemand van wie de legende gebaseerd was op de kabirische of titanische overlevering, zoals die in Samothrake werd onderwezen; noch de jood noch de christen heeft daarom het recht het monopolie op hem op te eisen. Als Noach, zoals Faber ten koste van veel studie en onderzoek probeerde aan te tonen, een Atlantiër en een titan is, en zijn gezin de kabiren of vrome titanen, enz., zijn – dan stort de bijbelse chronologie door haar eigen gewicht in elkaar, en daarmee ook alle aartsvaders – de antediluviale en vóór-Atlantische titanen. Zoals nu is ontdekt en bewezen, is Kaïn Mars, de god van *kracht en voortplantin*g, en van het eerste (seksuele) bloedvergieten.[2] Tubal-Kaïn is een kabir, 'een leermeester van iedereen die brons en ijzer bewerkt'; of – als men hieraan de voorkeur geeft – hij is één met Hēphaistos of Vulcanus; Jabal is ontleend aan de kabiren – leermeesters in de landbouw, 'zij

---

[1] Zie voor verdere details over de Satan-mythe afdeling 2 van dit deel, over symboliek.

[2] Zoals hij ook Vulcanus of Vul-kaïn is, de grootste god bij de latere Egyptenaren, en de grootste kabir. De god van de *tijd* was Khiyun in Egypte, of Saturnus, of Seth, en Khiyun is dezelfde als Kaïn.

die vee hebben', en Jubal is 'de vader van iedereen die de lier bespeelt' (*Gen*. 4:21), hij of *zij* die de *lier* voor Kronos maakten, en de drietand voor Poseidōn.[1]

De geschiedenis of de 'fabels' over de mysterieuze Telchinen – fabels (391)
die alle een echo zijn van de archaïsche gebeurtenissen van onze esoterische leringen – verschaffen ons een sleutel tot de oorsprong van de stamboom van Kaïn (*Genesis*, hfst. 4 en 5); ze geven de reden waarom de roomskatholieke kerk 'het vervloekte bloed' van Kaïn en Cham vereenzelvigt met tovenarij, en het verantwoordelijk stelt voor de zondvloed. Waren niet de Telchinen – zo redeneert men – de mysterieuze ijzerbewerkers van Rhodos; degenen die de eersten waren om beelden voor de goden op te richten, ze van wapens te voorzien, en de mensen magie te leren? En werden ze niet op bevel van Zeus door een zondvloed vernietigd, zoals de Kaïnieten op last van Jehovah?

De Telchinen zijn eenvoudig de kabiren en de titanen in een andere vorm. Ze zijn ook de Atlantiërs. 'Evenals Lemnos en Samothrake', zegt Decharme, 'is Rhodos, de geboorteplaats van de Telchinen, een eiland van vulkanische oorsprong.'[2] De overleveringen zeggen dat het eiland Rhodos plotseling uit de zeeën tevoorschijn kwam, nadat het eerder door de oceaan was verzwolgen. Evenals Samothrake (van de kabiren) is het in de herinnering van de mensen verbonden met de legenden over de zondvloed. Omdat over dit onderwerp genoeg is gezegd, kunnen we het nu laten rusten.

Maar we kunnen hieraan een paar woorden toevoegen over Noach, de joodse vertegenwoordiger van bijna elke heidense god in een of andere gedaante. De hymnen van Homerus bevatten in dichterlijke vorm alle latere mythen over de aartsvaders, die allemaal siderische, kosmische, en numerieke symbolen en tekens zijn. De poging om de twee stambomen – die van Seth en van Kaïn[3] – van elkaar te scheiden, en ook de even vruchteloze

---

[1] Paul Decharme, *Mythology de la Grèce antique*, 1886, blz. 272-3&vn. Zie Strabo, *Geografie*, 14:2:7, die ze met de cyclopen vergelijkt; ook Callimachus, *In Delum*, 31, en Statius P. Pupinius, *Silvarum Libri V*, 4:6:47, en *Thebaidos Libri XII*, 2:74.

[2] Decharme, *Op.cit.*, blz. 271.

[3] Niets kon onhandiger en kinderachtiger zijn dan deze vruchteloze poging de stambomen van Kaïn en van Seth van elkaar los te koppelen, of de overeenkomst van namen onder een verschillende spelling te verbergen. Zo heeft Kaïn een zoon HENOCH, en ook Seth heeft een zoon HENOCH (Enos, Ch'anoch, Chanoch – men kan doen wat men wil met Hebreeuwse namen zonder klinkers). In de lijn van Kaïn verwekt Henoch IRAD, Irad MECHUJAEL, de laatste METHUSAEL, en Methusael Lamech. In de lijn van Seth verwekt Henoch Kenan, en deze MAHALEËL (een variatie op Mechujael), die JARAD (of Irad) verwekt; Jarad verwekt HENOCH (nummer 3), die Methusalem voortbrengt (van Methusael), en Lamech besluit de lijst. Ze zijn allemaal (kabbalistische) symbolen van zonne- en maanjaren, van sterrenkundige perioden, en van fysiologische (fallische) functies, evenals in elk ander heidens symbolisch geloof. Dit is door een aantal schrijvers bewezen.

poging hen voor te stellen als *werkelijke historische* mensen, heeft alleen maar geleid tot nog serieuzer onderzoek naar de geschiedenis van het verleden, en tot ontdekkingen die de veronderstelde *openbaring* blijvend hebben beschadigd. Bijvoorbeeld, toen was vastgesteld dat Noach en Melchizedek identiek zijn, werd daarmee eveneens bewezen dat Melchizedek, of vader Tsaddik, identiek is met Kronos-Saturnus.

Dat dit zo is, kan gemakkelijk worden aangetoond. Het wordt door geen enkele christelijke schrijver ontkend. Bryant is het eens met al diegenen die
(392) van mening zijn dat Sydic, of Tsaddik, de aartsvader Noach (en ook Melchizedek) was; en dat de naam waarmee hij wordt aangeduid, Sadic, overeenkomt met het karakter dat hem in *Genesis* 6:9 wordt gegeven. 'Hij was צדיק, Tsaddik, een RECHTVAARDIG man, en in zijn tijd volmaakt. Alle wetenschappen en nuttige vaardigheden werden aan hem toegeschreven, en door zijn zonen overgedragen aan het nageslacht.'[1]

Sanchoniathon heeft de wereld meegedeeld dat de kabiren de zonen van Sydic of Zedek (Melchizedek) waren. Deze informatie zou, omdat ze via Eusebius[2] tot ons is gekomen, met enige achterdocht kunnen worden bekeken, omdat het meer dan waarschijnlijk is dat hij de boeken van Sanchoniathon op dezelfde manier heeft behandeld als de synchronistische lijsten van Manetho. Maar laten we ervan uitgaan dat de identificatie van Sydic, Kronos, of Saturnus met Noach en Melchizedek, op een van de vrome hypothesen van Eusebius gebaseerd is. Laten we haar als zodanig aanvaarden, samen met de omschrijving van Noach als een *rechtvaardig man*, en zijn veronderstelde dubbelganger, de mysterieuze Melchizedek, koning van Salem, en priester van de allerhoogste god, in 'zijn eigen categorie'[3]; en laten we ten slotte, na te hebben gezien wat ze uit een spiritueel, sterrenkundig, psychisch en kosmisch oogpunt waren, nu nagaan wat ze *volgens de rabbi's* en de KABBALA werden.

Als Skinner over Adam, Kaïn, Mars, enz., spreekt als *personificaties*, verkondigt hij in zijn kabbalistische onderzoek onze eigen esoterische leringen. Zo zegt hij:

> Mars was de heer van *geboorte* en van *dood*, van *voortbrenging* en van *vernietiging*, van *ploegen*, van *bouwen*, van *beeldhouwen* of steenhouwen, van *bouwkunst* . . . kortom van alle . . . KUNSTEN. Hij was het *oorspronkelijke beginsel* dat zich splitste in *twee tegengestelden voor de voortbrenging*. Ook in de astronomie[4] nam

---

[1] Jacob Bryant, *A New System, etc*., 1807, deel 3, blz. 343.

[2] *Praeparatio evangelica*, 1:10.

[3] Zie *Hebreeën* 5:6 en 7:1ev.

[4] De naam van Mars was in het Aeolisch Ἄρευς, en in het Grieks Ares, Ἄρης; met de etymologie van die naam hebben filologen en indologen, Grieks- en Sanskrietkenners zich tot op heden vergeefs beziggehouden. Max Müller verbindt beide namen Mars en Ares

hij de geboorteplaats van de dag en het jaar in, de plaats van het *toenemen van zijn kracht*, Ram, en eveneens de plaats van zijn dood, Schorpioen. Hij was heer van het huis van Venus, en van dat van de Schorpioen. Als *geboorte* was hij het *goede*; als de *dood* het *kwade*. Als het *goede* was hij het *licht*, als het *kwade* was hij de *nacht*. Als het *goede* was hij de *man*; als het *kwade*, de *vrouw*. Hij stond op de kardinale punten, en als Kaïn of Vulcanus[1], of pater Sadic, of Melchizedek, was hij de heer van de ecliptica, of van het *evenwicht*, of de *lijn van de vereffening*, en (393)
daarom was hij de RECHTVAARDIGE. De Ouden namen aan dat er zeven planeten, of grote goden, waren, die voortkwamen uit acht, en pater Sadic, de *rechtvaardige* of *rechtschapene*, was heer van de achtste, die Mater Terra was.[2]

Dit maakt hun functies na hun degradatie duidelijk genoeg, en stelt hun identiteit vast.

Nu is aangetoond dat de zondvloed *van Noach*, zoals deze naar de letter en binnen het tijdperk van de bijbelse chronologie wordt omschreven, nooit heeft bestaan, moet de vrome maar heel willekeurige veronderstelling van bisschop Cumberland die zondvloed maar naar het land van de verbeelding volgen. Het lijkt voor een onpartijdige waarnemer nogal fantasievol om te vernemen dat:

> er twee verschillende rassen van kabiren waren, waarvan het eerste bestaat uit Cham en Mizraïm, van wie hij [Cumberland] denkt dat ze Jupiter en Dionysos van Mnaseas zijn, en het tweede uit de kinderen van Shem, de kabiren van Sanchoniathon, terwijl hun vader Sydyk dus de Shem uit de Schrift is.[3]

De kabiren, 'de machtigen', zijn gelijk aan onze oorspronkelijke dhyānichohans, aan de lichamelijke en onlichamelijke pitri's, en aan alle heersers en leermeesters van de oorspronkelijke rassen, die worden aangeduid als de goden en koningen van de goddelijke dynastieën.

---

vreemd genoeg met de Sanskrietwortel *mar*, waarvan hij ze afleidt, en waarvan volgens hem de naam maruts (de stormgoden) komt. Welcker geeft echter een betere etymologie (zie *Griechische Götterlehre*, deel 1, blz. 415). Hoe dan ook, etymologieën van wortels en woorden alleen zullen nooit de volledige esoterische betekenis opleveren, hoewel ze tot nuttige vermoedens kunnen leiden.

[1] Dezelfde schrijver zegt: 'De naam Vulcain komt zelf in de tekst (*Genesis* 4:5) voor, want deze begint met V'elcain of V'ulcain, overeenkomstig de verdiepte *u*-klank van de letter *vau*. Buiten zijn onmiddellijke context kan men deze lezen als 'en de god Kaïn', of Vulcain. Als er nog meer bevestiging nodig is van het Kaïn-Vulcain denkbeeld, dan zegt Fürst: 'קין, *Kaïn, de ijzeren punt van een lans, een smid* (grofsmid), uitvinder van scherpe ijzeren werktuigen en smeedwerk' (Skinner, *The Source of Measures*, blz. 278).

[2] J. Ralston Skinner, *The Source of Measures*, 1875, blz. 186.

[3] Richard Cumberland, *Origines gentium antiquissimae*, 'appendix de cabiris', blz. 357, 364 en 376; geciteerd in Faber, *Dissertation, etc.*, deel 1, blz. 8.

De oudste Perzische overleveringen over de polaire en de verzonken continenten

De legenden konden de feiten niet zodanig verminken dat hun vorm onherkenbaar werd. Tussen de overleveringen van enerzijds Egypte en Griekenland, en anderzijds Perzië – een land dat voortdurend met de eerstgenoemde in oorlog was – is de overeenkomst van personen en getallen te groot om dit aan simpel toeval te kunnen toeschrijven. Bailly heeft dit afdoende bewezen. Laten we hierbij een ogenblik stilstaan om deze overleveringen uit alle beschikbare bronnen te onderzoeken, om die van de magiërs beter te kunnen vergelijken met de zogenaamde Griekse 'fabels'.

Die legenden zijn nu overgegaan in de volksverhalen, de folklore van Perzië, zoals veel echte ficties hun weg naar onze wereldgeschiedenis hebben gevonden. De verhalen over koning Arthur en zijn ridders van de ronde tafel zijn ook naar alle schijn sprookjes; toch zijn ze gebaseerd op feiten, en behoren tot de geschiedenis van Engeland. Waarom zou dan de folklore van Iran geen deel uitmaken van de geschiedenis en de prehistorische gebeurtenissen in Atlantis? Die folklore zegt het volgende:

(394) Vóór de schepping van Adam leefden er twee rassen op aarde en volgden elkaar op; de daēva's die 7000 jaar regeerden, en de peri's (izeds) die er maar 2000 regeerden, nog tijdens het bestaan van eerstgenoemden. De daēva's waren reuzen, sterk en slecht; de peri's waren kleiner van gestalte, maar wijzer en goedaardiger.

Hierin herkennen we de Atlantische reuzen en de Indo-Europeanen, of de rākshasa's van het *Rāmāyaṇa* en de kinderen van Bhāratavarsha, of India; de mensen van vóór en na de zondvloed van de *Bijbel*.

Gyan (of beter gezegd jñāna, ware of occulte wijsheid en kennis), ook Gian-ben-Gian (of wijsheid, zoon van wijsheid) genoemd, was de koning van de peri's[1]. Hij had een schild dat even beroemd was als dat van Achilles, maar in plaats dat het dienst deed tegen de vijand in de oorlog, diende het als bescherming tegen zwarte magie, de *tovenarij* van de daēva's. Gian-ben-Gian had 2000 jaar geregeerd, toen God aan Iblis, de duivel, toestond de daēva's te verslaan en ze naar de andere kant van de wereld te verjagen. Zelfs het magische schild dat – gemaakt volgens de beginselen van de astrologie – betoveringen en bezweringen tenietdeed, was niet opgewassen tegen Iblis, die een werktuig van het lot (of karma) was.[2] Ze hadden in hun

---

[1] Sommigen leiden het woord af van *paras*, waaruit pars, Perzië, Pers ontstonden; maar het kan evengoed zijn afgeleid van pitaras of pitri's, de hindoevoorouders van het vijfde ras – de vaders van wijsheid of de zonen van 'wil en yoga' – die pitaras werden genoemd, evenals de goddelijke pitaras van het eerste ras.

[2] Zie voor deze overleveringen de *Collection of Persian Legends*, in het Russisch,

laatste grote stad, Khanoom genaamd, tien koningen, en identificeerden de tiende, Kaimurath, met de Hebreeuwse Adam. Deze koningen stemmen overeen met de tien antediluviale geslachten van koningen, zoals Berosus die geeft.

Hoe verminkt die legenden nu ook blijken te zijn, men moet ze wel in verband brengen met de Chaldeeuwse, Egyptische, Griekse, en zelfs de Hebreeuwse overleveringen. In laatstgenoemde, die het in haar exclusiviteit beneden zich acht te spreken over pre-adamitische volkeren, is het bestaan daarvan toch duidelijk af te leiden, want ze zendt Kaïn – *een van de enige twee op aarde levende mannen* – naar het land Nod, waar hij huwt en een stad bouwt.[1]

Wanneer we de 9000 jaar die in de Perzische verhalen worden genoemd, vergelijken met de 9000 jaar die volgens Plato waren verlopen sinds het verzinken van het laatste deel van Atlantis, dan komt er een heel vreemd feit aan het licht. Bailly heeft het opgemerkt maar door zijn interpretaties verdraaid. De geheime leer kan aan de getallen hun ware betekenis teruggeven. 'In de eerste plaats', lezen we in *Kritias*, 'moet men bedenken dat er 9000 jaar zijn verstreken *sinds de oorlog van de volkeren* uitbrak tussen de mensen die buiten de zuilen van Hercules woonden en alle mensen die erbinnen woonden.'[2]

In de *Timaeus* zegt Plato hetzelfde.[3] De geheime leer verklaart dat de (395)
meeste latere eiland-Atlantiërs omkwamen in de tijd tussen 850.000 en 700.000 jaar geleden, en dat er al 200.000 jaar Indo-Europeanen waren toen het eerste grote 'eiland' of continent verzonk. Het lijkt dus alsof er nauwelijks enige overeenstemming tussen de getallen bestaat. Maar dat is in feite wel zo. Omdat Plato een ingewijde was, moest hij de versluierde taal van het heiligdom gebruiken, en dat gold ook voor de magiërs van Chaldea en Perzië; door hun exoterische onthullingen waren de Perzische legenden bewaard gebleven en aan het nageslacht doorgegeven. Zo spreken de Hebreeën over een week van 'zeven dagen', en over 'een week van jaren' waarbij elke dag ervan 360 zonnejaren voorstelt, en de hele 'week' in feite 2520 jaar is. Ze hadden een sabbat-week, een sabbat-jaar, enz.; en hun sabbat duurde soms 24 uur en soms 24.000 jaar in de geheime berekeningen van hun sods. Wij van deze tijd noemen honderd jaar *een eeuw*. De tijdge-

---

Georgisch, Armeens en Perzisch; B. d'Herbelot, *Bibliothèque Orientale*, 1776, blz. 298ev; en J.B.B. d'Anville, *Géographie ancienne et abrégée*, 1768, deel 2, blz. 267ev. Wat over honderden boeken in Europese en Aziatische talen en in mondelinge overleveringen verspreid is, vatten we hier kort samen.

[1] *Genesis* 4:16.

[2] *Kritias*, 108e.

[3] *Timaeus*, 23e.

noten van Plato, in ieder geval de ingewijde schrijvers, bedoelden met een millennium niet duizend, maar 100.000 jaar; de hindoes, die onafhankelijker waren dan wie ook, hebben hun chronologie nooit verborgen. Zo zullen de ingewijden, als ze 9000 jaar zeggen, dit opvatten als 900.000 jaar, en gedurende die tijd – d.w.z. vanaf het eerste verschijnen van het Indo-Europese ras, toen de pliocene gedeelten van het eens grote Atlantis geleidelijk begonnen te verzinken[1] en andere continenten aan de oppervlakte begonnen te verschijnen, tot het uiteindelijke verdwijnen van het kleine eiland van Plato – hadden de Indo-Europese rassen nooit opgehouden te strijden tegen de afstammelingen van de eerste reuzenrassen. Deze oorlog duurde bijna tot het einde van het tijdperk dat aan het kaliyuga voorafging, en was de Mahābhārata-oorlog die in de Indiase geschiedenis overbekend is. Zo'n vermenging van gebeurtenissen en tijdvakken, en het terugbrengen van honderdduizenden tot duizenden jaren, is niet in strijd met het aantal jaren dat, volgens de verklaring van de Egyptische priesters aan Solōn, was verstreken sinds de vernietiging van het laatste gedeelte van Atlantis. Die 9000 jaar was het juiste aantal. Laatstgenoemde gebeurtenis is nooit geheimgehouden, en was alleen uit de herinnering van de Grieken verdwenen. De Egyptenaren hadden *volledige* verslagen, want ze waren geïsoleerd; omdat ze omringd waren door zee en woestijn, waren ze tot een paar duizend jaar vóór onze tijdrekening door andere volkeren met rust gelaten.

De geschiedenis vangt voor het eerst een glimp op van Egypte en zijn grote mysteriën door Herodotus, als we de *Bijbel* en zijn vreemde chronologie buiten beschouwing laten.[2] En hoe weinig Herodotus *mocht* zeggen,
(396) erkent hij zelf als hij spreekt over een mysterieuze graftombe van een ingewijde in Saïs, in het heilige gebied van Minerva. Daar, zegt hij,

> achter de kapel . . . is het graf van iemand *van wie het naar mijn mening oneerbiedig zou zijn de naam te onthullen*. . . . Binnen de omheining staan grote obelisken, en vlakbij is een *meer* omringd door een stenen muur in de vorm *van een cirkel*. Op dit meer worden 's nachts de avonturen van die persoon opgevoerd, die *mysteriën* worden genoemd: over deze zaken *moet ik* echter, hoewel ik nauwkeurig op de hoogte ben van de bijzonderheden ervan, *een discreet stilzwijgen bewaren*.[3]

Anderzijds is het goed te weten dat bij de Ouden geen geheim zo goed

---

[1] Het *grootste deel* van het continent verging in het mioceen, zoals al is gezegd.

[2] Sinds Bede zijn alle chronologen van de kerk het onderling oneens geweest, en hebben ze elkaar tegengesproken. 'De chronologie van de Hebreeuwse teksten is sterk veranderd, vooral wat betreft het interval direct na de zondvloed', zegt William Whiston (*Essay Towards Restoring . . . the Old Testament*, 1772, blz. 20).

[3] *Historiën*, 2:170-1.

werd bewaard en zo heilig was als dat van hun cyclussen en berekeningen. Vanaf de Egyptenaren tot de joden beschouwde men het als de grootste zonde om iets openbaar te maken dat behoorde tot de juiste tijdmeting. Tantalus werd in de hellegebieden geworpen omdat hij de *geheimen van de goden* had onthuld; de bewaarders van de heilige sibillijnse boeken werden met de doodstraf bedreigd als ze een woord ervan bekend zouden maken. In elke tempel waren Sigalions (afbeeldingen van Harpokratēs) – vooral in die van Isis en Serapis – die een vinger tegen de lippen drukten; terwijl de Hebreeën leerden dat het onthullen van de geheimen van de kabbala na inwijding in de rabbijnse mysteriën, gelijkstond met het eten van de vrucht van de boom van kennis – hierop stond de doodstraf.[1]

En toch hebben wij Europeanen de exoterische chronologie van de joden overgenomen! Geen wonder dat deze vanaf dat moment al onze opvattingen over wetenschap en de duur van de dingen heeft beïnvloed en gekleurd!

De Perzische overleveringen staan vol verhalen over twee volkeren of rassen, die volgens sommigen nu volledig zijn uitgestorven, terwijl ze alleen van gedaante zijn veranderd. Ze spreken steeds over en geven beschrijvingen van de bergen van Kaf (Kafaristan?), die een galerij bevatten die door de reus Argenk is gebouwd, waarin de beelden van de vroegere mensen in al hun vormen worden bewaard. Ze noemen ze Sulaymans (Salomo's), of de wijze koningen van het Oosten, en tellen 72 koningen met die naam.[2] Drie van hen regeerden elk 1000 jaar.[3]

Siamek, de geliefde zoon van Kaimurath (Adam), hun eerste koning, werd door zijn reuzenbroer gedood. De vader liet een eeuwig brandend vuur onderhouden op het graf dat zijn as bevatte; vandaar de oorsprong van vuuraanbidding, zoals sommige oriëntalisten denken.

Toen kwam Hoshang, de voorzichtige en wijze. Zijn dynastie ontdekte opnieuw de metalen en de edelstenen, die door de daēva's of reuzen in de ingewanden van de aarde waren verborgen, en ook de bewerking van koper, en het graven van kanalen, en ze verbeterde de landbouw. Zoals zo vaak wordt ook aan Hoshang toegeschreven dat hij het boek getiteld *Eeuwige wijsheid* (Giavidan Khird) heeft geschreven, en zelfs dat hij de steden Luz, (397)
Babylon en Isfahan heeft gebouwd, hoewel die in feite pas eeuwen later werden gebouwd. Maar evenals het tegenwoordige Delhi op zes andere

---

[1] Vgl. E.V.H. Kenealy, *The Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes*, 1867, blz. 70.

[2] Vandaar koning Salomo, van wie buiten de *Bijbel* nergens sporen zijn te vinden. De beschrijvingen van zijn schitterende paleis en stad komen precies overeen met die van de Perzische verhalen, hoewel ze onbekend waren aan alle heidense reizigers, en zelfs aan Herodotus.

[3] B. d'Herbelot, *Bibliothèque Orientale*, 1776, blz. 801.

oudere steden is gebouwd, kunnen deze zojuist genoemde steden op fundamenten van andere steden van enorme ouderdom zijn gebouwd. De tijd waarin hij leefde, kan alleen uit een andere legende worden afgeleid.

In dezelfde overlevering wordt aan die wijze vorst toegeschreven dat hij tegen de reuzen oorlog heeft gevoerd op een paard met twaalf benen, dat zijn geboorte dankte aan de *liefde* tussen een krokodil en een vrouwtjesnijlpaard. Deze *twaalfvoeter* werd op het 'droge eiland' of nieuwe continent aangetroffen; er moest veel kracht en list worden aangewend om dit wonderbaarlijke dier te vangen, maar zodra Hoshang het had bestegen, versloeg hij elke vijand. Geen reus kon tegen zijn geweldige kracht standhouden. Niettemin werd deze koning der koningen gedood door een enorm rotsblok dat door de reuzen vanaf de grote bergen van Damavend op hem werd geworpen.[1]

Tahmurath is de derde koning van Perzië, de Joris van Iran, de ridder die de draak altijd overwint en doodt. Hij is de grote vijand van de daēva's, die in zijn tijd in de bergen van Kaf woonden, en nu en dan overvallen pleegden op de peri's. De oude Franse kronieken van de Perzische folklore noemen hem de Dev-bend, de overwinnaar van de reuzen. Aan hem wordt ook toegeschreven dat hij Babylon, Ninevé, Diyarbakir, enz., heeft gesticht. Evenals zijn voorvader Hoshang had ook Tahmurath (Taimuraz) zijn strijdros, maar veel zeldzamer en sneller – een vogel die Simurg Anka werd genoemd. Werkelijk een verbazingwekkende vogel, intelligent, een spreker van veel talen, en zelfs heel religieus. Wat zegt die Perzische feniks? Hij klaagt over zijn hoge leeftijd, want hij is cyclussen en nog eens cyclussen vóór de tijd van Adam (ook Kaimurath) geboren. Hij heeft lange tijdperken zien komen en gaan. Hij heeft het begin en het einde meegemaakt van 12 cyclussen van elk 7000 jaar, die esoterisch vermenigvuldigd ons weer 840.000 jaar opleveren.[2] Simurg is geboren tijdens de laatste zondvloed van de pre-Adamieten, zegt het 'verhaal van Simurg en de goede kalief'![3]

Wat zegt het *Boek van de getallen*? Esoterisch is Adam Rishon de maangeest (Jehovah in zekere zin, of de pitri's), en zijn drie zonen – Ka-yin, Chebel en Seth – stellen de drie rassen voor, zoals al werd uitgelegd. Noach-

---

[1] B. d'Herbelot, *Bibliothèque Orientale*, 1776, blz. 431. Zie ook Bailly, *Lettres sur l'Atlantide*, 1779, blz. 154-5.

[2] D'Herbelot, *Op.cit.*, blz. 857-8. Bedenk dat de rabbi's onderwijzen dat er zeven opeenvolgende vernieuwingen van de bol zullen zijn, dat elke daarvan 7000 jaar zal duren, zodat de totale duur 49.000 jaar is. (Zie het 'wiel' van rabbi Parcha; ook Kenealy, *The Apocalypse of Adam-Oannes*, blz. 176.) Dit heeft betrekking op 7 ronden, 7 wortelrassen, en onderrassen, de werkelijke occulte getallen, hoewel erg in de war gegooid.

[3] *Caherman-nameh.*

Xisuthrus stelt op zijn beurt (met de kosmogeologische sleutel) het derde ras gescheiden voor, en zijn drie zonen, de laatste drie rassen ervan; Cham symboliseert bovendien dat ras dat de 'naaktheid' van het ouderras en van de 'verstandelozen' onthulde, d.w.z. zondigde.

Tahmurath bezoekt op zijn gevleugelde ros (Ahriman) de bergen van (398)
Koh-Kaf of Kaph. Hij vindt daar de peri's die door de reuzen slecht worden behandeld, en doodt Argenk en de reus Demrusch. Dan bevrijdt hij de goede peri, Mergiana[1], die door Demrusch gevangen was gehouden, en brengt haar over naar het *droge* eiland, d.w.z. het nieuwe continent Europa[2]. Na hem kwam Jamshid, die Isthakr of Persepolis bouwt. Deze koning regeert 700 jaar, gelooft in zijn grote trots dat hij onsterfelijk is, en verlangt goddelijk eerbetoon. Het lot straft hem, hij zwerft 100 jaar lang in de wereld rond onder de naam Dhulkarnayn, 'de tweehoornige'[3]. Maar deze bijnaam houdt geen verband met de 'tweehoornige' heer met de gespleten hoef. De 'tweehoornige' is de bijnaam die in Azië – dat nog te onbeschaafd is om iets te weten over de eigenschappen van de duivel – wordt gegeven aan die overwinnaars die de wereld van het oosten tot het westen hebben onderworpen.

Dan komen de overweldiger Zohak, en Feridun, een van de Perzische helden die eerstgenoemde overwint en hem opsluit in de bergen van Damavend. Deze worden gevolgd door veel anderen tot aan Kaikobad, die een nieuwe dynastie stichtte.

Zo is de legendarische geschiedenis van Perzië, en we moeten die analyseren. Wat zijn om te beginnen de bergen van Kaf?

Wat hun geografische ligging ook is, of ze nu de Kaukasus of de Centraal-Aziatische bergen zijn, de legende plaatst de daēva's en de peri's voorbij deze bergen, ver naar het noorden; de peri's zijn de verre voorouders van de pārsī's of farsī's. De oosterse overlevering spreekt altijd over een onbekende sombere ijszee en over een duister gebied, waarin niettemin *de Gelukkige Eilanden* liggen, waarin vanaf het begin van het leven op aarde de *bron van het leven* opborrelt.[4] Maar de legende beweert bovendien dat een deel van het eerste *droge* eiland (continent), dat zich van het hoofdcontinent had losgemaakt, sinds die tijd is blijven bestaan, aan de andere

---

[1] Mergain, of Morgana, de fee-zuster van koning Arthur, blijkt dus van oosterse afkomst te zijn.

[2] D'Herbelot, *Op.cit.*, blz. 858. Waar we haar inderdaad vinden, in Groot-Brittannië, in het middeleeuwse verhaal van de ridders van de ronde tafel. Waarom zouden ze dezelfde namen hebben en beiden feeën zijn, als beide heldinnen niet dezelfde historische gebeurtenis symboliseren, die is omgevormd tot een legende?

[3] D'Herbelot, *Op.cit.*, blz. 367.

[4] D'Herbelot, *Op.cit.*, blz. 505; J.-S. Bailly, *Lettres sur l'Atlantide*, 1779, blz. 426.

kant van de bergen van Koh-Kaf, ‘de stenen gordel die de wereld omringt’. Een reis van zeven maanden zal degene die de ‘ring van Sulayman’ bezit bij die ‘bron’ brengen, als hij steeds in rechte lijn naar het noorden blijft gaan. Wanneer hij nu vanuit Perzië *recht naar het noorden* reist, zal hij langs de zestigste lengtegraad, vlak ten westen daarvan blijvend, op Nova Zembla uitkomen; en een reis vanuit de Kaukasus naar het eeuwige ijs voorbij de poolcirkel zou hem tussen de 60ste en de 45ste lengtegraad brengen, of tussen Nova Zembla en Spitsbergen. Dit natuurlijk alleen
(399) indien hij over het twaalfvoetige paard van Hoshang of de gevleugelde Simurg van Tahmurath (of Taimuraz) beschikt, om daarop de ijszee over te steken.[1]

Niettemin beweren de rondtrekkende zangers van Perzië en de Kaukasus tot op heden dat er ver voorbij de met sneeuw bedekte toppen van Kap, of Kaukasus, *een groot continent is dat nu voor iedereen verborgen is*. Verder zeggen ze dat het kan worden bereikt door iemand die de hulp weet in te roepen van de twaalfbenige nakomeling van de krokodil en het vrouwtjesnijlpaard, waarvan de benen naar wens *twaalf vleugels* worden;[2] of door iemand die het geduld heeft om te wachten op de welwillendheid van Simurg Anka, die beloofde dat ze, vóór ze sterft, het verborgen continent aan iedereen zal openbaren, en het opnieuw zichtbaar en gemakkelijk bereikbaar zal maken door middel van een brug, die de oceaan-daēva’s zullen bouwen tussen dat deel van het ‘droge eiland’ en de ervan gescheiden delen[3]. Dit slaat natuurlijk op het zevende ras, want Simurg is de manvantarische cyclus.

Het is heel opvallend dat Cosmas Indicopleustes, die in de 6de eeuw n.Chr. leefde, altijd heeft beweerd dat de mens werd geboren en eerst heeft geleefd in een land *aan de andere kant van de oceaan*, en dat aan hem in India door

---

[1] Nog steeds noemen de oorspronkelijke bewoners van de Kaukasus hun bergen de Kap-kaz, waarbij ze de medeklinker p gebruiken in plaats van de gebruikelijke v (Kavkaz of Kaukasus). Maar hun barden zeggen dat een snel paard zeven maanden nodig heeft om het ‘droge land’ voorbij Kaf te bereiken, als men in rechte lijn naar het noorden gaat zonder ooit van zijn weg af te wijken.

[2] Bailly dacht in dit paard een schip met twaalf riemen te moeten zien (Bailly, *Op.cit.*, blz. 427). De geheime leer zegt dat het vroege derde ras boten en vloten van lichte schepen bouwde, voordat het huizen bouwde. Maar het ‘paard’ heeft, hoewel het een dier uit een veel latere tijd is, niettemin een meer occulte oorspronkelijke betekenis. De krokodil en het nijlpaard werden, zowel bij de oude Egyptenaren als bij de Mexicanen, als heilig beschouwd en waren bij hen goddelijke symbolen. Poseidōn is bij Homerus de god van het paard, en neemt zelf die vorm aan om Ceres te behagen. Ariōn, hun nakomeling, is een van de aspecten van dat ‘paard’, dat een cyclus is.

[3] De afgescheiden delen moeten Noorwegen en andere landen in de buurt van de poolcirkel zijn.

een geleerde Chaldeeër een bewijs hiervoor was geleverd. Hij zegt:

De landen waarin we leven, worden omringd door de oceaan, maar aan de andere kant van die oceaan ligt een land dat de muren van de hemel aanraakt; en in dit land werd de mens geschapen en leefde hij in het paradijs. Tijdens de zondvloed werd Noach in zijn ark naar het land gevoerd waar zijn nageslacht nu woont. Het twaalfbenige paard van Hoshang werd aangetroffen op dat continent dat het *droge* eiland werd genoemd.[1]

De 'christelijke topografie' van Cosmas Indicopleustes en de verdiensten ervan zijn goed bekend; maar hier herhaalt de goede pater een universele overlevering, die nu bovendien door feiten wordt bevestigd. Elke noordpoolreiziger vermoedt een continent of een 'droog eiland' voorbij de lijn van het eeuwige ijs. Misschien zal de betekenis van de volgende passage uit een van de Toelichtingen nu duidelijker worden.

'*Bij het eerste begin van het* (menselijk) *leven was het enige droge land* (400)
aan het rechter uiteinde[2] *van de bol, waar deze* (de bol) *bewegingloos is*.[3] *De hele aarde was één uitgestrekte waterwoestijn, en de wateren waren lauw. . . . Daar werd de mens geboren op de zeven zones van het onsterfelijke, het onverwoestbare van het manvantara.*[4] *Daar was een eeuwige lente in de duisternis.* (Maar) *wat duisternis is voor de mens van vandaag, was licht voor de mens in zijn begintijd. Daar verbleven de goden, en daar heerst sindsdien fohat*[5]*. . . Daarom zeggen de wijze vaderen dat de mens in het hoofd van zijn moeder* (de aarde) *is geboren, en dat haar voeten aan*

---

[1] Bailly, *Op.cit.*, blz. 426-7. Zie Cosmas Indicopleustes, *Topographia Christiana*, in *Collectio Nova Patrum, etc*., deel 2, blz. 188; zie ook *Journal des Sçavans*, Suppl., 1707, blz. 18.

[2] De twee polen worden het rechter en het linker uiteinde van onze bol genoemd – het rechter is de noordpool – of het hoofd en de voeten van de aarde. Elke weldadige (astrale en kosmische) werking komt vanuit het noorden; elke dodelijke invloed van de zuidpool. Ze houden sterk verband met en beïnvloeden *de magie van de 'rechter'- en de 'linker'hand*.

[3] Hoe dichter men tot de polen nadert, hoe minder draaiing men voelt; aan de *polen* zelf wordt de dagelijkse rotatie helemaal geneutraliseerd. Vandaar de uitdrukking dat de bol 'bewegingloos' is.

[4] Het occultisme stelt dat het land of eiland dat de noordpool als een kap bekroont, het enige is dat tijdens het hele manvantara van onze 'ronde' blijft bestaan. Alle centrale continenten en landen zullen om de beurt en herhaaldelijk van de zeebodem oprijzen, maar dit land zal nooit veranderen.

[5] Bedenk dat de naam van fohat volgens de *Veda's* en de *Avesta* Apām-Napāt is. In de *Avesta* staat hij tussen de vuur-yazata's en de water-yazata's. De letterlijke betekenis is 'zoon van de wateren', maar deze 'wateren' zijn niet de vloeistof die we kennen, maar aether – de vurige wateren van de ruimte. Fohat is de 'zoon van de aether' in zijn hoogste aspect, ākāśa, de moeder-vader van de oorspronkelijke zeven, en van *geluid* of LOGOS. Fohat is het *licht* van laatstgenoemde. Zie deel 1.

het linker uiteinde de kwade winden voortbrachten (verwekten) *die uit de bek van de lagere draak waaien. . . . Tussen het eerste en het tweede* (ras) *werd het eeuwige centrale* (land) *verdeeld door het water van het leven*.'[1]

'*Het stroomt rond en bezielt haar lichaam* (van moeder aarde). *Aan het ene uiteinde ervan komt het uit haar hoofd; het wordt vuil bij haar voeten* (de zuidpool). *Het wordt gezuiverd* (bij zijn terugkeer) *naar haar hart – dat klopt onder de voet van de heilige Śambhala, die toen* (in het begin) *nog niet was geboren. Want in de gordel van de woonplaats van de mens* (de aarde) *liggen het leven en de gezondheid van alles wat leeft en ademt, verborgen.*[2] *Tijdens het eerste en het tweede* (ras) *was de gordel bedekt door de grote wateren.* (Maar) *de grote moeder verkeerde in barensnood onder de golven, en een nieuw land werd toegevoegd aan het eerste, dat onze wijzen het hoofddeksel* (de kap) *noemen. Haar barensnood was groter bij het*
(401) *derde* (ras)*, en haar middel en navel verschenen boven het water. Het was de gordel, de heilige Himavat, die zich rond de wereld uitstrekt.*[3] *Ze viel uiteen in de richting van de ondergaande zon, vanuit haar hals*[4] *naar beneden* (naar het zuidwesten)*, in vele landen en eilanden, maar het eeuwige land* (de kap) *brak niet in stukken. Droge landen bedekten het oppervlak van de stille wateren naar de vier zijden van de wereld. Deze gingen alle* (op hun

---

[1] Dit 'water' is het bloed of het levensfluïdum dat de aarde bezielt, die hier met een levend lichaam wordt vergeleken.

[2] De occulte leer bevestigt de volksoverlevering die zegt dat er in de ingewanden van de aarde en in de noordpool een bron van leven bestaat. Het is het bloed van de aarde, de elektromagnetische stroom die door alle aderen circuleert, en waarvan men zegt dat die is opgeslagen in de 'navel van de aarde'.

[3] Het occultisme wijst de Himālayaketen aan als die 'gordel', en beweert dat deze, onder of boven water, de aardbol omsluit. De *navel* ligt volgens de beschrijving in de richting van de ondergaande zon of ten westen van de Himavat, waarin de wortels van de Meru liggen, een berg die ten noorden van de Himālaya ligt. De Meru is *niet* 'de fabelachtige berg *in* de navel of het middelpunt van de aarde', maar de wortels en de grondslagen ervan liggen in die navel, hoewel de Meru zelf in het hoge noorden ligt. Dit verbindt hem met het 'centrale' land 'dat nooit vergaat', het land waarin 'de dag van de sterveling zes maanden duurt en zijn nacht eveneens zes maanden'. Zoals het *Vishṇu-Purāṇa* zegt: 'Voor het noorden van de Meru is het daarom altijd nacht tijdens de dag in *andere gebieden*; want de Meru ligt ten noorden van alle dvīpa's en varsha's' (eilanden en landen). (2:8; Wilson, deel 2, blz. 243vn.) De Meru ligt dus niet op de *Atlas*, zoals Wilford suggereert, en ook niet, zoals Wilson probeerde aan te tonen, 'absoluut in het middelpunt van de aardbol, omdat hij relatief gezien in het noorden ligt voor de bewoners van de verschillende delen van de aarde, voor wie allen het oosten de streek is waar de zon het eerst verschijnt' (blz. 244vn).

[4] Zelfs de Toelichtingen onthouden zich niet van oosterse beeldspraak. De bol wordt vergeleken met het lichaam van een vrouw, 'moeder aarde'. Vanuit haar hals naar beneden, betekent vanaf de binnenzee die nu achter de ondoordringbare ijsbarrière ligt. De aarde is, zoals Parāśara zegt, 'de moeder en voedster, die, samen met alle wezens en *hun* eigenschappen, alle werelden *omvat*' (*Vishṇu-Purāṇa*, 2:4; Wilson, deel 2, blz. 205-6&vn).

beurt) *ten onder. Toen verscheen de woonplaats van de verdorvenen* (Atlantis). *Het eeuwige land was nu verborgen, want de wateren verhardden* (bevroren) *onder de adem van haar neusgaten en de kwade winden uit de bek van de draak*', enz.

Hieruit blijkt dat Noord-Azië even oud is als het tweede ras. Men kan zelfs zeggen dat Azië even oud is als de mens omdat, om zo te zeggen, het *oer*-continent ervan al bestond sinds het eerste begin van menselijk leven; dat deel van de wereld dat nu bekendstaat als Azië is er pas in een later tijdperk van afgesneden, en wordt nu door de ijszee ervan gescheiden.

Als we de leer dus goed begrijpen, strekte het eerste continent dat ontstond zich als één ononderbroken korst uit over de hele noordpool en ligt het daar nog steeds – voorbij die binnenzee die *aan de weinige* poolreizigers die haar hebben waargenomen een onbereikbare *luchtspiegeling* toescheen.

Tijdens het tweede ras verrees er meer land van onder de wateren als een voortzetting van het 'hoofd' uit de hals. Als men op beide halfronden begint op de lijn boven het noordelijkste deel van Spitsbergen[1] op de Mercator-projectie, aan onze kant, omvatte het mogelijk aan de Amerikaanse (402)
kant de streken die nu worden ingenomen door de Baffinbaai en de naburige eilanden en voorgebergten. *Daar* reikte het in zuidelijke richting nauwelijks tot de 70ste breedtegraad; *hier* vormde het het hoefijzercontinent waarover de Toelichting spreekt; van de twee uiteinden daarvan omvatte het ene Groenland met een verlenging die de 50ste graad iets naar het zuidwesten kruiste, en het andere Kamtsjatka, terwijl de twee uiteinden werden verbonden door wat nu de noordelijke rand is van de kusten van Oost- en West-Siberië. Dit land viel uiteen en verdween. Tijdens het eerste gedeelte van het derde ras werd Lemurië gevormd (*zie eerder*). Toen dit op zijn beurt werd vernietigd, verscheen Atlantis.

---

[1] De stanza's geven deze streek een naam die in de Toelichting wordt vertaald door *een plaats zonder breedtegraad* (niraksha), de verblijfplaats van de goden. Zoals een scholiast in de *Sūrya-Siddhānta* zegt:

'Boven hen (de siddha's) staat de zon als hij zich in de dag- en nachteveningspunten bevindt; ze hebben geen equinoctiale schaduw en ook geen poolshoogte (akshonnati, vers 42). In beide richtingen van Meru staan twee poolsterren (dhruvatārā's) in het midden van de hemel; voor hen *die zich bevinden op plaatsen zonder breedtegraad* (niraksha), hebben beide hun plaats aan de horizon. Daarom is er [in dat land] geen poolshoogte, omdat de twee poolsterren aan de horizon staan; het aantal graden van de poolsafstand (lambaka) is 90; bij de Meru is de breedtegraad (aksha) eveneens 90.' (Vgl. Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 2, blz. 208.)

Westerse speculaties, gebaseerd op overleveringen van de Grieken en uit de *Purāṇa's*

Zo wordt het begrijpelijk dat Rudbeck, een Zweedse wetenschapper, zelfs op grond van de magere gegevens die de niet-ingewijde historicus ter beschikking stonden, ongeveer twee eeuwen geleden probeerde te bewijzen dat Zweden het Atlantis van Plato was. Hij dacht zelfs dat hij in de vorm van het oude Uppsala de ligging en de afmetingen van de hoofdstad van 'Atlantis' had gevonden, zoals die door de Griekse wijze worden gegeven. Zoals Bailly bewees, vergiste Rudbeck zich; maar dat gold nog meer voor Bailly. Want Zweden en Noorwegen hadden deel uitgemaakt van het oude Lemurië, en ook van Atlantis aan de Europese kant, zoals Oost- en West-Siberië en Kamtsjatka ertoe hadden behoord aan de Aziatische kant. Maar nogmaals, wanneer was dat? We kunnen dit alleen bij benadering achterhalen door de *Purāṇa's* te bestuderen, althans als we niets met de geheime leringen te maken willen hebben.

Driekwart eeuw zijn al verstreken sinds kapitein (nu kolonel) Wilford zijn fantasierijke theorie naar voren bracht dat de Britse eilanden het 'Witte Eiland' zouden zijn, het Atala uit de *Purāṇa's*. Dit was klinkklare onzin, want Atala is een van de zeven dvīpa's, of eilanden, die behoren tot de lagere loka's, een van de zeven gebieden van Pātāla (de tegenvoeters). Bovendien plaatsen de *Purāṇa's* het, zoals Wilford[1] aantoont, 'in de zevende zone of
(403) het zevende klimaat' – of beter gezegd in de zevende warmtezone, wat betekent tussen 24 en 28 graden noorderbreedte. Het moet dus op dezelfde breedte worden gezocht als de Kreeftskeerkring, terwijl Engeland tussen de 50ste en de 60ste breedtegraad ligt. Wilford noemt het Atala, Atlantis, het Witte Eiland. En de vijand ervan wordt de 'Witte Duivel', de *demon van de verschrikking*, genoemd. Want hij zegt:

> In hun verhalen [van de hindoes en de Perzen] gaat Cai-caus naar de berg *As-burj, aan de voet waarvan de zon ondergaat*, om de Div-Sefid, of Witte Duivel, de Tāra-daitya van de *Purāṇa's*, te bestrijden, die een verblijfplaats had op de *zevende trap* van de wereld, overeenkomend met de zevende zone van de boeddhisten, of met andere woorden het *Witte* Eiland.[2]

---

[1] Wilford maakt veel fouten. Hij vereenzelvigt bijvoorbeeld Śvetadvīpa (het Witte Eiland), het 'eiland in het noordelijke deel van Toyāmbhudi [de zoetwaterzee]', met Engeland, en probeert het vervolgens met Atala (een lager gebied) en Atlantis te identificeren. Het eerstgenoemde is *exoterisch* de verblijfplaats van Vishṇu, en Atala is een hel. Hij plaatst het ook in de Euxinus of de Ikshu (Zwarte) Zee, en schijnt het dan op een andere plaats te verbinden met Afrika en de Atlas.

[2] Francis Wilford, 'An essay on the Sacred Isles in the West', *Asiatic Researches*, deel 8, 1808, blz. 280.

Hier stonden de oriëntalisten voor het raadsel van de sfinx, en dat geldt nog steeds; de onjuiste oplossing daarvan zal hun gezag, zo niet hun persoon, voor altijd vernietigen in de ogen van elke hindoegeleerde, zelfs van diegenen die geen ingewijden zijn. Want er is geen enkele uitspraak in de *Purāṇa's* – op de tegenstrijdige details waarvan Wilford zijn speculaties baseerde – die niet verschillende betekenissen heeft, en die niet van toepassing is op zowel de fysieke als de metafysische werelden. Weliswaar deelden de oude hindoes het oppervlak van de bol geografisch in zeven zones, klimaten, en dvīpa's in, en allegorisch in zeven hellen en zeven hemelen, maar die maat van zeven had niet in beide gevallen betrekking op dezelfde gebieden. De noordpool, het land van de 'Meru', is de zevende afdeling, omdat ze overeenkomt met het zevende beginsel (of metafysisch het vierde) van de occulte berekening, want ze vertegenwoordigt het gebied van ātman, van zuivere ziel en spiritualiteit. Daarom noemt men Pushkara *de zevende zone*, of dvīpa, die in het *Vishṇu-* (en andere) *Purāṇa's* de Kshīra-oceaan, of melkoceaan, (het altijd bevroren witte gebied) omvat. En Pushkara met zijn twee varsha's ligt precies aan de voet van de Meru. Er wordt namelijk gezegd dat

> de twee landen ten noorden en ten zuiden van de Meru zijn *gevormd als een boog*, . . . [en dat] de ene helft van het aardoppervlak ten zuiden van de Meru ligt en de andere helft ten noorden van de Meru – *daar voorbij ligt de helft van Pushkara*.[1]

Geografisch is Pushkara dus Noord- en Zuid-Amerika; en *allegorisch* is het de verlenging van Jambudvīpa[2], in het midden waarvan de Meru staat, (404)
want het is het land dat wordt bewoond door wezens die 10.000 jaar leven, die vrij zijn van ziekte of zwakte; waar geen deugd of ondeugd, kasten of wetten zijn, want deze mensen zijn 'van dezelfde natuur als de goden'.[3] Wilford is geneigd de Meru te zien in de berg Atlas, en plaatst daar ook de loka-loka's. Men zegt ons echter dat Meru, die de svar-loka, de verblijfplaats van Brahmā, van Vishṇu, en de Olympus van de Indiase exoterische religies is, geografisch zo wordt beschreven: 'hij gaat door het midden van de aardbol en steekt aan twee kanten naar buiten'.[4] Aan het boveneinde ervan zijn

---

[1] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 2, blz. 75-6. Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, 2:4; Wilson, deel 2, blz. 201.

[2] Elke naam in de *Purāṇa's* moet ten minste vanuit twee gezichtspunten worden onderzocht – geografisch en metafysisch, in zijn allegorische toepassing. Bijv. Nīla, de (blauwe) berg die een van de begrenzingen ten noorden van de Meru is, moet men geografisch ook in een bergketen in Orissa zoeken, en eveneens in een berg die heel anders is dan de andere (in West-Afrika). Jambudvīpa is het rijk van Vishṇu – de wereld, die in de *Purāṇa's* wordt beperkt tot onze aardbol, het gebied dat *alleen* de Meru omvat, maar volgens een andere indeling omvat het Bhāratavarsha (India), het *beste* en mooiste deel ervan, zegt Parāśara. Hetzelfde geldt voor Pushkara en alle andere.

[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:4; Wilson, deel 2, blz. 201-2.

[4] *Sūrya-Siddhānta*, vert. Ebenezer Burgess & W.D. Whitney, *Journal of the American*

de goden, bij de onderkant (of de zuidpool) is het verblijf van de demonen (hellen). Hoe kan de Meru dan de berg Atlas zijn? Afgezien daarvan kan Tāradaitya, een demon, niet in de zevende zone worden geplaatst als laatstgenoemde wordt vereenzelvigd met het 'Witte' Eiland, dat Śvetadvīpa is, om redenen die in de voetnoot worden gegeven.

Wilford beschuldigt de hedendaagse brahmanen ervan 'ze [de eilanden en landen] alle door elkaar te hebben gegooid'; maar *hij* gooide ze nog veel meer door elkaar. Hij gelooft dat, omdat het *Brahmāṇḍa-* en het *Vāyu-Purāṇa* het oude continent in zeven dvīpa's verdelen, die zoals men zegt omringd zijn door een uitgestrekte oceaan, waarachter de gebieden en bergen van Atala liggen, 'de Grieken hoogstwaarschijnlijk daaraan hun denkbeeld hebben ontleend over Atlantis dat, na eenmaal te zijn ontdekt, niet kon worden teruggevonden, en daarom volgens hen door een natuurramp was vernietigd'.[1]

Omdat we het moeilijk vinden te geloven dat de Egyptische priesters, Plato, en zelfs Homerus, allen hun denkbeelden over Atlantis hadden gebaseerd op Atala – een lager gebied, gelegen aan de zuidpool – houden we ons liever aan de uiteenzettingen die in de geheime boeken worden gegeven. We geloven in de zeven 'continenten', waarvan er vier hun tijd al hebben gehad, het vijfde nog bestaat, en twee in de toekomst zullen verschijnen. We geloven dat elk hiervan niet precies een continent in de moderne betekenis van het woord is, maar dat elke naam, van Jambu tot Pushkara,[2] betrekking heeft op de geografische namen gegeven aan: (1) de droge landen die het oppervlak van de hele aarde tijdens de periode van een wortelras in het algemeen bedekken; (2) wat hiervan overbleef na een geologisch (ras)-pralaya, bijvoorbeeld in het geval van 'Jambu'; (3) die streken die na de toekomstige rampen zullen opgaan in de formatie van de nieuwe *mondiale* 'continenten', schiereilanden, of dvīpa's[3] – want elk continent is in zekere zin een groter of kleiner gebied van droog land, omringd door water.
(405) Zodat er voor wie de sleutel bezit in feite geen onduidelijkheid is, hoe verwarrend de naamgeving ervan voor een niet-ingewijde ook is.

We denken dus te *weten* dat, hoewel twee van de purāṇische 'eilanden' – het *zesde* en *zevende* 'continent' – nog moeten komen, er toch landen *waren*, of *zijn*, die zullen opgaan in de samenstelling van de toekomstige

---

Oriental Society, deel 6, 1860, hfst. 12, vers 34, blz. 390.

[1] Francis Wilford, 'On Egypt and the Nile', *Asiatic Researches*, deel 3, 1799, blz. 300.

[2] Jambu, Plaksha, Śālmali, Kuśa, Krauñcha, Śāka, en Pushkara. Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, 2:2; Wilson, deel 2, blz. 109.

[3] Zoals Śāka en Pushkara, die nog niet bestaan, maar waarin sommige delen van Amerika, Afrika en Centraal-Azië met het Gobi-gebied zullen worden opgenomen. Bedenk dat upadvīpa's 'oer'eilanden betekent, of het droge land in het algemeen.

droge landen, van nieuwe aarden waarvan het geografische uiterlijk volkomen zal zijn veranderd, evenals het geval was met die uit het verleden. Daarom vinden we in de *Purāṇa's* dat Śākadvīpa een continent is (of zal zijn), en dat Śaṅkhadvīpa, zoals het *Vāyu-Purāṇa* zegt, slechts 'een klein eiland' is, een van de negen afdelingen (waaraan het *Vāyu* nog zes toevoegt) van Bhāratavarsha. Omdat Śaṅkhadvīpa werd bevolkt door 'mlechchha's [onreine vreemdelingen], die hindoegoden vereerden', werden ze met India in verband gebracht.[1] Dit geeft een verklaring voor het feit dat Śaṅkhāsura, koning van een deel van Śaṅkhadvīpa, door Krishṇa werd gedood; de koning die in het paleis woonde 'dat een oceaanschelp was, en van wie de onderdanen ook in schelpen woonden', zegt Wilford.[2]

Aan de oevers van de Nijl[3] [?] werd geregeld gestreden tussen de devatā's [goddelijke wezens, halfgoden] en de daitya's [reuzen]; maar omdat laatstgenoemde stam de overwinning had behaald, deed hun koning, Śaṅkhāsura, die in de oceaan woonde, vaak invallen in het land, meestal 's nachts.[4]

Deze veldslagen vonden niet aan de oevers van de *Nijl* plaats, maar aan de kust van West-Afrika, ten zuiden van het huidige Marokko. Er was een tijd toen de hele Saharawoestijn een zee was; daarna werd ze vasteland, even vruchtbaar als de Delta, en vervolgens, maar pas na nog een tijdelijke overstroming, werd ze een woestijn die leek op die andere wildernis, de Shamo- of Gobiwoestijn. Dit blijkt uit de purāṇische overlevering, want op dezelfde bladzijde die hierboven werd geciteerd, staat:

Het volk bevond zich tussen twee vuren; want terwijl Śaṅkhāsura de ene kant van het vasteland verwoestte, teisterde Krauñcha (of Cracacha), koning van Krauñchadvīpa, de andere kant; beide legers . . . *veranderden zo dit heel vruchtbare gebied in een onherbergzame woestijn*.[5]

Het staat vast dat niet alleen het laatste eiland van Atlantis, waarover door Plato werd gesproken, aan Europa is voorafgegaan, maar ook een groot continent, dat eerst in tweeën en later in zeven schiereilanden en eilanden (dvīpa's genoemd) uiteenviel. Het besloeg alle Noord- en Zuid-Atlantische gebieden, delen van de noordelijke en de zuidelijke Grote Oceaan, en omvatte zelfs eilanden in de Indische Oceaan (overblijfselen van Lemurië). Deze bewering wordt bevestigd in de Indiase *Purāṇa's*, door Griekse schrijvers, en in Aziatische, Perzische, en islamitische overleveringen. Wilford,

---

[1] Ze werden demonen, asura's, reuzen, en monsters genoemd, op grond van hun slechtheid; en daarom werd hun land vergeleken met Atala – een hel.

[2] Wilford, 'On Egypt and the Nile', *Asiatic Researches*, deel 3, 1799, blz. 346.

[3] Beslist niet aan de rivier de Nijl, maar bij de Nīla-bergen van de Atlasketen.

[4] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 2, blz. 68. Vgl. Wilford, *Op.cit*., blz. 325.

[5] Wilford, *Op.cit*., blz. 325-6.

die de legenden van de hindoes en de moslims hopeloos verwart, toont dit
(406) niettemin duidelijk aan.[1] En zijn feiten en citaten uit de *Purāṇa's* geven het rechtstreekse en doorslaggevende bewijs dat de Indo-Europese hindoes en andere oude volkeren eerder de zee bevoeren dan de Feniciërs, van wie nu wordt aangenomen dat ze de eerste zeelieden zijn geweest die in post-diluviale tijden verschenen. In *Asiatic Researches* wordt gezegd:

In hun nood hieven de weinige overlevende volkeren [in de oorlog tussen devatā's en daitya's] hun handen op tot Bhagavān: 'Laat hij die ons kan bevrijden . . . onze koning zijn'; ze gebruikten daarbij het woord I'T [een *magisch* woord dat Wilford kennelijk niet begreep], dat door het hele land weerklonk.[2]

Dan komt er een hevige storm, het water van de Kali komt op vreemde manier in beroering, 'toen er uit de golven . . . een man verscheen, die later I'T werd genoemd, aan het hoofd van een groot leger, die zei: abhayam, 'geen angst'' . . . en de vijand uiteendreef. Wilford verklaart:

De koning I'T is een ondergeschikte incarnatie van Mrira [Mriḍa, waarschijnlijk een vorm van Rudra?], die vrede en welvaart herstelde in heel Śaṅkhadvīpa, in Barbaradeśa, Misrasthān, en Arvasthān, of Arabië.[3]

Als de *Purāṇa's* van de hindoes een beschrijving geven van oorlogen op continenten en eilanden die voorbij West-Afrika in de Atlantische Oceaan liggen, als hun schrijvers spreken over Barbara's en andere volkeren zoals de Arabieren – schrijvers die, zover we weten, in de tijd van de Fenicische zeevaart nooit de zee hebben bevaren, of de kālapāni (de zwarte wateren van de oceaan) zijn overgestoken – dan moeten hun *Purāṇa's* ouder zijn dan die Feniciërs (die men tussen 3000 en 2000 v.Chr. plaatst). In elk geval moeten die overleveringen ouder zijn geweest[4], want, zoals een adept schrijft:

In de hierboven genoemde verhalen spreken de hindoes over dit eiland als een

---

[1] Zie deel 8, 10 en 11 van *Asiatic Researches*.

[2] Wilford, 'On Egypt and the Nile', *Asiatic Researches*, deel 3, 1799, blz. 326.

[3] *Op.cit*.

[4] Wilford zegt over de verdeling van Atlantis en Bhārata, of India, waarbij hij de twee verhalen verwart, en ook Priyavrata met Medhātithi: 'De verdeling werd gemaakt door Priyavrata. . . . Hij had tien zonen, en het was zijn bedoeling de hele wereld onder hen te verdelen. Op dezelfde manier verdeelde Neptunus Atlantis onder zijn tien zonen: een van hen kreeg Gades aan het uiteinde van Atlantis' – dat 'waarschijnlijk het oude continent is . . . Dit Atlantis werd ook verzwolgen door een vloed; en het schijnt dat *we onder Atlantis de antediluviale aarde moeten verstaan*, waar volgens de mythologie van het Westen [en ook van het Oosten] tien vorsten waren geboren om erover te regeren, maar *slechts zeven* van hen zaten op de troon. . . . Sommigen zijn ook van mening dat er van de zeven dvīpa's *zes* door een vloed werden vernietigd' ('An essay on the Sacred Isles in the West', *Asiatic Researches*, deel 8, 1808, blz. 286, 375). Wilford neemt aan dat hiermee 'Gades waartoe ook Spanje behoorde' werd bedoeld, maar het was veeleer het eiland van Plato.

eiland dat *bestaat* en grote macht uitoefent; dit moet dus meer dan *11.000 jaar geleden* zijn.[1]

Maar er kan nog een andere berekening en een ander bewijs worden gegeven van de hoge ouderdom van deze Indo-Europese hindoes, die – omdat ze er eens hadden gewoond – op de hoogte waren van en beschrijvingen gaven van het laatst overgebleven eiland van Atlantis, of beter gezegd dat overblijfsel van het oostelijke deel van genoemd continent dat al snel na het omhoogkomen van de twee Amerika's[2] – de twee varsha's van Pushkara – (407)
ten onder was gegaan. Dit kan bovendien worden aangetoond op grond van een sterrenkundige berekening van een adept door wie Wilford wordt bekritiseerd. Want terwijl hij in herinnering brengt wat de oriëntalist had meegedeeld over de berg Asburj 'aan de voet waarvan de zon ondergaat', waar de oorlog tussen de devatā's en de daitya's plaatsvond[3], zegt hij:

> We zullen nu de geografische breedte en lengte van het verloren eiland en van de overgebleven berg Asburj beschouwen. Het lag op de zevende trap van de wereld, d.w.z. in het zevende klimaat of de zevende warmtezone, dat is tussen 24 en 28 graden noorderbreedte . . . Dit eiland, de dochter van de oceaan, ligt volgens veel geschriften in het westen; en men zegt dat de zon ondergaat aan de voet van de berg Asburj [Atlas, Tenerife of Nīla, de naam doet er niet toe] om de Witte Duivel of het 'Witte Eiland' te bestrijden (met zijn verticale stralen te verschroeien).[4]

Als we deze bewering uit sterrenkundig oogpunt beschouwen, en als we weten dat Krishṇa de geïncarneerde zon (Vishṇu), een zonnegod, is, en dat men zegt dat hij Div-Sefid, de witte reus, heeft gedood – een *mogelijke* personificatie van de oude bewoners aan de voet van de Atlas – is Krishṇa dan misschien slechts een voorstelling van de verticale zonnestralen? Die inwoners (de Atlantiden) worden, zoals we hebben gezien, door Diodorus ervan beschuldigd dagelijks *de zon te vervloeken*, en steeds zijn invloed te bestrijden. Dit is natuurlijk een sterrenkundige interpretatie. Maar nu zullen we bewijzen dat Śaṅkhāsura, en Śaṅkhadvīpa, en hun hele geschiedenis ook geografisch en etnologisch het 'Atlantis' van Plato in een hindoegewaad zijn.

Eerder werd opgemerkt dat, omdat het eiland in de verhalen van de

---

[1] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 2, blz. 70.

[2] Amerika, de 'Nieuwe Wereld', is dus, hoewel niet *veel*, toch ouder dan Europa, de 'Oude Wereld'.

[3] Als Div of de woonplaats van Div-Sefid (van de Tāradaitya) op de *zevende trap* was, dan was dat omdat hij kwam uit Pushkara, het Pātāla (de tegenvoeters) van India, dus uit Amerika. Dit continent grensde om zo te zeggen aan de muren van Atlantis, voordat dit laatste uiteindelijk verzonk. Het woord Pātāla, dat zowel de landen van de tegenvoeters als hellegebieden betekent, gaf dus voor beide dezelfde gedachten en eigenschappen weer.

[4] S.A. Mackey, *Op.cit.*, deel 2, blz. 69.

Purāṇa's nog steeds bestaat, die verhalen ouder moeten zijn dan de 11.000 jaar die zijn verstreken sinds Śaṅkhadvīpa, of het Poseidonis van Atlantis, verdween. Is het niet mogelijk dat de hindoes het eiland nog eerder hebben gekend? Laten we ons weer wenden tot sterrenkundige uiteenzettingen, die dit volkomen duidelijk maken, als men met de genoemde adept aanneemt, dat

in de tijd dat het zomerpunt in de *Pleiaden* stond, toen *het hart van de Leeuw*[1] op de evenaar stond, en toen *de Leeuw* bij zonsondergang *loodrecht* boven Ceylon stond, dat toen *de Stier op het middaguur* loodrecht boven het eiland *Atlantis* zou staan.[2]

Dit verklaart misschien waarom de Singalezen, de erfgenamen van de
(408) rākshasa's en reuzen van Laṅkā, en de directe afstammelingen van Siṃha, of de *Leeuw*, in verband werden gebracht met Śaṅkhadvīpa of Poseidonis (het Atlantis van Plato). Alleen moet dit, zoals in *Mythological Astronomy* van Mackey wordt aangetoond, *sterrenkundig gezien* ongeveer 23.000 jaar geleden zijn gebeurd; een tijd waarin de helling van de ecliptica meer dan 27 graden moet zijn geweest, en als gevolg daarvan moet de Stier over 'Atlantis' of 'Śaṅkhadvīpa' zijn gegaan. En dat dit zo was, wordt duidelijk aangetoond. De Toelichtingen zeggen:

'*De heilige stier Nandi werd van Bhārata naar Śaṅkha gebracht om de Rishabha* (sterrenbeeld Stier) *elke kalpa te ontmoeten. Maar toen degenen van het Witte Eiland* (die oorspronkelijk van Śvetadvīpa kwamen)[3]*, die zich hadden vermengd met de daitya's* (reuzen) *van het land van ongerechtigheid, zwart van zonde waren geworden, bleef Nandi voor altijd op het 'Witte Eiland'* (of Śvetadvīpa).' '*Die van de vierde wereld* (ras) *verloren* AUM.'

Asburj (of Azburj), of het nu de Pico van Tenerife is of niet, was een vulkaan, toen het 'westelijke Atala' (of hel) begon te verzinken, en degenen die werden gered vertelden het verhaal ervan aan hun kinderen. Het Atlantis van Plato verging tussen het water er beneden en het vuur erboven; de grote berg braakte de hele tijd vlammen uit. 'Het 'vuurspuwende monster' overleefde als enige de puinhopen van het ongelukkige eiland.'

Worden de Grieken, die al ervan worden beschuldigd een verzinsel van de hindoes (Atala) te hebben geleend, en op basis daarvan er nog één (name-

[1] Regulus.

[2] Mackey, *Op.cit.*, deel 2, blz. 70.

[3] Noch Atlantis noch ook Śaṅkhadvīpa werd ooit het 'Witte Eiland' genoemd. Als de overlevering zegt dat 'het Witte Eiland zwart werd door de zonden van het volk', bedoelt ze alleen de bewoners van het 'Witte Eiland', of Siddhapura, of Śvetadvīpa, die afdaalden naar het Atlantis van het derde en het vierde ras, om 'laatstgenoemden te onderrichten; en die, nadat ze waren geïncarneerd, zwart van zonde werden' – een beeldspraak. Alle avatāra's van Vishṇu komen zoals men zegt oorspronkelijk van het Witte Eiland. Volgens de Tibetaanse overlevering is het Witte Eiland de enige streek die ontkomt aan het algemene lot van andere dvīpa's en door vuur noch water kan worden vernietigd, want – het is het 'eeuwige land'.

lijk Atlantis) te hebben bedacht, er ook van beschuldigd hun geografische denkbeelden en het getal zeven aan hen te hebben ontleend?[1] Proclus zegt:

Het beroemde Atlantis bestaat niet meer, maar we kunnen moeilijk eraan twijfelen dat het eens bestond, want Marcellus, die een geschiedenis over Ethiopische zaken schreef, zegt dat er eens een eiland van die grootte bestond, en dit wordt bevestigd door diegenen die geschiedenissen schreven over de buitenzee. Want *zij delen mee dat er in deze tijd* in de Atlantische Zee *zeven eilanden* waren, gewijd aan Proserpina; en daarnaast nog drie van enorme grootte, gewijd aan Pluto . . . Jupiter . . . en Neptunus. En bovendien *werd de herinnering aan de kolossale grootte* van het Atlantische eiland en aan het feit dat dit eiland eeuwenlang over alle eilanden in de Atlantische zee had geheerst, levend gehouden door de bewoners van het laatste eiland (Poseidonis), zoals deze door hun voorouders was overgeleverd. Van dit *eiland* kon men op andere grote, verder weg gelegen eilanden komen, die niet ver (409)
van het vasteland liggen, waar de werkelijke zee vlakbij ligt.[2]

'Deze zeven dvīpa's (minder juist eilanden genoemd) vormen volgens Marcellus de kern van het beroemde Atlantis [schrijft Wilford zelf] . . . Dit toont duidelijk aan dat *Atlantis het oude continent is*. . . . Atlantis werd na een hevige storm [?] vernietigd, zoals de kenners van de *Purāṇa's* weten, van wie sommigen beweren dat als gevolg van deze verschrikkelijke natuurramp zes van de dvīpa's verdwenen.'[3]

We hebben nu voldoende bewijzen gegeven om de grootste scepticus tevreden te stellen. Niettemin voegen we er ook directe bewijzen aan toe die gebaseerd zijn op de exacte wetenschap. Men kan echter boekdelen vol schrijven die geen enkel doel dienen bij mensen die niet willen zien of horen, behalve door de ogen en oren van hun respectieve autoriteiten.

Vandaar de leer van de rooms-katholieke scholiasten, namelijk dat Hermon, de berg in het land Mizpeh – dat 'banvloek', 'vernietiging', betekent – dezelfde is als de berg Armon. Als bewijs hiervoor wordt vaak Josephus geciteerd, die beweerde dat daar in zijn tijd nog dagelijks enorme botten van reuzen werden ontdekt.[4] Maar het was het land van Bileam, de profeet, die 'de Heer zeer liefhad'; en feiten en personen zijn in het denken van de genoemde scholiasten zo verward, dat, wanneer de *Zohar* verklaart dat de 'vogels' die Bileam inspireerden 'slangen' betekenen – d.w.z. de wijzen en adepten bij wie hij de mysteriën van de profetie had geleerd – de gelegenheid opnieuw wordt aangegrepen om aan te tonen dat de berg Hermon wordt bewoond door de 'gevleugelde draken van het kwaad, van

---

[1] Zie in afdeling 2, hfst. 25, over het ZEVENTAL in de natuur, blz. 672ev.

[2] Vgl. Proclus, *Commentaar op de Timaeus van Plato*, 1:177.5-21.

[3] Vgl. F. Wilford, 'An essay on the Sacred Isles in the West', *Asiatic Researches*, deel 11, 1812, blz. 27-8.

[4] *De oude geschiedenis van de joden*, 5:2:3.

wie het hoofd Samaël [de joodse Satan] is'.[1]

'Naar die onreine geesten die waren geketend aan de berg Hermon in de woestijn, werd de zondebok van Israël, die de naam van een van hen (Azaz(y)el) aannam, gezonden.'[2]

We ontkennen dit. De *Zohar* geeft de volgende verklaring over de toepassing van magie, die in het Hebreeuws nechashim, of de 'werken van de slangen' wordt genoemd. Er staat: 'Ze worden nechashim genoemd, want de tovenaars [praktische kabbalisten] werken, *omgeven door het licht van de oorspronkelijke slang*, die ze aan de hemel waarnemen als een lichtgevende gordel, die bestaat uit tienduizenden kleine sterren'[3] . . . wat eenvoudig het *astrale licht* betekent, zo genoemd door de martinisten, door Éliphas Lévi, en nu door alle hedendaagse occultisten.[4]

De 'vloek' vanuit een filosofisch gezichtspunt

De voorgaande uitspraken van de GEHEIME LEER, aangevuld met universele overleveringen, moeten nu hebben aangetoond dat de *Brāhmaṇa's* en *Purāṇa's*, de *Gātha's* en andere mazdeïsche geschriften, tot de Egyptische,
(410) Griekse, Romeinse, en ten slotte de joodse heilige geschriften toe, alle dezelfde oorsprong hebben. Geen ervan bevat zinloze en ongegronde verhalen, verzonnen om de argeloze niet-ingewijde te misleiden; alle zijn allegorieën die zijn bedoeld om, onder een min of meer fantastische sluier, de grote waarheden tot uitdrukking te brengen die over dezelfde onderwerpen in de prehistorische overlevering zijn verzameld. Ruimtegebrek verbiedt ons in deze twee delen verder en met meer details in te gaan op de vier rassen die aan het onze voorafgingen. Maar vóór we de lezer de geschiedenis aanbieden van de psychische en spirituele evolutie van de rechtstreekse antediluviale voorvaderen van onze vijfde (Indo-Europese) mensheid, en vóór we de invloed ervan aantonen op alle andere vertakkingen die uit dezelfde stam zijn gegroeid, moeten we nog een paar feiten ophelderen. Er is aangetoond, met behulp van het getuigenis van de hele literaire wereld van de oudheid, en van de intuïtieve speculaties van meer dan één filosoof en wetenschapper van latere eeuwen, dat de stellingen van onze esoterische leer in vrijwel ieder geval door zowel indirecte als directe bewijzen worden bevestigd. Dat noch de 'legendarische' reuzen, noch de verloren continenten, noch ook de evolutie van voorafgaande rassen

---

[1] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 3, blz. 87.

[2] *Zohar*, 1:122.

[3] *Zohar*, 3:302.

[4] Noot vert.: De laatste drie alinea's lijken geen verband te houden met het onderwerp, en zijn waarschijnlijk per vergissing hier terechtgekomen. Ze sluiten misschien het beste aan bij de tekst op blz. 424-5.

geheel ongegronde verhalen zijn. In de appendices die dit deel afsluiten, zal blijken dat de wetenschap meer dan eens niet in staat is te antwoorden; ze zullen, hopen we, ten slotte afzien van alle sceptische opmerkingen over het heilige getal in de natuur, en onze getallen in het algemeen.[1]

Ondertussen is één taak nog niet vervuld: de weerlegging van dat meest verderfelijke van alle theologische dogma's – de VLOEK waaronder de mensheid zou hebben geleden sinds de veronderstelde ongehoorzaamheid van Adam en Eva in de hof van Eden.

De scheppende vermogens in de mens waren een geschenk van de goddelijke wijsheid, niet het gevolg van zonde. Dit wordt duidelijk bewezen door het paradoxale gedrag van Jehovah, die eerst Adam en Eva (of de mensheid) *vervloekt* voor de veronderstelde gepleegde misdaad, en dan zijn 'uitverkoren volk' *zegent* door te zeggen: 'Wees vruchtbaar en word talrijk en bevolk de aarde.'[2] De vloek werd niet door het vierde ras over de mensheid afgeroepen, want het betrekkelijk zondeloze derde ras, de nog reusachtiger antediluvialen, was op dezelfde manier ten onder gegaan; de zondvloed was dus geen straf, maar eenvoudig het gevolg van een periodieke en geologische wet. Evenmin werd de vloek van KARMA over hen afgeroepen omdat ze *natuurlijke* vereniging zochten, zoals de hele verstandeloze dierenwereld dat in de daarvoor geschikte seizoenen doet; maar omdat ze het scheppende vermogen hadden misbruikt, omdat ze de goddelijke gave hadden ontheiligd, en de levensessentie hadden verspild voor geen ander doel dan dierlijke persoonlijke bevrediging.

Als hoofdstuk 3 van *Genesis* goed wordt begrepen, zal blijken dat het betrekking heeft op de Adam en Eva van het einde van het derde en het begin van het vierde ras. In het begin was het baren voor de vrouw even gemakkelijk als voor de hele dierenwereld. Het was nooit de bedoeling van de natuur dat de vrouw haar kinderen 'lijdend' ter wereld zou brengen. Sinds die periode echter, tijdens de evolutie van het vierde ras, kwam er vijand- (411)
schap tussen het zaad daarvan en het zaad van de 'slang', het zaad of product van karma en goddelijke wijsheid. Want het zaad van de vrouw, of de begeerte, *vermorzelde de kop* van het zaad van *de vrucht van wijsheid en kennis*, door het heilige mysterie van de voortplanting om te zetten in dierlijke bevrediging; vandaar dat de wet van karma 'de *hiel* vermorzelde' van het Atlantische ras, door geleidelijk de hele natuur van het vierde ras van de mensheid fysiologisch, moreel, fysiek, en mentaal te veranderen,[3] totdat

[1] Zie afd. 2, hfst. 25, 'De mysteries van het zevental', blz. 672ev.

[2] *Genesis* 9:1.

[3] Hoe wijs en groots, hoe vooruitziend en moreel gezond zijn de wetten van Manu over het huwelijksleven, als men deze vergelijkt met de losbandigheid die de mens in beschaafde landen stilzwijgend wordt toegestaan. Dat die wetten de laatste 2000 jaar zijn

de mens, die eerst de gezonde koning van de dierlijke schepping van het derde ras was, in ons vijfde ras een hulpeloos aan klierziekten onderhevig wezen werd, en nu op aarde de rijkste erfgenaam van lichamelijke en erfelijke ziekten is geworden, het meest bewust beestachtige van alle dieren![1]

Dit is de werkelijke VLOEK vanuit fysiologisch oogpunt, bijna de enige die in de kabbalistische esoterie wordt genoemd. Vanuit dit aspect is de vloek onontkenbaar, want deze is duidelijk. De verstandelijke evolutie, die in haar voortgang hand in hand gaat met de fysieke, is ongetwijfeld een vloek geweest in plaats van een zegen – een gave die tot ontwikkeling is gebracht door de 'heren van wijsheid', die op het menselijk manas de frisse dauw van hun eigen geest en essentie hebben uitgestort. De goddelijke titan heeft dus tevergeefs geleden; en men voelt de neiging zijn weldaad aan de mensheid te betreuren, en te zuchten van verlangen naar die tijd die door Aeschylus zo tekenend wordt geschilderd in zijn *Promētheus geketend*, toen aan het einde van de eerste eeuw van de titanen (de eeuw die volgde op die van de etherische mens, van de vrome Kaṇḍu en Pramlochā) de wordende fysieke mensheid nog zonder denkvermogen en (fysiologisch) zonder zintuigen was, en als volgt wordt omschreven:

> Ze keken zonder te zien;
> Terwijl ze luisterden, hoorden ze niet; maar lange tijd werden alle dingen
> Met elkaar vermengd, zoals beelden in een droom. (vers 447-50)

Onze *verlossers*, de agnishvātta's en andere goddelijke 'zonen van de vlam van wijsheid' (door de Grieken verpersoonlijkt in Promētheus[2]), zullen

---

verwaarloosd, weerhoudt ons niet ervan de daarin aanwezige voorzorg te bewonderen. De brahmaan was een grihastha, een huisvader, tot een bepaalde periode van zijn leven waarna hij, nadat hij een zoon had verwekt, brak met het huwelijksleven en een kuise yogī werd. Zelfs zijn huwelijksleven werd door zijn brahmaanse astroloog overeenkomstig zijn aard geregeld. Daarom vindt men bijvoorbeeld in landen zoals de Punjab, waar de noodlottige invloed van islamitische en later van Europese losbandigheid de orthodoxe hindoe-kasten nauwelijks heeft beïnvloed, nog de beste mensen – wat gestalte en fysieke kracht betreft – van de hele aardbol, terwijl in de Dekkan en vooral in Bengalen de krachtige mensen van de oudheid zijn vervangen door mensen die met elke eeuw (en bijna met elk jaar) kleiner en zwakker worden.

[1] Ziekten en overbevolking zijn feiten die nooit kunnen worden ontkend.

[2] In de boeken van Anna Swanwick, *The Dramas of Aeschylus* (deel 2, blz. 146-7), wordt over *Promētheus geketend* gezegd dat Promētheus daarin inderdaad verschijnt 'als de verdediger en weldoener van de mensheid, waarvan de toestand . . . wordt afgeschilderd als uiterst zwak en ellendig. . . . Zeus, zo wordt gezegd, overwoog deze nietige eendagsvliegen te vernietigen, en in hun plaats op aarde de kiem te leggen voor een nieuw ras.' We zien in de stanza's (5ev) dat de heren van het zijn hetzelfde doen, en het eerste voortbrengsel van de natuur en de zee uitroeien. 'Promētheus *zegt* van zichzelf dat hij dit plan heeft verijdeld, en als gevolg daarvan ter wille van de stervelingen is onderworpen aan de meest verschrikkelijke folteringen, opgelegd door de meedogenloze wreedheid van Zeus. We zien dus dat

misschien door de onrechtvaardigheid van het menselijk hart zonder erken- (412)
ning en dank blijven. Omdat we niets over de waarheid weten, worden ze misschien indirect vervloekt om de gift van Pandōra: maar om door de priesters voor de BOZEN te worden uitgemaakt, is een te zwaar karma voor 'hem' 'die als enige' – toen Zeus 'vurig verlangde' de hele mensheid te vernietigen – 'dat sterfelijke ras' durfde te redden van de ondergang, of, zoals Aeschylus de lijdende titan laat zeggen:

> Omdat ik heb verhinderd dat ze vervloekt in het duister van de Hades afdaalden,
> Ben ik onderworpen aan verschrikkelijke martelingen,
> Terwijl ik pijnlijk lijd, meelijwekkend ben om te zien,
> Ik, die medelijden had met stervelingen! . . . (237-40)

Het koor merkt dan heel treffend op:

> Een grote gunst was het die u de stervelingen bracht . . . (253)

Promētheus antwoordt:

> Ja, en bovendien gaf ik hun het vuur,
> KOOR: En hebben deze kortlevende wezens nu het vlammend vuur?
> PROM.: Ja, en ze zullen daardoor veel vaardigheden leren . . . (254-6)

Maar met de vaardigheden is het ontvangen vuur in de grootste vloek veranderd: het dierlijke element en het *bewustzijn* van het bezit ervan heeft een periodiek instinct veranderd in chronische dierlijkheid en zinnelijkheid.[1] Dit hangt als een zware lijkwade over de mensheid. Zo dient de verantwoordelijkheid van de vrije wil zich aan; de titanische begeerten die het duisterste aspect van de mensheid vertegenwoordigen; 'de rusteloze onverzadigbaarheid van de lagere begeerten en verlangens, wanneer ze met arrogante brutaliteit de beperkingen van de wet uitdagen'.[2]

Doordat Promētheus, volgens de *Protagoras* (321-22) van Plato, de mens die 'wijsheid' had verleend 'die het fysieke welzijn dient', maar het lagere aspect van manas of het dier (kāma) onveranderd was gebleven, werd er in plaats van 'een pure geest, de eerste gave van de hemel' (Aeschylus), de eeu- (413)

---

de titan, het symbool van de eindige rede en de vrije wil [van de verstandelijke mensheid, of het hogere aspect van manas], wordt afgeschilderd *als de edele filantroop*, terwijl Zeus, de hoogste godheid van Hellas, wordt voorgesteld als de wrede en koppige despoot, een figuur die vooral voor het Atheense gevoel weerzinwekkend was.' De reden hiervoor wordt verderop gegeven. De 'hoogste godheid' heeft in elk oud pantheon – waaronder dat van de joden – een *tweevoudig* karakter, dat is samengesteld uit licht en schaduw.

[1] De dierenwereld, die door een eenvoudig instinct wordt geleid, heeft haar *voortplantingsseizoenen*, en tijdens de rest van het jaar worden de geslachten geneutraliseerd. Daarom kent het vrije dier maar eenmaal in zijn leven ziekte – voordat het sterft.

[2] A. Swanwick, *The Dramas of Aeschylus*, 1873, deel 2, blz. 152.

wige gier van het steeds onbevredigde verlangen geschapen, van berouw en wanhoop, gekoppeld aan 'de droomachtige zwakte die het blinde ras van stervelingen ketent',[1] tot de dag waarop Promētheus door zijn door de hemel aangewezen verlosser, Hercules, wordt bevrijd.

Christenen – vooral rooms-katholieken – hebben geprobeerd een profetisch verband te leggen tussen dit drama en de komst van Christus. Men kon geen grotere fout maken. De echte theosoof, de zoeker naar goddelijke wijsheid en de vereerder van ABSOLUTE volmaking – de onbekende godheid die noch Zeus noch Jehovah is – zal tegen zo'n denkbeeld bezwaar maken. Door te verwijzen naar de oudheid zal hij aantonen dat er nooit een *erfzonde* heeft bestaan, maar alleen een misbruik van fysieke intelligentie – doordat het psychische werd geleid door het dierlijke, en beide het licht van het spirituele uitdoofden. Hij zal zeggen: 'Laat iemand die tussen de regels door kan lezen, de oude wijsheid in de oude drama's – de Indiase en de Griekse – bestuderen; lees zorgvuldig het zojuist genoemde drama, dat 2400 jaar geleden in de theaters van Athene werd opgevoerd, nl. *Promētheus geketend*.' De mythe behoort niet aan Hesiodus en ook niet aan Aeschylus; maar, zoals Bunsen zegt, ze 'is ouder dan de Hellenen zelf', want ze behoort in feite tot de dageraad van het menselijk bewustzijn. De *gekruisigde* titan is het verpersoonlijkte symbool van de collectieve logos, de 'menigte', en van de 'heren van wijsheid' of de HEMELSE MENS, die in de mensheid incarneerde. Bovendien was, zoals zijn naam Pro-mē-theus – 'hij die vóór zich ziet' of in de toekomst ziet – aantoont,[2] het psychologische inzicht niet de minste van de vaardigheden die hij uitvond en aan de mensheid onderwees. Want

---

[1] Swanwick, *Op.cit.*, deel 2, blz. 149-50.

[2] Van πρό μῆτις, 'van tevoren weten'. 'Prof. Kuhn', zo wordt ons in *The Dramas of Aeschylus* (deel 2, blz. 157-8) gezegd, 'is van mening dat de naam van de titan is afgeleid van het Sanskrietwoord pramantha, het werktuig dat wordt gebruikt om vuur te maken. De wortel *mand*, of *manth*, betekent draaiende beweging; het woord manthāmi (gebruikt om het aansteken van vuur aan te duiden) kreeg de bijbetekenis van wegnemen; vandaar dat we een woord van dezelfde stam vinden: pramatha, dat diefstal betekent.' Dit is heel handig bedacht, maar misschien niet helemaal juist; bovendien bevat het een heel prozaïsch element. Ongetwijfeld kunnen in de fysieke natuur de hogere vormen zich uit de lagere ontwikkelen, maar dit is nauwelijks het geval in de wereld van het denken. En omdat men ons zegt dat het woord manthāmi in de Griekse taal is overgegaan en het woord manthanō, leren, werd – dat wil zeggen kennis verwerven; vandaar promētheia, voorkennis, voorzorg – kunnen we bij ons onderzoek een meer poëtische oorsprong vinden voor de 'vuurbrenger' dan de Sanskrietoorsprong ervan te zien geeft. De swastika, het heilige teken en het werktuig om *heilige* vuren aan te steken, kan het misschien beter verklaren. 'Promētheus, de vuurbrenger, is de verpersoonlijkte pramantha', gaat de schrijver verder, 'zijn voorbeeld is de Indo-Europese Mātariśvan, een goddelijk . . . persoon, nauw verbonden met Agni, de vuurgod van de *Veda's*.' Mati in het Sanskriet is 'inzicht', en een synoniem van MAHAT en manas, en moet voor de oorsprong van de naam van enige betekenis zijn: Pramati is de zoon van Fohat, en heeft ook zijn geschiedenis.

zoals hij tegen de dochters van Oceanus klaagt:

> Van het profeteren stelde ik de regels vast,
> En van de dromen onderscheidde ik het eerst
> Het ware visioen . . . en stervelingen leidde ik
> Tot een mysterieuze kunst . . .
> Alle vaardigheden kwamen van Promētheus tot de stervelingen . . . (484-506)

We zullen het hoofdonderwerp nu enkele bladzijden laten rusten, en eerst (414)
stilstaan bij wat de verborgen betekenis kan zijn van deze allegorie, de oudste en ook de meest suggestieve van de overgeleverde allegorieën. Omdat ze rechtstreeks slaat op de eerste rassen, dwalen we niet echt van het onderwerp af.

Het onderwerp van de trilogie van Aeschylus (waarvan twee toneelstukken verloren zijn gegaan) is aan alle ontwikkelde lezers bekend. De halfgod berooft de goden (de elohim) van hun geheim – het mysterie van het *scheppende vuur*. Voor deze heiligschennende poging wordt hij door KRONOS[1] geveld en overgeleverd aan Zeus, de VADER en schepper van een mensheid, die deze verstandelijk blind en dierlijk wilde houden; een *persoonlijke* godheid, die de MENS niet wil zien 'als een van ons'. Daarom wordt Promētheus, 'de vuur- en lichtbrenger', aan de berg Kaukasus geketend en tot martelingen veroordeeld. Maar de drievoudige schikgodinnen (karma) – die bevelen geven waarbij, zoals de titan zegt,

> Zelfs hij [Zeus] niet kan ontkomen aan het voorbeschikte lot (518)

– schrijven voor dat dit lijden slechts zal duren tot de dag waarop een zoon van Zeus –

> Ja, een zoon die sterker is dan zijn vader . . . (768)
>
> Een van uw [Io's] eigen nakomelingen moet het zijn (772)

– wordt geboren. Deze 'zoon' zal Promētheus (de lijdende mensheid) verlossen van zijn eigen noodlottige gave. Zijn naam is: 'Hij die moet komen. . . .'

Op het gezag van deze paar regels – die, zoals elke andere allegorische zin, tot bijna elke betekenis kunnen worden verdraaid; namelijk op de door Promētheus uitgesproken woorden, gericht tot Io, de dochter van Inachos, die door Zeus wordt vervolgd – wordt door sommige katholieke schrijvers een hele voorspelling gebaseerd. De gekruisigde titan zegt:

> En het niet te geloven wonder, de sprekende eiken,

---

[1] Kronos (Chronos) is 'de tijd', en zo wordt de allegorie heel suggestief. (Zie hierna blz. 474-6.)

Door wie u heel duidelijk, zonder raadselachtige taal,
Werd begroet *als de roemrijke echtgenote van Zeus* . . . (832-4)

. . . u strelend,
Alleen aangeraakt door een rustgevende hand;
Dan zult u de *donkere Epaphos* baren, van wie de naam
Zijn heilige geslacht weergeeft . . . (850-2)

Dit werd door verschillende fanatici – o.a. Des Mousseaux en De Mir-
(415) ville – voorgesteld als een duidelijke profetie. Io 'is de moeder van God', vertelt men ons, en 'de donkere Epaphos' is Christus. Maar laatstgenoemde heeft zijn vader niet onttroond, behalve in figuurlijke zin, als men Jehovah moet opvatten als die 'vader'; evenmin heeft de christelijke verlosser *zijn* vader in Hades geslingerd. Promētheus zegt in vers 907 dat Zeus nog zal worden vernederd, want:

. . . het huwelijk dat hij nastreeft
Zal hem van zijn troon van macht neerhalen en
Tot niets maken; zo zal de vloek van zijn vader Kronos
In vervulling gaan . . .[1]

. . . Laat hem dan zitten en
Vertrouwen op zijn indrukwekkende donderslagen,
En met beide handen de vurige bliksemstraal zwaaien;
Want *deze zullen niet baten, hij zal niettemin vallen*,
Een eerloze val, die onverdraaglijk is. . . . (907-18)

De 'donkere Epaphos' was de Dionysos-Sabazios, de zoon van Zeus en Dēmētēr in de sabazische mysteriën, waarbij de 'vader van de goden' de *gedaante van een slang* aannam, en bij Dēmētēr, Dionysos – of de zonne-Bacchus – verwekte. Io is de maan, en tevens de Eva *van een nieuw ras*, en dat is Dēmētēr in dit geval ook. De mythe van Promētheus is werkelijk een profetie; maar deze heeft geen betrekking op een van de cyclische verlossers die periodiek in verschillende landen en bij verschillende volkeren zijn verschenen tijdens hun voorbijgaande evolutiestadia. Ze verwijst naar het laatste van de mysteriën van de cyclische transformaties, in de loop waarvan de mensheid, nadat ze is overgegaan van de etherische naar de vaste fysieke toestand, van spirituele tot fysiologische voortplanting, nu verder wordt gevoerd op de tegenoverliggende boog van de cyclus, naar die tweede fase van haar oorspronkelijke toestand, toen de *vrouw geen man had*, en het menselijk nageslacht *werd geschapen*, *niet verwekt*.

Die toestand zal tot de mensheid en tot de wereld in het algemeen terug-

[1] Zie blz. 476-7 voor een verklaring van deze vloek.

keren, wanneer men de waarheden die aan dit grote vraagstuk van de geslachten ten grondslag liggen, zal ontdekken en naar waarde schatten.

Het zal zijn als 'het licht dat nooit op zee of land heeft geschenen', en het moet de mensen bereiken via de Theosophical Society. Dat licht zal naar en tot de *ware spirituele intuïtie* leiden. Dan *zal* de wereld *een ras van boeddha's en christussen hebben*, want de wereld zal hebben ontdekt dat individuen *het vermogen hebben om boeddha-achtige kinderen voort te brengen – of demonen*. Wanneer die kennis doordringt, zullen alle dogmatische religies, en daarmee de demonen, uitsterven.[1]

Als we nadenken over de achtereenvolgende ontwikkelingsstadia van de allegorie, en de karaktertrekken van de helden, kan het mysterie worden ontraadseld. KRONOS is natuurlijk de 'tijd' in zijn cyclische verloop. Hij verslindt zijn kinderen – de *persoonlijke* goden van exoterische dogma's (416)
daarbij inbegrepen. Hij heeft in plaats van Zeus zijn *stenen* afgodsbeeld verslonden, maar het symbool is gegroeid, en heeft zich in de menselijke verbeelding ontwikkeld naarmate de mensheid de neergaande cyclus volgde naar alleen fysieke en verstandelijke – niet spirituele – perfectie. Wanneer deze even ver is gevorderd in haar spirituele evolutie, zal Kronos niet langer worden misleid. In plaats van het *stenen beeld* zal hij de antropomorfistische fictie zelf hebben verslonden. En wel omdat *de slang van wijsheid*, die in de sabazische mysteriën wordt voorgesteld door de vermenselijkte logos, de eenheid van spirituele en fysieke vermogens, in de tijd (Kronos) een nakomeling zal hebben verwekt – Dionysos-Bacchus of de 'donkere Epaphos', de 'machtige' – het volk dat hem ten val zal brengen. Waar zal hij worden geboren? Promētheus volgt hem tot zijn oorsprong en geboorteplaats in zijn profetie aan Io. Io is de maangodin van de voortplanting – want ze is Isis en ze is Eva, de grote moeder.[2] Hij schetst

---

[1] *Theosophical Miscellanies*, nr. 2, 1883, blz. 115; noot van meester KH.

[2] De bewerker en vertaler van *Promētheus geketend* klaagt dat bij het traceren van de omzwervingen van Io 'geen overeenstemming met de ons bekende geografie kan worden bereikt' (deel 2, blz. 191vn). Daarvoor kan een goede reden bestaan. In de eerste plaats is het de reis en de omzwerving van plaats tot plaats van het *volk* waaruit de 'tiende' of zogenaamde Kalki-avatāra moet voortkomen. Hij noemt dit het 'koninklijke volk, geboren in Argos' (vers 888). Maar Argos heeft hier geen betrekking op Argos in Griekenland. Het komt van arg of arca – de vrouwelijke voortbrengende kracht, gesymboliseerd in de maan – de bootvormige argha van de mysteriën, die de koningin van de hemel betekent. Eustathius deelt mee dat in het dialect van de Arg-iërs, Io de maan betekent, terwijl de esoterie het verklaart als de goddelijke androgyn, of de mystieke 10; in het Hebreeuws is 10 het volmaakte getal, of Jehovah. De Sanskrietterm arghya betekent offerbeker, het *boot*-vormige vat waarin bloemen en vruchten aan de goden worden geofferd. Arghyanāth is een titel van de Mahāchohan, en betekent 'de heer van de offers'; Arghyavarsha – 'het land van de offers' – is de mysterienaam van dat gebied dat zich uitstrekt van de berg

het pad van de omzwervingen (van het volk) zo duidelijk als met woorden kan worden uitgedrukt. Ze moet Europa verlaten en naar het continent Azië gaan, waar ze de hoogste berg van de Kaukasus (719) bereikt, terwijl de titan haar zegt:

> Wanneer u de stroom bent overgestoken, de grens tussen
> Twee continenten, richting het glorende oosten (790-1)

dat ze dan verder naar het oosten moet reizen, na de 'Kimmerische Bosporus' te zijn gepasseerd, en moet trekken over wat duidelijk de Wolga is en langs wat nu Astrachan is aan de Kaspische Zee. Hierna zal ze het hoofd moeten bieden aan 'hevige stormen uit het noorden' en vandaar oversteken naar het land van de 'Arimaspen' (ten oosten van het Scythië van Herodotus) naar

> Pluto's van goud overvloeiende stroom. (805-6)

Prof. Newman veronderstelt terecht dat hiermee de Oeral wordt bedoeld,
(417) omdat de Arimaspen van Herodotus 'de erkende bewoners van dit gouden gebied zijn'.[1]

En hier komt, tussen de verzen 807 en 812, een raadsel voor alle Europese vertalers. De titan zegt:

> Kom niet in de buurt van deze [Arimaspen en griffioenen]; een ver grensgebied
> Zult u vervolgens bereiken, waar een donker volk woont
> Bij de bronnen van de zon, waar de Aethiop'rivier' is;
> Ga langs de oevers ervan tot u de machtige stroomversnellingen bereikt,
> Waar de Neilos uit de hoogten van Byblos
> Zuivere stromen van heilig water zendt. (807-12)

Daar kreeg Io de opdracht voor zichzelf en haar zonen een kolonie te stichten. Nu moeten we nagaan hoe deze passage wordt geïnterpreteerd. Aan Io wordt gezegd dat ze naar het oosten moet reizen tot ze bij de rivier de Ethiops komt, die ze moet volgen tot deze in de Nijl stroomt – vandaar de verbijstering. De commentator en vertaler van *Promētheus geketend* deelt ons mee dat

> volgens de geografische theorieën van de oudste Grieken de rivier de Indus aan

---

Kailāsa tot dichtbij de Shamowoestijn – waarvandaan de Kalki-avatāra wordt verwacht. Het Airyana Vaeja van de zoroastriërs is als streek eraan gelijk. Men zegt nu dat het tussen het Aralmeer, Baltistan, en klein Tibet heeft gelegen, maar in de oudheid was het gebied ervan veel groter, omdat het de geboorteplaats was van de *fysieke* mensheid, waarvan Io de moeder en het symbool is.

[1] *Historiën*, 4:27.

deze voorwaarden voldeed. Arrianus (6:1) zegt dat Alexander de Grote, toen hij voorbereidingen trof om de Indus af te varen, dacht (omdat hij daarin krokodillen had gezien, en in geen andere rivier dan de Nijl . . .) dat hij de bronnen van de Nijl had ontdekt; alsof de Nijl ergens in India was ontsprongen, door veel woestijnland was gestroomd, en zo de naam Indus had verloren, vervolgens . . . door bewoond gebied stroomde, en nu door de daar wonende Ethiopiërs en later door de Egyptenaren de Nijl wordt genoemd. In de 4de *Georgica* herhaalt Vergilius deze achterhaalde fout.[1]

Zowel Alexander als Vergilius hebben zich dan misschien sterk vergist in hun geografische denkbeelden, maar de profetie van Promētheus heeft die fout beslist niet gemaakt, in elk geval niet in haar esoterische geest. Wanneer een bepaald volk symbolisch wordt voorgesteld, en gebeurtenissen uit zijn geschiedenis allegorisch worden weergegeven, moet men geen topografische nauwkeurigheid verwachten in de reisbeschrijving die voor de personificatie ervan wordt gegeven. Toch is de rivier de 'Ethiops' ongetwijfeld de Indus, en ook de Nil of Nīlā. Het is de rivier die ontspringt op de berg Kailāsa (hemel), de verblijfplaats van de goden – 6700 m boven zeeniveau. Het was de rivier de Ethiops – en deze werd lang voor de tijd van Alexander door de Grieken zo genoemd – omdat haar oevers van Attock tot Sind bevolkt waren door stammen die meestal de oostelijke Ethiopiërs worden genoemd. India en Egypte waren twee verwante naties, en de oostelijke Ethiopiërs – de machtige bouwers – kwamen uit India, zoals hopelijk in *Isis ontsluierd*[2] redelijk goed is bewezen.

Waarom konden Alexander en zelfs de geleerde Vergilius dan niet het woord Nijl of Neilos hebben gebruikt als ze spraken over de Indus? Want dat is een van de namen ervan. Nog steeds wordt die rivier in de gebieden rond Kalabagh, nīla (blauw) en Nīlā, 'de blauwe rivier', genoemd. Het water heeft hier zo'n donkerblauwe kleur dat de naam die er sinds onheuglijke tijden aan wordt gegeven, ertoe leidde dat een kleine stad aan de oevers (418)
ervan met die naam werd aangeduid. Deze bestaat nu nog. Kennelijk heeft Arrianus – die lang na de tijd van Alexander schreef, en onbekend was met de oude naam van de Indus – onbewust de Griekse veroveraar belasterd. En onze hedendaagse historici zijn in hun oordeel niet veel wijzer. Want ze doen vaak, alleen op grond van uiterlijke schijn, de meest verstrekkende beweringen, evenals hun collega's uit de oudheid dat altijd deden, toen er nog geen encyclopedieën beschikbaar waren.

Het volk van Io, 'de maagd met de koehorens', is dus eenvoudig het eerste pioniersvolk van de Ethiopiërs dat door haar van de Indus naar de Nijl

---

[1] *Georgica*, 4:290ev. Vgl. Swanwick, *The Dramas of Aeschylus*, deel 2, blz. 197vn.
[2] 1:705; 2:513-16.

(die zijn naam ontving ter herinnering aan de moederrivier van de kolonisten uit India[1]) is gebracht. Want Promētheus zegt tegen Io[2] dat de heilige Neilos (de god, niet de rivier) 'u naar het *driehoekige* land zal leiden' – namelijk naar de Delta, waar haar zonen zijn voorbestemd om 'die ver weg gelegen kolonie' te stichten (813-15).

Daar zal een nieuw volk (de Egyptenaren) ontstaan, en een 'vrouwelijk volk', dat, 'het vijfde in de afstamming' van de donkere Epaphos,

> Vijftig in getal, naar Argos zal terugkeren. (853-4)

Dan zal een van de vijftig maagden door liefde ten val worden gebracht en zal

> . . . Een koninklijk volk in Argos baren . . .
> Maar uit dit zaad zullen onverschrokken helden voortkomen,
> Beroemde boogschutters, die me van dit kwaad zullen bevrijden. (869-72)

Wanneer deze helden zullen opstaan, wordt door de titan niet onthuld; want, zoals hij opmerkt:

> Om dit uitvoerig toe te lichten vergt een lang verhaal. (870)

(419) Maar 'Argos' is Arghyavarsha, het land van de plengoffers van de oude hiërofanten, vanwaar de verlosser van de mensheid zal komen, een naam die eeuwen later die van het buurland India – het Āryāvarta van de oudheid – werd.

Dat dit onderwerp deel uitmaakte van de sabazische mysteriën, wordt door verschillende oude schrijvers meegedeeld: door Cicero[3] en door Cle-

---

[1] Alexander, die beter bekend was met Attock dan met India (waar hij nooit is geweest), moet de Indus vlak bij zijn bronnen wel Nīla en Nīlā hebben horen noemen. Ook al heeft hij dit verkeerd opgevat, het is gemakkelijk te verklaren.

[2] Dat Io allegorisch identiek is met Isis en de maan, blijkt uit het feit dat ze 'koehorens' heeft. De allegorie bereikte ontegenzeglijk Griekenland vanuit India, waar Vāch – 'de melodieuze koe' (*Rig-Veda*) 'waaruit de mensheid is voortgebracht' (*Bhāgavata-Purāṇa*) – volgens het *Aitareya-Brāhmaṇa* achterna werd gezeten door haar vader Brahmā, die werd bewogen door een verboden begeerte, en haar in een hert veranderde. Daarom wordt Io, die weigerde toe te geven aan de begeerte van Jupiter, 'gehoornd'. De koe was in elk land het symbool van de passieve voortbrengende kracht van de natuur, Isis, Vāch, Venus – de moeder van de vruchtbare god van de liefde, Cupido, maar tegelijkertijd het symbool van de logos, dat bij de Egyptenaren en de Indiërs de stier werd, zoals blijkt uit Apis en de hindoestieren in de oudste tempels. In de esoterische filosofie is de koe het symbool van de scheppende natuur, en de stier (haar kalf) de geest die haar levend maakt, of 'de heilige geest', zoals Kenealy aantoont. Vandaar het symbool met de horens. Deze waren ook heilig bij de joden, die bij het altaar horens van shittimhout plaatsten, die een misdadiger in veiligheid stelden als hij ze vastgreep.

[3] *Questiones Tusculanae*, 1:2:20.

mens van Alexandrië[1]. Deze schrijvers zijn de enigen die het feit dat Aeschylus door de Atheners van heiligschennis werd beschuldigd en tot steniging werd veroordeeld, toeschrijven aan de echte oorzaak ervan. Ze zeggen dat Aeschylus, die zelf niet was ingewijd, de mysteriën had ontheiligd door ze in zijn trilogieën in het openbaar op het toneel te brengen.[2] Maar hij zou zich dezelfde veroordeling op de hals hebben gehaald als hij ingewijd was geweest – wat toch wel het geval moet zijn geweest, omdat hij anders evenals Socrates een daimonion moet hebben gehad die hem het geheime en heilige allegorische drama van de inwijding had onthuld. In elk geval is het niet de 'vader van het Griekse treurspel' die de profetie van Promētheus heeft bedacht, want hij herhaalde slechts in toneelstukken wat door de priesters tijdens de sabazische MYSTERIËN werd onthuld.[3] Deze behoren echter tot de oudste heilige feesten, waarvan de oorsprong nog steeds aan de geschiedenis onbekend is. Mythologen brengen deze via Mithras (de zon, die op sommige oude monumenten Sabazius wordt genoemd) met Jupiter en Bacchus in verband. Maar ze waren nooit het eigendom van de Grieken, maar dateren uit het verre verleden.

De vertaler van het drama vraagt zich af hoe Aeschylus zich schuldig kon maken aan zo'n 'tegenstrijdigheid tussen de figuur Zeus zoals die in *Promētheus geketend* wordt weergegeven, en zoals die in de overige drama's wordt afgeschilderd'.[4] Dit komt doordat Aeschylus evenals Shakespeare de intellectuele 'sfinx' van de eeuwen was, en altijd zal blijven. Tussen Zeus, de abstracte godheid van het Griekse denken, en de Olympische Zeus gaapte een afgrond. Laatstgenoemde stelde tijdens de mysteriën geen hoger beginsel voor dan het lagere aspect van de menselijke intelligentie – manas verbonden met kāma; terwijl Promētheus – het goddelijk aspect ervan dat opgaat in en streeft naar buddhi – de goddelijke ziel voorstelde. Zeus was de menselijke ziel en meer niet, telkens wanneer hij blijkt toe te geven aan zijn lagere begeerten – de *jaloerse* god, wraakzuchtig en wreed in zijn egoïsme of IK-BEN-HEID. Daarom wordt Zeus voorgesteld als een slang – de verstandelijke verleider van de mens – die niettemin in de loop van de cyclische evolutie de 'mens-verlosser', de zonne-Bacchus of 'Dionysos', *meer dan een mens*, verwekt. (420)

[1] *Stromateis*, 2:14.

[2] Herodotus (*Historiën*, 2:157) en Pausanias (*Beschrijving van Griekenland*, 8:37b) dachten dat de oorzaak van de veroordeling van Aeschylus was dat hij de theogonie van de Egyptenaren aanvaardde, en Diana tot de dochter van Ceres, en niet van Latona, maakte. (Zie Aelianus, *Varia Historia*, boek 5, hfst. 19.) Maar Aeschylus was wel ingewijd.

[3] De sabazia waren periodieke feesten met mysteriën die ter ere van enkele goden werden opgevoerd, een variant van de mithraïsche mysteriën. De hele evolutie van de rassen werd daarin op het toneel nagespeeld.

[4] Mw. A. Swanwick, *The Dramas of Aeschylus*, deel 2, voorwoord, blz. vi.

Dionysos is één met Osiris, met Krishṇa, en met Boeddha (de hemelse wijze), en met de komende (tiende) avatāra, de verheerlijkte spirituele christos, die de lijdende chrēstos (de mensheid of Promētheus in zijn beproeving) zal verlossen. Dit zal plaatsvinden aan het einde van het kaliyuga, zeggen de brahmaanse en boeddhistische legenden, nagevolgd door de zoroastrische en nu door de christelijke leringen (laatstgenoemde alleen hier en daar). Pas na het verschijnen van de Kalki-avatāra, of Saoshyant, zal de mens zonder zonde uit de vrouw worden geboren. Dan zullen Brahmā, de hindoegodheid; Ahura-Mazdā (Ormazd), de zoroastriër; Zeus, de Grieks-Olympische Don Juan; Jehovah, de jaloerse, berouwvolle, wrede stamgod van de Israëlieten, en alle soortgelijke goden in het universele pantheon van de menselijke verbeelding, verdwijnen en in lucht opgaan. En tegelijk met hen zullen hun schaduwen verdwijnen, *de duistere aspecten* van al die godheden, in de exoterische legenden altijd voorgesteld als hun 'tweelingbroers' en -wezens, en in de esoterische filosofie als *hun eigen weerspiegeling* op aarde. De Ahrimans en Typhōns, de Samaëls en Satans, moeten op die dag, wanneer elke duistere kwade begeerte zal zijn overwonnen, allemaal worden onttroond.

Er is in de natuur één eeuwige wet, die er altijd naar streeft tegenstellingen te vereffenen en een uiteindelijke harmonie teweeg te brengen. Dankzij deze wet, waardoor de spirituele ontwikkeling de fysieke en puur verstandelijke verdringt, zal de mensheid worden bevrijd van haar valse goden en zal ze ten slotte DOOR ZICHZELF ZIJN VERLOST.

In haar uiteindelijke openbaring staat de oude mythe van Promētheus – van wie de oervorm en tegenhanger in elke oude theogonie kunnen worden gevonden – in elk van deze aan de oorsprong van het fysieke kwaad, want ze staat aan de drempel van het fysieke menselijke leven. KRONOS is de 'tijd', en het is zijn eerste wet dat de volgorde van de opeenvolgende en harmonische stadia van het evolutieproces tijdens de cyclische ontwikkeling strikt in acht moet worden genomen – op straffe van abnormale groei met alle gevolgen van dien. Het was niet de bedoeling van de natuurlijke ontwikkeling dat de mens – ook al is hij een hoger dier – onmiddellijk in verstandelijk, spiritueel en psychisch opzicht de halfgod zou worden die hij op aarde is, terwijl zijn fysieke lichaam zwakker, hulpelozer en vergankelijker blijft dan dat van bijna alle grote zoogdieren. Het contrast is te grotesk en te schril; de tabernakel is zijn inwonende god veel te onwaardig. Het geschenk van Promētheus werd zo een VLOEK – hoewel de MENIGTE die in hem was gepersonifieerd, dit *vooruit wist* en *zag*, zoals zijn naam duidelijk
(421) aantoont.[1] Hierin schuilt tegelijkertijd de zonde en de verlossing ervan. Want

[1] Zie eerder (blz. 466) voor een voetnoot die betrekking heeft op de etymologie van

de menigte die in een deel van de mensheid incarneerde, gaf, hoewel ze ertoe werd geleid door karma, of nemesis, de voorkeur aan de vrije wil boven passieve slavernij, verstandelijk zelfbewust lijden en zelfs marteling – 'terwijl eeuwen verstrijken' – boven zinloze, stompzinnige, instinctieve gelukzaligheid. Hoewel ze wist dat zo'n incarnatie prematuur was en niet de bedoeling van de natuur, offerde de hemelse menigte, 'Promētheus', zich op om daarmee ten minste voor een deel van de mensheid nuttig te zijn.[1] Maar terwijl ze de mens bevrijdden van verstandelijke duisternis, lieten ze hem de martelingen ondergaan van het zelfbewustzijn van zijn verantwoordelijkheid – het gevolg van zijn vrije wil – en bovendien elk kwaad dat het erfdeel is van de sterfelijke mens en van het vlees. Deze marteling aanvaardde Promētheus voor zichzelf, omdat de menigte daarna één werd met de tabernakel die voor hen was voorbereid, en die in deze ontwikkelingsperiode nog niet was voltooid.

Omdat de spirituele evolutie niet in staat was de fysieke bij te houden, toen de homogeniteit ervan eenmaal door de vermenging was verbroken, werd het geschenk de belangrijkste oorzaak, zo niet de enige oorsprong, van het *kwaad*.[2] De allegorie die laat zien dat KRONOS Zeus vervloekt omdat hij hem heeft onttroond (in de oorspronkelijke 'gouden' eeuw van Saturnus, toen alle mensen halfgoden waren), en omdat hij een fysiek mensenras heeft geschapen dat in vergelijking met hen zwak en hulpeloos is, waarna de

---

πρό μῆτις, of *van tevoren weten*. Promētheus erkent dit in het drama wanneer hij zegt:

'O heilige ether, snelvleugelige stormen . . .
Zie wat ik, een god, van goden moet verduren . . .
En toch, wat zeg ik? *Duidelijk wist ik tevoren*
Al wat moest gebeuren . . .
. . . Het is voor mij gepast het voorbeschikte
Zo goed ik kan te dragen, want ik weet heel goed
Hoe onstuitbaar de kracht van het lot is.' (88-104)

'Lot' staat hier voor KARMA, of nemesis.

[1] De mensheid was blijkbaar verdeeld in door goden bezielde mensen en lagere menselijke wezens. Het verstandelijke verschil tussen enerzijds de Indo-Europese en andere beschaafde volkeren en anderzijds primitieve mensen zoals sommige bewoners van de Zuidzee-eilanden, is anders niet te verklaren. Geen enkele culturele invloed, geen generaties lange opleiding te midden van beschaving, kan menstypen zoals de Bosjesmannen, de Veddha's van Ceylon, en enkele Afrikaanse stammen verheffen tot hetzelfde verstandelijke niveau als dat van de zogenaamde Indo-Europeanen, Semieten en Turaniërs. De 'heilige vonk' ontbrak in hen, en ze waren de enige *lagere* rassen op de bol, die nu snel uitsterven – als gevolg van de wijze aanpassing van de natuur, die altijd in die richting werkt. De mensheid is werkelijk 'van één bloed', *maar niet van dezelfde essentie*. Wij zijn de kunstmatig gekweekte broeikasplanten in de natuur en hebben een vonk in ons, die in hen latent is.

[2] De filosofische opvatting van de Indiase metafysica plaatst de wortel van het kwaad in de differentiatie van het homogene naar het heterogene, van het ene naar het vele.

schuldige aan Zeus' wraak wordt overgeleverd, omdat hij de goden van hun voorrecht van het scheppen heeft beroofd en daardoor de mens heeft verheven tot hun verstandelijke en spirituele niveau, is heel filosofisch. In het geval van Promētheus stelt Zeus de menigte van de oorspronkelijke voorouders, van de PITARAS, de 'vaderen', voor, die een mens schiepen die
(422) zonder rede en zonder denkvermogen was; terwijl de goddelijke titan de spirituele scheppers voorstelt, de deva's die tot voortplanting 'vervielen'. Eerstgenoemden staan spiritueel lager, maar zijn fysiek sterker, dan het geslacht van Promētheus; in de allegorie worden laatstgenoemden daarom overwonnen. 'De lagere menigte, van wie de titan het werk verstoorde en zo de plannen van Zeus verijdelde', verkeerde op deze aarde in haar eigen sfeer en gebied van werkzaamheid, terwijl de hogere menigte uit de hemel was verbannen, en verstrikt was geraakt in de netten van de stof. De lagere 'menigte' bestond uit meesters van alle kosmische en lagere titanische krachten; de hogere titan bezat slechts het verstandelijke en spirituele vuur. Dit drama van de strijd van Promētheus met de Olympische tiran en despoot, de zinnelijke Zeus, wordt dagelijks in onze eigen mensheid opgevoerd: de lagere begeerten ketenen de hogere aspiraties aan de rots van de stof, om in veel gevallen de gier van verdriet, pijn, en berouw voort te brengen. Telkens ziet men weer

> Een god . . . in ketenen, geteisterd door kwellingen;
> De vijand van Zeus, door iedereen gehaat . . . (118-19)

Een god, die zelfs die hoogste vertroosting van Promētheus mist, die door zijn zelfopoffering leed

> Omdat hij de mensen een te warm hart toedroeg . . . (122)

want de goddelijke titan wordt bewogen door altruïsme, maar de sterfelijke mens altijd door zelfzucht en egoïsme.

De huidige Promētheus is nu Epi-mētheus geworden, 'hij die alleen na de gebeurtenis ziet', want de universele menslievendheid van eerstgenoemde is langgeleden in egoïsme en zelfaanbidding ontaard. De mens zal weer de *vrije* titan van vroeger worden, maar niet vóór de cyclische evolutie de verbroken harmonie tussen de twee naturen – de aardse en de goddelijke – heeft hersteld; waarna hij niet meer ontvankelijk is voor de lagere titanische krachten, onkwetsbaar in zijn persoonlijkheid, en onsterfelijk in zijn individualiteit, wat niet kan plaatsvinden vóór elk dierlijk element uit zijn natuur is verwijderd. Wanneer de mens begrijpt dat 'Deus non fecit mortem',[1] maar dat de mens die zelf heeft geschapen, zal hij

[1] *Boek van wijsheid*, 1:13. Vert.: God heeft de dood niet gemaakt.

weer de Promētheus worden van vóór zijn val.

Voor de volledige symboliek van Promētheus en de oorsprong van deze mythe in Griekenland wordt de lezer verwezen naar afdeling 2 van dit deel, hfst. 20, 'Promētheus, de titan', blz. 590. In de genoemde afdeling – een soort aanvulling van dit gedeelte – wordt alle verdere informatie gegeven over die leringen die het meest zullen worden bestreden en betwijfeld. Als men dit boek naast de standaardopvattingen van de theologie en de hedendaagse wetenschap legt, is het zo heterodox dat geen enkel bewijs waaruit zou kunnen blijken dat deze standaardopvattingen vaak een onrechtmatig gezag opeisen, mag worden genegeerd.

Aanvullende fragmenten uit een toelichting op de verzen van stanza 12

Het manuscript waaraan deze aanvullende verklaringen zijn ontleend, behoort tot de groep *Ltung-bshags-kyi-sangs-rgyas-so-lnga* of de verslagen van de '35 boeddha's van belijdenis', zoals ze *exoterisch* worden genoemd. Deze personen kunnen echter, hoewel ze in de noordelijke boeddhistische religie 'boeddha's' worden genoemd, evengoed rishi's, of avatāra's, enz., worden genoemd, omdat ze alleen voor de noordelijke volgelingen van de door Gautama gepredikte ethiek 'boeddha's zijn die aan Śākyamuni voorafgingen'.[1] Deze grote mahātma's, of boeddha's, zijn algemeen en gemeenschappelijk eigendom; het zijn *historische* wijzen – althans voor alle occultisten die in zo'n hiërarchie van wijzen geloven; en het bestaan daarvan is hun bewezen door de geleerden van de Broederschap. Ze worden gekozen uit ongeveer 97 boeddha's in één groep, en 53 in een andere,[2] meestal fictieve personen, die in werkelijkheid de personificaties zijn van de krachten van eerstgenoemden.[3] Deze 'manden' met de oudste geschriften op 'palmbladeren' worden heel geheim gehouden. Aan elk manuscript is een kort overzicht toegevoegd van de geschiedenis van het onderras waartoe die bepaalde 'boeddha-lha' behoorde. Het ene specifieke manuscript waaraan de hierna volgende fragmenten zijn ontleend, en vervolgens in een meer begrijpelijke taal zijn omgezet, zou zijn overgenomen van stenen tabletten die behoorden aan een boeddha uit de begintijd van het vijfde ras, die getuige was geweest van de zondvloed en het verzinken van de belangrijkste continenten van het Atlantische ras.

De dag waarop men zal ontdekken dat veel, zo niet alles, van wat hier uit de oeroude geschriften wordt gegeven, juist is, is niet ver meer. Dan zullen de kenners van de symboliek de zekerheid krijgen dat zelfs Odin, of de god Wodan, de hoogste god in de Germaanse en Scandinavische mythologie, een van deze 35 boeddha's is; en wel een van de eersten, want het continent waartoe hij en zijn ras behoorden, is ook een van de eerste. Het is in feite zo oud dat men in de tijd toen er een tropisch klimaat heerste

---

[1] Vgl. Emil Schlagintweit, *Buddhism in Tibet*, 1863, blz. 95-6.

[2] Gautama Boeddha, Śākya Thub-pa genoemd, is de 27ste van de laatste groep, omdat de meeste van deze boeddha's behoren tot de *goddelijke dynastieën* die de mensheid onderwezen.

[3] Van deze 'boeddha's' of 'verlichten' – die de verre voorgangers van Gautama Boeddha waren, en, zoals ons wordt geleerd, mensen voorstellen die eens leefden, grote adepten en heiligen, in wie de 'zonen van wijsheid' waren geïncarneerd, en die dus, om zo te zeggen, minder belangrijke avatāra's van de hemelse wezens waren – behoren er slechts 11 tot het Atlantische ras, en 24 tot het vijfde ras sinds het begin ervan. Ze zijn identiek met de tīrthaṅkara's van de jains.

waar nu eeuwige sneeuw ligt, vrijwel over droog land van Noorwegen via IJsland en Groenland kon oversteken naar de landen die nu de Hudson Baai (424)
omringen.[1] Evenals in de bloeitijd van de Atlantische reuzen, de zonen van de 'reuzen uit het Oosten', kon een pelgrim een reis maken van wat in onze tijd de Saharawoestijn wordt genoemd, naar de landen die nu in een droomloze slaap op de bodem van de Golf van Mexico en de Caribische Zee liggen. Gebeurtenissen die alleen in het menselijk geheugen werden opgetekend, maar die zorgvuldig van de ene generatie aan de andere, en van volk aan volk, werden overgeleverd, zijn misschien ontelbare eeuwen lang door voortdurende overdracht 'in het boekdeel van de hersenen' waarheidsgetrouwer en nauwkeuriger bewaard gebleven dan in enig geschreven document of verslag mogelijk was. 'Dat wat deel uitmaakt van onze ziel, is eeuwig',[2] zegt Thackeray; en wat staat er dichter bij onze ziel dan dat wat bij de dageraad van ons leven gebeurt? Die levens zijn talrijk, maar de ziel of geest die ons tijdens die duizenden bestaansvormen bezielt, is dezelfde; en hoewel 'het boekdeel' van de *fysieke* hersenen gebeurtenissen binnen het kader van één aards leven kan vergeten, kan het grootste deel van de collectieve herinneringen de goddelijke ziel in ons nooit verlaten. Haar gefluister kan te zacht zijn, de klank van haar woorden te ver verwijderd van het gebied dat door onze fysieke zintuigen wordt waargenomen; maar de schaduw van gebeurtenissen *uit het verleden*, evengoed als de schaduw van de gebeurtenissen *die nog moeten komen*, valt binnen haar waarnemingsvermogen, en is voor haar geestesoog altijd aanwezig.

Het is misschien deze zielenstem die aan hen die meer in de overlevering dan in de geschreven geschiedenis geloven, zegt dat wat hieronder wordt meegedeeld allemaal waar is, en prehistorische feiten betreft.

In één passage staat het volgende:

---

[1] Dit verklaart misschien de overeenkomst tussen de kunstmatige heuvels in de Verenigde Staten van Amerika en de grafheuvels in Noorwegen (zie Schlagintweit, *Op.cit.*, blz. 328vn). Deze gelijkheid bracht sommige Amerikaanse archeologen ertoe te veronderstellen dat Noorse zeevaarders Amerika ongeveer duizend jaar geleden hadden *ontdekt* (Zie Holmboe, *Traces de bouddhisme en Norvège*, blz. 23). Ongetwijfeld is Amerika dat 'verafgelegen land waarheen vrome mensen en zware stormen de heilige leer hadden overgebracht', zoals een Chinese schrijver door zijn beschrijving aan Neumann suggereerde. (Lassen, *Indische Alterthumskunde*, deel 4, blz. 749.) Maar noch prof. Holmboe in Stockholm noch de Amerikaanse archeologen hebben de ouderdom van de heuvels of grafheuvels juist geschat. Het feit dat de Noren misschien het land hebben herontdekt waarvan hun lang vergeten voorouders geloofden dat het in de algehele overstroming ten onder was gegaan, is niet in strijd met dat andere feit dat de geheime leer van het land dat de bakermat was van de fysieke mens, en van het vijfde ras, eeuwen en eeuwen vóór de 'heilige leer' van het boeddhisme haar weg naar de zogenaamde Nieuwe Wereld had gevonden.

[2] W.M. Thackeray, *Extracts*, 1882, blz. 133-4.

'*De koningen van het licht zijn boos weggegaan. De zonden van de mensen zijn zo zwart geworden dat de aarde in doodsangst siddert. . . . De azuurblauwe zetels blijven leeg. Wie van de bruine, wie van de rode dan wel van de zwarte* (rassen) *kan op de zetels van de gezegenden zitten, de zetels van kennis en genade! Wie kan de bloem van de macht aanvaarden, de plant met de gouden stengel en de azuurblauwe bloesem?*'

(425) De 'koningen van het licht' is de naam die men in alle oude geschriften geeft aan de vorsten van goddelijke dynastieën. De 'azuurblauwe zetels' worden in bepaalde documenten vertaald met 'hemelse tronen'. De 'bloem van de macht' is nu de lotus; wie weet wat ze in die periode kan zijn geweest?

Vervolgens treurt de schrijver, evenals de latere Jeremia, over het lot van zijn volk. Ze waren beroofd van hun 'azuurblauwe' (hemelse) koningen; en 'zij met de deva-kleur', de maanachtige gelaatskleur, en 'zij met het stralende (gouden) gezicht' zijn gegaan 'naar het land van gelukzaligheid, het land van metaal en vuur'; of – in overeenstemming met de regels van de symboliek – naar de landen die in het noorden en oosten liggen, vanwaar 'de grote wateren zijn weggevaagd, opgezogen door de aarde en verdampt in de lucht'. De wijze rassen hadden 'de zwarte stormdraken, omlaag geroepen door de draken van wijsheid', waargenomen, en 'waren gevlucht, geleid door de stralende beschermers van het voortreffelijke land' – vermoedelijk de grote adepten uit de oudheid, die door de hindoes manu's en rishi's worden genoemd. Een van hen was Vaivasvata-manu.

Zij 'met de gele kleur' zijn de voorvaderen van degenen die de etnologie nu rekent tot de Turaniërs, de Mongolen, Chinezen en andere oude volkeren; en het land waarheen ze vluchtten, was eenvoudig Centraal-Azië. Daar werden heel nieuwe rassen geboren; daar leefden en stierven ze tot de scheiding van de volkeren. Maar deze 'scheiding' vond niet plaats in de streken die de moderne wetenschap ervoor aangeeft, en ook niet op de manier waarop volgens Max Müller en andere indologen de Indo-Europeanen zich hebben verdeeld. Bijna twee derde van een miljoen jaar zijn sinds die periode verstreken. De reuzen met de gele gezichten van de na-Atlantische tijd hadden, gedurende deze gedwongen afzondering in één deel van de wereld, met het bloed van een en hetzelfde ras, zonder enige verse toevoeging van of vermenging met ander bloed, tijd genoeg om zich in bijna 700.000 jaar te vertakken tot de meest heterogene en uiteenlopende typen. Hetzelfde ziet men in Afrika; nergens bestaat een uitzonderlijker verscheidenheid van typen, van zwart tot bijna blank, van reusachtige mensen tot dwergachtige rassen – en dit alleen als gevolg van

hun gedwongen afzondering. De Afrikanen hebben hun continent honderdduizenden jaren lang nooit verlaten. Indien het continent Europa morgen zou verdwijnen en in plaats daarvan andere landen zouden verrijzen, en indien de Afrikaanse stammen zich van elkaar zouden scheiden en zich over het oppervlak van de aarde zouden verspreiden, dan zouden ze over ongeveer 100.000 jaar het overgrote deel van de beschaafde volkeren vormen. En de afstammelingen van onze hoogbeschaafde volkeren, die misschien op een of ander eiland zijn blijven voortleven zonder enig middel om de nieuwe zeeën over te steken, zouden terugvallen tot een toestand van betrekkelijke barbaarsheid. Het argument dat wordt gegeven om de mensheid in *superieure* en *inferieure* rassen in te delen, blijkt dus niet houdbaar en wordt een drogreden.

Zo luiden de verklaringen en de feiten die in de oude verslagen (426)
worden gegeven. Als men ze vergelijkt met enkele hedendaagse evolutietheorieën, *zonder de natuurlijke selectie*,[1] lijken deze beweringen heel redelijk en logisch.[2] Terwijl dus de Indo-Europeanen de afstammelingen zijn van de *gele* Adams, het reusachtige en hoogbeschaafde Atlanto-Indo-Europese ras, zijn de Semieten – en dus ook de joden – de afstammelingen van de rode Adam; en zo hebben zowel De Quatrefages als de schrijvers van de mozaïsche *Genesis* gelijk. Want als men hoofdstuk 5 van het eerste boek van Mozes zou kunnen vergelijken met de stambomen die men in onze archaïsche *Bijbel* vindt, zou men ontdekken dat de periode van Adam tot Noach daarin is opgenomen, natuurlijk met andere namen, waarbij de respectieve jaren van de aartsvaders zijn omgezet in tijdperken, en het geheel symbolisch en allegorisch wordt opgevat. In het genoemde manuscript wordt herhaaldelijk verwezen naar de grote kennis en beschaving van de Atlantische volkeren, en wordt de bestuursvorm van verschillende ervan en de aard van hun kunsten en wetenschappen beschreven. Als men over het derde wortelras, de Lemuro-Atlantiërs, al zegt dat ze ‘met hun hoge beschaving en goden’ zijn verdronken,[3] met hoeveel meer recht kan men dan hetzelfde over de Atlantiërs zeggen!

De eerste Indo-Europeanen kregen van het vierde ras hun kennis van ‘de verzameling wonderbaarlijke dingen’, de sabhā en mayasabhā, genoemd in het *Mahābhārata* als geschenk van Mayāsura aan de Pāṇḍava’s. Van hen leerden ze de aeronautiek, vimānavidyā (‘kennis van het vliegen in lucht-

[1] Vgl. G.J. Romanes, ‘Physiological selection’, *The Journal of the Linnean Society: Zoology*, deel 19, 1886, blz. 337-411.

[2] Zie de eerste bladzijden van afdeling 3, ‘Een vergelijking tussen de wetenschap en de geheime leer’, blz. 731ev.

[3] A.P. Sinnett, *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 65.

vaartuigen'), en dus ook hun grote kennis van de meteorografie en de meteorologie. Van hen erfden de Indo-Europeanen ook hun bijzonder waardevolle wetenschap van de verborgen krachten van edel- en andere stenen, van scheikunde, of beter gezegd alchemie, van mineralogie, geologie, natuurkunde en astronomie.

De schrijfster heeft zich verschillende keren afgevraagd: 'Is het verhaal in *Exodus* – althans in zijn details – zoals het in het Oude Testament wordt verteld, de oorspronkelijke versie? Of is het, evenals het verhaal van Mozes zelf en veel andere, eenvoudig een andere versie van de legenden die over de Atlantiërs worden verteld?' Want wie zal, als hij het verhaal over laatstgenoemden hoort, de grote overeenkomst in de hoofdlijnen niet opmerken? De boosheid van 'God' over de koppigheid van de farao, zijn bevel aan de 'uitverkorenen' om vóór hun vertrek de Egyptenaren te beroven van hun 'zilveren en gouden sieraden';[1] en ten slotte het verdrinken van de Egyptenaren en hun farao in de Rode Zee.[2] Hier is een fragment van het oudere verhaal uit de Toelichting:

(427) '*. . . En de 'grote koning met het verblindende gezicht', het hoofd van alle geelgezichten, was bedroefd, toen hij de zonden van de zwartgezichten zag*.

Hij zond zijn luchtvaartuigen (vimāna's) *naar al zijn broeder-hoofden* (hoofden van andere volkeren en stammen) *met vrome mensen erin, en zei: 'Bereid u voor. Sta op, mensen van de goede wet, en steek het land over terwijl het* (nog) *droog is.'*

De heren van de storm naderen. Hun strijdwagens naderen het land. Nog slechts één nacht en twee dagen zullen de heren met het donkere gezicht (de tovenaars) *leven in dit lijdzame land. Het is gedoemd, en ze moeten met dit land ten onder gaan. De lagere heren van de vuren* (de aardgeesten en vuurelementalen) *maken hun magische āgneyāstra's* (vuurwapens die werken door magie) *gereed. Maar de heren van het donkere oog* ('boze oog') *zijn sterker dan zij* (de elementalen) *en zij zijn de slaven van de machtigen. Ze zijn ervaren in astra-* (vidyā, de hoogste magische kennis).[3] *Kom en gebruik die van u* (uw magische vermogens, om die van de tovenaars tegen te werken). *Laat elke heer met het verblindende gezicht* (een adept van de

---

[1] *Exodus* 12:35-6.

[2] *Exodus* 14.

[3] Wijlen Brahmachāri Bawa, een heel beroemde en heilige yogī, schreef: 'Uitvoerige boeken over astravidyā en zulke wetenschappen zijn in verschillende tijden in de toen bestaande talen samengesteld. Maar ze zijn samen met de Sanskriet-originelen tijdens de gedeeltelijke overstroming van ons land verloren gegaan.' ('Some things the āryans knew', *The Theosophist*, juni 1880, blz. 236.) Voor āgneyāstra zie Wilson, *Select Specimens of the Theatre of the Hindus*, 1835, deel 1, blz. 297.

witte magie) *ervoor zorgen dat hij de vimāna van elke heer met het donkere gezicht in handen* (of bezit) *krijgt, zodat geen* (van de tovenaars) *met behulp daarvan aan de wateren kan ontkomen, de gesel van de vier* (karmische godheden) *kan ontlopen, en zijn boze* (volgelingen) *kan redden*.

Laat elk geelgezicht slaap van zich doen uitgaan (hypnotiseren?) *naar elk zwartgezicht. Laten zelfs zij* (de tovenaars) *geen pijn en lijden ervaren. Laat ieder mens die trouw is aan de zonnegoden ieder mens onder invloed van de maangoden binden* (verlammen), *opdat hij niet lijdt of aan zijn lot ontkomt*.

En laat elk geelgezicht zijn levenswater (bloed) *geven aan het sprekende dier van een zwartgezicht, opdat hij zijn meester niet wakker maakt*.[1]

Het uur heeft geslagen, de zwarte nacht is gereed, enz. . . .

Laat hun lot worden vervuld. Wij zijn de dienaren van de grote vier[2]. *Mogen de koningen van het licht terugkeren*.

De grote koning met het verblindende gezicht knielde en treurde. . . . (428)

Toen de koningen zich verzamelden, waren de wateren al in beweging gekomen. . . .

(Maar) *de volkeren waren nu de droge landen overgestoken. Ze waren de waterlijn voorbij. Hun koningen bereikten hen in hun vimāna's, en leidden hen verder naar de landen van vuur en metaal* (het oosten en het noorden). . . .'

In een andere passage wordt gezegd:

'. . . *Sterren* (meteoren) *regenden op de landen van de zwartgezichten; maar ze sliepen*.

De sprekende dieren (de magische wakers) *hielden zich stil*.

De lagere heren wachtten op bevelen, maar die kwamen niet, want hun meesters sliepen.

De wateren stegen, en bedekten de dalen van het ene einde van de aarde tot het andere. Hooglanden bleven bestaan, de bodem van de aarde (de landen van de tegenvoeters) *bleef droog. Daar woonden degenen die ontkwamen; de mensen met de gele gezichten en met de open blik* (de oprechte en eerlijke mensen).

Toen de heren met de donkere gezichten ontwaakten en zich hun

---

[1] Een wonderbaarlijk, kunstmatig vervaardigd dier, dat in een bepaald opzicht leek op de schepping van Frankenstein, dat sprak en zijn meester voor elk naderend gevaar waarschuwde. De meester was een 'zwarte tovenaar'; het mechanische dier werd volgens de verhalen bezield door een djinn, een elementaal. Alleen het bloed van een zuiver mens kon het vernietigen. Zie afdeling 2, hfst. 25, 'Zeven in de astronomie, wetenschap, en magie', blz. 704ev.

[2] De vier karmische goden, die in de stanza's de vier mahārājā's worden genoemd.

vimāna's herinnerden om daarmee te ontkomen aan de stijgende wateren, ontdekten ze dat deze waren verdwenen.'

In een volgende passage wordt gezegd dat enkelen van de machtigste tovenaars van het 'donkere gezicht' – die eerder ontwaakten dan de anderen – diegenen achtervolgden die hen hadden 'beroofd' en die in de achterhoede waren, want '*de volkeren die werden weggevoerd, waren zo talrijk als de sterren van de melkweg*', zegt een meer recente Toelichting, die alleen in het Sanskriet is geschreven.

'*Zoals een draak-slang zich langzaam ontrolt, zo openden de zonen van de mensen, geleid door de zonen van wijsheid, hun gelederen, verspreidden zich, en waaierden uit als een continue stroom zoet water . . . veel van de minder sterken onder hen kwamen onderweg om. Maar de meesten werden gered*.'

Toch jaagden de achtervolgers, 'van wie het hoofd en de borst hoog boven het water uitstaken', hen 'drie maanperioden lang' na, totdat ze ten slotte door de stijgende golven werden bereikt, en tot de laatste man omkwamen, terwijl de bodem onder hun voeten wegzonk en de aarde diegenen die haar hadden ontwijd, opslokte.

Dit komt sterk overeen met het oorspronkelijke materiaal waarop honderdduizenden jaren later een soortgelijk verhaal in *Exodus* werd gebaseerd. De levensbeschrijving van Mozes, het verhaal van zijn geboorte, kinderjaren en redding uit de Nijl door de dochter van de farao, blijkt nu een bewerking te zijn van het Chaldeeuwse verhaal over Sargon.[1] En als dat zo is – en het Assyrische kleitablet in het British Museum is hiervoor een goed bewijs – waarom geldt dat dan niet ook voor het verhaal over de joden die de Egyptenaren van hun kostbaarheden beroofden, en dat over de dood van de farao en zijn leger, enz.? De reusachtige magiërs van Ruta en Daitya, de 'heren met het donkere gezicht', zijn misschien in het latere verhaal de Egyptische magiërs geworden, en de geelgezichten van het
(429) vijfde ras de deugdzame zonen van Jacob, het 'uitverkoren volk.' . . . We moeten nóg een mededeling doen: er zijn verschillende goddelijke dynastieën geweest – een reeks voor elk wortelras, te beginnen met het derde, waarbij elke reeks overeenkomt met en is aangepast aan haar mensheid. De laatste zeven dynastieën waarnaar in de Egyptische en Chaldeeuwse geschriften wordt verwezen, behoren tot het vijfde ras, dat niet geheel Indo-Europees was – hoewel het in het algemeen zo wordt genoemd – omdat het voortdurend sterk vermengd is geweest met rassen waaraan de etnologie andere namen geeft. Gezien de beperkte beschikbare ruimte is het

[1] Vgl. George Smith, *The Chaldean Account of Genesis*, 1876, blz. 298.

onmogelijk verder in te gaan op de beschrijving van de Atlantiërs, in wie het hele Oosten evenzeer gelooft als wij in de oude Egyptenaren, maar van wie de meeste westerse wetenschappers het bestaan ontkennen, zoals zij vroeger ook al zoveel waarheden hebben ontkend, van het bestaan van Homerus tot dat van de postduif toe. De beschaving van de Atlantiërs was zelfs hoger dan die van de Egyptenaren. Hun ontaarde afstammelingen, het volk van het Atlantis van Plato, bouwden de eerste piramiden in het land, en ongetwijfeld vóór de komst van de 'oostelijke Ethiopiërs', zoals Herodotus de Egyptenaren noemt. Dit volgt uit de verklaring door Ammianus Marcellinus, die over de piramiden zegt dat

> er ook onderaardse gangen en bochtige schuilplaatsen zijn die, naar men zegt, door mensen die bedreven waren in de oude mysteriën – door middel waarvan ze de komst van een vloed voorspelden – op verschillende plaatsen zijn gebouwd, opdat de herinnering aan al hun heilige ceremoniën niet verloren zou gaan.[1]

Deze mensen die 'de komst van vloeden voorspelden', waren geen Egyptenaren, die nooit vloeden hadden, behalve de periodieke overstromingen van de Nijl. Wie waren ze dan? De laatste overgebleven Atlantiërs, beweren wij. Die volkeren waarvan de wetenschap vaag het bestaan vermoedt, en waaraan Ch. Gould, de bekende geoloog, denkt als hij zegt:

> Mogen we veronderstellen dat we het grote museum van de natuur volledig hebben uitgeput? Zijn we eigenlijk al tot haar voorvertrekken doorgedrongen? Omvat de geschreven geschiedenis van de mens, die zich over een paar duizend jaar uitstrekt, de hele duur van zijn verstandelijk bestaan? Of bezitten we in de lange mythische tijdperken, die honderdduizenden jaren beslaan, en die zijn opgetekend in de chronologieën van Chaldea en van China, vage herinneringen aan de prehistorische mens, die door de overlevering zijn doorgegeven, en misschien door een paar overlevenden naar bestaande landen zijn overgebracht uit andere die, zoals het legendarische [?] Atlantis van Plato, misschien zijn verzonken, of het toneel waren van de een of andere grote ramp die deze landen met hun hele beschaving vernietigde?[2]

Hierna kan men zich met meer vertrouwen wenden tot de woorden van een meester, die, een aantal jaren vóór deze woorden door Gould werden neergepend, schreef: 'Het vierde ras had zijn perioden van de hoogste beschaving. De Griekse en Romeinse en zelfs de Egyptische beschaving zijn niets vergeleken met de beschavingen die begonnen met het derde wortelras'[3] – nadat het zich had afgescheiden. (430)

Maar ook al ontkent men dat het derde en het vierde ras deze beschaving hadden en dat ze de kunsten en wetenschappen beheersten, niemand zal

---

[1] *Res gestae*, 22:15:29-30.

[2] *Mythical Monsters*, 1886, blz. 19.

[3] Noot vert.: Vgl. *De mahatma brieven aan A.P. Sinnett*, blz. 164.

ontkennen dat er zich na de grote beschavingen van de oudheid, zoals die van Egypte en India, vanaf het begin van het christelijk tijdperk tot onze hedendaagse beschaving toe, donkere eeuwen van grove onwetendheid en barbaarsheid uitstrekten. Tijdens deze periode ging elke herinnering aan deze overleveringen verloren. Zoals in *Isis ontsluierd* wordt gezegd:

> Waarom zouden we vergeten dat eeuwen voordat de boeg van de avontuurlijke Genuees de westerse wateren doorkliefde, de Fenicische schepen de aardbol waren rondgevaren, en beschaving hadden gebracht in gebieden die nu stil en verlaten zijn? Welke archeoloog zal durven beweren dat de ontwerper van de piramiden van Egypte, van Karnak, en van de duizenden ruïnes die nu op de zandige oevers van de Nijl tot vergetelheid verbrokkelen, *niet* dezelfde is die het monumentale Angkor Wat van Cambodja heeft opgericht, of de hiërogliefen heeft aangebracht op de obelisken en deuren van het verlaten indiaanse dorp dat kortgeleden door Lord Dufferin in Brits Columbia is ontdekt, of die op de ruïnes van Palenque en Uxmal in Midden-Amerika? Spreken de overblijfselen die we in onze musea bewaren – laatste herinneringen aan al lang 'verloren kunsten' – niet luid ten gunste van de oude beschaving? En bewijzen ze niet telkens weer dat volkeren en continenten die zijn heengegaan, kunsten en wetenschappen met zich in het graf hebben meegenomen, die noch door de eerste smeltkroes die ooit in een middeleeuws klooster werd verhit, noch door de laatste die door een hedendaagse scheikundige werd gebroken, weer tot leven zijn gebracht, en ook niet zullen herleven – althans niet in deze eeuw?[1]

En men kan nu dezelfde vraag stellen die toen werd gesteld; men kan nogmaals vragen:

> Hoe komt het dan dat het verst gevorderde standpunt dat in onze tijd is bereikt, ons alleen maar in staat stelt in de wazige verte op het alpenpad van de kennis de monumentale bewijzen te zien die vroegere onderzoekers hebben achtergelaten om de hoogvlakten aan te duiden die zij hadden bereikt en bezet?
>
> Als de tegenwoordige meesters de oude zover vooruit zijn, waarom geven ze ons dan niet de verloren kunsten van onze postdiluviale voorouders terug? Waarom geven ze ons niet de niet-vervagende kleuren van Luxor – het Tyrische purper; het heldere vermiljoen en het verblindende blauw die de muren van deze plaats versieren, en die even helder zijn als op de dag waarop ze werden aangebracht? Het onverwoestbare cement van de piramiden en van oude aquaducten, de kling van het zwaard van Damascus, die in haar schede als een kurkentrekker kan worden omgedraaid zonder te breken; de schitterende, ongeëvenaarde tinten van het gekleurde glas dat in het stof van oude ruïnes wordt gevonden en glinstert in de vensters van oude kathedralen; en het geheim van het echte buigzame glas? En als de scheikunde zelfs niet in staat is in sommige kunsten de vroege middel-
(431) eeuwen te evenaren, waarom pocht ze dan op prestaties die naar alle waarschijnlijkheid duizenden jaren geleden volkomen bekend waren? Hoe verder de

[1] *Isis ontsluierd*, 1:321.

archeologie en de filologie vorderen, des te meer onze trots wordt gekrenkt door de ontdekkingen die dagelijks worden gedaan, en des te roemrijker getuigen ze ten gunste van diegenen die, misschien op grond van de lange tijd die ze van ons afstaan, tot nu toe als onwetende stuntelaars in de diepste poel van bijgeloof werden beschouwd.[1]

Tot de kunsten en wetenschappen van de Ouden behoorden bovendien – als erfenis van de Atlantiërs – de astronomie en de symboliek, die ook de kennis van de dierenriem inhield.

Zoals al is uitgelegd, geloofde de hele oudheid op goede gronden dat de mensheid en haar rassen alle nauw verbonden zijn met de planeten, en deze met de tekens van de dierenriem. De hele wereldgeschiedenis is in laatstgenoemde vastgelegd. In de oude tempels van Egypte werd dit bewezen door de dierenriem van Dendera; maar behalve in een Arabisch boek, het eigendom van een soefi, is de schrijfster nooit een juiste kopie tegengekomen van deze wonderbaarlijke verslagen over de vroegere, en ook over de *toekomstige*, geschiedenis van onze aardbol. Toch bestaat het oorspronkelijke geschrift ontegenzeglijk.

Omdat Europeanen onbekend zijn met de werkelijke dierenriemen van India, en ook de hun toevallig bekende niet begrijpen (getuige Bentley), adviseren we de lezer om, als hij deze bewering wil verifiëren, het boek van Denon te raadplegen waarin men, *als men het goed begrijpt*, de twee beroemde Egyptische dierenriemen kan vinden en onderzoeken.[2]

Omdat zij ze persoonlijk heeft gezien, hoeft de schrijfster niet langer te vertrouwen op wat andere onderzoekers – die deze twee heel zorgvuldig hebben bestudeerd en onderzocht – erover te zeggen hebben. De bewering van de Egyptische priesters tegen Herodotus, dat de pool van de aarde en de pool van de ecliptica vroeger samenvielen, is door Mackey bevestigd. Want hij zegt dat de polen op de dierenriemen in beide posities worden weergegeven.

> En in de dierenriem die de polen [poolassen] onder rechte hoeken laat zien, zijn er aanwijzingen die bewijzen dat het niet de laatste keer was dat ze zich in die positie bevonden, *maar de eerste* [nadat de dierenriemen waren vastgelegd]. De Steenbok wordt afgebeeld aan de noordpool, en de Kreeft wordt door de zuidpool bijna in het midden verdeeld; dit bevestigt dat zij oorspronkelijk hun winter hadden als de zon in Kreeft stond. Maar de belangrijkste kenmerken die erop wijzen dat het een monument was ter herinnering aan de *eerste keer* dat de pool in die positie stond, zijn de Leeuw en de Maagd.[3]

---

[1] *Op.cit*., 1:320-1.

[2] D.V. Denon, *Voyage dans la Basse et la Haute Égypte*, deel 2.

[3] *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, deel 1, Prelude to the Notes,

De egyptologen geloven dat de Grote Piramide ruwweg in 3350 v.Chr. werd gebouwd, en dat Menes en zijn dynastie 750 jaar vóór het verschijnen
(432) van de vierde dynastie (die de piramiden zou hebben gebouwd) bestonden. Dan zou Menes in 4100 v.Chr. hebben geleefd. De verklaring van Sir George Rawlinson dat *alle feiten tot de conclusie leiden* dat de Egyptenaren al 'heel grote vorderingen hadden gemaakt in de kunsten van de beschaving *vóór de tijd van Menes, en misschien voordat ze het dal van de Nijl waren binnengekomen*',[1] geeft veel te denken, omdat ze deze hypothese omverwerpt. Ze wijst op een grote beschaving in *prehistorische* tijden, en een nog hogere ouderdom. De *Shemsu-Heru* ('de dienaren van Horus') waren de mensen die zich in Egypte hadden gevestigd. G. Maspero verklaart dat aan dit *prehistorische* volk 'de eer toebehoort het Egypte te hebben gevormd zoals we dat vanaf het begin van de historische periode kennen', en Wake voegt daaraan toe dat 'ze de belangrijkste steden van Egypte hebben gesticht en de belangrijkste heiligdommen opgericht'.[2] Dit was *vóór* de tijd van de Grote Piramide, toen Egypte nauwelijks boven water was verrezen. Toch 'bezaten ze het hiërogliefenschrift dat karakteristiek is voor de Egyptenaren, en ze moeten al een aanzienlijk gevorderde beschaving hebben gehad'.[3] 'Het was', zegt Lenormant, 'het land van de grote prehistorische heiligdommen, zetels van een priesterheerschappij, die een belangrijke rol speelde in de oorsprong van de beschaving.'[4] Welke ouderdom wordt aan dit volk toegekend? We horen over 4000, hoogstens 5000 jaar v.Chr. (Maspero). Men beweert dat met behulp van de cyclus van 25.868 jaar (het siderische jaar) bij benadering het jaar van de bouw van de Grote Piramide kan worden vastgesteld.

Aannemend dat de lange nauwe naar beneden lopende gang gericht was op de poolster van de piramidebouwers, hebben astronomen aangetoond dat . . . Alfa Draconis, de toenmalige poolster, zowel in ongeveer 3350 v.Chr. als in 2170 v.Chr. de vereiste stand innam.[5]

Maar men zegt ons ook dat

deze relatieve stand van Alfa Draconis en Alcyone uitzonderlijk was . . . en dat deze dus een heel siderisch jaar lang niet kon terugkeren.[6]

Dit bewijst dat de Grote Piramide – de dierenriem van Dendera geeft

---

blz. 3, door een wonderlijk intuïtieve kenner van de symboliek en van de astronomie, een man uit Norwich die zich tot adept heeft gemaakt, en die leefde in het eerste kwart van de 19de eeuw. Zie deel 1, afdeling 3, hfst. 17, 'De dierenriem en zijn ouderdom', blz. 718-43.

[1] G. Rawlinson, *History of Herodotus*, 1862, deel 2, blz. 291.

[2] S. Wake, *The Origin and Significance of the Great Pyramid*, 1882, blz. 36-7.

[3] *Op.cit*., blz. 37.

[4] François Lenormant, *Histoire ancienne de l'Orient*, 1882, deel 2, blz. 57.

[5] Wake, *Op.cit.*, blz. 6-7; hij citeert Proctor, *Knowledge*, deel 1, blz. 242ev.

[6] Wake, *Op.cit.*, blz. 6.

immers het verstrijken van drie siderische jaren aan – 78.000 jaar geleden moet zijn gebouwd, of in elk geval dat deze mogelijkheid even aanvaardbaar is als de latere datum van 3350 v.Chr.

Op de dierenriem van een bepaalde tempel ver in het noorden van India worden dezelfde eigenaardige tekens gevonden als op de dierenriem van Dendera. Zij die de hindoesymbolen en -sterrenbeelden goed kennen, zullen in staat zijn aan de hand van de beschrijving van de Egyptische, vast te stellen of de aanduidingen van de chronologie juist zijn of niet. Op de dierenriem van Dendera, zoals die door de hedendaagse Egyptisch-Koptische en Griekse adepten wordt bewaard, en die door Mackey enigszins anders wordt verklaard, staat de Leeuw op de Hydra, en zijn staart is bijna recht en wijst onder een hoek van 40 of 50 graden naar beneden; deze positie komt overeen met de *oorspronkelijke* stand van deze sterrenbeelden. Mackey voegt eraan toe:

Maar op veel plaatsen zien we de Leeuw [Siṃha] met zijn staart over zijn rug omhoog gekeerd en eindigend in een slangenkop; daarmee wordt aangeduid dat de Leeuw was 'omgekeerd', wat inderdaad het geval moet zijn geweest met de hele dierenriem en met alle andere sterrenbeelden, toen de pool was omgekeerd.[1] (433)

Bij het bespreken van de *cirkelvormige* dierenriem, die ook door Denon wordt gegeven, zegt hij:

daar staat de Leeuw *op* de slang, en zijn staart vormt een kromme lijn naar beneden, waaruit men kan opmaken dat, *hoewel er zes- of zevenhonderdduizend jaar* tussen deze twee standen moeten zijn verstreken, ze toch maar weinig verschil hebben gemaakt in de sterrenbeelden Leeuw en Hydra; terwijl de *Maagd* in die twee dierenriemen heel verschillend wordt weergegeven. Op de *cirkelvormige* dierenriem *voedt de Maagd haar kind*; maar het schijnt dat men dat denkbeeld nog niet had toen de pool voor het eerst in het vlak van de ecliptica lag; want in *deze* dierenriem, zoals Denon die geeft, zien we *drie Maagden* tussen de Leeuw en de Weegschaal, *van wie de laatste in haar hand een tarweaar houdt*. Het valt erg te betreuren dat er in deze dierenriem een breuk in de afbeelding is in het laatste deel van de Leeuw en bij het *begin van de Maagd*, waardoor uit elk van deze tekens een decanaat is weggevallen.[2]

Niettemin is de bedoeling duidelijk, omdat de drie dierenriemen tot drie verschillende tijdperken behoren: namelijk tot de laatste drie familierassen van het vierde onderras van het vijfde wortelras, die elk bij benadering 25 tot 30.000 jaar moeten hebben geleefd. Het eerste hiervan (de 'Indo-Europese Aziaten') was getuige van de ondergang van de laatste volkeren die

---

[1] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 1, Prelude to the Notes, blz. 3.

[2] *Op.cit*., deel 1, blz. 3-4.

behoorden tot de ‘Atlantische reuzen’[1] en die ongeveer 850.000 jaar geleden omkwamen (de eiland-continenten Ruta en Daitya), tegen het einde van het mioceen.[2] Het vierde onderras was getuige van de vernietiging van het laatste overblijfsel van de Atlantiërs – de Indo-Europese Atlantiërs op het laatste eiland van Atlantis, namelijk ongeveer 11.000 jaar geleden. Om dit te verduidelijken, vragen we

(434) de lezer een blik te werpen op het diagram van de stamboom van het vijfde wortelras, dat in het algemeen – hoewel dit eigenlijk onjuist is – het Indo-Europese ras wordt genoemd, en op de bijgevoegde toelichting.

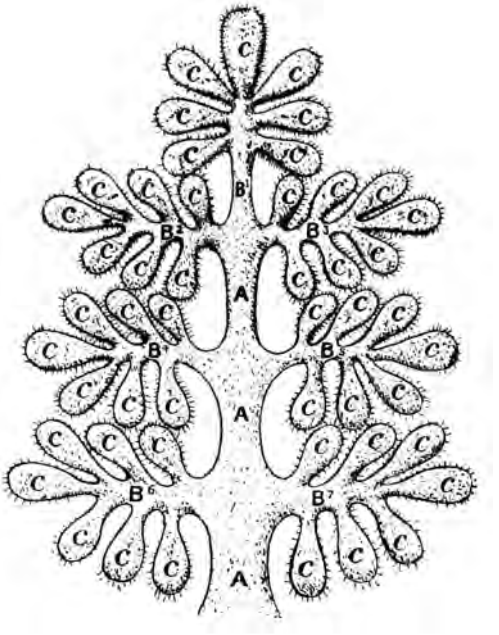

Laat de lezer goed in gedachten houden wat er over de indelingen van wortelrassen en de evolutie van de mensheid in dit boek is gezegd, en in *Esoteric Buddhism* van Sinnett duidelijk en beknopt wordt uiteengezet.

1. Er zijn zeven RONDEN in elk manvantara; de tegenwoordige is de vierde, en we zijn nu in het vijfde wortelras.
2. Elk wortelras heeft zeven onderrassen.
3. Elk onderras heeft op zijn beurt zeven vertakkingen, die tak- of

---

[1] De term ‘Atlantiër’ moet de lezer niet het verkeerde denkbeeld geven dat het slechts om één ras of één volk gaat. Het is hetzelfde als met de term ‘Aziaten’. Veel, veelsoortig, en verschillend waren de Atlantiërs, en ze vertegenwoordigden verschillende *mensheden*, en een bijna ontelbaar aantal rassen en volkeren, zelfs meer gevarieerd dan de ‘Europeanen’ zouden zijn als men deze naam zonder onderscheid zou gebruiken voor de bewoners van de vijf bestaande werelddelen. Dit zal, gezien de snelheid waarmee de kolonisatie voortgaat, misschien in minder dan twee- of driehonderd jaar het geval zijn. Er waren bruine, rode, gele, witte en zwarte Atlantiërs; reuzen en dwergen (zoals sommige Afrikaanse stammen dat relatief gezien zelfs nu nog zijn).

[2] Een leraar zegt in *Esoteric Buddhism* (5de druk, 1885) op blz. 64: ‘In het eoceen, zelfs in het eerste deel ervan, had de grote cyclus van de mensen van het vierde ras, de (Lemuro-)Atlantiërs, al zijn hoogtepunt [van beschaving] bereikt, en vertoonde het grote

'familie'rassen kunnen worden genoemd.

4. De kleine stammen, vertakkingen en uitlopers van de laatstgenoemde, zijn talloos en afhankelijk van karmische werkingen. Bekijk de hierbij gevoegde 'stamboom', en u zult het begrijpen. De illustratie is zuiver schematisch, en alleen bedoeld om de lezer te helpen enig begrip van het onderwerp te krijgen, bij de bestaande verwarring door de termen die op verschillende momenten zijn gebruikt voor de onderverdelingen van de mensheid. We proberen hier ook – slechts bij benadering en om te kunnen vergelijken – in getallen de tijdsduur uit te drukken, waardoor het mogelijk wordt de ene onderverdeling scherp te onderscheiden van de andere. Het zou slechts tot hopeloze verwarring leiden als men zou proberen voor enkele de nauwkeurige data te geven, want de rassen, onderrassen, enz., tot hun kleinste vertakkingen toe, vallen gedeeltelijk samen en lopen door elkaar heen, zodat het bijna onmogelijk is ze te scheiden.

De mensheid is vergeleken met een boom, en dit voldoet uitstekend als illustratie.

De stam van een boom kan men vergelijken met het WORTELRAS (A).

Zijn grotere takken zijn de verschillende ONDERRASSEN, zeven in getal (435)
(B^1, B^2, enz.).

Aan elk van deze grotere takken bevinden zich zeven TAKKEN of FAMILIERASSEN (C).

Hierna vormt de cactusplant een betere illustratie, want haar vlezige 'bladeren' zijn bedekt met scherpe naalden, die elk kunnen worden vergeleken met een volk of stam van mensen.

Ons vijfde wortelras heeft – als afzonderlijk ras en geheel vrij van zijn ouderstam – ongeveer 1.000.000 jaar bestaan; daaruit kan men afleiden dat elk van de vier voorafgaande onderrassen ongeveer 210.000 jaar heeft geleefd; zo bestaat dus elk familieras gemiddeld ongeveer 30.000 jaar. Het Europese 'familieras' heeft dus nog vele duizenden jaren vóór zich, hoewel de volkeren of de ontelbare naalden op het blad met elk volgend 'seizoen' van drie- of vierduizend jaar variëren. Het is best wel bijzonder dat de levensduur van een 'familieras' en de duur van een 'siderisch jaar' elkaar tamelijk dicht naderen.

De kennis van het voorafgaande, en de nauwkeurige en juiste onder-

---

continent, de vader van bijna alle huidige continenten, de eerste symptomen van verzinking.' En op blz. 70 wordt gezegd dat Atlantis als geheel tijdens het mioceen verging. Om te laten zien hoe de continenten, rassen, volkeren en cyclussen gedeeltelijk met elkaar samenvallen, hoeft men slechts te denken aan Lemurië, waarvan het laatste land ongeveer 700.000 jaar vóór het begin van het tertiair verging (zie blz. 65 van hetzelfde boek), terwijl het laatste land van 'Atlantis' pas 11.000 jaar geleden verdween; zo vielen ze beide gedeeltelijk samen, het ene met de Atlantische periode, en het andere met de Indo-Europese.

verdeling, maakten deel uit van de mysteriën, waarin deze wetenschappen aan de leerlingen werden onderwezen, en door de ene hiërofant aan de andere werden overgedragen. Iedereen weet dat de Europese astronomen de datum van de uitvinding van de Egyptische dierenriem (willekeurig genoeg) op 2000 of 2400 v.Chr. stellen (Proctor); ze beweren dat de datum van deze uitvinding samenvalt met die van de bouw van de Grote Piramide. Dit moet een occultist of astronoom uit het Oosten heel dwaas voorkomen. Het jaar van het kaliyuga zou zijn begonnen tussen 17 en 18 februari van het jaar 3102 v.Chr. De hindoes zeggen dat in het jaar 20.400 vóór kaliyuga het begin van hun dierenriem samenviel met de lente-equinox – er was toen een conjunctie van de zon en de maan – en Bailly bewees met behulp van een lange en zorgvuldige berekening van die datum, dat, zelfs als deze fictief is, toch de epoche[1] waarvan ze waren uitgegaan om het begin van hun kaliyuga vast te stellen, *heel reëel* was. Die 'epoche is het jaar 3102 vóór onze jaartelling', schrijft hij.[2] Omdat de maansverduistering precies veertien dagen na het begin van de zwarte eeuw viel, vond deze plaats op een punt dat lag tussen de Tarweaar van de Maagd (Spica) en de ster θ van hetzelfde sterrenbeeld. Een van hun meest esoterische cyclussen is gebaseerd op bepaalde conjuncties en de standen van respectievelijk de Maagd en de Pleiaden (Krittikās). De esoterische betekenis was duidelijk dezelfde, want de Egyptenaren brachten hun dierenriem mee uit Zuid-India en Laṅkā[3].

De drie 'maagden', of Maagd in drie verschillende standen, betekenden bij beide volkeren de weergave van de eerste drie 'goddelijke of sterren-
(436) kundige dynastieën', die het derde wortelras onderwezen, en die, nadat ze de Atlantiërs aan hun noodlot hadden overgelaten, tijdens het derde onderras van het vijfde terugkeerden (of beter gezegd weer neerdaalden), om aan de geredde mensheid de mysteries van haar geboorteplaats – de sterrenhemelen – te openbaren. Dezelfde symbolische weergave van de mensenrassen en de drie dynastieën (goden, manes – halfgoddelijke astrale wezens van het derde en vierde ras – en de 'helden' van het vijfde ras), die aan de zuiver menselijke koningen voorafgingen, was te vinden in de verdeling van de lagen en gangen van het Egyptische Labyrint. Omdat de drie omkeringen van de polen natuurlijk het aanzien van de dierenriem veranderden, moest er elke keer een nieuwe worden opgebouwd. De beschouwingen van de moedige schrijver Mackey in zijn *Mythological Astronomy* moeten het orthodoxe deel van de bevolking van Norwich met afschuw hebben

[1] Noot vert.: 'Epoche' betekent het beginpunt van een tijdrekening, soms sterrenkundig bepaald.

[2] J.-S. Bailly, *Traité de l'astronomie indienne et orientale*, 1787, blz. xxxiv. Zie deel 1, afdeling 3, hfst. 17, 'De dierenriem en zijn ouderdom', blz. 718ev.

[3] Ceylon.

vervuld, omdat hij gek genoeg daarin zegt:

Maar ten slotte *bedraagt* de grootste tijdsduur, waarvan die monumenten [het Labyrint, de piramiden en de dierenriemen] getuigen, *niet meer dan vijf miljoen jaar* [wat niet zo is];[1] dat is minder dan in de geschriften van zowel de [esoterische] Chinezen als de hindoes wordt gegeven; dit laatste volk heeft zijn kennis van de tijd zeven of acht miljoen jaar lang vastgelegd;[2] wat ik op een talisman van porselein heb gezien . . .[3]

De Egyptische priesters hadden de dierenriemen van de Atlantiër Asuramaya, en de hedendaagse hindoes hebben deze nog. Zoals in *Esoteric Buddhism* wordt gezegd, waren zowel de Egyptenaren als de Grieken en 'Romeinen' enkele duizenden jaren geleden 'overblijfselen van de Atlanto-Indo-Europeanen' – d.w.z. eerstgenoemden van de oudere of Ruta-Atlantiërs, terwijl laatstgenoemden de afstammelingen waren van het laatste ras van dat eiland waarvan het plotselinge verdwijnen door de Egyptische ingewijden aan Solōn werd verteld. De *menselijke* dynastie van de oudere Egyptenaren, te beginnen bij Menes, had alle *kennis* van de Atlantiërs, hoewel er geen Atlantisch bloed meer in hun aderen was. Niettemin hadden ze al hun oude geschriften bewaard. Dit alles is langgeleden bewezen.[4] En juist omdat de Egyptische dierenriem tussen de 75 en 80.000 jaar oud is, is de dierenriem van de Grieken van veel latere datum. Volney heeft terecht erop gewezen dat deze slechts 16.984 jaar oud is, of tot op de huidige datum 17.082.[5]

---

[1] De voorvaderen van de Indo-Europese brahmanen ontleenden hun zodiakale berekeningen en dierenriem aan diegenen die waren geboren door de kracht van kriyāśakti, de 'zonen van yoga'; de Egyptenaren aan de Atlantiërs van Ruta.

[2] Eerstgenoemden kunnen daarom zeven of acht miljoen jaar lang waarnemingen van de tijd hebben verricht, maar de Egyptenaren *konden dat niet*.

[3] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-23, deel 1, Prelude to the Notes, blz. 6.

[4] Deze bewering werd uitvoerig bestreden, en even uitvoerig besproken en beantwoord. Zie *Five Years of Theosophy*, blz. 325ev; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:278-92.

[5] C.-F. Volney, *The Ruins of Empires*, 1796, blz. 360. Volney zegt dat, omdat Ram in 1447 v.Chr. in zijn 15de graad was, daaruit volgt dat de eerste graad van Weegschaal niet later dan 15.194 v.Chr. kon zijn samengevallen met de lente-equinox; als men hierbij de 1790 jaar na Christus, toen Volney dit schreef, optelt, blijkt dat er 16.984 jaar zijn verstreken sinds de (Griekse of beter gezegd Helleense) oorsprong van de dierenriem.

Conclusie

De ruimte staat ons niet toe meer te zeggen, en dit gedeelte van de 'geheime leer' moet worden afgesloten. De 49 śloka's en de paar zojuist gegeven fragmenten uit de Toelichtingen zijn alles wat in deze delen kan worden gepubliceerd. Met enkele nog oudere geschriften – waartoe niemand behalve de hoogste ingewijden toegang heeft – en een hele bibliotheek van commentaren, verklarende woordenlijsten, en toelichtingen vormen deze śloka's en fragmenten de samenvatting van de ontstaansgeschiedenis van de mens.

We hebben tot dusver geciteerd uit de Toelichtingen en geprobeerd de verborgen betekenis van enkele allegorieën te verklaren, waarbij we de werkelijke opvattingen van de esoterische oudheid over geologie, antropologie, en zelfs etnologie lieten zien. We zullen in de hiernavolgende afdeling proberen een nog nauwer metafysisch verband te leggen tussen de vroegste rassen en hun scheppers, de *goddelijke* mensen van andere werelden; we zullen de gedane beweringen vergezeld laten gaan van de belangrijkste bewijzen daarvoor in de esoterische astronomie en symboliek.

In deel 3 van dit boek (dat deel en het 4de zijn bijna klaar) zal een korte geschiedenis in chronologische volgorde worden gegeven van alle grote adepten die aan de Ouden en aan de tegenwoordige onderzoekers bekend zijn, en ook een algemeen overzicht van de mysteriën, hun ontstaan, groei, verval en dood – in Europa. Daarvoor kon in dit boek geen ruimte worden gevonden. Deel 4 zal bijna helemaal aan occulte leringen worden gewijd.

De duur van de tijdperken waardoor het vierde en het vijfde ras in ruimte en tijd worden gescheiden – in het historische[1] of zelfs het legendarische begin van het laatstgenoemde – is zo enorm lang dat we zelfs aan een theosoof geen meer gedetailleerd verslag ervan kunnen bieden. In de loop van de postdiluviale eeuwen – die op bepaalde geregelde tijden worden gekenmerkt door de verschrikkelijkste rampen – zijn zoveel rassen en volkeren geboren en weer verdwenen, bijna zonder een spoor na te laten,

---

[1] Hoewel historici de perioden die bepaalde gebeurtenissen van onze huidige tijd scheiden, bijna tot in het absurde hebben verkleind, behoren deze gebeurtenissen niettemin, wanneer ze eenmaal bekend en aanvaard zijn, tot de geschiedenis, en daarom wordt hier het woord 'historisch' gebruikt. Zo is de Trojaanse oorlog in feite een historische gebeurtenis; en hoewel de datum die eraan wordt toegekend zelfs minder dan 1000 jaar v.Chr. ligt, is deze in werkelijkheid eerder 6000 dan 5000 jaar v.Chr.

dat niemand een enigszins zinvolle beschrijving van hen kan geven. De schrijfster kan niet zeggen of de meesters van wijsheid een doorlopende en volledige geschiedenis van ons ras bezitten van zijn allereerste stadium tot de huidige tijd toe; of ze over het ononderbroken verslag beschikken van de mens sinds hij een volledig fysiek wezen werd, en daarmee de koning van de dieren en meester op deze aarde. Hoogstwaarschijnlijk hebben de meesters dat, en dit is onze persoonlijke overtuiging. Maar als dat (438)
zo is, is deze kennis alleen voor de *hoogste* ingewijden, die hun leerlingen niet in vertrouwen nemen. De schrijfster kan daarom alleen geven wat haar zelf is geleerd, en niet meer dan dat.

Maar zelfs dit zal de niet-ingewijde lezer eerder als een vreemde, fantastische droom voorkomen dan als een mogelijke werkelijkheid.

Dit is alleen maar natuurlijk en zoals het moet zijn, want jarenlang was dit ook de indruk waaronder de schrijfster van deze bladzijden zelf verkeerde. Geboren en opgevoed in Europese, zakelijke, en zoals men mag aannemen beschaafde landen, nam ze het voorafgaande met de grootste moeite in zich op. Maar er zijn bewijzen van een bepaalde aard die voor elke ernstige en onbevooroordeelde geest onweerlegbaar worden en op de lange duur onbetwistbaar zijn. Deze werden haar een aantal jaren lang gegeven, en nu heeft ze de volledige zekerheid dat onze huidige bol en zijn mensenrassen op deze en geen andere manier moeten zijn ontstaan, gegroeid en ontwikkeld.

Maar dit is de persoonlijke opvatting van de schrijfster, en men kan niet verwachten dat haar orthodoxie meer gewicht in de schaal legt dan een andere ‘doxie’, in de ogen van hen voor wie elke nieuwe theorie heterodox is totdat het tegendeel is bewezen. Daarom zijn wij occultisten volledig voorbereid op vragen als deze: ‘Hoe weet men dat de schrijfster het hele stelsel niet zelf heeft bedacht? En als we aannemen dat *zij* het niet heeft bedacht, hoe kan men dan weten dat al het voorafgaande, zoals het in de stanza’s wordt gegeven, niet het product is van de verbeelding van de Ouden? Hoe kunnen ze de verslagen van zo’n onmetelijke, zo’n ongelooflijke ouderdom hebben bewaard?’

Het antwoord dat de geschiedenis van deze wereld vanaf haar vorming tot haar einde ‘in de sterren is geschreven’, d.w.z. weergegeven in de dierenriem en de universele symboliek, waarvan de sleutels worden bewaard door de ingewijden, zal de twijfelaars nauwelijks bevredigen. De ouderdom van de dierenriem in Egypte wordt sterk betwijfeld, en ze wordt botweg ontkend als het om India gaat. ‘Uw conclusies zijn vaak voortreffelijk, maar uw veronderstellingen zijn altijd twijfelachtig’, werd de schrijfster eens door een niet-ingewijde vriend gezegd. Hierop antwoordde ze dat daarmee tenminste één punt was gewonnen op de wetenschappelijke syllogismen. Want

met uitzondering van enkele vraagstukken op het gebied van de zuivere natuurwetenschap zijn zowel de veronderstellingen als de conclusies van de wetenschappers even hypothetisch als bijna altijd onjuist. En als ze dat voor de niet-ingewijden niet schijnen te zijn, is de reden eenvoudig de volgende: de genoemde niet-ingewijde is zich er heel weinig van bewust – omdat hij zijn wetenschappelijke gegevens op goed geloof aanvaardt – dat zowel veronderstellingen als conclusies meestal het product zijn van hetzelfde brein dat, hoe geleerd ook, niet onfeilbaar is; een waarheid die dagelijks wordt bewezen door de voortdurende herziening van wetenschappelijke theorieën en standpunten.

Hoe dan ook, de zodiakale en overgeleverde verslagen in de tempels, en ook de ideografische verslagen van het Oosten, zoals deze worden gelezen
(439) door de adepten van de heilige wetenschap en vidyā, zijn beslist niet twijfelachtiger dan de zogenaamde oude geschiedenis van de Europese volkeren, die nu opnieuw is geformuleerd, verbeterd, en aangevuld door de archeologische ontdekkingen van een halve eeuw, en door de twijfelachtige vertalingen van de Assyrische kleitabletten, fragmenten in spijkerschrift, en Egyptische hiërogliefen. Onze gegevens zijn op dezelfde vertalingen gebaseerd, en op een bijna onuitputtelijk aantal geheime boeken, waarover Europa niets weet – plus de volmaakte kennis bij de ingewijden over de symboliek van elk woord dat zo is opgetekend. Sommige van deze verslagen behoren tot de verre oudheid. Elke archeoloog en paleontoloog is bekend met de ideografische voortbrengselen van bepaalde halfbeschaafde stammen, die sinds onheuglijke tijden hebben geprobeerd hun gedachten symbolisch weer te geven. Dit is de oudste manier om gebeurtenissen en gedachten op te tekenen. En hoe oud deze kennis bij de mensheid is, kan worden afgeleid uit enkele duidelijk ideografische tekens die zijn gevonden op bijlen uit het paleolithicum.

De indiaanse stammen van Amerika deden de president van de Verenigde Staten nog maar betrekkelijk kort geleden het verzoek hun het bezit van vier meertjes toe te staan, waarbij het verzoekschrift was geschreven op het kleine oppervlak van een stukje weefsel waarop nauwelijks een dozijn voorstellingen van dieren en vogels stonden.[1] De Amerikaanse indianen bezitten een aantal van zulke schrijfwijzen, maar geen van onze wetenschappers is nog bekend met of weet zelfs van het oude hiërogliefencijferschrift, dat in sommige broederschappen wordt bewaard, en dat in het occultisme Senzar wordt genoemd. Bovendien zullen al degenen die hebben geconcludeerd dat zulke schrijfwijzen – bijv. de ideogrammen van de indianen, en zelfs de Chinese tekens – zijn te beschouwen als ‘pogingen van de oudste mensenrassen om

[1] Vgl. Sir John Lubbock, *The Origin of Civilisation*, 1870, blz. 44-6.

hun ongeschoolde gedachten te uiten', beslist bezwaar maken tegen onze bewering dat de schrijfkunst door de Atlantiërs werd uitgevonden, en volstrekt niet door de Feniciërs.

Omdat de bewering dat de schrijfkunst honderdduizenden jaren geleden aan de mensheid bekend was lijnrecht ingaat tegen de uitspraak van de filologen dat de schrijfkunst in de tijd van Pāṇini in India, en ook aan de Grieken in de tijd van Homerus, onbekend was, zal ze algemene afkeuring, zo niet een minachtend zwijgen ontmoeten. Ondanks alle ontkenning en bespotting zal de occultist vasthouden aan zijn bewering, en wel eenvoudig hierom: vanaf Bacon tot onze hedendaagse Royal Society ligt een zo lange periode vol met de belachelijkste fouten die door de wetenschap zijn gemaakt, dat er voor ons geen reden is om méér te geloven in moderne wetenschappelijke veronderstellingen dan in de ontkenningen door onze leraren. De wetenschappers zeggen dat de schrijfkunst aan Pāṇini onbekend was; niettemin stelde deze wijze een grammatica samen die 3996 taalregels bevat, en die de meest perfecte van alle grammatica's is die ooit werden gemaakt! Pāṇini leefde volgens de meest ruimdenkende onderzoekers slechts een paar eeuwen v.Chr.; en de rotsen in Iran en Centraal-Azië (vanwaar volgens de filologen en historici de voorouders van diezelfde Pāṇini, de brahmanen, naar India kwamen) staan *vol met schrift* dat twee- en drieduizend jaar oud is (12.000 volgens enkele moedige paleontologen). (440)

Volgens Grote was de schrijfkunst in de tijd van Hesiodus en Homerus en bij de Grieken nog in 770 v.Chr. onbekend, maar de Feniciërs, die deze hadden *uitgevonden*, en op zijn vroegst[1] al in 1500 v.Chr. konden schrijven, woonden onder de Grieken, en hadden voortdurend met hen te maken! Al deze wetenschappelijke en tegenstrijdige conclusies gingen echter in rook op toen Schliemann (a) de locatie van het oude Troje ontdekte, waarvan het werkelijke bestaan zo lang als fabel was beschouwd; en (b) op die plaats kruiken van aardewerk opgroef met inscripties *in lettertekens die onbekend waren* aan de paleontologen en de alles ontkennende sanskritisten. Wie zal Troje of deze oeroude inscripties nu nog ontkennen? Zoals prof. Virchow getuigt:

> Ik was zelf ooggetuige van twee van zulke ontdekkingen, en heb geholpen bij het verzamelen van de voorwerpen. De lasteraars die zich niet ervoor schaamden de ontdekker van bedrog te beschuldigen, zijn allang tot zwijgen gebracht.[2]

De waarheidlievende vrouwen werden evenmin gespaard als de waarheidlievende mannen. Men beschuldigde Du Chaillu, Gordon-Cumming,

---

[1] Het is een historisch feit dat Sanchoniathon in 1250 v.Chr. – op basis van de annalen en staatsdocumenten aanwezig in de archieven van de *oudere* Fenicische steden – een volledig verslag van hun religie opstelde en in Fenicische lettertekens opschreef.

[2] Prof. Virchow in appendix 1 bij *Ilios* van Schliemann, 1881, blz. 683-4.

Madame Merian[1], Bruce, en een groot aantal anderen van leugens.

De schrijver van *Mythical Monsters*, die deze mededeling in de inleiding verstrekt, zegt:

> Madame Merian werd bijna 200 jaar geleden ervan beschuldigd dat ze opzettelijk bedrog pleegde bij haar beschrijving van een vogeletende spin. Maar nu hebben betrouwbare waarnemers deze beschrijving bevestigd in het geval van Zuid-Amerika, India, en elders. Audubon werd door plantkundigen ervan beschuldigd dat hij de gele waterlelie had verzonnen, die hij in zijn *Birds of the South* opnam onder de naam nymphaea lutea. Nadat hij jarenlang onder deze verdenking had gestaan, werd hij ten slotte in 1876 in het gelijk gesteld door de ontdekking van de lang verloren gewaande bloem in Florida.[2]

En zoals Audubon hierom en om zijn haliaetus washingtonii[3] een *leugenaar* werd genoemd, zo werd Victor Hugo uitgelachen om

> zijn prachtige beschrijving van de zeeduivel, en van een man die het hulpeloze slachtoffer ervan werd. Het dier werd belachelijk gemaakt en onmogelijk genoemd; maar binnen enkele jaren werden er op de kust van Newfoundland inktvissen ont-
(441) dekt met armen die wel 9 m lang waren, en die een flinke boot de diepte in konden trekken, en hun manier van doen is *al eeuwen geleden* . . . door Japanse kunstenaars afgebeeld.[4]

En als men het bestaan van Troje ontkende en als een mythe beschouwde, als het bestaan van Herculaneum en Pompeï tot een fictie werd verklaard, en men lachte om de reizen van Marco Polo en deze een even absurde fabel noemde als een van de verhalen van Baron von Münchhausen, waarom zou dan de schrijfster van *Isis ontsluierd* en van *De geheime leer* beter worden behandeld? Charles Gould citeert in zijn uitstekende boek een paar regels van *Macmillan's Magazine*[5] die zo waar zijn als het leven, en zo relevant, dat we ze hier willen herhalen:

> Wanneer een natuuronderzoeker, hetzij door het bezoeken van afgelegen plaatsen op aarde, hetzij door toeval, een heel merkwaardige plant of vreemd dier vindt, wordt hij onmiddellijk ervan beschuldigd zijn vondst te hebben *verzonnen*. . . . Zodra men ontdekt dat het schepsel zondigt tegen vooropgezette denkbeelden,

---

[1] Gosse schrijft over laatstgenoemde: 'Ze wordt afgeschilderd als een verstokte ketter, die men beslist niet moet geloven, die een onbetrouwbare natuurlijke historie samenstelde, en onjuiste feiten in de wetenschap verzon.' (*The Romance of Natural History*, 2de reeks, 1862, blz. 227.)

[2] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 9-10. Zie *The Popular Science Monthly*, deel 10, april 1877, blz. 675-8.

[3] Dr. Cover schrijft: 'Die beroemde vogel van Washington was een mythe; óf Audubon vergiste zich, óf *hij heeft* erover *gelogen*, zoals sommigen niet aarzelen te beweren.'

[4] Gould, *Op.cit.*, blz. 10-11.

[5] Deel 1, 1860, blz. 220.

fluistert de grote (mis?)leidende geest, die *a priori* heet, en die filosofen voorziet van hun alwetendheid over de aard van de dingen, dat zoiets niet *kan* bestaan, en volgt er direct een beschuldiging van bedrog. De hemel zelf is van bedrog beschuldigd. Toen Leverrier en Adams op grond van berekeningen een planeet voorspelden, werd in sommige kringen in alle ernst beweerd dat de berekende planeet niet de *echte* planeet was, maar een andere die heimelijk en op onbehoorlijke manier in de buurt van het werkelijke hemellichaam was gekomen. *De neiging om van bedrog te verdenken is sterker dan de neiging om bedrog te plegen.* Wie verkondigde het eerst dat de klassieke geschriften van Griekenland en Rome één groot bedrog waren, gepleegd door de monniken in een tijd die de verkondiger evenmin als, of nog minder dan, dr. Maitland de duistere eeuwen zou willen noemen?'[1]

Laat het zo zijn. Geen scepticus die *De geheime leer* voor 'bedrog' aanziet, wordt gedwongen of zelfs gevraagd onze beweringen te geloven. Al vóór het boek naar de drukker ging, verklaarden bepaalde heel scherpzinnige Amerikaanse journalisten dat deze beweringen op bedrog berusten.[2]

Het is – alles welbeschouwd – ook niet nodig in de occulte wetenschappen en de oude leringen te geloven vóór men iets weet over of zelfs gelooft in zijn eigen ziel. Geen enkele grote waarheid is ooit a priori aanvaard, en (442)
meestal gingen er een paar eeuwen voorbij vóór er in het menselijk bewustzijn een flauw vermoeden begon te ontstaan dat dit een mogelijke waarheid was, behalve als het ging om de bevestigende ontdekking van iets waarvan men al beweerde dat het een feit was. De waarheden van vandaag zijn de leugens en misvattingen van gisteren, en omgekeerd. Pas in de 20ste eeuw zal de waarheid van gedeelten, zo niet het geheel, van dit boek worden erkend.

Zelfs als Sir John Evans beweert dat de schrijfkunst in de steentijd onbekend was, is dat geen feit dat met onze beweringen in strijd is. Want deze kan tijdens die periode van het vijfde, Indo-Europese, ras onbekend zijn

---

[1] Gould, *Op.cit*., blz. 13vn.

[2] In juli 1888, toen het manuscript van dit boek mijn schrijftafel nog niet had verlaten, en *De geheime leer* nog volledig onbekend was aan de wereld, werd deze al uitgemaakt voor een product van mijn eigen brein en niet meer dan dat. Dit zijn de vleiende bewoordingen waarmee *The Evening Telegram* (New York) in het nummer van 30 juni 1888 sprak over dit nog niet gepubliceerde boek: '*Tot de boeiende boeken die men in juli kan lezen* behoort het nieuwe boek van mw. Blavatsky over theosofie . . . [!] de GEHEIME LEER. . . . Maar dat ze kan terugzweven tot de brahmaanse onwetendheid [!?] . . . *is geen bewijs dat alles wat ze zegt waar is*.' En nu eenmaal het bevooroordeelde vonnis is uitgesproken op grond van de onjuiste veronderstelling dat mijn boek was verschenen, en dat de recensent het had gelezen, wat geen van beide het geval was of kon zijn, zal de criticus, nu het werkelijk is verschenen, zijn eerdere bewering – juist of onjuist – moeten volhouden, en zich er zo, waarschijnlijk door een nog vernietigender kritiek dan tevoren, uit redden.

geweest, terwijl ze toch volledig bekend was aan de Atlantiërs van het vierde, in de bloeitijd van hun hoogste beschaving. De cyclussen van de opkomst en ondergang van volkeren en rassen kunnen dit verklaren.

Als men zegt dat er al eerder gevallen zijn geweest waarbij goedgelovigen met letterkundige vervalsingen zijn bedrogen, en dat ons boek op één lijn kan worden gesteld met Jacolliots *Bible in India* (waarin overigens tussen de fouten meer waarheden staan dan men in de boeken van orthodoxe en erkende oriëntalisten kan aantreffen) – dan zullen deze beschuldiging en deze vergelijking ons erg weinig ontmoedigen. We wachten onze tijd af. Zelfs de beroemde *Ezour-Veda* van de 18de eeuw, die door Voltaire werd beschouwd als 'het kostbaarste geschenk van het Oosten aan het Westen', en door Max Müller als 'ongeveer het meest onnozele boek dat men kan lezen', is niet helemaal zonder feiten en waarheden. De gevallen waarin a priori ontkenningen van specialisten later terecht bleken te zijn ontkend, vormen slechts een onbeduidend percentage van de beweringen die door latere ontdekkingen volledig werden bewezen, en tot ontzetting van de geleerde tegenstanders werden bevestigd. De *Ezour-Veda* was maar een klein twistpunt vergeleken met de triomf van Sir William Jones, Anquetil du Perron, en anderen op het gebied van het Sanskriet en zijn literatuur. Deze feiten worden meegedeeld door prof. Max Müller zelf, die over de hiermee in verband staande nederlaag van Dugald Stewart en soortgelijke figuren opmerkt:

> Dugald Stewart was te slim om niet in te zien dat als de feiten over het Sanskriet juist waren, de daaruit getrokken conclusies onvermijdelijk waren. Hij ontkende daarom het bestaan van het Sanskriet als taal volledig, en schreef zijn beroemde verhandeling om te bewijzen dat Sanskriet door die aartsvervalsers en leugenaars, de brahmanen, was samengesteld volgens het model van het Grieks en Latijn, en dat de hele Sanskrietliteratuur bedrog was.[1]

De schrijfster is volkomen bereid en is er trots op in het gezelschap te verkeren van deze brahmanen en andere *historische* 'leugenaars', zoals onze hedendaagse Dugald Stewarts hen beschouwen. Ze heeft te lang geleefd, en haar ervaring is te gevarieerd en persoonlijk geweest, om niet ten minste iets over de menselijke natuur te weten. 'Als u twijfelt, handel dan niet', zegt de wijze Zarathoestra; zijn voorzichtige spreuk wordt door het dagelijks
(443) leven en de ervaring telkens weer bevestigd. Toch blijkt deze wijze uit vroeger eeuwen, evenals Johannes de Doper, een roepende in de woestijn te zijn, in gezelschap van een meer hedendaagse filosoof, namelijk Bacon, die hetzelfde waardevolle stukje praktische wijsheid aanbiedt. Hij zegt: 'Wanneer iemand bij zijn overdenkingen' (bij alle vraagstukken die kennis betreffen,

[1] Max Müller, *Lectures on the Science of Language*, 1862, blz. 161.

voegen we eraan toe) 'begint met zekerheden, zal hij eindigen met twijfels; maar *als hij zich ermee tevredenstelt met twijfels te beginnen, zal hij eindigen met zekerheden*.'[1]

Met dit advies van de vader van de Engelse filosofie aan de vertegenwoordigers van de Britse scepsis zouden we het debat moeten afsluiten, maar onze theosofische lezers hebben nog recht op een laatste stukje occulte informatie.

Er is al genoeg gezegd om aan te tonen dat de evolutie in het algemeen, de gebeurtenissen, de mensheid, en al het andere in de natuur cyclisch verlopen. We hebben gesproken over zeven rassen, waarvan er vijf hun aardse loopbaan bijna hebben voltooid, en we hebben gezegd dat elk wortelras, met zijn onderrassen en ontelbare familieverdelingen en stammen, duidelijk verschilde van het eraan voorafgaande en van het eropvolgende ras. Hiertegen zal men bezwaar maken op grond van de eensluidende ervaring op het gebied van de antropologie en de etnologie. De mens was – behalve in kleur en type, en afgezien van een mogelijk verschil in gezichtskenmerken en schedelinhoud – in elk klimaat en in elk deel van de wereld altijd dezelfde, zeggen de natuuronderzoekers: ja, zelfs in gestalte. En dit terwijl ze verkondigen dat de mens afstamt van dezelfde onbekende voorouder als de aap, een bewering die logisch onmogelijk is zonder een eindeloze variatie in gestalte en vorm, vanaf zijn eerste evolutie tot een tweevoeter. Het staat de heel logisch denkende mensen die beide stellingen handhaven vrij hun paradoxale opvattingen te hebben. Opnieuw richten we ons alleen tot diegenen die, omdat ze twijfelen aan de algemene afleiding van mythen uit 'bespiegelingen over de zichtbare werkingen van de uiterlijke natuur', het 'minder moeilijk' vinden 'te geloven dat deze wonderbaarlijke verhalen van goden en halfgoden, van reuzen en dwergen, van allerlei soorten draken en monsters, over vormveranderingen gaan, dan dat ze verzinsels zijn'.[2] De geheime leer onderwijst slechts zulke 'vormveranderingen' in de fysieke natuur, en ook in de herinnering en de opvattingen van onze huidige mensheid. De geheime leer stelt de zuiver speculatieve hypothesen van de hedendaagse wetenschap, gebaseerd op de ervaring en de nauwkeurige waarnemingen van slechts een paar eeuwen, tegenover de ononderbroken overlevering en de geschriften uit haar heiligdommen. De oude wetenschap zegt ons, terwijl ze dat spinnenwebachtige weefsel van theorieën wegvaagt, dat is gesponnen in de duisternis die een periode beslaat van nauwelijks een paar duizend jaar, die de Europeanen hun 'geschiedenis' noemen: luister nu naar mijn versie van de memoires van de mensheid.

---

[1] Francis Bacon, *Works*, 1854, deel 1, blz. 173.

[2] Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 4.

De mensenrassen worden uit elkaar geboren, ze groeien, ontwikkelen
(444) zich, worden oud, en sterven. Hun onderrassen en volkeren volgen dezelfde regel. Als uw alles ontkennende moderne wetenschap en zogenaamde filosofie niet bestrijden dat de menselijke familie is samengesteld uit een verscheidenheid van duidelijk afgebakende soorten en rassen, dan komt dat alleen doordat dit feit onweerlegbaar is. Niemand zou zeggen dat er geen uiterlijk verschil bestaat tussen een Engelsman, een Afrikaanse negroïde, en een Japanner of Chinees. Aan de andere kant wordt door de meeste natuuronderzoekers beslist ontkend dat er in onze tijd nog *gemengde mensenrassen*, d.w.z. de zaden voor volkomen nieuwe rassen, worden gevormd. Maar dit laatste wordt door De Quatrefages en enkele anderen op goede gronden beweerd.

Niettemin zal onze stelling in haar algemeenheid niet worden aanvaard. Men zal zeggen dat welke vormen de mens in het lange prehistorische verleden ook heeft gehad, er in de toekomst voor hem geen veranderingen meer zullen zijn (behalve bepaalde variaties, zoals ook nu optreden). Ons zesde en zevende wortelras zijn dus verzinsels.

Hierop antwoorden wij weer: Hoe weet *u* dat? Uw ervaring is beperkt tot enkele duizenden jaren, tot minder dan een dag in het hele tijdperk van de mensheid en tot de tegenwoordige volkeren van de bestaande continenten en eilanden van ons vijfde ras. Hoe kunt u zeggen wat wel of niet zal zijn? Intussen is dit de voorspelling van de geheime boeken, en zo luiden hun vaste uitspraken.

Sinds het begin van het Atlantische ras zijn er miljoenen jaren verstreken; toch treffen we 11.000 jaar geleden de laatste Atlantiërs aan, maar vermengd met Indo-Europese elementen. Hieruit blijkt dat het ene ras gedurende een lange periode samenvalt met het volgende, hoewel het oudere ras, wat karakter en uiterlijk betreft, zijn kenmerken verliest, en de nieuwe eigenschappen van het jongere ras aanneemt. Dit ziet men bij het vormen van alle gemengde mensenrassen. De occulte filosofie onderwijst dat zelfs nu en onder onze ogen het vormen van het nieuwe ras en de nieuwe rassen wordt voorbereid, en dat de verandering in Amerika zal plaatsvinden en in stilte al is begonnen.

Hoewel de Amerikanen van de Verenigde Staten nauwelijks 300 jaar geleden nog zuivere Angelsaksen waren, zijn ze al een afzonderlijk volk geworden, en, als gevolg van een sterke vermenging van verschillende nationaliteiten en gemengde huwelijken, bijna een ras met een eigen aard, niet alleen mentaal, maar ook fysiek. De Quatrefages zegt:

Elk gemengd ras dat eenvormig is en zich gevestigd heeft, is in staat geweest bij nieuwe kruisingen de rol te spelen van een primair ras. De mensheid is in haar hui-

dige toestand dus ongetwijfeld voor het grootste gedeelte gevormd door opeenvolgende kruisingen van een aantal *nu onbekende* rassen.[1]

Zo zijn de Amerikanen in slechts drie eeuwen de 'voorloper van een ras' geworden, voordat ze een afzonderlijk ras worden dat scherp is gescheiden van alle andere nu bestaande rassen. Kortom, ze zijn de kiemen van het *zesde* onderras, en zullen over nog enkele honderden jaren ongetwijfeld de pioniers worden van het ras dat het huidige Europese of vijfde onderras (445) moet opvolgen, met alle nieuwe kenmerken daarvan. Daarna zullen ze over ongeveer 25.000 jaar beginnen met de voorbereidingen voor het zevende onderras; totdat, als gevolg van rampen – de eerste reeks van rampen die eens Europa moeten vernietigen en nog later het hele Indo-Europese ras (en die dus ook de beide Amerika's zullen treffen), evenals de meeste landen die rechtstreeks met ons continent en zijn eilanden zijn verbonden – het zesde wortelras op het toneel van deze ronde zal zijn verschenen. Wanneer zal dit zijn? Wie weet het antwoord? – afgezien van de grote meesters van wijsheid misschien, die over dit onderwerp even zwijgzaam zijn als de besneeuwde bergtoppen hoog boven hen. Het enige wat we weten is dat het zesde ras in stilte zal ontstaan; in feite zo ongemerkt dat de pioniers ervan – de bijzondere kinderen die zullen opgroeien tot bijzondere mannen en vrouwen – duizenden jaren lang zullen worden beschouwd als afwijkende spelingen van de natuur, abnormaliteiten in fysiek en mentaal opzicht. Dan zullen ze, terwijl hun aantal toeneemt en elke eeuw groter wordt, zich op een dag bewust worden dat ze in de meerderheid zijn. Dan zullen de tegenwoordige mensen langzamerhand worden beschouwd als uitzonderlijke bastaarden, totdat deze op hun beurt in beschaafde landen uitsterven, en alleen overleven in kleine groepen op eilanden – de bergtoppen van nu – waar ze zullen vegeteren, degenereren, en ten slotte, misschien over miljoenen jaren, zullen uitsterven, zoals is gebeurd met de Azteken, en zoals de Nyam-Nyam en de dwergachtige Mūla Kūrumba van de Nīlgiriheuvels bezig zijn uit te sterven. Dit zijn allemaal overblijfselen van eens machtige rassen, waarvan het bestaan volkomen uit de herinnering van de hedendaagse generaties is verdwenen, zoals ook wij uit de herinnering van de mensheid van het zesde ras zullen verdwijnen. Het vijfde ras zal honderdduizenden jaren lang gelijktijdig bestaan met het zesde, terwijl het langzamer dan zijn opvolger mee zal veranderen, maar toch een andere gestalte, algemene lichaamsbouw en mentaliteit krijgt, evenals het vierde ras gedeeltelijk samenviel met ons Indo-Europese ras, en het derde ras met de Atlantiërs.

Dit proces van voorbereiding voor het zesde grote ras moet voortduren tijdens het hele zesde en zevende onderras (zie het eerder gegeven diagram

[1] A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 274.

van de stamboom van het vijfde ras). Maar de *laatste* overblijfselen van het vijfde continent zullen pas enige tijd na de geboorte van het *nieuwe* ras verdwijnen, wanneer een andere en *nieuwe* woonplaats, het zesde continent, boven de *nieuwe* wateren aan het oppervlak van de bol zal zijn verschenen, om de nieuwe vreemdeling te ontvangen. Alle mensen die genoeg geluk hebben om aan de algemene ramp te ontkomen, zullen hierheen verhuizen en zich daar vestigen. Wanneer dit zal zijn – zoals al gezegd – de schrijfster weet het niet. Maar omdat de natuur zich evenmin met plotselinge sprongen en schokken ontwikkelt als een mens plotseling van een kind in een volwassene verandert, zal de laatste ramp worden voorafgegaan door een groot aantal kleinere overstromingen en verwoestingen, zowel door vloedgolven
(446) als door vulkanisch vuur. Het hart van het ras dat nu het Amerikaanse gebied bewoont, zal krachtig en vreugdevol kloppen, maar wanneer het zesde ras begint, zullen er geen Amerikanen meer zijn, evenmin als Europeanen, want ze zullen dan een *nieuw ras* zijn geworden, *en veel nieuwe volkeren*. Toch zal het vijfde niet sterven, maar een tijd voortleven: het zal het nieuwe ras nog honderdduizenden jaren overlappen, en het zal tegelijk ermee worden omgevormd – langzamer dan zijn opvolger – terwijl het in mentaliteit, algemene lichaamsbouw en gestalte helemaal verandert. De mensheid zal niet weer reusachtige lichamen krijgen, zoals de Lemuriërs en de Atlantiërs, omdat het huidige ras zich op zijn opgaande boog bevindt, terwijl de evolutie van het vierde ras dit in zijn fysieke ontwikkeling tot het dieptepunt van stoffelijkheid bracht; en het zesde ras zal snel uit de ketenen van de stof, en zelfs van het vlees, groeien.

Het is dus de taak en het karma van de mensheid van de Nieuwe Wereld – die veel ouder is dan onze Oude Wereld, een feit dat de mensen ook hadden vergeten – van Pātāla (het land van de tegenvoeters of de benedenwereld, zoals Amerika in India wordt genoemd), om de zaden te zaaien voor een toekomstig, grootser, en roemrijker ras dan alle die we nu kennen. De cyclussen van de stof zullen worden gevolgd door cyclussen van spiritualiteit en een volledig ontwikkeld denkvermogen. In overeenstemming met de wet dat geschiedenis en rassen parallel lopen, zal de meerderheid van de toekomstige mensheid bestaan uit roemrijke adepten. De mensheid is het kind van het cyclische lot, en geen enkele van haar eenheden kan aan haar onbewuste roeping ontkomen, of zich onttrekken aan de plicht om met de natuur samen te werken. Zo zal de mensheid, ras na ras, haar vastgestelde cyclische pelgrimstocht volbrengen. De klimaten zullen veranderen, en zijn daarmee al begonnen; het ene tropische jaar na het andere laat een onderras vallen, maar alleen om op de opgaande boog een hoger ras voort te brengen, terwijl een reeks andere minder begunstigde groepen – de mislukkingen van de natuur – evenals sommige individuele mensen, uit de menselijke

familie zullen verdwijnen zonder zelfs een spoor achter te laten.

Zo is de loop van de natuur onder de heerschappij van de KARMISCHE WET: van de altijd tegenwoordige en altijd wordende natuur. Want, met de woorden van een wijze, die aan slechts enkele occultisten bekend is:

> Het heden is het kind van het verleden; de toekomst het product van het heden. En toch, o moment van nu! Weet u niet dat u geen ouder heeft, en ook geen kind kunt hebben; dat u eeuwig slechts uzelf voortbrengt? Vóór u zelfs bent begonnen te zeggen: 'Ik ben de nakomeling van het vervlogen moment, het kind van het verleden', bent u dat verleden zelf geworden. Vóór u de laatste lettergreep uitspreekt, zie! u bent niet meer het heden maar die toekomst zelf. Zo zijn het verleden, het heden, en de toekomst, de eeuwig levende drie-eenheid in één – de mahāmāyā van het absolute IS.

Afdeling 2

De oeroude symboliek van de wereldreligies

De verhalen zijn het kleed van de leer. Gewone mensen kijken alleen naar het gewaad – d.w.z. naar het verhaal; meer kennen ze niet. Maar zij die zijn onderwezen, zien niet alleen het kleed, maar ook wat door het kleed wordt bedekt.

– *Zohar*, 3:152; Franck, *La kabbale*, blz. 119

De mysteries van het geloof moeten niet aan iedereen worden onthuld. . . . Het is nodig de gesproken wijsheid in een mysterie te verbergen. – Clemens van Alexandrië, *Stromateis*, 1:12

Inhoud

Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd 509

16. Adam-Adami 513

17. Het ‘heilige der heiligen’; zijn ontaarding 521

18. Over de mythe van de ‘gevallen engel’ in haar verschillende aspecten 539
    A. Wie en wat is de boze geest? 539
    B. De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis 548
    C. De vele betekenissen van de ‘oorlog in de hemel’ 558

19. Is pleroma de verblijfplaats van Satan? 575

20. Promētheus, de titan 590
    Zijn oorsprong in het oude India 590

21. Enoichion – Henoch 602

22. De symboliek van de mysterienamen Iao en Jehovah, en hun verband met het kruis en de cirkel 610
    A. Kruis en cirkel 620
    B. De val van het kruis in de stof 630

23. De *Upanishads* in de gnostische literatuur 641

24. Het kruis en het pythagorische tiental 652

25. De mysteries van het zevental 672
    A. Saptaparṇa 672
    B. De tetraktis in verband met het zevental 681
    C. Het zevental in de *Veda’s*; het bevestigt de occulte leer over de zeven bollen en de zeven rassen 689
    D. Het zevental in de exoterische boeken 696
    E. Zeven in de astronomie, wetenschap, en magie 704
    F. De zeven zielen van de egyptologen 717

Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd

Met het oog op het ongewone karakter van de leringen, en van veel leerstukken die vanuit hedendaags wetenschappelijk standpunt absurd moeten lijken, is het nodig enige aanvullende uitleg te geven. De theorieën in het tweede gedeelte van de stanza's zijn zelfs moeilijker te begrijpen dan die van deel 1 over kosmogonie. Daarom moet hier de theologie worden onderzocht, zoals met de wetenschap zal gebeuren in de appendices in afdeling 3. Omdat onze leringen zo sterk verschillen van de gangbare denkbeelden van zowel het materialisme als de theologie, moeten de occultisten altijd erop voorbereid zijn de aanvallen van een van hen of van beide af te slaan.

De lezer kan niet vaak genoeg eraan worden herinnerd dat deze leringen zo oud zijn als de wereld – zoals de overvloedige citaten uit verschillende oude heilige geschriften bewijzen – en dat dit boek alleen maar een poging is om de oeroude genesis en geschiedenis, zoals die in bepaalde Aziatische centra van esoterische kennis worden onderwezen, weer te geven in moderne taal en in bewoordingen waarmee de wetenschappelijke en ontwikkelde onderzoeker vertrouwd is. Ze moeten op basis van hun intrinsieke waarde geheel of gedeeltelijk worden aanvaard of verworpen, maar niet voordat ze zorgvuldig zijn vergeleken met de overeenkomstige theologische dogma's en de moderne wetenschappelijke theorieën en speculaties.

Het moet ernstig worden betwijfeld of we in onze tijd met al zijn verstandelijke scherpzinnigheid, onder westerse volkeren ook maar één *niet-ingewijde* wetenschapper of filosoof zullen ontdekken die in staat is de geest van de oeroude filosofie volledig te begrijpen. Men kan dat ook van niemand verwachten vóór de ware betekenis van deze woorden, de alfa en de omega van de oosterse esoterie, de woorden sat en asat – die in de *Rig-Veda* en elders zo vaak worden gebruikt – grondig wordt begrepen. Zonder deze sleutel tot de Indo-Europese wijsheid loopt de kosmogonie van de rishi's en de arhats gevaar door de gemiddelde oriëntalist onbegrepen te blijven. Asat is niet alleen maar de ontkenning van sat, en evenmin het 'nog niet bestaande'; want sat is op zich noch het 'bestaande' noch het 'zijnde'. SAT is de onveranderlijke, de altijd aanwezige, en eeuwige wortel, waaruit en door middel waarvan alles voortkomt. Maar het is veel meer dan de poten-

tiële kracht in het zaadje, die het proces van ontwikkeling, of wat nu evolutie wordt genoemd, voortstuwt. Het is het altijd wordende, hoewel het zich
(450) nooit manifesteert.[1] Sat wordt geboren uit asat, en ASAT wordt voortgebracht door sat: een eeuwige beweging in een cirkel, maar een cirkel waarvan alleen bij de hoogste inwijding, op de drempel van paranirvāṇa, de kwadratuur kan worden gevonden.

Barth kwam met een beschouwing over de *Rig-Veda* die als scherpe kritiek was bedoeld; een ongebruikelijke en dus zoals men dacht nieuwe opvatting over dit oude boek. Door zijn kritiek onthulde die wetenschapper echter een waarheid, zonder dat hij zich bewust was van het grote belang ervan. Hij begint met te zeggen dat hij 'noch in de taal noch in de denkbeelden van de *Rig-Veda* die eigenschap van *primitieve natuurlijke eenvoud* heeft kunnen ontdekken, die velen er graag in zien'.[2] Barth had Max Müller op het oog toen hij dit schreef, want de beroemde professor uit Oxford heeft de hymnen van de *Rig-Veda* altijd gekarakteriseerd als de ongecompliceerde uiting van het religieuze gevoel van een onschuldig herdersvolk. 'In de vedische hymnen verschijnen de denkbeelden en mythen in hun eenvoudigste en meest frisse vorm',[3] denkt de sanskritist. Barth heeft echter een andere opvatting.

Zó verdeeld en persoonlijk zijn de opvattingen van de sanskritisten over het belang en de innerlijke waarde van de *Rig-Veda*, dat die opvattingen grote vooroordelen bevatten, in welke richting dan ook. Zo verklaart Max Müller: 'Nergens wordt de grote afstand die de oude gedichten van India scheidt van de oudste literatuur van Griekenland duidelijker gevoeld dan wanneer we de kinderlijke mythen van de *Veda's* vergelijken met de volwassen en ontaarde mythen waarop de dichtkunst van Homerus is gebaseerd. De *Veda* is de ware theogonie van de oude *Indo-Europese volkeren*, terwijl die van Hesiodus een verwrongen karikatuur is van het oorspronkelijke beeld.'[4] Dit is een ongenuanceerde bewering, en in haar algemeenheid misschien nogal onrechtvaardig. Maar waarom probeert men deze niet te verklaren? De oriëntalisten kunnen dat niet, want ze verwerpen de chronologie van de geheime leer, en kunnen moeilijk toegeven dat er tussen de hymnen van de *Rig-Veda* en de theogonie van Hesiodus tienduizenden jaren zijn verstreken. Ze zien dus niet in dat de Griekse mythen niet langer de oorspronkelijke symbolische taal zijn van de ingewijden, de leerlingen van de goden-hiërofanten, de goddelijke 'offeraars' uit de oudheid, en dat ze nu,

---

[1] De leer van Hegel, die *absoluut zijn* of 'zijn-heid' gelijkstelt met 'niet-zijn', en het heelal voorstelt als een *eeuwig worden*, komt overeen met de Vedānta-filosofie.

[2] Auguste Barth, *The Religions of India*, 1882, blz. xiii.

[3] Max Müller, *Chips from a German Workshop*, 1867, deel 1, blz. 24.

[4] Müller, *Op.cit*., deel 2, blz. 76.

verminkt door de afstand, en gehinderd door de weelderige groei van de menselijke fantasie van *niet-ingewijden*, lijken op verwrongen beelden van sterren in stromend water. Maar als de kosmogonie en de theogonie van Hesiodus als karikaturen van de oorspronkelijke beelden moeten worden opgevat, hoeveel te meer geldt dat dan voor de mythen in de Hebreeuwse *Genesis* in de ogen van diegenen voor wie ze evenmin een goddelijke openbaring of het woord van God zijn als de theogonie van Hesiodus dat voor Gladstone is.

Barth zegt:

De dichtkunst die deze [de *Rig-Veda*] bevat, schijnt me daarentegen van een bijzonder *verfijnde* aard en bekwaam uitgewerkt, *vol toespelingen en bedekte taal, vol aanspraken* [?] op mystiek en theosofisch inzicht, en de uitdrukkingsvormen ervan doen vaker denken aan die *van bepaalde kleine groepen ingewijden* dan aan de dichterlijke taal van een grote gemeenschap.[1] (451)

We zullen de criticus hier niet vragen wat hij kan weten over de manier waarop de 'ingewijden' zich uitdrukken, en ook niet of hij zelf tot zo'n groep behoort, want in het laatste geval zou hij zoiets waarschijnlijk niet hebben gezegd. Het bovenstaande toont echter aan dat wetenschappers, zelfs als het gaat om het *uiterlijke* karakter van de *Rig-Veda*, het duidelijk oneens zijn. Wat kan een hedendaagse sanskritist dan weten over de *innerlijke* of esoterische betekenis ervan, afgezien van de juiste conclusie van Barth dat *dit heilige geschrift door* INGEWIJDEN *is samengesteld*?

Ons hele boek is een poging om deze waarheid te bewijzen. De oude adepten hebben de grote problemen van de wetenschap opgelost, hoe weinig het hedendaagse materialisme ook geneigd is dit feit te erkennen. De mysteries van leven en dood werden inderdaad door de grote meesterdenkers van de oudheid doorgrond; en indien ze deze in het geheim en in stilte hebben bewaard, is dit omdat deze problemen deel uitmaakten van de heilige mysteriën; en ten tweede omdat ze onbegrijpelijk moesten blijven voor de grote meerderheid van de mensen, zoals ook nu nog het geval is. Indien zulke leringen door onze tegenstanders in de filosofie nog steeds als hersenschimmen worden beschouwd, is het voor de theosofen misschien een troost om op grond van deugdelijke bewijzen te vernemen dat de speculaties van hedendaagse psychologen – of ze nu serieuze idealisten zijn, zoals Herbert Spencer, of verstrooide pseudo-idealisten – nog veel grotere hersenschimmen zijn. In plaats van op de stevige grondslag van feiten in de natuur te berusten, zijn ze de ongezonde luchtkastelen van de materialistische verbeelding, van de hersenen die ze hebben voortgebracht, en meer niet. Terwijl zij ontkennen, bevestigen wij; en onze bevestiging wordt gesteund door

[1] Barth, *Op.cit.*, blz. xiii.

bijna alle wijzen uit de oudheid. Omdat we om goede redenen geloven in het occultisme en een menigte onzichtbare machten, zeggen we: 'Certus sum, scio quod credidi';[1] waarop onze critici antwoorden: 'Credat Judaeus Apella.'[2] Geen van beiden wordt door de ander overtuigd, en die uitkomst beïnvloedt zelfs onze kleine planeet niet. 'E pur si muove!'[3]

Het is ook niet nodig bekeerlingen te maken. Zoals de wijze Cicero opmerkte: 'De tijd vernietigt de gissingen van de mens, maar bevestigt het oordeel van de natuur.'[4] Laten we onze tijd afwachten. Het ligt echter niet in de aard van de mens stilzwijgend toe te zien hoe zijn goden worden vernietigd, of die nu wel of niet bestaan. En omdat de theologie en het materialisme samenspannen om de goden van de oudheid te vernietigen en te proberen alle oude filosofische opvattingen te verminken, is het alleen maar rechtvaardig dat zij die de oude wijsheid liefhebben, hun positie verdedigen door te bewijzen dat het hele arsenaal van die twee op zijn best wordt gevormd door nieuwe wapens, gemaakt uit heel oud materiaal.

---

[1] Ik ben zeker, ik weet wat ik heb geloofd.
[2] Laat de jood Apella het geloven! – Horatius, *Satiren*, 1:5:96.
[3] En toch beweegt ze! – Galileo.
[4] *De natura deorum*, 2:2.

16

Adam-Adami (452)

Namen zoals Adam-Adami, gebruikt door Chwolsohn in zijn *Landbouw van de nabateeërs* en bespot door Renan, zeggen niet-ingewijden misschien weinig. Maar voor een occultist zegt deze naam heel veel, wanneer deze wordt gevonden in zo'n enorm oud boek als dit: bijvoorbeeld dat Adami een veelzijdig en van oorsprong Indo-Europees symbool was, zoals de wortel van het woord bewijst, en – zoals veel andere dingen – door de Semieten en Turaniërs van de Indo-Europeanen is overgenomen.

'Adam-Adami' is een samengestelde soortnaam die zo oud is als de talen. De geheime leer zegt dat Ad-i de naam was die door de Indo-Europeanen is gegeven aan het eerste *sprekende* ras van de mensheid in deze ronde. Vandaar de woorden Adonim en Adonai (de oude meervoudsvorm van Adon), die de joden gebruikten voor hun Jehovah en engelen, die eenvoudig de eerste spirituele en etherische zonen van de aarde waren; en de god Adonis, die in zijn vele variaties de 'eerste Heer' voorstelde. Adam is in het Sanskriet Ādi-Nātha, dat ook eerste Heer betekent, evenals Ādi-Īśvara, of welke Ādi (eerste) ook, gevolgd door een bijvoeglijk of zelfstandig naamwoord. De reden hiervoor is dat zulke waarheden een gemeenschappelijk erfdeel waren. Het was een openbaring die was gedaan aan de *eerste* mensheid vóór de tijd waarin, zoals de *Bijbel* het uitdrukt, 'er één *taal* werd gesproken': kennis die later door de eigen intuïtie van de mens werd uitgebreid, maar nog later onder een passende symboliek tegen ontwijding werd beschermd. De schrijver van *Qabbalah*, *The Philosophical Writings of Ibn Gebirol*, toont aan dat de Israëlieten 'Adonai' (Heer) gebruiken, in plaats van ehjeh (ik ben) en JHVH, en voegt eraan toe dat – terwijl Adonai in de *Bijbel* wordt weergegeven door 'Heer', 'de laagste benaming, of de godheid in de natuur' – 'de meer algemene term elohim wordt vertaald met God'.[1]

Omstreeks 1860 werd door de oriëntalist Chwolsohn een interessant boek vertaald en onder de onschuldige titel *De landbouw van de nabateeërs* aan het altijd ongelovige en oneerbiedige Europa aangeboden. Volgens de vertaler is dat oeroude boek '*een volledige inwijding* in de mysteriën van de pre-adamitische volkeren, op gezag van *ontegenzeglijk authentieke docu-*

[1] I. Myer, *Qaballah*, 1888, blz. 175.

menten'. Het is 'een onschatbaar compendium, de volledige samenvatting van de leringen, kunsten en wetenschappen, niet alleen van de Chaldeeën, maar ook van de Assyriërs en Kanaänieten uit prehistorische tijden'. Deze
(453) 'nabateeërs' waren – zoals sommige critici dachten – eenvoudig de sabeeën, of Chaldeeuwse steraanbidders. Het boek is een hervertaling uit het Arabisch, waarin het eerder uit het Chaldeeuws was vertaald.

Mas'ūdī, de Arabische historicus, spreekt over die nabateeërs, en verklaart hun oorsprong als volgt:

> Na de zondvloed [?] vestigden de volkeren zich in verschillende landen. Onder hen waren de nabateeërs, die de stad Babylon stichtten, en die de afstammelingen van Cham waren die zich in dezelfde provincie vestigden onder leiding van Nimrod, de zoon van Kus, die de zoon was van Cham, en de achterkleinzoon van Noach. . . . Dit vond plaats in de tijd toen Nimrod het gouverneurschap van Babylonië ontving als afgevaardigde van Dzahhak, Biurasp genaamd.[1]

De vertaler, Chwolsohn, concludeert dat de uitspraken van deze historicus volkomen overeenstemmen met die van Mozes in *Genesis*, terwijl minder eerbiedige critici zouden kunnen zeggen dat juist daarom aan de waarheid ervan moet worden getwijfeld. Het heeft geen zin op dit punt in te gaan, omdat het voor ons onderwerp niet van belang is. Het uitvoerig bediscussieerde en allang begraven probleem, en de moeilijkheid om logisch te verklaren hoe miljoenen mensen van verschillende rassen, een groot aantal beschaafde volkeren en stammen, kunnen afstammen van *drie* paren (de zonen van Noach) in 346 jaar[2] na de zondvloed, kan worden overgelaten aan het karma van de schrijver van *Genesis*, of deze nu Mozes of Ezra heet. Dat wat in het genoemde boek interessant is, is de inhoud ervan, de leringen die erin worden verkondigd, die esoterisch gelezen weer bijna allemaal gelijk zijn aan de geheime leringen.

Quatremère dacht dat dit boek misschien een onder Nebukadnezar II gemaakte kopie was van een of andere 'oneindig veel oudere' hamitische verhandeling, terwijl de schrijver op grond van 'innerlijke en uiterlijke bewijzen' beweert dat het Chaldeeuwse origineel was opgeschreven op basis van de redevoeringen en leringen van een rijke Babylonische landeigenaar, Qūthāmā genaamd, die voor die toespraken nog ouder materiaal had gebruikt. De eerste Arabische vertaling wordt door Chwolsohn in de 13de eeuw v.Chr. gedateerd. Op de eerste bladzijde van deze 'openbaring' ver-

---

[1] Al-Mas'ūdī, *Les prairies d'or*, vertaald uit het Arabisch; geciteerd door De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 218.

[2] Zie *Genesis* en de geautoriseerde chronologie. In hoofdstuk 9 'verlaat Noach de ark' in '2348 v.Chr.'. In hoofdstuk 10 wordt 'Nimrod, de eerste koning', in '1998 v.Chr.' geplaatst.

klaart de schrijver, of amanuensis, Qūthāmā, dat 'de daarin verkondigde leringen oorspronkelijk door *Saturnus aan de maan* waren meegedeeld, *die ze aan haar afgod doorgaf'; deze afgod onthulde ze aan haar vereerder, de schrijver* – de adept-schrijver van dat boek – Qūthāmā.

De details die door de god voor het welzijn en het onderricht van stervelingen worden verstrekt, betreffen perioden van onberekenbare duur en een lange reeks koninkrijken en *dynastieën* die voorafgingen aan het verschijnen op aarde van Adami (de 'rode-aarde'). Deze perioden hebben, zoals (454)
was te verwachten, de verdedigers van de chronologie van de *Bijbel* naar de letter bijna tot razernij gebracht. De Rougemont was de eerste die met de vertaler de strijd aanbond. Hij verwijt hem 'Mozes *op te offeren* aan een anonieme schrijver'.[1] Hij zegt nadrukkelijk: 'Hoe groot de *chronologische fouten* van Berosus ook waren, hij was tenminste volledig in overeenstemming met de profeet voor wat de eerste mensen betreft, want hij spreekt over Alorus-Adam, over Xisuthrus-Noach, en over Belus-Nimrod', enz. 'Daarom', voegt hij eraan toe, '*moet* het een APOCRIEF boek zijn dat moet worden gerangschikt bij zijn tijdgenoten – *het vierde boek van Ezra*, dat van Henoch, de *Sibillijnse orakels*, en de boeken van Hermes – *die geen van alle verder teruggaan dan twee of drie eeuwen v.Chr.*' Ewald viel Chwolsohn nog harder aan, en ten slotte deed ook Renan dit. In de *Revue germanique*[2] tast de ex-leerling het gezag van zijn leermeester aan door hem te vragen een reden op te geven waarom zijn *De landbouw van de nabateeërs* geen vervalsing kan zijn door een of andere jood uit de 3de of 4de eeuw van onze jaartelling? Het kan moeilijk iets anders zijn – redeneert de schrijver van *Het leven van Jezus* – want in dit boek over astrologie en tovenarij 'herkennen we in de personen die Qūthāmā ons voorstelt alle aartsvaders van de bijbelse legenden, zoals Adam-Adami, Anouka-Noach, en zijn Ibrahim-Abraham', enz.

Dit is geen reden, omdat Adam en andere namen soortnamen zijn. Intussen geven we in overweging dat, alles in aanmerking genomen, een *apocrief* boek – zelfs van de 3de eeuw n.Chr. in plaats van de 13de eeuw v.Chr., zoals Quatremère veronderstelt – oud genoeg is om als document voor *echt* door te gaan, en zo de meest veeleisende archeoloog en criticus tevreden te stellen. Want zelfs als we ter wille van de discussie zouden aannemen dat dit literaire overblijfsel is samengesteld door 'een of andere jood uit de 3de eeuw van onze jaartelling' – wat dan nog? Als we de geloofwaardigheid van de daarin voorkomende leringen even terzijde laten, rijst

---

[1] F. de Rougemont, 'Des restes de l'ancienne littérature Babylonienne, etc.', *Annales de philosophie chrétienne*, 5de reeks, deel 1 en 3, januari 1860 en januari 1861.

[2] Deel 10, april 1860, blz. 151ev.

de vraag: waarom zou het minder recht hebben te worden gehoord, of minder leerzaam zijn als een weergave van oudere opvattingen, dan ieder ander religieus boek dat eveneens een 'compilatie van oudere teksten' of van mondelinge overlevering is, uit dezelfde of zelfs een latere tijd? In dat geval zouden we ook de *Koran* moeten verwerpen en 'apocrief' moeten noemen – die twee eeuwen jonger is, hoewel we weten dat deze als een Minerva rechtstreeks is voortgekomen uit het brein van de Arabische profeet; en we zouden de schouders moeten ophalen over alle mededelingen die we aan de talmud kunnen ontlenen, die in zijn huidige vorm ook werd samengesteld uit oudere gegevens, en niet ouder is dan de 9de eeuw van onze jaartelling.

Deze bijzondere 'bijbel' van de Chaldeeuwse adept, en de verschillende kritieken op dit boek (in de vertaling van Chwolsohn), worden hier vermeld, omdat dit van veel belang is voor een groot deel van ons boek. Met uitzon-
(455) dering van de opmerkingen van Renan, een principiële beeldenstormer – die door Jules Lemaître zo treffend 'le Paganini du Néant' wordt genoemd – is blijkbaar het grootste bezwaar tegen het boek dat dit apocriefe geschrift *als een openbaring* aan een adept zou zijn meegedeeld door de 'afgod van de maan', die deze van 'Saturnus' ontving. Daarom spreekt het vanzelf dat het 'van begin tot einde een sprookje' is. Hierop is maar één antwoord: het is evenmin een sprookje als de *Bijbel*, en als het ene wordt ondermijnd, moet het andere volgen. Zelfs de manier van waarzeggen door middel van 'de afgod van de maan' is dezelfde als door David, Saul, en de hogepriesters van de joodse tabernakel met behulp van de terafim werd toegepast. In deel 3, afdeling 2, van dit boek zal men de praktische methoden van deze oude waarzeggerij aantreffen.

De landbouw van de nabateeërs is in feite een samengesteld boek; het is niet apocrief, maar een herhaling van stellingen van de geheime leer in de exoterische Chaldeeuwse vorm van nationale symbolen, met het doel de leringen te 'versluieren', op dezelfde manier als de boeken van Hermes en de *Purāṇa's* pogingen daartoe zijn door de Egyptenaren en de hindoes. Het boek was zowel in de oudheid als in de middeleeuwen goed bekend. Maimonides spreekt erover, en verwijst meer dan eens naar dit Chaldeo-Arabische manuscript, waarbij hij de nabateeërs de naam van hun geloofsgenoten, namelijk 'steraanbidders', of sabeeën, geeft, maar hij ziet niet in dat dit verminkte woord 'nabateeërs' de mystieke naam is van de kaste die was gewijd aan Nebo (god van de *verborgen* wijsheid), waaruit direct blijkt dat de nabateeërs een occulte broederschap vormden.[1] De naba-

[1] 'Ik zal u de geschriften noemen . . . over *het geloof van de sabeeën*', zegt hij. 'Het beroemdste is het boek *De landbouw van de nabateeërs* dat is vertaald door Ibn

teeërs, die volgens de Perzische yezidi oorspronkelijk uit Basra naar Syrië kwamen, waren de ontaarde leden van die broederschap; toch was hun religie zelfs op dat late tijdstip zuiver kabbalistisch.[1] Nebo is de godheid van de planeet Mercurius, en Mercurius is de god van de wijsheid of Hermes, en Budha, die de joden נְבוֹ 'de Heer in de hemel, de verhevene' noemden . . . en de Grieken Nabo, Ναβώ, vandaar nabateeërs. Ondanks het feit dat Maimonides hun leringen 'heidense onzin' noemt en hun archaïsche literatuur 'Sabaeorum foetum', geeft hij hun *Landbouw*, de bijbel van Qūthāmā, een hoge plaats in in de archaïsche literatuur; en Abarbanel prijst die hemelhoog. Spencer, die laatstgenoemde citeert, (456)
noemt het dat 'voortreffelijke oosterse boek', en hij voegt eraan toe dat de term nabateeërs verwijst naar de sabeeën, de Chaldeeën, en de Egyptenaren, kortom al die volkeren *tegen wie de strengste wetten van Mozes werden uitgevaardigd*.[2]

Nebo, de oudste god van wijsheid van Babylonië en Mesopotamië, was identiek met de Budha van de hindoes en Hermes-Mercurius van de Grieken. Een kleine verandering in het geslacht van de ouders is het enige verschil. Zoals in India Budha de zoon was van Soma (de maan), en van de vrouw van Brihaspati (Jupiter), was Nebo de zoon van Zarpa-nitu (de maangodheid) en van Merodach, die Jupiter was geworden, nadat hij een zonnegod was geweest. Als de planeet Mercurius was Nebo de 'opzichter' onder de zeven planeetgoden; en als de personificatie van de geheime wijsheid was hij Nabin, een ziener en een profeet. Het feit dat men Mozes op de aan Nebo gewijde berg laat sterven en verdwijnen, bewijst dat hij een ingewijde was en een priester van die god onder een andere naam; want deze god van wijsheid was de grote scheppende godheid, en werd als zodanig vereerd, en niet alleen in Borsippa in zijn schitterende tempel, of planeettoren. Hij werd ook aanbeden door de Moabieten, de Kanaänieten, de Assyriërs, en in heel Palestina: waarom dan niet door de Israëlieten? 'De planeettempel van Babylon' had zijn 'heilige der heiligen' binnen het heiligdom van Nebo, de profeetgod van wijsheid. In de *Hibbert Lectures* wordt gezegd: 'De oude Babyloniërs hadden een bemiddelaar tussen

---

Wahshiyya. Dit boek staat vol heidense onzin. . . . Het spreekt over het vervaardigen van TALISMANS, het tot zich trekken van de krachten van de GEESTEN, over MAGIE, DEMONEN, en lijkenetende geesten die zich in de woestijn ophouden.' (Maimonides, geciteerd door dr. D. Chwolsohn, *Die Ssabier und der Ssabismus*, deel 2, blz. 458.) De nabateeërs van de berg Libanon geloofden in de zeven aartsengelen, zoals hun voorvaderen in de zeven grote sterren hadden geloofd, de verblijfplaatsen en lichamen van deze aartsengelen, waarin de rooms-katholieken nog steeds geloven, zoals elders is aangetoond.

[1] Zie *Isis ontsluierd*, 2:229-30.

[2] Joannes Spencer, *De legibus hebraeorum, etc*., boek 2, hfst. 1, blz. 239; Cambridge, 1685, fol. ed.

mensen en goden . . . en Nebo was de 'verkondiger' of 'profeet', omdat hij de verlangens van zijn vader Merodach bekendmaakte.'[1]

Nebo is evenals Budha een schepper van het vierde en ook van het vijfde ras. Met eerstgenoemde begint namelijk een nieuw ras van adepten, en met laatstgenoemde de *zonne-maan*-dynastie, of de mensen van deze rassen en ronde. Beiden zijn de Adams van hun respectieve schepselen. Adam-Adami is een personificatie van de *tweevoudige* Adam: van de paradigmatische Adam-Kadmon, de schepper, en van de lagere Adam, de aardse, die, zoals de Syrische kabbalisten zeggen, tot na zijn val alleen nefesh, 'de levensadem', had, maar *geen levende ziel*.

Als Renan dus de Chaldeeuwse heilige geschriften – of wat ervan over is – als apocrief blijft beschouwen, is dat volstrekt niet van belang voor de waarheid en de feiten. Er zijn andere oriëntalisten die misschien een andere opvatting hebben; en zelfs als dat niet zo was, zou het er nog steeds weinig toe doen. Deze leringen bevatten de stellingen van de esoterische filosofie, en dit moet voldoende zijn. Aan degenen die niets van symboliek begrijpen, kan dit enkel en alleen sterrenverering toeschijnen, en aan degene die de esoterische waarheid zou willen verbergen, zelfs 'heidense dwaasheid'. Terwijl Maimonides zijn minachting uitsprak over de esoterie in de religie van andere volkeren, erkende hij niettemin het bestaan van esoterie en symbo-
(457) liek in zijn eigen religie, en predikte stilzwijgen en geheimhouding over de werkelijke betekenis van de uitspraken van Mozes, en dit bezorgde hem veel ellende. Kortom, de leringen van Qūthāmā, de Chaldeeër, zijn de allegorische weergave van de religie van de eerste volkeren van het vijfde ras.

Waarom moest Renan de naam 'Adam-Adami' dan met zo'n academische minachting behandelen? De schrijver van *History of the Origins of Christianity* weet kennelijk niets over de '*oorsprong van de heidense* symboliek' en ook niet over de esoterie, anders zou hij hebben geweten dat de naam een vorm van een universeel symbool is, dat *zelfs bij de joden* niet op één mens, maar op vier verschillende mensheden betrekking heeft. Dit is gemakkelijk te bewijzen.

De kabbalisten onderwijzen het bestaan van vier verschillende Adams, of de transformatie van vier opeenvolgende Adams, emanaties van de diyyuqna (goddelijke schim) van de hemelse mens, een etherische combinatie van neshamah, de hoogste ziel of geest: deze Adam heeft natuurlijk geen grof menselijk lichaam, en ook geen *begeertelichaam*. Deze 'Adam' is het prototype (tsurah) van de tweede Adam. Dat ze onze vijf rassen voorstellen staat vast, zoals iedereen kan zien uit hun beschrijving in de kabbala: de eerste is de 'volmaakte, heilige Adam'; . . . 'een schaduw die verdween' (de

[1] Vgl. A.H. Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, blz. 98, 113.

koningen van Edom), voortgebracht uit de goddelijke tselem (beeld); de tweede wordt de protoplastische androgyne Adam van de toekomstige aardse en gescheiden Adam genoemd; de derde Adam is de uit 'stof' gemaakte mens (de eerste, onschuldige Adam); en de vierde is de verondersteld voorvader van ons eigen ras – de gevallen Adam. Zie de bewonderenswaardig duidelijke beschrijving van hen in *Qabbalah* van Isaac Myer. Hij geeft slechts vier Adams, ongetwijfeld vanwege de koningen van Edom. 'De vierde Adam', schrijft hij, '. . . was bekleed met huid, vlees, zenuwen, enz. Dit komt overeen met de lagere nefesh en guf, d.w.z. het lichaam, verenigd. Hij heeft het dierlijke vermogen tot voortplanting en voortzetting van de soort',[1] en dit is het *menselijke* wortelras.

Juist op dit punt wijken de interpretaties van de hedendaagse kabbalisten – misleid door de vele generaties van christelijke mystici die, waar ze maar konden, met de kabbalistische geschriften hebben geknoeid – af van die van de occultisten; deze kabbalisten zien de latere gedachte aan voor het oorspronkelijke denkbeeld. De oorspronkelijke kabbala was geheel metafysisch, en hield zich niet bezig met dierlijke of aardse seksen; de latere kabbala heeft het goddelijk ideaal verstikt onder het zware fallische element. De kabbalisten zeggen: 'God maakte de mens man en vrouw.' 'Bij de kabbalisten wordt de noodzaak tot voortgaande schepping en bestaan het evenwicht genoemd', zegt de schrijver van *Qabbalah*;[2] en omdat het eerste ras dit 'evenwicht', dat is verbonden met makom (mysterieuze plaats),[3] niet bezat, wordt dit ras, zoals we hebben gezien, door de zonen van de vijfde (458)
Adam zelfs niet erkend. Vanaf de hoogste hemelse mens, de meest verheven Adam, die 'mannelijk-vrouwelijk' of androgyn is, tot de Adam van stof zijn al deze verpersoonlijkte symbolen met het geslacht en de voortplanting verbonden. Bij de oosterse occultisten is het juist andersom. Ze beschouwen de seksuele relatie als een 'karma' dat slechts behoort tot de aardse betrekkingen van de mens die wordt beheerst door illusie, iets wat opzij moet worden gezet zodra de persoon 'wijs' wordt. Ze beschouwden het als een heel gelukkige omstandigheid indien de guru (leraar) ontdekt dat zijn leerling geschikt is voor het zuivere leven van een brahmachārin. Hun tweevoudige symbolen waren voor hen slechts de dichterlijke beelden van de verheven wisselwerkingen van scheppende kosmische krachten. En deze ideële opvatting schittert als een gouden straal op elk afgodsbeeld, hoe grof en grotesk ook, in de overvolle galerijen van de duistere tempels van India en andere moederlanden van erediensten.

---

[1] Myer, *Op.cit*., 1888, blz. 418-9.
[2] *Op.cit*., blz. 118.
[3] Eenvoudig de baarmoeder, het 'heilige der heiligen' bij de Semieten.

Dit zal in het volgende hoofdstuk worden aangetoond.

We kunnen hieraan toevoegen dat bij de gnostici de tweede Adam ook voortkomt uit de oorspronkelijke mens, de ophitische Adamas, naar 'het beeld van wie hij is gemaakt'; de derde uit deze tweede – een androgyn. Laatstgenoemde wordt gesymboliseerd in het 6de en 7de paar van de mannelijk-vrouwelijke aeonen – Amphain-Essoumen en Vananin-Lamertade – vader en moeder;[1] terwijl de vierde Adam, of het vierde ras, wordt voorgesteld door een priapisch monster. Laatstgenoemde – een nachristelijke fantasie – is de ontaarde kopie van het voorchristelijke gnostische symbool van de 'goede', of 'hij *die schiep voordat er iets bestond*',[2] de hemelse Priapus – werkelijk geboren uit Venus en Bacchus *toen die god terugkeerde van zijn expeditie naar India*, want Venus en Bacchus zijn de latere vormen van aditi en de geest. De latere Priapus, die één is met Agathodaimōn, de gnostische Verlosser, en zelfs met Abraxas, is niet langer het teken voor *abstracte scheppende* kracht, maar symboliseert de vier Adams of rassen, terwijl het vijfde wordt voorgesteld door de *vijf* takken die zijn afgesneden van de levensboom waarop – op de gnostische gemmen – de oude man staat. Het aantal wortelrassen werd in de oude Griekse tempels weergegeven door de zeven klinkers, waarvan er *vijf* in een paneel werden gezet in de inwijdingszalen van de adyta. Het Egyptische teken ervoor was een hand met vijf uitgespreide vingers, waarvan de vijfde vinger of de pink nog maar halfvolgroeid was, en ook *vijf* 'N's' – hiërogliefen die deze letter voorstellen. De Romeinen gebruikten de vijf klinkers A E I O V in hun tempels; en dit oude symbool werd in de middeleeuwen door het Huis Habsburg als motto gekozen. Zo gaat de heerlijkheid van de wereld voorbij!

---

[1] Zie de tabel van Valentinus in Epiphanius, *Panarion*, boek 1, deel 2, Haer. 31:2ev.
[2] C.W. King, *The Gnostics and Their Remains*, 1887, blz. 234-5.

17

Het ‘heilige der heiligen’; zijn ontaarding (459)

Het sanctum sanctorum van de Ouden – ook het adytum genoemd – kwam bij alle oude volkeren voor; het is die nis aan de westkant van de tempel die aan drie kanten door blinde muren was omsloten, en waar vóór de enige opening of deur een gordijn hing.

Niettemin is er een groot verschil tussen de verborgen betekenissen van deze symbolische plaats in de esoterie van de heidenen en die van de latere joden, hoewel de symboliek ervan oorspronkelijk bij alle oude rassen en volkeren gelijk was. De heidenen, die pantheïsten waren, bewezen het de grootste eer door in het adytum een sarcofaag of tombe (taphos) te plaatsen, en ook de zonnegod aan wie de tempel was gewijd. Ze beschouwden het – in zijn esoterische betekenis – als het symbool van kosmische, zonne- (of dagelijkse) en menselijke *wederopstanding*. Het omvatte het hele terrein van periodieke en stipt op tijd optredende manvantara’s, of het geregeld herontwaken van de kosmos, de aarde, en de mens tot een nieuw bestaan; waarbij de zon het meest dichterlijke en ook het meest grootse symbool ervan aan de hemel is, en de mens – in zijn reïncarnaties – op aarde. De joden – van wie het realisme, als men het naar de letter beoordeelt, in de tijd van Mozes even praktisch en grof was als nu[1] – voerden in de loop van hun vervreemding van de goden van hun heidense buren een nationale en levitische politiek, door hun heilige der heiligen exoterisch voor te stellen als het plechtigste teken van hun monotheïsme; terwijl ze er esoterisch slechts een universeel fallisch symbool in zagen. Terwijl de kabbalisten alleen ain sof en de ‘goden’ van de mysteriën kenden, hadden de levieten geen tombe en geen god in hun adytum behalve de ‘heilige’ ark van het verbond – hun ‘heilige der heiligen’.

Wanneer de esoterische betekenis van deze nis duidelijk is gemaakt, zullen de niet-ingewijden beter kunnen begrijpen waarom David ‘bloot’ voor de *ark* van het verbond danste, en zo graag *verachtelijk* wilde schijnen ter wille van zijn ‘Heer’, en *onedel* in zijn eigen ogen.[2]

---

[1] Maar dit was in werkelijkheid niet zo, getuige hun profeten. Pas de latere rabbi’s en het talmoedische stelsel doodden alle spiritualiteit in hun symbolen, zodat alleen hun heilige geschriften overbleven – een dode schil, waaruit de ziel is verdwenen.

[2] Zie *2 Samuel* 6:16-22.

De ark is de bootvormige argha van de mysteriën. Parkhurst, die er in
(460) zijn Griekse woordenboek een lange verhandeling over geeft, en er in het Hebreeuwse lexicon geen woord over zegt, verklaart dat archē (ἀρχή) overeenkomt met het Hebreeuwse rasit of 'wijsheid'.[1] En Higgins zegt dat

> ze een woord is dat de betekenis had van het symbool van het vrouwelijke voortbrengende vermogen, de arg of arca, waarin de kiem van de hele natuur tijdens het interval na elke wereldcyclus boven de grote afgrond zweeft of hangt.[2]

Juist; en de joodse *ark van het verbond had precies dezelfde betekenis*; met de verdere aanvulling dat ze in plaats van een mooie en kuise sarcofaag (het symbool van de schoot van de natuur en de wederopstanding), zoals in het sanctum sanctorum van de heidenen, de ark nog *realistischer* van bouw hadden gemaakt door de twee cherubijnen op de kist of ark van het verbond tegenover elkaar te plaatsen, met hun vleugels zó uitgespreid dat ze een volmaakte yoni vormden (zoals men die nu in India ziet). Bovendien werd de betekenis van dit voortplantingssymbool nog versterkt door de vier mystieke letters van de naam Jehovah, nl. JHVH יהוה; of Jod (י), dat penis betekent; He (ה), de *baarmoeder*; Vau (ו), een haak, een spijker; en weer He (ה), dat ook 'een opening' betekent; het geheel vormt het volmaakte *tweeslachtige* symbool, of J(e) H(o) V(a) H, het mannelijke en vrouwelijke symbool.

Misschien zal – als men zich de werkelijke betekenis van functie en titel van de kadesh kadeshim, 'de heiligen', of 'de aan de *tempel van de Heer* gewijden', realiseert – het 'heilige der heiligen' van laatstgenoemde een verre van verheffend aspect aannemen.

Iacchus is Iao of Jehovah; en Baäl of Adon was evenals Bacchus een fallische god. 'Wie zal de berg [de hoge plaats] van de Heer beklimmen?' vraagt de heilige koning David, 'wie zal staan op de plaats van zijn kadushu קדשו?'[3] Kadesh betekent in één opzicht *toewijden*, *wijden*, *heiligen*, en zelfs inwijden of afzonderen; maar het betekent ook de dienst van wulpse rituelen (de Venus-verering), en de ware interpretatie van het woord kadesh wordt ronduit gegeven in *Deuteronomium* 23:17, *Hosea* 4:14, en *Genesis* 38:15-22. De 'heilige' kadeshuth van de *Bijbel* hadden dezelfde functie als de nāchnī-meisjes uit de latere hindoepagoden. De Hebreeuwse kadeshim, of galli, woonden 'bij het huis van de Heer, waar de vrouwen gewaden voor het houten beeld weefden', of voor het borstbeeld van Venus-Astartē, zegt *2 Koningen* 23:7.

De dans die David rond de ark uitvoerde, was de 'cirkeldans', die door de amazonen voor de mysteriën zou zijn voorgeschreven. Dit was ook de dans van de

---

[1] Parkhurst, *A Greek and English Lexicon to the New Testament*, 1769, zie onder Ἀρχή.
[2] Godfrey Higgins, *Anacalypsis*, 1836, deel 1, blz. 797.
[3] *Psalmen* 24:3.

dochters van Silo,[1] en het springen van de profeten van Baäl.[2] Deze dans was eenvoudig een kenmerk van de sabaeïsche eredienst, want hij gaf de beweging van de planeten rond de zon aan. Dat de dans een bacchische razernij was, is duidelijk. Er werden sistra bij gebruikt, en de hoon van Michal en het antwoord van de koning (461)
waren vol betekenis.[3]

De ark, waarin de kiemen worden bewaard van alle levende wezens die nodig zijn om de aarde weer te bevolken, symboliseert het voortbestaan van het leven en de overheersing van geest over stof, na een strijd tussen tegengestelde natuurkrachten. In het astro-theosofische schema van de Westerse Ritus komt de ark overeen met de navel, en wordt geplaatst aan de linkerkant, de kant van de vrouw (de maan), die als een van haar symbolen BOAZ – de linkerzuil van de tempel van Salomo – heeft.[4] De navelstreng is door middel van de placenta verbonden met de vruchtbodem waarin de embryo's van de mensheid worden bevrucht. De ark is de heilige argha van de hindoes, en haar verband met de ark van Noach kan dus gemakkelijk worden afgeleid als we vernemen dat de argha een langwerpig vat was dat door de hogepriesters werd gebruikt als offerkelk bij de eredienst van Isis, Astartē, en Venus-Aphroditē, die allemaal godinnen waren van de voortbrengende krachten van de natuur, of van de stof, en dus symbolisch de ark voorstelden die de kiemen van alle levende wezens bevat.[5]

Wie de kabbalistische boeken van vandaag en de interpretaties van de *Zohar* door de rabbi's aanziet voor de ware kabbalistische leer van de oudheid, heeft het mis![6] De voor Europa en Amerika toegankelijke kabbala bevat namelijk nu, evenals in de tijd van Friedrich von Schelling, niet veel meer dan 'restanten en fragmenten, sterk verminkte overblijfselen van dat

---

[1] *Rechters* 21:21, 23ev.

[2] *1 Koningen* 18:26.

[3] *Isis ontsluierd*, 2:53.

[4] Vgl. Hargrave Jennings, *The Rosicrucians*, 1870, blz. 328.

[5] *Isis ontsluierd*, 2:523-4.

[6] De schrijver van *Qabbalah* doet verschillende pogingen om de ouderdom van de *Zohar* afdoende te bewijzen. Zo toont hij aan dat Moses de León in de 13de eeuw niet de schrijver of vervalser van de boeken van de *Zohar* kon zijn, waarvan hij wordt beschuldigd, omdat Ibn Gebirol dezelfde filosofische leer 225 jaar vóór de tijd van Moses de León verkondigde. Een echte kabbalist of wetenschapper zal dit feit nooit ontkennen. Het staat vast dat Ibn Gebirol zijn leringen op de oudste kabbalistische bronnen baseerde, namelijk het Chaldeeuwse *Boek van de getallen*, en ook op enkele niet meer bestaande midrashim, ongetwijfeld dezelfde die Moses de León gebruikte. Maar juist het verschil tussen de twee manieren waarop dezelfde esoterische onderwerpen worden behandeld, wijst – terwijl het de enorme ouderdom van het esoterische stelsel aantoont – op een onmiskenbare ondertoon van talmoedische en zelfs christelijke sektegeest in de samenstelling en in het woordgebruik van het Zohar-stelsel door rabbi Moses. Ibn Gebirol *citeerde nooit uit de Schrift* om de leringen kracht bij te zetten (zie I. Myer, *Qabbalah*, blz. 7). Moses de León heeft de *Zohar* gemaakt tot wat deze tot nu toe is gebleven, 'een doorlopend commentaar op de vijf boeken van de *Pentateuch*' (*loc.cit.*), met enkele latere toevoegingen door de christenen. De een volgt de oude esoterische filosofie; de ander alleen dat deel dat was aangepast aan de *ver-*

oorspronkelijke stelsel dat de sleutel is tot alle religieuze stelsels'.[1] Het
(462) oudste stelsel en de *Chaldeeuwse* kabbala waren identiek. De laatste versies van de *Zohar* zijn die van de synagoge in de eerste eeuwen, namelijk de thora, die dogmatisch en star is.

De 'koningskamer' in de Piramide van Cheops is dus een Egyptisch 'heilige der heiligen'. Op de dagen van de inwijdingsmysteriën moest de kandidaat, die de zonnegod voorstelde, in de sarcofaag afdalen als de bezielende straal die binnengaat in de vruchtbare schoot van de natuur. De volgende ochtend komt hij eruit tevoorschijn, en stelt de wederopstanding van het leven voor na de verandering die dood heet. In de grote MYSTERIËN duurde zijn symbolische dood twee dagen, waarna hij op de derde ochtend met de zon verrees, na een laatste nacht van de wreedste beproevingen. Terwijl de kandidaat de zon voorstelde – de allesverlevendigende bol die elke ochtend 'herrijst', enkel om aan alles leven te schenken – was de sarcofaag het symbool van het vrouwelijke beginsel. Zo was het in Egypte; de vorm en gedaante ervan waren in elk land verschillend, als het maar een vaartuig bleef, een symbolische navis of bootvormig voertuig, dat symbolisch kiemen of de levenskiem bevatte. In India is het de 'gouden' koe, waardoorheen de kandidaat-brahmaan moet gaan als hij een brahmaan wil zijn, en een DVIJA (iemand die een *tweede* keer is geboren) wil worden. De halvemaanvormige argha van de Grieken was het symbool van de koningin van de hemel – Diana, of de maan. Ze was de grote moeder van alle bestaansvormen, zoals de zon de vader was. De joden vereerden Ashtoreth, zowel vóór als nadat ze Jehovah in een *mannelijke* god hadden omgevormd; daarom verklaarde Jesaja: 'Mijn ziel haat *uw nieuwe manen en feesten*';[2] waarmee hij duidelijk onrechtvaardig was. Ashtoreth en de feesten van de nieuwe maan (de halvemaanvormige argha) hadden als vorm van openbare eredienst geen ongunstiger betekenis dan de verborgen zin van de maan in het algemeen, die, zoals bekend, kabbalistisch direct verband hield met, en gewijd was aan, Jehovah, met het enige verschil dat de ene het vrouwelijke en de andere het mannelijke aspect van de maan en van de ster Venus was.

De zon (de vader), de maan (de moeder), en Mercurius-Thoth (de zoon), vormden de oudste drie-eenheid van de Egyptenaren, die hen verpersoonlijkten in Osiris, Isis, en Thoth (Hermes). In ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ zijn de zeven grote

---

loren boeken van Mozes die door Ezra waren gereconstrueerd. Terwijl dus het stelsel, of de stam waarop de eerste oorspronkelijke *Zohar* was geënt, een enorme ouderdom had, zijn veel van de (latere) vertakkingen van de *Zohar* sterk gekleurd door de specifieke denkbeelden van de christelijke gnostici (Syrische en Chaldeeuwse), de vrienden en medewerkers van Moses de León, die, zoals Munk heeft aangetoond, hun interpretaties aanvaardde.

[1] Vgl. Myer, *Qabbalah*, 1888, blz. 173.

[2] *Jesaja* 1:14.

goden, ingedeeld in twee drietallen en de hoogste god (de zon): de lagere Τριδυνάμεις, waarvan de krachten respectievelijk in Mars, Mercurius, en Venus zetelen; en de hogere triade ('de drie onzichtbare goden') die in de maan, Jupiter, en Saturnus wonen.[1]

Dit behoeft geen bewijs. Ashtoreth was in één betekenis een onpersoonlijk symbool van de natuur, het schip van het leven dat de kiemen van al het zijn door de grenzeloze sterrenoceaan draagt. En wanneer ze niet werd vereenzelvigd met Venus, zoals elke andere 'koningin van de hemel', aan wie koeken en broodjes werden geofferd, werd Ashtoreth, de weerspiegeling (463)
van de Chaldeeuwse 'Nuah, de universele moeder' (de vrouwelijke Noach, die als één met de ark werd beschouwd), en van de vrouwelijke triade Ana, Belita, en Davkina; wanneer ze als één geheel werd samengevat, werd ze 'opperste godin, vrouwe van de onderwereld, moeder van de goden, koningin van de aarde, en koningin van vruchtbaarheid',[2] genoemd. Belita of Tamti (de zee), de moeder van de *stad Erech* (de grote Chaldeeuwse necropolis) werd later Eva; en nu is ze in de rooms-katholieke kerk Maria, de Maagd, staand afgebeeld op de maansikkel, en soms bij afwisseling op de aardbol. De navis, of scheepsvorm van de maansikkel, die al die gemeenschappelijke symbolen van het schip van het leven in zich verenigt, zoals de ark van Noach, de yoni van de hindoes, en de ark van het verbond, is het vrouwelijke symbool van de universele 'moeders van de goden', en wordt nu in elke kerk onder zijn christelijke *symbool* aangetroffen, als het schip (Lat. navis)[3]. De navis – het sterrenschip – wordt bevrucht door de geest van het leven – de mannelijke god; of, zoals de geleerde Kenealy die heel toepasselijk noemt – de heilige geest.[4] In de westerse religieuze symboliek was de maansikkel het mannelijke, en de volle maan het vrouwelijke aspect van die universele geest. 'Het mystieke woord alm, dat de profeet Mohammed aan het begin van veel hoofdstukken van de *Koran* plaatste, verwijst naar *haar* als de alm, de onbevlekte maagd van de hemelen.'[5] En – omdat het verhevene altijd omslaat in het belachelijke – moeten we uit deze wortel alm het woord almeh – de Egyptische danseressen – afleiden. Dit zijn soort-

---

[1] Zie M.G. Schwartze, *Pistis Sophia: opus gnosticum Valentino adjudicatum*, 1853, blz. 359ev.

[2] François Lenormant, *Chaldean Magic*, 1877, blz. 116.

[3] Timaeus de Locriër noemt de arka 'het beginsel van de beste dingen'. Het woord arcanum, 'verborgen', of geheim, is afgeleid van arca. 'Aan niemand wordt het arcanum getoond, behalve aan de Allerhoogste' (*Codex Nazareus*), een toespeling op de natuur, de vrouwelijke, en de geest, de mannelijke kracht. Alle zonnegoden werden archēgetēs genoemd, 'geboren uit de arka', de goddelijke moedermaagd van de hemelen. (Vgl. Kenealy, *The Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes*, 1867, blz. 10.)

[4] Kenealy, *Op.cit*.

[5] *Op.cit*.

gelijke 'maagden' als de nāchnī's in India, en de (vrouwelijke) kadeshim, de heiligen van de joodse tempels (zij die aan Jehovah waren gewijd, die beide geslachten voorstelde), van wie de *heilige* functies in de Israëlitische tempels *dezelfde* waren als die van de nāchnī's.

Eustathius verklaart dat IŌ (IΩ) in het dialect van de Argeeërs de *maan* betekent, en in Egypte was het een van de namen van de maan. Jablonski zegt:

'IΩ, *Ioh, Aegyptiis* LUNAM *significat neque habent illi in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam designent praeter Iō*.'[1]

De zuil en de cirkel (10), die nu het eerste decimale getal vormen dat bij Pythagoras het volmaakte getal was dat besloten ligt in de tetraktis[2], werden later een *bij uitstek fallisch getal*, vooral bij de joden, bij wie het de mannelijke en vrouwelijke Jehovah is.

Een wetenschapper verklaart het als volgt:

(464) Op de Rosetta-steen van Uhlemann (en ook bij Seyffarth) wordt het woord *mouth* – d.w.z. de naam van de *maan*, gebruikt als een tijdcyclus, vandaar de *maanmaand* van de hiëroglief met en als bepalende tekens – weergegeven zoals het Koptische I O H, of I O H. Het Hebreeuwse יהוי kan ook als IOH worden gebruikt, want de letter vau (ו) werd gebruikt voor *o* en voor *u*, en voor *v* of *w.* Dit was vóór de massora, waarin de · werd gebruikt als וֹ = o, וּ = u, en ו = v of w. Uit eigen onderzoek had ik geconcludeerd dat de grote kenmerkende functie van de godsnaam Jehovah wees op de invloed van de maan als *oorzaak* van de *voortplanting*, en de exacte waarde aangaf van een maanjaar in het natuurlijke *aantal dagen*, zoals u volledig zult inzien . . . En hier komt dit taalkundig zelfde woord uit een veel oudere bron, namelijk het Koptisch, of beter gezegd het Oudegyptisch in de tijd van het Koptisch.[3]

Dit is nog opmerkelijker wanneer de egyptologie het vergelijkt met het weinige dat ze weet over de triade van Thebe, die bestaat uit Amon, Mut (of Mouth), en hun zoon Khonsu. Verenigd lag deze triade besloten in de maan als hun gemeenschappelijke symbool; en gescheiden was ze Khonsu de god LUNUS, en werd op die manier verward met Thoth en Ptah. Zijn moeder Mut – de naam betekent *moeder* en niet de *maan*, die slechts haar symbool was – wordt de 'koningin van de hemel' genoemd, de 'maagd', enz., omdat ze een aspect is van Isis, Hathor, en andere moedergodinnen. Ze was

---

[1] P.E. Jablonski, *Pantheon aegyptiorum*, 1750-2. Vertaling: Iō, Ioh, betekent bij de Egyptenaren de maan. Ze hebben in het dagelijks taalgebruik geen ander woord om de maan mee aan te duiden.

[2] Omdat het bestaat uit tien punten die in de vorm van een driehoek in vier rijen zijn gerangschikt. Het is het tetragrammaton van de westerse kabbalisten.

[3] J.R. Skinner, ongepubliceerd manuscript.

eerder de moeder dan de vrouw van Amon, die de kenmerkende titel 'de echtgenoot van zijn moeder' heeft. In een *beeldje* in Bulaq, Caïro, wordt deze triade voorgesteld als een mummiegod die in zijn hand drie verschillende scepters vasthoudt, en op zijn hoofd de maanschijf draagt, terwijl uit de karakteristieke haarlok de bedoeling blijkt om een *kind*-god af te beelden, of 'de zoon' in de triade. Hij was in Thebe de god van het lot, en verschijnt onder twee aspecten: (1) als Khonsu, de maangod, en Heer van Thebe, Nofir-hotpu – 'hij die in absolute rust is'; en (2) als 'Khonsu Iri-sokhru, of 'Khonsu, die ervoor zorgt dat het lot zich voltrekt'; eerstgenoemde bereidt de gebeurtenissen voor en ontwerpt ze voor degenen die onder zijn voortbrengende invloed worden geboren; laatstgenoemde brengt ze ten uitvoer.'[1] Amon wordt door theogonische omzettingen Horus, HERU-AMON, en in een beeldje uit de Saïtische periode ziet men dat Mut-Isis hem zoogt.[2] Op zijn beurt wordt Khonsu in deze omgezette triade Thoth-Lunus, 'hij die de verlossing brengt'. 'Zijn voorhoofd is gekroond met de kop van een *ibis* die is versierd met de *maan*-schijf en het diadeem dat Iotef wordt genoemd.'[3]

Al deze symbolen worden ongetwijfeld weerspiegeld in de Jahweh, of Jehovah, van de *Bijbel* (sommigen geloven dat ze daarmee identiek zijn). Dit zal iedereen duidelijk worden die *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery* (465)
in the Source of Measures leest, en die de onweerlegbare, duidelijke en wiskundige bewijzen begrijpt die aantonen dat de *esoterische grondslagen*, of het stelsel dat werd gebruikt bij de bouw van de grote piramide en de bouwkundige maten van de tempel van Salomo (of deze nu mythisch is of werkelijk heeft bestaan), de ark van Noach, en de ark van het verbond, dezelfde zijn. Als er iets in de wereld is dat antwoord kan geven op de vraag of zowel de oude als de latere (na-Babylonische) joden, en vooral eerstgenoemden, hun theogonie en religie baseerden op dezelfde grondslag als alle heidenen, dan is het wel bovengenoemd boek.

En het is ook goed de lezer hier te herinneren aan dat wat in ons boek *Isis ontsluierd* over I A O werd gezegd.

Geen andere godheid verschaft zo'n verscheidenheid van etymologieën als Jaho, en er is ook geen enkele naam die op zoveel verschillende manieren kan worden uitgesproken. Alleen door deze naam van masoretische punten te voorzien, slaagden de latere rabbi's erin Jehovah te laten lezen als 'Adonai' – of Heer. Philo Byblius spelt het met Griekse letters ᾽ΙΕΥΩ – IEVO. Theodoretus zegt dat de Samaritanen het uitspraken als ᾽Ιαβέ (Jabe), en de joden als Aia.[4] Diodorus zegt

[1] Vgl. G. Maspero, *Guide du visiteur au Musée de Boulaq*, 1883, blz. 168; nummer 1981, Serapeum, Griekse periode.

[2] Vgl. *Op.cit*., blz. 168-9; nummer 1998, Abydos.

[3] *Op.cit.*, blz. 172; nummer 2068, Serapeum, Griekse periode.

[4] Theodoretus, *Quaestiones in Exodum*, hfst. 15.

dat ‘onder de joden wordt verteld dat Mozes de god Ἰαῶ noemde’,[1] waardoor het, zoals we zagen, I-ah-o zou worden. We beweren dus op gezag van de *Bijbel* zelf dat Mozes vóór zijn inwijding door zijn schoonvader Jethro het woord Jaho nooit had gehoord.[2]

Het bovenstaande wordt bevestigd in een persoonlijke brief van een geleerde kabbalist. In stanza 3, śloka 8,[3] en op andere plaatsen wordt gezegd dat Brahma (onzijdig), dat door de oriëntalisten zo lichtzinnig en zo vaak wordt verward met Brahmā (mannelijk), exoterisch soms kalahaṃsa (zwaan in de eeuwigheid) wordt genoemd, en wordt de esoterische betekenis van a-ham-sa gegeven. (Ik-*ben*-hij, want soham is gelijk aan saḥ, ‘hij’, en aham, ‘ik’ – een mystiek anagram en een omzetting.) Het is ook de Brahmā ‘met de vier gezichten’, de chatur-mukha (de volmaakte kubus) die zich vormt *in* en *uit* de oneindige cirkel; en verder wordt het gebruik van de 1, 3, 5, en 7+7=14, als de esoterische hiërarchie van de dhyāni-chohans, verklaard. Hierop geeft de genoemde correspondent het volgende commentaar:

> Over de 1, 3, 5, en tweemaal 7, waarmee in het bijzonder 13514 wordt bedoeld, dat op een cirkel kan worden gelezen als 31415 (of de waarde van π), kan volgens mij geen twijfel bestaan; en vooral als men deze beschouwt met symbooltekens op de zakhar[4], ‘chakra’, of cirkel van Vishṇu.
>
> Maar laat ik uw beschrijving een stap verder volgen. U zegt: ‘De een uit het ei,
> (466) de *zes* en de *vijf* [zie deel 1, stanza 4, śloka 3] geven de getallen 1065, de waarde van de eerstgeborene.’ . . . Als dat zo is, hebben we in 1065 de beroemde naam van Jehovah, de Jve of Jave, of Jupiter, en door verandering van ה in נ of van *h* in *n* ontstaat נוי of het Latijnse Jun of Juno, de basis van het Chinese raadsel, de sleutelgetallen van Sni (Sinai) en Jehovah die op die berg neerdaalt. Die getallen (1065) laten slechts het gebruik zien van onze verhouding 113 tot 355, omdat 1065 = 355 × 3, en dat is de omtrek van een cirkel met 113 × 3 = 339 als middellijn. Zo geeft de eerstgeborene van Brahmā-Prajāpati (of welke demiurg ook) het gebruik van een maatverhouding aan die hoort bij de cirkel ontleend aan de chakra (of Vishṇu), en, zoals boven werd gezegd, neemt de goddelijke manifestatie de vorm aan van leven en de eerstgeborene.

---

[1] Diodorus Siculus, *Bibliotheca historica*, 1:94. Vgl. Genesius, *A Hebrew and Egyptian Lexicon*, zie onder יהוה.

[2] *Isis ontsluierd*, 2:354. De lezer moet zich ervan bewust zijn dat Jethro de ‘schoonvader’ van Mozes wordt genoemd, maar niet omdat Mozes werkelijk met een van zijn zeven dochters was gehuwd. Indien hij ooit heeft bestaan, was Mozes een ingewijde, en als zodanig een asceet, een nazar, en kan hij nooit gehuwd zijn geweest. Het is evenals al het andere een allegorie. Zippora (de stralende) is een van de verpersoonlijkte occulte wetenschappen die door Reuël-Jethro, de midianitische priester-inwijder, aan Mozes, zijn Egyptische leerling, werd gegeven. De ‘bron’ waarbij Mozes ging zitten tijdens zijn vlucht voor de farao, symboliseert de ‘bron van kennis’.

[3] *De geheime leer*, 1:108-11.

[4] In het Hebreeuws het fallische symbool liṅga en yoni.

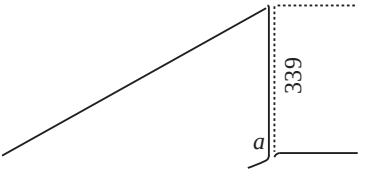

Het is heel opmerkelijk: bij de ingang van de koningskamer is de afstand *van de bovenkant van de grote trede*[1] in de grote galerij tot het plafond van deze galerij, volgens de heel zorgvuldige metingen van Piazzi Smyth, 339 inch. Neem A als middelpunt en beschrijf met deze straal een cirkel; de middellijn van die cirkel zal 339 × 2 = 678 zijn, en dit zijn de getallen van de uitdrukking 'en de raaf', in de 'duif en raaf'-scènes of afbeeldingen van de vloed van Noach; (de straal wordt genomen om de verdeling in twee delen te laten zien, die elk 1065 zijn) want 113 (mens) × 6 = 678; en dit is de middellijn die hoort bij een omtrek van 1065 × 2 – we hebben hier een aanduiding van de kosmische *mens* op deze hoge trap of trede, bij de *ingang* van de koningskamer (het heilige der heiligen) – *die de moederschoot is*. Deze doorgang is zo laag dat een mens *moet bukken* om er binnen te gaan. Maar een *rechtopstaande* mens is 113, en gebroken of gebukt wordt hij $\frac{113}{2} = 56{,}5$ of $\frac{5}{ה}, \frac{6}{ו} \frac{5}{ה} \times \frac{10}{י}$ of Jehova. Dat wil zeggen, hij verpersoonlijkt[2] Jehovah terwijl hij het heilige der heiligen binnengaat. Maar volgens de Hebreeuwse esoterie was de *belangrijkste functie* van Jehovah het *schenken van kinderen*, enz., en dat was zo omdat hij in verband met de getallen van zijn naam, de *maat van het maanjaar* was, de tijdcyclus die, omdat deze door zijn factor 7 (zeven) gelijkliep met de perioden van het ontstaan van het leven, de levensvatbaarheid en de zwangerschap, werd beschouwd als de *oorzaak van de voortplantigsactiviteit* en daarom werd vereerd en aanbeden.

Deze ontdekking verbindt Jehovah nog meer met alle andere scheppende en voortbrengende zonne- en maangoden, en vooral met 'koning' Soma, de Deus Lunus van de hindoes, de maan, vanwege de esoterische invloed die in het occultisme aan deze planeet wordt toegeschreven. In de Hebreeuwse overlevering zijn nog meer bewijzen daarvoor te vinden. Van Adam worden in Maimonides' *Moreh Nevukhim* ('De gids voor de verwarden', inderdaad!) twee aspecten besproken; die van een mens die evenals iedereen is geboren uit een man en een vrouw, en die van de *profeet van de maan*; de reden hiervoor wordt nu duidelijk, en moet worden uitgelegd. (467)

Adam, als de veronderstelde grote 'voorouder van de mensheid', is als Adam-Kadmon gemaakt naar het *beeld* van God – een priapisch beeld dus. De Hebreeuwse woorden zakhar en nekebah zijn letterlijk vertaald liṅga (fallus) en yoni, ondanks hun vertaling in de *Bijbel* als 'mannelijk en vrou-

[1] Op die trede komt men op het niveau van de vloer en de open ingang van de koningskamer, het Egyptische 'heilige der heiligen'.

[2] De kandidaat voor inwijding verpersoonlijkte altijd de god van de tempel waartoe hij behoorde, zoals de hogepriester de god altijd verpersoonlijkte; en evenals de paus nu Petrus en zelfs Jezus Christus verpersoonlijkt als hij het binnenste altaar – het christelijke 'heilige der heiligen' – binnengaat.

welijk'. Zoals daar wordt gezegd: 'God schiep 'de mens naar zijn beeld' . . . naar het beeld van god schiep hij hem, *man en vrouw* schiep hij hen',[1] de androgyne Adam-Kadmon. Deze kabbalistische naam is niet die van een levend mens, zelfs niet van een menselijk of goddelijk wezen, maar van de twee geslachten of voortplantingsorganen, die in het Hebreeuws met de gebruikelijke openhartigheid van taal, die bij uitstek bijbels is, zakhar en nekebah[2] worden genoemd; deze twee zijn dus het *beeld* waaronder de 'Heer God' gewoonlijk aan zijn uitverkoren volk verscheen. Dat dit zo is, is nu onweerlegbaar bewezen door bijna alle Hebreeuwse geleerden en kenners van de symboliek en ook door de kabbala. Daarom is Adam in één opzicht gelijk aan Jehovah.

Dit verklaart een andere algemene overlevering in het Oosten die in John Gregory's *Notes and Observations upon several passages in Scripture* wordt genoemd: 'Dat Adam door God werd bevolen zijn dode lichaam boven de grond te bewaren totdat het door een priester van de allerhoogste god aan het *midden van de aarde* zou worden toevertrouwd.'[3] Daarom 'bad Noach dagelijks in de ark vóór het LICHAAM VAN ADAM', of weer voor de fallus in de *ark*, of het heilige der heiligen. Een kabbalist die gewend is aan de onophoudelijke omzettingen van bijbelse namen zal, zodra deze numeriek en symbolisch zijn geïnterpreteerd, begrijpen wat er wordt bedoeld.

De twee woorden waaruit de naam Jehovah is samengesteld, 'vormen de oorspronkelijke gedachte van het mannelijk-vrouwelijke als voortbrenger van geboorten (want de י was de penis en Chavah was Eva). Zo ziet men dat de *volmaakte*, als oorsprong van maten, ook de vorm van de oorsprong van *geboorten* aanneemt, als *hermafrodiet*; vandaar het gebruik van de fallische vorm.'[4] Bovendien bewijst dezelfde schrijver numeriek en meetkundig dat (a) arets, 'aarde', Adam, 'mens', en h'adam aan elkaar verwant zijn, en in de *Bijbel* in één vorm worden *verpersoonlijkt*, als de Egyptische en Hebreeuwse Mars, de *god van de voortplanting*; en (b) dat Jehovah, of 'Jah,
(468) Noach is – in het Hebreeuws נח – of letterlijk in het Engels, inch'.[5]

Het bovenstaande geeft dus een sleutel tot de genoemde overleveringen.

---

[1] *Genesis* 1:27.

[2] Jehovah zegt tegen Mozes: 'De samenvatting van mijn naam is zakhar, de drager van het zaad' – *fallus*. 'De fallus is het voertuig van de verkondiging, en als sacr [zakhar], of drager van het zaad, is het gebruik van die term door de eeuwen heen blijven voortleven in het sacr-factum van de roomse priester, en het sacrifice en sacrament van de Engels sprekende volkeren.' (*The Source of Measures*, blz. 236.) Daarom is het huwelijk in de Griekse en Roomse kerk een sacrament.

[3] Londen, 1684, deel 1, blz. 120-21; geciteerd door Hargrave Jennings, *Phallicism*, 1884, blz. 67.

[4] *The Source of Measures*, blz. 159.

[5] *Op.cit*., blz. 160.

Noach, een goddelijke omzetting, de veronderstelde verlosser van de mensheid, die in zijn ark of argha (de maan) de kiemen van alle levende wezens draagt, bidt vóór het 'lichaam van Adam', en dit lichaam is het beeld van een *schepper*, en zelf een schepper. Daarom wordt Adam de 'profeet van de maan' genoemd, de argha of het 'heilige der heiligen' van de י (jod). Hieruit blijkt ook de oorsprong van het joodse volksgeloof dat het gezicht van Mozes *in de maan is* – d.w.z. de vlekken op de maan – want ook Mozes en Jehovah zijn omzettingen, zoals kabbalistisch is aangetoond. De schrijver van *The Source of Measures* zegt:

> Er is met betrekking tot Mozes en zijn boeken één feit dat te belangrijk is om weg te laten. Als de Heer hem inlicht over zijn missie, is de *machts*naam die door de godheid wordt aangenomen: *ik ben die ik ben*, in het Hebreeuws:
>
> אהיה־אשר־אהיה
>
> een variant van יהוה. Nu is Mozes משה, en is gelijk aan 345. Tel de waarden van de *nieuwe vorm* van de naam Jehovah op, 21 + 501 + 21 = 543, of omgekeerd gelezen 345, waardoor wordt aangetoond dat Mozes in deze combinatie een vorm van Jehovah is. 21 ÷ 2 = 10,5 of omgekeerd 501, zodat het asher of het *die* in *ik ben die ik ben* eenvoudig een aanwijzing is voor een gebruik van 21 of 7 × 3; $501^2 = 251+$, een heel waardevol piramidegetal, enz.[1]

Om het voor niet-kabbalisten duidelijker uit te leggen, stellen we het zo: 'Ik ben die ik ben' is in het Hebreeuws:

ehjeh	*asher*	*ehjeh*
א ה י ה	א ש ר	א ה י ה
5, 10, 5, 1	200, 300, 1	5, 10, 5, 1

Optelling van de getallen van deze afzonderlijke woorden geeft:

אהיה	אשר	אהיה
21	501	21

(wat betrekking heeft op de neerdaling in vuur op de berg om de mens te maken, enz.), en wat volgens de verklaring slechts een *controle* en een gebruik is van de getallen van de bergen; want aan de ene kant hebben we 10 + 5 + 6 = 21, in het midden 501, en aan de andere kant 6 + 5 + 10 = 21.[2]

Het 'heilige der heiligen', van zowel de kabbalisten als de rabbi's, blijkt dus een internationaal symbool en gemeenschappelijk eigendom te zijn. Geen van beide is bij de Hebreeën ontstaan; maar door de al te realistische behandeling door de halfingewijde levieten heeft het symbool bij hen een betekenis gekregen die het tot dusver bij geen enkel ander volk heeft gehad, en die de ware kabbalisten oorspronkelijk nooit hadden bedoeld. Het liṅga (469)

[1] *Op.cit*. blz. 271.

[2] Van dezelfde schrijver. Zie ook hierna, afdeling 2, hfst. 22, 'De symboliek van de mysterienamen Iao en Jehovah, blz. 613.

en de yoni van een hedendaagse hindoe zijn, oppervlakkig beschouwd, natuurlijk niet beter dan het 'heilige der heiligen' van de rabbi's, maar *ook niet slechter*; en hiermee wint hij één punt op de christelijke lasteraars van de Aziatische religieuze filosofieën. In zulke religieuze mythen, in de verborgen symboliek van een geloof en een filosofie, zou de *geest* van de verkondigde leringen hun relatieve waarde moeten bepalen. En hoe dan ook beschouwd, wie zal beweren dat deze zogenaamde 'wijsheid', alleen toegepast door en voor één klein volk, ooit iets van een nationale ethiek in dat volk heeft ontwikkeld? De profeten zijn er om de levenswandel te laten zien van het uitverkoren maar 'koppige' volk vóór, tijdens, en na de dagen van Mozes. Dat ze eens de beschikking hadden over de wijsheid-religie en het gebruik van de universele taal en haar symbolen, wordt bewezen door dezelfde esoterie die nog steeds in India bestaat in verband met het 'heilige der heiligen'. Zoals gezegd, was en is dit de doorgang door de 'gouden' koe *in dezelfde gebukte houding* als die welke werd aangenomen in de galerij van de piramide; en in de Hebreeuwse esoterie stelde deze de mens gelijk aan Jehovah.

Het hele verschil ligt in de geest waarin dit wordt geïnterpreteerd. Zowel bij de hindoes als bij de oude Egyptenaren was en is die geest volkomen metafysisch en psychisch; bij de Hebreeën was hij *realistisch* en *fysiologisch*. Deze geest duidde op de eerste geslachtelijke scheiding van de mensheid (Eva, die Kaïn-Jehovah het leven schenkt);[1] op het tot stand komen van de aardse fysiologische geslachtsgemeenschap en conceptie, zoals in de allegorie van Kaïn, die Abels (Chebel, het vrouwelijke beginsel) bloed vergiet, en het baren van kinderen. Dit proces begon bij het derde ras, of met de DERDE *zoon* van Adam, Seth; bij Seths zoon Henoch begon de mens zich Jehovah of Jah-Chavah te noemen, de mannelijke Jod en Chavah of Eva – d.w.z. *mannelijke en vrouwelijke wezens*.[2] Het verschil ligt dus in het religieuze en ethische gevoel, maar de twee symbolen zijn gelijk. Ongetwijfeld was voor de volledig ingewijde joodse tannaim de innerlijke betekenis van de symboliek in haar abstractheid even heilig als voor de oude Indo-Europese dvija's. De verering van de 'god in de ark' dateert uit de tijd van David; en duizend jaar lang kende Israël geen fallische Jehovah. En nu is de oude, geredigeerde en opnieuw geredigeerde kabbala ermee besmet geraakt.

Bij de oude Indo-Europeanen was de verborgen betekenis groots, verheven en dichterlijk, hoewel de uiterlijke verschijningsvorm van hun sym-

[1] Zoals wordt aangetoond in *The Source of Measures*, 1875, blz. 276-7.

[2] In *Genesis* 4:26 staat de onjuiste vertaling: '. . . en hij gaf hem de naam Enos (mens); toen begonnen de mensen de naam van de Heer aan te roepen' – wat niet logisch is: Adam en de anderen moeten dit ook hebben gedaan.

bool *nu* met die bewering in strijd kan zijn. De ceremonie van het gaan door het heilige der heiligen (nu gesymboliseerd door de koe), in het begin door (470)
de tempel hiraṇyagarbha (het stralende ei) – op zich een symbool van de universele abstracte natuur – betekende spirituele conceptie en geboorte, of beter gezegd *wedergeboorte* van het individu en zijn regeneratie: de *bukkende* mens bij de ingang van het sanctum sanctorum, gereed om door de schoot van moeder natuur te gaan, of het fysieke wezen dat gereed is om opnieuw het oorspronkelijke spirituele wezen, de *pre*natale MENS, te worden.

Bij de Semieten betekende die *bukkende* mens de *val* van de geest in de stof, en die *val* en *degradatie* werden door hen verheerlijkt met als gevolg dat de godheid werd neergehaald tot het niveau van de mens. Voor de Indo-Europeanen stelde het symbool de scheiding van geest en stof voor, zijn opgaan in en terugkeer tot de oorspronkelijke bron; voor de Semieten het huwelijk van de spirituele mens met de fysieke vrouwelijke natuur, waarbij het fysiologische wezen belangrijker is dan het psychische en het zuiver onstoffelijke. De Indo-Europese opvattingen over de symboliek waren die van de hele heidense wereld; de interpretaties van de Semieten kwamen voort uit en waren bij uitstek die van een kleine stam, en vertoonden de nationale eigenschappen en de persoonlijke gebreken die veel joden nog steeds kenmerken – grof realisme, egoïsme, en zinnelijkheid. Ze hadden door bemiddeling van hun aartsvader Jacob een overeenkomst gesloten met hun stamgod die zich boven alle andere goden had verheven, en een *verbond* dat zijn 'zaad zal zijn als het stof van de aarde'; en die godheid kon vanaf dat moment niet beter worden voorgesteld dan door het symbool van de voortplanting, en worden afgebeeld als een *getal* en getallen.

Carlyle spreekt over deze beide volkeren wijze woorden. Bij de Indo-Europese hindoes – het meest metafysische en spirituele volk op aarde – was de religie volgens hem altijd 'een eeuwigdurende leidende ster, die des te helderder aan de hemel schijnt naarmate de nacht hier op aarde duisterder wordt'.[1] De religie van de hindoe maakt hem los van deze aarde; daarom is zelfs nu nog het symbool van de koe in zijn innerlijke betekenis een van de grootste en meest filosofische van alle symbolen. Op de 'MEESTERS' en 'Heren' van Europese machten – de Israëlieten – zijn bepaalde woorden van Carlyle nog beter van toepassing; voor hen 'is religie een wijs verstandig gevoel, enkel gebaseerd op *berekening*',[2] en dat was zo vanaf het begin. Omdat de christelijke volkeren deze last hebben overgenomen, voelen ze zich verplicht deze ten koste van alle andere religies te verdedigen en er *dichterlijk over te spreken*.

---

[1] Thomas Carlyle, *Past and Present*, 1872, blz. 197.
[2] Thomas Carlyle, *Critical and Miscellaneous Essays*, 1887, deel 1, blz. 677.

Maar dat was niet zo bij de oude volkeren. Voor hen betekenden de doorgang naar, en de sarcofaag in, de koningskamer regeneratie – niet generatie [voortplanting]. Het was een heel plechtig symbool, werkelijk een *heilige der heiligen*, waarin onsterfelijke hiërofanten en 'zonen van god' werden geschapen – nooit sterfelijke mensen en zonen van wellust en vlees – zoals nu in de verborgen betekenis van de Semitische kabbalist. De reden voor het verschil in opvatting van de twee volkeren is gemakkelijk te geven. De Indo-Europese hindoe behoort tot de oudste volkeren die nu op aarde leven; de Semitische Hebreeër tot de jongste. Het ene is bijna één miljoen
(471) jaar oud; het andere is een klein onderras dat niet meer dan ongeveer 8000 jaar oud is.[1]

De fallische eredienst heeft zich pas ontwikkeld toen de sleutels tot de innerlijke betekenis van religieuze symbolen geleidelijk verloren waren gegaan; en er was een tijd dat de Israëlieten even zuivere geloofsopvattingen hadden als de Indo-Europeanen. Maar nu is het jodendom, dat *alleen* op fallische eredienst is gebaseerd, een van de jongste geloofsovertuigingen in Azië geworden, en in theologisch opzicht een religie van haat en vijandigheid tegen iedereen en alles buiten hen. Philo Judaeus geeft een juist beeld van wat het Hebreeuwse geloof inhield. 'De heilige geschriften', zegt hij, 'schrijven voor wat we moeten doen . . . *en bevelen ons de heidenen en hun wetten en instellingen te haten*.'[2] Ze haatten inderdaad de Baäl- en Bacchusverering in het openbaar, maar lieten toe dat de slechtste praktijken ervan in het geheim werden gevolgd. Juist bij de talmoedische joden werden de grootse symbolen van de natuur het meest ontheiligd. Zoals nu is aangetoond door de ontdekking van de sleutel tot de juiste lezing van de *Bijbel*, namelijk de meetkunde, werd bij hen deze *vijfde* goddelijke wetenschap ('vijfde', omdat ze de *vijfde sleutel* is in de reeks van zeven sleutels tot de universele esoterische taal en symboliek) ontheiligd, en toegepast om de meest aardse en grof seksuele mysteriën,

---

[1] Strikt genomen zijn de joden een kunstmatig Indo-Europees volk, dat in India is geboren, en behoort tot de Kaukasische tak. Iedereen die bekend is met de Armeniërs en de pārsī's zal in deze drie hetzelfde Indo-Europese, Kaukasische type herkennen. Van de zeven oorspronkelijke typen van het vijfde ras zijn er nu op aarde nog drie over. Zoals prof. W.H. Flower in 1885 terecht zei: 'Ik moet wel tot de conclusie komen die zo vaak door verschillende antropologen is getrokken . . . dat uit de oorspronkelijke mens, wat hij ook mag zijn geweest, in de loop van de tijd drie uiterste typen zijn ontstaan, vertegenwoordigd door de Kaukasiër van Europa, de Mongool van Azië, en de Ethiopiër van Afrika, en dat alle bestaande individuen van de soort rondom deze typen kunnen worden gegroepeerd'. ('Toespraak van de voorzitter', *Journal of the Anthropological Institute of Great Britain and Ireland*, deel 14, 1885, blz. 380.) Hoe kan het ook anders, als we bedenken dat ons ras zijn vijfde onderras heeft bereikt?

[2] *De congressu eruditionis gratia*, hfst. 16.

waarin zowel de godheid als de religie werden verlaagd, te verbergen.

Men zegt ons dat precies hetzelfde geldt voor onze Brahmā-Prajāpati, voor Osiris en alle andere *scheppende* goden. Inderdaad, indien men hun rituelen exoterisch en naar het uiterlijk beoordeelt; maar het omgekeerde is waar als hun *innerlijke* betekenis wordt ontsluierd, zoals we zullen zien. Het hindoe-liṅga is ontegenzeglijk identiek met de '*zuil* van Jacob'. Maar, zoals gezegd, het verschil schijnt te zijn dat de esoterische betekenis van het liṅga te heilig en te metafysisch was om te worden onthuld aan de niet-ingewijden en het gewone volk; daarom werd de uiterlijke verschijningsvorm ervan overgelaten aan de opvattingen van de menigte. Ook zouden de Indo-Europese hiërofant en brahmaan, in hun trotse exclusiviteit en zelfvoldaanheid over hun kennis, niet de moeite nemen om de oorspronkelijke *naaktheid* van het symbool te verbergen onder spitsvondige fabels; terwijl de rabbi, omdat hij het symbool zo had geïnterpreteerd dat het bij zijn eigen opvattingen paste, de grove betekenis moest versluieren; en dit diende een dubbel doel: zijn geheim voor zich te houden en zich in zijn zogenaamde (472)
monotheïsme boven de *heiden* te verheffen, die hij volgens zijn *wet* moest haten.[1] Een gebod dat de christenen nu ook graag aanvaarden, ondanks een ander en later gebod: 'heb elkaar lief'.

Zowel India als Egypte hadden en hebben hun heilige lotussen, symbolen voor hetzelfde 'heilige der heiligen'; de lotus groeit immers in het water, een dubbel vrouwelijk symbool, en is de *draagster* van haar eigen zaad en de wortel van alles. Virāj en Horus zijn beiden mannelijke symbolen, die voortkomen uit de *androgyne natuur*, de ene uit Brahmā en zijn vrouwelijke tegenhanger Vāch, de andere uit Osiris en Isis – nooit uit de ene oneindige God. In de joods-christelijke stelsels is het anders. Terwijl de lotus die Brahmā, het heelal, bevat, groeit uit de *navel* van Vishṇu, het *centrale punt* in de wateren van de oneindige ruimte, en terwijl Horus voortkomt uit de lotus van de *hemelse* Nijl, zijn al deze abstracte pantheïstische denkbeelden in de *Bijbel* verlaagd en aards concreet gemaakt. Men is bijna geneigd te zeggen dat ze in de *esoterische versie grover* en *nog antropomorfer* zijn dan

[1] Telkens wanneer er op zulke analogieën tussen de heidenen en de joden, en later de christenen, werd gewezen, was het de onveranderlijke gewoonte van laatstgenoemden te zeggen dat het het werk van de *duivel* was, die de heidenen dwong de joden te imiteren met het doel een smet te werpen op de religie van *de ene, ware levende God*. Hierop zegt Faber terecht: 'Sommigen hebben zich verbeeld dat de heidenen slaafse navolgers van de Israëlieten waren, en dat elk punt van overeenkomst was ontleend aan de mozaïsche instellingen. Maar deze theorie zal het probleem in geen geval oplossen, omdat de ceremoniën van volkeren die ver van Palestina af wonen, precies gelijk blijken te zijn aan de rituelen van volkeren in de onmiddellijke nabijheid ervan; en ook omdat het ongelooflijk schijnt dat ze allemaal deze gebruiken zouden hebben overgenomen van een volk waarvan men een afkeer had en dat werd veracht.' (*The Origin of Pagan Idolatry*, 1816, deel 1, blz. 104.)

in hun *exoterische* vorm. Neem als voorbeeld hetzelfde symbool, zelfs zoals de christenen het gebruiken: de *lelies* in de hand van aartsengel Gabriël.[1] In het hindoeïsme is het 'heilige der heiligen' een universele abstractie, waarvan de dramatis personae de oneindige geest en de natuur zijn; in het christelijke jodendom is het een *persoonlijke* god, *buiten* die natuur, en de menselijke moederschoot – Eva, Sara, enz.; dus een antropomorfe fallische god en zijn beeld – de mens.

We beweren dus dat, wat de inhoud van de *Bijbel* betreft, één van de twee hypothesen als waar moet worden erkend. Óf achter het symbolische substituut – Jehovah – stond de onbekende, onkenbare godheid, de kabbalistische ain sof; óf de joden waren vanaf het begin niet beter dan de liṅga[2]-vereerders van het tegenwoordige India. Wij zeggen dat het eerstgenoemde het geval was, en dat de geheime of esoterische eredienst van de joden dus hetzelfde pantheïsme was dat de Vedānta-filosofen nu wordt verweten. Jehovah was een *substituut* ten dienste van een exoterisch nationaal geloof, en had geen betekenis of werkelijkheid in de ogen van de geleerde priesters
(473) en filosofen, de sadduceeën, de meest verfijnde en geleerdste van alle Israelitische sekten, die met hun minachtende verwerping van elk geloof behalve de WET, er een levend bewijs van vormen. Want hoe konden zij die het verbazingwekkende stelsel uitdachten dat nu bekendstaat als de *Bijbel* – of hun opvolgers die, zoals alle kabbalisten, wisten dat het was uitgedacht om voor het volk de waarheid te *verslulieren* – eerbied voelen voor het fallische symbool, en GETAL, dat Jehovah in de kabbalistische boeken ontegenzeglijk blijkt te zijn? Hoe zou iemand die de naam filosoof waardig is, en die de werkelijke *verborgen* betekenis van hun 'zuil van Jacob', hun bethel, met olie gezalfde falli, en hun 'koperen *slang*', kent, zo'n grof symbool kunnen vereren en dienen, en er hun 'verbond' – de Heer zelf – in zien? Laat de lezer de *Gemara Sanhedrin* raadplegen, en zelf oordelen. Zoals verschillende schrijvers hebben aangetoond, en zoals ronduit wordt gezegd in *Phallicism* van Hargrave Jennings:

We weten uit de joodse geschriften dat de ark een *stenen tafel* bevatte . . . die steen was fallisch, en toch identiek met de heilige naam Jehovah . . . die in ongepunt Hebreeuws wordt geschreven met vier letters, J-E-V-E of JHVH (de H is slechts een geaspireerde letter en hetzelfde als de E). Zo houden we de twee letters I en V (in een andere vorm U) over; als we vervolgens de I *in* de U plaatsen, hebben we het 'heilige der heiligen'; we hebben dan ook het liṅga en de yoni en argha van de hindoes, de Īśvara en 'hoogste Heer'; en hier zien we het hele geheim van zijn

[1] *Lucas* 1:28.

[2] Hun gewijde *zuilen* (ongehouwen stenen), opgericht door Abraham en Jacob, waren in feite LIṄGA'S.

mystieke en hemelse betekenis, in zichzelf bevestigd doordat het identiek is met de linyoni [?] van de ark van het verbond.[1]

De bijbelse joden van onze tijd gaan niet terug op Mozes, maar op David – zelfs als men aanneemt dat de oude echte boekrollen van Mozes identiek zijn met de latere en omgewerkte. Vóór die tijd verliest hun nationaliteit zich in de mist van de prehistorische duisternis, waarvan de sluier nu wordt opgelicht voor zover de ruimte het toelaat. Slechts tot de tijd van de Babylonische gevangenschap kan het Oude Testament volgens de mildste kritiek nog worden beschouwd als de bij benadering juiste weergave van de opvattingen die in de tijd van Mozes gangbaar waren. Zelfs fanatieke christenen en vereerders van Jehovah, zoals Eerw. Horne, moeten de talrijke veranderingen en wijzigingen toegeven die door de latere samenstellers van het 'Boek van God' zijn gemaakt sinds het door Hilkia werd *gevonden*;[2] en ook dat '*de Pentateuch ontstond uit het oorspronkelijke of oudere document, met behulp van een AANVULLEND document.*'[3] De elohistische teksten werden 500 jaar na de tijd van Mozes herschreven, en de jehovistische 800 jaar, op gezag van de bijbelchronologie zelf. We beweren daarom dat de godheid, afgebeeld als het voortplantingsorgaan in zijn zuilvorm, en als een symbool van het tweeslachtige orgaan in de getalswaarde van de letters van zijn naam, of י, de jod (fallus), en ה, he (de opening of de moederschoot), op (474)
gezag van de kabbala van veel latere datum is dan de elohim-symbolen, en aan heidense *exoterische* rituelen is ontleend; en Jehovah staat dus op één lijn met het liṅga en de yoni die men langs alle wegen in India aantreft.

Zoals de IAO van de mysteriën verschilde van Jehovah, zo was de latere Iao en Abraxas van sommige gnostische sekten identiek met de god van de Hebreeën, die dezelfde was als de Egyptische Horus. Dit wordt onweerlegbaar bewezen op zowel 'heidense' als gnostische 'christelijke' gemmen. In de verzameling van zulke gemmen van Matter is er een 'Horus' gezeten op een lotus, met de inscriptie ΑΒΡΑΣΑΞ ΙΑΩ (Abrasax Iao). Deze spreuk stemt precies overeen met het zo vaak voorkomende ΕΙΣ ΖΕΥΣ ΣΑΡΑΠΙ (Eis Zeus Sarapi) op de heidense gemmen van die tijd, en is daarom alleen te vertalen met 'Abraxas is de ene Jehovah'.[4] Maar wie was Abraxas? Zoals dezelfde schrijver aantoont: 'De getals- of kabbalistische waarde van de naam Abraxas heeft rechtstreeks betrekking op de Perzische titel van de god 'Mithra', de heerser van het jaar, die vanaf de oudste tijden onder de bena-

[1] *Op.cit*., blz. 67.

[2] Zie Thomas Horne, *An Introduction to the Critical Study and Knowledge of the Holy Scriptures*, 1856; zie ook bisschop John Wm. Colenso, *Elohistic and Jehovistic Writers*.

[3] Horne, *Op.cit*., deel 2, blz. 593.

[4] C.W. King, *The Gnostics and Their Remains*, 2de ed., 1887, blz. 327. Verwezen wordt naar A.J. Matter, *Histoire critique du gnosticisme, etc*., 1828.

ming Iao werd vereerd.'[1] Dus in één opzicht de zon, in een ander de maan of de maangenius, die voortbrengende godheid die door de gnostici werd gegroet als 'u die heerst over de mysteries van de vader en de zoon, die schijnt in de nacht, en *de tweede plaats* bekleedt, de eerste heer van de dood'.[2]

Alleen in zijn rol van genius van de maan, die in de oude kosmogonie de moeder van onze aarde wordt genoemd, kon Jehovah ooit worden aangezien voor de *schepper* van onze bol en de hemel daarvan, namelijk het uitspansel.

Bekendheid met dit alles zal voor de gemiddelde fanaticus echter geen bewijs zijn. Zendelingen zullen doorgaan met hun venijnige aanvallen op de religies van India, en christenen zullen met dezelfde domme zelfvoldane glimlach als altijd deze belachelijk onrechtvaardige woorden van Coleridge lezen: 'Het is opmerkelijk dat de geïnspireerde geschriften die de christenen ontvingen, zich door hun sterke en veelvuldige *aanprijzing van* de WAARHEID [!!] *onderscheiden van alle andere boeken* die AANSPRAAK MAKEN OP INSPIRATIE, van de geschriften van de brahmanen, en zelfs van de *Koran*'.[3]

---

[1] C.W. King, *Op.cit*., blz. 326.

[2] *Op.cit*., blz. 343.

[3] *The Statesman's Manual* in *The Complete Works of Samuel Taylor Coleridge*, 1856, deel 1, blz. 448-9.

18

Over de mythe van de ‘gevallen engel’ in haar verschillende aspecten (475)

A

Wie en wat is de boze geest?

Over dit onderwerp verschillen we alleen met de theologie van mening. De kerk legt op om te geloven in een persoonlijke god en een persoonlijke duivel, terwijl het occultisme de onjuistheid van zo’n geloof aantoont. En hoewel de natuur voor een pantheïst en occultist, evengoed als voor een pessimist, niet veel beter is dan ‘een bevallige maar steenkoude moeder’, geldt dit alleen voor de *uiterlijke* fysieke natuur. Beiden zijn het erover eens dat ze voor de oppervlakkige waarnemer niet beter is dan een enorm slachthuis waarin slagers slachtoffers worden, en slachtoffers op hun beurt beulen.

Het is heel natuurlijk dat als de tot pessimisme geneigde niet-ingewijde eenmaal overtuigd is van de talrijke tekortkomingen en mislukkingen van de natuur, en vooral van haar neiging om zichzelf te verslinden, hij dit als het beste bewijs beschouwt dat er geen verborgen godheid in de natuur bestaat, en ook dat ze niets goddelijks in zich heeft. En het is niet minder natuurlijk dat de materialist en de natuurkundige zich voorstellen dat alles is toe te schrijven aan blinde krachten en toeval, en vaker aan het overleven van de *sterkste* dan aan dat van de *best aangepaste*. Maar de occultisten, die de fysieke natuur beschouwen als een verzameling van de meest uiteenlopende illusies op het gebied van de bedrieglijke waarnemingen; die in pijn en lijden slechts de noodzakelijke weeën zien van voortdurende ontwikkeling – een reeks trappen naar een steeds grotere vervolmaking, die zichtbaar is in de stille invloed van het zich nooit vergissende karma, of de *abstracte* natuur – de occultisten beschouwen de grote Moeder anders. Wee degenen die leven zonder te lijden. Stilstand en dood zijn de toekomst van alles wat vegeteert zonder te veranderen. En hoe kan er een verandering ten goede zijn zonder een daarmee evenredig lijden in het eraan voorafgaande stadium? Is het niet zo dat alleen degenen die de bedrieglijke waarde van aardse verwachtingen en de misleidende verlok-

kingen van de uiterlijke natuur hebben leren kennen, bestemd zijn om de grote vraagstukken over leven, pijn, en dood op te lossen?

Terwijl onze hedendaagse filosofen – voorafgegaan door de middeleeuwse geleerden – zich meer dan één fundamenteel denkbeeld uit de oudheid hebben toegeëigend, hebben theologen hun God en zijn aartsengelen, hun Satan en zijn engelen, samen met de logos en zijn gevolg, geheel uit de belangrijkste personages van de oude heidense pantheons opgebouwd.
(476) Hiertegen zou geen bezwaar zijn geweest, als ze niet de oorspronkelijke karakters op een slimme manier hadden verminkt, de filosofische betekenis hadden verdraaid, en voordeel hadden getrokken uit de onwetendheid van het christendom – het gevolg van eeuwenlange verstandelijke slaap, waarin de mensheid alleen mocht denken bij volmacht – door alle symbolen hopeloos te verwarren. Een van hun in dit opzicht zondigste daden was de transformatie van het goddelijk alter ego tot de groteske Satan van hun theologie.

De hele filosofie van het vraagstuk van het kwaad berust op een juist begrip van de samenstelling van het *innerlijke* wezen van de natuur en de mens, het goddelijke in het dierlijke, en dus ook op de juistheid van het hele stelsel zoals dat in deze bladzijden wordt gegeven met betrekking tot de kroon op de evolutie: DE MENS. Daarom kunnen we niet genoeg voorzorgsmaatregelen nemen tegen theologische uitvluchten. Dat de goede Augustinus en de vurige Tertullianus de duivel 'de aap van God' noemden, kan worden toegeschreven aan de onwetendheid van de eeuw waarin ze leefden. Het is moeilijker onze hedendaagse schrijvers om dezelfde reden te verontschuldigen. De vertaling van de mazdeïsche literatuur heeft de rooms-katholieke schrijvers een excuus verschaft om opnieuw hun gelijk aan te tonen. Ze hebben gebruikgemaakt van de tweevoudige natuur van Ahura-Mazdā in de *Zend-Avesta* en de *Vendīdād*, en van zijn amshaspends, om hun wilde theorieën te onderstrepen. *Satan is de plagiaris en de kopiist bij anticipatie* van de religie die eeuwen later kwam. Dit was een van de meesterlijke zetten van de roomse kerk, haar beste troefkaart na de opkomst van het spiritisme in Europa. Hoewel dit wapen bij het grote publiek weinig succes had, zelfs bij degenen die niet in theosofie of spiritisme geïnteresseerd zijn, wordt het door de christelijke (rooms-katholieke) kabbalisten toch vaak tegen de oosterse occultisten gebruikt.

Zelfs de materialisten zijn volkomen ongevaarlijk, en kunnen als vrienden van de theosofie worden beschouwd, wanneer men ze vergelijkt met sommige fanatieke 'christelijke' (zoals zij zich noemen, 'sektarische' zoals wij zeggen) kabbalisten op het vasteland van Europa. Deze lezen de *Zohar*, niet om er oude wijsheid in te vinden, maar om in de verzen ervan, door verminking van de teksten en de betekenis, chris-

telijke dogma's te ontdekken, waar deze nooit kunnen zijn bedoeld; en, nadat die zogenaamde 'kabbalisten' deze er met de collectieve hulp van jezuïtische spitsvondigheid en geleerdheid uit hebben gevist, gaan ze boeken schrijven om minder scherpzinnige onderzoekers van de kabbala te misleiden.[1]

Mogen wij dan niet de diepe stromen van het verleden afdreggen, en zo (477)
de grondgedachte naar de oppervlakte brengen die leidde tot de transformatie van de wijsheid-god – die eerst was beschouwd als de schepper van alles wat bestaat – tot een engel van het kwaad, een belachelijke gehoornde tweevoeter, half geit en half aap, met hoeven en een staart? We hoeven geen moeite te doen om de heidense demonen van Egypte, India, of Chaldea te vergelijken met de duivel van het christendom, want zo'n vergelijking is niet mogelijk. Maar we kunnen hierbij even stilstaan, en een blik werpen op de biografie van de christelijke duivel, een geroofde kopie uit de Chaldeeuws-joodse mythologie.

De oudste bron van deze personificatie is de Akkadische opvatting over kosmische machten – de hemelen en de aarde – die in eeuwige vijandschap en gevecht met de chaos zijn. Hun Silik-Muludag, 'de god onder alle goden', de 'genadige beschermer van de mensen op aarde', was de zoon van Hea (of Ea), de grote god van wijsheid, die door de Babyloniërs Nabu werd genoemd. De godheden van beide volkeren waren – evenals de hindoegoden – zowel goedaardig als boosaardig. Zoals kwaad en straf werktuigen van karma zijn in een absoluut rechtvaardige, vergeldende betekenis, zo was het kwaad de dienaar van het goede.[2] Op grond van de tekst van de Chaldeeuws-Assyrische kleitabletten is dat nu boven alle twijfel verheven. Hetzelfde denkbeeld vinden we in de *Zohar*.

Satan was een zoon en een engel van God. Bij alle Semitische volkeren was de geest van de aarde evengoed de schepper op zijn eigen gebied als de geest van de hemelen. Ze waren tweelingbroers en onderling verwisselbaar in hun functies, zoal niet twee in één. Niets van wat we in *Genesis* vinden, ontbreekt in de Chaldeeuws-Assyrische religieuze opvattingen, zelfs in het weinige dat tot dusver werd ontcijferd. De grote 'afgrond' van *Genesis*

[1] Zo'n pseudo-kabbalist was markies De Mirville in Frankrijk, die, na onder leiding van 'chevalier' Drach – een voormalig rabbi-kabbalist die tot de roomse kerk was bekeerd – de *Zohar* en andere oude overblijfselen van de joodse wijsheid te hebben bestudeerd, met zijn hulp een half dozijn boekdelen vol laster en verdachtmakingen schreef tegen iedere vooraanstaande spiritist en kabbalist. Van 1848 tot 1860 vervolgde hij meedogenloos de oude graaf d'Ourches, een van de eerste oosterse occultisten in Frankrijk, een man met een occulte kennis waarvan de omvang door het nageslacht nooit op de juiste waarde zal worden geschat, omdat hij zijn werkelijke geloof en kennis verborg achter het masker van het spiritisme.

[2] *The Hibbert Lectures*, 1887, blz. 101-15.

is terug te vinden in de tohu-bohu, 'diepte', 'oerruimte', of chaos van de Babyloniërs. Wijsheid (de grote onzichtbare God) – in *Genesis* hoofdstuk 1 de 'geest van God' genoemd – woonde, zowel voor de oudere Babyloniërs als voor de Akkadiërs, in de *zee van de ruimte*. Tegen de tijd die door Berosus is beschreven, werd deze zee de zichtbare wateren *aan het oppervlak van de aarde* – de kristalheldere verblijfplaats van de grote moeder, de moeder van Ea en alle goden – die nog later de grote draak Tiamat, de zeeslang, werd. De laatste ontwikkelingsfase ervan was de grote worsteling van Bel met de draak – de duivel!

Waar komt het christelijke denkbeeld vandaan dat God de duivel vervloekte? De God van de joden, wie hij ook was, verbiedt het om Satan te vervloeken. Philo Judaeus en Josephus[1] verklaren beiden dat de wet (de *Pentateuch* en de talmud) onvoorwaardelijk verbiedt de tegenstander, en ook de goden van de heidenen, te vervloeken. 'U zult de goden niet lasteren', zegt de god van Mozes,[2] want God 'heeft (hen) aan alle volkeren toe-
(478) bedeeld';[3] en zij die kwaadspreken over 'heerlijkheden' (goden), worden door Judas '*vuile* dromers' genoemd. Zelfs aartsengel Michaël durfde hem (de duivel) niet te beschuldigen en te veroordelen, maar zei: 'De Heer straffe u.'[4] Ten slotte wordt hetzelfde in de talmud herhaald. 'Satan verscheen op een dag aan iemand die gewoon was hem dagelijks te vervloeken, en zei tegen hem: 'Waarom doet u dit?' Bedenk dat *God zelf* mij niet wilde vervloeken, maar alleen zei: 'De Heer straffe u, Satan'.'[5]

Deze talmoedische lering toont duidelijk twee dingen aan: (a) dat Michaël in de talmud 'God' wordt genoemd, en iemand anders 'de Heer'; en (b) dat Satan *een god* is, voor wie zelfs de 'Heer' bevreesd is. Alles wat we over Satan in de *Zohar* en andere kabbalistische boeken lezen, bewijst duidelijk dat dit 'personage' eenvoudig de personificatie is van het abstracte kwaad, dat het wapen van de karmische wet en KARMA is. Het is onze menselijke natuur en de mens zelf, want er wordt gezegd dat 'Satan altijd dichtbij de mens staat en onlosmakelijk met hem is verweven'. Het is alleen de vraag of die macht in ons sluimert of actief is.

Het is een bekend feit – in ieder geval bekend aan geleerde kenners van de symboliek – dat in elke grote religie van de oudheid de logos-demiurg (tweede logos), of de eerste emanatie van het denkvermogen (mahat), als het ware de grondtoon aanslaat van wat in het daaropvolgende evolutie-

---

[1] *Tegen Apion*, 1:167.

[2] *Exodus* 22:28.

[3] *Deuteronomium* 4:19.

[4] *Brief van Judas* 8-9.

[5] Verhandeling *Kedoshim*, blz. 81. Vgl. I. Myer, *Qabbalah*, blz. 94, en de *Zohar*, geciteerd in zijn boek. Zie ook *Isis ontsluierd*, 2:571ev.

schema de wisselwerking van individualiteit en persoonlijkheid kan worden genoemd. In de mystieke symboliek van kosmogonie, theogonie, en antropogenie, vervult de logos in het drama van de schepping en het zijn twee rollen, namelijk die van de zuiver menselijke persoonlijkheid en de goddelijke onpersoonlijkheid van de zogenaamde avatāra's, of goddelijke incarnaties, en van de universele geest, die door de gnostici christos wordt genoemd, en in de mazdeïsche filosofie de fravashi (of ferouer) van Ahura-Mazdā. Op de lagere trappen van de theogonie hadden de hemelse wezens van lagere hiërarchieën ieder een fravashi, of een hemelse 'dubbelganger'. Het is dezelfde, alleen meer mystieke, bevestiging van het kabbalistische axioma: 'Daemon est deus inversus'. Het woord 'daemon' betekent hier echter, evenals bij Socrates, en in de geest van de betekenis die door de hele oudheid eraan werd gegeven, een beschermgeest, een 'engel', niet een duivel van satanische afkomst, zoals de theologie beweert. De rooms-katholieke kerk toont haar gebruikelijke logica en consequentie door als de ferouer van Christus, Michaël aan te nemen, die 'zijn beschermengel' was, zoals is *bewezen* door Thomas,[1] die de prototypen van Michaël en zijn synoniemen, zoals Mercurius, *duivels* noemt.

De kerk aanvaardt nadrukkelijk de leer dat Christus zijn ferouer heeft, (479)
evenals elke andere god of sterveling. De Mirville schrijft:

> Hier hebben we de twee helden van het Oude Testament, het woord [?], of de *tweede* Jehovah, en zijn *gezicht* ['Tegenwoordigheid', zoals de protestanten vertalen], die beiden slechts één vormen, en toch twee zijn, een mysterie dat ons onoplosbaar toescheen vóór we de leer van de mazdeïsche ferouers hadden bestudeerd, en hadden vernomen dat de ferouer het spirituele vermogen was, tegelijk *beeld*, *gezicht*, en *beschermer* van de ziel die ten slotte de ferouer in zich opneemt.[2]

Dit is *bijna* juist.

Naast andere absurditeiten beweren de kabbalisten dat het woord *metatron*, opgebouwd uit μετά en θρόνον, *vlakbij de troon* betekent. Het betekent juist het tegenovergestelde, want *meta* is 'achter', 'voorbij' en niet 'vlakbij'. Dit is voor onze redenering van groot belang. Michaël, de Quis ut Deus, 'iemand zoals God', is dus zogezegd de vertaler van de onzichtbare wereld naar het zichtbare en het objectieve.

Ze beweren bovendien, evenals de rooms-katholieke kerk, dat er in de bijbelse en christelijke theologie 'na de Drie-eenheid geen hogere hemelse

---

[1] In het boek van Giovanni Marangoni, *Grandezze dell'arcangelo San Michele*, roept de schrijver uit: 'O ster, de grootste van die welke de zon volgen die Christus is! . . . O levend beeld van de godheid! O grote wonderdoener van het Oude Testament! O onzichtbare plaatsvervanger van Christus binnen zijn kerk! . . .' enz. (De Mirville, *Des esprits*, 1864, deel 5, blz. 516.) Het boek staat in de roomse kerk in hoog aanzien.

[2] De Mirville, *Des esprits*, deel 5, blz. 516.

persoonlijkheid bestaat dan die van de aartsengel of serafijn Michaël.'[1] Volgens hen is de overwinnaar van de draak 'de aartssatraap van de heilige militie, de beschermer van de planeten, de koning van de sterren, de doder van Satan en de machtigste bestuurder'.[2] Volgens de mystieke astronomie van deze heren is hij 'de overwinnaar van Ahriman, die, nadat hij de siderische troon van de overweldiger had omvergeworpen, in zijn plaats in de zonnevuren baadt; en als verdediger van de Christus-zon nadert hij zijn meester zó dicht dat hij één met hem schijnt te worden . . . Als gevolg van dit samensmelten met het WOORD (verbum) hebben de protestanten, onder wie Calvijn, ten slotte de dualiteit geheel uit het oog verloren, en zagen ze geen Michaël meer maar alleen zijn meester.'[3] De rooms-katholieken, en vooral hun kabbalisten, weten beter; en zij leggen de wereld deze dualiteit uit, die hun het middel verschaft om de uitverkorenen van de kerk te verheerlijken, en om al die goden die hun dogma's in de weg kunnen staan te verwerpen en in de ban te doen.

Zo worden dezelfde titels en dezelfde namen om beurten aan God en aan de aartsengel gegeven.

Beiden worden metatron genoemd. . . . Voor beiden wordt de naam Jehovah gebruikt als men over *de een of de ander* spreekt, want volgens de *Zohar* betekent dit woord zowel 'meester' als 'afgezant'. Beiden zijn de *engel van het gezicht*, want enerzijds zegt men dat het 'woord' 'het gezicht [of het aangezicht] en het beeld van de substantie van God' wordt genoemd, terwijl anderzijds Jesaja [?], als
(480) hij tegen de Israëlieten over de verlosser spreekt, hun zegt dat 'de engel van zijn aangezicht hen in hun nood heeft gered'[4] [dat hij dus hun verlosser was]. Elders wordt hij [Michaël] heel duidelijk 'de vorst van de *aangezichten* van de Heer, de *heerlijkheid* van de Heer', genoemd. Beiden [Jehovah en Michaël] zijn de *gidsen* van Israël,[5] aanvoerders van de *legers* van de Heer, *opperste rechters* van de zielen en zelfs serafijnen.[6]

Al het bovenstaande wordt gegeven op gezag van diverse boeken, geschreven door rooms-katholieken, en moet dus orthodox zijn. Enkele uitdrukkingen zijn vertaald om te laten zien wat spitsvondige theologen en haarklovers bedoelen met de term ferouer[7], een woord dat zoals gezegd door sommige Franse schrijvers aan de *Zend-Avesta* werd ontleend en in het rooms-katholicisme werd gebruikt voor een doel dat Zarathoestra in de verste verte niet heeft kunnen voorzien. In Fargard 19, vers 14, van de *Vendīdād* wordt gezegd:

---

[1] *Op.cit*., blz. 514.
[2] *Op.cit*.
[3] *Op.cit*.
[4] *Jesaja* 63:8-9.
[5] Metator en ἡγεμών.
[6] De Mirville, *Op.cit*., deel 5, blz. 514-5.
[7] Wat in de *Vendīdād* 'fravashi' wordt genoemd, het onsterfelijke deel van een individu,

Roep, o Zarathoestra!, mijn fravashi aan; van mij, Ahura-Mazdā, het grootste, het beste, het schoonste van alle wezens, het meest zuivere, het intelligentste . . . en van wie de ziel het heilige woord [māthra-spenta] is.[1]

De Franse oriëntalisten vertalen fravashi met 'ferouer'.

Wat is een ferouer, of fravashi? In sommige mazdeïsche boeken wordt duidelijk te kennen gegeven dat fravashi de *innerlijke*, onsterfelijke mens is (of het ego dat reïncarneert); dat hij bestond vóór zijn fysieke lichaam, en alle lichamen overleeft waarmee hij zich ook maar bekleedt.

Niet alleen de mens bezat een fravashi, *maar ook de goden* en de hemel, vuur, wateren, en planten.[2]

Dit bewijst overduidelijk dat de ferouer de 'spirituele tegenhanger' is van hetzij god, dier, plant, of zelfs element, d.w.z. het verfijnde en het *zuiverder* deel van de grovere schepping, de ziel van het lichaam, wat dat lichaam ook is. Daarom adviseert Ahura-Mazdā Zarathoestra om zijn fravashi aan te roepen en niet hemzelf (Ahura-Mazdā); d.w.z. de onpersoonlijke en *ware* essentie van de godheid, *één met Zarathoestra's eigen ātman* (of christos), niet de *bedrieglijke* en persoonlijke verschijningsvorm. Dit is heel duidelijk.

De rooms-katholieken grepen dit goddelijke en etherische prototype aan om er het veronderstelde verschil tussen hun god en de engelen, en de godheid en haar aspecten, of de goden van de oude religies op te baseren. Terwijl ze dus Mercurius, Venus, Jupiter (als goden of als planeten) DUIVELS noemen, maken ze toch van dezelfde Mercurius de ferouer van hun Christus. Dit feit valt niet te ontkennen. Vossius[3] bewijst dat Michaël de Mercu- (481)
rius van de *heidenen* is (Maury en andere Franse schrijvers zijn het daarmee eens), en voegt eraan toe dat 'volgens grote theologen *Mercurius en de zon één zijn*' (?), en dat is volgens hen geen wonder, want 'Mercurius staat zo dicht bij de wijsheid en het woord [de zon] dat hij niet van hem kan worden onderscheiden'.[4]

Deze 'heidense' opvatting werd vanaf de eerste eeuw van onze jaartelling aanvaard, zoals blijkt uit de OORSPRONKELIJKE *Handelingen van de Apostelen* (want de Engelse vertaling is waardeloos). Michaël is zozeer de Mercurius van de Grieken en andere volkeren, dat toen de bewoners van

---

dat wat *de mens* overleeft; het hogere ego, zeggen de occultisten, of de goddelijke dubbelganger.

[1] J. Darmesteter, vertaler, *The Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. 208&vn.

[2] J. Darmesteter, *Ormuzd et Ahriman*, Parijs, 1877, §112-3. Door hem geciteerd in zijn inleiding tot de *Vendīdād*, blz. lxxiv, voetnoot.

[3] *De origine ac progressu idololatriae*, 1668, boek 3, blz. 373; in 2de ed., 1700, blz. 139.

[4] De Mirville, *Op.cit*., deel 5, blz. 515&vn.

Lystra ten onrechte Paulus en Barnabas voor Mercurius en Jupiter aanzagen – 'de goden zijn in mensengedaante naar ons afgedaald'[1] – vers 12 eraan toevoegt: 'En ze noemden Barnabas Zeus [Jupiter] en Paulus Hermes [Mercurius], omdat hij de *leider van het* WOORD (verbum) *was*',[2] en niet omdat hij 'de woordvoerder' was, zoals de onjuiste vertaling in de Authorized King James *Bijbel* luidt, en zelfs ook nog in de herziene Engelse *Bijbel*. 'Michaël is de engel in het visioen, de zoon van God, 'die eruitzag als een mens'. Hij is de Hermes-christos van de gnostici, de Anubis-Syrius van de Egyptenaren, de raadsman van Osiris in Amenti, de *als leeuw afgebeelde* Michaël, de ὀφιομόρφος (Ophiomorphos) van de ophieten, die op bepaalde gnostische gemmen[3] een leeuwen*kop* draagt, evenals zijn vader Ialdabaoth.'[4]

De rooms-katholieke kerk geeft dit alles stilzwijgend toe, en veel van haar schrijvers erkennen het openlijk. Omdat ze het overduidelijke 'lenen' van hun kerk niet kunnen ontkennen, die de symbolen van haar voorgangsters 'roofde', zoals de joden de Egyptenaren van hun juwelen van zilver en goud hadden 'beroofd', verklaren ze het feit heel nuchter en serieus. Zo wordt de schrijvers die tot dusver *terughoudend* genoeg waren om in deze herhaling van oude heidense denkbeelden door christelijke dogma's 'een *plagiaat van legenden*, gepleegd door de mens', te zien, plechtig verzekerd dat er voor deze bijna volmaakte overeenkomst helemaal niet zo'n eenvoudige verklaring moet worden gegeven, maar dat deze moet worden toegeschreven aan een heel andere oorzaak: 'aan een *prehistorisch* plagiaat van *bovenmenselijke* oorsprong'.[5]

Als de lezer wil weten hoe dat is gebeurd, moet hij hetzelfde deel 5 van het boek van De Mirville raadplegen. Men moet niet vergeten dat deze schrijver de *officiële en erkende verdediger* van de roomse kerk was, en werd bijgestaan door de geleerdheid van alle jezuïeten. Op blz. 518 lezen we:

We hebben gewezen op verschillende halfgoden, en op volkomen historische helden van de heidenen, die vanaf hun geboorte waren voorbestemd de geboorte van de held, *die geheel en al God was*, en voor wie de hele wereld zich moest buigen, *na te apen en zo te onteren*; we hebben vastgesteld dat ze zoals *hij* werden geboren uit een onbevlekte moeder; we hebben gezien dat ze van jongs af aan slangen wurgen, tegen demonen vechten, wonderen verrichten, als martelaren sterven, in de onderwereld afdalen en uit de dood herrijzen. We hebben het bitter betreurd dat aarzelende en voorzichtige christenen zich gedwongen voelden al zulke overeenkomsten
(482) te verklaren uit een plagiaat van mythe en symbool. Ze vergaten blijkbaar deze

[1] *Handelingen* 14:11.
[2] *Op.cit*., 14:12.
[3] Zie plaat D in King, *The Gnostics and Their Remains.*
[4] De Mirville, *Op.cit*., deel 5, blz. 515.
[5] De Mirville, *Op.cit*., deel 5, blz. 518-9.

woorden van de verlosser: 'ALLEN DIE VÓÓR MIJ KWAMEN, ZIJN DIEVEN EN ROVERS'; een opmerking die alles verklaart zonder enige dwaze ontkenning en waarop ik het volgende commentaar heb gegeven: 'Het evangelie is een verheven drama, dat *vóór zijn vastgestelde tijd door schurken werd geparodieerd en opgevoerd*'.[1]

De 'schurken' (les drôles) zijn natuurlijk *demonen* van wie Satan de leider is. Dit is beslist de gemakkelijkste, de meest sublieme en eenvoudigste manier om zich uit de moeilijkheid te redden! Eerw. dr. Lundy, een protestantse De Mirville, volgde die gelukkige vondst in zijn *Monumental Christianity*, evenals dr. Sepp uit München, die in zijn boeken probeerde de goddelijkheid van Jezus en de satanische oorsprong van alle andere verlossers te bewijzen. Des te meer is het te betreuren dat een systematisch en collectief plagiaat, dat eeuwenlang op gigantische schaal voortduurde, moest worden verklaard door een ander plagiaat, deze keer in het vierde evangelie. De daaruit geciteerde zin, 'allen die vóór mij kwamen', enz.,[2] is namelijk een letterlijke herhaling van woorden die in het boek *Henoch*, hfst. 89, staan geschreven. In zijn inleiding tot aartsbisschop Laurence's vertaling ervan uit een Ethiopisch manuscript in de Bodleian Library, merkt de schrijver van *Evolution of Christianity*, op:

Bij het nakijken van de drukproeven van het boek *Henoch* is me gebleken dat . . . de parabel van het schaap dat door de goede herder wordt beschermd tegen huurlingen en woeste wolven, *door de vierde evangelist kennelijk is ontleend* aan *Henoch*, hfst. 89, waarin de schrijver vertelt dat de herders, vóór de komst van hun Heer, de schapen doodden . . . waardoor hij de ware betekenis onthult van die tot dusver mysterieuze passage in de parabel van Johannes: 'Allen die ooit vóór mij kwamen, zijn dieven en rovers'; een taal waarin we nu een duidelijke verwijzing ontdekken naar de allegorische herders van Henoch.[3]

Het is te laat om nog te beweren dat Henoch teksten aan het Nieuwe Testament ontleende, in plaats van omgekeerd. Judas (14-15) citeert letterlijk een lange passage uit *Henoch* over de komst van de Heer met zijn 10.000 heiligen, en doordat hij de profeet met name noemt, *erkent* hij de bron.

Uit deze parallellen tussen profeet en apostel blijkt onomstotelijk dat *volgens de schrijver van een Brief die als goddelijke openbaring wordt aanvaard, het boek* Henoch *het geïnspireerde werk was van een antediluviale aartsvader.* . . . De vele punten van overeenstemming in taal en denkbeelden bij Henoch en de schrijvers van het Nieuwe Testament . . . wijzen duidelijk erop dat het werk van de Semitische Milton de onuitputtelijke bron was waaraan evangelisten en apostelen, of de mensen die in hun naam schreven, hun opvattingen ontleenden over de opstanding, het oordeel, de onsterfelijkheid, de verdoemenis, en over de universele heerschappij

---

[1] De Mirville, *Op.cit*., deel 5, blz. 518.

[2] *Joh*. 10:8.

[3] *The Book of Enoch the Prophet*, vert. R. Laurence, 1883, blz. xlviii.

van rechtvaardigheid onder het eeuwige bestuur van de Mensenzoon. Dit *evangelische plagiaat* vindt zijn hoogtepunt in de *Openbaring van Johannes*, die de visi-
(483) oenen van Henoch aan het christendom aanpast, met wijzigingen waarin we de verheven eenvoud missen van de grote meester van de apocalyptische voorspelling, die profeteerde in naam van de antediluviale aartsvader.[1]

'Antediluviaal', inderdaad; maar indien de woordkeus en de zinsbouw van de tekst dateert van nauwelijks een paar eeuwen of zelfs millennia voor onze jaartelling, dan is het niet meer de oorspronkelijke *voorspelling* van toekomstige gebeurtenissen, maar op zijn beurt een kopie van een of ander geschrift van een prehistorische religie.

In het krita-tijdperk schenkt Vishṇu in de vorm van Kapila en andere (geïnspireerde wijzen) . . . de wereld de ware wijsheid [evenals Henoch dat deed]. In het tretā-tijdperk beteugelt hij de slechten, in de vorm van een universele vorst [de chakravartin of de 'eeuwige koning' van Henoch[2]], en beschermt de drie werelden [of rassen]. In het dvāpara-tijdperk verdeelt hij, in de persoon van Veda-Vyāsa, de ene Veda in vieren, en verspreidt deze in honderden (śata's) vertakkingen.[3]

Inderdaad; voordat de *Veda* van de eerste Indo-Europeanen werd opgeschreven, werd deze verspreid onder ieder volk van de Atlanto-Lemuriërs, en zaaide de eerste zaden van alle nu bestaande oude religies. De zijtakken van de nooit stervende boom van wijsheid hebben hun dode bladeren zelfs over het judaeo-christendom verspreid. En aan het einde van het kaliyuga, ons huidige tijdperk, zal Vishṇu, of de 'eeuwige koning', als Kalki verschijnen, en de rechtvaardigheid op aarde herstellen. 'Het denken van hen die in die tijd leven, zal ontwaken, en helder worden als kristal. De mensen die zo door de kracht van die bijzondere tijd zijn veranderd [het zesde ras], *zullen zijn als de zaden* van andere mensen, en zullen een ras voortbrengen dat de wetten van het krita-tijdperk van zuiverheid zal volgen';[4] d.w.z. het zal het zevende ras zijn, het ras van 'boeddha's', de 'zonen van god', geboren uit *onbevlekte* ouders.

B

De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis

Het staat dus vrijwel vast dat Christus, de logos, of de god in de ruimte en de verlosser op aarde, slechts een van de echo's is van dezelfde antediluviale

---

[1] *Op.cit*., blz. xxxiv, xxxv.

[2] Uriël zegt in het boek *Henoch* (26:3): 'Al degenen die genade hebben ontvangen, zullen God, *de eeuwige koning*, voor altijd zegenen' – de koning die over hen zal regeren.

[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 3:2.

[4] *Op.cit*., 4:24.

en totaal verkeerd begrepen wijsheid. De geschiedenis begint met de neerdaling op aarde van de 'goden' die in de mensheid incarneren, en dit is de VAL. Of het nu Brahmā is, die in de allegorie door Bhagavat op aarde wordt geslingerd, of Jupiter door Kronos, het zijn allemaal symbolen van de mensenrassen. Als ze eenmaal zijn geland op, en in aanraking zijn gekomen met, deze planeet van dichte stof, kunnen zelfs de sneeuwwitte vleugels van de hoogste engel niet onbevlekt blijven, en de avatāra (of incarnatie) kan niet volmaakt zijn, want iedere avatāra is de val van een god in de stof. Nergens is de metafysische waarheid duidelijker, wanneer ze esoterisch wordt verklaard – of meer verborgen voor het gemiddelde begrip van hen die in plaats van de verhevenheid van het denkbeeld te waarderen het alleen kunnen verlagen – dan in de *Upanishads*, de esoterische toelichtingen op de *Veda's*. De *Rig-Veda* is, zoals Guigniaut deze kenschetste, 'de meest verheven voorstelling van de grote wegen van de mensheid'. De *Veda's* zijn in de esoterie van de Vedānta en de *Upanishads* 'de spiegel van de eeuwige wijsheid', en zullen dat altijd blijven. (484)

Ruim zestien eeuwen lang hebben de nieuwe maskers die men de oude goden heeft opgedrongen, hen voor de nieuwsgierigheid van het volk verborgen, maar ten slotte bleken ze niet te passen. De metaforische VAL, en de even metaforische verzoeningsdood en kruisiging, hebben de westerse mensheid langs wegen gevoerd waarop deze tot de knieën door het bloed waadde. Erger nog, ze brachten de mensheid ertoe te geloven in het dogma van de boze geest, die duidelijk verschilt van de geest van al het goede, waarbij eerstgenoemde in alle stof leeft en vooral in de mens. Ten slotte werd het godslasterlijke dogma van hel en eeuwige verdoemenis geschapen, dat een dichte mist verspreidde tussen de hogere intuïties van de mens en de goddelijke waarheden; en het meest verderfelijke gevolg van dit alles was dat de mens onwetend bleef van het feit dat er geen duivels, geen duistere demonen in het heelal waren vóór de mens op deze en waarschijnlijk op andere aarden verscheen. Vanaf dat moment werd de mens ertoe gebracht om als twijfelachtige troost voor het verdriet van deze wereld het denkbeeld van de erfzonde te aanvaarden.

De filosofie van die natuurwet, die zowel de mens als elk dier toerust met een hartstochtelijk, ingeboren en instinctief verlangen naar vrijheid en zelfbeschikking, behoort tot de psychologie, en hierop kan nu niet worden ingegaan. Om aan te tonen dat dit gevoel ook in hogere intelligenties bestaat, om het te analyseren en er een goede reden voor te geven, zou bovendien een eindeloze filosofische toelichting vereisen, waarvoor hier geen ruimte is. De beste samenvatting van dit gevoel wordt misschien wel gegeven in drie regels van Miltons *Paradise Lost*. De 'gevallene' zegt:

Hier kunnen we veilig heersen; en naar mijn mening
Is heersen begerenswaardig, al is het in de hel!
Liever heersen in de hel dan dienen in de hemel . . .[1]

Het is beter mens te zijn, de kroon van de aardse schepping en koning over haar verrichte werken, dan verloren te gaan tussen de willoze spirituele menigten in de hemel.

We hebben elders gezegd dat het dogma van de eerste *val* berustte op een paar verzen in de *Openbaring*;[2] enkele wetenschappers hebben nu aangetoond dat deze verzen een plagiaat zijn uit *Henoch*. Dit leidde tot eindeloze theorieën en speculaties, die geleidelijk de betekenis van een dogma en van een geïnspireerde overlevering verkregen. Iedereen wilde het vers verklaren over de zevenkoppige draak met zijn tien horens en zeven kronen,
(485) die met zijn staart 'een derde van de sterren aan de hemel meesleepte, en ze op de aarde smeet', en sindsdien is er voor die draak en zijn engelen 'in de hemel geen plaats meer'. Wat de zeven koppen van de draak (cyclus) betekenen, en ook zijn *vijf* boze koningen, kan men lezen in de *appendices* in afdeling 3 waarmee dit deel wordt besloten.

Over deze duistere verzen zijn in de hersenen van christenen, van Newton tot Bossuet, voortdurend theorieën ontwikkeld. . . . 'De ster die valt, is de aartsketter Theodosius' . . . verklaart Bossuet. 'De rookwolken zijn de ketterijen van de montanisten . . . Het derde deel van de sterren zijn de martelaren en vooral de doctoren in de godgeleerdheid.'[3]

Bossuet had echter moeten weten dat de in de *Openbaring* beschreven gebeurtenissen niet nieuw waren, en, zoals is aangetoond, in andere en heidense overleveringen zijn te vinden. Er waren geen scholastici of montanisten in de tijd van de *Veda's*, en evenmin veel later in China. Maar de christelijke *theologie* moest worden *beschermd en gered*.

Dit was heel begrijpelijk. Maar waarom moet de waarheid worden opgeofferd om de producten van nachtelijke studie van christelijke theologen tegen vernietiging te beschermen?

De princeps potestatis aeris hujus, de 'heerser over de machten in de lucht' van Paulus[4], is niet de duivel, maar de werking van het astrale licht, zoals Éliphas Lévi terecht verklaart. De duivel is niet 'de god *van deze tijd*', zoals hij zegt, want het is de godheid van alle tijden sinds de mens op aarde verscheen, en sinds de stof in haar talloze vormen en toestanden voor haar vergankelijke bestaan tegen andere ontbindende krachten moest vechten.

---

[1] Boek 1, regels 261-3.
[2] *Openbaring* 12:3-9.
[3] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 2, blz. 341.
[4] *Efeziërs* 2:2.

De 'draak' is eenvoudig het symbool van de cyclus en van de 'zonen van de manvantarische eeuwigheid', die op een bepaald moment tijdens de vorming van de aarde op haar waren neergedaald. De 'rookwolken' zijn een geologisch verschijnsel. Het 'derde deel van de sterren aan de hemel' dat op de aarde werd gesmeten, heeft betrekking op de goddelijke monaden (de geesten van de sterren in de astrologie) die om onze bol cirkelen; d.w.z. de *menselijke* ego's, bestemd om de hele cyclus van incarnaties te doorlopen. Deze zin, qui circumambulat terram,[1] wordt in de theologie weer in verband gebracht met de DUIVEL, de mythische vader van het kwaad die 'als een bliksemschicht valt'. Voor deze interpretatie is het wat ongelukkig dat men, volgens het persoonlijke getuigenis van Jezus, verwacht dat de 'Mensenzoon', of Christus, eveneens op aarde zal neerdalen, 'zoals een bliksemschicht vanuit het oosten',[2] in precies dezelfde gedaante en onder hetzelfde symbool als Satan, die men 'als een bliksemschicht uit de hemel'[3] ziet vallen. Men moet de oorsprong van al deze figuurlijke uitdrukkingen en zegswijzen, die een bij uitstek oosters karakter hebben, in het Oosten zoeken. Volgens alle oude kosmogonieën ontstaat het *licht* uit de *duisternis*. In Egypte was *duisternis*, evenals elders, 'het beginsel van alle dingen'. (486)
Vandaar dat Poimandres, het '*goddelijk* denken', als *licht* voortkomt uit de DUISTERNIS. Behemoth[4] is in de rooms-katholieke theologie het beginsel van de duisternis, of Satan, en toch zegt Job over hem dat 'Behemoth de eerste [het beginsel] van de wegen van God is' – 'principium viarum Domini Behemoth!'[5]

Consequentie schijnt geen lievelingsdeugd te zijn in enig deel van de zogenaamde goddelijke openbaring, in ieder geval niet zoals deze door de theologen wordt geïnterpreteerd.

De Egyptenaren en de Chaldeeën stelden de geboorte van hun *goddelijke dynastieën* in het tijdperk waarin de scheppende aarde zich in haar laatste barensweeën bevond, toen ze haar prehistorische bergketens, die sindsdien zijn verdwenen, liet ontstaan – haar zeeën en haar continenten. Haar oppervlak was gehuld in 'diepe duisternis, en in die (secundaire) chaos was het beginsel van alle dingen' die zich later op de bol ontwikkelden. En onze geologen hebben vastgesteld dat er honderden miljoenen jaren geleden, in de vroegste geologische tijdperken, grote vulkanische

---

[1] *1 Petrus* 5:8.
[2] *Mattheus* 24:27.
[3] *Lucas* 10:18.
[4] De protestantse *Bijbel* omschrijft Behemoth *op een onschuldige manier*: 'De *olifant*, zoals sommigen denken'; zie de kanttekening in *Job* 40:15 in de Engelse King James *Bijbel*.
[5] *Job* 40:15, 19.

activiteit was. Wat de overlevering zelf betreft: elk land en elk volk had deze, elk in zijn eigen nationale vorm.

Niet alleen Egypte, Griekenland, Scandinavië of Mexico hadden hun Typhōn, Pythōn, Loki en hun 'vallende' demon, maar ook China. De zonen van het Hemelse Rijk hebben een hele literatuur over dit onderwerp. Er wordt gezegd dat als gevolg van een opstand tegen Ti door een trotse geest die zei dat hij zelf Ti was, zeven koren van hemelse geesten naar de aarde werden verbannen, wat '*een verandering in de hele natuur teweegbracht*, omdat de hemel zelf zich *neerboog* en zich met de aarde verenigde'.[1]

En in de *I-Ching* leest men: 'De vliegende draak, verheven en opstandig, lijdt nu, en zijn trots wordt bestraft; hij dacht dat hij in de hemel zou regeren, maar hij regeert slechts op aarde.'

Verder zegt de *Ch'un Ch'iu* allegorisch: 'Op een nacht hielden de sterren op in de duisternis te schijnen, en verlieten deze, en vielen neer als regen op de aarde, *waar ze nu verborgen zijn*.' Deze sterren zijn de monaden.[2]

Chinese kosmogonieën hebben hun 'heer van de vlam', en hun 'hemelse maagd', met kleine 'geesten om haar te helpen en te dienen; en grote geesten om diegenen te bestrijden die de vijanden van andere goden zijn'. Maar dit alles bewijst niet dat de genoemde allegorieën *voorstellingen* of *profetische* geschriften zijn die alle op de christelijke theologie betrekking hebben.

Het beste bewijs dat men de christelijke theologen kan bieden voor het
(487) feit dat de esoterische betekenis in de *Bijbel* (in beide Testamenten) hetzelfde denkbeeld bevestigt als dat wat in onze oude leringen voorkomt – namelijk dat de 'val van de engelen' eenvoudig betrekking had op de incarnatie van engelen 'die door de zeven cirkels waren heen gebroken' – is in de *Zohar* te vinden. De kabbala van Shimon ben Yochai is de ziel en essentie van de allegorie ervan, zoals de latere *christelijke* kabbala de 'zwaar versluierde' mozaïsche *Pentateuch* is. En deze zegt (in het Agrippa-manuscript):

> De wijsheid van de kabbala berust op de wetenschap van het evenwicht en de harmonie.
>
> Krachten die zich manifesteren zonder eerst in evenwicht te zijn gebracht, vergaan in de ruimte ['in evenwicht gebracht' betekent gedifferentieerd].
>
> Zo gingen de eerste koningen [de goddelijke dynastieën] van de oude wereld

---

[1] Vgl. De Mirville, *Des esprits*, deel 2, blz. 346.

[2] Maar zolang de astronomie als wetenschap bekend is, weet ze niets over sterren die zijn *verdwenen*, alleen over die welke uit het gezicht – nooit uit het bestaan – zijn verdwenen. Tijdelijke sterren zijn slechts *veranderlijke* sterren, en men gelooft zelfs dat de *nieuwe* sterren van Kepler en Tycho Brahe nog zichtbaar zijn.

ten onder, de *door zichzelf voortgebrachte* vorsten van de reuzen. Ze vielen als wortelloze bomen, en werden niet meer gezien, want *ze waren de schaduw van de schaduw* [namelijk de chhāyā van de schaduwachtige pitri's].[1]

Maar zij die na hen kwamen, die neerschietend als vallende sterren door de schaduwen werden omsloten, hielden stand, en wel tot op de huidige dag [dhyānī's die door in die 'lege schaduwen' te incarneren het tijdperk van de mensheid inluidden].

Elke zin in de oude kosmogonieën onthult aan iemand die tussen de regels door kan lezen, dezelfde denkbeelden, hoewel ze in verschillende gewaden zijn gekleed.

De eerste les van de esoterische filosofie leert dat de onkenbare oorzaak geen evolutie teweegbrengt, hetzij bewust of onbewust, maar dat ze slechts periodiek *verschillende aspecten van zichzelf* laat zien die door *eindige* denkers kunnen worden waargenomen. Het collectieve denkvermogen – het universele – dat uit talloze verschillende menigten van scheppende machten bestaat, is, hoe oneindig het in de gemanifesteerde tijd ook lijkt, toch eindig vergeleken bij de ongeboren en onvergankelijke ruimte in haar hoogste essentiële aspect. Wat eindig is, kan niet volmaakt zijn. Daarom zijn er lagere wezens onder deze menigten, maar er waren nooit *duivels* of 'ongehoorzame engelen', eenvoudig omdat ze allemaal door de Wet worden beheerst. De asura's die incarneerden (noem ze zoals u wilt), volgden hierin een wet die even onverbiddelijk is als elke andere. Ze hadden zich vóór de pitri's gemanifesteerd, en omdat de tijd (in de ruimte) in cyclussen verloopt, was hun beurt gekomen; vandaar de talrijke allegorieën.[2] De term asura werd door de brahmanen eerst zonder onderscheid gebruikt voor degenen die zich verzetten tegen hun holle rituelen en offers, zoals de grote asura, 'Asurendra' genoemd, dat deed. De oorsprong van het denkbeeld van de demon als tegenstander moet waarschijnlijk in die tijd worden gezocht.

De Hebreeuwse elohim, die in de vertalingen 'God' worden genoemd, die 'licht' scheppen, komen overeen met de Indo-Europese asura's. Ze staan ook bekend als de 'zonen van de duisternis', als een filosofische en logische (488)
tegenstelling tot het onveranderlijke en eeuwige licht. De eerste zoroastriërs geloofden niet dat het kwaad of de duisternis *eeuwig gelijktijdig bestond* met het goede of het licht, en ze geven dezelfde interpretatie. Ahriman is de gemanifesteerde *schaduw* van AHURA-MAZDĀ (Asura-Medhā), die zelf voortkwam uit zervān akarana, 'grenzeloze (cirkel van de) tijd' of de onbekende oorzaak. 'Zijn glorie', zeggen ze over laatstgenoemde, 'is te ver-

[1] Dit verwijst naar de 'koningen van Edom'. Zie blz. 801-2.
[2] Zie deel 1, afdeling 2, hfst. 11, 'Daemon est deus inversus', blz. 450ev.

heven, zijn licht te schitterend om door het menselijk verstand of door sterfelijke ogen te worden begrepen of gezien.' Zijn eerste emanatie *is eeuwig licht dat vanuit de* DUISTERNIS *waarin het vroeger verborgen was, tevoorschijn werd geroepen om zich te manifesteren, en zo werd Ormazd, de 'koning van het leven', gevormd*. Hij is de 'eerstgeborene' in de GRENZELOZE TIJD, maar heeft, evenals zijn eigen tegenhanger (het vooraf bestaande spirituele denkbeeld), *al eeuwig in duisternis geleefd*. De zes amshaspends (zeven als hijzelf, het hoofd van alle, wordt meegerekend), de *oorspronkelijke spirituele engelen en mensen*, zijn *collectief zijn logos*. De zoroastrische amshaspends scheppen de wereld ook in zes dagen of tijdperken, en rusten op de zevende, terwijl in de esoterische filosofie die *zevende* het *eerste* tijdperk of de eerste 'dag' is (*eerste* schepping in de Indo-Europese kosmogonie). Dat tussenliggende tijdperk is de *proloog* van de schepping, en bevindt zich in het grensgebied tussen de ongeschapen eeuwige oorzakelijkheid en de voortgebrachte eindige gevolgen. Hier heerst een toestand van activiteit en energie *in wording*, als het eerste aspect van de eeuwige onveranderlijke rust. In *Genesis*, waaraan geen metafysische energie is besteed, maar alleen een bijzondere scherpzinnigheid en vindingrijkheid om de esoterische waarheid te versluieren, begint de 'schepping' bij het derde stadium van manifestatie. 'God' of de elohim zijn de 'zeven bestuurders' van Poimandres. Ze komen overeen met alle andere scheppers.

Maar zelfs in *Genesis* wordt op dat *tijdperk* gezinspeeld door het abrupte begin dat wordt geschetst, en door de 'duisternis' die op de afgrond was. Van de elohim wordt gezegd dat ze de twee hemelen of de 'dubbele hemel', (*niet* hemel en aarde) 'scheppen', d.w.z. bouwen of voortbrengen. Dit betekent met zoveel woorden dat ze de hogere gemanifesteerde (engelen)-hemel, of dat bewustzijnsgebied, scheidden van het lagere of aardse gebied; dat ze de (voor ons) eeuwige en onveranderlijke eonen scheidden van die tijdperken die in ruimte, tijd en duur zijn; voor de niet-ingewijde dat ze de hemel van de aarde scheidden, het onbekende van het BEKENDE. Dat is de betekenis van de zin in *Poimandres*, die zegt: 'HET DENKEN, het goddelijke, dat LICHT en LEVEN (zervān akarana) is, bracht door haar WOORD, of eerste aspect, het *andere*, *actieve* DENKEN voort, dat als god van de geest en het vuur *zeven bestuurders* vormde, die in hun cirkels de zintuiglijke wereld bevatten, en die 'het noodlot' worden genoemd.'[1] Dit heeft betrekking op karma; de 'zeven cirkels' zijn de zeven planeten en gebieden, en ook de zeven onzichtbare geesten in de sferen van de engelen, van wie de zichtbare
(489) symbolen de zeven planeten[2] zijn, de zeven rishi's van de Grote Beer en

[1] *The Divine Pymander*, vert. Everard, 1884, 2:13, blz. 9.

[2] Nog een bewijs, als dat al nodig is, dat de oude ingewijden meer dan *zeven* planeten

andere tekens. Zoals door Roth over de āditya's is gezegd: 'Ze zijn noch de zon, noch de maan, noch de sterren, noch de dageraad, maar de eeuwige instandhouders van dit stralende leven dat als het ware achter al deze verschijnselen bestaat.'[1]

De 'zeven menigten', die, nadat ze 'in hun vader (het *goddelijk* denken) het werkplan hadden aanschouwd', zoals Poimandres zegt, *verlangden* in overeenstemming daarmee te werk te gaan (en de wereld met haar wezens te bouwen), want dat is de manvantarische WET. Ze waren immers geboren '*binnen* de werkingssfeer': het zich manifesterende heelal. En nu komt het tweede deel van de passage, of beter gezegd van twee passages die tot één zijn samengevoegd om de volledige betekenis te verbergen. Zij die binnen de werkingssfeer waren geboren, waren 'de broeders die hem zeer liefhadden'. Laatstgenoemden, de 'hem', waren de oorspronkelijke engelen: de asura's, de Ahriman, de elohim – of 'zonen van God', van wie Satan er een was – al die spirituele wezens die de 'engelen van de duisternis' werden genoemd, omdat die duisternis *absoluut* licht is, een feit dat nu in de theologie wordt verwaarloosd, zo niet helemaal vergeten. Niettemin is het onmiskenbaar dat de spiritualiteit van die veel gehoonde 'zonen van het licht' – dat duisternis is vergeleken met die engelen die direct uit hen voortkomen – evenveel groter moet zijn dan de etherische aard van laatstgenoemden vergeleken met de dichtheid van het menselijk lichaam. Eerstgenoemden zijn de 'eerstgeborenen', en staan daarom zo dicht bij de grenzen van zuivere, in rust verkerende geest dat ze slechts 'EEN PRIVATIO'[2] – in de zin van Aristoteles – vormen, de ferouers of de ideële voorbeelden van hen die volgden. Ze konden geen materiële, *lichamelijke* dingen scheppen; en daarom zei men na verloop van tijd dat ze *hadden geweigerd* te scheppen, zoals *door 'God' was bevolen* – anders gezegd, dat ze IN OPSTAND WAREN GEKOMEN.

Misschien wordt dit gerechtvaardigd door de stelling van de *wetenschap* die ons het volgende leert over licht en geluid en het gevolg van de ontmoeting van twee golven van gelijke lengte: 'Als twee geluiden dezelfde intensiteit hebben, brengt hun samengaan een geluid voort dat vier keer de intensiteit van elk afzonderlijk heeft, terwijl hun interferentie *volkomen stilte* teweegbrengt.'

Bij het uiteenzetten van enkele 'ketterijen' van zijn tijd toont Justinus de Martelaar aan dat alle wereldreligies identieke uitgangspunten hadden.

---

kenden, kan men in het *Vishṇu-Purāṇa* (2:12; Wilson, deel 2, blz. 305) vinden, waar Parāśara spreekt over 'de strijdwagens van de NEGEN planeten, die door luchtkoorden met Dhruva [de poolster] zijn verbonden.'

[1] J. Muir, *Original Sanskrit Texts*, 1872, deel 5, blz. 56.

[2] Noot vert.: een toestand die wordt gekenmerkt door het ontbreken of afwezig zijn van een bepaalde eigenschap.

Ze beginnen allemaal met de *onbekende* en PASSIEVE godheid, waaruit een bepaalde actieve kracht of vermogen emaneert, het mysterie dat soms WIJSHEID wordt genoemd, soms de ZOON, en heel vaak God, Engel, Heer, en LOGOS.[1] Laatstgenoemde term wordt soms gebruikt voor de allereerste emanatie, maar in verschillende stelsels komt deze voort uit de eerste androgyne of dubbele straal die in het begin door het onzichtbare wordt voortgebracht. Philo stelt deze wijsheid voor als mannelijk en vrouwelijk.[2] Maar hoewel
(490) haar eerste manifestatie een begin had – want ze kwam voort uit olam[3] (aiōn, tijd), de hoogste van de door de vader geëmaneerde eonen – was ze bij hem gebleven *vóór alle scheppingen*, want ze maakt deel van hem uit.[4] Daarom wordt Adam-Kadmon door Philo Judaeus 'denkvermogen' genoemd (de Ennoia van bythos in het gnostische stelsel). 'Het denkvermogen, laten we het Adam noemen.'[5]

De uitleg in de oude boeken van de magiërs maakt de hele *gebeurtenis* duidelijk. Iets kan slechts bestaan door zijn tegengestelde, leert Hegel ons, en er is maar weinig filosofie en spiritualiteit voor nodig om de oorsprong van het latere dogma te begrijpen, dat in zijn koude en wrede boosaardigheid zo echt satanisch en hels is. De magiërs verklaarden de oorsprong van het kwaad in hun exoterische leringen als volgt: 'Licht kan niets anders dan licht voortbrengen, en kan nooit de oorsprong van het kwaad zijn.'[6] Hoe ontstond het kwaad dan, als er bij zijn voortbrenging niets anders was dan licht? 'Het licht, zeggen ze, bracht verschillende wezens voort, die alle spiritueel, lichtgevend, en machtig waren.' Maar een GROOT WEZEN (de 'grote Asura', Ahriman, Lucifer, enz.) 'had een *kwade gedachte*, die tegengesteld was aan het licht. Hij twijfelde, en door die twijfel werd hij verduisterd.'[7]

Dit komt iets dichter bij de waarheid, maar staat er toch nog ver van af. Er was *geen* 'KWADE gedachte' die de tegengestelde kracht opwekte, maar slechts HET DENKEN per se. Iets wat kan denken en een plan en een doel omvat, en daarom eindig is, moet wel tegenover de volmaakte rust, de natuurlijke toestand van volstrekte spiritualiteit en perfectie, staan. Het was eenvoudig de evolutiewet die zich liet gelden; de voortgang van de verstandelijke ontwikkeling, gedifferentieerd uit de geest, die al verwikkeld is geraakt in de stof, waartoe deze onweerstaanbaar wordt aangetrokken.

---

[1] Justinus de Martelaar, *Dialoog met Trypho*, hfst. 61.
[2] *De fuga et inventione*, 9:52.
[3] Een indeling die de tijd aangeeft.
[4] Sanchoniathon noemt de tijd de oudste eon, prōtogonos, de 'eerstgeborene'.
[5] Philo Judaeus, *De cherubim*, §17; ook *De opificio mundi*, §3.
[6] T. Hyde geciteerd in *The Pythagorean Triangle*, 1875, blz. 67.
[7] Vgl. *Op.cit*.

Ideeën staan in hun aard en essentie – als voorstellingen die verband houden met voorwerpen, of deze nu waar of denkbeeldig zijn – tegenover absoluut DENKEN, dat onkenbare AL. Spencer beweert dat over de mysterieuze werkingen daarvan niets kan worden gezegd, behalve dat 'de aard ervan geen verwantschap heeft met evolutie'[1] – en dat is ook beslist niet het geval.

De *Zohar* zegt het op een heel suggestieve manier. Toen de 'Heilige' (de logos) wenste de mens te scheppen, riep hij de menigte van *hoogste* engelen en zei hun wat hij wilde, maar ze *twijfelden* aan de wijsheid van dit verlangen en antwoordden: 'De mens zal zijn glorie niet één nacht behouden' – waarvoor ze door de 'heilige' Heer werden verbrand (vernietigd?). Toen (491)
riep hij een andere, lagere menigte, en zei hetzelfde. En zij spraken de 'Heilige' tegen. 'Waar is de mens goed voor?' redeneerden ze. Toch schiepen de elohim de mens, en toen de mens *zondigde*, kwamen de menigten van Uzza en Azaël, en verweten God: 'Hier is de mensenzoon die u heeft gemaakt', zeiden ze. 'Zie, hij heeft gezondigd!' Toen antwoordde de Heilige: 'Als u onder hen [de mensen] was geweest, zou u slechter zijn geweest dan zij.' En hij wierp hen van hun verheven plaats in de hemel op aarde neer; en 'ze werden veranderd [in mensen] en zondigden net als de vrouwen van de aarde'.[2] Dit is heel duidelijk. In *Genesis* wordt niet vermeld dat deze 'zonen van God' (hfst. 6) daarvoor werden *gestraft*. De enige verwijzing ernaar in de *Bijbel* staat in *Judas* (6). 'De engelen die hun oorspronkelijke positie ontrouw werden, en de hun toegewezen plaats verlieten, houdt hij *tot het oordeel op de grote dag met onverbreekbare boeien in de duisternis* gevangen.' En dit betekent eenvoudig dat de tot incarnatie gedoemde 'engelen' zich *in de boeien* van vlees en stof *bevinden*, in de *duisternis* van *onwetendheid*, tot de 'grote dag', die zoals altijd zal komen na de zevende ronde, na het verstrijken van de 'week', op de ZEVENDE SABBAT, of in het nirvāṇa na het manvantara.

Hoe echt esoterisch en in overeenstemming met de geheime leer 'POIMANDRES, het goddelijk denken' van Hermes is, kan men alleen afleiden uit de oorspronkelijke en eerste vertalingen ervan in het Latijn en Grieks. Hoe erg het later door christenen in Europa werd verminkt, kan men opmaken uit de opmerkingen en onbewuste *bekentenissen* van De St. Marc, in zijn

---

[1] *Principles of Psychology*, §474. Het getuigt van die geest van paradoxale ontkenning die in onze tijd zo opvallend is, dat, terwijl de evolutiehypothese zoals die door Darwin en Haeckel wordt verkondigd in de wetenschap burgerrecht heeft verkregen, toch zowel de eeuwigheid van het heelal als het voorbestaan van een *universeel bewustzijn* door de hedendaagse psychologen wordt verworpen. 'Zou de idealist gelijk hebben, dan is de evolutieleer een droom', zegt Herbert Spencer. (Zie de Proloog, deel 1, blz. 31-2vn.)

[2] *Zohar*, 3:208a; vgl. I. Myer, *Qabbalah*, blz. 106-7.

voorwoord en brief aan de bisschop van Ayre in 1578. Daarin wordt de hele reeks transformaties van een pantheïstische en Egyptische tot een mystieke rooms-katholieke verhandeling gegeven, en zien we hoe POIMANDRES zich heeft ontwikkeld tot wat dit boek nu is. Toch vindt men zelfs in de vertaling van St. Marc sporen van de echte POIMANDRES – het 'universele denken' of 'DENKVERMOGEN'. Dit is de letterlijke weergave van de oude Franse vertaling, waarvan het origineel in zijn eigenaardige Oudfrans wordt gegeven in de voetnoot:[1]

Zeven mensen [beginselen] werden in de mens voortgebracht. . . . De natuur van de harmonie van de zeven van de vader en van de geest. De natuur . . . bracht zeven
(492) mensen voort in overeenstemming met de zeven naturen van de zeven geesten, die potentieel de twee geslachten in zich hadden.

Metafysisch zijn de vader en de zoon het 'universele denkvermogen' en het 'periodieke heelal'; de 'engel' en de 'mens'. Het is tegelijkertijd de ZOON en de VADER; in *Poimandres*, de *actieve* GEDACHTE en het *passieve* DENKEN dat deze verwekt; de grondtoon in de natuur die het leven schenkt aan de zeven tonen, de zevenvoudige schaal van de scheppende krachten, en aan de zeven kleur-*aspecten* van het prisma, alle geboren uit de ene *witte straal*, of LICHT, dat zelf in DUISTERNIS is voortgebracht.

C

De vele betekenissen van de 'oorlog in de hemel'

De geheime leer wijst op het vaststaande feit dat de mensheid, collectief en individueel, met de hele gemanifesteerde natuur, het voertuig vormt (a) van de adem van het ene universele beginsel in zijn eerste differentiatie; en (b) van de talloze 'adems' die voortkomen uit die ENE ADEM in zijn secundaire en verdere differentiaties, naarmate de natuur met haar vele *mensheden*

---

[1] Vert. François de Foix, *Le Pimandre de Mercure Trismegiste de la philosophie chrestienne*, 1579, hfst. 1, §16, blz. 58. 'O, ma pensée, que s'ensuit-il? Car ie desire grandement ce propos. Pimandre dist, cecy est un mystere celé, iusques à ce iourd'huy. Car nature, soy meslant auec l'hŏme, a produict le miracle très merueilleux, aiant celluy qui ie t'ay dict, la nature de l'harmonie des sept du pere, & de l'esprit. *Nature ne s'arresta pas la*, mais incontinăt a produict *sept hŏmes, selon les natures des sept gouuerneurs*, en puissance des deux sexes, et esleuez. . . . La generation . . . de ces *sept*, fust donnée en ceste maniere.'

Dan is er een hiaat in de vertaling, dat men deels kan opvullen door zijn toevlucht te nemen tot de Latijnse tekst van Apuleius. De commentator, de bisschop, zegt: 'De natuur bracht in hem [de mens] zeven mensen [zeven beginselen] voort' (blz. 59).

afdaalt naar de gebieden die in stoffelijkheid steeds toenemen. De primaire adem bezielt de hogere hiërarchieën; de secundaire de lagere, op de steeds grovere gebieden.

Er zijn veel passages in de *Bijbel* die op het eerste gezicht *exoterisch* bewijzen dat dit geloof eens *universeel* was; en de meest overtuigende zijn de twee hoofdstukken *Ezechiël* 28 en *Jesaja* 14. Christelijke theologen mogen, als ze dat wensen, deze beide zo interpreteren dat ze betrekking hebben op de grote oorlog vóór de schepping, het epos van de satansopstand, enz., maar de dwaasheid van dat denkbeeld is maar al te duidelijk. Ezechiël richt zijn klaagliederen en verwijten tot de koning van Tyrus; Jesaja tot koning Achaz, die zijn toevlucht nam tot de verering van afgoden, evenals de rest van het volk, met uitzondering van enkele ingewijden (de zogenaamde *profeten*), die probeerden dit denkbeeld op zijn weg naar exoterie, of, wat hetzelfde is, afgodendienst, tegen te houden. Laat de lezer zelf oordelen.

In *Ezechiël* wordt gezegd:

> Mensenkind, zeg tegen de vorst van Tyrus: Dit zegt de Heer God [zoals wij het opvatten, de 'god' KARMA]: Je bent hoogmoedig geworden, en je hebt gezegd: Ik *ben* een god . . . terwijl je een mens *bent* . . . Daarom zal ik vreemde volkeren op je afsturen . . . die met hun zwaarden al je schitterende wijsheid zullen vernietigen . . . Ze zullen je het graf in drijven . . . [of het leven op aarde].[1]

De oorsprong van de 'vorst van Tyrus' is terug te voeren op, en moet worden gezocht in, de 'goddelijke dynastieën' van de zondige Atlantiërs, (493)
de grote tovenaars.[2] Deze keer zijn de woorden van Ezechiël geen beeldspraak, maar werkelijke *geschiedenis*. De stem *in* de profeet, de stem van de 'Heer', zijn eigen geest, die tot hem sprak, zegt namelijk:

> Je hebt gezegd: 'Ik *ben* een god, ik zit op een troon van god(en) [goddelijke dynastieën], *midden in zee*', . . . terwijl je een mens bent . . . Je denkt wijzer te zijn dan Daniël, geen mysterie blijft voor je verborgen. . . . Door je wijsheid . . . heb je je rijkdom vergroot, maar die rijkdom heeft je ook hoogmoedig gemaakt. Daarom . . . zal ik vreemde volkeren op je afsturen . . . die met hun zwaarden al je schitterende wijsheid zullen vernietigen . . . Ze zullen je het graf in drijven, je zult *een gewelddadige dood* sterven *midden in zee*.[3]

Al zulke vervloekingen zijn geen *profetie*, maar slechts *herinneringen* aan het lot van de Atlantiërs, de 'reuzen op aarde'.

Wat kan de betekenis van deze laatste zin zijn, als het geen verhaal is over het lot van de Atlantiërs? Vers 17, dat zegt, 'je schoonheid had je hoogmoedig gemaakt', heeft misschien betrekking op de 'hemelse mens' in *Poi-*

---

[1] *Ezechiël* 28:2, 7-8.

[2] Zie de laatste Toelichtingen op stanza 12, de śloka's 47-49, blz. 396ev.

[3] *Ezechiël* 28:2-5, 7-8.

mandres, of op de gevallen engelen die ervan beschuldigd worden door trots te zijn gevallen, als gevolg van de grote schoonheid en wijsheid die ze hadden verkregen. Dit is geen beeldspraak, behalve misschien in de vooropgezette denkbeelden van onze theologen. Deze verzen verwijzen naar het verleden en behoren meer tot de kennis die bij de inwijdingsmysteriën wordt verkregen dan tot retrospectieve helderziendheid! De stem zegt verder:

> Je leefde in Eden, in de tuin van God [in het satyayuga], en je was bekleed met een keur van edelstenen . . . Op de dag dat je *geschapen werd lagen ze klaar. Je was een cherubijn* . . . wandelend tussen vurige stenen. Je was onberispelijk vanaf de dag dat je was geschapen, tot het moment dat het kwaad vat op je kreeg. . . . Daarom verbande ik je van de *berg van God* en vernietigde ik je . . .[1]

De 'berg van God' betekent de 'berg van *de goden*', of Meru, die bij het vierde ras werd vertegenwoordigd door de berg Atlas, de *laatste vorm van een van de goddelijke titanen*, in die tijd zo hoog dat de Ouden geloofden dat de hemelen op de top ervan rustten. Stond Atlas de reuzen niet bij in hun oorlog tegen de goden?[2] Volgens een andere versie ontstond de *mythe* uit de voorliefde van Atlas, zoon van Iapetos en Klymenē, voor astronomie, en uit het feit dat hij om die reden op de hoogste bergtoppen woonde. De waarheid is dat Atlas, 'de berg van de goden', en ook de held met die naam, de esoterische symbolen zijn van het vierde ras; en zijn zeven dochters, de Atlantiden, zijn de symbolen van de zeven onderrassen ervan. De berg Atlas was volgens alle legenden drie keer zo hoog als nu, omdat hij op twee verschillende tijden is verzonken. Hij is van vulkanische oorsprong, en daarom
(494) zegt de stem in *Ezechiël*: 'Daarom liet ik *een vuur in je binnenste oplaaien*, dat je heeft verteerd', enz.[3] Dit betekent beslist niet, zoals uit de vertaalde teksten schijnt te volgen, dat dit vuur uit het binnenste van de vorst van Tyrus, of uit zijn volk, moest komen, maar uit de berg Atlas, het symbool van het trotse ras, dat bedreven was in de magie en een hoogontwikkelde beschaving had, en waarvan het laatste overblijfsel vrijwel aan de voet van die eens reusachtige bergketen werd vernietigd.

Werkelijk, 'je bent een schrikbeeld geworden, tot in eeuwigheid *zul* je er *niet* meer zijn';[4] omdat zelfs de naam van het ras en zijn lot nu uit de herinnering van de mensheid zijn weggevaagd. Bedenk dat bijna elke koning en priester van de oudheid een ingewijde was; dat sinds ongeveer het einde van het vierde ras er een vete was geweest tussen de ingewijden van het *rechter*- en die van het *linker*pad; en ten slotte dat de hof van Eden ook nog

---

[1] *Op.cit*., 28:13-16.
[2] Hyginius, *Fabularum liber*, 150.
[3] *Ezechiël* 28:18.
[4] *Op.cit.*, 28:19.

door andere personen dan de joden van het *adamitische* ras wordt genoemd, want zelfs de farao wordt met de mooiste boom van Eden vergeleken door deze zelfde Ezechiël, die zegt dat 'alle bomen van Eden, de allerbeste van Libanon . . . zich getroost voelden in de diepste delen van de aarde . . .', want 'ze waren met hem (farao) naar de hel afgedaald',[1] naar de laagste delen, die in feite de oceaanbodem zijn, waarvan de grond zich wijd opende om de Atlantiërs en hun landen te verslinden.

Wanneer men dit alles in gedachten houdt en de verschillende verhalen vergelijkt, dan zal men ontdekken dat de hoofdstukken 28 en 31 van *Ezechiël* geen betrekking hebben op Babylon, Assyrië, of zelfs Egypte – omdat geen van deze landen op die manier is vernietigd; ze werden eenvoudig ruïnes aan de *oppervlakte*, niet *onder* de aarde – maar in feite op Atlantis en de meeste van zijn volkeren. En men zal inzien dat de 'hof van Eden' van de ingewijden geen mythe was, maar een streek die nu onder water ligt. Er zal de lezer een licht opgaan, en hij zal de ware esoterische waarde begrijpen van zinnen zoals deze: 'Je leefde in Eden, . . . je was op de heilige berg van God';[2] want elk volk had en veel hebben nog steeds *heilige* bergen: sommige, de bergtoppen van de Himālaya; andere, de Parnassus, en de Sinaï. Alle waren plaatsen van inwijding en verblijfplaatsen van de *hoofden* van de gemeenschappen van oude en zelfs van hedendaagse adepten. En verder: 'Ooit was de Assyriër [waarom niet de Atlantische ingewijde?] een ceder op de Libanon; . . . *hij werd de hoogste van alle bomen*; . . . in de hof van God was er geen ceder zoals hij . . . en alle bomen van Eden benijdden hem.'[3]

In heel Klein-Azië werden de ingewijden de 'bomen van rechtvaardigheid' genoemd, en de ceders van Libanon, evenals enkele koningen van Israël. Dat was ook het geval met de grote adepten van India, maar alleen de adepten van de linkerhand. Wanneer het *Vishṇu-Purāṇa* zegt dat 'de (495)
wereld was overdekt met bomen', terwijl de prāchetasas – die '10.000 jaar van ascese in de grote oceaan doorbrachten'[4] – in hun devoties waren verzonken, dan heeft de allegorie betrekking op de Atlantiërs en de adepten van het vroege vijfde ras: de Indo-Europeanen. Andere '*bomen* (adept-tovenaars) verspreidden zich, en overschaduwden de onbeschermde aarde; en het volk kwam om . . . en de mens was 10.000 jaar lang niet in staat om te werken'.[5] Dan komen de wijzen, de rishi's van het Indo-Europese ras, die

---

[1] *Op.cit*., 31:16-17. De enige farao die volgens de *Bijbel* ten onder ging in de Rode Zee, was de koning die de Israëlieten achtervolgde, en die ongenoemd bleef, misschien om heel goede redenen. Het verhaal was ongetwijfeld gebaseerd op de Atlantische legende.

[2] *Ezechiël* 28:13-14.

[3] *Op.cit.*, 31:3-9.

[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:14; Wilson, deel 1, blz. 198.

[5] *Op.cit*., 1:15; Wilson, deel 2, blz. 1.

prāchetasas worden genoemd, '*uit de diepte* tevoorschijn',[1] en vernietigen door de wind en de vlammen uit hun mond de onrechtvaardige 'bomen' en het hele plantenrijk; totdat Soma (de maan), de vorst van de plantenwereld, hen tot bedaren brengt door een verbond te sluiten met de adepten van het *rechter*pad, aan wie hij Mārishā, 'de nakomeling van de bomen', als bruid aanbiedt.[2] De betekenis hiervan wordt gegeven in de stanza's en Toelichtingen, en ook in 'De 'zonen van god' en het 'heilige eiland'" (blz. 248 in dit deel). Er wordt gezinspeeld op de grote worsteling tussen de 'zonen van god' en de zonen van de duistere wijsheid – onze voorvaderen – of de Atlantische en de Indo-Europese adepten.

De hele geschiedenis van die periode wordt allegorisch voorgesteld in het *Rāmāyaṇa*, het mystieke verhaal in epische vorm van het gevecht tussen Rāma – de eerste koning van de *goddelijke* dynastie van de eerste Indo-Europeanen – en Rāvaṇa, de symbolische personificatie van het Atlantische (Laṅkā) ras. Eerstgenoemden waren de incarnaties van de zonnegoden; laatstgenoemden van de maan-deva's. Dit was de grote strijd tussen goed en kwaad, tussen witte en zwarte magie, om de opperheerschappij van de goddelijke krachten dan wel van de lagere aardse of kosmische krachten. Om deze laatste uitspraak beter te begrijpen kan de lezer zich wenden tot de *Anugītā*-episode van het *Mahābhārata*, waar de brahmaan tegen zijn vrouw zegt:

> Ik heb door middel van het zelf de in het zelf verblijvende zetel waargenomen, de zetel waar het brahman vrij van de paren van tegengestelden woont, en waar de maan, samen met het vuur [of de zon], (alle) wezens in stand houdt (als) de beweger van het verstandsbeginsel.[3]

De maan is inderdaad de godheid van het denkvermogen (manas), maar slechts op het lagere gebied. 'Manas is tweevoudig: *lunair* in het lagere, *solair* in het hogere deel', zegt een Toelichting. Dat wil zeggen, het wordt
(496) in zijn hogere aspect aangetrokken tot buddhi, en in zijn lagere daalt het af tot, en luistert naar, de stem van zijn *dierlijke* ziel, die vol egoïstische en zinnelijke begeerten is; en hierin ligt het mysterie van het leven van zowel een adept als een niet-ingewijde, en ook het mysterie van de postmortale

[1] *Op.cit*.

[2] Dit is zuiver allegorisch. De wateren zijn een symbool van wijsheid en van occulte kennis. Hermes gaf de heilige wetenschap weer met het symbool *vuur*; de noordelijke ingewijden met het symbool water. Laatstgenoemde is het voortbrengsel van Nara, de 'geest van god', of beter gezegd paramātman, de 'hoogste ziel', zegt Kullūka Bhaṭṭa; Nārāyaṇa betekent nl. 'hij die in de diepte verblijft' of is gedompeld in de wateren van wijsheid – immers 'water is het lichaam van Nara' (*Vāyu-Purāṇa*). Vandaar de mededeling dat ze 10.000 jaar van ascese doorbrachten 'in de grote oceaan'; en er weer uit tevoorschijn kwamen. Ea, de god van wijsheid, is de 'verheven vis', en Dagon of Oannes is de Chaldeeuwse mens-vis die uit de wateren oprijst om wijsheid te verkondigen.

[3] *Anugītā*, hfst. 5; *The Sacred Books of the East*, deel 8, blz. 257.

scheiding van de goddelijke van de dierlijke mens. Het *Mahābhārata* – waarvan elke regel esoterisch moet worden gelezen – onthult in prachtige symboliek en allegorie de lotgevallen van zowel de mens als de ziel. In de *Anugītā* zegt de brahmaan:

> Binnenin (in het lichaam), te midden van al deze levensstromen [? beginselen] die rondgaan in het lichaam, en elkaar verslinden,[1] brandt het vaiśvānara-vuur[2] zevenvoudig.[3]

Maar de belangrijkste 'ziel' is manas of het denkvermogen; het blijkt dus dat Soma, de maan, een verbond sluit met het zonnegedeelte ervan, verpersoonlijkt in de prāchetasas. Maar van de zeven sleutels die de zeven aspecten van het *Rāmāyaṇa*, en van elk ander heilig geschrift, ontsluiten, is dit er slechts één – de metafysische.

Het symbool 'de boom', dat werd gebruikt om verschillende ingewijden mee aan te geven, was bijna universeel. Jezus wordt 'de boom van het leven' genoemd, evenals alle adepten van de goede wet, terwijl die van het *linker*-pad worden aangeduid als 'verdorrende bomen'. Johannes de Doper spreekt over 'de bijl' die 'is gelegd aan de wortel van de bomen';[4] en de legers van de koning van Assyrië worden *bomen* genoemd.[5]

De ware betekenis van de hof van Eden is in *Isis ontsluierd* voldoende verklaard.

De schrijfster ontving meer dan eens de verbaasde reactie dat *Isis* zo weinig van de nu onderwezen leringen zou bevatten. Dit is volstrekt onjuist. Er zijn namelijk talrijke toespelingen op zulke leringen, al werden deze zelf nog niet gegeven. De tijd was toen nog niet gekomen, en ook nu is het nog niet zover dat *alles kan worden gezegd*. 'De Atlantiërs, of het vierde ras dat aan ons vijfde ras voorafging, worden in *Isis ontsluierd* niet genoemd', schreef een recensent van *Esoteric Buddhism*. Maar ik, de schrijfster van *Isis ontsluierd*, beweer dat de Atlantiërs wel degelijk als onze voorgangers worden genoemd, namelijk in deel 1, blz. 198, waar wordt gesproken over het boek *Job*. Wat kan duidelijker zijn dan dit: 'In de oorspronkelijke tekst staat in plaats van 'dode dingen', dode *refaim* (reuzen, of machtige oermensen) van wie de evolutieleer *misschien eens ons huidige ras zal afleiden*.'

---

[1] Dit wordt door de bekwame vertaler van de *Anugītā* in een voetnoot (blz. 258) als volgt verklaard: 'De betekenis schijnt deze te zijn: het verloop van het wereldse leven is toe te schrijven aan de werkingen van de levensstromen die met het ZELF zijn verbonden, en die leiden tot zijn manifestaties als individuele zielen.'

[2] 'Vaiśvānara is een woord dat vaak wordt gebruikt om het zelf aan te duiden', verklaart Nīlakaṇṭha.

[3] *Anugītā*, hfst 5; *The Sacred Books of the East*, deel 8, blz. 258-9.

[4] *Mattheus* 3:10.

[5] *Jesaja* 10:19.

We nodigen de evolutionisten uit dit nu te doen, nu deze aanwijzing heel
(497) openlijk is verklaard; maar ze zullen dit zeker weigeren, evenals tien jaar geleden. De wetenschap en de theologie zijn tegen ons: daarom trekken we beide in twijfel, en moeten dat uit zelfverdediging doen.

Op de onzekere grondslagen van duistere metaforen die verspreid voorkomen in de boeken van de profeten en in de *Openbaring van Johannes*, een grootse maar herziene versie van het boek *Henoch*, baseerde de christelijke theologie haar dogmatische epos van de oorlog in de hemel. Ze deed nog meer: ze gebruikte de symbolische visioenen die alleen voor ingewijden begrijpelijk zijn, als zuilen om het gehele omvangrijke bouwsel van haar religie mee te ondersteunen; en nu blijkt dat die zuilen heel zwakke rietstengels zijn, zakt het vernuftige bouwsel in elkaar. Het hele christelijke stelsel berust op deze Jachin en Boaz, de twee tegengestelde krachten van goed en kwaad, Christus en Satan, de ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ δυνάμεις. Ontneem het christendom zijn belangrijkste steunpilaar van de gevallen engelen, en de hof van Eden verdwijnt met zijn Adam en Eva in het niet; en Christus, in zijn exclusieve hoedanigheid van de ene God en verlosser, en het slachtoffer van de verzoening voor de zonde van de diermens, wordt onmiddellijk een nutteloze mythe zonder enige betekenis.

In een oud nummer van de *Revue archéologique* merkt L.F.A. Maury, een Franse schrijver, op:

> Deze universele strijd tussen goede en kwade geesten schijnt slechts een herhaling te zijn van *een andere oudere en verschrikkelijker strijd*, die volgens een bekende mythe plaatsvond vóór de schepping van het heelal, tussen de trouwe en de opstandige legioenen.[1]

Nogmaals, het is eenvoudig een kwestie van volgorde. Indien de *Openbaring van Johannes* was geschreven in de tijd van de *Veda's*, en indien men niet wist dat ze eenvoudig een andere versie is van het boek *Henoch* en de drakenlegenden van de heidense oudheid, dan zou de grootsheid en schoonheid van de beeldspraak critici misschien hebben overtuigd van de christelijke interpretatie van die eerste oorlog, waarvan de sterrenhemel het slagveld was en de engelen de eerste moordenaars. Maar zoals de zaak er nu voor staat, moet men de gebeurtenissen in de *Openbaring* een voor een op andere en veel oudere visioenen terugvoeren. Voor een beter begrip van de apocalyptische allegorieën en van het esoterische *epos* vragen we de lezer de *Openbaring* te raadplegen, en hoofdstuk 12, vers 1 tot 7, te lezen.

Dit heeft verschillende betekenissen, waarvan de meeste die zijn ontdekt betrekking hebben op de sterrenkundige en numerieke sleutels van deze

[1] Deel 2, 1845, blz. 240-1.

universele mythe. Wat nu kan worden gegeven, is een fragment – een paar aanwijzingen over de verborgen betekenis ervan – dat het verslag van een echte oorlog bevat, de strijd tussen de ingewijden van de twee scholen. Er bestaan nog vele andere allegorieën die op datzelfde fundament zijn gebaseerd. Het ware verhaal, dat de volledige esoterische betekenis geeft, staat in de geheime boeken, maar de schrijfster had hiertoe geen toegang.

De episode van de Tārakā-oorlog in de exoterische boeken, en enkele esoterische commentaren, kunnen echter een aanwijzing geven. In elk *Purāṇa* wordt de gebeurtenis met enige variatie beschreven; daaruit blijkt (498)
het allegorische karakter ervan.

In de mythologie van de eerste vedische Indo-Europeanen en in de latere verhalen van de *Purāṇa's* wordt gesproken over Budha, de 'wijze'; iemand die 'de geheime wijsheid meester is', en die in zijn vergoddelijkte vorm de planeet Mercurius is. De *Classical Dictionary of Hindu Mythology* geeft aan Budha de eer de schrijver van een hymne in de *Rig-Veda* te zijn. Daarom kan hij in geen geval 'een later verzinsel van de brahmanen' zijn, maar is hij in feite een heel oude personificatie.

Een onderzoek van zijn stamboom, of beter gezegd theogonie, levert de volgende feiten op. Als mythe is hij de zoon van Tārā, de vrouw van Brihaspati de 'goudkleurige', en van 'Soma' de (mannelijke) maan, die evenals Paris deze nieuwe Helena van het hindoesterrenrijk rooft van haar echtgenoot, wat een hevige strijd en *oorlog* in svarga (de hemel) veroorzaakt. Deze gebeurtenis leidt tot een gevecht tussen de goden en de asura's. Koning Soma vindt een bondgenoot in Uśanas (Venus), de aanvoerster van de dāvana's, en de goden worden aangevoerd door Indra en Rudra, die de kant van Brihaspati kiezen. Laatstgenoemde wordt geholpen door Śaṅkara (Śiva), die, omdat hij de vader van Brihaspati, Aṅgiras, als guru had, vriendschap sluit met zijn zoon. Indra is hier het Indiase prototype van Michaël, de aartsstrateeg en doder van de engelen van de 'draak', want een van zijn namen is Jishṇu, 'leider van de (hemelse) menigte'. Beiden vechten zoals sommige titanen tegen andere titanen vochten om wraakzuchtige goden te verdedigen. De ene voor de donderende Jupiter (in India is Brihaspati de planeet Jupiter, wat een merkwaardig toeval is); de andere ter ondersteuning van de eeuwig donderende Rudra-Śaṅkara. Tijdens deze oorlog wordt hij in de steek gelaten door zijn lijfwacht, de stormgoden (maruts). Enkele details van dit verhaal geven veel stof tot nadenken.

Laten we een paar daarvan onderzoeken, en proberen hun betekenis te ontdekken.

De leidende genius of 'bestuurder' van de planeet Jupiter is Brihaspati, de bedrogen echtgenoot. Hij is de leraar of spirituele guru van de goden, die de vertegenwoordigers van de voortbrengende krachten zijn. In de *Rig-*

Veda wordt hij Brahmaṇaspati genoemd, een naam die betekent 'de godheid in wie *de invloed die de vereerder* op de goden heeft, is verpersoonlijkt.'[1] Daarom stelt Brahmaṇaspati om zo te zeggen de belichaming van de *goddelijke genade* voor, door middel van rituelen en ceremoniën, of de exoterische eredienst.

Anderzijds is 'TĀRĀ'[2] – zijn vrouw – de personificatie van de krachten van iemand die is ingewijd in guptavidyā (geheime kennis), zoals zal worden aangetoond.

SOMA is sterrenkundig gezien de maan; maar in mystiek taalgebruik is het ook de naam van de heilige drank die door de brahmanen en ingewijden tijdens hun mysteriën en offerrituelen wordt gedronken. De 'soma'-plant is asclepias acida, die een sap geeft waaruit die mystieke drank, de soma-
(499) drank, wordt bereid. Alleen de afstammelingen van de rishi's, de agnihotri's (de vuurpriesters) van de grote mysteriën, kenden alle krachten ervan. Maar de wezenlijke eigenschap van de *ware* soma was (en *is*) een nieuw *mens* van de ingewijde te maken, nadat hij is *herboren*, namelijk zodra hij in zijn *astrale* lichaam begint te leven;[3] want wanneer zijn spirituele natuur de fysieke heeft overwonnen, zal hij zich al snel daarvan losmaken en die etherisch geworden vorm zelfs afleggen.[4]

In de oudheid werd soma nooit gegeven aan de niet-ingewijde brahmaan – de eenvoudige grihastha, of priester van het exoterische ritueel. Zo vertegenwoordigde Brihaspati – hoewel hij de 'guru van de goden' was – toch de exoterische eredienst. Maar men zegt dat *zijn vrouw* Tārā – het symbool van iemand die aan de dogmatische eredienst is verbonden, maar toch naar ware wijsheid verlangt – door koning Soma, de schenker van die wijsheid, in zijn mysteriën is ingewijd. Daarom wordt ze volgens de allegorie door Soma *meegevoerd*. Het gevolg hiervan is de geboorte van Budha – *esoterische wijsheid* – (Mercurius, of Hermes in Griekenland en Egypte). Hij wordt voorgesteld als 'zo mooi' dat zelfs de echtgenoot, hoewel hij zich goed ervan bewust is dat Budha niet het resultaat van zijn *exoterische* eredienst is, de 'pasgeborene' als zijn zoon erkent, de vrucht van zijn ritu-

---

[1] J. Dowson, *A Classical Dictionary of Hindu Mythology*, 1879, blz. 63.

[2] Zie *Op.cit.*, blz. 64.

[3] Zie Godolphin Mitford, 'The elixir of life', *The Theosophist*, maart en april 1882; zie ook *Five Years of Theosophy*, 1885, blz. 1-32.

[4] De gebruiker van soma blijft met zijn uiterlijke lichaam verbonden, en toch staat hij er in zijn spirituele vorm ver van af. Laatstgenoemde zweeft, bevrijd van het eerstgenoemde, tijdelijk in de etherische hogere gebieden, en wordt feitelijk 'als een van de goden'; toch bewaart hij in zijn fysieke hersenen de herinnering aan wat hij ziet en leert. Soma is eenvoudig de vrucht van de boom van kennis die door de jaloerse elohim, of Jehovah, aan Adam en Eva werd verboden, 'opdat de mens niet als een van ons zou worden'.

alistische en zinloze vormen.[1] Dat is *in het kort één* van de betekenissen van de allegorie.

De *oorlog in de hemel* heeft betrekking op een aantal van dat soort gebeurtenissen op verschillende bestaansgebieden. De eerste is een zuiver sterrenkundig en kosmisch feit dat tot de kosmogonie behoort. John Bentley dacht dat bij de hindoes de *oorlog in de hemel* slechts beeldspraak is die betrekking heeft op hun berekeningen van tijdperken.[2]

Dit diende volgens hem als het prototype waarop de westerse volkeren (500)
hun *oorlog van de titanen* baseerden. De schrijver heeft niet helemaal ongelijk, maar ook niet helemaal gelijk. Terwijl het siderische prototype in feite betrekking heeft op een *pre*manvantarisch tijdperk, en volledig berust op de kennis die de Indo-Europese ingewijden beweren te bezitten over het hele programma en verloop van de kosmogonie,[3] is de *oorlog van de titanen* slechts een legendarische en vergoddelijkte kopie van de echte oorlog die plaatsvond in de Kailāsa (hemel) van de Himālaya in plaats van in de diepten van de kosmische interplanetaire ruimte. Het is het verhaal van de verschrikkelijke strijd tussen de 'zonen van god' en de 'zonen van de schaduw' van het vierde en het vijfde ras. Op deze twee gebeurtenissen, die zijn samengevoegd in legenden op basis van het exoterische verslag van de oor-

---

[1] Hetzelfde zien we in de hedendaagse exoterische religies.

[2] Zie John Bentley, *Historical View of the Hindu Astronomy*, 1825, blz. xxviii-xxix. De schrijver van *The Source of Measures* citeert uit het genoemde boek een opmerkelijke passage over Āryabhaṭa, die een goede benadering zou geven van de juiste verhouding tussen verschillende hele getallen voor de berekening van de waarde van π. Bentley, zo wordt gezegd, 'was uitstekend op de hoogte van de sterrenkundige en wiskundige kennis van de hindoes. . . . Zijn bewering kan dus als authentiek worden beschouwd. Dezelfde opmerkelijke gewoonte van zoveel oosterse en oude volkeren *om de geheimen van dit soort kennis zorgvuldig te verbergen*, is bij de hindoes heel sterk. Dat wat werd gegeven om in het openbaar te worden verkondigd en door iedereen te worden onderzocht, *was slechts de benadering van een meer exacte maar verborgen kennis*. En de formulering van Bentley zal deze bewering heel goed illustreren; en als deze is toegelicht, zal ze aantonen dat deze [de *exoterische* astronomie en wetenschappen van de hindoes] zijn afgeleid van *een stelsel dat veel exacter is dan het Europese*, waarvan Bentley natuurlijk zelf dacht dat het de kennis van de hindoes in elk tijdperk en van elke generatie ver vooruit was.' (Skinner, *The Source of Measures*, blz. 86-7.)

Dit is jammer voor Bentley, maar doet niets af aan de glans van de oude hindoe-astronomen, die allemaal ingewijden waren.

[3] De geheime leer zegt dat elke gebeurtenis van mondiaal belang, zoals geologische rampen aan het einde van het ene en het begin van een ander ras, die elke keer spiritueel, moreel en fysiek een grote verandering in de mensheid met zich meebrengen, als het ware vooraf wordt uitgedacht en gepland in de siderische gebieden van ons planetenstelsel. De astrologie is volledig gebaseerd op dit mystieke en nauwe verband tussen de hemellichamen en de mensheid; en het is een van de grote geheimen van inwijding en occulte mysteriën.

log van de asura's tegen de goden, berusten alle latere nationale overleveringen over dit onderwerp.

Esoterisch beschouwd zijn de asura's – die later zijn omgezet in boze geesten en lagere goden, die eeuwig in oorlog zijn met de *grote* goden – de goden van de geheime wijsheid. In de oudste gedeelten van de *Rig-Veda* zijn ze het spirituele en het *goddelijke*, omdat de term asura wordt gebruikt voor de hoogste geest en hetzelfde is als de grote Ahura van de zoroastriërs.[1] Er was een tijd waarin de goden Indra, Agni, en Varuṇa zelf tot de asura's behoorden.

Volgens het *Taittirīya-Brāhmaṇa* kwam de adem (asu) van Brahmā-Prajāpati tot leven, en uit die adem schiep hij de asura's. Later, na de oorlog, worden de asura's de vijanden van de goden genoemd, dus 'a-sura's', want de beginletter 'a' is een ontkennend voorvoegsel – of '*niet*-goden' – terwijl de 'goden' als 'sura's' worden aangeduid. Dit verbindt de asura's en hun 'menigten', die later worden opgesomd, met de 'gevallen engelen' van de christelijke kerken, een hiërarchie van spirituele wezens die in elk pantheon van oude en zelfs hedendaagse volkeren is te vinden – van het zoroastrische tot dat van de Chinees. Ze zijn de zonen van de oorspronkelijke scheppende adem bij het begin van elke nieuwe mahākalpa of elk manvantara, en hebben dezelfde rang als de engelen die 'trouw' waren gebleven. Dit *waren de bondgenoten van Soma* (de vader van de *esoterische wijsheid*) tegen Brihaspati (die de ritualistische of *ceremoniële* eredienst vertegenwoordigt).
(501) Kennelijk zijn ze in ruimte en tijd door de 'ceremonialisten' verlaagd tot vijandige krachten of demonen, vanwege hun opstand tegen schijnheiligheid, schijnvroomheid, en lege vormendienst.

Wat is het ware karakter van al degenen die samen met hen streden? Ze zijn (1) de menigte van Uśanas, de 'heer' van de planeet Venus, die nu in het rooms-katholicisme Lucifer is geworden, de genius van de 'morgenster'[2]; ze zijn de tsaba, of het leger van 'Satan'. (2) De daitya's en dānava's zijn de titanen, de demonen en reuzen die we in de *Bijbel* vinden, de nakomelingen van de 'zonen van God' en de 'dochters van de mensen'.[3] Hun soortnaam wijst op hun veronderstelde karakter, en onthult tegelijkertijd de geheime animositeit van de brahmanen; want ze zijn de kratudvisha's, de 'vijanden van de offeranden' of exoterische *schijnvertoningen*. Dit zijn de 'menigten' die tegen Brihaspati vochten, de vertegenwoordiger van de *exoterische* volks- en nationale religies; en tegen Indra, de god van de *zichtbare* hemel, het firmament, die in de oude *Veda*

---

[1] Zie *Vendīdād*, vert. J. Darmesteter, *Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. lxxx.
[2] *Jesaja* 14:12.
[3] *Genesis* 6:1-2.

de *hoogste* god van de kosmische hemel is, de geschikte woonplaats voor een *buiten*-kosmische en persoonlijke god, waarboven geen exoterische eredienst zich ooit kan verheffen.

(3) Dan komen de nāga's[1], de sarpa's (slangen of serafijnen). Ook deze tonen hun karakter door de verborgen betekenis van hun symbool. In de mythologie zijn het *halfgoddelijke* wezens met een mensengezicht en de staart van een draak. Ze zijn dus ontegenzeglijk de joodse serafim (van serapis en sarpa, slang); het enkelvoud is saraf, 'brandend, vurig'.[2] De christelijke en joodse engelenleer maakt onderscheid tussen de serafim en cherubim, of cherubijnen, die op de tweede plaats komen; esoterisch en kabbalistisch zijn ze identiek; de cherubim is eenvoudig de naam voor wezens die behoren tot een afdeling van de hemelse menigten. Draken en nāga's waren, zoals eerder gezegd, de namen die werden gegeven aan de ingewijden-kluizenaars, op grond van hun grote wijsheid en spiritualiteit en omdat ze in grotten woonden. Als Ezechiël dus het bijvoeglijk naamwoord cherubijns gebruikt voor de koning van Tyrus, en hem zegt dat er gezien zijn *wijsheid* en *inzicht geen geheim* is dat voor hem kan worden verborgen,[3] bewijst hij aan een occultist dat er hier een 'profeet', misschien nog een volgeling van de *exoterische* eredienst, uitvaart tegen een *ingewijde* van een andere school en niet tegen een denkbeeldige Lucifer, een gevallen cherubijn afkomstig van de sterren, en vervolgens van de hof van Eden. Zo is de zogenaamde 'oorlog' in een van zijn vele betekenissen ook een allegorisch verslag van de strijd tussen de twee klassen van adepten, van het rechter- en van het linkerpad.

Er waren in India drie klassen van rishi's, die de eerste bekende adepten (502)
waren; de koninklijke, of rājarshi's, koningen en vorsten, die voor het ascetische leven kozen; de devarshi's, de goddelijke, of de zonen van dharma of yoga; en de brahmarshi's, afstammelingen van die rishi's die de stichters waren van gotra's – familielijnen – van brahmanen. Wanneer we de mythische en sterrenkundige sleutels even terzijde laten, blijkt uit de geheime leringen dat veel Atlantiërs tot deze groepen behoorden; en er waren conflicten en oorlogen tussen hen, de facto en de jure. Nārada, een van de grootste rishi's, was een devarshi; en er wordt gezegd dat hij in een eeuwigdurende vijandschap leefde met Brahmā, Daksha, en andere goden en wijzen.

We kunnen dus gerust zeggen dat, wat de *sterrenkundige* betekenis van deze algemeen aanvaarde legende ook is, haar menselijke aspect gebaseerd

---

[1] De nāga's worden door de oriëntalisten beschreven als een mysterieus volk waarvan men in India de sporen nog steeds in overvloed kan vinden, en die woonden in Nāgadvīpa, een van de *zeven* continenten of delen van Bhāratavarsha (het oude India). De stad Nagpur is een van de oudste steden van dat land.

[2] *Jesaja* 6:2-3.

[3] *Ezechiël* 28:3-4.

is op werkelijke historische gebeurtenissen, die alleen voor kerkelijke doeleinden zijn verdraaid tot een theologisch dogma. Zo boven, zo beneden. Siderische verschijnselen en het gedrag van de hemellichamen werden tot voorbeeld genomen, en het plan werd beneden op aarde uitgevoerd. Zo werd de ruimte in abstracte zin 'het rijk van goddelijke kennis' genoemd, en door de Chaldeeën of ingewijden apsu, de verblijfplaats (of vader, d.w.z. de bron) van kennis, omdat de intelligente krachten die *onzichtbaar* het heelal besturen, in de ruimte wonen.[1]

Op dezelfde manier en volgens het voorbeeld van de dierenriem in de *bovenste* oceaan of de hemelen, werd een bepaalde streek op aarde, een binnenzee, heilig verklaard en 'de afgrond van kennis' genoemd; twaalf punten daarin in de vorm van twaalf kleine eilanden stelden de tekens van de dierenriem voor – waarvan er twee heel lang 'mysterietekens'[2] bleven – en waren de verblijfplaatsen van twaalf hiërofanten en meesters van wijsheid. Deze 'zee van kennis' of geleerdheid[3] bevond zich heel lang op de plaats waar nu de Shamo- of Gobiwoestijn is. Ze bestond tot de laatste grote ijstijd,
(503) toen een plaatselijke ramp – die het water naar het zuiden en het westen dreef en zo de huidige grote woestijn vormde – slechts een bepaalde oase overliet, met een meer en daarin één eiland, als overblijfsel van de dierenriem op aarde.

Heel lang was de waterafgrond, of chaos, de verblijfplaats van de wijsheid en niet van het kwaad. Bij de volkeren die aan de latere Babyloniërs

---

[1] Niet minder opmerkelijk zijn de eigenschappen die worden toegeschreven aan Rudra-Śiva, de grote yogī, de voorvader van alle adepten, in de esoterie een van de grootste koningen van de goddelijke dynastieën. Hij wordt 'de eerste' en de 'laatste' genoemd, en is de beschermheer van het derde, vierde, en vijfde wortelras. In zijn oudste vorm is hij de ascetische dig-ambara, 'in lucht gekleed', trilochana, 'de *drie*-ogige'; pañcha-ānana, 'met de vijf gezichten', een verwijzing naar de voorafgaande vier rassen en het huidige vijfde, want hoewel hij *vijf* gezichten heeft, is hij slechts 'vierarmig', omdat het vijfde ras nog leeft. Hij is de 'god van de tijd', Saturnus-Kronos, zoals zijn damaru (trommel) in de vorm van een zandloper bewijst; en als hij ervan wordt beschuldigd het vijfde hoofd van Brahmā te hebben afgeslagen, en hem er slechts vier te hebben gelaten, is dat weer een toespeling op een bepaalde graad van inwijding, en ook op de rassen.

[2] Het denkbeeld van G. Seyffarth dat er in de oudheid slechts tien tekens van de dierenriem waren, is onjuist. Er waren er slechts tien bekend bij het grote publiek, maar de ingewijden kenden alle tekens, *vanaf de tijd van de scheiding van de mensheid in geslachten*, toen Maagd-Schorpioen in tweeën werd gesplitst. Deze splitsing bracht, als gevolg van een toegevoegd geheim teken en de Weegschaal – die door de Grieken werd bedacht in plaats van de geheime naam die niet werd gegeven – het aantal tekens op 12. (Zie *Isis ontsluierd*, 2:536-7.)

[3] Het bovenstaande is misschien een sleutel tot de symbolische naam van de dalai lama: de 'oceaan'-lama, waarmee de oceaan van wijsheid wordt bedoeld. Abbé Huc heeft het hierover.

voorafgingen, was deze waterafgrond de woonplaats van de 'grote moeder' (het latere aardse beeld van de 'grote moeder chaos' in de hemel), de moeder van Ea (wijsheid), zelf het vroege oerbeeld van Oannes, de mens-vis van de Babyloniërs. De strijd van Bel en daarna van Merodach, de zonnegod, met Tiamat, de zee en haar draak, een 'oorlog' die eindigde in de nederlaag van laatstgenoemde, heeft zowel een zuiver kosmische en geologische als een historische betekenis. Het is een bladzijde uit de geschiedenis van de geheime en heilige wetenschappen, hun evolutie, groei en DOOD – *voor het niet-ingewijde volk*. Deze strijd heeft betrekking (a) op het systematische en geleidelijke uitdrogen van enorme gebieden door de felle zon in een bepaalde prehistorische periode; een van de verschrikkelijke droogten die eindigde met een geleidelijke transformatie van eens vruchtbare waterrijke landen tot de zandwoestijnen die ze nu zijn; en (b) op de even systematische vervolging van de profeten van het rechterpad door die van het linkerpad. Nadat laatstgenoemden de priesterkasten in het leven hadden geroepen en tot bloei hadden gebracht, voerden ze de wereld ten slotte tot al deze exoterische religies, die zijn uitgevonden ter bevrediging van de ontaarde voorliefde van het volk en de onwetenden voor ritualistische praal en de verstoffelijking van het eeuwig onstoffelijke en onkenbare beginsel.

Dit was al een zekere verbetering ten opzichte van de Atlantische tovenarij, die voortleeft in de herinnering van het hele geletterde en Sanskrietsprekende deel van India en in volkslegenden. Toch was het een parodie op, en de ontwijding van, de heilige mysteriën en hun wetenschap. De snelle verspreiding van het antropomorfisme en de afgodendienst bracht het vroege vijfde ras, zoals eerder ook het vierde, opnieuw tot tovenarij, hoewel op kleinere schaal. Ten slotte werden zelfs *de vier 'Adams'* (die onder andere namen de vier voorafgaande rassen symboliseren) vergeten; en terwijl hun geschiedenis van generatie op generatie werd doorgegeven, waarbij over iedere Adam steeds nieuwe mythen werden toegevoegd, gingen ze ten slotte verloren in die oceaan van volkssymboliek die men pantheons noemt. Toch bestaan ze nog steeds in de oudste joodse overleveringen, als de tselem, 'de schaduw-Adam' (de chhāyā's van onze leer); de 'model' Adam, de kopie van de eerste, en de 'man en vrouw' van de exoterische *Genesis* (hfst. 1); de derde, de 'aardse Adam' vóór de val, een androgyn; en de vierde, de Adam na *zijn val*, d.w.z. gescheiden in geslachten, of de zuivere Atlantiër. De Adam van de hof van Eden, of de voorvader van ons ras – het vijfde – is een vindingrijke combinatie van de bovengenoemde vier. Zoals in de *Zohar* wordt gezegd, treft men Adam, de EERSTE *mens*, nu niet op aarde aan, 'men kan hem niet vinden in alles wat beneden (504)
is'. Want 'waar komt de lagere aarde vandaan? *Van de keten van de aarde,*

en van de hemel erboven', d.w.z. van de hogere bollen, die welke aan onze aarde voorafgaan en erboven staan.

> En er kwamen daaruit [uit die keten] allerlei soorten wezens . . . Sommige in [vaste] gewaden (huiden), andere in schillen [klippoth] . . . sommige in rode schillen, sommige in zwarte, sommige in witte, en sommige in allerlei kleuren.[1]

Evenals in de Chaldeeuwse kosmogonie van Berosus en de zojuist gegeven stanza's spreken sommige verhandelingen van de kabbala over wezens met twee gezichten, enkele met vier, en enkele met één gezicht; want 'de hoogste Adam daalde niet af in alle landen, bracht geen nakomelingen voort en had evenmin veel vrouwen',[2] maar is een mysterie.

Ook de draak is een mysterie. Terecht, zegt rabbi Shimon ben Yochai, is het aan de 'gezellen' (leerlingen, of chela's) niet gegeven om de betekenis van de draak te begrijpen, maar alleen aan de 'kleinen'[3], d.w.z. de *volmaakte ingewijden.* 'De gezellen bestuderen en begrijpen het scheppingsverhaal; maar alleen de kleinen begrijpen het in relatie tot *het mysterie van de slang van de grote zee*.'[4] En een christen die dit misschien leest, zal in dit verband ook begrijpen wie 'Christus' was. Jezus zegt namelijk herhaaldelijk dat 'wie niet als een *kind* openstaat voor het koninkrijk van God, er zeker niet zal binnengaan';[5] en al zijn sommige van zijn uitspraken over kinderen niet metaforisch bedoeld, toch had het meeste wat in de evangeliën de 'kleinen' betreft, betrekking op de *ingewijden*, *van wie Jezus er een was*. Paulus (Saulus) wordt in de talmud 'de kleine' genoemd.

Dat 'mysterie van de slang' was als volgt: onze aarde, of beter gezegd het *aardse leven*, wordt in de geheime leringen vaak de grote zee genoemd; 'de zee van het leven' is tot op de dag van vandaag een geliefde beeldspraak. De *Sifra di Tseniutha* spreekt over de oorspronkelijke chaos en de evolutie van het heelal na een vernietiging (pralaya), waarbij deze wordt vergeleken met een slang die zich ontrolt: 'Ze strekt zich in alle

---

[1] *Zohar*, 3:9b, 10a; vgl. I. Myer, *Qabbalah*, 1888, blz. 416-7.

[2] Myer, *Op.cit*., blz. 416.

[3] Dit was de naam die in het oude Judea werd gegeven aan de ingewijden, die ook de 'onschuldigen' en de 'kinderen', d.w.z. de wedergeborenen, werden genoemd. Deze *sleutel* opent een nieuw perspectief op een van de mysteries van het Nieuwe Testament: Herodes die 40.000 'onschuldige kinderen' laat vermoorden. Hierover bestaat een legende, en de gebeurtenis die bijna een eeuw v.Chr. plaatsvond, toont aan dat de oorsprong van deze overlevering zich toen vermengde met die van Krishṇa en zijn oom Kaṃsa. In het geval van het Nieuwe Testament staat Herodes voor Alexander Jannaeus (van Lydda, of Lod), die honderden en duizenden ingewijden vervolgde en vermoordde. Daarom werd dit verhaal in de *Bijbel* opgenomen.

[4] *Zohar*, 2:34b; vgl. Myer, *Op.cit*., blz. 234.

[5] *Marcus* 10:14-15.

richtingen uit, heeft haar staart in de bek, kronkelt met opgeheven kop, ze is woedend en boos . . . Ze loert en verbergt zich. *Elke duizend dagen* wordt ze gemanifesteerd.'[1]

Een toelichting op de *Purāṇa's* zegt: 'Ananta-Śesha is een vorm van (505)
Vishṇu, de heilige geest van instandhouding, en een symbool van het heelal, waarop hij zou slapen tijdens de intervallen tussen de *dagen* van Brahmā. De zeven koppen van Śesha ondersteunen het heelal.'

Zo 'slaapt' of 'ademt' (merachefeth) de geest van God over de chaos van de ongedifferentieerde stof, vóór elke nieuwe 'schepping', zegt de *Sifra di Tseniutha*. Eén 'dag' van Brahmā bestaat, zoals al is verklaard, uit *duizend* mahāyuga's; en omdat elke 'nacht' of rustperiode in duur gelijk is aan deze 'dag', kan men gemakkelijk inzien waarnaar deze zin in de *Sifra di Tseniutha* verwijst, namelijk dat de slang zich 'eenmaal in de duizend dagen' manifesteert. Ook is het niet moeilijk om in te zien waar de ingewijde schrijver van de *Sifra* naartoe wil als hij zegt: 'Haar kop is verpletterd op het water van de grote zee, want er staat geschreven: 'U heeft door uw kracht de zee gespleten, en de *koppen* van *draken* op het water verpletterd'.'[2] Als men dit leest met de ene sleutel heeft het betrekking op de beproevingen van de ingewijden in dit fysieke leven, 'de zee van verdriet'. Indien men dit leest met een andere sleutel, zinspeelt het op de opeenvolgende vernietigingen van de zeven bollen van een keten van werelden in de grote zee van de ruimte, want elke siderische bol of sfeer, elke wereld, ster of groep van sterren wordt in de symboliek 'een drakenkop' genoemd. Hoe men het ook leest, de draak werd in de oudheid nooit als het kwaad beschouwd, evenmin als de slang.

In de metaforen, of deze nu sterrenkundig, kosmisch, theogonisch of eenvoudig fysiologisch, d.w.z. fallisch, van aard waren, werd de slang altijd als een *goddelijk* symbool beschouwd. Als men zegt: 'De [kosmische] slang die met 370 sprongen voortsnelt',[3] dan wordt daarmee verwezen naar de cyclische perioden van het grote tropische jaar (25.868 jaar), dat volgens de esoterische berekening in 370 perioden of cyclussen wordt verdeeld, zoals een zonnejaar in 365 dagen wordt verdeeld. En als Michaël door de christenen als de overwinnaar van Satan, de draak, werd beschouwd, is dat omdat deze strijder in de talmud wordt voorgesteld als de vorst van het water, die zeven lagere geesten onder zich had – een goede reden voor de rooms-katholieke kerk om hem tot beschermheilige van alle kapen in Europa te maken. In de *Sifra di Tseniutha* maakt de scheppende kracht

---

[1] *Sifra di Tseniutha*, 1:26; vgl. Myer, *Op.cit*., blz. 233.
[2] *Sifra di Tseniutha*, 1:28; zie ook *Psalmen* 74:13.
[3] *Sifra di Tseniutha*, 5:33.

'schetsen en spiraallijnen van zijn schepping *in de vorm van een slang*'.[1] Ze 'houdt haar staart in haar bek', omdat dit het symbool is van eindeloze eeuwigheid en van cyclische tijdperken. De verklaring van haar diverse betekenissen zou echter een boekdeel vergen, en we moeten dit hoofdstuk besluiten.

De lezer kan nu zelf vaststellen wat de verschillende betekenissen van de 'oorlog in de hemel' en van de 'grote draak' zijn. Het belangrijkste en meest gevreesde kerkdogma, de alfa en omega van het christelijk geloof, en de steunpilaar van zijn VAL en VERZOENING, wordt in de vele allegorieën over die prehistorische worstelingen tot een heidens symbool gereduceerd.

[1] Vgl. *Sifra di Tseniutha*, 1:26; vgl. Myer, *Qabbalah*, blz. 234.

19

Is pleroma de verblijfplaats van Satan? (506)

Het onderwerp is nog niet uitputtend behandeld, en moet uit nog andere gezichtspunten worden bekeken.

Het is onmogelijk te zeggen of Miltons grootse beschrijving van de driedaagse veldslag van de engelen van het licht tegen die van de duisternis het vermoeden rechtvaardigt dat hij van de overeenkomstige oosterse overlevering had gehoord. Hoe dan ook, als hij dit niet via een of andere mysticus heeft vernomen, dan moet het zijn geweest via iemand die toegang had tot de geheime boeken van het Vaticaan. Hieronder bevindt zich een overlevering van de 'bnei shamash' – de 'kinderen van de zon' – die betrekking heeft op de oosterse allegorie, en die *in haar drievoudige versie* veel meer details geeft dan men kan ontlenen aan het boek *Henoch*, of de veel recentere *Openbaring van Johannes* over de 'oude draak' en zijn verschillende doders, zoals is aangetoond.

Het lijkt onverklaarbaar dat men nog steeds schrijvers aantreft die tot mystieke genootschappen behoren en toch een vooringenomen twijfel koesteren over de 'beweerde' ouderdom van het boek *Henoch*. Terwijl bijvoorbeeld de schrijver van *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés* ertoe neigt in Henoch een tot het christendom bekeerde (!!) ingewijde te zien,[1] heeft de Engelse samensteller van *The Mysteries of Magic* – uit de boeken van Éliphas Lévi – een soortgelijke opvatting. Hij merkt op dat: 'Afgezien van de geleerde dr. Kenealy, geen enkele hedendaagse wetenschapper laatstgenoemd boek [het boek *Henoch*] eerder dateert dan de vierde eeuw v.Chr.'[2] De huidige wetenschappers hebben nog wel ergere fouten gemaakt dan deze. Het lijkt nog maar gisteren dat de *grootste* literaire critici van Europa zelfs de echtheid van dat boek ontkenden, en ook van de orfische hymnen, en zelfs van de boeken van Hermes of Thoth, totdat hele verzen uit laatstgenoemde boeken op Egyptische monumenten en graftomben van de eerste dynastieën werden ontdekt. De mening van aartsbisschop Laurence wordt elders geciteerd.

De 'oude draak' en Satan, die nu afzonderlijk en gezamenlijk het symbool van, en de theologische term voor, de 'gevallen engel' zijn geworden, worden noch in *de oorspronkelijke kabbala* (het Chaldeeuwse *Boek van de getallen*) noch in de hedendaagse zo beschreven. De geleerdste, zo niet de

[1] A. Le Plongeon, *Sacred Mysteries, etc.*, 1886, blz. 16.

[2] A.E. Waite, in zijn inleiding getiteld 'Biographical and critical essay', blz. xxxviii.

grootste hedendaagse kabbalist, namelijk Éliphas Lévi, beschrijft Satan in de volgende gloedvolle bewoordingen:

(507) Het is die engel die trots genoeg was om te geloven dat hij zelf God was; moedig genoeg om zijn onafhankelijkheid te kopen tegen de prijs van eeuwigdurend lijden en kwelling; mooi genoeg om zichzelf in het volle goddelijke licht te hebben aanbeden; sterk genoeg om in duisternis onder folterende pijn te regeren, en voor zichzelf een troon te bouwen op zijn onblusbare brandstapel. Het is de Satan van de republikein en ketter Milton . . . de vorst van de anarchie, die wordt gediend door een hiërarchie van zuivere geesten [!!][1]

Deze beschrijving – die het theologische dogma en de kabbalistische allegorie zo handig met elkaar verzoent, en zelfs een politiek compliment in haar bewoordingen opneemt – is, mits in de juiste geest gelezen, helemaal correct.

Ja, inderdaad; het is dit meest grootse van alle idealen, dit eeuwig levende symbool – ja zelfs de verheerlijking – van zelfopoffering voor de intellectuele onafhankelijkheid van de mensheid; deze altijd actieve energie die protesteert tegen de statische inertie, het beginsel dat zelfbevestiging als een misdaad beschouwt en het denken en het *licht van kennis* als verwerpelijk. Het is – zoals Éliphas met recht en met ongeëvenaarde ironie zegt – 'die zogenaamde held van duistere eeuwigheden, die lasterlijk van lelijkheid wordt beschuldigd, en wordt voorzien van horens en poten die veel beter bij zijn onverzoenlijke beul zouden passen',[2] het is hij die ten slotte in een slang, de rode draak, werd veranderd. Maar Éliphas Lévi was toch nog te veel onderworpen aan zijn rooms-katholieke autoriteiten, te jezuïtisch, zou men eraan kunnen toevoegen, om te erkennen dat deze duivel de mensheid was, en buiten die mensheid nooit op aarde heeft bestaan.[3]

Hierin was de christelijke theologie, hoewel deze slaafs in de voetsporen van het heidendom volgde, alleen maar trouw gebleven aan haar eigen aloude beleid. Ze moest zich isoleren en haar gezag bevestigen. Daarom kon ze niets beters doen dan elke heidense godheid in een duivel te veranderen. Elke schitterende zonnegod uit de oudheid – een stralende godheid bij dag en zijn eigen tegenstander en vijand 's nachts, de draak van wijsheid genaamd, omdat men veronderstelde dat deze de kiemen van dag en nacht

[1] *Histoire de la magie*, blz. 16-17.

[2] Lévi, *Op.cit*., blz. 16-17.

[3] Welke *duivel* zou meer list, sluwheid en wreedheid kunnen bezitten dan de 'moordenaar van Whitechapel', 'Jack the Ripper' van 1888, die met een ongeëvenaarde bloeddorst en een kille boosaardigheid koelbloedig zeven ongelukkige en *overigens* onschuldige vrouwen vermoordde en verminkte! Men hoeft slechts de krant te lezen om in die dronken onmensen (echtgenoten en vaders!), die hun vrouw en kinderen mishandelen, en van wie slechts een *klein* percentage dagelijks voor het gerecht wordt gebracht, de volledige personificatie van de duivels van de christelijke hel te zien!

bevatte – is nu veranderd in de antithetische schaduw van God, en is Satan geworden, alleen op het door niets gesteunde gezag van een despotisch dogma dat door mensen is bedacht. Daarna heeft men al deze voortbrengers van licht en schaduw, alle zonne- en maangoden, vervloekt; en zo werden zowel de ene God, die uit de velen werd gekozen, als Satan geantropomorfiseerd. Maar de theologie schijnt het vermogen van de mens om zijn verstand te gebruiken, en om uiteindelijk alles te analyseren wat hem kunstmatig ter verering wordt opgedrongen, uit het oog te hebben verloren. De geschiedenis leert dat elk volk en zelfs elke stam, vooral bij de Semitische volkeren, een natuurlijke neiging vertoont om zijn eigen stamgod zodanig te verheffen boven alle andere dat deze de hegemonie over die goden krijgt. De geschiedenis bewijst verder dat de god van de Israëlieten zo'n *stamgod* (508) was, en niet meer dan dat, zelfs al zou de christelijke kerk in navolging van het 'uitverkoren' volk graag de verering van die ene bijzondere godheid opleggen, en alle andere goden in de ban doen. Of dit nu oorspronkelijk een bewuste of een onbewuste blunder was, het *was* er niettemin een. Jehovah was in de oudheid altijd slechts 'een god *te midden van* andere goden'.[1] De *Heer* verschijnt aan Abraham, en terwijl hij zegt: 'Ik ben de *almachtige god*', voegt hij er niettemin aan toe: 'Ik sluit een verbond met jou . . . om *een* god te zijn voor jou [Abraham], en voor je *nakomelingen*';[2] niet voor de Europeanen.

Maar toen was er de grootse en ideale figuur Jezus van Nazareth, die tegen een donkere achtergrond moest worden geplaatst om door de tegenstelling aan glans te winnen; *en de kerk had nauwelijks een donkerder achtergrond kunnen bedenken*. Omdat de kerk de symboliek van het Oude Testament niet kende, en niet op de hoogte was van de werkelijke betekenis van de naam Jehovah – het rabbijnse geheime substituut voor de onnoembare en onuitsprekelijke naam – zag ze de slim verzonnen schaduw ten onrechte voor de werkelijkheid aan, het geantropomorfiseerde *voortplantings*symbool voor de ene werkelijkheid waarvan er geen tweede is, de eeuwig onkenbare oorzaak van alles. Als logisch gevolg moest de kerk ter wille van de dualiteit een antropomorfe duivel uitvinden, die, zoals ze onderwijst, door God zelf was geschapen. Het is nu gebleken dat Satan het door 'Jehovah-Frankenstein' voortgebrachte monster is – de vloek van zijn vader en een bron van goddelijke ergernis – een monster, waarvan geen aardse Frankenstein een belachelijker boeman had kunnen maken.

De schrijver van *New Aspects of Life* beschrijft de joodse god vanuit kabbalistisch standpunt heel juist als 'de geest van de aarde, die zich aan

---

[1] *Psalmen* 82:1.
[2] *Genesis* 17:1, 7.

de joden als Jehovah had geopenbaard. Na de dood van Jezus nam die geest opnieuw zijn gedaante aan en speelde zijn rol als de opgestane Christus.'[1] Zoals men kan zien, was dit met een kleine wijziging de leer van Cerinthus en verschillende gnostische sekten. Maar de verklaringen en conclusies van de schrijver zijn opmerkelijk: 'Niemand wist . . . beter dan Mozes . . . [en] zo goed als hij, hoe groot de macht was van die [goden van Egypte], met de priesters waarvan hij had gestreden . . . de goden van wie Jehovah [alleen volgens de joden] de God zou zijn . . . Wat waren deze goden, deze acher, van wie Jehovah, de echad, de God zou zijn . . . door hen te overwinnen?'[2] vraagt de schrijver; waarop ons occultisme antwoordt: diegenen die de kerk nu de *gevallen engelen* en collectief Satan, de *draak*, noemt, die, als we *haar* uitspraak daarover moeten geloven, door Michaël en zijn menigte is overwonnen; Michaël, die eenvoudig Jehovah zelf is, en op zijn hoogst een van de ondergeschikte geesten. Daarom heeft de schrijver opnieuw gelijk als hij zegt:

(509) De Grieken geloofden in het bestaan van . . . daimonen. Maar . . . ze werden daarin voorafgegaan door de Hebreeën, die beweerden *dat er een klasse van impersonerende geesten was*, die ze aanduidden als dimyon, 'impersonatoren'. Als we met Jehovah, die dit uitdrukkelijk beweert, het bestaan erkennen van andere goden, die . . . zich uitgeven voor de ene god, waren deze andere goden dan eenvoudig een hogere klasse van impersonerende geesten . . . die grotere vermogens hadden verkregen en uitoefenden? En is impersonatie niet *de sleutel tot het mysterie van de geest-toestand*? Maar als we dit standpunt innemen, *hoe weten we dan dat Jehovah niet een impersonerende geest was*, een geest die beweerde dat hij de impersonator van de ene onbekende en onkenbare God was, en het daardoor ook werd? Ja, hoe weten we of de geest die zich Jehovah noemde, toen hij zich de attributen van God toe-eigende, er zo niet zelf voor heeft gezorgd dat zijn naam werd toegekend aan de Ene die in feite zowel naamloos als onkenbaar is?[3]

Vervolgens toont de schrijver aan 'dat de geest Jehovah' zelf toegeeft 'dat hij een impersonator is'. Hij erkende tegenover Mozes 'dat hij aan de aartsvaders was verschenen als de god Shaddai' en 'de god Helion'.

In één adem daarmee nam hij de naam Jehovah aan; en op gezag van de bewering van deze impersonator zijn de namen El, Eloah, Elohim, en Shaddai in samenhang met Jehovah, gelezen en geïnterpreteerd als 'de almachtige Heer God'. Toen de naam Jehovah niet meer mocht worden uitgesproken, werd de benaming Adonai, 'Heer', ervoor in de plaats gesteld . . . en als gevolg van deze vervanging ging de 'Heer', als aanduiding van God, over van het joodse 'woord' naar het christelijke.[4]

---

[1] Vgl. Henry Pratt, *New Aspects of Life and Religion*, blz. 209-10.
[2] *Op.cit*., blz. 142-4.
[3] *Op.cit*., blz. 144-5.
[4] *Op.cit*., blz. 145-6.

En hoe kunnen we weten, had de schrijver eraan kunnen toevoegen, dat Jehovah niet uit veel geesten bestond die zich uitgaven voor de schijnbaar ene geest – Jod of Jod-He?

Maar als de christelijke kerk de eerste was om van het bestaan van Satan een dogma te maken, dan was dat omdat, zoals in *Isis* is aangetoond, de duivel – de machtige *vijand van God* (?!!) – de hoeksteen en steunpilaar van de kerk moest worden. Want zoals een theosoof, Jules Baissac, terecht opmerkt: 'Dat men door deze scheppende Satan tot een werkelijke macht te maken het dogma van het tweevoudige beginsel leek te bekrachtigen, moest worden vermeden; om de oorsprong van het kwaad te verklaren vond men het wenselijk om tegenover de opvattingen van Mani de hypothese van een toestemming die was gegeven door de ene Almachtige te stellen.'[1] Deze keuze en dit beleid waren hoe dan ook ongelukkig. Óf men had de impersonatie van de lagere god van Abraham en Jacob heel duidelijk moeten laten verschillen van de mystieke 'vader' van Jezus, óf men had de 'gevallen' engelen niet met verdere verzinsels moeten belasteren.

Iedere god van de heidenen houdt verband met, en is nauw verwant aan, Jehovah – de elohim – want ze zijn allemaal één *menigte*, waarvan de een- (510)
heden in de esoterische leringen alleen in naam verschillen. Tussen de 'gehoorzame' en de 'gevallen' engelen bestaat geen enkel verschil, behalve in hun respectieve functies, of beter gezegd in de passiviteit van sommige, en de activiteit van andere, van die 'dhyāni-chohans' of elohim aan wie was 'opgedragen te scheppen', d.w.z. uit de eeuwige bouwstoffen de gemanifesteerde wereld te vormen.

De kabbalisten zeggen dat de ware naam van Satan het omgekeerde is van die van Jehovah, want 'Satan is geen zwarte god maar de ontkenning van de witte godheid', of het *licht van de waarheid*. God is licht, en Satan is de noodzakelijke duisternis of *schaduw* om dit licht te laten uitkomen, want zonder deze schaduw zou het zuivere licht onzichtbaar en onbegrijpelijk zijn.[2] 'Voor de ingewijden', zegt Éliphas Lévi, 'is de duivel geen

---

[1] J. Baissac, *Satan ou le diable*, 1876, blz. 9. Na het polymorfistisch pantheïsme van sommige gnostici kwam het esoterisch *dualisme* van Mani, die ervan beschuldigd werd *het kwaad* te verpersoonlijken en van de duivel een god te maken, een rivaal van God zelf. We zien niet in dat de christelijke kerk dat exoterische denkbeeld van de manicheeërs zoveel heeft verbeterd, want ze noemt God nog steeds haar koning van het licht, en Satan de koning van de duisternis.

[2] We citeren in dit verband Laing in zijn bewonderenswaardige boek *Modern Science and Modern Thought* (3de druk, 1888, blz. 222): 'Aan dit dilemma [het bestaan van het kwaad in de wereld] valt niet te ontkomen, tenzij we het denkbeeld van een antropomorfe godheid helemaal opgeven, en openlijk het wetenschappelijke denkbeeld van een ondoorgrondelijke en onvindbare eerste oorzaak aanvaarden; en van een heelal waarvan we de wetten kunnen vaststellen, maar waarvan we de ware essentie niet kennen, *en die we*

persoon maar een scheppende kracht, zowel ten goede als ten kwade'.[1] Zij (de ingewijden) stelden deze kracht, die de fysieke voortbrenging regelt, voor in de mysterieuze vorm van de god Pan, of de natuur; vandaar de horens en bokkenpoten van die mythische en symbolische figuur, en ook de christelijke 'bok van de heksensabbat'.[2] Ook hier waren de christenen zo onvoorzichtig te vergeten dat de bok tevens het slachtoffer was dat werd gekozen voor de verzoening van alle zonden van Israël, dat de *zondebok* in feite het offerdier en de martelaar was, het symbool van het grootste mysterie op aarde – de *val* in de voortplanting. Maar de joden hebben al lang de werkelijke betekenis vergeten van hun (voor de niet-ingewijden) belachelijke held, gekozen uit het levensdrama in de grote mysteriën die ze in de woestijn opvoerden; en de christenen hebben deze ware betekenis nooit gekend.

Éliphas Lévi probeert het dogma van zijn kerk te verklaren door middel van paradoxen en beeldspraak, maar gezien de vele boeken die in onze 19de eeuw door vrome rooms-katholieke demonologen zijn geschreven, goedgekeurd door en onder auspiciën van Rome, slaagt hij daarin maar matig. Voor de echte rooms-katholiek is de duivel of Satan *een werkelijkheid*. Het drama dat volgens de ziener van Patmos in het siderische licht werd opgevoerd – hij wilde misschien het verhaal in het boek *Henoch* verbeteren – is voor de rooms-katholiek even echt en historisch als alle andere allegorieën en symbolische gebeurtenissen in de *Bijbel*. Maar de ingewijden geven een
(511) andere verklaring dan die van Éliphas Lévi, die zijn geest en scherpe verstand moest onderwerpen aan een bepaald compromis dat hem door Rome was voorgeschreven.

De ware en *onbuigzame* kabbalisten zeggen dat het vanuit wetenschappelijk en filosofisch oogpunt voor niet-ingewijden voldoende is om te weten dat wat de kerk Lucifer noemt, het grote magische agens is dat door de volgelingen van markies Saint-Martin – de martinisten – het astrale licht wordt genoemd, door de middeleeuwse kabbalisten en alchemisten de siderische maagd en het mysterium magnum, en door de oosterse occultisten aether, de weerspiegeling van ākāśa. Dat de Latijnse scholastici erin zijn geslaagd de universele ziel en het pleroma – *voertuig van het licht* en verzamelplaats van alle vormen, een kracht die door het gehele heelal is verspreid, en haar directe en indirecte gevolgen heeft – om te zetten in Satan en zijn werken, is voor

---

slechts vaag kunnen onderscheiden als een fundamentele wet die misschien de polariteit van goed en kwaad tot een noodzakelijke bestaansvoorwaarde maakt.' Indien de wetenschap 'de ware essentie' wél kende, zou het flauwe vermoeden veranderen in de zekerheid dat er *zo'n wet* bestaat, en dat deze wet met karma verband houdt.

[1] É. Lévi, *Histoire de la magie*, 1860, blz. 200.

[2] Vgl. *Op.cit*., blz. 200-1.

niemand iets nieuws. Maar nu zijn ze zelfs bereid om aan de bovengenoemde niet-ingewijden de geheimen mee te delen waarop door Éliphas Lévi zonder *voldoende toelichting* wordt gezinspeeld; zijn manier van versluierde onthullingen kon namelijk alleen leiden tot verder bijgeloof en misverstand. Want wat kan iemand die het occultisme bestudeert, een *beginneling*, opmaken uit de volgende heel dichterlijke zinnen van Éliphas Lévi, die even apocalyptisch zijn als de geschriften van welke alchemist ook?

> Lucifer [het astrale licht] . . . is een tussenkracht die in de hele schepping aanwezig is; ze dient om te scheppen en te vernietigen, en de val van Adam was een erotische bedwelming die zijn geslacht tot slaaf van dit fatale licht heeft gemaakt; elke seksuele begeerte die onze zintuigen overweldigt, is een wervelwind van dat licht die ons naar de afgrond van de dood probeert te sleuren. Dwaasheid, hallucinaties, visioenen, extasen zijn allemaal vormen van een heel gevaarlijke opwinding die is toe te schrijven aan deze *innerlijke fosforus* [?]. Zo heeft dit licht ten slotte de aard van vuur; wanneer het verstandig wordt gebruikt, verwarmt en verlevendigt het, maar een overmaat ervan ontbindt en vernietigt. Daarom dient de mens de opperheerschappij over dat [astrale] licht te verwerven en daarmee zijn onsterfelijkheid te veroveren, en loopt hij tegelijkertijd gevaar erdoor te worden bedwelmd, geabsorbeerd, en voor eeuwig te worden vernietigd. Dit licht zou dus, omdat het verslindend, wraakzuchtig, en noodlottig is, in feite het hellevuur zijn, de slang van de legende. De kwellende dwalingen waarmee het vol zit, de tranen en het tandengeknars van de mislukte wezens die het verslindt, het spookbeeld van het leven dat hun ontglipt, en dat de spot schijnt te drijven met hun doodsstrijd, dit alles zou in feite de duivel of Satan zijn.[1]

Hierin staat niets *onwaars*, alleen een overvloed aan verkeerd toegepaste beeldspraak, zoals het noemen van Adam – een *mythe* – om de astrale gevolgen te illustreren. Ākāśa, het astrale licht,[2] kan in een paar woorden worden omschreven; het is de universele ziel, de moederschoot van het heelal, het 'mysterium magnum' waaruit alles wat bestaat wordt geboren door scheiding of *differentiatie*. Het is de oorzaak van het bestaan; het vult de hele oneindige ruimte; het *is* in zekere zin *de ruimte zelf*, of zowel haar (512)
zesde als zevende beginsel.[3] Maar als het eindige in het oneindige moet dit

[1] *Histoire de la magie*, blz. 196-7.

[2] Ākāśa is *niet* de ether van de wetenschap, zoals sommige oriëntalisten het vertalen.

[3] Johannes Tritheim, de abt van Sponheim, de grootste astroloog en kabbalist van zijn tijd, zegt: 'De kunst van de goddelijke magie bestaat uit het vermogen de essentie van de dingen waar te nemen in het licht van de natuur [het astrale licht], en de aanwending van de zielskrachten van de geest om stoffelijke dingen uit het onzichtbare heelal voort te brengen; en bij zulke handelingen moet men het boven en het beneden samenbrengen en harmonisch laten werken. De geest van de natuur [het astrale licht] is een eenheid die alles schept en vormgeeft, en als hij door middel van de mens handelt, kan hij wonderbaarlijke dingen voortbrengen. Zulke processen vinden plaats overeenkomstig de wet. U zult de

licht, wat de manifestatie betreft, zijn schaduwkant hebben. En omdat het oneindige nooit kan worden gemanifesteerd, moet de eindige wereld zich tevredenstellen met *alleen de schaduw*, die inwerkt op de mensheid en die door de mens wordt aangetrokken *en tot activiteit gebracht*. Daarom wordt het astrale licht – terwijl het in zijn ongemanifesteerde eenheid en oneindigheid de *universele oorzaak* is – met betrekking tot de mensheid eenvoudig de gevolgen van de oorzaken die door mensen in hun zondige levens zijn voortgebracht. Goed en kwaad worden niet in het leven geroepen door zijn stralende bewoners – of men die nu geesten van het licht of van de duisternis noemt – maar door de mensheid zelf, die de onvermijdelijke actie en reactie in het grote magische agens bepaalt. Het is de mensheid die de 'slang van *Genesis*' is geworden, en zo elke dag en elk uur de val en de zonde van de 'hemelse maagd' veroorzaakt. Zo wordt laatstgenoemde tegelijkertijd de moeder van goden en duivels, want ze is de eeuwig liefhebbende, weldadige godheid voor iedereen die haar *ziel en hart* beroert, in plaats van haar schaduwachtige gemanifesteerde essentie aan te trekken, die door Éliphas Lévi 'het fatale licht' wordt genoemd, dat doodt en vernietigt. Mensen kunnen individueel de gevolgen ervan overwinnen en beheersen, maar alleen door de heiligheid van hun levens en door goede oorzaken in het leven te roepen. Ze hebben slechts macht over de gemanifesteerde *lagere* beginselen, de schaduw van de onbekende en onkenbare godheid in de ruimte. Maar in de oudheid en in *werkelijkheid* is Lucifer, of Luciferus, de naam van het engelwezen dat zowel over het *licht van de waarheid* als over het daglicht heerst. In het grote evangelie van Valentinus, *Pistis Sophia*,[1] wordt geleerd dat van de drie krachten die emaneren uit de heilige namen van de drie machten (Τριδυνάμεις), die van Sophia (de heilige geest volgens deze gnostici – de geleerdsten van allen) in de planeet Venus of Lucifer zetelt.

Voor de niet-ingewijde kan het astrale licht dus tegelijk god en duivel
(513) zijn – daemon est deus inversus: d.w.z. door elk punt van de oneindige ruimte trillen de magnetische en elektrische stromen van de *bezielde natuur*, de levenschenkende en -dodende golven, want de dood op aarde wordt leven op een ander gebied. Lucifer is goddelijk en aards licht, de

---

wet waardoor deze dingen totstandkomen leren kennen, wanneer u uzelf leert kennen. U zult haar kennen door de kracht van de geest die in uzelf is, en dit bereiken door uw geest te laten versmelten met de essentie die uit uzelf komt. Als u hierin wilt slagen, moet u weten hoe u geest en leven in de natuur moet scheiden, en bovendien hoe u de astrale ziel in uzelf scheidt en tastbaar maakt, en dan zal de substantie van de ziel zichtbaar en tastbaar verschijnen, objectief gemaakt door de kracht van de geest.' (Geciteerd in dr. Franz Hartmann, *The Life of Paracelsus*, 1887, blz. 164-5vn.)

[1] §361.

'heilige geest' en 'Satan' tegelijk, want de *zichtbare* ruimte is in feite onzichtbaar met de gedifferentieerde adem gevuld. Het astrale licht – de gemanifesteerde gevolgen van deze twee die één zijn, door onszelf geleid en aangetrokken – is het karma van de mensheid en is zowel een persoonlijke als een onpersoonlijke entiteit. Persoonlijk, omdat het de mystieke term is die door Saint-Martin aan de menigte van goddelijke scheppers, leiders en heersers van deze planeet werd gegeven; *onpersoonlijk* als de oorzaak en het gevolg van universeel leven en dood.

De *val* was het *gevolg van de kennis van de mens*, want zijn 'ogen werden geopend'. De 'gevallen engel' had hem wijsheid en de verborgen kennis geleerd; want eerstgenoemde was vanaf die dag zijn manas – denkvermogen en zelfbewustzijn – geworden. Die gouden draad van voortgaand leven – dat periodiek wordt verdeeld in actieve en passieve cyclussen van zintuiglijk bestaan op aarde en bovenzinnelijk bestaan in devachan – is vanaf het begin van ons verschijnen op deze aarde in ieder van ons aanwezig. Het is de sūtrātman, de lichtende draad van onsterfelijk *onpersoonlijk* monadeschap, waaraan onze aardse levens of voorbijgaande ego's als evenzoveel kralen zijn geregen, zoals de Vedānta-filosofie het zo mooi zegt.

En nu is bewezen dat Satan, of de rode *vurige* draak, de 'heer van Phosphorus' (zwavel was een theologische verbetering), en Lucifer, of de 'lichtdrager', in ons is: het is ons *denkvermogen*, onze verleider en verlosser, onze intelligente bevrijder en redder uit zuivere dierlijkheid. Zonder dit beginsel – de emanatie van de diepste essentie van het zuivere goddelijke beginsel mahat (intelligentie), dat rechtstreeks van het *goddelijk denkvermogen* uitstraalt – zouden we beslist niet meer dan dieren zijn. De eerste mens, Adam, werd slechts tot een *levende ziel* (nefesh) gemaakt, de laatste Adam tot een *levendmakende geest*,[1] zegt Paulus, waarbij zijn woorden betrekking hebben op de bouw of *schepping* van de mens. Zonder deze *levendmakende* geest, of het *denkvermogen* of de ziel *van de mens*, zou er geen verschil zijn tussen een mens en een dier, zoals er in feite ook geen verschil is tussen dieren wat hun daden betreft. De tijger en de ezel, de havik en de duif zijn allemaal even zuiver en onschuldig, omdat ze *niet verantwoordelijk* zijn. Elk volgt zijn instinct: de tijger en de havik doden met dezelfde ongevoeligheid als waarmee de ezel een distel eet, of de duif een graankorrel oppikt. Als de val de betekenis had die de theologie eraan geeft,

---

[1] De ware oorspronkelijke tekst van *1 Corinthiërs* (15:44) zou, als deze kabbalistisch en esoterisch werd weergegeven, als volgt luiden: 'Er wordt een *zielenlichaam* [niet 'aards' lichaam] gezaaid, er wordt een *geest*-lichaam opgewekt.' Paulus was een ingewijde, en zijn woorden hebben een heel andere betekenis als men deze esoterisch leest. Het lichaam 'wordt gezaaid in *zwakheid* [passiviteit]; het wordt opgewekt in kracht' (43) – of in spiritualiteit en verstand.

(514) als die val plaatsvond als gevolg van een daad die nooit door de natuur was bedoeld, een *zonde*, hoe staat het dan met de dieren? Als men ons vertelt dat ze hun soort voortplanten als gevolg van diezelfde 'erfzonde' waarvoor God de aarde – en dus ook alles wat erop leeft – vervloekte, dan zullen we een andere vraag stellen. De theologie en ook de wetenschap zeggen ons dat het dier veel eerder op aarde was dan de mens. We vragen aan de theologie: hoe *plantte het dier zijn soort voort*, voordat de vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad was geplukt? Zoals gezegd:

> De christenen – die veel kortzichtiger waren dan de grote mysticus en bevrijder van wie ze de naam hebben aangenomen, van wie ze de leringen verkeerd hebben begrepen, en er een karikatuur van hebben gemaakt, *en van wie ze de nagedachtenis door hun daden hebben beklad* – namen de joodse Jehovah over zoals hij was, en streefden er natuurlijk tevergeefs naar om het 'evangelie van licht en vrijheid' in overeenstemming te brengen met de godheid van duisternis en onderwerping.[1]

Maar het is nu voldoende bewezen dat alle zogenaamde boze geesten, van wie men zegt dat ze oorlog voerden tegen de goden, als persoonlijkheden identiek zijn; en bovendien dat alle oude religies dezelfde lering verkondigden, met uitzondering van de eindconclusie, die verschilt van die van de christelijke. De zeven oorspronkelijke goden hadden allemaal een twee-

---

[1] 'The War in Heaven' (*The Theosophist*, dec. 1881, blz. 69) door Godolphin Mitford, in zijn latere leven Mizra Murad Ali Beg. G. Mitford werd in India geboren als zoon van een zendeling, bekeerde zich tot de islam, en stierf in 1884 als moslim. Hij was een bijzondere mysticus met een grote geleerdheid en een opmerkelijke intelligentie. Maar hij verliet het rechterpad en kreeg daardoor onmiddellijk te maken met de karmische vergelding. Zoals door de schrijver van het geciteerde artikel duidelijk is aangetoond: 'Volgelingen van de verslagen elohim, die eerst door de zegevierende joden [de jehovieten] wreed werden omgebracht en vervolgens door de zegevierende christenen en moslims bekeerd, bleven in verspreide . . . sekten – waarvan sommige zelfs de overlevering van de ware grondgedachte achter hun geloof verloren – in het geheim en in het verborgene vuur, licht, en vrijheid, als beginsel vereren. Waarom roepen de sabaeïsche bedoeïenen (die wanneer ze in islamitische steden wonen monotheïsten zijn) in de eenzaamheid van de woestijnnacht nog de 'hemelse menigte' van sterren aan? Waarom vereren de yezidi, de 'duivelaanbidders', de 'Melek Taus' – de 'Pauwenengel' – het embleem van trots en van honderdogige intelligentie [en ook van inwijding], die volgens een oude oosterse overlevering met Satan uit de hemel werd verdreven? Waarom geloven de ghulat en de met hen verwante Mesopotamo-Iraanse islamitische sekten in de 'Noor Ilahin' – het licht van de elohim – doorgegeven via en belichaamd in een honderdtal profeet-leiders? Dat komt omdat ze in onwetend bijgeloof de overgeleverde religie hebben voortgezet van de 'lichtgodheden' die door Jahweh ten val waren gebracht!' (*Op.cit*., blz. 69.) Of eigenlijk waarvan men *zegt* dat hij ze ten val heeft gebracht, want door *hen* ten val te brengen, zou hij zichzelf ten val hebben gebracht. Melek Taus is een Melek, 'heerser', zoals in de voetnoot wordt aangetoond. Het is slechts een nieuwe vorm van Moloch, Malek, Molech, Malayak, en Malachim – boodschappers, engelen, enz.

voudig aspect, het ene essentieel, het andere bijkomstig. In hun essentiële aspect waren ze allemaal de 'bouwers' of *vormgevers*, de onderhouders en de bestuurders van deze wereld, en in het bijkomstige aspect, waarbij ze zich in zichtbare lichamen hulden, daalden ze op aarde neer en regeerden er als koningen en leraren van de lagere menigten, die daar opnieuw als mensen waren geïncarneerd.

Zo laat de esoterische filosofie zien dat de mens inderdaad de gemani- (515)
festeerde godheid is in haar beide aspecten: goed en kwaad. Maar de theologie kan deze filosofische waarheid niet erkennen. Omdat ze het dogma van de gevallen engelen naar de letter verkondigt, en van Satan de hoeksteen en steunpilaar van het dogma van de verlossing heeft gemaakt, zou dat zelfmoord zijn. Nu ze eenmaal heeft aangetoond dat de opstandige engelen in hun persoonlijkheid *van God en de logos verschillen*, zou de erkenning dat de val van de *ongehoorzame* geesten eenvoudig hun val in de voortplanting en de stof betekent, gelijkstaan met te zeggen dat God en Satan identiek zijn. De LOGOS (of God) is namelijk het geheel van die eens goddelijke menigte die ervan wordt beschuldigd te zijn gevallen; daaruit zou volgen dat de logos en Satan één zijn.

Toch was dat in de oudheid het werkelijke filosofische standpunt van het nu verminkte leerstuk. Het verbum, of de 'zoon', had volgens de heidense gnostici een tweevoudig aspect – in feite was hij een *tweevoud* in volkomen *éénheid*. Vandaar de talloze en uiteenlopende nationale versies. De Grieken hadden Jupiter, de zoon van Kronos, de vader, die hem in de diepten van de kosmos slingert. De hindoes hadden (in de latere theologie) Brahmā, die door Śiva in de afgrond van de duisternis werd geworpen, enz. Maar de val van al deze logoi en demiurgi uit hun oorspronkelijke verheven staat had in alle gevallen een en dezelfde esoterische betekenis: de *vloek* – in zijn filosofische betekenis – om op deze aarde te incarneren; een onvermijdelijke sport op de ladder van de kosmische evolutie, een heel filosofische en in het grotere geheel passende karmische wet. Zonder deze wet zou de aanwezigheid van het kwaad op aarde voor altijd een gesloten boek moeten blijven bij het begrijpen van de ware filosofie. Om zoals De Mirville te zeggen dat 'het christendom op twee zuilen rust: die van het kwaad (πονηροῦ) en die van het goede (ἀγαθοῦ); kortom op twee krachten, ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ δυνάμεις; zodat wanneer we de bestraffing van de *kwade krachten* nalaten, de beschermende taak van de goede krachten geen waarde of zin zal hebben'[1] – staat gelijk met het uitspreken van de meest onfilosofische dwaasheid. Als het al past bij, en een verklaring geeft voor, het christelijke dogma, dan verduistert het toch de feiten en waarheden van de oorspronkelijke oude wijsheid. De

[1] *Des esprits*, deel 2, blz. 343.

voorzichtige wenken van Paulus hebben allemaal een echte esoterische betekenis, en er waren eeuwen van scholastieke casuïstiek voor nodig om ze de huidige onjuiste uitleg te geven. Het woord en Lucifer zijn één in hun tweevoudige aspect; en de 'heerser van machten van de lucht' (princeps potestatis aeris hujus)[1] is niet de 'god van *deze* periode' maar een eeuwigdurend beginsel. Als van dit laatste werd gezegd dat het altijd om de wereld *cirkelde* – qui circumambulat terram[2] – dan bedoelde de grote apostel eenvoudig de nooit ophoudende cyclussen van menselijke incarnaties, waarin het kwaad steeds zal overheersen tot de dag waarop de mensheid wordt verlost door de ware goddelijke verlichting, die het juiste inzicht in de dingen verschaft.

(516) Het is gemakkelijk om vage uitdrukkingen, geschreven in dode en lang vergeten talen, te verminken, en ze dan het onwetende volk voor te schotelen als waarheden en *geopenbaarde* feiten. In alle religies die iets over de overlevering van de gevallen geesten zeggen, valt de onderzoeker vooral de overeenkomstige gedachte en betekenis op, en in die grote religies is er niet één die deze niet in de een of andere vorm noemt en beschrijft. Zo ziet Huang-ti, de grote geest, zijn zonen, die *actieve wijsheid* hadden verkregen, *in het dal van verdriet* vallen. Nadat hun leider, de VLIEGENDE DRAAK, van het verboden ambrozijn had gedronken, *viel hij op de aarde* met zijn menigte (koningen). In de *Zend-Avesta* probeert Angra-mainyu (Ahriman), die zich met vuur (de eerdergenoemde 'vlammen') omringt, de hemelen te veroveren,[3] waarop Ahura-Mazdā neerdaalt uit de *vaste* hemel die hij bewoont, om de hemelen *die ronddraaien* (in *tijd en ruimte*, de gemanifesteerde werelden van cyclussen, waaronder die van incarnatie) te helpen; de amshaspends, 'de zeven stralende sravah', vergezeld door hun sterren, bestrijden Ahriman, en de verslagen daēva's worden met hem op de aarde geslingerd.[4] In de *Vendīdād* worden de daēva's 'boosdoeners' genoemd, en wordt gezegd dat ze wegsnellen 'naar de diepten van de . . . wereld van de hel', of de stof.[5] In deze allegorie worden de *daēva's gedwongen te incarneren* zodra ze zich hebben gescheiden van hun ouder-essentie, of, met andere woorden, nadat de eenheid na differentiatie en manifestatie een veelheid was geworden.

Typhōn (de Egyptische Set), Pythōn, de titanen, de sura's en asura's, behoren allemaal tot dezelfde legende van geesten die de aarde bevolken.

---

[1] *Efeziërs* 2:2.

[2] *1 Petrus* 5:8.

[3] Vgl. De Mirville, *Des esprits*, deel 2, blz. 346. Dat doet ook elke yogī en zelfs christen: men *moet het koninkrijk van de hemel met geweld nemen* – leert men ons. Waarom zou zo'n verlangen dan van iemand een duivel maken?

[4] Abbé Foucher, 'Supplément au traité historique de la religion des anciens Perses', *Mémoires de l'Académie royale des inscriptions et belles-lettres*, deel 39, 1777, blz. 690.

[5] Fargard 19:47 (147); J. Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. 218.

Ze zijn geen '*demonen* aan wie is opgedragen dit zichtbare heelal te scheppen en te organiseren', maar vormgevers (de 'architecten') van de werelden, en de voorouders van de mens. Ze zijn metaforisch de *gevallen* engelen – 'de ware spiegels van de eeuwige wijsheid'.

Wat is de absolute en volledige waarheid en de esoterische betekenis van deze universele mythe? De hele essentie van waarheid *kan niet van mond tot oor worden overgebracht*. Er is ook geen pen die haar kan beschrijven, zelfs niet die van de engel die onze daden optekent, tenzij de mens het antwoord vindt in het heiligdom van zijn eigen hart, in de diepste diepten van zijn goddelijke intuïtie. Het is het grote ZEVENDE MYSTERIE van de schepping, het eerste en het laatste; en wie de *Openbaring van Johannes* leest, vindt misschien de schaduw ervan, verborgen onder het *zevende zegel.* Het kan alleen in zijn schijnbare, objectieve vorm worden weergegeven, evenals het eeuwige raadsel van de sfinx. Toen laatstgenoemde zich in de zee stortte en omkwam, was dat niet omdat Oedipus het eeuwenoude geheim *had* ontsluierd, maar omdat hij de grote waarheid voor altijd had verlaagd door het eeuwig spirituele en het subjectieve te (517)
antropomorfiseren. Daarom kunnen we het alleen vanuit het filosofische en intellectuele gezichtspunt weergeven, ontsloten met respectievelijk drie sleutels, want de laatste vier van de zeven sleutels die de poorten tot de mysteries van de natuur wijd openen, zijn in handen van de hoogste ingewijden, en kunnen niet aan het volk worden bekendgemaakt – tenminste niet in onze eeuw.

De letterlijke interpretatie is overal dezelfde. Het dualisme in de mazdeïsche religie is ontstaan uit de exoterische interpretatie. De heilige 'Airyaman', 'de schenker van welzijn',[1] die wordt aangeroepen in het gebed dat Airyamāishyō wordt genoemd, is het goddelijk aspect van Ahriman, 'de dodelijke, de Daēva van de daēva's',[2] en Angra-mainyu is het duistere stoffelijke aspect van eerstgenoemde. 'Bescherm ons tegen de Hater, o Mazdā en Ārmaiti Spenta',[3] heeft als gebed en aanroeping dezelfde betekenis als 'Leid ons niet in verzoeking', en wordt door de mens gericht tot de verschrikkelijke *geest van dualiteit* in de mens zelf. (Ahura) Mazdā is namelijk de spirituele, goddelijke en gezuiverde mens, en Ārmaiti Spenta, de geest van de aarde of de stoffelijkheid, is in één opzicht dezelfde als Ahriman of Angra-mainyu.

De hele magische of mazdeïsche literatuur – of wat ervan is overgebleven – is magisch, occult, en dus allegorisch en symbolisch, zelfs haar 'mys-

---

[1] *Vendīdād*, Fargard 22:11-12; Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, 1880, deel 4, blz. 222.

[2] *Op.cit*., Fargard 19:43; Darmesteter, *Op.cit*., blz. 217-8.

[3] *Op.cit*., Fargard 20:13; uit *Vendīdād Sādah*, geciteerd door J. Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, deel 4, blz. 223&vn.

terie van de wet'.[1] De mobeds en de pārsī's houden bij het offer hun ogen gericht op de baresma, de goddelijke twijg van de 'boom' van Ormazd, die is veranderd in een bundel metalen stokjes; en ze vragen zich af waarom noch de amesha-spenta's, noch 'de hoge en mooie gouden haōma's, noch zelfs hun vohu-manō (goede gedachten), noch hun rāta (offergaven)',[2] hen veel helpen. Laten ze mediteren over de 'boom van wijsheid', en de vruchten ervan bestuderen door ze een voor een in zich op te nemen. De weg naar de boom van het eeuwige leven, de witte haōma, de gaokerena, gaat van het ene uiteinde van de aarde naar het andere; en haōma is zowel in de hemel als op aarde. Maar om weer een priester van haōma te worden, en een *genezer*, moet de mens eerst zichzelf genezen vóór hij anderen kan genezen.

Dit bewijst opnieuw dat de zogenaamde 'mythen', als men ze tenminste bij benadering enig recht wil doen, nauwkeurig in al hun aspecten moeten worden onderzocht. Elk van de *zeven sleutels* moet op de juiste plaats worden gebruikt, en nooit met de andere worden verward, indien we de hele reeks mysteries willen onthullen. In onze tijd van troosteloos zieldodend materialisme zijn de oude priesteringewijden volgens de geleerden een synoniem voor handige bedriegers geworden, die de vuren van het bijgeloof aanwakkeren om het denken van de mens gemakkelijker in hun macht te krijgen. Dit is ongefundeerde laster, voortgekomen uit scepsis en onvriendelijke gedachten. Niemand geloofde sterker in goden – of laten we ze de
(518) spirituele en nu onzichtbare krachten, of geesten, de noumena van de verschijnselen, noemen – dan deze ingewijden; en ze geloofden daarin juist *omdat ze wisten*. Indien ze, als ingewijden in de mysteries van de natuur, gedwongen waren hun kennis aan het volk te onthouden, dat deze ongetwijfeld zou hebben misbruikt, dan was zo'n geheimhouding ontegenzeglijk minder gevaarlijk dan het beleid van hun plaatsvervangers en opvolgers. Eerstgenoemden onderwezen slechts wat ze goed wisten. Laatstgenoemden, *die onderwijzen wat ze niet weten*, hebben als veilige haven voor hun onwetendheid een jaloerse, wrede godheid bedacht, die de mens op straffe van verdoemenis verbiedt in zijn mysteries te snuffelen. En dat is maar goed ook, want *zijn* mysteries kunnen aan beschaafde toehoorders nooit worden verteld, men kan hooguit erop zinspelen. Lees zelf in *The Gnostics and Their Remains* van King wat volgens de schrijver de oorspronkelijke ark van het verbond was. Hij zegt:

Er is een rabbijnse overlevering . . . dat de cherubijnen die erboven waren geplaatst, waren afgebeeld als man en vrouw tijdens de geslachtsgemeenschap, om uitdruk-

---

[1] Zie de gāthā in *Yasna*, 44.

[2] *Vendīdād*, Fargard 19:19 (63); Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, blz. 209&vn.

king te geven aan de belangrijke leer over de essentie van *vorm* en *stof*, de twee beginselen van alle dingen. Het is heel begrijpelijk dat de Chaldeeën, toen ze het heiligdom binnendrongen en dit verbazingwekkende symbool aanschouwden, riepen: 'Is dit uw God, over wie u pocht dat hij de zuiverheid zo bemint?'[1]

King denkt dat deze overlevering 'te veel lijkt op de Alexandrijnse filosofie om er enig geloof aan te hechten', waar we het niet mee eens zijn. De vorm en gestalte van de vleugels van de twee cherubijnen die aan de rechter- en linkerkant van de ark staan, terwijl deze vleugels elkaar raken boven het 'heilige der heiligen', zijn een *symbool* dat op zichzelf genoeg zegt, nog afgezien van de 'heilige' jod in de ark! Het mysterie van Agathodaimōn, waarvan het opschrift zegt: 'Ik ben Chnumis, de zon van het heelal, 700',[2] kan als enige het mysterie van Jezus oplossen, 'van wie de naam 888 als getalswaarde heeft'. Het is niet de sleutel van Petrus, of het kerkdogma, maar de narthex – de staf van de kandidaat voor inwijding – die moet worden ontrukt aan de greep van de altijd zwijgende sfinx. Intussen:

De auguren die, als ze elkaar ontmoeten, hun tong tegen hun wang moeten drukken om een lachbui te onderdrukken, zijn in onze tijd misschien nog talrijker dan ze ooit in de tijd van Sulla waren.

---

[1] Beschrijving van de platen, plaat H, 2de ed., 1887, blz. 441.

[2] King, *Op.cit*., blz. 434. Er wordt verwezen naar een chalcedon steen in het British Museum.

20

(519)

Promētheus, de titan

Zijn oorsprong in het oude India

Tegenwoordig bestaat er bij de beste Europese kenners van de symboliek geen enkele twijfel dat de naam Promētheus in de oudheid een diepe en heel mysterieuze betekenis had. De schrijver van *Mythologie de la Grèce antique* zegt in zijn beschrijving van de geschiedenis van Deukaliōn, die door de Boeotiërs als de voorouder van de mensenrassen werd beschouwd, en die volgens de veelzeggende legende de zoon van Promētheus was:

Promētheus is niet alleen maar het archetype van de mensheid; hij is ook de *verwekker* ervan. Op dezelfde manier waarop we Hēphaistos de eerste vrouw (Pandōra) zagen vormen en tot leven brengen, kneedt Promētheus de vochtige klei waaruit hij het lichaam van de eerste mens vormt, die hij de zielenvonk zal schenken.[1] Na de vloed van Deukaliōn zou Zeus Promētheus en Athēna hebben bevolen een nieuw mensenras voort te brengen uit het slijk dat door het water was achtergelaten;[2] en in de tijd van Pausanias kon in Phōkis het slijk dat de held voor dit doel had gebruikt nog worden gezien.[3] Op verschillende oude monumenten zien we Promētheus een menselijk lichaam vormen, hetzij alleen of met hulp van Athēna.[4]

Dezelfde schrijver brengt een andere even mysterieuze persoon onder de aandacht, die veel minder bekend is dan Promētheus, maar van wie de legende opmerkelijke analogieën vertoont met die van de titan. De naam van deze tweede voorouder en verwekker is Phorōneus, de held van een oud gedicht dat voor ons helaas verloren is gegaan: de *Phorōnis*. Zijn legende speelde zich af in Argolis, waar op zijn altaar een eeuwige vlam werd onderhouden als herinnering aan het feit dat hij de brenger van het vuur op aarde was.[5] Hij was evenals Promētheus een weldoener van de mensen, en hij had hen deelgenoot gemaakt van alle aardse vreugden. Plato[6] en Clemens van Alexandrië[7] zeggen dat Phorōneus de eerste mens,

---

[1] Apollodorus, *Bibliotheca*, 1:7:1.

[2] Ovidius, *Metamorfosen*, 1:80-3. Photius, *Etymologicum magnum*, zie onder Προμηθεύς.

[3] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland*, 10:4:4.

[4] Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 264.

[5] Pausanias, *Op.cit*., 2:19:5; 2:20:3.

[6] *Timaeus*, 22a.

[7] *Stromateis*, 1:21.

of ‘de vader van de stervelingen’, was. Zijn stamboom, die Inachos, de rivier, als zijn vader noemt, doet denken aan die van Promētheus, die deze titan tot de zoon van de oceanide Klymenē maakt. Maar de moeder van Phorōneus was de nimf Melia; een veelzeggende afkomst die hem van Promētheus onderscheidt.[1]

Decharme denkt dat Melia de personificatie is van de *essenboom*, waaruit volgens Hesiodus het ras van het bronzen tijdperk voortkwam.[2] Dit is (520)
bij de Grieken de *hemelse boom* die in alle Indo-Europese mythologieën voorkomt. Deze *es* is de Oud-Noorse Yggdrasil, die de nornen dagelijks besproeien met het water uit de bron van Urd, opdat hij niet zal verdorren. Hij blijft groen tot de laatste dagen van het gouden tijdperk. Dan maken de nornen – de drie zusters die respectievelijk in het verleden, het heden, en de toekomst zien – het lotsbesluit (karma, Orlog) bekend, maar de mensen zijn zich alleen van het heden bewust.

[Maar wanneer] Gullveig (het gouderts) komt, de bekoorlijke tovenares die, driemaal in het vuur geworpen, elke keer mooier daaruit verrijst, en de zielen van goden en mensen vervult met een onverzadigbaar verlangen, verschijnen de nornen . . . en de gezegende vrede van de kinderdromen verdwijnt, en de zonde ontstaat met al haar slechte gevolgen . . . [en KARMA].[3]

Het drie keer gezuiverde goud is – manas, de bewuste ziel.

Bij de Grieken vertegenwoordigde de ‘essenboom’ dezelfde gedachte. Zijn weelderige takken zijn de sterrenhemel, overdag goudkleurig en ’s nachts bezaaid met sterren, de vruchten van Melia en Yggdrasil, onder de beschermende schaduw waarvan de mensheid tijdens het gouden tijdperk leefde, zonder begeerte en zonder angst. ‘Die boom had een vrucht of een vlammende tak, *die de bliksem was*’,[4] vermoedt Decharme.

En hier gaat het dodelijke materialisme van deze eeuw een rol spelen; die eigenaardige kronkel in het huidige denken die als een noorderstorm alles op zijn weg ombuigt, en elke intuïtie bevriest door haar geen aandeel in de beschouwingen van de natuurwetenschap toe te staan. Nadat de geleerde schrijver van de *Mythologie de la Grèce antique* in Promētheus niet méér heeft gezien dan *vuur ontstaan door wrijving*, ziet hij in deze ‘vrucht’ *niet veel anders dan een verwijzing naar aards vuur en de ontdekking*

---

[1] Vgl. Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, blz. 265.

[2] *Opera et dies*, 142-5. Volgens de occulte leer verstreken er in de tijd van het derde wortelras drie yuga’s, namelijk het satya-, het tretā-, en het dvāpara-yuga, die overeenkomen met het gouden tijdperk van zijn eerste onschuld; met het zilveren, toen het zijn volwassenheid bereikte, en met het bronzen tijdperk, toen het werd gescheiden in geslachten, en zij de machtige halfgoden van de oudheid werden.

[3] W. Wägner, *Asgard and the Gods*, 1880, blz. 12-3.

[4] Decharme, *Op.cit*., blz. 266.

daarvan. Het is deze keer geen vuur dat als gevolg van blikseminslag wat droog hout laat ontvlammen, en zo al zijn onschatbare zegeningen aan de paleolithische mens onthulde, maar iets mysterieuzers, hoewel nog even aards.

Een goddelijke vogel, genesteld in de takken van de hemelse essenboom, stal die tak [of vrucht] en bracht hem in zijn snavel naar de aarde. Het Griekse woord Φορωνεύς is een strikt equivalent van het Sanskrietwoord bhuraṇyu, 'de snelle', een bijnaam van Agni, die men ziet als de drager van de goddelijke vonk. Phorōneus, de zoon van Melia of van de hemelse es, komt dus overeen met een waarschijnlijk veel ouder begrip dan dat waardoor de pramantha [van de oude hindoes]
(521) in de Griekse Promētheus veranderde. Phorōneus is de [verpersoonlijkte] vogel die de hemelse bliksem naar de aarde brengt. Overleveringen over de geboorte en oorsprong van het ras van het bronzen tijdperk, en overleveringen die van Phorōneus de vader van de Argeeërs maakten, zijn voor ons bewijzen dat deze bliksemschicht, zoals in de legenden van Hēphaistos of Promētheus, de oorsprong van de mensheid was.[1]

Maar dit verschaft ons nog steeds niet meer dan de uiterlijke betekenis van de symbolen en de allegorie. Men denkt dat de naam Promētheus nu is ontraadseld, en de hedendaagse mythologen en oriëntalisten vatten deze niet meer zo op zoals hun voorouders dat op gezag van de hele klassieke oudheid deden. Ze vinden daarin alleen iets wat veel beter past bij de geest van de tijd, namelijk een fallisch element. Maar zowel de naam Phorōneus als de naam Promētheus heeft niet één en zelfs geen twee, maar een hele reeks esoterische betekenissen. Beide hebben betrekking op de *zeven hemelse vuren*; op Agni Abhimānin, zijn drie zonen, en hun 45 zonen, *die samen de 49 vuren vormen*. Betreffen al deze getallen alleen de aardse vorm van vuur en de vlam van seksuele begeerte? Steeg de geest van de oude hindoes nooit boven zulke zuiver zinnelijke begrippen uit; die geest die volgens prof. Max Müller de meest spirituele en mystiek aangelegde in de hele wereld is? Alleen al het aantal van die vuren had een vermoeden van de waarheid moeten wekken.

Men zegt ons dat men in deze eeuw van rationeel denken de naam Promētheus niet langer mag verklaren zoals de oude Grieken dat deden. Het schijnt dat laatstgenoemden 'zich baseerden op de onjuiste analogie van προμηθεύς met het werkwoord προμανθάνειν, en in hem het prototype zagen van de 'vooruitziende' mens, die ter wille van de symmetrie een broer kreeg, Epimētheus, of 'hij die zich *na* de gebeurtenis beraadt'.'[2] Maar nu hebben de oriëntalisten anders beslist. Ze kennen de

[1] Decharme, *Op.cit*.
[2] *Op.cit.*, blz. 258.

werkelijke betekenis van de twee namen beter dan degenen die deze hebben bedacht.

De legende is gebaseerd op een gebeurtenis van universeel belang. Ze werd in het leven geroepen 'ter herinnering aan een grote gebeurtenis die een diepe indruk moet hebben gemaakt op de verbeelding van de eerste getuigen ervan, en de herinnering eraan is sindsdien nooit uit het geheugen van het volk verdwenen'.[1] Welke gebeurtenis is dit?

Laten we alle dichterlijke *verbeelding*, al die dromen over een gouden tijdperk terzijde stellen, en laten we ons zo realistisch mogelijk die eerste ellendige toestand van de mensheid voorstellen, die door Aeschylus en later door Lucretius zo treffend is geschetst, en die de wetenschap nu volledig bevestigt; en dan zullen we misschien beter begrijpen dat er werkelijk een nieuw leven voor de mens begon toen hij de eerste vonk zag die ontstond door de wrijving van twee stukken hout of uit de aderen van een vuursteen. De mensen moesten wel dankbaar zijn . . . voor dat mysterieuze en verbazingwekkende wezen dat ze vanaf dat moment naar wens konden oproepen, en dat, zodra het was geboren, groeide, zich uitbreidde en zich met veel kracht ontwikkelde. Kwam deze aardse vlam niet naar aard overeen met de vlam waarvan ze (522)
van boven licht en warmte ontvingen, of die welke hen beangstigde in de bliksemstraal? Kwam ze niet uit dezelfde bron? En als haar oorsprong in de hemel lag, moet ze dan niet op een dag naar de aarde zijn gebracht? En als dat zo was, wie was dan het machtige wezen, het weldoende wezen, god of mens, die haar had bedwongen? Die vragen wekten al snel de nieuwsgierigheid van de eerste Indo-Europeanen, en werden in de mythe van Promētheus beantwoord.[2]

De filosofie van de occulte wetenschap ziet in deze redenering twee zwakke punten, en benoemt ze. De ellendige toestand van de mensheid die door Aeschylus en Promētheus werd beschreven, was toen, in de eerste dagen van de Indo-Europeanen, niet erger dan nu. Die 'toestand' was beperkt tot de primitieve stammen; en de nu bestaande primitieve volkeren zijn geen steek gelukkiger of ongelukkiger dan hun voorvaderen een miljoen jaar geleden.

De wetenschap erkent dat er 'ruwe werktuigen, die precies lijken op die van *de huidige primitieve volkeren*', worden gevonden in riviergrind en grotten die geologisch gezien 'enorm oud zijn'.[3] Die overeenkomst is zo groot dat de schrijver van *A Modern Zoroastrian* ons meedeelt:

Indien de verzameling in de Koloniale Tentoonstelling van stenen beitels en pijlpunten die nu door de Bosjesmannen van Zuid-Afrika worden gebruikt, naast een verzameling uit het British Museum van soortgelijke voorwerpen afkomstig uit

[1] Decharme, *Op.cit*., blz. 257.
[2] *Op.cit*., blz. 257-8.
[3] S. Laing, *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 144-5.

Kents Cavern of de grotten van de Dordogne zou worden gelegd, dan zou alleen een deskundige ze van elkaar kunnen onderscheiden.[1]

En indien er nu, in onze tijd van de hoogste beschaving, Bosjesmannen bestaan die verstandelijk niet hoger staan dan het mensenras dat tijdens het paleolithicum Devonshire en Zuid-Frankrijk bewoonde, waarom kunnen laatstgenoemden dan geen tijdgenoten zijn geweest van andere rassen die in hun tijd even hoog beschaafd waren als wij in onze tijd? Dat de hoeveelheid kennis van de mensheid dagelijks toeneemt, 'maar dat het verstandelijke vermogen daarmee geen gelijke tred houdt',[2] blijkt wanneer men het verstand, zo niet de werkelijke kennis, van de Euclidessen, Pythagorassen, Pāṇini's, Kapila's, Plato's, en Socratessen vergelijkt met dat van de Newtons, Kants, en hedendaagse Huxleys en Haeckels. Bij het vergelijken van de resultaten die door de schedelkundige dr. J. Barnard Davis[3] zijn verkregen, en die betrekking hebben op de schedelinhoud – waarvan de grootte als maatstaf dient voor het verstandelijk vermogen – constateert dr. Pfaff dat deze inhoud bij de Fransen (die verstandelijk ongetwijfeld tot de hoogste categorie behoren) 88,4 kubieke inch is, en dus 'zichtbaar kleiner dan de schedelinhoud van de gemiddelde Polynesiër, bij wie die inhoud, zelfs onder veel Papoea's en Alfoeren van het laagste niveau, 89 en 89,7 kubieke inch bedraagt';[4] waaruit volgt dat de *kwaliteit* en niet de *kwantiteit* van de her-
(523) senen het verstandelijk vermogen bepaalt. De gemiddelde schedelindex [breedte als percentage van de lengte] wordt nu erkend als 'een van de meest kenmerkende verschillen tussen rassen'.[5] De volgende vergelijking is daarom veelzeggend: 'De schedelindex is bij de Scandinaviërs 75; bij de Engelsen 76; bij de Holsteiners 77; in Breisgau 80; de schedel van Schiller vertoont zelfs een schedelindex van 82 . . . en die van de Madurezen ook 82!'[6] Ten slotte brengt eenzelfde vergelijking tussen de oudste bekende schedels en de Europese een verrassend feit aan het licht:

De herseninhoud van de meeste van deze oude schedels, die behoren tot de steentijd, ligt eerder boven dan beneden het gemiddelde van die van de huidige mens. . . . Wanneer men de hoogte, breedte, en lengte, in inches berekent als gemiddelde van de afmetingen van verschillende schedels, krijgt men de volgende totalen:

1. Oude schedels uit de steentijd uit het noorden	18,877 inch
2. Gemiddelde van 48 schedels uit dezelfde periode uit Engeland	18,858 inch

[1] *Op.cit*., blz. 145.
[2] Pattison & Pfaff, *The Age and Origin of Man*, 1883, blz. 47.
[3] *Philosophical Transactions*, 1868, blz. 510, 513.
[4] Pfaff, *Op.cit*., blz. 38.
[5] *Op.cit*., blz. 36.
[6] *Op.cit*., blz. 37.

3. Gemiddelde van 7 schedels uit dezelfde periode uit Wales 18,649 inch
4. Gemiddelde van 36 schedels uit de steentijd uit Frankrijk 18,220 inch

Het gemiddelde van de *huidige Europeanen* is 18,579 inch; van de *Hottentotten* 17,795 inch.

Deze cijfers tonen duidelijk aan dat de omvang van de hersenen van de oudste ons bekende volkeren niet zodanig is dat men ze op een lager niveau kan plaatsen dan de huidige bewoners van de aarde.[1]

Afgezien daarvan laten ze de 'ontbrekende schakel' in rook opgaan. Hierover later meer; we moeten naar ons eigenlijke onderwerp terugkeren.

De mensheid die Jupiter zo vurig verlangde 'te vernietigen en door een andere mensheid te vervangen', heeft *mentale*, geen fysieke ellende geleden. De eerste zegening die Promētheus de stervelingen gaf, was, zoals hij het 'koor' vertelt, dat hij hen belette 'de dood *te verwachten*'; hij 'redde het sterfelijke ras van het lot om vervloekt in de duisternis van Hades te verzinken'; en pas toen gaf hij hun, 'behalve dit', het vuur.[2] Hieruit blijkt in elk geval duidelijk het tweevoudige karakter van de mythe van Promētheus, ook al aanvaarden de oriëntalisten niet het bestaan van de *zeven sleutels* die het occultisme onderwijst. Deze mythe heeft betrekking op het eerste ontwaken van de spirituele waarnemingsvermogens van de mens, niet op het feit dat hij voor het eerst *vuur* zag of *ontdekte*. *Vuur* werd namelijk nooit 'ontdekt', maar heeft van begin af aan op aarde bestaan. Het bestond in de seismische activiteit van de begintijd, toen vulkanische uitbarstingen even vaak en geregeld voorkwamen als de mist in Engeland nu. En als men ons zegt dat de mens zo laat op aarde verscheen dat bijna alle vulkanen, met uitzondering van een paar, al waren uitgedoofd, en dat geologische verstoringen hadden plaatsgemaakt voor een meer stabiele toestand, dan antwoorden wij: stel dat er een nieuw mensenras – of dit nu uit engelen of uit gorilla's is geëvolueerd – op een onbewoonde plek op aarde verschijnt, met (524)
uitzondering misschien van de Sahara, dan is het duizend tegen één dat het binnen een paar jaar vuur ontdekt, doordat de bliksem inslaat en gras of iets anders in brand steekt. Die veronderstelling dat de primitieve mens eeuwenlang op aarde leefde vóór hij kennismaakte met vuur, is een van de meest pijnlijk onlogische van alle. Maar de oude Aeschylus was een ingewijde, en hij wist heel goed wat hij bekendmaakte.[3]

---

[1] *Op.cit*., blz. 40-1.

[2] Aeschylus, *Promētheus geketend*, 234, 238, 250, 254.

[3] De poging van sommige hedendaagse kenners van het Grieks (in de tijd van de oude Griekse schrijvers zouden ze armzalige en pseudo-geleerden hebben geschenen!) om de werkelijke betekenis van de denkbeelden van Aeschylus te verklaren – die deze, omdat hij een onwetende Griek uit de oudheid was, zelf niet zo goed onder woorden kon brengen – is dwaas en belachelijk!

Geen enkele occultist die op de hoogte is van de symboliek en van het feit dat de wijsheid tot ons kwam uit het Oosten, zal ook maar een moment ontkennen dat de mythe van Promētheus Europa heeft bereikt vanuit Āryāvarta. Ook zal hij vermoedelijk niet ontkennen dat Promētheus in één opzicht *vuur door wrijving* voorstelt. Daarom bewondert hij de scherpzinnigheid van F. Baudry, die in zijn 'Les mythes du feu et du breuvage céleste'[1] een van de aspecten van Promētheus beschrijft, en aantoont dat zijn oorsprong in India ligt. Hij beschrijft de *veronderstelde* oorspronkelijke manier om vuur te maken, die in India nog steeds in gebruik is om de offervlam te ontsteken. Hij zegt:

> Deze manier die nauwkeurig in de vedische sūtra's is beschreven, bestaat uit het snel ronddraaien van een stok in een holte die in het midden van een stuk hout is gemaakt. Door wrijving ontstaat een intense hitte, waardoor ten slotte de houtdeeltjes waarmee de stok in contact komt, in brand vliegen. De beweging van de stok is geen voortdurende draaiing in één richting, maar een reeks bewegingen in tegengestelde richtingen, door middel van een koord dat aan het midden van de stok is bevestigd: de vuurmaker houdt in elke hand één van de uiteinden vast en trekt daar afwisselend aan . . . Het volledige proces wordt in het Sanskriet aangeduid door het werkwoord manthāmi, mathnāmi; en dat betekent 'wrijven, in beweging brengen, schudden en door wrijving verkrijgen', en heeft vooral betrekking op ronddraaiende wrijving, zoals wordt bewezen door zijn afleiding van maṇḍala, wat een cirkel betekent. . . . De stukken hout die dienen om vuur voort te brengen, hebben in het Sanskriet elk een bepaalde naam. De draaiende stok wordt pramantha genoemd; de schijf waarin die wordt gestoken, heet araṇi; en araṇī (een dualis), 'de twee araṇi's', duiden het *hele* werktuig aan.[2]

We moeten afwachten wat de brahmanen hierop zullen zeggen. Maar
(525) stel dat Promētheus in een van de aspecten van zijn mythe is opgevat als de voortbrenger van vuur door middel van pramantha, of als een bezielde en goddelijke pramantha, zou dit dan inhouden dat die symboliek geen andere

---

[1] *Revue germanique*, 1861, blz. 358ev. Zie ook zijn *Mémoires de la Société de la linguistique*, deel 1, blz. 337ev.

[2] Geciteerd door Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, blz. 258-9.

Er worden een houten *boven-* en *onder*stuk gebruikt om bij het offeren dit heilige vuur door wrijving voort te brengen, en in de araṇi is de holte aangebracht. Dit wordt bewezen door een allegorie in het *Vāyu-* en andere *Purāṇa's*, die ons meedelen dat Nimi, de zoon van Ikshvāku, geen opvolger had nagelaten, en dat de rishi's, die bang waren om de aarde zonder heerser te laten, het lichaam van de koning in de holte van een araṇi legden – als een bovenste araṇi – en daaruit een prins voortbrachten die Janaka werd genoemd. 'Op grond van de eigenaardige manier waarop hij werd voortgebracht, werd hij Janaka genoemd' (*Vishṇu-Purāṇa*, Wilson, deel 3, blz. 330). Zie ook Goldstücker, *Sanskrit Dictionary*, bij het woord araṇi. Devakī, de moeder van Krishṇa, wordt in een tot haar gericht gebed 'de araṇi van wie de wrijving vuur opwekt' genoemd.

betekenis had dan de fallische die er door de hedendaagse kenners van de symboliek aan wordt toegekend? Decharme schijnt in ieder geval enig juist begrip van de waarheid te hebben; want onbewust bevestigt hij met zijn opmerkingen alles wat de occulte wetenschap leert over de mānasa-deva's, die de mens het bewustzijn van zijn onsterfelijke ziel hebben geschonken: dat bewustzijn dat de mens belet 'de dood te verwachten', en waardoor hij *weet* dat hij onsterfelijk is.[1] 'Hoe is Promētheus in het bezit gekomen van de [goddelijke] vonk?' vraagt hij. 'Omdat het vuur zijn verblijfplaats in de hemel heeft, moet hij daarheen zijn gegaan om het te halen, vóór hij het omlaag kon brengen naar de mensen; en om de goden te kunnen naderen moet hij zelf een god zijn geweest.'[2] De Grieken geloofden dat hij tot het *goddelijk* ras behoorde; de hindoes, dat hij een deva was. Daarom 'was hij bij de Grieken de zoon van de titan Iapetos'.[3]

Maar het hemelse vuur behoorde in het begin alleen aan de goden; het was een schat die ze voor zichzelf bewaarden . . . die ze zorgvuldig bewaakten. . . . 'De voorzichtige zoon van Iapetos', zegt Hesiodus, 'bedroog Jupiter door het onvermoeibare vuur met de stralende gloed te stelen, en in de holle stengel van een narthexplant te verbergen.'[4] . . . Het geschenk dat Promētheus de mensen gaf, werd dus op de hemel veroverd. Nu moest volgens Griekse opvattingen [die hierin overeenkomen met die van de occultisten] het feit dat Jupiter dit bezit werd ontfutseld, deze menselijke schending van het eigendom van de goden, worden gevolgd door een boetedoening. . . . Promētheus behoort bovendien tot dat ras van titanen dat tegen de goden in opstand was gekomen,[5] en dat door de heer van de Olympus in de Tartarus was geslingerd; hij is net zoals zij de genius van het kwaad, gedoemd tot wreed lijden.[6]

Wat zo ergerlijk is in de verklaringen die volgen, is de eenzijdige opvatting over deze meest indrukwekkende van alle mythen. De meest intuïtieve hedendaagse schrijvers kunnen of willen in hun opvattingen niet uitkomen boven het niveau van de aarde en de kosmische verschijnselen. Men ontkent niet dat ethiek in de mythe, zoals weergegeven in de *Theogonie* van Hesiodus, in de oorspronkelijke Griekse opvatting een bepaalde rol speelt. De titan is meer dan een dief van het hemelse vuur. Hij vertegenwoordigt

---

[1] De *monade* van het dier is even onsterfelijk als die van de mens. Toch weet een dier hier niets van; het leeft een dierlijk leven van zintuiglijke gewaarwording. Als de agnishvātta's en de mānasa-pitri's er niet waren geweest, zou de eerste mens – toen hij de fysieke ontwikkeling in het derde ras had bereikt – net zo hebben geleefd.

[2] Decharme, *Op.cit.*, blz. 259.

[3] 'Ιαπετιονίδης; Hesiodus, *Theogonie*, 528.

[4] Hesiodus, *Op.cit.*, 565.

[5] Dus de gevallen engelen; de asura's van het Indiase pantheon.

[6] Decharme, *Op.cit.*, blz. 259-60.

de mensheid, die actief, ijverig, en intelligent is, maar die tegelijkertijd eerzuchtig ernaar streeft om de goddelijke krachten te evenaren. Daarom wordt de mensheid gestraft in de persoon van Promētheus, maar dat is alleen zo bij de Grieken. Voor laatstgenoemden is Promētheus geen mis-
(526) dadiger, behalve in de ogen van de goden. In zijn relatie tot de aarde is hij integendeel zelf een god, een vriend van de mensheid (φιλάνθρωπος), die hij tot hogere beschaving heeft gebracht en heeft ingewijd in de kennis van alle kunsten; een opvatting die haar meest dichterlijke vertolker in Aeschylus vond. Maar wat is Promētheus bij alle andere volkeren? De gevallen engel, Satan, zoals de kerk beweert? Volstrekt niet. *Hij is eenvoudig het beeld van de schadelijke en gevreesde gevolgen van de bliksem*. Hij is het 'boze vuur' (mal feu), *en het symbool van het goddelijke, mannelijke voortplantingsorgaan*. 'Teruggebracht tot de eenvoudigste manier van zeggen, is Promētheus in de mythe die we proberen te verklaren eenvoudig een [kosmische] genius van het vuur.'[1] Eerstgenoemd denkbeeld (het fallische) was *bij uitstek Indo-Europees*, als we Adalbert Kuhn[2] en Baudry mogen geloven. Want:

> Omdat het door de mens gebruikte vuur het gevolg is van de werking van de pramantha in de araṇi, *moeten* de Indo-Europeanen dezelfde oorsprong *hebben* toegeschreven [?] aan het hemelse vuur, en ze *moeten*[3] zich *hebben* voorgesteld [?] dat een god gewapend met een pramantha, of een goddelijke pramantha, in de schoot van de wolken een hevige wrijving opwekte, waaruit bliksem en donder ontstonden. . . . 'Dit denkbeeld wordt bevestigd door het feit dat de stoïcijnen volgens het getuigenis van Plutarchus[4] dachten dat de donder het gevolg was van de strijd tussen donderwolken, en bliksem was een brand ontstaan door wrijving; terwijl Aristoteles de donderslag alleen zag als het gevolg van botsende wolken. Wat was deze theorie anders dan een wetenschappelijk verslag van het voortbrengen van vuur door wrijving? . . . Alles leidt tot de veronderstelling dat men, vanaf de vroegste oudheid, en vóór de verspreiding van de Indo-Europeanen, geloofde dat de pramantha zowel het vuur in de donderwolk als in de araṇi's ontstak'[5].[6]

Zo laat men veronderstellingen en ijdele hypothesen doorgaan voor ontdekte waarheden. Verdedigers van de letterlijke bijbelteksten hebben de schrijvers van zendelingentraktaatjes nooit zo effectief geholpen als de materialistische kenners van de symboliek dat nu doen door als vanzelf-

---

[1] Decharme, *Op.cit.*, blz. 261.

[2] *Die Herabkunft des Feuers und des Göttertranks*, Berlijn, 1859.

[3] De cursivering is van ons; ze toont aan hoe veronderstellingen in onze tijd tot wetten worden verheven.

[4] *De placitus philosophorum*, 3:3.

[5] M.F. Baudry, *Revue germanique*, 1861, blz. 367-8.

[6] Decharme, *Op.cit*., blz. 262.

sprekend aan te nemen dat de oude Indo-Europeanen hun religieuze opvattingen op geen hogere denkbeelden dan de fysiologische hebben gebaseerd.

Maar dat is niet zo, en juist de geest van de vedische filosofie verzet zich tegen zo'n interpretatie. En indien, zoals Decharme zelf erkent, 'dit denkbeeld van de scheppende kracht van vuur onmiddellijk wordt verklaard door de oude vergelijking van de menselijke ziel met een hemelse vonk',[1] zoals blijkt uit de beeldspraak die in de *Veda's* vaak wordt gebruikt als het gaat over araṇi, dan moet dit iets hogers betekenen dan alleen een grof seksueel begrip. Een hymne aan Agni in de *Veda* wordt als voorbeeld geciteerd: 'Hier is de pramantha, de voortbrenger is gereed. Breng de geliefde van het ras (de vrouwelijke araṇi). Laten we volgens het oude gebruik Agni door wrijving voortbrengen'[2] – wat niets ergers betekent dan een abstract denkbeeld dat in de taal van de stervelingen wordt uitgedrukt. De 'vrouwelijke araṇi', de geliefde van het ras, is Aditi, de moeder van de goden, of shekhinah, eeuwig licht – in de wereld van de geest, de 'grote diepte' en CHAOS; of oorspronkelijke substantie na haar eerste stap uit het ONBEKENDE, in de gemanifesteerde Kosmos. (527)

Indien eeuwen later dezelfde aanduiding wordt toegepast op Devakī, de moeder van Krishṇa, of de geïncarneerde LOGOS; en indien aan het symbool, als gevolg van de geleidelijke en onstuitbare verspreiding van exoterische religies, al een seksuele betekenis kan worden toegekend, dan doet dit volstrekt niets af aan de oorspronkelijke zuiverheid van het denkbeeld. Het subjectieve was omgevormd tot het objectieve; de geest was in de stof gevallen. De universele kosmische polariteit van geest-substantie was in het menselijk denken de mystieke, maar niettemin seksuele vereniging van geest en stof geworden, en had zo een antropomorfe kleur gekregen die ze in het begin nooit had gehad. Tussen de *Veda's* en de *Purāṇa's* ligt een afgrond waarvan zij de polen zijn, evenals het zevende (ātmische) en het eerste of laagste beginsel (het fysieke lichaam) in de zevenvoudige samenstelling van de mens. De oorspronkelijke, zuiver spirituele taal van de *Veda's*, die tienduizenden jaren eerder werd geformuleerd, was verworden tot een zuiver menselijke taal om de gebeurtenissen te beschrijven die 5000 jaar geleden plaatsvonden, de datum van de dood van Krishṇa (met die dag begon het kaliyuga, of de zwarte eeuw, voor de mensheid).

Zoals Aditi de naam Surāraṇi (de moederschoot of 'moeder' van de sura's, goden) heeft gekregen, zo wordt Kuntī, de moeder van de Pāṇḍava's, in het *Mahābhārata* Pāṇḍavāraṇi[3] genoemd – een woord dat al een

---

[1] Decharme, *Op.cit*., blz. 264-5.
[2] *Op.cit*., blz. 265.
[3] Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 5, blz. 96vn.

fysiologische inhoud heeft. Maar Devakī, het prototype van de rooms-katholieke madonna, is een later geantropomorfiseerde vorm van Aditi. Laatstgenoemde is de godin-moeder, de 'devamātri' van zeven zonen (de *zes* en de *zeven* āditya's van de vroeg-vedische tijd); Jagaddhātrī (de 'verzorgster van de wereld') bracht zes embryo's naar de schoot van de moeder van Krishṇa, Devakī, terwijl het zevende (Krishṇa, de logos) naar die van Rohiṇī werd gebracht. Maria, de moeder van Jezus, is de moeder van zeven kinderen, van vijf zonen en twee dochters (een latere verandering van geslacht) in het *Evangelie naar Mattheus*[1]. Geen van de vereerders van de rooms-katholieke Maagd zou er bezwaar tegen maken om ter ere van haar het gebed uit te spreken dat door de goden tot Devakī wordt gericht. Laat de lezer zelf oordelen.

U bent die prakriti [essentie], oneindig en subtiel, die in haar schoot Brahmā droeg. . . . U, eeuwig wezen, die in uw substantie de essentie van alle geschapen dingen bevat, was gelijk aan de schepping; u was de ouder van het drievormige offer, dat de kiem van alles wordt. U bent het offer, waaruit alle vruchten voortkomen; u bent de araṇi, waarvan de wrijving vuur voortbrengt.[2] Als Aditi bent u de moeder van de goden. . . . U bent jyotsnā (de ochtendschemering)[3], het licht waaruit de
(528) dag voortkomt. U bent Saṃnati (onderdanigheid, een dochter van Daksha), de moeder van wijsheid; u bent Nīti, de moeder van harmonie (naya); u bent bescheidenheid, de voortbrengster van genegenheid (praśraya of vinaya); u bent verlangen, waaruit liefde wordt geboren. . . . U bent de moeder van kennis (avabodha); geduld (dhriti), de moeder van standvastigheid (dhairya).[4]

Hieruit blijkt dat araṇi niets minder is dan het rooms-katholieke 'uitverkoren vat'. Wat de oorspronkelijke betekenis betreft, deze was zuiver metafysisch. De denkers van de oudheid associeerden deze begrippen met geen enkele onzuivere gedachte. Zelfs in de *Zohar* – die veel minder metafysisch is dan alle andere symboliek – is het denkbeeld een abstractie, en meer niet. Als de *Zohar* dus zegt, 'alles wat bestaat, alles wat door de Oude met de heilige naam is gevormd, kan slechts bestaan door een mannelijk en vrouwelijk (beginsel)',[5] dan betekent dit niets anders dan: 'De goddelijke geest van het leven vermengt zich steeds weer met de stof.' Het is de WIL van de godheid die handelt; en het denkbeeld is zuiver dat van Schopenhauer. 'Toen Atika Kadisha, het oude en het verborgene van het verborgene, alle dingen wilde vormen, vormde het alle dingen als mannelijk en vrouwelijk. . . . Deze

---

[1] 13:55-6.

[2] 'Schoot van licht', 'heilig vat' zijn de benamingen van de Maagd.

[3] De maagd wordt vaak aangeroepen als de 'morgenster' en de 'ster van de verlossing'.

[4] *Vishṇu-Purāṇa*, 5:2; Wilson, deel 4, blz. 264-5&vn.

[5] *Zohar*, 3:290a; vgl. I. Myer, *Qabbalah*, blz. 193.

wijsheid omvat ALLES, wanneer ze tevoorschijn komt.'[1] Daarom zegt men dat chokhmah (mannelijke wijsheid) en binah (vrouwelijk bewustzijn of verstand) – het actieve en het passieve beginsel – samen alles scheppen. Zoals het oog van de ervaren juwelier onder de ruwe oesterschelp de zuivere, volmaakte parel daarin ontdekt, en zijn hand zich alleen met eerstgenoemde bezighoudt om bij de inhoud ervan te komen, zo leest het oog van de ware filosoof tussen de regels van de *Purāṇa's* de verheven vedische waarheden, en verbetert de vorm met behulp van de wijsheid van de Vedānta. Maar onze oriëntalisten zien nooit de parel onder de dikke schelplaag, en handelen daarnaar.

Uit alles wat in dit hoofdstuk is gezegd, blijkt duidelijk dat er tussen de slang van Eden en de duivel van het christendom een afgrond ligt. Alleen de moker van de oude filosofie kan dit dogma uit de weg ruimen.

[1] Vgl. Myer, *Op.cit*, blz. 387.

21

(529) # Enoichion-Henoch

De geschiedenis van de evolutie van de satanmythe zou niet volledig zijn wanneer we geen aandacht zouden schenken aan de mysterieuze en kosmopolitische Henoch, die ook wel Enos, Hanoch, en ten slotte door de Grieken Enoichion wordt genoemd. Aan zijn boek werden door de vroegchristelijke schrijvers de eerste denkbeelden over de gevallen engelen ontleend.

Het boek *Henoch* is apocrief verklaard. Maar wat is een apocryphon? Alleen al uit de etymologie van het woord blijkt dat het eenvoudig een *geheim* boek is, d.w.z. een boek dat behoorde tot de catalogus van de tempelbibliotheken die door de hiërofanten en ingewijde priesters werden beheerd, en niet voor niet-ingewijden was bestemd. Apocryphon komt van het werkwoord kryptō, κρύπτω, 'verbergen'. Eeuwenlang werd het *Enoichion* (het Boek van de ZIENER) bewaard in de 'stad van de letteren' en geheime boeken – het oude Kirjat-Sefer, later Debir.[1]

Sommige schrijvers die in het onderwerp geïnteresseerd waren – vooral vrijmetselaars – hebben geprobeerd Henoch te vereenzelvigen met de Thoth van Memphis, de Griekse Hermes, en zelfs met de Latijnse Mercurius. Als individuen zijn deze allemaal verschillend; wat hun functie betreft – als men dit nu zo beperkte woord mag gebruiken – behoren ze allemaal tot dezelfde categorie van schrijvers van heilige geschriften, van inwijders en optekenaars van occulte en oude wijsheid. Zij die in de *Koran*[2] de soortnaam Edris, of 'geleerde' (de ingewijde), hebben, droegen in Egypte de naam 'Thoth', de uitvinder van kunst en wetenschap, van de *schrijf*- of letterkunst, van muziek en astronomie. Bij de joden werd Edris 'Henoch', die volgens Bar-Hebraeus 'de eerste uitvinder van de schrijfkunst', boeken, kunst en wetenschap was, de eerste die de planeetbanen in een stelsel onderbracht. In Griekenland werd hij Orpheus genoemd, en zo was zijn naam bij elk volk anders. Doordat al die oorspronkelijke inwijders[3] in verband staan met het getal zeven, en sterrenkundig gezien ook met de 365 dagen van het jaar, geeft dit getal de taak,

---

[1] *Jozua* 15:15.

[2] Surāt 19.

[3] Chanoch of Henoch betekent zowel de 'inwijder' en 'leraar' als esoterisch de 'mensenzoon', Enos (zie *Genesis* 4:26).

de aard, en de heilige functie van al die mensen aan, maar beslist niet hun persoonlijkheden. Henoch is de *zevende* aartsvader; Orpheus is de eigenaar van de phorminx, de 7-snarige lier, die het zevenvoudige mysterie van inwijding is. Thoth, met de zevenstralige zonneschijf op het hoofd, reist in de zonneboot, de 365 graden, en springt er elk vierde (schrikkel) jaar één dag uit. Ten slotte is Thoth-Lunus de zevenvoudige god van de zeven dagen, of de week. Esoterisch en spiritueel betekent (530)
Enoichion de 'ziener met het open oog'.

Het door Josephus vertelde verhaal over Henoch, namelijk dat hij zijn kostbare rollen of boeken onder de zuilen van Mercurius of Seth had verborgen, is hetzelfde als dat over Hermes, 'de vader van de wijsheid', die zijn boeken van wijsheid onder een zuil verborg, en vervolgens, toen hij de twee stenen zuilen ontdekte, de wetenschap daarop geschreven vond. Toch schrijft Josephus *geschiedenis*, ondanks zijn voortdurende pogingen om Israël onverdiend te verheerlijken, en ondanks dat hij die wetenschap (van wijsheid) toeschrijft aan de *joodse* Henoch. Hij zegt dat die zuilen in zijn tijd nog bestonden. Hij deelt ons mee dat ze door Seth waren gebouwd; en dat kan wel zo zijn, maar niet door de aartsvader met die naam, de legendarische zoon van Adam, en ook niet door de Egyptische god van de wijsheid – Teth, Set, Thoth, Tat, Sat (de latere Sat-an), of Hermes, die allemaal één zijn. Ze werden gebouwd door de 'zonen van de slangengod', of 'zonen van de draak', de naam waaronder de hiërofanten van Egypte en Babylon bekendstonden vóór de zondvloed, evenals hun voorvaderen, de Atlantiërs.

Wat Josephus ons vertelt, moet dus *allegorisch* waar zijn, afgezien van de manier waarop hij het toepast. Zoals hij het voorstelde waren de twee beroemde zuilen geheel bedekt met hiërogliefen, die na de ontdekking werden gekopieerd en afgebeeld in de geheimste hoeken van de binnentempels van Egypte, en zo de bron zijn geworden van zijn wijsheid en uitzonderlijke geleerdheid. Deze twee 'zuilen' zijn echter de prototypen van de twee 'stenen tafelen' die Mozes op bevel van de 'Heer' heeft gehouwen. Als hij dus zegt dat alle grote adepten en mystici van de oudheid – zoals Orpheus, Hesiodus, Pythagoras en Plato – de beginselen van hun theologie hadden ontleend aan deze hiërogliefen, dan heeft hij in één betekenis gelijk, en in een andere ongelijk, want hij is niet nauwkeurig genoeg. De geheime leer zegt dat de kunst, wetenschap, theologie, en vooral de filosofie van alle volkeren die voorafgingen aan de laatste *algemeen bekende* maar niet wereldwijde zondvloed, ideografisch waren vastgelegd op basis van de oorspronkelijke mondelinge overleveringen van het vierde ras, en dat deze door dit ras waren geërfd van het vroege derde wortelras vóór de allegorische val. De Egyptische zuilen, de tafelen, en zelfs de 'witte oosterse por-

fiersteen' uit de legende van de vrijmetselarij – die Henoch, omdat hij bang was dat de werkelijke en kostbare geheimen verloren zouden gaan, vóór de zondvloed diep onder de grond verborg – waren dus eenvoudig de min of meer symbolische en allegorische kopieën van de oorspronkelijke verslagen. Het boek *Henoch* is een van deze kopieën en is een Chaldeeuws en nu heel onvolledig compendium.

Zoals al is gezegd, betekent het Griekse Enoichion het 'innerlijke oog', of de ziener; in het Hebreeuws en *met behulp van de masoretische* punten betekent het de inwijder en leermeester, חֲנוֹךְ. Henoch is een soortnaam;
(531) bovendien is zijn legende ook die van verschillende andere profeten, joodse en heidense, met verschillen in de verzonnen details, terwijl de grondvorm dezelfde is. Elia wordt *levend* in de hemel opgenomen; en de astroloog aan het hof van Izdubar, de Chaldeeuwse Eabani, wordt eveneens naar de hemel gevoerd door de god Ea, die *zijn* beschermheer was, zoals Jehovah dit was van Elia (de naam Elia, אֵלִיָּהוּ, is in het Hebreeuws 'God-Jah', Jehovah), en ook van Elihu, wat dezelfde betekenis heeft. Zo'n gemakkelijke dood, of euthanasie, heeft een esoterische betekenis. Ze symboliseert de dood van een adept die het vermogen en de graad, en ook de zuiverheid, heeft bereikt die hem in staat stellen om in het fysieke lichaam te sterven en toch in zijn astrale lichaam *bewust voort te leven*. De variaties op dit thema zijn eindeloos, maar de verborgen betekenis is altijd dezelfde. De uitdrukking van Paulus 'opdat hij de dood niet zou zien' – ut non videret mortem[1] – heeft dus een esoterische betekenis, maar bevat niets *bovennatuurlijks*. De verminkte interpretatie die van enkele bijbelse aanduidingen wordt gegeven en die erop neerkomt dat Henoch, die 'een gelijk aantal jaren zal hebben als de wereld' (als het *zonne*jaar, 365 dagen), met Christus en de profeet Elia de eer en het geluk van de laatste advent en van de vernietiging van de Antichrist zal delen, betekent *esoterisch* dat enkele van de grote adepten zullen terugkeren in het zevende ras, als alle fouten zullen zijn weggenomen, en de komst van de WAARHEID zal worden aangekondigd door die śishṭa's, de heilige 'zonen van het licht'.

De roomse kerk is niet altijd logisch, en ook niet voorzichtig. Ze verklaart dat het boek *Henoch* apocrief is, en bij monde van kardinaal Cajetanus en andere lichten van de kerk is ze zelfs zover gegaan om te eisen dat het boek *Judas* uit de Canon zou worden verwijderd, omdat Judas, hoewel hij een *geïnspireerde* apostel is, uit het boek *Henoch* citeert en het daardoor goedkeurt, hoewel het een apocrief boek wordt genoemd. Gelukkig hebben enkele dogmatici het gevaar bijtijds ingezien. Hadden ze het voorstel van Cajetanus aanvaard, dan hadden ze ook het vierde evangelie moe-

[1] *Hebreeën* 11:5.

ten verwerpen; want Johannes ontleent letterlijke passages aan *Henoch*, en legt Jezus *een hele zin* daaruit in de mond![1]

Ludolph, de 'vader van de Ethiopische literatuur', die de opdracht had de verschillende manuscripten van het boek *Henoch* te onderzoeken die door de reiziger De Pereisc aan de bibliotheek van Mazarin waren geschonken, verklaarde dat er 'bij de Abessiniërs geen boek *Henoch* kon bestaan'! Verder onderzoek en nieuwe ontdekkingen deden zijn te dogmatische beweringen teniet, zoals iedereen weet. Bruce en Ruppel ontdekten een paar jaar later datzelfde boek in Abessinië en brachten het mee, en bisschop Laurence vertaalde het. Maar Bruce sprak minachtend over de inhoud; evenals alle andere geleerden. Hij noemde het 'een *gnostisch* boek', waarin 'de tijd van de reuzen die mensen verslinden' wordt beschreven . . . het lijkt dus op de *Openbaring*. Reuzen! Alweer een *sprookje*.

Dat was echter niet de opvatting van de beste critici. Dr. D.B. von Haneberg plaatst het boek *Henoch* samen met het *derde boek van de Makkabeeën bovenaan de lijst van de boeken waarvan het gezag het dichtst staat bij dat van de canonieke boeken*. (532)

Werkelijk, 'als geleerden het oneens zijn . . .'

Zoals gewoonlijk hadden ze allemaal gelijk en allemaal ongelijk. Om Henoch als een bijbelse figuur, één enkel levend mens, te aanvaarden, is net zoiets als te aanvaarden dat Adam de eerste mens was. Henoch was een soortnaam, toegepast op, en gedragen door, een groot aantal personen, in alle tijden en eeuwen, en in ieder volk en land. Dit kan gemakkelijk worden afgeleid uit het feit dat de oude talmoedisten en de leraren van midrashim het in het algemeen niet eens zijn over Chanokh, de zoon van Jared. Sommigen zeggen dat Henoch een groot heilige was, bemind door God, en *levend in de hemel opgenomen* (d.w.z. iemand die op aarde mukti of nirvāṇa bereikte, evenals Boeddha dat deed en anderen nog doen); en anderen beweren dat hij een tovenaar was, een zwarte magiër. Dit bewijst slechts dat Henoch, of het equivalent daarvan, zelfs in de tijd van de latere talmoedisten een term was die 'ziener', 'adept in de *geheime wijsheid*', enz., betekende, zonder enige informatie over de titeldrager zelf. Als Josephus, wanneer hij over Elia en Henoch spreekt, opmerkt dat 'er in de heilige boeken staat geschreven dat zij verdwenen, maar zó dat niemand wist dat ze stierven',[2] dan betekent dit eenvoudig dat *ze in hun persoonlijkheden waren gestorven*, zoals yogī's nog steeds in India sterven, of zelfs enkele christelijke monniken – voor de wereld. Ze verdwijnen uit het gezicht van de mens en sterven – op het aardse

[1] Zie hfst. 18, blz. 547, het fragment over de schapen en de rovers.
[2] *De oude geschiedenis van de joden*, 9:2:2.

gebied – zelfs voor zichzelf. Een schijnbaar figuurlijke manier van spreken, maar *letterlijk waar*.

'Chanokh droeg de kennis van de (sterrenkundige) berekeningen om de jaargetijden vast te stellen over aan Noach', zegt de midrash *Pirke de-Rabbi Eliezer*[1] die aan Henoch toeschrijft wat anderen aan Hermes Trismegistus toeschreven, omdat deze twee dezelfde esoterische betekenis hebben. In dit geval behoren 'Chanokh' en zijn 'wijsheid' tot de cyclus van het vierde, Atlantische ras,[2] en Noach tot die van het vijfde[3]. Hier stellen beiden de wortelrassen voor, het huidige en het vorige. In een andere betekenis verdween Henoch, 'hij wandelde met God, en hij was er niet, want God had hem weggenomen';[4] deze allegorie heeft betrekking op het verloren gaan van de heilige en geheime kennis voor de mensen; want 'God' (of *java aleim* – de hoge hiërofanten, de hoofden van de colleges van ingewijde priesters)[5] nam deze weg; met andere woorden, de Henochs of de Enoichions, de zieners en hun kennis en wijsheid, werden bij de joden strikt beperkt tot de
(533) geheime colleges van de profeten, en bij de heidenen tot de tempels.

Als men Henoch met behulp van de symbolische sleutel interpreteert, staat Henoch symbool voor de tweevoudige aard van de mens – spiritueel en fysiek. Daarom staat hij in het midden van het sterrenkundige kruis (door Éliphas Lévi uit een geheim boek overgenomen), dat een zespuntige ster is, 'de Adonai'. In de bovenste hoek van de driehoek is de adelaar; in de linkerbenedenhoek staat de stier; in de rechter de leeuw: terwijl tussen de stier en de leeuw, boven hen en onder de adelaar, zich het gezicht van Henoch of de mens bevindt.[6] De figuren in de bovenste driehoek stellen de vier rassen voor, waarbij het eerste is weggelaten – de chhāyā's of schaduwen – en de 'mensenzoon', Enos of Henoch, staat in het midden, omdat hij tussen beide rassen (het vierde en het vijfde) in staat, want hij stelt de geheime wijsheid van beide voor. Dit zijn de vier dieren van *Ezechiël* en van de *Openbaring*. De dubbele driehoek die in *Isis* (2:533) op de bladzijde ertegenover staat en de Ardhanārī van de hindoes weergeeft, is verreweg de beste. Daar worden namelijk alleen de drie (voor ons) historische rassen gesymboliseerd: het derde, het androgyne, door Ardhanārī; het vierde, gesymboliseerd door de sterke machtige leeuw; en het vijfde – het Indo-

---

[1] Hfst. 8.

[2] De *Zohar* (1:36b) zegt: 'Chanokh had een boek dat identiek was met het 'boek van de geslachten van Adam'; dit is het mysterie van de wijsheid.'

[3] Noach is de erfgenaam van de wijsheid van Henoch; met andere woorden, het vijfde ras is erfgenaam van het vierde.

[4] *Genesis* 5:24.

[5] Zie *Isis ontsluierd*, 1:712.

[6] Zie de illustratie in *Isis ontsluierd*, 2:532.

Europese – door dat wat tot op heden het heiligste symbool ervan is, de stier (en de koe).

De Sacy, een grote Franse geleerde, vindt in het boek *Henoch* verschillende heel opmerkelijke beweringen, 'die een ernstig onderzoek waard zijn', zoals hij zegt. Bijvoorbeeld, 'de schrijver [Henoch] laat het zonnejaar bestaan uit 364 dagen, en schijnt tijdperken van drie, van vijf, en van acht jaar te kennen, gevolgd door *vier* aanvullende dagen, die in zijn stelsel die van de dag- en nachteveningen en de zonnestilstanden blijken te zijn.' Waaraan hij later toevoegt: 'Ik zie maar één manier om ze [deze 'dwaasheden'] te vergoelijken, namelijk door te veronderstellen dat de schrijver een of ander *denkbeeldig* stelsel uiteenzet dat *moet hebben bestaan* VÓÓR DE ORDE VAN DE NATUUR TIJDENS DE UNIVERSELE ZONDVLOED WERD VERANDERD.'[1]

Volkomen juist; en de geheime leer zegt dat die 'orde van de natuur' zo is veranderd, en de reeks mensheden op aarde ook. Want zoals de engel *Uriël* tegen Henoch zegt: 'Zie, ik heb u alle dingen laten zien, Henoch, en alle dingen heb ik aan u onthuld. U ziet de zon, de maan, en *hen die de sterren* in de hemel *leiden*, die al hun werkingen, jaargetijden, en verschijningen laten terugkeren. In de *dagen van de zondaars* ZULLEN DE JAREN WORDEN VERKORT . . . de maan zal haar wetten veranderen, enz.'[2] Ook in die tijd, jaren vóór de grote vloed die de Atlantiërs wegvaagde en het hele aardoppervlak veranderde – omdat 'de *aarde* [haar as] *ging hellen*' – kon de natuur in geologisch, sterrenkundig en kosmisch opzicht niet hetzelfde zijn (534) geweest, juist *omdat* de aarde *was gaan hellen*. 'En Noach riep drie keer met bittere stem: 'Hoor mij, hoor mij, hoor mij.' En hij zei: 'De aarde zwoegt en gaat sterker hellen; ik zal beslist met haar ten onder gaan.''[3]

Dit lijkt op een van die vele 'inconsequenties', als men de *Bijbel* letterlijk opvat. Want het is op zijn zachtst gezegd toch wel een vreemde angst bij iemand die 'genade had gevonden in de ogen van de Heer' en tegen wie was gezegd een ark te bouwen! Maar hier zien we de eerbiedwaardige aartsvader evenveel angst tonen alsof hij, in plaats van een 'vriend' van God, een van de reuzen was geweest die door de toornige godheid waren verdoemd. De aarde was al gaan *hellen*, en de watervloed was eenvoudig een kwestie van tijd geworden, en toch scheen Noach niets te weten over zijn op handen zijnde redding.

Er was werkelijk een vonnis geveld; het vonnis van de natuur en de wet van de evolutie, dat er een andere mensheid op aarde moest komen, en dat

---

[1] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 3, blz. 77-8. Zie de kritiek van Danielo op De Sacy in 'Le livre de la vision d'Enoch', *Annales de philosophie chrétienne*, Nouvelle Série, deel 17, dec. 1888, blz. 393.

[2] *The Book of Enoch*, vert. R. Laurence, 1883, hfst. 79, blz. 111.

[3] *Op.cit*., hfst. 64, blz. 78.

het vierde ras zou worden vernietigd om plaats te maken voor een beter ras. Het manvantara had zijn keerpunt van *drieënhalve* ronde bereikt, en de reusachtige fysieke mensheid was op het toppunt van grove materialiteit gekomen. Vandaar het apocalyptische vers dat spreekt over een uitgevaardigd bevel om hen te vernietigen, 'dat *hun einde moge komen*' (van het ras); want ze *kenden* werkelijk 'elk geheim van de engelen, elke onderdrukkende en geheime kracht van de *satans*, en alle vermogens van hen die aan tovenarij doen, zowel als van hen die overal op aarde gegoten beelden maken.'[1]

En nu een voor de hand liggende vraag. Wie kon de apocriefe schrijver van dit machtige visioen (in welke eeuw vóór Galileo men hem ook plaatst) hebben meegedeeld dat *de aarde van tijd tot tijd haar as kon* laten hellen? Waaraan heeft hij die sterrenkundige en geologische kennis ontleend, als de geheime wijsheid, waarvan de oude rishi's en Pythagoras hadden gedronken, slechts een verzinsel is, een uitvinding van latere eeuwen? Heeft Henoch misschien met een profetische blik in het boek van Frederik Klee over de zondvloed deze regels gelezen: 'De stand van de aardbol ten opzichte van de zon is kennelijk in oude tijden anders geweest dan nu; en dit verschil moet zijn veroorzaakt door een verandering in de stand van de aardas'?[2]

Dit doet denken aan die andere *onwetenschappelijke* bewering door de Egyptische priesters tegenover Herodotus, namelijk dat de zon niet altijd is opgekomen waar hij nu opkomt, en dat de ecliptica vroeger de evenaar onder een rechte hoek heeft gesneden.[3]

Er zijn veel van zulke 'duistere gezegden' in de *Purāṇa's*, de *Bijbel* en de mythologie; en ze leren de occultist twee feiten: (a) dat de Ouden evengoed als en misschien beter dan de mensen van nu op de hoogte waren van
(535) de astronomie, de geognosie, en de kosmografie in het algemeen; en (b) dat de aardbol en zijn gedragingen sinds de oorspronkelijke toestand van de dingen meer dan eens zijn veranderd. Zo beweert Xenophanēs ergens op gezag van het *blinde* geloof van *zijn* 'onwetende' religie – die leerde dat Phaethōn in zijn verlangen de *verborgen* waarheid te kennen, de zon van zijn gewone baan liet afwijken – dat 'de zon zich naar een ander land keerde';[4] wat een iets wetenschappelijker, zo niet even gedurfde parallel is van het verhaal van Jozua, die de zon helemaal liet stilstaan. Maar het verklaart misschien de leer van de Oud-Noorse mythologie dat vóór de *huidige*

---

[1] *Op.cit*., 64:6, blz. 78.

[2] F.A.G. Klee, *Syndfloden*, Kopenhagen, 1842; Franse vertaling, *Le déluge*, Parijs, 1847; vgl. De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 79.

[3] Bailly, *Histoire de l'astronomie ancienne*, 1775, blz. 166-7; vgl. Herodotus, *Historiën*, 2:142.

[4] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 79-80.

orde van de dingen de zon in het zuiden opkwam, en dat de koude zone (Jernskoven) in het oosten lag, terwijl die nu in het noorden is.

Kortom, het boek *Henoch* is een samenvatting, een mengsel van de belangrijkste gebeurtenissen uit de geschiedenis van het derde, vierde en vijfde ras; enkele voorspellingen over het huidige wereldtijdperk; een lange retrospectieve, introspectieve en profetische opsomming van universele en feitelijk *historische* gebeurtenissen – geologische, etnologische, sterrenkundige, en psychische – met een beetje theogonie uit de antediluviale verslagen. In de *Pistis Sophia* en ook in de *Zohar* en zijn oudste midrashim staan uitvoerige verwijzingen naar en citaten uit het boek van dit mysterieuze personage. Bij Origenes en Clemens van Alexandrië stond het in hoog aanzien. Als men dus zegt dat het een nachristelijke vervalsing is, spreekt men een absurditeit uit en maakt men zich schuldig aan een anachronisme, want o.a. Origenes leefde in de tweede eeuw van de christelijke jaartelling, en toch noemt hij het een oud en eerbiedwaardig boek. De geheime en heilige naam en de macht ervan worden in dit oude boek goed en duidelijk, hoewel allegorisch, beschreven. Van hoofdstuk 18 tot hoofdstuk 50 geven alle visioenen van Henoch beschrijvingen van de inwijdingsmysteriën; één daarvan is het brandende dal van de 'gevallen engelen'.

Misschien had Augustinus wel volkomen gelijk toen hij zei dat de kerk het boek *Henoch* uit haar canon had verwijderd omdat het te oud was, *ob nimiam antiquitatem.*[1] Er was geen plaats voor de daarin beschreven gebeurtenissen binnen de 4004 jaren die aan de wereld sinds haar 'schepping' en tot de komst van Christus werden toegeschreven!

[1] *De civitate Dei*, 15:23.

22

(536) # De symboliek van de mysterienamen Iao en Jehovah, en hun verband met het kruis en de cirkel

Toen abbé Louis Constant – bekend als Éliphas Lévi – zei dat de '*Sefer Jetsirah*, de *Zohar*, en de *Openbaring* (van Johannes) de meesterwerken van de occulte wetenschappen zijn',[1] had hij, als hij nauwkeurig en duidelijk had willen zijn, eraan moeten toevoegen 'in Europa'. Het is zeker waar dat deze boeken 'meer *betekenis* dan woorden' bevatten, en dat 'de uitdrukking ervan dichterlijk is, terwijl ze wat getallen betreft exact zijn'.[2] Helaas moet men, vóór men het *dichterlijke* van de uitdrukkingen of de *nauwkeurigheid* van de getallen kan waarderen, de werkelijke betekenis en bedoeling van de gebruikte woorden en symbolen te weten komen. En de mens zal deze nooit leren kennen zolang hij onbekend blijft met het basisbeginsel van de *geheime* leer in de oosterse esoterie of in de kabbalistische symboliek: *de sleutel, of de waarde, in al hun aspecten, van de namen van 'God', van de 'engelen', en van de 'aartsvaders' in de Bijbel* – hun wiskundige of meetkundige waarde, en hun verband met de gemanifesteerde natuur.

Terwijl de *Zohar* dus enerzijds de mysticus 'verbaast door de diepzinnigheid van zijn denkbeelden en de grote eenvoud van zijn beeldspraak', misleidt dat boek anderzijds de lezer door uitdrukkingen zoals die worden gebruikt met betrekking tot AIN SOF en Jehovah, ondanks de verzekering dat 'het boek benadrukt dat de menselijke vorm waarmee het God bekleedt, slechts een *beeld van het woord* is, en dat God door geen enkele gedachte of vorm zou moeten worden uitgedrukt'.[3] Het is bekend dat Origenes, Clemens, en de rabbi's toegaven dat de *Kabbala* en de *Bijbel versluierde* en *geheime boeken* waren; maar weinigen weten dat de esoterie van de kabbalistische boeken in hun tegenwoordige *geredigeerde* vorm eenvoudig een nieuwe en nog slimmer bedachte sluier is die over de oorspronkelijke symboliek van deze geheime boeken is geworpen.

Het voorstellen van de *verborgen* godheid door de omtrek van een cirkel, en van de scheppende kracht (mannelijk en vrouwelijk, of het androgyne WOORD) door de middellijn ervan, levert een van de oudste symbolen op. Alle grote kosmogonieën zijn op dit denkbeeld gebaseerd. Bij de oude Indo-

---

[1] *Histoire de la magie*, 1860, blz. 51.
[2] *Op.cit*.
[3] *Op.cit*, blz. 52-3.

Europeanen, de Egyptenaren, en de Chaldeeën was het denkbeeld volledig, want het omvatte de gedachte dat het eeuwige en onveranderlijke *goddelijke denken* in zijn absoluutheid volledig gescheiden is van het beginstadium van de (zogenaamde) *schepping*; en het bevatte de psychische en zelfs de (537) spirituele evolutie, en de mechanische uitvoering ervan, of de bouw van de kosmos. Hoewel men eerstgenoemde gedachte bij de Hebreeën duidelijk kan terugvinden in de *Zohar* en de *Sefer Jetsirah* – of wat van laatstgenoemde is overgebleven – is dat wat later in de eigenlijke *Pentateuch* en vooral in *Genesis* is opgenomen, eenvoudig dit tweede stadium, namelijk de mechanische wet van de schepping, of beter gezegd van de bouw, terwijl de theogonie niet of nauwelijks wordt beschreven.

Alleen in de eerste zes hoofdstukken van *Genesis*, in het verworpen boek *Henoch*, en in het verkeerd begrepen en verkeerd vertaalde poëtische boek *Job* kan men nu de ware echo's van de oude leer vinden. De sleutel ertoe is verloren gegaan, zelfs bij de geleerdste rabbi's, van wie de voorgangers in de vroege middeleeuwen in hun nationale exclusiviteit en trots, en vooral in hun diepe haat tegen het christendom, die sleutel liever in de diepe zee van vergetelheid wierpen, dan hun kennis te delen met hun meedogenloze en wrede vervolgers. Jehovah was hun eigen stambezit, onscheidbaar van, en ongeschikt om een rol te spelen in een andere dan de mozaïsche wet. De 'heer God van Abraham en Jacob' was met geweld losgetrokken uit zijn oorspronkelijke verband, waarin hij paste en dat hem paste, maar kon eigenlijk niet zonder schade en verminking in de nieuwe christelijke canon worden gewrongen. Omdat de joden de zwaksten waren, konden ze de ontheiliging niet voorkomen; maar ze bewaarden het geheim van de oorsprong van hun Adam-Kadmon, of man-vrouwelijke Jehovah; en de nieuwe tabernakel bleek de oude god volstrekt niet te passen: ze waren werkelijk gewroken!

De bewering dat Jehovah de stamgod van de joden was, en niet hoger, zal zoals zoveel andere dingen worden ontkend. Maar de theologen zijn in dat geval niet in staat ons de betekenis van de verzen in *Deuteronomium* te verklaren, waarin heel duidelijk staat: 'Toen de ALLERHOOGSTE [niet de 'Heer' of 'Jehovah'] aan de volkeren hun erfdeel toewees, toen hij de zonen van Adam van elkaar scheidde, heeft hij de grenzen vastgesteld . . . naar het aantal kinderen van Israël. . . . *Het deel van de Heer* [Jehovah] *is zijn volk; Jacob is het hem toegemeten erfdeel.*'[1] Dit neemt alle twijfel weg. De hedendaagse vertalers van bijbels en heilige geschriften waren zo schaamteloos en deze verzen zijn zo bezwarend, dat elke vertaler in het voetspoor van zijn waardige kerkvaders deze verzen op zijn eigen manier weergaf. Terwijl het bovengenoemde citaat *letterlijk* uit de Authorised English Version is

[1] *Deuteronomium* 32:8-9.

genomen, vindt men in de Franse *Bijbel*[1] de 'Allerhoogste' vertaald door *souverain* (een soeverein!!), de 'zonen van Adam' door 'de kinderen van mensen', en de 'Heer' veranderd in de 'Eeuwige'. De Franse protestantse kerk schijnt dus zelfs de Engelse geestelijkheid in schaamteloos gegoochel met woorden te overtreffen.

(538) Niettemin is één ding duidelijk: het 'deel van de Heer' (van Jehovah) is zijn 'uitverkoren volk' en geen ander, want *alleen Jacob is het hem toegemeten erfdeel*. Wat hebben dan andere volkeren, die zich Indo-Europeanen noemen, te maken met deze Semitische godheid, de stamgod van Israël? In sterrenkundige zin is de 'Allerhoogste' de zon, en de 'Heer' is een van zijn zeven planeten, hetzij Iao, de genius van de maan, of Ialdabaoth-Jehovah, die van Saturnus, volgens Origenes en de Egyptische gnostici.[2] Laat de 'engel Gabriël', de 'Heer' van Iran, over zijn volk waken; en Michaël-Jehovah over zijn Hebreeën. Dit zijn niet de goden van andere volkeren, en ook waren ze nooit die van Jezus. Zoals elke Perzische daēva aan zijn planeet is geketend,[3] zo heeft elke hindoe-deva (een 'Heer') zijn toegewezen deel, een wereld, een planeet, een volk of een ras. Een menigte werelden vereist een menigte goden. We geloven in eerstgenoemde, en kunnen laatstgenoemden erkennen, maar zullen hen nooit vereren.[4]

Er is in dit boek herhaaldelijk gezegd dat aan elk religieus en filosofisch symbool zeven betekenissen zijn verbonden, en elk daarvan heeft betrekking op haar bijbehorende denkgebied, d.w.z. zuiver metafysisch of sterrenkundig; psychisch of fysiologisch, enz. Deze zeven betekenissen en hun toepassingen zijn op zich al moeilijk te ontdekken; maar de interpretatie en het juiste begrip ervan worden tien keer zo raadselachtig wanneer men elk, of één, van deze betekenissen, in plaats van ze in samenhang of als achtereenvolgens uit elkaar voortvloeiend te zien, aanvaardt als de enige verklaring van het hele symbolische denkbeeld. We kunnen hiervan een voorbeeld geven dat deze bewering goed toelicht. Hier volgen twee interpretaties van een en hetzelfde vers[5] door twee knappe kabbalisten en geleerden. Mozes smeekt de Heer hem zijn 'majesteit' te tonen. Het is duidelijk dat we niet

---

[1] Van het Protestantse Bijbelgenootschap van Parijs, volgens de in 1724 herziene versie door J.-F. Ostervald.

[2] Bij de Egyptische gnostici was Thoth (Hermes) het hoofd van de zeven (zie *Dodenboek*). Hun namen worden door Origenes gegeven als Adonaios (van de zon), Iao (van de maan), Elaios (Jupiter), Sabaoth (Mars), Horaios (Venus), Astaphaios (Mercurius), en ten slotte Ialdabaoth (Saturnus). (Zie King, *The Gnostics and Their Remains*, 2de ed., 1877, blz. 344.)

[3] Zie Origenes' beschrijving van de kaart of het diagram van de ophieten in zijn *Contra Celsum*, 6:31.

[4] Zie afdeling 3, 'Over ketens van planeten en hun veelvoudigheid', blz. 795ev.

[5] *Exodus* 33:18-23.

de grove letterlijke taal die in de *Bijbel* staat, moeten aannemen. Er zijn *zeven* betekenissen in de kabbala, waarvan we er twee kunnen geven, zoals ze door de twee bedoelde geleerden worden geïnterpreteerd. Een van hen geeft bij zijn verklaring het citaat: 'Mijn gezicht kun je niet zien . . . Ik zal je in een kloof van de rots zetten . . . mijn hand beschermend voor je houden, terwijl ik voorbijkom. En dan zal ik mijn hand weghalen, en zul je mijn achor, mijn rug, zien'; en de vertaler zegt ons in een aantekening: 'Dat wil zeggen, ik zal je 'mijn rug' tonen, d.w.z. mijn zichtbare heelal, mijn lagere manifestaties, maar als een mens die nog in het vlees is, kun je mijn onzichtbare natuur niet zien. Zo luidt de kabbala.'[1] Dit is juist, en het is de kosmisch-metafysische verklaring. En nu spreekt de andere kabbalist, die de numerieke betekenis geeft. Omdat het hierbij om een groot aantal suggestieve denkbeelden gaat, en deze betekenis veel vollediger wordt gegeven, kunnen we er meer ruimte aan besteden. Deze samenvatting komt uit een ongepubliceerd manuscript en verklaart vollediger wat er in hfst. 17, 'Het heilige der heiligen', is gezegd. (539)

De getallen van de naam Mozes zijn die van 'IK BEN DIE IK BEN', zodat de namen Mozes en Jehovah numeriek in harmonie zijn. Het woord Mozes is

ה	ש	מ
5	300	40

en de som van de letterwaarden is 345; Jehovah – de genius bij uitstek van het maanjaar – neemt de waarde 543, of het omgekeerde van 345, aan.

In het derde hoofdstuk van *Exodus*, in het 13de en 14de vers, wordt gezegd: En Mozes zei: 'Stel dat ik naar de Israëlieten ga, en tegen hen zeg dat de God van hun voorouders mij gestuurd heeft, en ze vragen: 'Wat is zijn naam?' Wat moet ik dan zeggen?' Toen antwoordde God hem: 'Ik ben die ik ben.'

De Hebreeuwse woorden voor deze uitdrukking zijn *ehjeh asher ehjeh*, en de sommen van hun letterwaarden zijn:

אהיה	אשר	אהיה
21	501	21

. . . Dit is zijn [Gods] naam, en de som van de samenstellende waarden 21, 501, en 21 bedraagt 543, of eenvoudig een vorm van de cijfers in de naam Mozes . . . maar nu zo gerangschikt dat de naam 345 wordt omgekeerd, en als 543 wordt gelezen.

Als Mozes dus vraagt: 'Laat mij uw gezicht of heerlijkheid zien', antwoordt de ander terecht en naar waarheid: 'Je kunt mijn gezicht niet zien . . . maar je *zult mij van achteren zien*' (de ware betekenis, hoewel niet exact omschreven); omdat het omgekeerde en de *achterkant* van 543 de *voorkant* van 345 is. Dit is

Ter controle en voor een *juist gebruik* van een reeks getallen om bepaalde *grootse* uitkomsten te krijgen, en voor dat doel worden ze in het bijzonder gebruikt.

[1] Isaac Myer, *Qabbalah*, 1888, blz. 226.

De geleerde kabbalist voegt eraan toe:

> Bij andere toepassingen van de getallen zagen ze elkaar van aangezicht tot aangezicht. Het is vreemd dat we, wanneer we 345 en 543 bij elkaar optellen, 888 krijgen, de gnostische kabbalistische waarde van de naam Christus, die Jehoshua of Jozua was. En zo geeft ook de verdeling van de 24 uren van de dag drie achten als quotiënt. . . . Het belangrijkste doel van dit hele stelsel van getalcontroles was om voor altijd de exacte waarde van het maanjaar in het natuurlijke aantal dagen te bewaren.

Dit is de sterrenkundige en numerieke betekenis volgens de geheime theogonie van de siderisch-kosmische goden, bedacht door de Chaldeo-
(540) Hebreeën, en het zijn twee van de zeven betekenissen. De andere vijf zouden de christenen nog meer verbazen.

Heel wat Oedipussen hebben geprobeerd het raadsel van de sfinx op te lossen. Eeuwenlang heeft ze de knapste en edelste denkers van het christendom verslonden; maar nu is de sfinx overwonnen. In de grote verstandelijke worsteling die is geëindigd met de volledige overwinning van de Oedipussen van de symboliek, is het echter niet de sfinx die zich, brandend van schaamte over haar nederlaag, in de zee moest storten, maar in feite het veelzijdige symbool, Jehovah genaamd, dat de christenen – de *beschaafde* volkeren – als hun god hebben aangenomen. Laatstgenoemde is onder de te nauwkeurige analyse bezweken en verdronken. Kenners van de symboliek hebben tot hun ontsteltenis ontdekt dat hun aangenomen godheid slechts een masker was voor veel andere goden, op zijn hoogst een *vergoddelijkte* uitgedoofde planeet, de genius van de maan en Saturnus bij de joden, van de zon en Jupiter bij de eerste christenen; dat de drie-eenheid in feite alleen maar een sterrenkundige triade was – tenzij ze de meer abstracte en metafysische betekenissen aanvaardden die de heidenen eraan gaven – bestaande uit de zon (de vader) en de twee planeten Mercurius (de zoon) en Venus (de heilige geest), Sophia, de geest van wijsheid, liefde en waarheid, en Lucifer, als Christus, de heldere morgenster.[1] Want als de vader de zon is (de oudere broer in de *innerlijke* filosofie van het Oosten), dan is de dichtst daarbij staande planeet Mercurius (Hermes, Budha, Thoth), van wie de moeder op aarde Maia heette; de planeet die ten minste zeven keer zoveel licht ontvangt als elke andere. Dit feit bracht de gnostici ertoe hun christos, en de kabbalisten hun Hermes (in sterrenkundige zin), het 'zevenvoudige licht' te noemen (zie het einde van dit hoofdstuk). *Deze* god, ten slotte, was Bel; want de zon was bij de Galliërs 'Bel', 'Hēlios' bij de Grieken, 'Baäl' bij de Feniciërs; 'El' in het Chaldeeuws, vandaar 'EL-ohim', 'Emanu-EL', El, 'god' in het Hebreeuws. Maar zelfs de kabbalistische god is door toedoen van de rabbi's verdwenen, en men moet zich nu wenden tot de diepste metafysische betekenis van de *Zohar* om er iets in

[1] *Openbaring* 22:16.

te vinden dat lijkt op ain sof, de naamloze godheid en het absolute, die de christenen zo autoritair en zo luid opeisen. Maar dit is beslist niet in de mozaïsche boeken te vinden door degenen die proberen deze te lezen zonder een sleutel ertoe. Sinds deze verloren is gegaan, hebben joden en christenen steeds hun best gedaan om deze twee begrippen te verenigen, maar tevergeefs. Ze zijn er uiteindelijk alleen in geslaagd om de universele godheid van HAAR majestueuze karakter en oorspronkelijke betekenis te beroven.

In *Isis ontsluierd* (2:354, 349-50) werd gezegd:

Het zou daarom niet meer dan natuurlijk zijn onderscheid te maken tussen de mysteriegod Ἰαώ, die vanaf de grijze oudheid werd aangenomen door allen die deel hadden aan de esoterische kennis van de priesters, en zijn fonetische tegenhangers, die door de ophieten en andere gnostici met zo weinig eerbied werden behandeld. . . .

Op de ophitische gemmen van King[1] treffen we de naam IAO herhaaldelijk aan, (541)
vaak verward met die van Jevo, terwijl laatstgenoemde eenvoudig een van de genii voorstelt die vijandig staat tegenover Abraxas. . . . Maar de naam IAO kwam oorspronkelijk niet van de joden, en was ook niet uitsluitend hun eigendom. Zelfs al had Mozes deze naam willen schenken aan de 'beschermgeest', de veronderstelde beschermer en nationale godheid van de 'uitverkoren Israëlieten', dan is er nog geen goede reden waarom andere volkeren hem als de hoogste en enig levende god zouden aannemen. Maar we ontkennen die veronderstelling volledig. Bovendien is het een feit dat Jaho of Iao vanaf het begin een 'mysterienaam' was, want יהוה en יה werden vóór koning David nooit gebruikt. Vóór zijn tijd werden weinig of geen eigennamen samengesteld met iah of jah. Het lijkt er eerder op dat David, die leefde onder de Tyriërs en Filistijnen (*2 Samuel*), de naam Jehovah daarvandaan had meegebracht. Hij maakte Zadok tot hogepriester, van wie de zadokieten of sadduceeën kwamen. Hij leefde en regeerde eerst in Hebron חברון, Chabir-on of Kabir-stad, waar de rituelen van de vier (mysteriegoden) werden uitgevoerd. David noch Salomo erkenden Mozes of de wet van Mozes. Ze verlangden een tempel te bouwen voor יהוה, gelijk aan de bouwwerken die door Hiram voor Hercules en Venus, Adon en Astartē waren opgericht.

Fürst zegt: 'De heel oude naam van God, Jaho, in het Grieks geschreven Ἰαώ, schijnt *afgezien van de afleiding ervan,* een mystieke naam voor de hoogste godheid van de Semieten te zijn geweest. [Hij werd meegedeeld aan Mozes, toen deze in Hor-eb – de *grot* – onder leiding van Jethro, de Kenitische (Kaïnitische) priester van Midian, werd ingewijd.] In een oude religie van de Chaldeeën, waarvan de overblijfselen bij de neoplatonisten zijn te vinden, werd de hoogste godheid, die troonde boven de zeven hemelen, en die het beginsel van spiritueel licht voorstelde . . . en ook werd opgevat als demiurg[2], Ἰαώ (יהו)[3] genoemd, die evenals de

[1] *The Gnostics and Their Remains*.

[2] Maar door heel weinigen, want de scheppers van het stoffelijk heelal werden altijd beschouwd als goden die ondergeschikt zijn aan de allerhoogste godheid.

[3] J. Lydus, *De mensibus*, 4:38, 74, 98; Cedrenus, *Compendium historiarum*, deel 1, blz. 296.

Hebreeuwse Jaho, mysterieus en onnoembaar was . . . en van wie de naam alleen aan ingewijden werd meegedeeld. . . . De Feniciërs hadden een hoogste god, van wie de naam uit drie letters bestond en *geheim* was . . . en hij was Ἰαώ.'[1]

Het kruis, zeggen de kabbalisten, die de les van de occultisten herhalen, is een van de oudste symbolen – ja misschien het *oudste*. Dit wordt in het begin van de Proloog (deel 1) toegelicht. Volgens de ingewijden uit het Oosten is het even oud als de cirkel van de goddelijke oneindigheid, en de eerste differentiatie van de essentie, de vereniging van geest en stof. Dit werd verworpen, en alleen de sterrenkundige allegorie werd aanvaard en aan listig bedachte aardse gebeurtenissen aangepast.

We zullen deze bewering toelichten. Zoals gezegd is Mercurius in de astronomie de zoon van Caelus en Lux – van de hemel en het licht, of de zon; in de mythologie is hij de nakomeling van Jupiter en Maia. Hij is de 'boodschapper' van zijn vader Jupiter, de messias van de zon; in het Grieks betekent zijn naam 'Hermes' onder andere de 'tolk' – het gesproken 'woord'; de LOGOS, of VERBUM. Mercurius is, behalve dat hij op de berg Kyllēnē bij herders is geboren, de beschermheilige van laatstgenoemden.
(542) Als psychopompos begeleidde hij de zielen van de doden naar Hades en bracht ze terug, een taak die men aan Jezus na zijn dood en opstanding toeschrijft. De symbolen van Hermes-Mercurius (dii termini) werden langs en op kruispunten van hoofdwegen geplaatst (zoals men nu in Italië kruisen plaatst), en *ze waren kruisvormig*[2]. Elke zevende dag zalfden de priesters deze termini met olie, en eens per jaar behingen ze deze met bloemenkransen, daarom waren ze de *gezalfden*. Mercurius zei, sprekend door zijn orakels: 'Ik ben degene die u de zoon van de vader [Jupiter] en Maia noemt. Ik verlaat de koning van de hemel [de zon] en kom om u, stervelingen, te helpen.' Mercurius geneest de blinden en herstelt het gezichtsvermogen, verstandelijk en fysiek. Hij werd vaak voorgesteld met drie hoofden en werd 'Trikephalos', 'Triplex', genoemd, omdat hij één was met de zon en Venus. Ten slotte werd Mercurius, zoals Cornutus aantoont, soms afgebeeld in een kubusvorm zonder armen, omdat 'de kracht van de spraak en de welsprekendheid kan overwinnen zonder de hulp van armen of voeten'.[3] Deze kubusvorm verbindt de termini direct met het kruis, en de welsprekendheid of het spraakvermogen van Mercurius bracht de slimme Eusebius ertoe te zeggen: 'Hermes is het embleem van het woord dat alles schept

---

[1] Julius Fürst, *Hebrew & Chaldee Lexicon*, 1867, blz. 548.

[2] Bernard de Montfaucon, *L'antiquité expliquée*, 1719, deel 1, plaat 77 tegenover blz. 136. De leerlingen van Hermes gaan na hun dood naar zijn planeet, Mercurius – hun koninkrijk van de hemel.

[3] L.A. Cornutus, *Commentarius de natura deorum*, Cambridge, 1670, blz. 31-2; en J. Lydus, *De mensibus*, 4:52.

en verklaart', want het is het *scheppende* woord; en volgens hem onderwijst Porphyrius dat de spraak van Hermes – in *Poimandres* nu opgevat als 'het *woord van God*'(!) – een scheppende spraak (verbum) is, het kiembeginsel dat overal in het heelal verspreid is.[1] In de alchemie is 'mercurius' (kwik) het *oervocht*, oorspronkelijk of elementair water, dat het zaad van het heelal bevat, bevrucht door de zonnevuren. Ter aanduiding van dit bevruchtende beginsel werd door de Egyptenaren vaak aan het kruis een fallus toegevoegd: het mannelijke en vrouwelijke, of het verticale en het horizontale verenigd (zie de Egyptische musea). De kruisvormige termini stelden ook dit tweevoudige denkbeeld voor, dat in Egypte in de *kubusvormige* Hermes werd aangetroffen. De schrijver van *The Source of Measures* vertelt ons waarom.[2]

Hij toont aan dat als men de kubus openvouwt, deze een kruis van de tau-, of Egyptische, vorm wordt; en verder 'levert de cirkel die aan de tau is bevestigd, het ansatakruis'[3] van de oude farao's op. Dit wisten ze via hun priesters en 'koning-ingewijden' al eeuwenlang, en ook wat er werd bedoeld met 'de bevestiging van een mens aan het kruis', een denkbeeld dat men 'verenigde met dat van de oorsprong van het menselijk leven, vandaar de *fallische vorm*'.[4] Alleen trad laatstgenoemd denkbeeld vele eeuwen later op dan dat van de timmerman en werkman van de goden, Viśvakarman, die de 'zonne-ingewijde' aan een houten kruis slaat. Zoals (543)
genoemde schrijver zegt, '*het bevestigen van een mens aan een kruis* . . . werd in dezelfde voorstellingsvorm gebruikt door de hindoes';[5] maar men 'verenigde' het met het denkbeeld van de nieuwe wedergeboorte van de mens door *spirituele*, niet fysieke, regeneratie. De kandidaat voor inwijding werd aan de tau of het sterrenkundige kruis bevestigd met een veel grootser en edeler bedoeling dan om alleen de oorsprong van *aards* leven uit te beelden.

Anderzijds schijnen de Semieten geen ander of hoger doel in het leven te hebben gehad dan het voortplanten van hun soort. Skinner heeft dus in meetkundig opzicht en volgens de numerieke interpretatie van de *Bijbel* volledig gelijk. *Hun* (het joodse) hele stelsel

schijnt in de oudheid te zijn opgevat als een stelsel dat op de natuur berust, en dat door de natuur, of God, werd gebruikt als de *basis of wet* voor de praktische uitoefening van het scheppingsvermogen – met andere woorden, het was het *schep-*

---

[1] *Praeparatio evangelica*, 3:11.
[2] Zie over de gnostische Priapus echter ook hoofdstuk 16, blz. 520.
[3] J.R. Skinner, *The Source of Measures*, 1875, blz. 50.
[4] *Op.cit*., blz. v.
[5] *Op.cit*., blz. 52.

pingsplan waarvan de schepping de praktische toepassing was. Dit schijnt te worden bevestigd door het feit dat in dit stelsel de maten van de *planetaire tijden* tevens dienen als maten voor de *grootte* van de planeten, en voor de kenmerken van hun vormen – namelijk de lengte van hun equatoriale en polaire middellijnen . . . Dit stelsel schijnt ten grondslag te liggen aan de hele bijbelse structuur [van het scheppingsplan], en een basis te vormen voor zijn *ritualisme* en voor zijn voorstelling van de werken van de godheid op het gebied van de *bouwkunst*, door het gebruik van de heilige meeteenheid in de hof van Eden, de ark van Noach, de tabernakel, en de tempel van Salomo.[1]

De verdedigers van dit stelsel tonen dus aan dat de joodse godheid op zijn hoogst alleen de gemanifesteerde *duade* is, nooit het ene absolute AL. Meetkundig voorgesteld is hij een GETAL, symbolisch een *vergoddelijkte* Priapus; en dit kan een mensheid die dorst naar een uiteenzetting van echte spirituele waarheden en naar een god met een goddelijke, niet met een antropomorfe, aard, moeilijk tevredenstellen. Het is vreemd dat de geleerdste kabbalisten in het kruis en de cirkel nu niets anders kunnen zien dan een symbool van de gemanifesteerde *scheppende* en *androgyne* godheid in haar relatie tot en bemoeienis met deze wereld van verschijnselen.[2] Eén schrijver gelooft dat

de mens [lees de jood en rabbi] kennis verkreeg van de praktische maat . . . door middel waarvan de natuur werd verondersteld de planeten in grootte te laten overeenstemmen met de kenmerken van hun bewegingen. Het schijnt dat hij deze kennis inderdaad verkreeg, en het bezit ervan beschouwde als het middel om zich de godheid voor te stellen – d.w.z. hij naderde *zo dicht tot het begrip van een wezen dat een denkvermogen had zoals hijzelf*, alleen oneindig
(544) veel machtiger, dat hij zich een *scheppingswet* kon voorstellen die door dat wezen was ingesteld, die moet hebben bestaan vóór alle schepping (kabbalistisch het woord genoemd).[3]

Dit heeft misschien de praktische *Semitische* geest tevredengesteld, maar de oosterse occultist moet het aanbod van *zo'n* god afwijzen; een godheid, een wezen, 'met een denkvermogen zoals dat van een mens, alleen oneindig veel machtiger', is in feite *geen* god voor wie *buiten* de scheppingscyclus om plaats is. Hij heeft niets te maken met het *ideële* begrip 'het eeuwige heelal'. Hij is op zijn best een van de *scheppende ondergeschikte* krachten, die als geheel gezien de 'sefiroth', 'de hemelse mens', en Adam-Kadmon, de *tweede logos* van de platonisten, worden genoemd.

---

[1] J.R. Skinner, *The Source of Measures*, blz. 3-4.

[2] Zie de *Zohar* en de twee *Qabbalahs* (van I. Myer en van S.L. MacGregor Mathers), met uitleg, als de lezer zich hiervan wil overtuigen.

[3] *The Source of Measures*, blz. 5.

Precies ditzelfde denkbeeld ligt duidelijk ten grondslag aan de beste definities van de kabbala en de mysteries ervan, bijv. die van John A. Parker, geciteerd in bovengenoemd boek:

De sleutel tot de kabbala *ligt in de meetkundige verhouding van de oppervlakte van de ingeschreven cirkel tot die van het vierkant*, of van de kubus tot de bol, waaruit de verhouding volgt van de middellijn tot de omtrek van een cirkel, waarbij de getalswaarde van deze verhouding in hele getallen wordt uitgedrukt. De verhouding van de middellijn tot de omtrek, die iets verhevens is en in verband staat met de godnamen Elohim en Jehovah (deze woorden zijn respectievelijk de numerieke uitdrukkingen van zulke verhoudingen, eerstgenoemde van de omtrek, en laatstgenoemde van de middellijn), omvat alles wat daaraan ondergeschikt is. In de *Bijbel* worden twee verhoudingen gebruikt om de relatie tussen omtrek en middellijn in hele getallen uit te drukken: (1) de volmaakte en (2) de onvolmaakte.[1] Een van de verbanden tussen deze verhoudingen is zodanig dat (2) afgetrokken van (1) een *eenheid* van een middellijnwaarde geeft met als noemer de omtrekwaarde van de volmaakte cirkel, of een rechte-lijn-eenheid die een volmaakte cirkelwaarde heeft, of een factor van de cirkelwaarde.[2]

Zulke berekeningen kunnen ons niet verder brengen dan tot de ontraadseling van de mysteriën van het *derde* evolutiestadium, of de 'derde schepping van Brahmā'. De ingewijde hindoes kennen de 'kwadratuur van de cirkel' veel beter dan iedere Europeaan. Maar hierover later meer. Het is een feit dat de westerse mystici hun beschouwingen pas beginnen bij het stadium waarin het heelal 'in de stof valt', zoals de occultisten zeggen. In de hele reeks kabbalistische boeken zijn we niet één zin tegengekomen die in de verste verte een aanduiding geeft van de psychische en spirituele, en ook niet van de mechanische en *fysiologische* geheimen van de 'schepping'. Moeten we de evolutie van het heelal dan enkel opvatten als een prototype op reusachtige schaal van de voortplanting, als een 'goddelijk' *fallisme*, en er overdreven enthousiast over schrijven, zoals de kwaadwillige Hargrave Jennings onlangs in zijn boek *Phallicism* heeft gedaan? De schrijfster vindt van niet. En ze voelt zich gerechtigd dat te zeggen, omdat de nauwkeurigste – zowel esoterische als exoterische – interpretatie van het Oude Testament de meest fanatieke onderzoekers niet verder schijnt te hebben gebracht dan de wiskundige zekerheid dat van het eerste tot het laatste hoofdstuk van de *Pentateuch* elk tafereel, elke figuur of gebeurtenis direct of indirect in verband blijkt te staan met de *oorsprong van geboorte* in haar grofste vorm. Hoe interessant en slim bedacht de (545)
methoden van de rabbi's ook zijn, toch moet de schrijfster, evenals andere

[1] Noot vert.: De verhouding 20612:6561 wordt de volmaakte genoemd, en 355:113 de onvolmaakte (*Op.cit.*, blz. 13).

[2] *Op.cit*., blz. 12. Voor meer toelichting, zie *Op.cit.*, blz. 156.

oosterse occultisten, de voorkeur geven aan die van de heidenen.

We moeten de oorsprong van het kruis en de cirkel dus niet in de *Bijbel* zoeken, maar vóór de zondvloed. Terugkerend tot Éliphas Lévi en de *Zohar*, staan we dus in voor de oosterse occultisten en zeggen dat ze, omdat ze hun beginselen in de praktijk toepassen, het volkomen eens zijn met Pascal, die zegt dat 'God een cirkel is, waarvan het middelpunt overal is en de omtrek nergens',[1] terwijl de kabbalisten het omgekeerde zeggen, en dat alleen volhouden omdat ze hun leer willen versluieren. Tussen haakjes, de omschrijving van de godheid door de cirkel is helemaal niet van Pascal, zoals É. Lévi dacht. Deze werd door de Franse filosoof *ontleend* aan Mercurius Trismegistus of aan het Latijnse boek *De docta ignorantia* van kardinaal Cusa, waarin hij deze omschrijving gebruikt. Bovendien wordt deze door Pascal verminkt, want hij vervangt de woorden 'kosmische cirkel', die symbolisch in de oorspronkelijke inscriptie voorkomen, door het woord theos. Bij de Ouden waren beide uitdrukkingen synoniem.

A

Kruis en cirkel

Aan de vorm van de cirkel werd in het denken van de filosofen uit de oudheid altijd iets goddelijks en mysterieus toegeschreven. De oude wereld, waarvan de symboliek in overeenstemming was met haar pantheïstische intuïties, en die de zichtbare en onzichtbare oneindigheden tot één verenigde, stelde de godheid en haar uiterlijke SLUIER op dezelfde manier voor – door een cirkel. Dit verenigen van deze twee tot een eenheid, en dat de naam theos zonder onderscheid aan beide werd gegeven, is verklaard, en wordt daardoor nog *wetenschappelijker* en filosofischer. Plato's etymologische definitie van het woord theos is elders gegeven. Hij leidt het af van het werkwoord θέειν, 'bewegen', zoals wordt gesuggereerd door de beweging van de hemellichamen, die hij met de godheid in verband brengt.[2] Volgens de esoterische filosofie is deze godheid tijdens haar 'nachten' en haar 'dagen' (cyclussen van rust of activiteit) 'de eeuwigdurende beweging', 'het ALTIJD-WORDENDE, en ook het altijd overal tegenwoordige, en het eeuwig bestaande'. Laatstgenoemde is de oorsprong-abstractie; eerstgenoemde – de enig mogelijke voorstelling in het menselijk denken, wanneer het deze godheid los ziet van elke vorm of omvang. Het is een eeuwigdurende, nooit

---

[1] Blaise Pascal, *Thoughts, Letters and Opuscules*, vert. O.W. Wight, 1869, blz. 159; vgl. A.E. Waite, *The Mysteries of Magic*, 1886, blz. 288.

[2] *Cratylus*, 397d.

ophoudende evolutie, die in haar eindeloze cyclus door eonen van duur tot haar oorspronkelijke toestand – ABSOLUTE EENHEID – terugkeert.

Aleen de lagere goden liet men de symbolische eigenschappen van de hogere dragen. Zo werd de god Shu, de personificatie van Ra, die verschijnt als 'de grote kat van het Bekken van Persea in An',[1] op de Egyptische monumenten vaak zittend afgebeeld, terwijl hij een kruis, het (546)
symbool van de vier hemelstreken, of de elementen, verbonden aan een cirkel, vasthoudt.

In *The Natural Genesis*, dat geleerde boek van Gerald Massey, staat onder het kopje 'Typologie van het kruis' meer informatie over het kruis en de cirkel dan in enig ander ons bekend boek. Wie graag bewijzen wil hebben van de ouderdom van het kruis, wordt naar deze twee delen verwezen. De schrijver toont aan dat

> De cirkel en het kruis niet zijn te scheiden. . . . Het ansatakruis verenigt de cirkel met het kruis van de vier hoekpunten. Door deze oorsprong werden ze soms verwisselbaar. Zo is bijvoorbeeld de chakra, de schijf van Vishṇu, een cirkel. De naam dient als symbool voor het draaien en rondcirkelen, de periodiciteit, het wiel van de tijd. De god gebruikt dit als een wapen om naar de vijand te slingeren. Op dezelfde manier werpt Thor zijn wapen, de fylfot, een vorm van het vierarmige kruis (swastika) en een symbool voor de vier hemelstreken. Zo komt het kruis overeen met de jaarcyclus . . . Het wielembleem verenigt het kruis en de cirkel tot één, zoals ook de hiëroglifische koek en de ankh-lus .[2]

Het dubbele teken was echter niet heilig voor het volk, maar alleen voor de ingewijden. Raoul-Rochette zegt hierover:

> Het teken ♀ komt voor op de *keerzijde* van een Fenicische munt, met een ram op de voorzijde. . . . Hetzelfde teken, dat soms Venus-spiegel wordt genoemd, omdat het de voortplanting voorstelde, werd gebruikt voor het merken van het achterdeel van waardevolle fokmerries van Corinthische en andere mooie paardenrassen.[3]

Dit bewijst dat het kruis al in die oude tijden het symbool was geworden van de menselijke voortplanting, en dat de *goddelijke* oorsprong van het kruis en de cirkel in het vergeetboek was geraakt.

In het *Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland*[4] wordt een andere vorm van het kruis gegeven:

> Op elk van de vier hoeken is een kwart van een boog van een eivormige kromme

---

[1] *Le livre des morts*, vert. Paul Pierret, 1882, blz. 62; *Egyptisch Dodenboek*, 17:45-47.

[2] *The Natural Genesis*, 1883, deel 1, blz. 421-2.

[3] 'De la croix ansée', *Mémoires de l'Académie des inscriptions et belles-lettres*, deel 16/2, 1846, blz. 320; geciteerd in Massey, *The Natural Genesis*, deel 1, blz. 423.

[4] Deel 18, 1861, artikel 10, pl. 4 tussen blz. 392 en 393; zie ook T. Inman, *Ancient Faiths Embodied in Ancient Names*, 1868, blz. 151, fig. 38.

geplaatst, en als de vier worden samengevoegd, vormen ze een ovaal; zo combineert de figuur het kruis met de cirkel eromheen in vier delen, die overeenkomen met de vier hoeken van het kruis. De vier segmenten komen overeen met de vier armen van het swastikakruis en de fylfot van Thor. De vierbladige lotusbloem van Boeddha is eveneens in het midden van dit kruis afgebeeld, want de lotus is een Egyptisch en hindoe-symbool voor de vier hemelstreken. De vier boogdelen zouden, als ze werden samengevoegd, een ellips vormen, en de ellips wordt ook op elke arm van het kruis afgebeeld. Deze ellips geeft dus de baan van de aarde aan.

. . . Sir J.Y. Simpson tekende de volgende afbeelding [op Schotse stenen] na: ,

die hier wordt gegeven als het kruis van de twee dag- en nachteveningen en de twee zonnestilstanden, geplaatst in de figuur van de baan van de aarde. Dezelfde
(547) ei- of bootvormige figuur ziet men soms in hindoetekeningen met zeven treden aan elk uiteinde als een voorstelling of een verschijningsvorm van Meru.[1]

Dit is het sterrenkundige aspect van het dubbele teken. Er zijn echter nóg zes aspecten, en we kunnen proberen enkele hiervan uit te leggen. Het onderwerp is zo uitgebreid dat het op zich al een groot aantal boekdelen zou vereisen.

Maar het meest bijzondere Egyptische symbool met een kruis en een cirkel waarover in het boven geciteerde boek wordt gesproken, ontleent zijn volledige verklaring en uiteindelijke kleur aan Indo-Europese symbolen van dezelfde aard. De schrijver zegt:

Het vierarmige kruis is eenvoudig het kruis van de vier hemelstreken, maar het kruisteken is niet altijd eenvoudig.[2] Dit is een symbool waarvan de oorsprong kan worden vastgesteld, en dat later werd aangepast om verschillende denkbeelden tot uitdrukking te brengen. Het heiligste kruis van Egypte dat de goden, de farao's en de gemummificeerde doden in hun hand hielden, is de ankh , het teken van het leven, het levende, een eed, een verbond. . . . De bovenkant hiervan is de hiërogliefische Ru die rechtop op het tau-kruis is gezet. De Ru is de deur, de poort, de mond, de uitgang. Dit duidt de *geboorteplaats* aan in de noordelijke hemelstreek, waaruit de zon is wedergeboren. De *Ru van het ankh-teken is dus het vrouwelijke symbool voor de geboorteplaats, en stelt het noorden voor*. In de NOORDELIJKE HEMELSTREEK bracht de GODIN VAN DE ZEVEN STERREN, die de 'moeder van de omwentelingen' wordt genoemd, de tijd voort in de eerste cyclus van het jaar. Het eerste teken van deze oorspronkelijke cirkel en cyclus die in de hemel is gemaakt is de vroegste vorm van het ankh-kruis , een gewone lus die de

[1] Massey, *The Natural Genesis*, deel 1, blz. 422.

[2] Zeker niet, want heel vaak *laat men* symbolen *andere* symbolen *symboliseren*, en deze worden op hun beurt gebruikt in ideogrammen.

cirkel en het kruis in één beeld bevat. Deze lus of strik wordt vóór de oudste stammoeder, *Typhōn van de Grote Beer*, uit gedragen, als haar ark, het ideogram *van een tijdperk, een einde, een tijd*, die één omwenteling blijkt te betekenen. Dit stelt dan de cirkel voor die de Grote Beer aan de noordelijke hemel beschrijft, die het eerste jaar van de tijd vormde, waaruit we afleiden dat de lus of RU van het noorden die hemelstreek voorstelt, de geboorteplaats van de tijd, wanneer deze wordt afgebeeld als de Ru van het ankh-symbool. Dit kan men werkelijk bewijzen. De strik is een ark- of rak-symbool voor berekeningsdoeleinden. De Ru van het ankh-kruis werd voortgezet in de Cyprische R, 𐠚 en de Koptische Ro, ⲣ.[1] De Ro werd overbracht naar het Griekse kruis ☧, dat wordt gevormd uit de Ro en de Chi of R en K. . . . De rak, of ark, was op grond daarvan het teken van alle begin (arche), en de ark-lus is het kruis van het noorden, het achterste deel van de hemel.[2]

Dit is weer zuiver sterrenkundig en fallisch. De versie in de Indiase *Purāṇa's* plaatst alles in een ander licht. Zonder bovenstaande interpretatie (548) teniet te doen, wordt deze gebruikt om een deel van haar mysteries te onthullen met behulp van de sterrenkundige sleutel, en maakt zo een meer metafysische uitleg mogelijk. De 'ankh-lus' 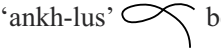 behoort

niet uitsluitend tot Egypte. Ze bestaat onder de naam pāśa, een koord dat Śiva in de hand van zijn rechterachterarm[3] houdt (Śiva heeft vier armen). De mahādeva wordt afgebeeld in de houding van een asceet, als mahāyogī, met zijn derde oog , dat 'de Ru is, overeind gezet op het tau-kruis' in een andere vorm. De pāśa wordt zó vastgehouden dat de wijsvinger en de hand bij de duim het kruis of de lus en de kruising maken. Volgens de oriëntalisten is het een koord om opstandige misdadigers mee vast te binden, en nog wel omdat Kālī, de echtgenote van Śiva, dit teken als attribuut heeft!

De pāśa heeft hier een dubbele betekenis, evenals het triśūla van Śiva en elk ander goddelijk attribuut. Deze betekenis moet men zoeken bij Śiva, want Rudra heeft beslist dezelfde betekenis als het Egyptische ansatakruis in kosmische en mystieke zin. In de hand van Śiva wordt de pāśa *liṅgaïsch* en *yonisch*. Er wordt bedoeld dat Śiva, zoals gezegd, in de *Veda's* niet onder die naam voorkomt; en hij verschijnt voor het eerst in de witte *Yajur-Veda* als de grote god – MAHĀDEVA – met als symbool het liṅga. In de *Rig-Veda* wordt hij Rudra, de 'bruller', genoemd, tegelijkertijd de goedaardige en de kwaadaardige godheid, de genezer en de vernietiger. In het *Vishṇu-Purāṇa*

[1] De R van het Slavische en het Russische alfabet (het Kirillitsa) is ook de Latijnse P.
[2] Massey, *Op.cit.*, deel 1, blz. 422-3.
[3] Zie Edward Moor, *The Hindu Pantheon*, 1810, plaat 13.

is hij de god die voortkomt uit het voorhoofd van Brahmā, en die zich in man en vrouw splitst, en hij is de vader van de rudra's of maruts, van wie de helft stralend en zachtaardig zijn, en de andere helft zwart en meedogenloos. In de *Veda's* is hij het goddelijk ego dat verlangt terug te keren tot zijn zuivere, goddelijke toestand, en tegelijkertijd dat goddelijk ego dat in een aardse vorm is gevangen, met woeste hartstochten die hem tot de 'bruller', de 'verschrikkelijke', maken. Dit ziet men duidelijk in de *Brihadāraṇyaka Upanishad*, waarin de rudra's, de nakomelingen van Rudra, de god van het vuur, de 'tien levensadems' (prāṇa, leven) worden genoemd, met manas als elfde, terwijl hij als Śiva de *vernietiger* van dat leven is. Brahmā noemt hem Rudra, en geeft hem bovendien zeven andere namen, die zijn zeven vormen van manifestatie zijn, en ook de zeven natuurkrachten die slechts vernietigen om te herscheppen of opnieuw voort te brengen.

Daarom heeft de kruisvormige lus (pāśa) die hij in zijn hand houdt wanneer hij als een asceet, de mahāyogī, wordt weergegeven, geen fallische betekenis, en men heeft echt een sterke verbeelding in die richting nodig
(549) om zelfs in een sterrenkundig symbool deze betekenis te ontdekken. Als symbool voor 'deur, poort, mond, de uitgang' betekent het veeleer de 'nauwe poort' die leidt naar het koninkrijk van de hemel, dan de 'geboorteplaats' in fysiologische zin.

Het is een *kruis in een cirkel* en een *ansatakruis*; maar het is een kruis waarop alle menselijke begeerten moeten worden gekruisigd vóór de yogī door de 'nauwe poort' gaat, de kleine cirkel die zich uitbreidt tot een oneindige cirkel zodra de *innerlijke* mens de drempel is gepasseerd.

Wat het mysterieuze sterrenbeeld van de zeven rishi's in de Grote Beer betreft: terwijl Egypte ze heeft gewijd aan 'de oudste stammoeder, Typhōn', heeft India al deze symbolen eeuwen geleden met de tijd of yuga-omwentelingen verbonden, en de saptarshi staan in nauw verband met onze huidige eeuw – het duistere kaliyuga.[1] De grote cirkel van de tijd, door de Indiase fantasie als schildpad (Kūrma, een van de avatāra's van Vishṇu) of Śiśumāra afgebeeld, geeft door zijn indeling en plaatsing van sterren, planeten en sterrenbeelden van nature het kruis weer. Zo wordt in het *Bhāgavata-Purāṇa*, gezegd dat

> aan het *uiteinde van de staart van dat dier, waarvan de kop naar het zuiden is gericht* en waarvan het lichaam *de vorm van een ring* [cirkel] heeft, Dhruva [de ex-poolster] is geplaatst; en *langs die staart* bevinden zich Prajāpati, Agni, Indra, Dharma, . . . ; en *dwars over zijn rug* de zeven rishi's'.[2]

---

[1] In *Mission des juifs* door markies Saint-Yves d'Alveydre, de hiërofant en *leider* van een grote groep Franse kabbalisten, beschreven als de gouden eeuw!

[2] Skandha 5, hfst. 23. Gebaseerd op de Franse vertaling van Burnouf, geciteerd door

Dit is dan het eerste en vroegste voorbeeld van kruis en cirkel – gevormd door de godheid (gesymboliseerd door Vishṇu) – de eeuwige cirkel van grenzeloze tijd (kāla) in het vlak waarvan alle goden, schepselen, en scheppingen die in ruimte en tijd zijn geboren, kruisgewijs liggen, en die, zoals de filosofie zegt, bij de mahāpralaya allemaal sterven.

Intussen geven de zeven rishi's de tijd en de duur aan van de gebeurtenissen in onze zevenvoudige levenscyclus. Ze zijn even mysterieus als hun veronderstelde vrouwen, de Pleiaden, van wie er slechts één – zij die zich verbergt – heeft bewezen deugdzaam te zijn. De Pleiaden (Krittikās) zijn de voedsters van Kārttikeya, de god van de oorlog (Mars van de westerse heidenen), die de bevelhebber van de hemelse legers wordt genoemd – of beter gezegd van de siddha's (in de hemel opgenomen yogī's, en heilige wijzen op aarde) – 'Siddhasena', wat Kārttikeya gelijk zou maken aan Michaël, de 'leider van de hemelse legers' en, evenals hijzelf, een maagdelijke kumāra.[1] Hij is werkelijk de 'Guha', de *mysterieuze*, evengoed als de saptarshi en de Krittikās (de zeven rishi's en de Pleiaden), want de interpretatie van al deze gecombineerd, onthult aan de adept de grootste mysteries van de occulte natuur. Eén punt in deze bespreking van kruis en cirkel verdient te worden genoemd, omdat het in nauw verband staat met de elementen vuur en water, (550)
die zo'n belangrijke rol spelen in de symboliek van de cirkel en het kruis. Zoals Mars volgens Ovidius alleen uit een moeder (Juno) zou zijn geboren, zonder dat een vader daarbij een rol speelde, of zoals in het Westen en Oosten de avatāra's (bijvoorbeeld Krishṇa) worden geboren, zo is ook Kārttikeya geboren, maar op nog veel wonderbaarlijker manier, zonder vader of moeder, maar uit een zaadje van Rudra-Śiva, *via* Agni, die dit in de Ganges liet vallen. Zo is hij geboren uit *vuur en water* – een 'jongen, schitterend als de zon en mooi als de maan'. Daarom wordt hij Agnibhū (zoon van Agni) en Gaṅgāputra (zoon van de Ganges) genoemd. Voeg hierbij het feit dat de Krittikās, zijn voedsters, zoals het *Matsya-Purāṇa* aantoont, door Agni worden geleid, of, in de oorspronkelijke woorden: 'De zeven rishi's staan op één lijn met de schitterende Agni', en de Krittikās worden daarom Āgneya genoemd[2] – en het verband is gemakkelijk te volgen.

Het zijn dus de rishi's die de tijd en de tijdperken van kaliyuga, de eeuw van zonde en verdriet, aanduiden. Zie het *Bhāgavata-Purāṇa* waarin het volgende staat:

Fitzedward Hall in *Vishṇu-Purāṇa* (Wilson), deel 2, blz. 307vn.

[1] Dit temeer omdat hij bekendstaat als de doder van Tripurāsura en de titan Tāraka. Michaël is de overwinnaar van de draak, en Indra en Kārttikeya worden vaak aan elkaar gelijkgesteld.

[2] *Matsya-Purāṇa*, geciteerd door Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 4, blz. 234-5vn.

Toen de luister van Vishṇu, Krishṇa, naar de hemel opsteeg, begon in de wereld het kaliyuga, waarin de mensen genoegen scheppen in zonde. . . . Toen de zeven rishi's in Maghā waren, begon het kaliyuga, dat 1200 (goddelijke) jaren (432.000 jaren van stervelingen) omvat; wanneer ze vanuit Maghā, Pūrvāshāḍhā zullen bereiken, zal dit kali-tijdperk volledig tot ontwikkeling komen, onder Nanda en zijn opvolgers.[1]

Dit is de omwenteling van de rishi's,

wanneer de eerste twee sterren van de zeven rishi's (van de Grote Beer) aan de hemel opgaan, en het een of andere maanhuis 's nachts op gelijke afstanden tussen hen in wordt gezien, dan blijven de zeven rishi's honderd jaar lang in die conjunctie staan[2]

zegt Parāśara volgens een hater van Nanda. Volgens Bentley ontstond dit denkbeeld bij de astronomen om de stand van de precessie van de equinoxen aan te geven.

Dit gebeurde door een denkbeeldige lijn of een grote cirkel aan te nemen, die door de polen van de ecliptica en het begin van de vaste Maghā heenging; men veronderstelde dat deze cirkel enkele sterren in de Grote Beer sneed. . . . De zeven sterren in de Grote Beer worden de rishi's genoemd, en daarom werd de aangenomen cirkel de lijn van de rishi's genoemd; en omdat deze onveranderlijk was verbonden met het begin van het maanhuis Maghā, zou de precessie kunnen worden aangegeven door als index de graad, enz., op te geven van een of ander beweeglijk maanhuis dat door die lijn of cirkel wordt gesneden.[3]

(551) Er was, en er bestaat nog steeds, een schijnbaar eindeloze discussie over de chronologie van de hindoes. Hier volgt een overweging die ertoe kan bijdragen om bij benadering de tijd vast te stellen waarin de symboliek van de zeven rishi's en hun verband met de Pleiaden begon. Toen Kārttikeya door de goden aan de Krittikās werd overgedragen om te worden grootgebracht, waren het er nog maar zes – daarom wordt Kārttikeya afgebeeld met *zes hoofden*; maar op het moment dat de dichterlijke verbeelding van de vroegste Indo-Europese kenners van de symboliek ze tot echtgenoten van de zeven rishi's maakte, *waren het er zeven*. Hun namen worden gegeven, en deze zijn Ambā, Dulā, Nitatnī, Abhrayantī, Meghayantī, Varshayantī en Chupuṇīkā. Maar er zijn nog andere namenreeksen. Hoe dan ook, men

---

[1] *Bhāgavata-Purāṇa*, 12:2:26-32, geciteerd door Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 4, blz. 230vn. Nanda is de eerste boeddhistische vorst, Chandragupta, tegen wie alle brahmanen zich zo verzetten; hij is van de Maurya-dynastie, en de grootvader van Aśoka. Dit is een van die passages die in de oudere *Purāṇa's* niet staan. Ze werden toegevoegd door de vaishṇava's, die uit sektarische wrok bijna evenveel inlasten als de christelijke kerkvaders.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 4:24; Wilson, deel 4, blz. 230-3.

[3] John Bentley, *Historical View of the Hindu Astronomy*, blz. 65; geciteerd door Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 4, blz. 233vn.

liet de zeven rishi's huwen met de zeven Krittikās voordat de zevende Pleiade verdween. Hoe konden de hindoe-astronomen anders spreken over iets wat alleen met de sterkste telescopen kan worden waargenomen? Misschien wordt daarom in al zulke gevallen het merendeel van de in hindoe-allegorieën beschreven gebeurtenissen beschouwd als 'een heel recente vinding, beslist *binnen* het christelijke tijdperk'.

De oudste Sanskrietmanuscripten over astronomie beginnen hun reeks nakshatra's (de 27 maanhuizen) met het teken Krittikā, en op grond daarvan kunnen ze nauwelijks ouder zijn dan 2780 v.Chr. (zie de 'vedische kalender', die zelfs door de oriëntalisten wordt aanvaard).[1] Maar die oriëntalisten redden zich uit de moeilijkheid door te zeggen dat de genoemde kalender niet *bewijst* dat de hindoes toen iets over astronomie wisten, en ze verzekeren hun lezers dat ondanks de kalenders, de Indiase pandits hun kennis over de maanhuizen met Krittikā voorop, van de Feniciërs, enz., kunnen hebben verkregen. Hoe dan ook, de Pleiaden zijn de centrale groep van het stelsel van siderische symboliek. Ze liggen in de hals van het sterrenbeeld Stier, dat in de astronomie door Mädler en anderen beschouwd wordt *als de centrale groep* van het melkwegstelsel, en dat in de kabbala en de oosterse esoterie wordt opgevat als het *siderische zevenvoud*, voortgekomen uit de eerste gemanifesteerde zijde van de bovenste driehoek, de verborgen △. Deze gemanifesteerde zijde is de Stier, het symbool van de EEN (het cijfer 1), of de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, *alef* א (stier of os), waarvan de synthese tien (10), of י jod, is, de volmaakte letter en het volmaakte getal. De Pleiaden (Alcyone in het bijzonder) worden dus zelfs in de astronomie beschouwd als het centrale punt waaromheen *ons heelal van vaste sterren draait*, het brandpunt waaruit en waarin de *goddelijke adem*, BEWEGING, tijdens het manvantara onophoudelijk werkt. Daarom spelen deze cirkel en het sterrenkruis in de siderische symboliek van de occulte filosofie een heel belangrijke rol.

De geheime leer zegt ons dat alles in het heelal, en ook het heelal zelf, tijdens zijn periodieke manifestaties wordt gevormd (geschapen) door versnelde BEWEGING, teweeggebracht door de ADEM van de altijd onbekend blijvende (552)
kracht (in elk geval onbekend aan de huidige mensheid) binnen de wereld van verschijnselen. De geest van leven en onsterfelijkheid werd overal gesymboliseerd door een cirkel: vandaar dat de slang die in haar staart bijt, de cirkel van wijsheid in oneindigheid voorstelt. Hetzelfde geldt voor het sterrenkundige kruis – het kruis binnen een cirkel, en de bol met daaraan twee vleugels, die vervolgens de heilige scarabeus van de Egyptenaren werd, waarvan alleen al de naam het geheime denkbeeld aangeeft dat ermee verbonden is. De

[1] Vgl. Albrecht Weber, *History of Indian Literature*, 1882, blz. 2vn.

scarabee wordt namelijk in Egypte (in de papyrussen) khepera en khepri genoemd, van het werkwoord kheper, 'worden', en is zo tot symbool en embleem gemaakt van het menselijk leven en van de opeenvolgende *wordingen* van de mens, door de verschillende omzwervingen en metempsychosen (reïncarnaties) van de bevrijde ziel. Dit mystieke symbool bewijst duidelijk dat de Egyptenaren geloofden in reïncarnatie en in de opeenvolgende levens en bestaansvormen van de onsterfelijke entiteit. Omdat dit echter een esoterische leer was, die alleen tijdens de mysteriën door de priester-hiërofanten en de koning-ingewijden aan de kandidaten werd onthuld, werd ze geheim gehouden. De onbelichaamde intelligenties (de planeetgeesten of scheppende krachten) werden altijd voorgesteld in de vorm van cirkels. In de oorspronkelijke filosofie van de hiërofanten waren deze *onzichtbare* cirkels de prototypische oorzaken en bouwers van alle hemelbollen, die hun *zichtbare* lichamen of omhulsels waren, en waarvan ze de zielen waren. Het was in de oudheid beslist een algemeen verbreide leer.[1] Proclus zegt:

> Vóór de wiskundige getallen zijn er de *uit zichzelf ontwikkelende* getallen; vóór de zichtbare getallen, de als denkbeeld bestaande getallen; en vóór de scheppende macht de stoffelijke werelden *die zich in een cirkel bewegen*, voortbracht, bracht ze de *onzichtbare* cirkels voort.[2]

'Deus enim et circulus est',[3] zegt Pherekydēs in zijn hymne aan Jupiter. Dit was een hermetisch axioma, en Pythagoras raadde aan om tijdens de uren van contemplatie zo'n cirkelvormige gebogen houding aan te nemen. 'De toegewijde moet zoveel mogelijk de vorm van een volmaakte cirkel benaderen', schrijft het geheime boek voor. Numa probeerde onder het volk hetzelfde gebruik te verspreiden, vertelt Pierius[4] zijn lezers; en Plinius zegt: 'Tijdens onze eredienst rollen we als het ware ons lichaam op tot een ring, 'totum corpus circumagimus'.'[5] Het visioen van de profeet Ezechiël doet

---

[1] *Ezechiël*, hfst. 1.

[2] De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 265; vgl. Proclus, *Commentaar op Euclides*, 1:6.

[3] Vertaling: En de godheid is werkelijk cirkelvormig.

[4] Pierius Valerianus, genoemd door De Mirville, *Des esprits*, deel 3, blz. 265.

[5] Vertaling: 'we draaien ons hele lichaam'. (Plinius, *Naturalis historia*, 2:28:5.) De godin Bast werd afgebeeld met de kop van een kat. Dit dier was in Egypte om verschillende redenen heilig: als een symbool van de maan, 'het oog van Osiris', of de 'zon' bij nacht. De kat was ook aan Sekhmet gewijd. Een van de mystieke redenen daarvoor was dat ze haar lichaam tot een *cirkel* oprolt als ze slaapt. Deze houding is voorgeschreven voor occulte en magnetische doeleinden, om op een bepaalde manier de circulatie van het levensfluïdum te regelen, dat de kat in hoge mate bezit. 'De negen levens van een kat' is een volksgezegde dat is gebaseerd op goede fysiologische en occulte gronden. G. Massey geeft er ook een sterrenkundige reden voor, die men in deel 1, blz. 330-1, kan vinden. 'De kat zag de zon, en had deze 's nachts in haar oog [was het oog van de nacht], wanneer deze overigens door de mens niet werd gezien [want zoals de maan het licht van de zon

sterk denken aan deze mystiek van de cirkel, toen hij een *wervelwind* zag (553)
waaruit 'een *wiel* op de aarde' kwam, waarvan het maaksel 'als het ware een wiel in het midden van een wiel *was* . . . want de geest van het levende schepsel *was* in de wielen.'[1]

'De *geest* wervelt voortdurend rond en keert weer terug overeenkomstig zijn cyclus'[2] – zegt Salomo, die men in de Engelse (en de Nederlandse) *vertaling* laat spreken over de 'wind', terwijl het in de *oorspronkelijke tekst* zowel op de *geest* als op de *zon* betrekking heeft. Maar de *Zohar*, de enige echte toelichting op het kabbalistische boek *Prediker*, zegt ter verklaring van dit vers, dat misschien nogal vaag en moeilijk te begrijpen is, dat 'het blijkbaar wil zeggen dat de zon zich in een cyclus beweegt, terwijl het slaat op de geest *onder de zon*, die de heilige geest wordt genoemd, en die zich in een cyclus naar beide kanten beweegt, opdat ze [de geest en de zon] *in dezelfde essentie worden verenigd*.'[3]

Het brahmaanse 'gouden ei' – waaruit Brahmā, de scheppende godheid, tevoorschijn komt – is de 'cirkel met het centrale punt' van Pythagoras, en een passend symbool daarvoor. In de geheime leer wordt de verborgen EENHEID – of deze nu PARABRAHMAN voorstelt, of het 'GROTE UITERSTE' van Confucius, of de godheid die wordt verborgen door PTAH, het eeuwige licht, dan wel de joodse AIN SOF – altijd gesymboliseerd door een cirkel of de 'nul' (het absolute *niet-iets* en niets, omdat het *oneindig* en het AL is); terwijl de (door zijn werken) gemanifesteerde godheid wordt aangeduid als de *middellijn van die cirkel*. De symboliek van het eraan ten grondslag liggende denkbeeld wordt nu duidelijk: de rechte lijn die door het middelpunt van een cirkel gaat heeft in meetkundige zin lengte, maar geen breedte of dikte: het is een denkbeeldig en vrouwelijk symbool, dat de eeuwigheid doorkruist en dat men laat rusten op het bestaansgebied *van de wereld van verschijnselen*. De rechte lijn heeft *één dimensie*, terwijl de cirkel ervan geen dimensie heeft, of, om een algebraïsche term te gebruiken, deze is de dimensie van een vergelijking. Een andere manier om dit denkbeeld te symboliseren vindt men in de pythagorische heilige decade, die in het uit twee cijfers bestaande getal *tien* (de 1 en een cirkel of nul) het absolute AL samenvat, dat zich manifesteert in het WOORD of de voortbrengende scheppingskracht.

---

weerkaatst, zo veronderstelde men dat de kat dit weerkaatst omdat ze fosforescerende ogen heeft]. Wij kunnen zeggen dat de maan het zonlicht *weerspiegelt*, omdat we *spiegels* hebben. Bij hen was het oog van de kat de spiegel.' (Massey, *Luniolatry: Ancient and Modern*, blz. 2.)

[1] *Ezechiël* 1:4, 15, 16, 20.

[2] *Prediker* 1:6.

[3] *Zohar*, Chukat, Cremona editie, fol. 87, kol. 346.

B

De val van het kruis in de stof

Wie over dit pythagorische symbool zou willen debatteren door tegen te
(554) werpen dat het nog niet vaststaat in welk tijdperk van de oudheid de *nul* voor het eerst verschijnt – vooral in India – wordt verwezen naar deel 2 van *Isis ontsluierd*, blz. 351ev.

Als we ter wille van de redenering even aannemen dat de oudheid niet bekend was met onze manier van rekenen of met Arabische cijfers – hoewel we weten dat het wel zo was – dan is er het denkbeeld van de *cirkel* en *middellijn* om te bewijzen dat dit het *eerste* symbool in de kosmogonie was. Vóór de *trigrammen* van Fu-hsi, met yang, de eenheid, en yin, de tweeheid – die door Éliphas Lévi[1] heel knap werden verklaard – had China zijn Confucius en taoïsten. Eerstgenoemde begrenst het 'grote uiterste' binnen een cirkel met een horizontale middellijn; laatstgenoemden plaatsen drie concentrische cirkels onder de grote cirkel, terwijl de Sung-wijzen het 'grote uiterste' in een bovenste cirkel voorstelden, en de hemel en de aarde in twee lagere en kleinere cirkels. De yangs en yins zijn een uitvinding van veel latere datum. Plato en zijn school hebben de godheid nooit anders opgevat, ondanks de vele benamingen die hij gaf aan de 'god boven alles' (ὁ ἐπὶ πᾶσι θεός). Omdat Plato was ingewijd, kon hij niet geloven in een persoonlijke god – een reusachtige schaduw van de mens. Zijn benamingen 'monarch' en 'wetgever van het heelal' hebben een abstracte betekenis die iedere occultist begrijpt, die evenzeer als een christen gelooft in de ene wet die het heelal regeert, terwijl hij tegelijk erkent dat deze onveranderlijk is. Plato zegt hierover:

> Boven alle *eindige* bestaansvormen en *secundaire* oorzaken, wetten, ideeën en beginselen, is er een INTELLIGENTIE of DENKVERMOGEN [νοῦς], het eerste beginsel van alle beginselen, de hoogste idee waarop alle andere ideeën zijn gebaseerd . . . de *oorspronkelijke* substantie *waaraan alle dingen hun wezen en essentie ontlenen*, de eerste en directe oorzaak van alle orde, harmonie, schoonheid, voortreffelijkheid, en goedheid, die het heelal doordringen – die op grond van zijn verhevenheid het hoogste Goed wordt genoemd, de God (ὁ θεός), en 'de god boven alles'.[2]

De woorden slaan niet op de 'schepper', en ook niet op de 'Vader' van

---

[1] *Dogme et rituel de la haute magie*, deel 1, blz. 124. Zie ook in *Ts'an t'ung ch'i* door Wei-Po-Yang.

[2] B.F. Cocker, *Christianity and Greek Philosophy*, 1870, blz. 377.

een hedendaagse monotheïst, maar op de *ideële* en abstracte oorzaak. Want, zoals Plato zegt, 'deze θεός, de god boven alles, *is niet de waarheid of de intelligentie*, maar de VADER ervan',[1] en haar eerste oorzaak. Zou Plato, de grootste leerling van de wijzen uit de oudheid, en zelf een wijze, voor wie er maar één enkel doel in dit leven was – WARE KENNIS – ooit hebben geloofd in een godheid die mensen bij de geringste aanleiding voor eeuwig vervloekt en verdoemt?[2] Nee, *Plato* niet. Hij beschouwde alleen diegenen als echte filosofen of als zoekers naar waar- (555)
heid die kennis bezitten van het *werkelijk bestaande* in tegenstelling tot louter uiterlijke schijn; van het *altijd* bestaande in tegenstelling tot het vergankelijke; en van dat wat *blijvend* bestaat in tegenstelling tot dat wat toeneemt, afneemt, en afwisselend wordt ontwikkeld en vernietigd.[3] Speusippos en Xenokratēs volgden in zijn voetspoor.

Het ENE, oorspronkelijke, had geen bestaan in de betekenis die sterfelijke mensen eraan hechten.[4] 'Het τίμιον [*geëerde*] woont zowel in het middelpunt als in de omtrek, maar *het is slechts de weerspiegeling van de godheid* – de wereldziel'[5] – het gebied van het oppervlak van de cirkel. Het kruis en de cirkel zijn universele begrippen – zo oud als het menselijk denkvermogen zelf. Ze staan bovenaan de lange lijst van om zo te zeggen internationale symbolen, die heel vaak grote wetenschappelijke waarheden uitdrukten, nog afgezien van hun directe verband met psychische en zelfs fysiologische mysteriën; en dit symbool is er zo een, en is gebaseerd op de oudste esoterische kosmogonie.

Het wordt niet verklaard door evenals Éliphas Lévi te zeggen dat God, de universele liefde, de wereld heeft voortgebracht door de mannelijke *eenheid* een afgrond in de vrouwelijke *tweeheid*, of chaos, te laten gra-

---

[1] Cocker, *Op.cit*., blz. 378.

[2] De wanhoopskreet die werd geslaakt door de graaf van Montlosier in zijn *Mystères de la vie humaine* (1829, deel 1, boek 2, blz. 126), bewijst dat de oorzaak van 'voortreffelijkheid en goedheid', die volgens Plato het heelal doordringt, noch *zijn* godheid noch *onze* wereld is: 'Bij het zien van zoveel grootsheid met daartegenover zoveel ellende, stelt de geest die dat enorme geheel gadeslaat zich een ik weet niet wat voor grote godheid voor, die door *een nog grotere* en *nog machtigere godheid* als het ware zou worden verbrijzeld, in stukjes geslagen en door het heelal verstrooid.' De 'nog grotere en nog machtigere godheid' dan de god van deze wereld, die verondersteld wordt zo 'goed' te zijn – is KARMA. En deze echte godheid bewijst duidelijk dat de kleinere, onze *innerlijke* god (die voorlopig nog persoonlijk is), niet de kracht heeft om de machtige hand van deze grotere godheid tegen te houden, de OORZAAK die in het leven is geroepen door onze daden die kleinere oorzaken voortbrengen, en die de WET VAN VERGELDING wordt genoemd.

[3] Zie *Isis ontsluierd*, 1:10.

[4] Plato, *Parmenides*, 141e.

[5] Stobaeus, *Eclogae*, 1:862.

ven. Behalve dat dit denkbeeld grof is, lost het het probleem niet op om zich dit voor te stellen zonder dat men zijn eerbied verliest voor de al te menselijke manieren van de godheid. Om zulke antropomorfistische voorstellingen te vermijden, gebruiken de ingewijden nooit de benaming 'God' om het ene en enige beginsel in het heelal aan te duiden; en ontkennen ze – trouw aan de oudste overleveringen van de geheime leer in de hele wereld – dat zulk onvolmaakt en vaak niet zo zuiver werk ooit door absolute volmaaktheid kan worden voortgebracht. Het is niet nodig hier andere en nog grotere metafysische bezwaren te noemen. Tussen het speculatieve atheïsme en het idiote antropomorfisme moet er een filosofische middenweg en een verzoening zijn. Alleen de tegenwoordigheid van het onzichtbare beginsel door de hele natuur, en de hoogste manifestatie ervan op aarde – DE MENS – kunnen het vraagstuk helpen oplossen, dat vergelijkbaar is met de *x* van de wiskundige die altijd buiten het bereik van onze aardse algebra moet blijven. De hindoes hebben geprobeerd het op te lossen door middel van hun avatāra's, en de christenen
(556) *denken* dat ze het hebben opgelost door middel van hun ene goddelijke incarnatie. Exoterisch hebben beiden ongelijk; *esoterisch* komen beiden heel dicht bij de waarheid. Van de apostelen van de westerse religie schijnt alleen Paulus het oude mysterie van het kruis te hebben gepeild, zo niet feitelijk onthuld. Wat de rest betreft van diegenen die door de universele tegenwoordigheid te individualiseren, en in één symbool samen te vatten – het centrale punt in het kruisbeeld – zij hebben daarmee aangetoond dat ze de ware geest van de leer van Christus nooit hebben begrepen, en ze hebben deze door hun interpretaties op meer dan één manier gedegradeerd. Ze zijn de geest van dat universele symbool vergeten en hebben het egoïstisch gemonopoliseerd – alsof het grenzeloze en oneindige ooit kan worden begrensd en beperkt tot één manifestatie, geïndividualiseerd in één mens, of zelfs in één volk!

De vier armen van het '✕', het schuine kruis, en van het 'hermetische' kruis, die wijzen naar de vier hemelstreken, werden, duizenden jaren vóór men in Europa ervan had gehoord, door de mystieke hindoes, brahmanen en boeddhisten goed begrepen; en dat symbool werd en wordt overal in de wereld aangetroffen. Ze bogen de uiteinden van dat kruis om en maakten er hun swastika van, nu de wan van de Mongoolse boeddhisten.[1] Het

[1] De swastika is ongetwijfeld een van de oudste symbolen van de volkeren uit de oudheid. In onze eeuw, zegt Kenneth R.H. Mackenzie (*Royal Masonic Cyclopaedia*, 1877, blz. 352-3), is de swastika in de vrijmetselarij 'in de vorm van de hamer blijven voortbestaan'. Onder de vele 'betekenissen' die de schrijver ervan geeft, vinden we niet de belangrijkste, die de vrijmetselaars blijkbaar niet kennen.

betekent dat het 'centrale punt' niet is beperkt tot één individu, hoe volmaakt ook; dat *het* beginsel (god) in de mensheid is, en de mensheid, evenals de rest, in dit beginsel, zoals waterdruppels in de oceaan. De vier uiteinden wijzen naar de vier hemelstreken, en verliezen zich dus in de oneindigheid.

Er wordt beweerd dat een isarim, een ingewijde, in Hebron *op het dode lichaam van* Hermes de bekende *smaragden* tafel heeft gevonden, die de essentie van de hermetische wijsheid zou bevatten. 'Scheid de aarde van het vuur, het fijne van het grove. . . . Stijg op . . . van de aarde naar de hemel, en daal dan weer af naar de aarde' was erop gegrift.[1] Het *raadsel* van het kruis ligt in deze woorden besloten, en zijn dubbele mysterie is opgelost – voor de occultist.

Het filosofische kruis – de twee lijnen die in verschillende richting lopen, de horizontale en de verticale, de hoogte en de breedte, die door de meetkundig te werk gaande godheid op het snijpunt in tweeën worden gedeeld – dat zowel het magische als het wetenschappelijke viertal vormt wanneer het wordt ingeschreven in het volmaakte vierkant, is de basis van de occultist. Binnen de mystieke grenzen ervan ligt de hoofdsleutel die de deur tot elke wetenschap, zowel de fysieke als de spirituele, opent. Het symboliseert ons menselijk bestaan, want de levenscirkel omschrijft de vier punten van het kruis, die achtereenvolgens geboorte, leven, dood, en ONSTERFELIJKHEID voorstellen.[2] (557)

'Houd vast', zeggen de alchemisten, 'aan de vier letters van het tetragram, gerangschikt op de volgende manier: de letters van de onuitsprekelijke naam zijn daar, hoewel u ze misschien eerst niet kunt onderscheiden. Het niet meedeelbare axioma ligt hierin kabbalistisch besloten, en dit is wat de meesters het magische arcanum noemen.'[3]

De ⊤ (tau) en het sterrenkundige kruis van Egypte ⊕ zijn in verschillende openingen van de ruïnes van Palenque duidelijk te zien. Op een van de basreliëfs van het Paleis van Palenque, aan de westkant, staat recht onder de zittende figuur als hiëroglief een tau afgebeeld. De staande figuur die zich over eerstgenoemde heen buigt, bedekt het hoofd van deze met de linkerhand met de sluier van inwijding, terwijl hij zijn rechterhand uitstrekt met de wijs- en middelvinger naar de hemel gericht. De houding is precies dezelfde als die van een christelijke bisschop die zijn zegen geeft, of die waarin Jezus aan het laatste avondmaal vaak wordt afgebeeld.[4]

De Egyptische hiërofant had een vierkante hoofdtooi die hij bij de uitoefening van zijn functies altijd moest dragen. De volmaakte tau, gevormd

---

[1] Isaac Myer, 'Hermes Trismegistus', *The Path*, sept. 1886, blz. 168.
[2] Vgl. *Isis ontsluierd*, 1:633-4.
[3] Vgl. *Op.cit.*, 1:631.
[4] Vgl. *Op.cit.*, 1:708.

door de verticale lijn (de neerdalende, mannelijke straal of geest) en een horizontale lijn (de stof, het vrouwelijke beginsel) en de wereldcirkel, was een attribuut van Isis, en pas bij zijn dood werd het Egyptische kruis op de borst van de mummie gelegd. Deze vierkante hoeden worden nog tot op de dag van vandaag door de Armeense priesters gedragen. De bewering dat het kruis een specifiek christelijk symbool is dat na het begin van onze jaartelling is ingevoerd, is erg vreemd, als we vernemen dat Ezechiël het voorhoofd van de mannen van Juda, die de Heer vreesden (*Ezechiël* 9:4), met het *teken thau* merkte, zoals het in de *Vulgaat* is vertaald. In het Oudhebreeuws werd dit teken zo gevormd , maar in de oorspronkelijke Egyptische hiërogliefen als een volmaakt christelijk kruis [Tat, het symbool van bestendigheid]. Ook in de *Openbaring*[1] wordt door de 'alfa en omega' (geest en stof), het begin en het einde, de naam van zijn Vader op het voorhoofd van de *uitverkorenen* afgedrukt.[2]

Mozes beveelt in *Exodus* (12:22) zijn volk hun *deurposten en lateien* met bloed te markeren, opdat de 'Heer God' geen vergissing zou maken en enkelen van zijn uitverkoren volk zou doden in plaats van de verdoemde Egyptenaren. En dit merkteken is een tau! Het is het Egyptische *kruis* met een handvat, en met de helft van deze talisman wekte Horus de doden op, zoals men kan zien op het beeldhouwwerk van een ruïne in Philae.[3]

Er is in de tekst genoeg gezegd over de swastika en de tau. Het spoor van het kruis kan werkelijk tot in de diepste diepten van de onpeilbare oudheid worden gevolgd! Het mysterie ervan wordt eerder dieper dan dat het wordt opgelost, wanneer we het aantreffen op de beelden van Paaseiland, in het oude Egypte, in Centraal-Azië, als tau en swastika in de rotsen gegrift,
(558) in het voorchristelijke Scandinavië, overal! Skinner staat verbaasd over de eindeloze schaduw die het tot ver in de oudheid werpt, en is niet in staat het tot een bepaald volk of een bepaalde figuur terug te voeren. Hij wijst op de targums[4] die door de Hebreeën zijn overgeleverd, en die door vertaling onduidelijk zijn geworden.

In *Jozua* (8:29), in de *Arabische* versie en in de *Targum van Jonathan* staat: 'De koning van Ai kruisigde hij aan een boom.' De *Septuagint* spreekt over opgehangen aan *twee stukken hout* of *een kruis.* (Wordsworth over Jozua.) De vreemdste uit-

---

[1] *Openbaring* 7:2-3; 14-1.
[2] Vgl. *Isis ontsluierd*, 2:463-4.
[3] Vgl. *Op.cit.*, 2:534-5.
[4] Noot vert.: *Targum Onkelos* is de officiële oosterse (Babylonische) targum (Aramese vertaling) van de *Pentateuch*.

drukking in deze categorie staat in *Numeri* 25:4, waar Onkelos (?) geeft: 'Kruisig hen voor de Heer (Jehovah) *tegen de zon*.' Het hier gebruikte woord, יקע, *nagelen aan*, wordt door de *Vulgaat* goed vertaald met *kruisigen* (Fürst). Alleen al deze zinsbouw is mystiek.[1]

Dat is ook zo, maar de geest ervan is altijd verkeerd begrepen. 'Kruisigen vóór (niet tegen) de zon' is een uitdrukking die bij inwijding wordt gebruikt. Deze komt uit Egypte, en oorspronkelijk uit India. Het raadsel kan slechts worden opgelost door de sleutel ervan te zoeken in de inwijdingsmysteriën. De ingewijde adept, die alle beproevingen met succes had doorstaan, werd *bevestigd*, niet *genageld*, maar eenvoudig vastgebonden aan een bank in de vorm van een tau ⊤ (in Egypte), van een swastika zonder de vier verlengstukken (zo: ⊕, niet 卐), en in diepe slaap gebracht (de 'slaap van Siloam', zoals deze nog steeds onder de ingewijden in Klein-Azië, in Syrië, en zelfs in Boven-Egypte wordt genoemd). Men liet hem drie dagen en drie nachten in deze toestand; men zei dat zijn spirituele ego intussen met de 'goden' sprak, afdaalde in Hades, Amenti, of Pātāla (naar gelang van het land), en goede werken verrichtte voor de onzichtbare wezens, hetzij zielen van mensen of natuurgeesten; en zijn lichaam bleef al die tijd in een tempelcrypte of onderaardse grot. In Egypte werd het in de sarcofaag in de koningskamer van de Piramide van Cheops geplaatst, en in de nacht van de naderende derde dag naar de ingang van een galerij gedragen, waar op een bepaald uur de stralen van de opgaande zon recht op het gezicht van de zich in trance bevindende kandidaat vielen, die ontwaakte om door Osiris en Thoth, de god van de wijsheid, te worden ingewijd.

Laat de lezer die aan deze bewering twijfelt, de Hebreeuwse originelen raadplegen voordat hij haar ontkent. Laat hij kennis nemen van enkele heel suggestieve Egyptische basreliëfs. Met name één daarvan, van de tempel van Philae, stelt een *inwijdingsscène* voor.[2] Twee goden-hiërofanten, een met de kop van een havik (de zon), en de andere met die van een *ibis* (Mercurius, Thoth, de god van wijsheid en geheime kennis, de rechter van Osiris-zon), buigen zich over het lichaam van een zojuist ingewijde kandidaat. Ze zijn bezig een dubbele stroom water over zijn hoofd te gieten (het water van het leven en de nieuwe *geboorte*); deze stromen lopen door elkaar heen in de vorm van een kruis en zijn vol kleine ansatakruisen. Dit is de allegorie van het ontwaken van de kandidaat (nu een ingewijde), wanneer de stralen (559)
van de ochtendzon (Osiris) op de kruin van zijn hoofd vallen (*waarbij zijn in trance verkerende lichaam zo op zijn houten tau is gelegd dat het de stralen opvangt*). Daarna verschenen de hiërofanten-inwijders en werden de

[1] J. Ralston Skinner, *The Source of Measures*, 1875, blz. 204.
[2] Noot vert.: zie de illustratie op blz. 640.

sacramentele woorden uitgesproken, schijnbaar tot de zon-Osiris, maar in werkelijkheid gericht tot de innerlijke geest-zon, die de nieuw geboren mens verlichtte. Laat de lezer nadenken over het verband dat al sinds de vroegste oudheid bestaat tussen de zon en het kruis, zowel in zijn voortbrengende als zijn spiritueel herscheppende hoedanigheid. Laat hij het graf van Beit el-Wali uit de tijd van de regeerperiode van Ramses II onderzoeken, waar hij de kruisen in alle vormen en standen zal vinden. Ze zijn ook te vinden op de troon van die koning, en ten slotte op een fragment uit de zaal van de voorouders van Thoetmosis III, dat wordt bewaard in de Nationale Bibliotheek van Parijs, en dat Atin-re Bakhan (Achnaton) voorstelt die de zon aanbidt.

Op dit bijzondere beeldhouw- en schilderwerk ziet men de zonneschijf die straalt op een ansatakruis dat is geplaatst op een kruis waarvan die van de Calvarieberg volmaakte kopieën waren. De oude manuscripten noemen deze de 'harde ligbanken van diegenen die in (spirituele) barensnood verkeren, *die bezig zijn zichzelf het leven te schenken*'. Een groot aantal van zulke kruisvormige 'ligbanken', waarop de kandidaat, die aan het einde van zijn hoogste inwijding in een heel diepe trance was gebracht, werd geplaatst en vastgebonden, is na de vernietiging van de Egyptische tempels in de ondergrondse kamers ervan aangetroffen. Achtenswaardige en heilige kerkvaders, zoals Cyrillus en Theophilus, gebruikten deze vrijelijk, in de veronderstelling dat ze daar door enkele nieuwe bekeerlingen waren gebracht en verborgen. Alleen Origenes en na hem Clemens van Alexandrië en andere ex-ingewijden wisten beter. Maar ze gaven de voorkeur eraan te zwijgen.[1]

Laat de lezer verder de hindoe-'fabels' raadplegen, zoals de oriëntalisten ze noemen, en denken aan de allegorie van Viśvakarman, de scheppende kracht, de grote architect van de wereld, die in de *Rig-Veda* 'de alziende god' wordt genoemd, die 'zichzelf aan zichzelf offert' (de spirituele ego's van stervelingen zijn zijn eigen essentie, en dus *één met hem*). Bedenk dat hij Devavardhaki, 'de bouwer van de goden' wordt genoemd, en dat hij in de exoterische allegorie Sūrya (de zon), zijn schoonzoon, aan zijn houten kruis vastbindt; maar volgens de esoterische overlevering aan de swastika, omdat hij op aarde de hiërofant-inwijder is, en een deel van zijn glans wegneemt. Verder moet men bedenken dat Viśvakarman de zoon is van Yoga-siddha, d.w.z. de heilige kracht van yoga, en de maker van het 'vurige wapen', het magische āgneyāstra. Het verhaal wordt elders uitvoeriger gegeven. De schrijver van het zo vaak geciteerde kabbalistische boek vraagt:

Het theoretische gebruik van de kruisiging moet op een of andere manier in verband hebben gestaan met de personificatie van dit symbool [de bouw van de hof van het paradijs, gesymboliseerd door een gekruisigde mens]. Maar hoe? En wat

[1] Vgl. 'Editors Note' bij 'The crucifixion of man', *Lucifer*, mei 1888, blz. 250.

wordt erdoor aangetoond? Het symbool was dat van de oorsprong van maten, de aanduiding van een *scheppende wet* of een *plan*. Wat kon de feitelijke kruisiging praktisch gezien met betrekking tot de mensheid betekenen? Dat deze wordt (560)
beschouwd als een uitbeelding van een of andere mysterieuze werking van hetzelfde stelsel, blijkt uit het gebruik dat ervan werd gemaakt. De mysterieuze functies van deze getalswaarden [het symboliseren van het verband tussen 113:355 en 20612:6561 *door een gekruisigde mens*] schijnen de ene diepzinnigheid na de andere te bevatten. Ze blijken niet alleen in de kosmos te werken . . . maar sympathisch schijnen ze toestanden teweeg te brengen die verband houden met een onzichtbare en spirituele wereld, en de profeten schijnen kennis te hebben gehad van de verbindende schakels. De beschouwing krijgt nog meer inhoud als men bedenkt dat het vermogen om de wet *nauwkeurig* tot uitdrukking te brengen, door *getallen* die duidelijk een stelsel definiëren, geen *toevallige eigenschap* van de taal was, maar juist de *essentie* ervan, en van haar *oorspronkelijke organische bouw*; daarom kon noch de taal noch het wiskundige stelsel dat eraan verbonden is, *een uitvinding van de mens zijn*, tenzij beide waren *gebaseerd op een vroegere taal, die later in onbruik raakte*.[1]

De schrijver bewijst deze punten door verdere toelichtingen, en onthult de verborgen betekenis van meer dan één *letterlijk* verhaal door aan te tonen dat אִישׁ, *mens*, waarschijnlijk het *oorspronkelijke* woord is geweest – 'het allereerste woord dat de Hebreeën, wie ze ook waren, bezaten om door een klank het begrip *mens* weer te geven. De essentie van dit woord was vanaf het begin 113 (de numerieke waarde van dat woord), en bevatte de elementen van het ontplooide kosmische stelsel.'[2]

Dit wordt aangetoond door de Viṭhobā van de hindoes – een vorm van Vishṇu – zoals al is gezegd. De figuur Viṭhobā *is*, tot de spijkerwonden aan de voeten[3] toe, *die van de gekruisigde Jezus, in alle details* behalve het kruis; en dat de MENS werd bedoeld, wordt ons verder bewezen door het feit dat *de ingewijde na zijn kruisiging aan de* BOOM VAN HET LEVEN *werd wedergeboren*. Deze 'boom' is nu exoterisch – doordat de Romeinen er een martelwerktuig van maakten, en door de onwetendheid van de vroegchristelijke intriganten – de *boom van de dood* geworden!

Een van de *zeven esoterische betekenissen* die door de mystieke uitvinders van het stelsel in dit mysterie van de kruisiging is gelegd – een stelsel waarvan de oorspronkelijke uiteenzetting en aanvaarding teruggaat tot de instelling van de MYSTERIËN – is terug te vinden in de meetkundige symbolen die de geschiedenis van de evolutie van de mens bevatten. De Hebreeën – hun profeet Mozes was goed op de hoogte van de esoterische wijsheid

---

[1] J.R. Skinner, *The Source of Measures*, blz. 204-5.

[2] *Op.cit*., blz. 205.

[3] Zie Edward Moor, *The Hindu Pantheon*, 1810, blz. 418-9, en plaat 11, fig. 6, waar Viṭhobā's linkervoet op zijn beeld het teken van een spijker draagt.

van Egypte – die hun numerieke stelsel van de Feniciërs en later van de heidenen overnamen, aan wie ze het grootste deel van hun kabbalistische mystiek ontleenden, maakten de kosmische en antropologische symbolen van de 'heidense' volkeren heel handig geschikt voor hun eigen specifieke
(561) *geheime* documenten. Al heeft het christelijke priesterdom de sleutel daartoe nu verloren, de eerste samenstellers van de christelijke mysteriën waren goed vertrouwd met de esoterische filosofie en de Hebreeuwse occulte metrologie, en maakten er handig gebruik van. Ze namen bijvoorbeeld het woord aish (een van de Hebreeuwse woordvormen voor MENS) en gebruikten het in samenhang met shānāh, 'maanjaar', dat op mystieke manier is verbonden met de naam Jehovah, de veronderstelde 'vader' van Jezus, en namen het mystieke denkbeeld op in een sterrenkundige waarde en formule.

Het oorspronkelijke concept van de 'gekruisigde mens' in de ruimte behoort ongetwijfeld de oude hindoes toe, en Moor verduidelijkt het in zijn *Hindu Pantheon* door de afbeelding die Viṭhobā voorstelt. Plato nam het over in zijn schuine kruis in de ruimte, de ×, 'de tweede god die zich op het heelal afdrukte in de vorm van een kruis'; Krishṇa wordt eveneens als 'gekruisigd' voorgesteld.[1] Verder wordt het vermeld in het Oude Testament, in het vreemde gebod om *mensen te kruisigen* voor de Heer, *de zon* – wat helemaal geen voorspelling is, maar een rechtstreekse fallische betekenis heeft. In datzelfde tot nadenken stemmende boek over de kabbalistische betekenissen, *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures*, lezen we verder:

> Als symbool hebben de koppen van de nagels van het kruis een massieve piramidevorm, en de nagels zelf hebben een spits toelopende vierkante obeliskvorm, of fallisch embleem. Als men de plaats van de *drie* nagels in de handen en voeten van de mens en aan het kruis neemt, dan vormen ze een *driehoek*, met één nagel aan elke hoek van de driehoek. De wonden of *stigmata* aan de handen en voeten zijn noodzakelijk *vier* in aantal, wat op het *vierkant* wijst. . . . De *drie* nagels met de *drie* wonden zijn 6 in getal, wat de 6 vlakken van de *opengevouwen* kubus aangeeft (die het kruis of de mensvorm, of 7, maken, waarbij drie horizontale en vier verticale vlakken worden geteld) waarop de mens wordt geplaatst; en dit wijst weer op de cirkelmaat, overgebracht op de ribben van de kubus. De *ene* wond aan de voeten wordt *twee* wanneer de voeten worden gescheiden, wat *voor alle* samen *drie* maakt, en *vier wanneer ze gescheiden zijn*, of 7 in totaal – alweer een *heel heilig* (en *bij de joden*) vrouwelijk grondgetal.[2]

Terwijl dus de fallische of seksuele betekenis van de 'kruisigingsnagels' wordt bewezen door de meetkundige en numerieke interpretatie, wordt de mystieke betekenis ervan aangeduid door de hierboven gegeven korte opmerkingen erover in verband met Promētheus. Ook deze is een slacht-

[1] J.P. Lundy, *Monumental Christianity*, 1876, fig. 72.
[2] J.R. Skinner, *The Source of Measures*, 1875, blz. 52.

offer, want hij wordt gekruisigd op het kruis van de liefde, op de rots van de menselijke begeerten, een offer van zijn toewijding aan de zaak van het spirituele element in de mensheid.[1]

Het oorspronkelijke stelsel, het dubbele teken dat ten grondslag ligt aan het denkbeeld van het kruis, is geen 'menselijke vinding', want de kosmische ideatie en de spirituele voorstelling van de goddelijke ego-mens zijn de basis ervan. Later breidde het zich uit tot het prachtige denkbeeld dat door de mysteriën werd aangenomen en daarin werd uitgebeeld: dat van de vernieuwde mens, de sterveling die door de mens van vlees en zijn begeerten te kruisigen op het procrustesbed als een onsterfelijke werd wedergeboren. Terwijl de ego-ziel het lichaam, de dier-mens, als een leeg omhulsel vastgebonden aan het inwijdingskruis achter zich liet, werd ze zo vrij als een vlinder. Nog later werd het kruis, als gevolg van het geleidelijke verlies aan spiritualiteit, in de kosmogonie en de antropologie niets *hogers dan een fallisch symbool*. (562)

Al sinds de grijze oudheid beschouwden esoterici de universele ziel of anima mundi als de stoffelijke weerspiegeling van het onstoffelijke ideaal, de levensbron van alle wezens en van het levensbeginsel van de drie rijken; en bij de hermetische filosofen evenals bij alle Ouden was ze *zevenvoudig*. Ze wordt voorgesteld als een zevenvoudig kruis met respectievelijk de volgende armen: *licht, warmte, elektriciteit, aardmagnetisme, astrale straling, beweging*, en *intelligentie*, of wat sommigen zelfbewustzijn noemen.

We hebben het elders al gezegd. Lang vóór het kruis of het teken ervan als symbolen van het christendom werden aangenomen, werd het teken van het kruis gebruikt als herkenningsteken door de adepten en neofieten – laatstgenoemden werden chrēsts (van chrēstos, mens van leed en beproevingen) genoemd. É. Lévi zegt:

> Het teken van het kruis dat door de christenen is aangenomen behoort niet uitsluitend aan hen. Het is kabbalistisch, en stelt de tegenstelling en het evenwicht van de vier elementen voor. We zien aan het occulte vers van het Onzevader . . . dat er oorspronkelijk twee manieren waren om het te maken, of ten minste *twee* heel verschillende formules om de betekenis ervan uit te drukken: één voorbehouden aan *priesters en ingewijden*, en een andere voor neofieten en niet-ingewijden. Zo zei bijvoorbeeld de *ingewijde*, terwijl hij zijn hand naar zijn voorhoofd bracht: *Aan u*; dan voegde hij eraan toe: *behoren*; en ging verder, terwijl hij zijn hand naar zijn borst bracht: *het koninkrijk*; vervolgens naar de linkerschouder: *de gerechtigheid*; naar zijn rechterschouder: *en de genade*. Dan vouwde hij zijn handen en voegde eraan toe: *door de voortbrengende cyclussen heen*: '*Tibi sunt malkhuth et geburah et chesed per aeonas*'[2] – een kruisteken dat *volledig* en bij uitstek kabbalistisch is,

[1] Vgl. 'Editors Note' bij 'The crucifixion of man', *Lucifer*, mei 1888, blz. 247-8.

[2] Vert.: 'Want aan u behoort het koninkrijk, de macht en de genade tot in de eeuwigheid.'

en dat door de ontheiligingen van het gnosticisme voor de strijdende en officiële kerk volledig *verloren ging*.[1]

De 'strijdende en officiële kerk' deed nog meer: nadat ze zich had toegeëigend wat haar nooit had toebehoord, nam ze alleen wat de 'niet-ingewijden' hadden, de kabbalistische betekenis van de *mannelijke* en *vrouwelijke* sefiroth. Ze heeft de *innerlijke* en hogere betekenis nooit verloren, omdat ze die nooit had, ook al beweert É. Lévi met zijn hielenlikkerij van Rome het tegendeel. Het kruisteken dat door de roomse kerk werd aangenomen was vanaf het begin *fallisch*, terwijl dat van de Grieken het kruis van de neofieten, de CHRĒSTOI, was.

Zie tekst blz. 635: Thoth en Horus wijden de koning in. Afbeelding van de portiek van de Grote Tempel van Philae; *Description de l'Égypte*, 1809, deel 1, plaat 10.

[1] *Dogme et rituel de la haute magie*, 1861, deel 2, blz. 88-9.

23

De *Upanishads* in de gnostische literatuur (563)

We worden in Kings *Gnostics* eraan herinnerd dat de Griekse taal maar één woord heeft voor *klinker* en stem; en hieruit hebben niet-ingewijden veel onjuiste conclusies getrokken. Alleen al met kennis van dat feit kan men proberen een vergelijking te maken, en een helder licht op verschillende mystieke betekenissen te werpen. De zo vaak in de *Upanishads* en de *Purāṇa's* gebruikte woorden 'geluid' en 'spraak' kunnen bijvoorbeeld worden vergeleken met de gnostische 'klinkers' en de 'stemmen' van de donderslagen en engelen in de *Openbaring*. Deze vindt men ook in de *Pistis Sophia* en andere oude fragmenten en manuscripten. Dit werd zelfs opgemerkt door de nuchtere schrijver van *The Gnostics and Their Remains*.

Via Hippolytus, een van de eerste kerkvaders, weten we wat aan Marcus – eerder een pythagoreeër dan een christelijke gnosticus, en ongetwijfeld een kabbalist – in een mystieke openbaring was meegedeeld. Er wordt gezegd dat 'aan Marcus werd geopenbaard dat de *zeven hemelen*[1] . . . elk één klinker lieten horen, die samen een volledige lofzang vormden'; duidelijker gezegd: 'het *geluid* daarvan, dat [uit deze zeven hemelen] omlaag werd gebracht naar de aarde, werd de schepper en vader van alle dingen die op aarde zijn.'[2] Wanneer de occulte manier van zeggen in eenvoudiger taal wordt omgezet, staat er: 'Nadat de zevenvoudige logos zich had gedifferentieerd in zeven logoi of scheppende machten (klinkers), schiepen deze (de tweede logos, of het 'geluid') alles op aarde.'

Wie bekend is met de gnostische literatuur zal zonder twijfel in de *Openbaring* van Johannes een boek van dezelfde school zien. Johannes zegt daarin namelijk: 'Zeven donderslagen lieten hun stem horen . . . en ik wilde opschrijven wat ze gezegd hadden, maar een stem uit de hemel zei tegen mij: 'Wat de zeven donderslagen gezegd hebben, moet je geheimhouden. Schrijf het niet op.''[3] Hetzelfde bevel wordt aan Marcus gegeven en aan alle *half* en *volledig* ingewijden. Maar de overeenstemming van de gebruikte uitdrukkingen, en van de eraan ten grondslag liggende ideeën, verraadt altijd een deel van de mysteries. We moeten in elk mysterie dat allegorisch is geopenbaard, altijd naar meer dan één betekenis zoeken; vooral in die waarin het getal zeven en het product zevenmaal zeven, of

---

[1] De 'hemelen' komen overeen met de 'engelen', zoals al is gezegd.
[2] Hippolytus, *Philosophumena*, 6:43, zoals geciteerd door King, *Op.cit.*, blz. 200.
[3] *Openbaring* 10:3-4.

negenenveertig, voorkomen. Wanneer de rabbi Jezus door zijn discipelen
(564) wordt gevraagd hun 'de mysteries van het licht van uw [*zijn*] Vader' te onthullen (d.w.z. van het hoger ZELF, verlicht door inwijding en goddelijke kennis), antwoordt Jezus:

> Bent u op zoek naar deze mysteries? Geen mysterie overtreft deze die uw zielen naar het licht der lichten zullen brengen, naar het gebied van waarheid en goedheid, naar het gebied waar mannen noch vrouwen zijn, noch vorm, maar alleen licht, eeuwigdurend en onbeschrijflijk. Niets overtreft daarom de mysteries die u zoekt, *behalve* HET MYSTERIE *van de zeven klinkers en hun* NEGENENVEERTIG KRACHTEN, en hun getallen; en geen naam is hoger *dan al deze klinkers*.[1]

De Toelichting zegt over de 'vuren':

> De zeven vaders en de negenenveertig zonen gloeien in de DUISTERNIS, maar ze zijn het LEVEN en LICHT en de voortzetting daarvan tijdens de grote eeuw.

Het wordt nu duidelijk dat elke esoterische interpretatie van exoterische geloofsopvattingen die in allegorische vormen zijn uitgedrukt, hetzelfde basisdenkbeeld bevat: het grondgetal zeven, de samenstelling van *drie en vier*, voorafgegaan door de goddelijke DRIE (△), wat het volmaakte getal tien geeft.

Deze getallen waren van toepassing op tijdsindelingen, op metafysische en fysische kosmografie, en ook op de mens en al het andere in de zichtbare natuur. Zo zijn deze *zeven* klinkers met hun *negenenveertig* krachten identiek met de *drie* en de *zeven* vuren van de hindoes en hun negenenveertig vuren; identiek met de numerieke mysteries van de Perzische Simurg; identiek met die van de joodse kabbalisten. Laatstgenoemden, die de getallen verkleinden (hun manier van *versluieren*), lieten elke opeenvolgende *hernieuwing* (wat we in esoterische taal een *ronde* noemen) van de zeven hernieuwingen van de bol slechts 7000 jaar duren, in plaats van, wat waarschijnlijker is, 7.000.000.000, en schreven aan de totale duur van het heelal slechts 49.000 jaar toe.[2]

De geheime leer verschaft een sleutel die ons op onbetwistbare gronden van vergelijkende analogie onthult dat Garuḍa, de allegorische en monsterachtige halfmens en halfvogel – het vāhana, of voertuig, waarop Vishṇu (die Kāla, 'tijd', is) als berijder is afgebeeld – de oorsprong is van al zulke allegorieën. Hij is de Indiase *feniks*, het symbool van de cyclische en periodieke tijd, de 'mens-leeuw' Siṃha, die zo vaak op de zogenaamde 'gnostische gemmen' staat afgebeeld.[3] 'Boven de zeven stralen van de leeuwenkroon,

---

[1] *Pistis Sophia*, §378; geciteerd door King, *Op.cit*., blz. 200-1.

[2] Zie 'De chronologie van de brahmanen', blz. 71ev.

[3] Zoals King, de grote autoriteit op het gebied van gnostische oudheden, erkent, zijn

en corresponderend met hun punten, staan in veel gevallen de zeven klinkers van het Griekse alfabet AEHIOϒΩ, die getuigen van de zeven hemelen.'[1] Dit is de *zonne*leeuw en het symbool van de zonnecyclus, zoals Garuḍa[2] dat (565) is van de grote cyclus, de 'mahākalpa', even eeuwig als Vishṇu, en natuurlijk ook het symbool van de zon en de zonnecyclus. Dit blijkt uit de details van de allegorie. Bij zijn geboorte wordt Garuḍa ten onrechte voor Agni, de god van het vuur aangezien, vanwege zijn (Garuḍa's) 'verblindende glans', en hij wordt daarop Gaganeśvara, 'heer van het uitspansel', genoemd. Verder wijst het feit dat hij wordt afgebeeld als Osiris – en met veel koppen van allegorische monsters op de (gnostische) Abraxas-gemmen, met de kop en snavel van een adelaar of een havik (zonnevogels) – op het zonne- en cyclische karakter van Garuḍa. Zijn zoon is Jaṭāyu, de cyclus van 60.000 jaar. Zoals C.W. King terecht opmerkt: 'Wat ook de oorspronkelijke betekenis [van de gemme met de zonneleeuw en de klinkers] is geweest, deze werd waarschijnlijk in de huidige vorm ingevoerd uit INDIA (*die ware bron van gnostische iconografie*).'[3]

De mysteries van de zeven gnostische klinkers, uitgesproken door de donderslagen van Johannes, kunnen alleen worden ontraadseld door het vroegste en oorspronkelijke occultisme van Āryāvarta, dat door de oude brahmanen, die *in Centraal-Azië* waren *ingewijd*, naar India werd gebracht. En dit is het occultisme dat wij bestuderen en zoveel mogelijk in deze bladzijden proberen te verklaren. Onze leer van zeven rassen en zeven ronden van leven en evolutie rond onze aardketen van bollen, kan men zelfs in de *Openbaring* vinden.[4] Toen de zeven 'donderslagen' of 'geluiden' of 'klinkers' – één van de zeven betekenissen van elk zo'n klinker heeft rechtstreeks betrekking op onze aarde en haar zeven wortelrassen in elke ronde – 'hun stem hadden laten horen' – maar de ziener hadden verboden deze op te schrijven, en hem 'die dingen hadden laten geheimhouden' – wat

---

deze gnostische gemmen niet het werk van de gnostici, maar behoren ze tot *voorchristelijke* tijdperken, en zijn het werk van *magiërs* (*Op.cit.*, blz. 241).

[1] King, *Op.cit.*, blz. 218.

[2] Het gebrek aan intuïtie bij oriëntalisten en *oudheidkundigen* uit heden en verleden is opmerkelijk. Zo verklaart Wilson, de vertaler van het *Vishṇu-Purāṇa*, in zijn voorwoord (blz. lxxxiv) dat hij in het *Garuḍa-Purāṇa* 'geen verslag van de geboorte van Garuḍa' vond. Als men bedenkt dat daarin een verslag van de 'schepping' in het algemeen wordt gegeven, en dat Garuḍa even eeuwig is als Vishṇu – de mahākalpa of de grote levenscyclus begint en eindigt met de zich *manifesterende* Vishṇu – welk ander verslag van de geboorte van Garuḍa kan men dan nog verwachten!

[3] King, *Op.cit*., blz. 218.

[4] Zie *Openbaring* 17:2, 10; en *Leviticus* 23:15-18; de eerste passage spreekt over de 'zeven koningen', van wie er *vijf* zijn heengegaan; en de tweede over de 'zeven sabbatten', enz.

deed toen de engel 'die op de zee en op de aarde stond'? Hij hief zijn hand op naar de hemel en 'zwoer bij hem die leeft in alle eeuwigheid . . . dat *de tijd niet meer zou zijn*. Wanneer de *zevende engel* zijn bazuin zal laten klinken, zal het mysterie van God [van de cyclus] zijn beëindigd',[1] wat in theosofisch taalgebruik betekent dat, wanneer de zevende ronde is voltooid, de *tijd* zal ophouden. 'De tijd zal niet meer zijn', wat vanzelfsprekend is, omdat pralaya zal beginnen, en er tijdens die periodieke ontbinding en stilstand van bewust leven niemand op aarde zal overblijven om een tijdsindeling te maken.

Dr. Kenealy en anderen geloofden dat deze leer van de rabbi's (hun berekeningen van de cyclische zeven en negenenveertig) door hen uit Chaldea
(566) was meegebracht. Dit is meer dan waarschijnlijk. Maar de Babyloniërs, die al die cyclussen kenden en ze alleen onderwezen bij hun grote inwijdingsmysteriën over astrologische magie, hadden hun wijsheid en kennis uit India. Het is dus niet moeilijk daarin onze eigen esoterische leer te herkennen. In hun geheime berekeningen hebben de Japanners dezelfde getallen in hun cyclussen. Wat de brahmanen betreft, hun *Purāṇa's* en *Upanishads* zijn er een goed bewijs voor. Laatstgenoemde zijn geheel in de gnostische literatuur overgegaan; en een brahmaan hoeft slechts de *Pistis Sophia*[2] te lezen om het eigendom van zijn voorvaderen te herkennen, zelfs wat uitdrukkingswijze en gebruikte gelijkenissen betreft. Ter illustratie: in de *Pistis Sophia* zeggen de discipelen tegen Jezus: 'Rabbi, onthul ons de mysteries van het licht [d.w.z. het '*vuur* van kennis of verlichting'] . . . want we hebben u horen zeggen dat *er ook een doop is van rook*, en ook een doop van de geest van het heilige licht',[3] d.w.z. de geest van het VUUR. 'Ik doop jullie met water, maar . . . hij zal jullie dopen met de heilige geest en met vuur', zegt Johannes over Jezus;[4] en hij bedoelt dit esoterisch. De ware betekenis van deze uitspraak is heel diepzinnig. Ze betekent dat hij, Johannes, een niet-ingewijde asceet, aan zijn discipelen geen hogere wijsheid kan meedelen dan de mysteries die verband houden met het gebied van de stof (waarvan water een symbool is). Zijn gnosis was die van het exoterische en

---

[1] *Openbaring* 10:5-7.

[2] *Pistis Sophia* is een bijzonder belangrijk document, een authentiek *evangelie* van de gnostici; het wordt willekeurig aan Valentinus toegeschreven, maar het is van oorsprong hoogstwaarschijnlijk een voorchristelijk boek. Het werd door Schwartze heel toevallig in het British Museum in een Koptisch manuscript ontdekt, en door hem in het Latijn vertaald; waarna de tekst en de (Latijnse) versie in het jaar 1853 door Petermann werden gepubliceerd. In de tekst zelf wordt dit boek aan Philippus, de apostel, toegeschreven, aan wie Jezus beveelt te gaan zitten en de openbaring op te schrijven. Het is authentiek en zou even canoniek moeten zijn als elk ander evangelie. Helaas is het nog steeds onvertaald.

[3] *Pistis Sophia*, §378; geciteerd door King, *Op.cit*., blz. 200.

[4] *Mattheus* 3:11.

ritualistische dogma, van de orthodoxie naar de letter;[1] terwijl de wijsheid die Jezus, een ingewijde van de hogere mysteriën, hun zou onthullen, van hogere aard was, want ze was de 'VUUR'-wijsheid van de ware gnosis of de *werkelijke spirituele* verlichting. De ene was VUUR, de andere de ROOK. Het *vuur* op de berg Sinaï, en de daar ontvangen spirituele wijsheid, was voor Mozes; voor de massa van het 'volk' beneden, voor de niet-ingewijden, was de berg Sinaï gehuld in rook, d.w.z. de exoterische omhulsels van het orthodoxe of *sektarische ritualisme*.

Lees nu met het bovenstaande voor ogen de dialoog tussen de wijzen Nārada en Devamata in de *Anugītā* (een episode uit het *Mahābhārata*), een manuscript waarvan men de oudheid en het belang te weten kan komen uit *The Sacred Books of the East*, uitgegeven door prof. Max Müller.[2] Nārada spreekt over de ademtochten of de 'levensstromen', zoals ze worden genoemd in de onbeholpen vertalingen van woorden als prāṇa, apāna, enz., (567)
waarvan de volledige esoterische betekenis en het gebruik voor individuele functies nauwelijks in het Engels kunnen worden weergegeven. Hij zegt over deze wetenschap dat:

De *Veda* leert *dat het vuur werkelijk alle godheden is*, en intelligente brahmanen kennen de betekenis van vuur.[3]

Met 'vuur', zegt de commentator, bedoelt hij het ZELF. Met 'intelligentie', zegt de occultist, bedoelt Nārada noch 'discussie' noch 'argumentatie', zoals Arjuna Miśra gelooft, maar ware 'intelligentie', of de *aanpassing van het vuur van wijsheid aan het exoterische ritualisme voor de niet-ingewijden*. Dit is de voornaamste taak van de brahmanen (die als eersten het voorbeeld aan andere volkeren gaven door de grootste metafysische waarheden te antropomorfiseren en te verstoffelijken). Nārada maakt dit duidelijk, en men laat hem zeggen:

De *rook* van dat vuur, dat een verheven luister heeft, verschijnt in de vorm van duisternis [ja werkelijk!]; de as ervan (is) hartstocht; en goedheid is de oplaaiende vlam waarin het offer wordt geworpen.[4]

D.w.z. het vermogen in de discipel dat de subtiele waarheid (de vlam) begrijpt, die naar de hemel opstijgt, terwijl het objectieve offer voor de niet-ingewijden achterblijft als een bewijs en een *getuigenis van vroomheid*.

---

[1] In de cyclus van inwijding, die heel lang was, stelde water de eerste en lagere stadia van zuivering voor, terwijl beproevingen die verband houden met *vuur* het laatst kwamen. Water kon het lichaam van stof vernieuwen; alleen VUUR dat van de *innerlijke* spirituele mens.

[2] Zie de inleiding door Kāshināth Trimbak Telang, MA.

[3] *Anugītā*, hfst. 9; *The Sacred Books of the East*, 1882, deel 8, blz. 275-6.

[4] *Op.cit*.

Want wat kan Nārada bedoelen als hij leert dat:

Zij die het offer begrijpen, beschouwen de samāna en de vyāna als het *belangrijkste* (offer). De prāṇa en apāna zijn gedeelten van het offer . . . en daartussen *is het vuur.* Dat is de verheven zetel van de udāna, zoals de brahmanen die opvatten. Waarom deze van de paren verschilt, zal ik u nu verklaren. Dag en nacht vormen een paar, daartussen is het vuur. . . . Dat *wat bestaat en dat wat niet bestaat* vormen een paar, daartussen is het vuur, enz.[1]

En na elk van deze tegenstellingen voegt Nārada eraan toe: 'Dat is de verheven zetel van de udāna, zoals de brahmanen die opvatten.'

Velen kennen niet de volledige betekenis van woorden zoals samāna en vyāna, prāṇa en apāna, die worden verklaard als 'levensstromen' (wij zeggen 'beginselen en hun respectieve vermogens en zintuigen'), die worden geofferd aan udāna, de zogenaamde belangrijkste 'levensstroom' (?), die zoals men zegt, bij alle knooppunten werkt. Daarom zal de lezer, die niet weet dat het woord 'vuur' in deze allegorieën zowel het 'zelf' als de hogere goddelijke kennis betekent, hier niets van begrijpen; en hij zal daarom de essentie van ons betoog over het hoofd zien, zoals ook de vertalers en zelfs de bewerker ervan, de grote sanskritist uit Oxford, Max Müller, de ware betekenis van de woorden van Nārada is ontgaan. Exoterisch betekent deze opsomming van 'levensstromen' natuurlijk *bij benadering* wat in de voetnoten wordt verondersteld; namelijk:

De betekenis schijnt deze te zijn . . . het wereldse leven is toe te schrijven aan de werkingen van de levensstromen die met het ZELF zijn verbonden, en die leiden tot zijn manifestaties als individuele zielen [?]. Hiervan worden de samāna en vyāna
(568) beheerst en in toom gehouden door de prāṇa en apāna . . . De laatste twee worden in toom gehouden en beheerst door de udāna, die dus alle beheerst. En de beheersing hiervan, die de beheersing van alle vijf is . . . leidt tot het hoogste zelf.[2]

Het bovenstaande wordt gegeven als uitleg van de tekst, die de woorden van de brahmaan weergeeft, die vertelt hoe hij de hoogste wijsheid van het yogī-schap bereikte, en op deze manier alle kennis had verkregen. Hij zegt dat hij 'door middel van het ZELF de zetel had waargenomen die in het ZELF verblijft',[3] waar het brahman vrij van alles woont; en hij verklaart dat dat onverwoestbare beginsel geheel *buiten de waarneming van de zintuigen* (d.w.z. van de vijf 'levensstromen') valt, en voegt eraan toe dat 'te midden van al deze (levensstromen) die rondgaan in het lichaam en elkaar verslinden, het vaiśvānara-*vuur zevenvoudig* brandt.'[4] Dit 'vuur' is volgens het commentaar van Nīlakaṇṭha hetzelfde als het 'ik', het ZELF, dat het doel is

[1] *Op.cit*.
[2] *Anugītā*, hfst. 5; *The Sacred Books of the East*, deel 8, blz. 258-9vn.
[3] *Op.cit*., blz. 257.
[4] *Op.cit*., blz. 258-9.

van de asceet (vaiśvānara is een woord dat vaak wordt gebruikt voor het *zelf*). Vervolgens somt de brahmaan op wat met het woord 'zevenvoudig' wordt bedoeld, en zegt: 'De neus [of reuk], de tong [smaak], het oog, de huid, het oor als vijfde, het denkvermogen, en het inzicht zijn de zeven tongen van het vuur van vaiśvānara[1] . . . dat zijn de zeven soorten brandstof voor mij[2] . . . dit zijn de *zeven grote dienstdoende priesters*.'[3]

Deze zeven priesters worden door Arjuna Miśra opgevat in de betekenis van 'de ziel, die met betrekking tot deze verschillende krachten in evenzoveel [zielen of beginselen] wordt onderverdeeld'; en ten slotte schijnt de vertaler die verklaring te aanvaarden, en hij erkent schoorvoetend dat 'ze deze betekenis misschien hebben', hoewel hij ze zelf opvat als 'de vermogens van het gehoor, enz. [kortom de fysieke zintuigen], die worden beheerst door de verschillende godheden'.[4]

Maar wat het volgens wetenschappelijke of orthodoxe interpretaties ook betekent, deze passage op blz. 259 verklaart de uitspraken van Nārada op blz. 276, en toont aan dat ze betrekking hebben op exoterische en esoterische methoden die tegenover elkaar worden gesteld. Zo worden de samāna en de vyāna, hoewel ondergeschikt aan de prāṇa en de apāna, en alle vier aan udāna als het gaat om het verkrijgen van de prāṇāyāma (voornamelijk van de haṭhayogī, of van de 'lagere' vorm van yoga), toch de belangrijkste offers genoemd, want, zoals de commentator terecht stelt, hun 'werkingen hebben meer praktische betekenis voor de levenskracht';[5] d.w.z. ze zijn de grofste en worden geofferd om als het ware te verdwijnen in de eigenschap 'duisternis' van dat vuur of zijn ROOK (zuiver exoterische ritualistische vorm). Maar ook al worden prāṇa en apāna als een secundair deel van het (569)
offer voorgesteld (omdat ze minder grof of zuiverder zijn), ze hebben het VUUR tussen zich: het zelf en de geheime kennis die dat zelf bezit. Dat geldt ook voor het goede en het kwade, en voor 'dat wat bestaat en dat wat niet bestaat'; tussen al deze 'paren'[6] is vuur, d.w.z. esoterische kennis, de wijs-

[1] Vaiśvānara is volgens de sterrenkundige en kosmische sleutel Agni, zoon van de zon, of Viśvānara, maar in de psychometafysische symboliek is hij het ZELF in de betekenis van het niet afgescheiden zijn, d.w.z. zowel goddelijk als menselijk.

[2] Hier verpersoonlijkt de spreker het genoemde goddelijke ZELF.

[3] *Op.cit*., blz. 259.

[4] *Op.cit*., blz. 259vn.

[5] *Op.cit*., blz. 276vn.

[6] Vergelijk deze 'paren van tegengestelden' in de *Anugītā* met de 'paren' van eonen in het uitgewerkte stelsel van Valentinus, de geleerdste en diepzinnigste meester van de gnosis. Terwijl de 'paren van tegengestelden', mannelijk en vrouwelijk, alle zijn afgeleid van ākāśa (onontwikkeld en ontwikkeld, gedifferentieerd en ongedifferentieerd, of ZELF of prajāpati), emaneren de 'paren' van mannelijke en vrouwelijke eonen van Valentinus uit bythos, de vooraf bestaande *eeuwige* diepte, en in hun secundaire emanatie uit ampsiuauraan (of eeuwigdurende diepte en stilte), de tweede logos. In de esoterische emanatie

heid van het goddelijk ZELF. Laten degenen die tevreden zijn met de *rook* van het VUUR, blijven waar ze zijn, d.w.z. in de Egyptische duisternis van theologische verzinsels en letterlijke interpretaties.

Het bovenstaande is alleen geschreven voor westerse onderzoekers van het occultisme en de theosofie. De schrijfster is niet van plan deze dingen aan de hindoes uit te leggen, die hun eigen guru's hebben, en ook niet aan de oriëntalisten, die denken dat ze meer weten dan alle guru's en rishi's uit het verleden en het heden samen. Deze nogal uitvoerige citaten en voorbeelden zijn nodig, al was het maar om de onderzoeker op de boeken te wijzen die hij moet bestuderen om er door vergelijking voordeel en kennis uit te putten. Laat hij de *Pistis Sophia* lezen in het licht van de *Bhagavad Gītā*, de *Anugītā* en andere geschriften; en dan zal de uitspraak van Jezus in het gnostische evangelie duidelijk worden, en de exoterische sluiers zullen onmiddellijk wegvallen. Lees bijvoorbeeld het onderstaande en vergelijk dit met de zojuist gegeven verklaring uit de hindoegeschriften.

En geen naam is verhevener dan al deze (zeven) klinkers. Een naam waarin alle namen besloten zijn, alle lichten en alle [negenenveertig] krachten. Als een mens die deze naam kent, dit lichaam van stof verlaat,[1] zal geen *rook* [d.w.z. geen theologische hersenschim],[2] geen duisternis, geen heerser van de bol [geen *persoonlijke* genius of planeetgeest die God wordt genoemd] of van het lot [karma], in staat zijn
(570) de ziel die deze naam kent tegen te houden. . . . Als hij die naam zal uitspreken tegen het vuur . . . zal de duisternis wegvluchten. En als hij die naam zal uitspreken tegen . . . al hun machten, ja, zelfs tegen Barbelo[3], *de onzichtbare god*, en de in drie opzichten machtige goden; zodra hij die naam in die gebieden zal hebben uitgesproken, zullen ze allemaal worden geschokt en op elkaar worden geworpen, zodat ze gereed zullen zijn om te versmelten, te vergaan en te verdwijnen, en ze zullen luid roepen:

---

zijn er de belangrijkste zeven 'paren van tegengestelden'; en zo waren er ook in het stelsel van Valentinus veertien, of tweemaal zeven. Epiphanius, die het onjuist overnam, 'schreef één paar tweemaal op', denkt C.W. King, 'en voegt zo één paar toe aan het juiste aantal, vijftien.' (*The Gnostics*, blz. 263-4.) Hier vervalt King in de tegenovergestelde fout: er zijn niet 15 paren van eonen (een sluier), maar 14, omdat de *eerste* eon *die* is waaruit de andere emaneren, terwijl diepte en stilte de eerste en enige emanatie uit bythos is. Zoals Hippolytus zegt: 'De eonen van Valentinus zijn ontegenzeglijk de *zes radicalen* van Simon (Magus)', met de *zevende*, vuur, aan het hoofd. En deze zijn: denkvermogen, intelligentie, stem, naam, rede en gedachte, ondergeschikt aan VUUR, het hoger zelf, of precies de 'zeven stromen' of de 'zeven priesters' uit de *Anugītā*. (Vgl. *The Gnostics*, blz. 21-2.)

[1] Niet noodzakelijkerwijs alleen bij de dood, maar ook tijdens samādhi, of mystieke trance.

[2] Alle woorden en zinnen tussen vierkante haakjes zijn van de schrijfster. Dit is rechtstreeks vertaald uit de Latijnse vertaling. De vertaling van King in *The Gnostics* houdt zich te veel aan het gnosticisme zoals de kerkvaders dat uitleggen.

[3] Barbelo is een van de drie 'onzichtbare goden', en omvat volgens C.W. King 'de goddelijke moeder van de Verlosser', of beter gezegd Sophia-Achamoth (vgl. *Pistis Sophia*, §359).

'Licht van alle lichten dat in het grenzeloze licht is, gedenk ons en zuiver ons!'[1]

Het is niet moeilijk in te zien wie dit licht en deze naam zijn: het licht van de inwijding en de naam van het 'vuur-zelf', wat geen naam, geen handeling is, maar een spirituele, eeuwig levende macht, zelfs hoger dan de 'onzichtbare god', omdat deze macht ZICHZELF is.

Ook al heeft de bekwame en geleerde schrijver van *The Gnostics and Their Remains* niet voldoende rekening gehouden met de geest van allegorie en mystiek in de fragmenten die hij in bovengenoemd boek uit de *Pistis Sophia* heeft vertaald en geciteerd, andere oriëntalisten hebben dit veel slechter gedaan. De meesten van hen, van Wilson tot de dogmatische Weber, misten zijn intuïtieve kijk op de Indiase oorsprong van de gnostische wijsheid en begrepen nog minder van hun 'gemmen', en hebben met betrekking tot bijna elk symbool de grootste blunders begaan. Sir M. Monier-Williams en anderen tonen een uitgesproken minachting voor de 'esoterische boeddhisten', zoals theosofen nu worden genoemd; en toch heeft geen enkele occultist ooit een cyclus voor een levend persoon aangezien en omgekeerd, zoals vaak het geval was met onze geleerde oriëntalisten. Een paar voorbeelden kunnen deze bewering meer concreet maken. Laten we de meest bekende selecteren.

In het *Rāmāyaṇa* wordt Garuḍa 'de oom van moederszijde van Sagara's 60.000 zonen' genoemd; en Anśumāt, de kleinzoon van Sagara, 'de neef van de 60.000 ooms', die tot as werden verteerd door de blik van Kapila, 'de purushottama' (of oneindige geest), die het paard van Sagara voor het aśvamedha-offer liet verdwijnen.[2] Als de zoon van Garuḍa[3] – Garuḍa zelf is de mahākalpa of grote cyclus – Jaṭāyu, de koning van de gevederde stam, op het punt staat te worden gedood door Rāvaṇa, die Sītā ontvoert, zegt hij over zichzelf:

'Het is 60.000 jaar geleden, o koning, dat ik werd geboren', waarna hij *zijn rug naar de zon keert* en sterft.[4]

Jaṭāyu is natuurlijk de cyclus van 60.000 jaar binnen de grote cyclus van GARUḌA; daarom wordt hij naar keuze voorgesteld als zijn zoon, of neef, want de hele bedoeling daarvan is dat hij wordt geplaatst in de afstammingslijn van Garuḍa. Verder is er Diti – de moeder van de maruts – van wie de afstammelingen en nakomelingen behoorden tot het nageslacht van Hiraṇyāksha, 'dat 77 crores (of 770 miljoen) mensen omvatte', volgens het (571)

[1] *Pistis Sophia*, §378, 379.

[2] Vgl. *Rāmāyaṇa*, 3:16-28.

[3] In andere *Purāṇa's* is Jaṭāyu de zoon van Aruṇa, de broer van Garuḍa, beiden zonen van Kaśyapa. Maar dit alles is uiterlijke allegorie.

[4] Vgl. *Rāmāyaṇa*, 3:50-1.

Padma-Purāṇa. Al dat soort verhalen worden als *betekenisloze verzinsels* en dwaasheden beschouwd. Maar de waarheid is werkelijk de dochter van de tijd; en de tijd *zal* het leren.

Wat zou intussen gemakkelijker zijn dan op zijn minst te proberen de tijdrekening van de *Purāṇa's* te verifiëren? Er zijn veel Kapila's, maar de Kapila die het nageslacht van koning Sagara – 60.000 mensen sterk – doodde, was ontegenzeglijk Kapila, de stichter van de Sāṅkhya-filosofie, want dit wordt in de *Purāṇa's* vermeld; hoewel één *Purāṇa* deze beschuldiging vierkant ontkent, zonder de esoterische betekenis ervan te verklaren. Het *Bhāgavata-Purāṇa* zegt:

> Het bericht dat de zonen van de koning *door één blik van de woedende wijze* tot as werden verteerd, is niet waar. Want hoe kan de eigenschap duisternis, het product van woede, bestaan in een wijze van wie de essentie goedheid was en die de wereld zuiverde – dit is alsof het stof van de aarde wordt toegeschreven aan de hemel! Hoe zou mentale onrust die wijze kunnen afleiden, die wordt vereenzelvigd met de hoogste geest, en die hier [op aarde] dat stevige schip van de Sāṅkhya-filosofie heeft bestuurd, met behulp waarvan degene die bevrijding zoekt de gevreesde oceaan van het bestaan, dat pad naar de dood, oversteekt?[1]

Het *Purāṇa* is verplicht zo te spreken. Het moet een dogma verbreiden en een beleid uitvoeren, namelijk van strikte geheimhouding met betrekking tot mystieke *goddelijke* waarheden die talloze eeuwen lang slechts bij de inwijding werden onthuld. We moeten daarom niet in de *Purāṇa's* zoeken naar een verklaring van het mysterie dat met verschillende transcendentale bestaanstoestanden verband houdt. Dat het verhaal een allegorie is, ziet men op het eerste gezicht: de 60.000 *zonen*, wreed, kwaadaardig, en zondig, zijn de personificatie van de *menselijke begeerten*, die door 'één blik van de wijze' – het ZELF dat de hoogste staat van zuiverheid voorstelt die op aarde kan worden bereikt – tot as worden verteerd. Maar het heeft ook andere – cyclische en chronologische – betekenissen, een methode om de tijdperken aan te geven waarin bepaalde wijzen leefden, die men ook in andere *Purāṇa's* vindt.

Het staat zo vast als een overlevering maar kan zijn, dat het in Hardvar (of Gaṅgādvāra, de 'deur of poort van de Ganges') aan de voet van de Himālaya was, dat Kapila een aantal jaren in meditatie doorbracht. Niet ver van de Sivalik-keten wordt de 'Hardvar-pas' nog steeds de 'pas van Kapila' genoemd; en de plaats heet bij de asceten 'Kapilasthan'. Daar komt de Gaṅgā (Ganges) uit haar bergkloof tevoorschijn, en begint haar loop door de drukkend hete vlakten van India. En door geologisch onderzoek staat
(572) eveneens vast dat de overlevering die beweert dat de oceaan eeuwen geleden

[1] *Bhāgavata-Purāṇa*, 9:8:12-13. Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, Wilson, deel 3, blz. 300-1&vn.

over de voet van de Himālaya spoelde, niet geheel ongegrond is, want dit heeft zijn sporen achtergelaten.

De Sāṅkhya-filosofie is mischien door de eerste Kapila *meegebracht* en onderwezen, en door de *laatste* Kapila opgeschreven.

Sagara is in India nog steeds de naam van de oceaan, en zelfs van de Golf van Bengalen aan de monding van de Ganges.[1] Hebben de geologen ooit het aantal duizenden jaren berekend die de zee nodig heeft gehad om zich van Hardvar, dat nu 312 meter boven zeeniveau ligt, terug te trekken tot waar ze nu is? Als ze dat hadden gedaan, zouden die oriëntalisten die denken dat Kapila tussen de 1ste en de 9de eeuw n.Chr. leefde, misschien van mening veranderen, al was het maar om een van de twee volgende heel goede redenen: het ware aantal jaren dat is verstreken sinds de tijd van Kapila, staat ontegenzeglijk in de *Purāṇa's*, hoewel de vertalers het niet zien. En ten tweede – de Kapila van het satya- en de Kapila van het kaliyuga *kunnen één en dezelfde* INDIVIDUALITEIT *zijn, zonder dezelfde* PERSOONLIJKHEID *te zijn*.

Kapila is naast de naam van een persoon, de eens levende wijze en stichter van de Sāṅkhya-school van filosofie, ook de soortnaam van de kumāra's, de hemelse asceten en maagden; daarom zou het feit dat *die* Kapila – die eerder als een *deel van Vishṇu* werd voorgesteld – in het *Bhāgavata-Purāṇa* de stichter van de Sāṅkhya-school wordt genoemd, de lezer moeten waarschuwen voor een *sluier* die een esoterische betekenis had. Of hij de zoon is van Vitatha, zoals het *Harivaṃśa* hem voorstelt, of van iemand anders, de stichter van de Sāṅkhya-school kan niet dezelfde zijn als de wijze van het satyayuga aan het begin van het manvantara, wanneer Vishṇu wordt weergegeven *in de vorm van Kapila die aan alle wezens de ware wijsheid meedeelt*; dit heeft namelijk betrekking op dat oertijdperk toen 'de zonen van god' aan de pas geschapen mens de kunsten en wetenschappen onderwezen, die sindsdien door de ingewijden in de heiligdommen zijn beoefend en bewaard. In de *Purāṇa's* worden verschillende welbekende Kapila's genoemd. Ten eerste de oorspronkelijke wijze, dan Kapila, een van de drie 'verborgen' kumāra's; en Kapila, zoon van Kaśyapa en Kadrū – de 'veelkoppige slang',[2] verder nog Kapila, de grote wijze en filosoof van het kaliyuga. Omdat hij een ingewijde was, 'een slang van wijsheid', een nāga, werd laatstgenoemde opzettelijk met de Kapila's uit vroeger tijden verward.

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, Wilson, deel 3, blz. 302vn.

[2] Zie *Vāyu-Purāṇa* (2:8:66-71), dat hem plaatst op de lijst van de veertig beroemde zonen van Kaśyapa.

24

(573) ## Het kruis en het pythagorische tiental

De eerste gnostici beweerden dat hun wetenschap, de GNOSIS, berustte op een vierkant, waarvan de hoeken respectievelijk sigē (stilte), bythos (diepte), nous (spirituele ziel of denkvermogen), en alētheia (waarheid) voorstelden.

Ze waren de eersten die aan de wereld dat bekendmaakten en onthulden wat eeuwenlang verborgen was gebleven, namelijk de tau in de vorm van een procrustesbed, en christos als incarnerend in chrēstos, hij die zich met het oog op bepaalde doeleinden vrijwillig beschikbaar stelde voor een reeks mentale en fysieke martelingen.

Voor hen bestond het hele metafysische en stoffelijke heelal in, en kon het worden uitgedrukt en beschreven door, de cijfers van het getal 10, het pythagorische tiental.

Dit tiental, dat het heelal en zijn evolutie uit de stilte en de *onbekende* diepten van de spirituele ziel, of anima mundi, voorstelde, bood de onderzoeker twee kanten of aspecten. Het werd in het begin gebruikt voor en toegepast op de macrokosmos, waarna het afdaalde tot de microkosmos, of de mens. Zowel de puur verstandelijke en metafysische, of de '*innerlijke* wetenschap' als de even puur materialistische of 'oppervlakte-wetenschap', konden worden verklaard en omvat door het tiental. Kortom, het kon worden bestudeerd op basis van de algemene begrippen van Plato, en volgens de inductieve methode van Aristoteles. Eerstgenoemde ging uit van een veelomvattende goddelijke idee, waarbij de veelheid uit de eenheid voortkwam, of de cijfers van het tiental verschenen, maar alleen om ten slotte weer te worden opgenomen en te verdwijnen in de oneindige cirkel. Laatstgenoemde steunde uitsluitend op zintuiglijke waarneming, waarbij het tiental kon worden opgevat als de eenheid die zich vermenigvuldigt, of als de stof die zich differentieert, en de studie ervan bleef beperkt tot het platte vlak, tot het kruis, of de *zeven* die voortkomt uit de tien, het volmaakte getal, zowel op aarde als in de hemel.

Dit tweevoudige stelsel werd samen met het tiental door Pythagoras uit India meegebracht. Dat dit het stelsel van de brahmanen en Iraniërs was, zoals ze door de oude Griekse filosofen worden genoemd, wordt bevestigd door de hele Sanskrietliteratuur, zoals de *Purāṇa's* en de *Wetten van Manu*. In deze *Wetten* of *Verordeningen van Manu* staat dat Brahmā eerst 'de *tien* heren van het zijn' schept, de tien prajāpati's of scheppende krachten; deze tien brengen 'zeven' andere manu's voort, of, beter gezegd,

zoals in sommige manuscripten staat, munīn (in plaats van manūn), 'toegewijden', of heilige wezens,[1] die in de westerse religie de zeven engelen van de tegenwoordigheid worden genoemd. Dit mysterieuze getal zeven, (574)
geboren uit de bovenste △, die zelf is geboren uit de top daarvan, of de stille diepten van de onbekende universele ziel (sigē en bythos), is de zevenvoudige saptaparṇa-plant, geboren en gemanifesteerd aan de oppervlakte van de grond van het mysterie, uit de drievoudige wortel die diep begraven ligt in die ondoordringbare grond. Deze gedachte wordt volledig uitgewerkt in het hoofdstuk 'Oorspronkelijke substantie en het goddelijk denken' (deel 1, blz. 355ev), dat de lezer zorgvuldig moet bestuderen als hij het metafysische denkbeeld wil begrijpen dat in bovengenoemd symbool besloten ligt. Volgens de esoterische filosofie van deze kant van de Himālaya (dat is die van de kosmogonie van de *oorspronkelijke manu*) is de zevenvoudige samenstelling van zowel de mens als de natuur het plan van de Natuur zelf. Alleen het zevende beginsel (purusha) is strikt genomen het goddelijk ZELF; want, zoals in *Manu* wordt gezegd, 'nadat hij [Brahmā] de subtiele delen van die buitengewoon schitterende zes had doordrongen',[2] schiep hij ze of wekte ze tot 'zelf'-bewustzijn of het bewustzijn van dat *Ene* ZELF. Van deze zes worden vijf elementen (of beginselen, of tattva's, zoals Medhātithi, de commentator, denkt) 'de atomaire vernietigbare elementen genoemd';[3] ze worden in bovengenoemd hoofdstuk beschreven.

We moeten nu spreken over de mysterietaal, de taal van de prehistorische volkeren. Deze is niet fonetisch maar een zuivere beeld- en symbolentaal. Ze is tegenwoordig aan heel weinigen volledig bekend, omdat ze bij het volk al ruim 5000 jaar een volstrekt dode taal is. Toch kenden en gebruikten de meeste geleerde gnostici, Grieken en joden haar, hoewel op een heel verschillende manier. We zullen enkele voorbeelden ervan geven.

Op het hogere gebied is het getal geen getal, maar een *nul* – een CIRKEL. Op het lagere gebied wordt het *één* – een oneven getal. Elke letter van de oude alfabetten had haar filosofische betekenis en bestaansreden; het getal 1 betekende bij de ingewijden van Alexandrië een *rechtopstaand lichaam*, een levende rechtopstaande mens, omdat hij het enige dier is dat dit voorrecht heeft. En door aan de 1 een hoofd toe te voegen, werd deze omgevormd tot een P, een symbool van *vaderschap*, van het scheppende vermogen; terwijl de R een 'zich bewegende mens' betekende, iemand die

---

[1] *Wetten van Manu*, 1:34, 36; Burnell, *Ordinances of Manu*, blz. 6&vn.
[2] *Op.cit*., 1:16; blz. 3.
[3] *Op.cit*., 1:27; blz. 5.

op weg is.[1] PATĒR ZEUS had dus niets seksueels of fallisch in zijn klank of in de vorm van zijn letters; ook πατήρ Δεύς had dat niet. Als we nu kijken naar het Hebreeuwse alfabet, zullen we zien dat, terwijl 1 of aleph, א, een stier of os tot symbool heeft, het volmaakte getal 10, of de *één* in de kabbala, een jod, י (y, i, of j), is, en als de eerste letter van Jehovah het mannelijk voortplantingsorgaan betekent, enz.

De *oneven* getallen zijn goddelijk, de *even* getallen zijn aards, duivels, en brengen ongeluk. De pythagoreeërs haatten het tweevoudige. Voor hen was het de oorsprong van differentiatie, en dus van tegenstellingen, onenigheid, of stof, het begin van het kwaad. In de theogonie van Valentinus zijn bythos en sigē (diepte, chaos, in stilte geboren stof) het oorspronkelijke
(575) tweetal. Maar bij de eerste pythagoreeërs was de duade die onvolmaakte toestand waarin het eerste gemanifesteerde wezen kwam toen het van de monade werd losgemaakt. Ze was het punt waarop de twee wegen – de goede en de kwade – zich scheidden. Alles wat onoprecht of onwaar was, noemden ze 'tweevoudig'. Alleen ÉÉN was goed, en harmonie, omdat er uit één alleen geen disharmonie kan voortkomen. Vandaar het Latijnse woord solus in verband met de ene en enige God, de Onbekende van Paulus. Solus werd echter al snel sol – de zon.

Het drietal is dus het eerste van de oneven getallen, zoals de driehoek het eerste van de meetkundige figuren is.[2] Dit getal is echt het mysteriegetal bij uitstek. Om het exoterisch te bestuderen moet men de *Cours philosophique et interprétatif des initiations* van Ragon lezen, en esoterisch de hindoesymboliek van de getallen; want de combinaties die erop werden toegepast, zijn talloos. Ragon baseerde zijn studie op de occulte eigenschappen van de drie gelijke lijnen of zijden van de driehoek, en hij stichtte op deze grondslag de beroemde vrijmetselaarsvereniging van de trinosofen (zij die *drie wetenschappen* bestuderen; een stap verder dan de drie gewone graden van de vrijmetselarij die werden gegeven aan hen die op de bijeenkomsten van hun loges niets bestuderen behalve eten en drinken). Zoals Ragon schrijft:

> De eerste lijn van de driehoek die de leerling ter bestudering wordt aangeboden is het mineralenrijk, gesymboliseerd door Tubalk ∴ [Tubal-Kaïn]. De tweede zijde waarover de 'gezel' moet nadenken, is het *plantenrijk*, gesymboliseerd door Shibb ∴ [Shibboleth]. In dit rijk begint het *voortplanten [génération] van de lichamen*. Daarom wordt de letter G stralend voor de ogen van de adept [?!] geplaatst. De derde zijde is bestemd voor de meestervrijmetselaar, die zijn opleiding moet voltooien door de studie van het *dierenrijk*. Het wordt gesym-

[1] Vgl. J.-M. Ragon, *Orthodoxie maçonnique*, 1853, blz. 426vn.

[2] De reden hiervoor is eenvoudig, en werd gegeven in *Isis ontsluierd*. In de meetkunde kan één lijn geen volmaakt lichaam of een figuur weergeven; evenmin kunnen twee lijnen een volmaakte figuur vormen. De driehoek is pas de eerste volmaakte figuur.

boliseerd door Mac-benah ∴ (zoon van het verval).[1]

De eerste driedimensionale figuur is het *viertal*, het symbool van de onsterfelijkheid. Het is de *piramide*: want de piramide staat op een driehoekig, vierkant of veelhoekig grondvlak en eindigt met een punt aan de top; zo brengt ze het drietal en het viertal voort, of de 3 en de 4. De pythagoreeërs onderwezen het verband en de betrekking tussen de goden en de getallen in een wetenschap die *aritmomantie* wordt genoemd. De ziel is een getal, zeiden ze, en beweegt uit zichzelf en bevat het getal 4; en de spirituele en fysieke mens is het getal 3, omdat het *drietal* voor hen niet alleen het oppervlak, maar ook het beginsel van de vorming van het fysieke lichaam voorstelde. Zo waren de dieren slechts *drietallen*, alleen de mens was een zevental, *als hij deugdzaam* was; een *vijftal* wanneer hij slecht was, want:

Het getal 5 was samengesteld uit een tweetal en een drietal, en dat tweetal bracht alles met een volmaakte vorm in wanorde en verwarring. De *volmaakte mens*, zeiden ze, *was een viertal en een drietal*, of vier stoffelijke en drie onstoffelijke elementen; deze drie geesten of elementen treffen we ook in de 5 aan, als deze de microkosmos voorstelt. Laatstgenoemde is een samenstelling van een tweevoud dat rechtstreeks in verband staat met de grove stof, en van drie geesten. Ragon zegt: (576)

Dit slim bedachte cijfer is de vereniging van twee Griekse accenten ; geplaatst boven klinkers die al of niet moeten worden *geaspireerd*. Het eerste teken ‘ wordt de ‘sterke geest’ of hogere geest genoemd, de geest van god, geaspireerd (spiratus) en geademd door de mens. Het tweede teken ’ [het lagere] is de zwakke *geest*, die de secundaire geest voorstelt, de zuiver menselijke geest; het derde omvat de hele mens. Het is de *universele* kwintessens, het levensfluïdum of het leven.[2]

De meer mystieke betekenis van 5 wordt uiteengezet in een uitstekend artikel door Subba Row in *Five Years of Theosophy*,[3] waarin hij enkele regels geeft die de onderzoeker kunnen helpen ‘de diepe betekenis van Sanskrietbenamingen in de oude Indiase mythen en allegorieën’ op te sporen. Laten we intussen nagaan wat er tot dusver in theosofische publicaties werd gezegd over het sterrenbeeld Steenbok, en wat er in het algemeen over bekend is. Iedereen weet dat ♑ het tiende teken van de dierenriem is, waarin de zon binnengaat bij het wintersolstitium, omstreeks 21 december. Maar heel weinigen – zelfs in India, tenzij ze zijn ingewijd – kennen het werkelijke mystieke verband dat, zoals men ons zegt, schijnt te bestaan tussen de namen makara en kumāra. Het eerste woord betekent een soort amfibie die *spottend* ‘krokodil’ wordt genoemd, zoals sommige oriëntalisten denken, en het tweede is de

[1] Ragon, *Orthodoxie maçonnique*, blz. 428vn.
[2] Ragon, *Op.cit*., blz. 431.
[3] ‘The twelve signs of the zodiac’, blz. 103-18; *The Theosophist*, nov. 1881, blz. 41-4.

titel van de grote beschermheren van yogī's (zie het *Śaiva-Purāṇa*), de zonen van, en zelfs één met Rudra (Śiva) – zelf een kumāra. Door hun verband met de mens zijn de kumāra's eveneens verbonden met de dierenriem. Laten we proberen te ontdekken wat het woord makara betekent.

De schrijver van 'The twelve signs of the zodiac' zegt:

> Het woord makara bevat in zichzelf de sleutel tot zijn juiste interpretatie. De letter ma is gelijk aan het getal 5, en kara betekent hand. In het Sanskriet betekent tribhuja een driehoek, want onder bhuja of kara (synoniemen) wordt een zijde verstaan. Dus betekent makara of pañchakara een *vijfhoek*.[1]

De vijfpuntige ster of vijfhoek stelt de vijf ledematen van de mens voor.[2] In het oude stelsel, zo zegt men ons, was makara het *achtste* in plaats van het tiende teken.[3]

> Het genoemde teken dient om de zijden van het heelal voor te stellen, en geeft aan dat het heelal wordt begrensd door *vijfhoeken*.[4]

(577) De Sanskrietschrijvers 'spreken ook over ashṭadiśas, of acht zijden, die de ruimte begrenzen', waarbij wordt verwezen naar de lokapāla's, de acht streken van het kompas (vier hoofdstreken en vier tussenliggende streken).

> Vanuit een objectief standpunt wordt de microkosmos voorgesteld door het menselijk lichaam. Makara kan worden opgevat als een voorstelling van de microkosmos en tegelijkertijd van de macrokosmos, gezien als uiterlijke objecten van waarneming.[5]

Maar de ware esoterische betekenis van het woord 'makara' is in feite helemaal niet 'krokodil', zelfs niet wanneer het wordt vergeleken met het dier dat op de dierenriem van de hindoes is afgebeeld. Het heeft namelijk de kop en de voorpoten van een antilope en het lichaam en de staart van een vis. Daarom vatte men het tiende teken van de dierenriem de ene keer op als een haai, de andere keer als een dolfijn, enz.; want het is het vāhana van Varuṇa, de oceaangod, en wordt daarom vaak jalarūpa of 'watervorm' genoemd. De dolfijn was bij de Grieken het voertuig van Poseidōn-Neptunus, en esoterisch één met hem; en deze 'dolfijn' is evenzeer de 'zeedraak', als de krokodil van de heilige Nijl het voertuig van Horus, en Horus zelf, is. 'Ik ben de vis en de zetel van de grote Horus van Kem-our', zegt de mummievormige god met

---

[1] T. Subba Row, *Five Years of Theosophy*, 1885, blz. 113.

[2] Wat is de betekenis en de bedoeling van deze figuur? Dat manas het *vijfde* beginsel is, en dat de vijfhoek het symbool van de mens is – niet alleen van de mens met vijf ledematen, maar vooral van de *denkende*, *bewuste* MENS.

[3] De reden daarvoor wordt duidelijk wanneer men de Egyptische symboliek bestudeert. Zie verderop.

[4] *Op.cit.*, blz. 114.

[5] *Op.cit.*, blz. 114-5.

de krokodillenkop.[1] Bij de Peratae gnostici zet Chozzar (Neptunus) de twaalfhoekige piramide om in een bol, 'en beschildert de poort ervan met veel kleuren'.[2] Hij heeft VIJF *androgyne* dienaren – hij is Makara, de Leviathan.

Omdat de opgaande zon werd beschouwd als de ziel van de goden, gezonden om zich elke dag aan de mens te openbaren, en omdat de krokodil bij de eerste zonnestralen uit het water kwam, werd dat dier in India de verpersoonlijking van een zonnevuur-aanbidder, zoals het ook bij de Egyptenaren dat vuur, of de hoogste ziel, verpersoonlijkte.

In de *Purāṇa's* verandert het aantal kumāra's overeenkomstig de eisen van de allegorie. Voor occulte doeleinden wordt hun aantal nu eens gegeven als zeven, dan als vier, dan weer als vijf. In het *Kūrma-Purāṇa* (1:7) wordt over hen gezegd: 'Deze *vijf* [kumāra's], o brahmaan, waren yogī's die volledige bevrijding van begeerte verworven.' Alleen al hun naam toont hun verband met het genoemde sterrenbeeld, de Makara, en met enkele andere personen uit de *Purāṇa's* die met de tekens van de dierenriem samenhangen. Dit is gedaan om wat vroeger een van de meest betekenisvolle symbolen van de eerste tempels was, te versluieren. Ze worden in sterrenkundig, fysiologisch, en mystiek opzicht veelal met opzet verward met sommige personen en gebeurtenissen uit de *Purāṇa's*. Terwijl ze in het *Vishṇu-Purāṇa* nauwelijks worden genoemd, treden ze op in verschillende drama's en gebeurtenissen in alle andere *Purāṇa's* en heilige literatuur. De oriëntalisten die de verbindingsdraden op allerlei plaatsen moesten oppakken, hebben daarom uiteindelijk verklaard dat de kumāra's 'voornamelijk zijn toe te schrijven aan de fantasie van de schrijvers van de *Purāṇa's*'. Maar:

Ma – zegt de schrijver van 'Twelve signs of the zodiac' – is *vijf*; kara, een hand met haar vijf vingers, en ook een teken met vijf zijden of een *vijfhoek*. De esoterie noemt *vijf* kumāra's (in dit geval een anagram voor occulte (578)
doeleinden) als yogī's, omdat de laatste twee namen altijd zijn geheimgehouden. Ze vormen de vijfde rang van de brahmadeva's, en de vijfvoudige chohans, die de ziel van de vijf elementen in zich hebben, voornamelijk water en ether, en daarom waren hun symbolen *zowel aan water als aan vuur gerelateerd*. 'Wijsheid ligt verborgen onder de zetel van hem die rust op de gouden lotus (padma) die op het water drijft.' In India is het Vishṇu (een van zijn avatāra's was Boeddha, zoals men in vroeger tijden beweerde). De prachetasas, de vereerders van Nārāyaṇa (die zich evenals Poseidōn *boven*, niet onder, het water bewoog of er woonde), stortten zich in hun devotie in de diepten van de oceaan en bleven daar 10.000 jaar; en exoterisch zijn er *tien* prachetasas, maar esoterisch *vijf*. 'Prachetas' is in het Sanskriet de naam van Varuṇa, de watergod, Nēreus, een aspect van Neptunus;

[1] *Dodenboek*, 88:2.
[2] C.W. King, *The Gnostics and Their Remains*, 1887, blz. 309.

de prachetasas komen dus overeen met de '*vijf* dienaren' van XΩZZAP (Poseidōn) van de Peratae gnostici. Deze heten respectievelijk AOϒ, AOAI, OϒΩ, OϒΩAB,[1] terwijl de *vijfde*, een *drievoudige* naam (wat zeven maakt), verloren is gegaan[2] – d.w.z. wordt geheimgehouden. Tot zover het watersymbool; met het vuursymbool zijn ze in spirituele zin verbonden. Laten we om de overeenstemming vast te stellen bedenken dat, zoals Savarṇā, de dochter van de oceaan, de moeder van de prachetasas was, Amphitritē de moeder van de mystieke 'dienaren' van Neptunus was.

We herinneren de lezer eraan dat deze 'vijf dienaren' zowel in de dolfijn, die de onwil van de kuise Amphitritē om Poseidōn te huwen had overwonnen, als in Tritōn, hun zoon, worden gesymboliseerd. Laatstgenoemde, van wie het lichaam boven het middel dat van een man is en eronder dat van een dolfijn, een vis, staat op een heel mysterieuze manier in verband met Oannes, de Babylonische Dag, en verder ook met Matsya, de (vis)-avatāra van Vishṇu, die beiden aan de stervelingen *wijsheid* onderwijzen. Zoals elke mytholoog weet, plaatste Poseidōn de dolfijn voor zijn bewezen dienst onder de sterrenbeelden, en werd hij bij de Grieken Aigokerōs (Capricornus), de steenbok, van wie de achterste helft die van een dolfijn is. Deze blijkt dus identiek te zijn met Makara, die ook de kop van een antilope heeft en het lichaam en de staart van een vis. Daarom stond het teken Makara op het vaandel van Kāmadeva, de hindoegod van de liefde, die in de *Atharva-Veda* wordt vereenzelvigd met Agni (de vuurgod), de zoon van Lakshmī, zoals het *Harivaṃśa* terecht stelt. Lakshmī en Venus zijn één en dezelfde, en Amphitritē is de vroegere vorm van Venus. Kāma (de Makaraketu) is 'aja' (de ongeborene) en 'ātmabhū' (de uit zichzelf bestaande), en aja is de LOGOS in de *Rig-Veda*, omdat hij daarin naar voren komt als de eerste manifestatie van het ENE:
(579) 'Begeerte ontstond het eerst in HET, dat de eerste kiem van het denkvermogen was', dat 'wat entiteit met niet-entiteit verbindt'[3] (of manas, het *vijfde*, met ātman, het *zevende*, esoterisch gezien), zeggen de wijzen. Dit is *het eerste stadium*. In het tweede, op het volgende gebied van manifestatie, laat Brahmā (die we kiezen als vertegenwoordiger van alle andere eerste goden van de volkeren) uit zijn lichaam zijn 'uit het denkvermogen geboren' zonen, 'Sanandana en anderen' voortkomen, die in de *vijfde* 'schepping', en opnieuw in de negende (voor versluieringsdoeleinden), de kumāra's worden.

Laten we tot slot de lezer eraan herinneren dat er aan de zeekust geiten werden geofferd aan Amphitritē en de Nereïden, zoals er tot op heden geiten

---

[1] C.W. King, *The Gnostics and Their Remains*, blz. 309.

[2] Zo zegt men dat het *vijfde* hoofd van Brahmā verloren is gegaan, tot as verbrand door het 'centrale oog' van Śiva; terwijl Śiva ook pañchānana, 'met vijf gezichten', is. Zo wordt het getal bewaard, en de geheimhouding over de ware esoterische betekenis gehandhaafd.

[3] *Rig-Veda*, 10:129.

worden geofferd aan Durgā Kālī, die slechts de *zwarte* kant van Lakshmī (Venus), de *witte* kant van Śakti, is. En laten we aanduiden welk verband deze dieren hebben met de Steenbok, waarin 28 sterren staan in de vorm van een bok; deze bok werd door de Grieken veranderd in Amalthea – de pleegmoeder van Jupiter. Pan, de god van de natuur, had bokkenpoten en veranderde zich in een bok toen Typhōn op hem afkwam. Maar op dit mysterie durft de schrijfster nu niet uitvoerig in te gaan, omdat ze er niet zeker van is dat ze zal worden begrepen. De mystieke kant van de interpretatie moet dus aan de intuïtie van de onderzoeker worden overgelaten. We maken nog één opmerking in verband met het mysterieuze getal vijf. Het symboliseert tegelijkertijd de geest van het eeuwige leven en de geest van het aardse leven en de aardse liefde, in de samengestelde mens; en het omvat goddelijke en helse magie, en de universele en de individuele kwintessens van het zijn. Zo zijn de vijf mystieke woorden of klinkers (zie hieronder) die door Brahmā bij de 'schepping' werden geuit, en die onmiddellijk de *Pañchadaśa* (bepaalde vedische hymnen, toegeschreven aan die god) werden, in hun scheppende en magische vermogen de *witte* kant van de *zwarte* tāntrische *vijf* 'makara's', of de vijf m's. 'Makara', het sterrenbeeld, is een schijnbaar zinloze en absurde naam. Toch heeft – zelfs afgezien van de anagrammatische betekenis in samenhang met het woord 'kumāra' – de numerieke waarde van zijn eerste lettergreep en zijn esoterische omzetting in *vijf*, een heel grote en occulte betekenis in de mysteries van de natuur.

Het is voldoende om te zeggen dat, zoals het teken Makara verband houdt met de geboorte van de spirituele 'microkosmos', en de dood of ontbinding van het fysieke heelal (zijn overgang naar het rijk van het spirituele),[1] ook de dhyāni-chohans, die in India kumāra's worden genoemd, met beide verband houden. Bovendien zijn ze in de exoterische religies de synoniemen van de engelen van de duisternis geworden. Māra is de god van de duisternis, de gevallene, en de dood;[2] en toch is het een van de namen van Kāma, de eerste god in de *Veda's*, de logos uit wie de kumāra's zijn voortgekomen, en dit verbindt hen nog meer met onze 'fabelachtige' Indiase (580)
Makara en de Egyptische god met de krokodillenkop.[3] Er zijn *vijf* krokodillen in de hemelse Nijl, en de god Atum, de oergodheid die de hemellichamen en de levende wezens schept, roept deze krokodillen in zijn *vijfde*

---

[1] 'Wanneer de zon achter de 30ste graad van Makara verdwijnt en het teken Mīna (Vissen) niet meer zal bereiken, dan is de nacht van Brahmā gekomen.'

[2] In feite de dood van elk fysiek wezen; maar Māra is ook de onbewuste drijvende kracht voor de geboorte van het spirituele.

[3] Osiris wordt in het *Dodenboek* (142:B17) 'Osiris, de dubbele krokodil' genoemd. 'Hij is het goede en het slechte beginsel; de dag- en de nachtzon, de god en de sterfelijke mens.' In zoverre dus de macrokosmos en de microkosmos.

schepping tot bestaan. Wanneer Osiris, 'de gestorven zon', wordt begraven en Amenti binnengaat, storten de heilige krokodillen zich in de afgrond van de oerwateren – 'het grote groene'. Wanneer de zon van het leven opkomt, komen ze weer uit de heilige rivier naar boven. Dit alles is heel symbolisch, en toont aan hoe oorspronkelijke esoterische waarheden tot uitdrukking kwamen in overeenkomstige symbolen. Maar, zoals T. Subba Row terecht opmerkt: 'De sluier die door de oude filosofen handig is geworpen over bepaalde gedeelten van het mysterie dat verband houdt met de tekens [van de dierenriem], *zal nooit volledig worden opgelicht om het niet-ingewijde publiek alleen maar te informeren of te vermaken*.'[1]

Bij de Grieken was het getal vijf niet minder heilig. De vijf woorden van Brahmā zijn bij de gnostici de 'vijf woorden' geworden die stonden geschreven op het ākāśische (stralende) kleed van Jezus bij zijn verheerlijking: de woorden ZAMA ZAMA ΩZZA PAXAMA ΩZAI, door de oriëntalisten vertaald met 'de mantel, de glorieuze mantel van mijn kracht'.[2] Deze woorden waren op hun beurt de anagrammatische sluier van de vijf mystieke krachten die zijn afgebeeld op de mantel van de 'herrezen' ingewijde na zijn laatste beproeving van een driedaagse trance; de vijf werden pas *zeven* na zijn *dood*, wanneer de adept een volkomen CHRISTOS, een volkomen KRISHṆA-VISHṆU werd, d.w.z. opging in nirvāṇa. De E Delphicum, een heilig symbool, was eveneens het getal *vijf*; en hoe heilig het was, blijkt uit het feit dat de Corinthiërs (volgens Plutarchus[3]) het houten cijfer in de tempel van Delphi vervingen door een bronzen; en dit werd door Livia Augusta veranderd in een kopie van goud.[4]

Het is gemakkelijk om in de twee 'geesten' – de Griekse accenten of tekens (;) waarover Ragon spreekt (zie eerder) – ātman en buddhi, of 'de goddelijke geest en zijn voertuig' (spirituele ziel), te herkennen.

De *zes* of het 'zestal' wordt later besproken, terwijl het zevental verderop in dit deel volledig zal worden behandeld.[5]

Het *achttal* of de 8 symboliseert de eeuwige en spiraalvormige beweging van de cyclussen, de 8, ∞, en wordt op zijn beurt gesymboliseerd door de caduceus. Het geeft de regelmatige ademhaling van de kosmos aan, bestuurd door de acht grote goden – de zeven uit de oorspronkelijke moeder, de ene en de triade.

Dan komt het getal negen of het drievoudige drietal. Het is het getal dat zichzelf onder alle vormen en cijfers bij elke vermenigvuldiging onophou-

---

[1] T. Subba Row, 'The twelve signs of the zodiac', *Five Years of Theosophy*, 1885, blz. 117.
[2] C.W. King, *The Gnostics and Their Remains*, 1887, blz. 308-9.
[3] Plutarchus, *De E apud Delphos*, 3.
[4] Vgl. King, *Op.cit*., blz. 297.
[5] Zie hoofdstuk 25, 'De mysteries van het zevental', blz. 672ev.

delijk voortbrengt. Het is het teken van elke omtrek, omdat zijn waarde in graden gelijk is aan 9, nl. 3 + 6 + 0. Het is onder bepaalde omstandigheden een *slecht* getal, en brengt ongeluk. Terwijl het getal 6 het symbool was van onze bol, gereed om door een *goddelijke geest* te worden bezield, symboliseerde de 9 onze aarde, bezield door een *slechte* of boze geest.[1] (581)

Tien, of de decade, brengt al deze getallen terug tot de eenheid, en daarmee eindigt de tabel van Pythagoras. Daarom was deze figuur ⊖ – *de eenheid binnen de nul* – het symbool van de godheid, van het heelal en van de mens. Dit is de verborgen betekenis van 'de sterke greep van de leeuwenklauw, van de stam van Juda' tussen twee handen (de 'meestergreep van de vrijmetselaars'), waarvan het gezamenlijke aantal vingers *tien* is.

Als we nu aandacht schenken aan het Egyptische kruis, of de tau, kunnen we ontdekken dat deze letter, die door de Egyptenaren, Grieken, en joden zo hoog werd vereerd, in een mysterieus verband staat met de decade. De tau is de alfa en omega van de geheime goddelijke wijsheid, die wordt gesymboliseerd door de eerste en de laatste letter van Thoth (Hermes). Thoth was de uitvinder van het Egyptische alfabet, en de letter tau stond aan het einde van de alfabetten van de joden en de Samaritanen, die dit letterteken het 'einde' of de 'volmaking', 'culminatie' en 'veiligheid' noemden. Vandaar – deelt Ragon ons mee – dat de woorden terminus (einde) en tectum (dak) symbolen zijn van beschutting en veiligheid, wat een nogal prozaïsche omschrijving is.[2] Maar dat is het gebruikelijke lot van denkbeelden en dingen in deze wereld van spiritueel verval, zij het van fysieke vooruitgang. PAN was eens de *absolute natuur*, het ene en GROTE AL; maar wanneer de geschiedenis een eerste glimp van hem opvangt, is Pan al vervallen tot een *godje* van de velden, een god van het platteland; en de geschiedenis wil hem niet erkennen, terwijl de theologie hem tot duivel maakt. Toch wijst zijn fluit met zeven pijpjes – het symbool van de zeven natuurkrachten, van de zeven planeten, de zeven tonen in de muziek, kortom van alle zevenvoudige harmonie – duidelijk op zijn oorspronkelijke aard. Dat geldt ook voor het kruis. Veel eerder dan de joden hun gouden tempelkandelaar, met *drie* houders aan de ene en *vier* aan de andere kant, hadden ontworpen, en van het getal 7 een vrouwelijk voortplantingsgetal[3] hadden gemaakt, en zo het

---

[1] Vgl. Albert G. Mackey, *Encyclopaedia of Freemasonry*, 1874, blz. 530-1.

[2] Vgl. J.-M. Ragon, *Orthodoxie maçonnique*, 1853, blz. 432-3vn.

[3] De schrijver van *The Source of Measures* merkt in zijn beschouwing over het *kruis* op dat deze kandelaar in de tempel 'zo was samengesteld dat van elke kant af geteld, er *vier* kaarshouders waren; maar omdat er aan de top voor beide kanten *één gemeenschappelijk* was, konden er in feite *drie* worden geteld aan de ene kant en vier aan de andere, zodat er in totaal 7 waren, volgens hetzelfde denkbeeld als bij de weergave van het kruis als opengevouwen kubus. Neem een strook van één eenheid breed en drie eenheden lang,

(582) fallische element in de religie brachten, hadden de meer spiritueel aangelegde volkeren het kruis (als 3 + 4 = 7) tot hun heiligste goddelijke symbool gemaakt. In feite zijn de cirkel, het kruis, en de zeven – laatstgenoemde tot grondslag van *cirkel*maten gemaakt – de eerste oersymbolen.

Pythagoras, die zijn wijsheid uit India had meegebracht, heeft aan het nageslacht een glimp van deze waarheid nagelaten. Zijn school beschouwde het getal 7 als een samenstelling van de getallen 3 en 4, die ze op een tweevoudige manier verklaarden. Op het gebied van de noumenale wereld was de driehoek als beeld de eerste voorstelling van de gemanifesteerde godheid: 'vader-moeder-zoon'; en het viertal, het volmaakte getal, was de noumenale, ideële oorsprong van alle getallen en dingen op het fysieke gebied. Enkele onderzoekers hebben, gezien de heiligheid van de tetraktis en het tetragrammaton, een onjuiste opvatting over de mystieke betekenis van het viertal. Laatstgenoemde was bij de Ouden als het ware *slechts een secundaire* 'vervolmaking', omdat het alleen verband hield met de gemanifesteerde gebieden. Daarentegen was de *driehoek*, de Griekse delta, Δ, het 'voertuig van de onbekende godheid'. Een goed bewijs hiervoor vormt de naam van de godheid, die begint met een delta. Zeus werd door de Beotiërs geschreven als Δεύς, vandaar de deus van de Latijnen.[1] Dit hield verband met de metafysische opvatting met betrekking tot de betekenis van het zevenvoud *in de wereld van verschijnselen*, maar voor doeleinden van wereldse of exoterische interpretatie veranderde de symboliek.

Drie werd het ideogram van de *drie stoffelijke elementen* – lucht, water, aarde; en *vier* werd het beginsel van alles wat noch lichamelijk noch waarneembaar is. Maar dit is door de echte pythagoreeërs nooit aanvaard. Opgevat als een samenstelling van 6 en 1, het *zestal* en de *eenheid*, was het getal zeven het onzichtbare middelpunt, de geest van alles (zie verder de toelichting op de 6), want er bestaat geen enkel lichaam waarvan de vorm door zes lijnen wordt bepaald zonder dat men daarin als middelpunt een *zevende* kan vinden (zie de kristallen en de sneeuwvlokken in de zogenaamd *onbezielde* natuur). Bovendien, zeiden ze, heeft het getal *zeven* alle volmaaktheid van de EENHEID – het getal der getallen. Want, evenals de absolute eenheid ongeschapen en onverdeeld (dus getalloos) is en geen getal haar

---

en plaats die in een schuine stand; neem een andere strook van vier eenheden lang, en steun die tegen de eerste aan, met een tegenovergestelde helling, zodat de top van de langste strook de hoek of top van een driehoek wordt. Dit is de weergave van de kandelaar. Neem nu de strook van de drie eenheden lengte weg en plaats die *dwars* over die van vier eenheden, dan ontstaat de kruisvorm. Hetzelfde denkbeeld vindt men in de zes dagen van de week in *Genesis*, met als kroon de zevende, die op zichzelf als basis van een cirkelmaat werd gebruikt' (blz. 51).

[1] Zie Liddell en Scott, *A Greek-English Lexicon*, 1852, blz. 600.

kan voortbrengen, zo is dat ook met de zeven het geval: geen enkel geheel getal onder de tien kan haar voortbrengen. En de 4 levert een rekenkundige scheiding op tussen de *één* en de *zeven*, want de 4 overtreft eerstgenoemde met hetzelfde getal (drie) als het zelf door de zeven wordt overtroffen, omdat *vier* evenveel groter is dan *één*, als *zeven* groter is dan *vier*.[1]

'Bij de Egyptenaren was het getal 7 het symbool van het eeuwige *leven*', zegt Ragon, en hij voegt eraan toe dat de Griekse letter Z, die slechts een dubbele 7 is, daarom de beginletter is van *zaō*, 'ik leef', en van Zeus, 'de vader van al het leven'.[2]

Bovendien was het cijfer 6 het symbool van de aarde tijdens de 'slaap- (583)
maanden' van de herfst en de winter, en het cijfer 7 was het symbool van de aarde tijdens de lente en de zomer, omdat de geest van het leven – de zevende of centrale bezielende kracht – haar dan bezielde. We vinden hetzelfde in de Egyptische mythe en het symbool van Osiris en Isis, die in *metafysische* zin vuur en water, en *fysiek* de zon en de Nijl, verpersoonlijken. Het getal van het zonnejaar, 365 in dagen uitgedrukt, is de getalswaarde van het woord Neilos (Nijl). Dit, samen met de stier, met de halve maan en het ansatakruis tussen haar horens, en de aarde, weergegeven door haar sterrenkundige symbool ♁, zijn de meest fallische symbolen van de latere oudheid.

De Nijl was de rivier van de tijd met het getal van een jaar, of een jaar en een dag (364 + 1 = 365). Hij stelde het vruchtwater van Isis, of moeder aarde, voor, de maan, de vrouw, en de koe, en ook de *werkplaats* van Osiris, die de jesod olam van de Hebreeën vertegenwoordigde. De oude naam van deze rivier was Eridanus, of de Hebreeuwse Iardan, met het Koptische of Oudgriekse achtervoegsel. Dit was de deur van het Hebreeuwse woord jared[3], of 'bron', of 'herkomst' . . . van de rivier de Jordaan, die bij de Hebreeën op dezelfde mystieke manier werd gebruikt als de Nijl bij de Egyptenaren; ze was de bron van herkomst, en bevatte de wateren van het leven.[4]

Het was welbeschouwd het symbool van de verpersoonlijkte aarde, of Isis, beschouwd als de schoot van die aarde. Dit blijkt duidelijk genoeg; en de Jordaan – de rivier die nu voor de christenen zo heilig is – bezat niet meer verheven of dichterlijke betekenis dan het vruchtwater van de maan (Isis, of Jehovah in zijn vrouwelijke aspect). Osiris was, zoals dezelfde geleerde aantoont, de zon, en de rivier de Nijl, en het tro-

---

[1] Uit een manuscript dat van Saint-Germain zou zijn, geciteerd door Ragon in *Orthodoxie maçonnique*, blz. 434-5.

[2] Ragon, *Op.cit*., blz. 435vn.

[3] Oorspronkelijk had dit woord niet deze betekenis; ook niet tijdens de eerdere dynastieën.

[4] J. Ralston Skinner, ongepubliceerd manuscript.

pische jaar van 365 dagen, terwijl Isis de maan, de bedding van die rivier, of moeder aarde was, 'voor de barensenergieën van wie water een noodzaak was', en ook het maanjaar van 354 dagen, 'de tijdsbepaler van de zwangerschapsperioden'. Dit alles is seksueel en fallisch, en onze huidige wetenschappers schijnen in deze symbolen niets dan een fysiologische of fallische betekenis te zien. Men hoeft echter de drie cijfers 365, of het aantal dagen in een zonnejaar, slechts te lezen met behulp van de pythagorische sleutel, om daarin een diep filosofische en ethische betekenis aan te treffen. Eén voorbeeld is voldoende. Het kan als volgt worden gelezen:[1]

de aarde – bezield door – de geest van het leven
3 6 5

Eenvoudig omdat 3 overeenkomt met de Griekse gamma, of Γ, de letter die het symbool is van gaia (de aarde); terwijl het cijfer 6 het symbool is van het bezielende of levenschenkende *beginsel*, en de 5 de universele kwintessens is, die zich in elke richting verspreidt en alle stof vormt.

(584) De paar gevallen en voorbeelden die zijn geciteerd onthullen slechts enkele methoden die worden gebruikt om de symbolische ideogrammen en getallen van de oudheid te lezen. Omdat het stelsel erg ingewikkeld was, konden maar heel weinigen, zelfs van de ingewijden, *alle* zeven sleutels leren toepassen. Geen wonder dus dat de metafysische natuur geleidelijk verschrompelde tot de fysieke; dat de zon, die eens het symbool van de GODHEID was, naarmate eeuwigheden voorbijgingen, slechts het symbool van zijn scheppende vuur werd; en dat hij daarna tot een teken met een fallische betekenis verviel. Maar zij die (zoals Plato) de methode volgden om van het algemene tot bijzonderheden af te dalen, konden nooit degenen zijn geweest die hun religies door seksuele symbolen begonnen te symboliseren! Het is volkomen waar, ook al is het naar voren gebracht door die geïncarneerde paradox Éliphas Lévi, dat 'de mens God op aarde is, en God de mens in de hemel is'.[2] Dit kon niet, en was ook nooit, van toepassing op de ene Godheid, maar alleen op de menigten van HAAR geïncarneerde stralen, die wij dhyāni-chohans noemen, en die door de Ouden goden worden genoemd; en die nu door de kerk zijn omgezet in duivels op het *linker*-, en in de Verlosser op het *rechter*pad!

Maar al zulke dogma's groeiden uit de ene wortel, de wortel van wijsheid, die voorspoedig groeit op Indiase bodem. Er is geen aartsengel die niet tot zijn oervorm in het heilige land Āryāvarta kan worden herleid. Al

[1] Uit een manuscript van Saint-Germain; Ragon, *Orthodoxie maçonnique*, blz. 434vn.
[2] Éliphas Lévi, *La clef des grands mystères*, 1861, blz. 329.

deze 'oervormen' staan in verband met de kumāra's, die op het toneel van handeling verschijnen door te *weigeren* – zoals Sanatkumāra en Sananda – 'nakomelingen te scheppen'. Toch worden ze de 'scheppers' van de (denkende) mens genoemd. Meer dan eens worden ze in verband gebracht met Nārada, nog zo'n vat vol *schijnbare* tegenstrijdigheden die toch een schat aan filosofische leringen bevatten. Nārada is de leider van de gandharva's, de hemelse zangers en musici; *esoterisch* ligt de reden hiervoor in het feit dat de gandharva's 'de leermeesters van de mens in de geheime wetenschap' zijn. Ze 'beminden de vrouwen van de aarde', en onthulden hun de mysteries van de schepping; of, zoals in de *Veda* staat, de 'hemelse gandharva' is een godheid die *de geheimen van de hemel en goddelijke waarheden* in het algemeen kende en openbaarde. Als we ons herinneren wat er in *Henoch* en de *Bijbel* over deze klasse van engelen wordt gezegd, dan is de allegorie duidelijk: hun leider, Nārada, weigert zich voort te planten, en brengt de mensen ertoe goden te worden. Bovendien zijn ze allemaal, zoals in de *Veda's* wordt gezegd, chhandaja (uit wil geboren) of (in verschillende manvantara's) *door hun eigen wil* geïncarneerd; en in de exoterische literatuur staat dat ze eeuw na eeuw bestaan; sommigen zijn 'gedoemd te worden wedergeboren', anderen incarneren uit plicht. Ten slotte zijn ze als sanakādika's – de zeven kumāra's die Vishṇu gingen bezoeken op het 'Witte Eiland' (Śvetadvīpa), het eiland dat wordt bewoond door de mahāyogī's – verbonden met Śākadvīpa en de Lemuriërs en Atlantiërs van het derde en het vierde ras.

In de esoterische filosofie zijn de rudra's (kumāra's, āditya's, asura's, gandharva's, enz.) de hoogste dhyāni-chohans of deva's, wat verstandelijke ontwikkeling betreft. Ze zijn degenen die, als gevolg van het feit dat ze door zelfontwikkeling de *vijfvoudige* natuur hebben verkregen – vandaar de heiligheid van het getal *vijf* – onafhankelijk van de zuivere arūpa deva's zijn geworden. Het is heel moeilijk om dit mysterie goed te doorgronden en te begrijpen. We zien namelijk dat degenen die 'de wet gehoorzaamden', evengoed als de *opstandelingen, gedoemd waren om in elk tijdperk opnieuw te worden geboren*. Nārada, de rishi, wordt door Brahmā veroordeeld om onophoudelijk op aarde rond te zwerven, d.w.z. voortdurend te worden wedergeboren. Hij rebelleert tegen Brahmā, en toch is hij niet slechter af dan de jaya's – de twaalf grote *scheppende* goden die door Brahmā zijn voortgebracht als *zijn helpers bij het scheppingswerk*. Laatstgenoemden, die waren verzonken in meditatie, *vergaten slechts te scheppen*; en hiervoor worden ze door Brahmā eveneens veroordeeld om in elk manvantara opnieuw te worden geboren. En toch worden ze – samen met de opstandelingen – chhandaja's genoemd, of zij die uit eigen wil in menselijke vorm worden geboren! (585)

Dit alles is heel raadselachtig voor iemand die de *Purāṇa's* alleen letterlijk kan lezen en begrijpen.[1] Daarom zien we dat de oriëntalisten weigeren te erkennen *voor raadsels te staan*, en dat ze de gordiaanse knoop van hun verbijstering doorhakken door te verklaren dat het hele stelsel 'verzinsels van de brahmaanse fantasie en neiging tot overdrijving' zijn. Maar voor de onderzoeker van het occultisme heeft het geheel een diep filosofische betekenis. We laten de schil graag aan de westerse sanskritist over, maar eisen de kern van de vrucht voor onszelf op. We gaan nog verder: we geven toe dat in zekere zin veel in deze zogenaamde 'fabels' betrekking heeft op sterrenkundige allegorieën over sterrenbeelden, gesternten, sterren, en planeten. Maar terwijl de gandharva uit de *Rig-Veda* daar kan worden opgevat als personificatie van het vuur van de zon, zijn de *gandharva deva's* entiteiten van zowel fysieke als psychische aard; terwijl de apsarasas (met andere rudra's) zowel *kwaliteiten* als *kwantiteiten* zijn. Kortom, de theogonie van de vedische goden zal, als deze ooit wordt ontward, onpeilbare mysteries van schepping en van zijn onthullen. Parāśara zegt terecht: 'Deze 33 groepen godheden . . . bestaan eeuw na eeuw, en [hun verschijnen en verdwijnen vindt] op dezelfde manier plaats als het ondergaan en weer opkomen van de zon.'[2]

Er was een tijd waarin het oosterse symbool van het kruis en de cirkel, de swastika, algemeen werd aangenomen. Voor de esoterische (en wat dit betreft ook de exoterische) boeddhist, de Chinees en de Mongool betekent het 'de 10.000 waarheden'. Deze waarheden, zeggen ze, behoren tot de
(586) mysteries van het onzichtbare heelal en de oorspronkelijke kosmogonie en theogonie. 'Sinds fohat de cirkel als twee vlammende lijnen (horizontaal en verticaal) heeft gekruist, hebben de menigten van de gezegenden nooit verzuimd hun vertegenwoordigers te zenden naar de planeten waarover ze vanaf het begin moesten waken.' Daarom wordt de swastika altijd – evenals het ansatakruis in Egypte – op de borst van de overleden mystici gelegd. Men treft deze aan op het hart van de afbeeldingen en standbeelden van Boeddha in Tibet en Mongolië. Ze is het *zegel* dat ook wordt gelegd op het hart van de levende ingewijden, bij sommigen voor eeuwig in het vlees gebrand. Dit is omdat ze die waarheden onaangetast en ongeschonden in eeuwige stilte en geheimhouding moeten bewaren tot de dag dat deze wor-

---

[1] Toch zal deze betekenis, zodra men die heeft begrepen, het veilige kistje blijken te zijn dat de sleutels tot de geheime wijsheid bevat. Het is waar dat het kistje zo overdadig met ornamenten versierd is dat de springveer waarmee het wordt geopend er volledig door is verborgen, zodat iemand zonder intuïtie in de waan wordt gebracht dat het geen opening heeft, of kan hebben. Toch zijn de sleutels er, diep begraven, maar altijd aanwezig voor wie ze zoekt.

[2] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 29.

den waargenomen en gelezen door hun uitverkoren opvolgers – nieuwe ingewijden – 'waardig om de tienduizend volmaaktheden te worden toevertrouwd'. Nu is het symbool echter zo verlaagd dat het vaak wordt geplaatst op de hoofdtooi van de 'goden', de afschuwelijke afgodsbeelden van de heiligschennende böns, de dugpa's (tovenaars) van de Tibetaanse grensgebieden; totdat het door een gelugpa wordt ontdekt en samen met het hoofd van de 'god' wordt afgerukt; hoewel het beter zou zijn als het hoofd van de aanbidder van zijn zondige lichaam werd gescheiden. Toch kan het nooit zijn mysterieuze eigenschappen verliezen. Werp een blik op het verleden, en zie dat het zowel door ingewijden en zieners als door de priesters van Troje (gevonden door Schliemann op de plaats van die oude stad)[1] werd gebruikt. Men vindt het bij de oude Peruanen, de Assyriërs, de Chaldeeën, en ook op de muren van de cyclopische bouwwerken van de Oude Wereld; in de catacomben van de Nieuwe Wereld, en in die van de Oude (?) in Rome, waar het, omdat de eerste christenen worden verondersteld zichzelf en hun religie daar te hebben verborgen, crux dissimulata wordt genoemd.

Volgens De Rossi was de swastika al in een vroege periode een veel toegepaste vorm van het kruis *dat in een occulte betekenis werd gebruikt*, waaruit blijkt dat het geheim niet dat van het christelijke kruis was. Bij één swastikakruis in de catacomben staat een inscriptie die luidt 'ΖΩΤΙΚΩ ΖΩΤΙΚΗ, vitalis vitalia', of leven van het leven.[2]

Maar het beste bewijs voor de ouderdom van het kruis wordt door de schrijver van *Natural Genesis* naar voren gebracht:

De waarde van het kruis als christelijk symbool dateert zoals men veronderstelt uit de tijd toen Jezus Christus werd gekruisigd. En toch *komt er* in de 'christelijke' *iconografie van de catacomben tijdens de eerste zes of zeven eeuwen geen menselijke figuur aan het kruis voor*. Alle vormen van het kruis zijn daar aanwezig behalve deze – het veronderstelde uitgangspunt van de nieuwe religie – die niet de eerste maar de eindvorm van het crucifix was.[3] Tijdens de eerste zes eeuwen van de christelijke jaartelling is er in de christelijke kunst geen spoor te vinden (587)
van een gekruisigde verlosser als basis van de christelijke religie! De oudst bekende vorm van de menselijke figuur aan het kruis is het crucifix dat door paus Gregorius de Grote werd geschonken aan koningin Theodelinde van Lombardije, en dat zich nu in de kerk van St. Johannes in Monza bevindt, terwijl er geen beeld van de gekruisigde in de catacomben van Rome wordt aangetroffen dat ouder is

[1] H. Schliemann, *Ilios*, blz. 602, en de platen achterin.

[2] Geciteerd in Gerald Massey, *The Natural Genesis*, 1883, deel 1, blz. 427.

[3] Dit is ontegenzeglijk zo bij de christenen. In de voorchristelijke symboliek was het, zoals gezegd, het bed of de martelbank tijdens het inwijdingsmysterie, waarbij het 'crucifix' horizontaal op de grond werd geplaatst, en niet rechtop, zoals in de tijd toen het de Romeinse galg werd.

dan dat van San Giulio, en dat behoort tot de zevende of achtste eeuw. . . . Er is geen Christus en geen gekruisigde; het kruis is de christus zoals het stauroskruis een beeld en een naam van Horus, de gnostische christus, was. Het kruis, niet de gekruisigde, is de essentie die in de kunst wordt afgebeeld, en in de religie wordt vereerd. De kiem van alle groei en ontwikkeling kan tot het kruis worden teruggevoerd. En dat kruis is voorchristelijk en heidens, en komt in een half dozijn verschillende vormen voor. De cultus begon met het kruis, en Julianus had gelijk toen hij zei dat hij 'oorlog met het X' voerde, dat, zoals hij blijkbaar geloofde, door de agnostici en mythologen was overgenomen om er een onmogelijke betekenis aan te geven.[1] Eeuwenlang stelde het kruis de Christus voor, en werd het aangeroepen alsof het een levend wezen was. Het werd eerst goddelijk gemaakt, en ten slotte vermenselijkt.[2]

Op de wereld hebben weinig symbolen meer echte occulte betekenis dan de swastika. Ze wordt gesymboliseerd door het cijfer 6; want ze wijst evenals dat cijfer in haar concrete uitbeelding, als het ideogram van dat getal, naar het zenit en het nadir, naar het noorden, zuiden, westen, en oosten; men vindt de eenheid overal, en die eenheid wordt weerspiegeld in alle eenheden en elke eenheid. Het is het symbool van de activiteit van fohat, van de voortdurende omwenteling van de 'wielen', en van de vier elementen, de 'heilige vier', in hun mystieke, en niet alleen in hun kosmische, betekenis; verder zijn de vier rechthoekig omgebogen armen, zoals elders is aangetoond, nauw verbonden met de pythagorische en hermetische talstelsels. Wie is ingewijd in de mysteries van de betekenis van de swastika, zeggen de Toelichtingen, 'kan daarop met wiskundige nauwkeurigheid de evolutie van de kosmos en de hele periode van de saṃdhyā volgen', evenals 'de relatie van het zichtbare tot het onzichtbare', en 'de eerste voortplanting van mens en soort'.

Voor de oosterse occultist wordt de BOOM van kennis in het paradijs van het eigen hart van de mens de boom van het eeuwige leven, en heeft deze niets te maken met de dierlijke begeerten van de mens. Het is een absoluut mysterie dat zich slechts openbaart als het gekerkerde manas en het ego zich inspannen om zich te bevrijden uit de slavernij van zintuiglijke waarneming, en de dingen gaan zien in het licht van de ene eeuwige tegenwoordige werkelijkheid. Voor een westerse kabbalist, en zeker voor een oppervlakkige kenner van de symboliek die is opgevoed in de dodelijke atmosfeer van de materialistische wetenschap, is er maar één wezenlijke verklaring van de mysteries van het kruis: het seksuele aspect ervan. Zelfs

---

[1] Zo was het, en het kon niet anders zijn. Julianus (de keizer) was een ingewijde, en als zodanig kende hij heel goed de 'mysteriebetekenis', zowel de metafysische als de fysieke.

[2] *Op.cit.*, blz. 433.

een commentator die voor deze tijd best wel spiritueel is, ziet dit kenmerk in het kruis en de swastika vóór alle andere.

(588) Het kruis werd in Egypte gebruikt als beschermende talisman en als symbool van reddende kracht. Daar treft men Typhōn, of Satan, aan, vastgeketend of gebonden aan het kruis. In het *Dodenboek* roept de Osirisvereerder: 'De Apophis is verslagen, hun koorden binden het zuiden, noorden, oosten, en westen, hun koorden zijn op hem. Har-ru-bah heeft hem vastgeknoopt.'[1] Dit waren de koorden van de vier hemelstreken, of het kruis. Van Thor wordt gezegd dat hij de kop van de slang verbrijzelde met zijn hamer, of fylfot, een vorm van de swastika of het vierarmige kruis. . . . De oude grafkamers van Egypte hadden de vorm van een kruis.[2] De pagode van Mathurā . . . de geboorteplaats van Krishṇa, was gebouwd in de vorm van een kruis.[3]

Dit is volkomen duidelijk, en niemand kan hierin de 'seksuele verering' zien waarmee de oriëntalisten het heidendom zo graag zouden vernietigen. Maar hoe staat het met de joden, en de exoterische religies van sommige hindoesekten, vooral de rituelen van de volgelingen van Vallabhāchārya? Zoals gezegd staan het liṅga en de yoni van de Śiva-verering filosofisch te hoog, ondanks de tegenwoordige degeneratie ervan, om zonder meer fallische eredienst te worden genoemd. Maar de *boom-* of *kruis*verering[4] van de joden, zoals die door hun eigen profeten werd veroordeeld, kan nauwelijks aan die beschuldiging ontkomen. De 'zonen van de tovenaars', 'het nageslacht van de overspelige', zoals Jesaja hen noemt, lieten nooit een gelegenheid voorbijgaan om 'onder elke groene boom door middel van afgodsbeelden in wellust te ontbranden',[5] wat niet duidt op een metafysisch tijdverdrijf. Aan deze *monotheïstische* joden hebben de christelijke volkeren hun religie, hun 'God van de goden, de ene levende God' ontleend, terwijl ze de verering van de godheid van de oude filosofen verachtten en bespotten. Laat hen dan maar in de fysieke vorm van het kruis geloven en deze vereren.

---

[1] *Egyptisch Dodenboek*, 39. Apophis of Apep is de slang van het kwaad, symbool van menselijke begeerten. De zon (Osiris-Horus) vernietigt hem, wanneer Apep is neergeworpen, gebonden en geketend. De god Aker, 'de poortwachter van de afgrond', van Aker, het rijk van de zon (15:39), bindt hem vast. Apophis is de vijand van Ra (licht), maar de 'grote Apep is verslagen!' roept de overledene uit. 'De schorpioen heeft uw mond verwond', zegt hij tegen de verslagen vijand (39:7). De schorpioen is de 'worm die nooit sterft' van de christenen. Apophis wordt op de tau of tat gebonden, 'het symbool van stabiliteit'. (Zie de oprichting van tat (djed) in Tattu (Busiris), *Dodenboek*, 18.)

[2] Dat geldt ook voor de crypten in de gebieden aan deze kant van de Himālaya, waar ingewijden wonen, en waar hun as zeven maanjaren wordt bewaard.

[3] *The Natural Genesis*, deel 1, blz. 432.

[4] Het kruis en de boom zijn in de symboliek identiek en synoniem.

[5] *Jesaja* 57:3, 5.

Maar voor de aanhanger van de ware oosterse oude wijsheid, voor hem die in de geest niets vereert buiten de absolute eenheid, dat altijd kloppende grote *hart* dat overal en in elk atoom van de natuur klopt, bevat elk zo'n atoom de kiem waaruit hij de boom van kennis kan laten groeien, waarvan de vruchten het eeuwige leven schenken en niet alleen het fysieke leven. Voor hem zijn het kruis en de cirkel, de boom of de tau, nadat de symbolen die hiermee in verband staan een voor een zijn nagegaan, wat hun oude betekenis betreft nog steeds een diepzinnig mysterie, en alleen op die oude betekenis richt hij vol verlangen zijn blik. Hij geeft er weinig
(589) om of het het zaad is waaruit de *stamboom van het Zijn*, heelal genoemd, groeit. Hij is ook niet geïnteresseerd in de drie in één, het drievoudige aspect van het zaad – zijn vorm, kleur en substantie – maar eerder in de eeuwig mysterieuze en eeuwig onbekende KRACHT die de groei ervan bestuurt. Want deze levenskracht, die het zaad laat ontkiemen, openbarsten en uitlopen, dan de stam en de takken laat vormen, die op hun beurt omlaagbuigen zoals de takken van de aśvattha, de heilige bodhiboom, en die ze zaad laat uitwerpen, wortel schieten en andere bomen voortbrengen – dit is de enige KRACHT die voor hem werkelijkheid heeft, omdat die de nooit-stervende levensadem is.

De heidense filosoof zocht naar de oorzaak, de hedendaagse is tevreden met alleen de gevolgen en zoekt eerstgenoemde in laatstgenoemde. Wat erachter ligt, weet hij niet, en dat kan de hedendaagse agnosticus ook niet schelen; en zo verwerpt hij de enige kennis waarop hij zijn wetenschap met volledige zekerheid kan baseren. Toch heeft deze gemanifesteerde kracht een antwoord voor wie haar probeert te doorgronden. Wie in het kruis, de cirkel met het kruis van Plato, de *heiden*, niet de tegenhanger van de besnijdenis ziet, zoals de *christelijke* Augustinus[1], wordt door de kerk onmiddellijk als een heiden beschouwd, en door de wetenschap als een krankzinnige. En wel omdat hij, terwijl hij weigert de god van de fysieke voortplanting te vereren, erkent dat hij niets kan weten over de oorzaak die de basis is van de zogenaamde *eerste* oorzaak, de oorzaakloze oorzaak van deze levensoorzaak. Terwijl de wijze stilzwijgend de alomtegenwoordigheid van de grenzeloze cirkel erkent, en daarvan de universele grondstelling maakt waarop het hele gemanifesteerde heelal berust, bewaart hij een eerbiedige stilte over dat waarover geen sterfelijk mens zou mogen speculeren. 'De logos van God is de openbaarder van de mens, en de logos [het woord] van de mens is de openbaarder van God',[2] zegt Éliphas Lévi in een van zijn paradoxen. Hierop zou de oos-

[1] De 160ste preek.
[2] Éliphas Lévi, *La clef des grands mystères*, 1861, blz. 17.

terse occultist antwoorden: ‘Op deze voorwaarde echter, dat de mens zich niet uitlaat over de OORZAAK die zowel God als zijn logos voortbracht. Anders wordt hij steevast de *lasteraar*, niet de ‘openbaarder’, van de onkenbare godheid.’

We zullen nu aandacht schenken aan een mysterie – het zevental in de natuur. Mogelijk zal alles wat we zeggen worden toegeschreven aan toeval. Men zal ons misschien zeggen dat dit getal in de natuur heel *natuurlijk* is (dat zeggen wij ook), en dat het niet méér betekenis heeft dan de illusie van beweging, die de zogenaamde ‘stroboscopische cirkels’ vormt. Toen prof. Sylvanus Thompson op de vergadering van de British Association in 1877 deze ‘uitzonderlijke illusies’ liet zien, werd er niet veel waarde aan gehecht. Toch zouden we graag de wetenschappelijke verklaring willen horen waarom in deze *illusie*, teweeggebracht door een draaiend schoteltje of een ander stuk servies, het getal zeven altijd naar voren komt: zes concentrische cirkels rondom een zevende, en zeven ringen binnen elkaar rondom een centraal punt, enz. We geven de door de wetenschap geweigerde oplossing in het volgende hoofdstuk.

25

(590) # De mysteries van het zevental

We moeten deze afdeling over de symboliek van de oude geschiedenis niet afsluiten zonder te proberen de voortdurende terugkeer te verklaren van dit werkelijk mystieke getal in alle aan de oriëntalisten bekende geschriften. Dit is geen gemakkelijke taak, omdat elke religie, van de oudste tot de jongste, beweert dat dit getal een bepaalde rol speelt, en deze verklaart door haar eigen redeneringen en in overeenstemming met haar eigen specifieke dogma's. We kunnen daarom als toelichting niet méér doen dan van alle een algemeen overzicht te geven. Deze getallen (3, 4, 7) zijn de heilige getallen van *licht*, *leven*, en *harmonie* – vooral in het huidige manvantara, onze levenscyclus, waarvan het getal zeven de bijzondere vertegenwoordiger, of het *factor*getal, is. Dit moet nu worden aangetoond.

Als men een brahmaan die goed thuis is in de *Upanishads* – die zo vol staan met de geheime wijsheid uit de oudheid – zou vragen waarom 'hij, met zeven voorvaderen die het sap van de maanplant hebben gedronken', trisuparṇa is, zoals Bopaveda zou hebben gezegd; en waarom de somapa-pitri's door de brahmaanse trisuparṇa moeten worden vereerd – zouden heel weinigen die vraag kunnen beantwoorden; of, als ze het antwoord wél weten, zouden ze nog minder wensen iemands nieuwsgierigheid te bevredigen. Laten we ons dan houden aan wat de esoterische leer onderwijst.

'*Toen de eerste 'zeven' op aarde verschenen, wierpen ze het zaad van al wat op het land groeit in de bodem. Eerst kwamen er drie, en hieraan werden er vier toegevoegd zodra steen was omgezet in plant. Toen kwamen de tweede 'zeven', die, terwijl ze de jīva's van de planten leidden, de midden-* (tussen)*naturen tussen plant en bewegend levend dier voortbrachten. De derde 'zeven' evolueerden hun chhāyā's. . . . De vijfde 'zeven' kerkerden hun* ESSENTIE. *. . . Zo werd de mens een saptaparṇa*.' (Toelichting.)

A
Saptaparṇa

Dat is de naam die in occult taalgebruik aan de mens wordt gegeven. Deze betekent, zoals elders is aangetoond, een plant met zeven bladeren,

en de naam heeft een grote betekenis in de boeddhistische legenden. Dat was ook het geval in de Griekse 'mythen', waarin hij in vermomming voorkomt. De T, of ⊤ (tau),[1] gevormd uit het cijfer 7 en de Griekse letter Γ (gamma), was het symbool van het leven, en van het eeuwige leven: van (591)
het aardse leven, omdat Γ (gamma) het symbool van de aarde (gaia) is;[2] en van het 'eeuwige leven', omdat het cijfer 7 het symbool is van hetzelfde leven *verbonden met het goddelijk leven*; het dubbele teken, uitgedrukt in meetkundige figuren, is:

een driehoek en een vierkant, het symbool van de *zevenvoudige* MENS.

Ragon zegt:

> Het getal *zes* werd in de oude mysteriën beschouwd als een symbool van de *fysieke natuur*. Zes vertegenwoordigt de *zes* afmetingen van alle lichamen: de *zes* lijnen die hun vorm samenstellen, namelijk de vier lijnen die zich uitstrekken naar de vier hemelstreken, noord, zuid, oost, en west, en de twee lijnen van hoogte en dikte, die overeenkomen met het zenit en het nadir. De wijzen gebruikten het *zestal* voor de *fysieke* mens, terwijl het *zevental* voor hen het symbool van die mens was *plus* zijn onsterfelijke ziel.[3]

Ragon geeft in zijn 'Maçonnerie occulte' een heel goede illustratie van het 'hiëroglifische zestal', zoals hij onze dubbele gelijkzijdige driehoek, ✡, noemt. Hij laat zien dat 'dit het symbool is van de vermenging van de *filosofische drie* vuren en de *drie* wateren, wat in de voortbrenging van de elementen van alle dingen resulteert'.[4] Hetzelfde denkbeeld vindt men in de Indiase gelijkzijdige dubbele driehoek. Want hoewel deze in dat land het teken van Vishṇu wordt genoemd, is hij in feite het symbool van de triade (of de trimūrti). Want zelfs in de exoterische weergave is de lagere driehoek ▽ met de top naar beneden, het symbool van Vishṇu, de god van het vochtige beginsel en het water ('Nārāyaṇa'; of het bewegende beginsel in nārā, water);[5] terwijl de driehoek met de top naar boven △ Śiva is, het beginsel

---

[1] Zie 'Kruis en cirkel', blz. 620-9.

[2] Daarom noemden de ingewijden in Griekenland de tau Γαιήιος, zoon van Gaia, 'ontsproten aan de aarde', zoals Tityos in de *Odyssee*, 7:324.

[3] J.-M. Ragon, *Orthodoxie maçonnique . . . Maçonnerie occulte*, 1853, blz. 432-3.

[4] *Op.cit*., blz. 433vn.

[5] Zie het *Mahābhārata*, 3:188, waar Vishṇu zegt: 'Ik gaf in vroeger tijden water de naam nārā, en word daarom Nārāyaṇa genoemd, want dat was altijd het verblijf

vuur, dat wordt gesymboliseerd door de drievoudige vlam in zijn hand.[1] Deze twee vervlochten driehoeken – die ten onrechte het 'zegel van Salomo' worden genoemd, en die ook het symbool van onze Theosophical Society
(592) vormen – brengen tegelijkertijd het zevental en de triade voort, en zijn het *tiental*, hoe dit teken ✡ ook wordt beschouwd, omdat alle tien getallen daarin besloten liggen. Want met een punt in het midden, zo ✡, is het een zevenvoudig teken; de driehoeken ervan geven het getal 3 aan; de *twee* driehoeken tonen de aanwezigheid van het tweetal; de driehoeken met het gemeenschappelijke middelpunt leveren het viertal op; de zes punten zijn het zestal; en het middelpunt, de eenheid; het *vijftal* is te vinden door combinatie, als een samenstelling van *twee* driehoeken, het even getal, en van de *drie* zijden in elke driehoek, het eerste oneven getal. Daarom werd het getal *zes* door Pythagoras en de Ouden aan Venus gewijd, omdat 'de vereniging van de twee geslachten en de spagyrieke bewerking van de stof door triaden nodig zijn om het voortbrengende vermogen te ontwikkelen, die vruchtbare kracht, die neiging tot voortplanting, die aan alle lichamen inherent is'.[2]

Geloof in 'scheppers', of verpersoonlijkte natuurkrachten, is in feite geen polytheïsme, maar een filosofische noodzaak. Evenals alle andere planeten van ons stelsel heeft de aarde zeven logoi: de emanerende stralen van de ene 'vaderstraal' – de PRŌTOGONOS, of de gemanifesteerde 'logos' – hij die zijn esse (of vlees, het heelal) opoffert, opdat de wereld leeft en elk wezen daarin een bewust bestaan heeft.

De getallen 3 en 4 zijn respectievelijk mannelijk en vrouwelijk, geest en stof, en hun vereniging is het symbool van het eeuwige leven in de geest op zijn opgaande boog, en in de stof als het steeds herrijzende element – door voortbrenging en voortplanting. De spirituele mannelijke lijn is verticaal |; de lijn van de gedifferentieerde stof is horizontaal; samen vormen ze het kruis ┼. Eerstgenoemde (de 3) is onzichtbaar; laatstgenoemde (de 4) ligt op het gebied van objectieve waarneming. Daarom kan alle stof van het heelal, als de wetenschap deze tot het uiterste

---

waarin ik me bewoog (ayana).' De eerste kiem van het heelal werd in het water (of chaos, het 'vochtige beginsel' van de Grieken en Hermes) geworpen. 'De geest van God beweegt zich op de donkere wateren van de ruimte'; daarom maakt Thalēs er het oorspronkelijke element van, voorafgaand aan vuur, dat in die geest nog latent was.

[1] Zie het bronzen standbeeld van Tripurāntaka Śiva, 'Mahādeva die Tripurāsura vernietigt', in het museum van het India House in Londen.

[2] Ragon, *Orthodoxie maçonnique*, blz. 433-4vn.

heeft geanalyseerd, worden teruggebracht tot slechts vier elementen – koolstof, zuurstof, stikstof, en waterstof; en daarom zijn de drie oorspronkelijke stoffen, de noumenoi van de vier, of gradaties van geest of kracht, voor de exacte wetenschap een terra incognita en alleen maar speculaties en namen gebleven. Haar dienaren moeten eerst in de oorspronkelijke oorzaken geloven en die bestuderen, vóór ze kunnen hopen de aard van de gevolgen te doorgronden en de mogelijkheden ervan te leren kennen. Terwijl de westerse geleerden dus de vier, of de stof, hadden, en nog hebben, om mee te spelen, hebben de oosterse occultisten en hun leerlingen, de grote alchemisten overal in de wereld, het hele zevental om te bestuderen.[1]
Zoals die alchemisten het uitdrukken: 'Wanneer de drie en de vier elkaar (593)
kussen, voegt het viertal zijn middennatuur bij die van de driehoek [of triade, d.w.z. in het platte vlak raken de driehoek en het vierkant elkaar en hebben één zijde gemeenschappelijk], en wordt een kubus; dan pas wordt hij [de opengevouwen kubus] het voertuig en het getal van het LEVEN, de vader-moeder ZEVEN.'

Het volgende diagram kan de lezer misschien helpen om deze parallellen te begrijpen (zie blz. 676).

Ons wordt geleerd dat al deze vroege vormen van organisch leven ook verschijnen in zevenvoudige groepen van getallen. Vanaf de mineralen of 'zachte stenen die verhardden' (stanza 2:5), gevolgd door de 'harde planten (594)
die zachter werden' – die het product van het mineraal zijn, want 'uit de schoot van de steen worden de planten geboren'[2] – en vervolgens tot de mens toe, beginnen alle oervormen in elk natuurrijk als etherische, doorschijnende vliezen. Dit is natuurlijk alleen zo bij het eerste begin van het leven. In het volgende tijdperk verdichten ze zich, en in het *zevende* beginnen ze zich in soorten te vertakken, *alle, behalve de mensen*, de eerste zoogdieren[3] in de vierde ronde.

---

[1] Er zijn geleerde brahmanen die tegen onze zevenvoudige indeling hebben geprotesteerd. Zij hebben vanuit hun standpunt gelijk, zoals wij vanuit het onze gelijk hebben. Terwijl ze de drie *aspecten* of *nevenbeginselen* buiten beschouwing laten, aanvaarden ze maar vier upādhi's (bases) waaronder het ego – het weerspiegelde beeld van de logos in het 'kāraṇaśarīra' – en zelfs 'strikt genomen . . . maar drie upādhi's.' (T. Subba Row, *Lectures on the Study of the Bhagavat Gita*, 1897, blz. 10-11vn.) Voor zuiver theoretische metafysische filosofie of voor meditatiedoeleinden kunnen deze drie voldoende zijn, zoals blijkt uit het tāraka-yogastelsel; maar voor *praktisch occult onderwijs* is onze zevenvoudige indeling de beste en eenvoudigste. Het is echter een kwestie van school en keuze.

[2] Toelichting, boek 9, fol. 19.

[3] Protista zijn geen dieren. We vragen de lezer te bedenken dat wanneer we over 'dieren' spreken, alleen de zoogdieren worden bedoeld. Schaaldieren, vissen, en reptielen komen gelijktijdig voor met de *fysieke* mens, en moeten in deze ronde aan hem

(Bij blz. 675.)

Beginselen van de mens		Beginselen van de fysieke natuur
7. . . . Ātman	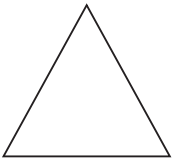	
6. . . . Buddhi		
5. . . . Manas		
4. Kāmarūpa, het beginsel van dierlijke begeerte, dat hevig brandt tijdens het leven in de stof, en verzadiging tot gevolg heeft; het is onscheidbaar van het dierlijke bestaan.	WATERSTOF	Het lichtste van alle gassen; het brandt in zuurstof en geeft de grootste hitte af van alle brandende stoffen. Het vormt water, de stabielste van alle verbindingen; waterstof komt op grote schaal in alle organische verbindingen voor.
3. Liṅgaśarīra: het inerte voertuig of de vorm waarnaar het lichaam is gemodelleerd; het voertuig van het leven. Het valt al snel na de ontbinding van het lichaam uiteen.	STIKSTOF	Een inert gas; het voertuig waarmee zuurstof wordt vermengd om laatstgenoemde geschikt te maken voor dierlijke ademhaling; het komt eveneens op grote schaal in alle organische verbindingen voor.
2. Prāṇa, het LEVEN, de actieve kracht die alle levensverschijnselen voortbrengt.	ZUURSTOF	Onderhoudt de verbranding; het levengevende gas; het actieve scheikundige agens in al het organische leven.
1. De grove stof van het lichaam, de substantie die door de werking van prāṇa gevormd en gemodelleerd is om het liṅgaśarīra (chhāyā) heen.	KOOLSTOF	De brandstof bij uitstek; de basis van alle organische substanties; het (scheikundig) element dat de grootste verscheidenheid van verbindingen vormt.

---

zijn voorafgegaan. Ze waren echter allemaal tweeslachtig vóór de tijd van de zoogdieren in het laatste deel van het secundair of mesozoïcum, *maar toch dichter bij het paleozoïcum dan het cenozoïcum*. Kleinere buideldragende zoogdieren zijn tijdgenoten van de grote reptielachtige monsters van het secundair.

Vergilius, die zoals alle dichters uit de oudheid min of meer vertrouwd was met de esoterische filosofie, bezong de evolutie in de volgende regels:

> Principio caelum ac terras, camposque liquentes
> Lucentemque globum lunae, Titaniaque astra
> SPIRITUS intus alit; totamque infusa per artus
> MENS agitat molem, et magno se corpore miscet.
> Inde hominum pecudumque genus,
> Et quae marmero fert monstra sub acquore pontus.[1]

'Eerst kwamen de drie, of de driehoek.' Deze uitdrukking heeft in het occultisme een diepzinnige betekenis, en het feit wordt bevestigd in de mineralogie, de botanie, en zelfs in de geologie, zoals in het hoofdstuk over 'Oude chronologie'[2] werd aangetoond, door het samengestelde getal zeven, waarin de drie en de vier zijn begrepen. Zout in oplossing bewijst het. Want wanneer de moleculen ervan samenklonteren en zich beginnen af te zetten als een vast lichaam, is de eerste vorm die ze aannemen die van driehoeken, van kleine piramiden en kegels. Het is de figuur van *het vuur*, vandaar het woord 'piramiden'; terwijl de tweede meetkundige figuur in de *gemanifesteerde* natuur een vierkant of een kubus is, 4 en 6; want zoals Enfield terecht zegt, 'terwijl de deeltjes van aarde kubusvormig zijn, zijn die van vuur piramidaal'.[3] De piramidevorm is die van de pijnbomen, de allereerste bomen na het varentijdperk. Zo beginnen de twee tegengestelden in de kosmische natuur – vuur en water, warmte en kou – hun geometrische manifestaties, de ene door een trigonaal, de andere door een hexagonaal stelsel. Alle stervormige sneeuwkristallen zijn onder een microscoop gezien namelijk dubbele of drievoudige zespuntige sterren met een centrale kern, als een miniatuurster binnen de grotere. Darwin zegt dat de bewoners van de zee- (595)
kust sterk door de getijden worden beïnvloed:

> De oudste voorouders in het rijk van de gewervelde dieren . . . bestonden blijkbaar uit een groep zeedieren. . . . Dieren die ofwel bij de *gemiddelde* hoogwaterlijn, of bij de *gemiddelde* laagwaterlijn, leven, doorlopen in veertien dagen een volledige cyclus van getijdenveranderingen. . . . Het is een mysterieus feit dat

---

[1] *Aeneïs*, 6:724-8. 'In het begin voedt de innerlijke goddelijke geest de hemelen, de aarde en de watervlakten, de maanbol en de stralende sterren; en het *eeuwige denkvermogen* dat door alle delen van de natuur verspreid is, brengt het hele kolossale raamwerk in beweging en vermengt zich met het grote lichaam van het heelal. *Daaruit komt het ras van mensen en dieren voort, de levensbeginselen* van de vliegende soort en de monsters die de oceaan voortbrengt onder zijn glanzende oppervlak.' 'Alles komt voort uit de ether en uit zijn zeven naturen', zeiden de alchemisten. De wetenschap kent deze alleen in hun oppervlakkige gevolgen.

[2] Zie 'De chronologie van de brahmanen', blz. 71-81.

[3] William Enfield, *The History of Philosophy*, 1837, blz. 134.

bij de hogere en nu op het land levende gewervelde dieren . . . veel normale en abnormale processen een of meer weken [zevenvouden] duren . . . zoals de dracht van zoogdieren, de duur van koorts. . . . Volgens Bartlett (*Land and Water*, 7 jan. 1871) worden de eieren van de duif in twee weken [of 14 dagen] uitgebroed; die van de kip in drie; die van de eend in vier; die van de gans in vijf, en die van de struisvogel in zeven.[1]

Dit getal staat in nauw verband met de maan, waarvan de occulte invloed zich altijd in zevenvoudige perioden manifesteert. De maan is de gids van de occulte kant van de aardse natuur, terwijl de zon de regelaar en de factor van het gemanifesteerde leven is; en deze waarheid is voor zieners en adepten altijd duidelijk geweest.[2] Jakob Böhme, die de nadruk legde op de basisleer van de zeven eigenschappen van de eeuwige moeder natuur, bewees daardoor dat hij een groot occultist was.

Maar laten we terugkeren naar de beschouwing van het zevental in de oude religieuze symboliek. Aan de metrologische sleutel tot de symboliek van de Hebreeën, die numeriek het meetkundige verband van de cirkel (algodheid) tot het vierkant, de kubus, de driehoek, en alle integrale emanaties van het goddelijke gebied onthult, kan de theogonische sleutel worden toegevoegd. Deze sleutel verklaart dat Noach, de aartsvader van de zondvloed, in één aspect de omzetting van de godheid (de universele scheppende wet) is, met als doel de vorming van onze aarde, haar bevolking, en de voortplanting van het leven daarop in het algemeen.

Wanneer de lezer de zevenvoudige indeling van goddelijke hiërarchieën, zoals bij de samenstelling van de mens en de kosmos, in gedachten houdt, zal hij gemakkelijk begrijpen dat Jah-Noach aan het hoofd staat, en de synthese is, van het lagere kosmische viertal. De bovenste sefiroth-triade △ – waarvan Jehovah-binah (intelligentie) de linker-, vrouwelijke, hoek is – emaneert het □ viertal. Laatstgenoemde dat op zichzelf de 'hemelse mens' symboliseert, de geslachtloze Adam-Kadmon, gezien als de natuur in het abstracte, wordt weer een zevental door uit zichzelf de overige drie beginselen te emaneren, de lagere aardse, gemanifesteerde fysieke natuur, de stof en onze aarde (de zevende is malkhuth, de 'bruid van de hemelse mens'), en vormt zo met de hogere triade, of kether, de kroon, het volledige getal van de sefiroth-boom: de 10, het verenigde geheel, of het heelal. Naast de hogere triade zijn er zeven lagere scheppende sefiroth.

Het bovenstaande doet niet rechtstreeks ter zake, hoewel het nodig is
(596) het in gedachten te houden om gemakkelijker te begrijpen wat er volgt. Het gaat erom te bewijzen dat Jah-Noach, of de Jehovah van de Hebreeuwse

[1] *The Descent of Man*, 1876, hfst. 6, blz. 164-5&vn.
[2] Zie ook deel 1, afdeling 2, hfst. 9, 'De maan, Deus Lunus, Phoebe', blz. 422ev.

Bijbel, de veronderstelde schepper van onze aarde, van de mens en van alles op aarde, het volgende is:

a) Het laagste zevental, de scheppende elohim – in zijn kosmische aspect.

b) Het tetragrammaton of de Adam-Kadmon, 'de hemelse mens' van de vier letters – in zijn theogonische en kabbalistische aspecten.

c) Noach, identiek met de śishṭa van de hindoes, de menselijke kiem, die uit een eerdere schepping of manvantara is overgebleven voor het bevolken van de aarde, zoals het in de *Purāṇa's* wordt uitgedrukt, of het antediluviale tijdperk, zoals het allegorisch in de *Bijbel* wordt voorgesteld – in zijn kosmische aspect.

Maar of hij nu een viertal (tetragrammaton) of een triade is, de scheppende god van de *Bijbel* is niet de universele 10, tenzij verenigd met AIN SOF (zoals Brahmā met parabrahman), maar een zevental, een van de vele zeventallen van de universele zevenvoudigheid. Bij het verklaren van de vraag die nu aan de orde is, kunnen de positie en de status van Noach het best worden verduidelijkt door de 3, △, en de 4, □, parallel met de 'kosmische' en 'menselijke' beginselen te plaatsen. Voor laatstgenoemde wordt de oude bekende classificatie gebruikt. Aldus:

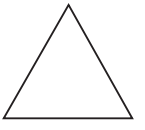

MENSELIJKE ASPECTEN OF BEGINSELEN		KOSMISCHE ASPECTEN OF BEGINSELEN
1. Universele geest (ātman)	Drievoudig aspect van de godheid	1. De ongemanifesteerde logos
2. Spirituele ziel (buddhi)		2. Universele (latente) ideatie[1]
3. Menselijke ziel, denkvermogen (manas)		3. Universele (of kosmische) actieve[2] intelligentie
4. Dierlijke ziel (kāmarūpa)	Geest van de aarde; Jehovah[3]; Noach	4. Kosmische (chaotische) energie
5. Astraal lichaam (liṅgaśarīra)		5. Astrale ideatie, die aardse dingen weerspiegelt
6. Levenssessentie (prāṇa)	Ruimte die leven bevat – de wateren van de zondvloed	6. Levenssessentie of energie
7. Lichaam (sthūlaśarīra)	De berg Ararat[4]	7. De aarde

[1] De Advaita-Vedānta filosofie classificeert deze als de hoogste drie-eenheid, of beter

Voor een nadere toelichting op de bewering kan de lezer wetenschappelijke boeken raadplegen.

(597) Ararat = *de berg van de afdaling* = הר-יֹרד, Hor-Jared. Hatho noemt hem zonder meer Arath = ארת. De bewerker van Mozes Chorenensis zegt: 'Hiermee, zegt men, wordt *de eerste plaats van afdaling* (van de ark) bedoeld.'[5] Onder het woord 'Berge', *berg*, zegt Nork over Ararat: 'אררט, voor ארה (d.w.z. Ararat voor Arath) AARDE, een reduplicatie in het Aramees.' Men ziet hier dat Nork en Hatho gebruikmaken van hetzelfde equivalent bij Arath, met de betekenis *aarde*.[6]

Omdat Noach dus zowel de *wortel*-manu als de *zaad*-manu symboliseert, of de kracht die de planeetketen ontwikkelde, en onze aarde, en het *zaad*-ras (het vijfde) dat werd gered terwijl de laatste onderrassen van het vierde ten onder gingen – Vaivasvata-manu – zal men het getal *zeven* bij

---

gezegd het drie-eenheidsaspect van chinmātra (parabrahman), door hen verklaard als de 'zuivere potentialiteit van prajñā' – de kracht of het vermogen waardoor waarneming ontstaat; chidākāśa, het oneindige veld of gebied van universeel bewustzijn; en asat (mūlaprakriti) of ongedifferentieerde stof. (Zie 'Personal and impersonal God' in *Five Years of Theosophy*.)

[2] Omdat gedifferentieerde stof in het zonnestelsel (laten we niet over de hele kosmos spreken) in zeven verschillende toestanden bestaat, en prajñā, of het waarnemingsvermogen, ook in zeven verschillende aspecten bestaat, die overeenkomen met de zeven toestanden van de stof, moeten er in de mens noodzakelijkerwijs zeven bewustzijnstoestanden zijn; en overeenkomstig de mate van ontwikkeling van deze toestanden werden de religieuze en filosofische stelsels uitgewerkt.

[3] Voorgesteld als de jaloerse, toornige, heftige en altijd actieve god, wraakzuchtig en alleen welwillend tegenover zijn uitverkoren volk, wanneer dit hem gunstig stemt.

[4] Noach en zijn drie zonen zijn het collectieve symbool van dit viertal in veel en verschillende toepassingen, terwijl Cham het chaotische beginsel is.

[5] Jacob Bryant, *A New System, or, An Analysis of Ancient Mythology*, 1807, deel 4, blz. 5, 6, 15.

[6] *The Source of Measures*, blz. 65. De schrijver verklaart: 'Merk op dat in het Hebreeuws Jared, de vader van Henoch, wordt uitgelegd als 'de berg van afdaling', en men zegt dat hetzelfde geldt voor Ararat, waarop de kubieke structuur van Noach, of *grondmaat*, berustte. Jared is in het Hebreeuws יֹרד. De afleidingen van het stamwoord zijn dezelfde als die van Ararat, van acre, van aarde.' Omdat volgens de Hebreeuwse metrologie 'Jared, יֹרד, *letterlijk in het Engels* Y R D is, kan men in Jared *letterlijk* het Engelse woord yard vinden (en ook יֹרד, want *Jah*, of Jehovah, *is roede*). Het verdient de aandacht dat de zoon van Jared, namelijk Henoch, 365 jaar leefde; en door rabbijnse commentatoren wordt over hem gezegd dat de jaarperiode van 365 dagen door hem werd ontdekt, waardoor opnieuw *tijds*- en *afstands*waarden werden samengebracht. Zo werd de *jaartijd* door coördinatie afgeleid, via de yard, of jared, die *er dus de vader van was*, in of door Henoch; en inderdaad, 1296 = yard (of jared) × 4 = 5184, de karakteristieke waarde van de zonnedag, in *terties*, die, zoals gezegd, *numeriek* de *vader* van het zonnejaar kan worden genoemd.' Dit echter volgens de sterrenkundige en numerieke kabbalistische methoden. Esoterisch is Jared het derde ras en Henoch het vierde – maar omdat hij levend wordt weggenomen, symboliseert hij ook de uitverkorenen die in het vierde werden gered – terwijl Noach het vijfde is vanaf het begin, de familie die eeuwig en *fysiek* uit de wateren werd gered.

elke stap zien terugkeren. Hij (Noach) stelt als omzetting van Jehovah de zevenvoudige menigte van de elohim voor, en is dus de vader of schepper (de instandhouder) van al het dierlijke leven. Vandaar de verzen 2 en 3 van hoofdstuk 7 van *Genesis*: 'Van alle reine dieren moet je er zeven meenemen, (598)
het mannetje (3) en het wijfje (4) . . . ook van alle vogels *zeven*', enz., gevolgd door de *zeven* dagen en de rest.

B
De tetraktis in verband met het zevental

Het getal zeven, als een samenstelling van 3 en 4, is dus het factorelement in elke oude religie, omdat *het het factorelement in de natuur is*. Het gebruik ervan moet worden onderbouwd, en er moet worden aangetoond dat zeven *het* getal *par excellence* is, want sinds het verschijnen van *Esoteric Buddhism* zijn vaak bezwaren gemaakt, en twijfels geuit over de juistheid van deze bewering.

Laten we de lezer gelijk erop wijzen dat bij al zulke numerieke verdelingen het ENE universele beginsel – hoewel het wordt aangeduid als (het) ene, omdat het het *enige* is – nooit bij de berekeningen wordt betrokken. HET staat in zijn hoedanigheid van het absolute, het oneindige, en de universele abstractie, geheel op ZICHZELF en is onafhankelijk van elke andere noumenale of fenomenale macht. HET 'is noch stof noch geest; HET is noch ego noch niet-ego; en HET is noch object noch subject', zegt de schrijver van 'Personal and impersonal God', en hij voegt eraan toe:

> In de taal van de hindoefilosofen is het de oorspronkelijke en eeuwige combinatie van purusha (geest) en prakriti (stof). Omdat de aanhangers van de Advaita de opvatting huldigen dat een uiterlijk voorwerp uitsluitend het product is van onze mentale toestand, is prakriti niets anders dan een illusie, en is purusha de enige werkelijkheid; het is het ENE bestaan dat in het heelal van de ideeën eeuwig voortleeft. Deze entiteit is dus het parabrahman van de Advaita-aanhangers. . . .
>
> Zelfs als er een persoonlijke god was met zoiets als een stoffelijke upādhi (fysieke basis van welke vorm ook), zou er vanuit het standpunt van een Advaita-aanhanger evenveel reden zijn om zijn noumenale bestaan te betwijfelen, als bij elk ander object. Volgens hen kan een bewuste god niet de oorsprong van het heelal zijn, omdat zijn ego het gevolg zou zijn van een voorafgaande oorzaak, indien het woord bewust althans in zijn gebruikelijke betekenis wordt opgevat. Ze kunnen niet toegeven dat *het totaal van alle bewustzijnstoestanden in het heelal* hun godheid is, omdat deze toestanden voortdurend veranderen en omdat de kosmische ideatie tijdens pralaya ophoudt. Er is maar één blijvende toestand in het heelal, namelijk de toestand van volkomen onbewustheid, in

feite zuiver chidākāśa (het veld van bewustzijn). Wanneer mijn lezers eenmaal inzien dat dit grootse heelal in feite slechts een enorm aggregaat van verschillende bewustzijnstoestanden is, zullen ze zich niet verbazen te vernemen dat de uiteindelijke toestand van onbewustheid door de aanhangers van de Advaita wordt opgevat als parabrahman.[1]

Hoewel dit 'enorme aggregaat van verschillende bewustzijnstoestanden' zelf geheel buiten menselijke beschouwing en berekening valt, is het toch
(599) een zevental, in *zijn* totaliteit geheel samengesteld uit zevenvoudige groepen; eenvoudig omdat 'het waarnemingsvermogen *in zeven verschillende aspecten bestaat die overeenkomen met de zeven toestanden van de stof*',[2] of de zeven eigenschappen van de stof. En daarom beginnen in de esoterische berekeningen de getallen 1 tot en met 7 met het eerste gemanifesteerde beginsel, dat nummer één is als we van bovenaf beginnen, en nummer *zeven* als we van onderaf, of vanaf het laagste beginsel, rekenen.

Het *viertal* wordt zowel in de kabbala als door Pythagoras als het volmaaktste of beter gezegd als het *heilige* getal opgevat, omdat het voortkwam uit de *één*, de eerste gemanifesteerde eenheid, of beter gezegd *de drie in één*. Toch is laatstgenoemde altijd onpersoonlijk, geslachtloos, onbegrijpelijk geweest, hoewel deze binnen de mogelijkheden van de hogere mentale waarnemingen ligt.

De eerste manifestatie van de eeuwige monade was nooit bedoeld om als symbool te dienen van een ander symbool, het ONGEBORENE voor het uit de elementen geborene, of de ene logos voor de hemelse mens. Tetragrammaton, of de tetraktis van de Grieken, is de *tweede logos*, de demiurg. Het viertal is, zoals Thomas Taylor dacht, 'de *anima mundi zelf* van Plato, die, zoals Syrianus terecht opmerkt, de beste van de pythagoreeërs was; ze staat aan het uiteinde van de kenbare triade, zoals heel goed wordt aangetoond door Proclus in het derde boek van zijn verhandeling over de theologie van Plato. En tussen deze twee triaden [de dubbele driehoek], de ene kenbaar, de andere verstandelijk, bestaat een andere orde van goden, die aan de beide uitersten deel heeft.'[3]

'De pythagorische wereld', zegt Plutarchus, 'bestond uit een dubbel viertal'.[4] Deze uitspraak bevestigt wat er werd gezegd over de keuze, door de exoterische theologieën, *voor de lagere* tetraktis. Want:

Het viertal van de verstandelijke wereld [de wereld van mahat] is to agathon, nous, psychē, hylē; terwijl dat van de waarneembare wereld [van de stof] – die eigenlijk

---

[1] T. Subba Row, 'Personal and impersonal God', *Five Years of Theosophy*, 1885, blz. 202.
[2] *Op.cit*., blz. 200.
[3] Eerw. G. Oliver, *The Pythagorean Triangle*, 1875, blz. 104.
[4] Plutarchus, *De animae procreatione*, §30.

is wat Pythagoras met het woord kosmos bedoelde – vuur, lucht, water, en aarde is. De vier elementen staan bekend onder de naam rizomata, de wortels of beginselen *van alle samengestelde lichamen*,[1]

d.w.z. de lagere tetraktis is de wortel van de *illusie* van de wereld van de stof; en dit is het tetragrammaton van de joden, en de 'mysterieuze godheid', waarover de hedendaagse kabbalisten zoveel drukte maken!

Het getal [*vier*] vormt dus het rekenkundig gemiddelde tussen de monade en het *zevental*, en dit bevat alle vermogens, zowel van de voortbrengende als de voortgebrachte getallen; want van alle getallen onder de tien wordt dit uit een bepaald getal gevormd; de verdubbelde duade vormt een viertal, en het viertal verdubbeld [of opengevouwen] vormt het zevental. Twee met zichzelf vermenigvuldigd geeft vier; en weer met zichzelf vermenigvuldigd, de eerste kubus. Deze eerste kubus *is een vruchtbaar getal*, de grondslag van veelheid en verscheidenheid, bestaande uit twee en vier [steunend op de monade, de *zevende*]. Zo vloeien de beide beginselen van tijdelijke dingen, de piramide en de kubus, vorm en stof, voort uit één bron, de vierhoek [op aarde, de *monade* in de hemel].[2] (600)

Hierin zegt Reuchlin, de grote autoriteit op het gebied van de kabbala, dat de kubus *stof* is, terwijl de piramide of de *triade* 'vorm' is. Bij de hermetici wordt het getal *vier alleen* dan het symbool van de waarheid, *als het tot een kubus is uitgebreid*, die opengevouwen zeven vormt, als symbool van de mannelijke en vrouwelijke elementen en het element LEVEN.[3]

---

[1] Oliver, *Op.cit*., blz. 112.

[2] J. Reuchlin, *De arte cabbalistica*, boek 2; geciteerd in Oliver, *Op.cit*., blz. 104.

[3] In *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures* toont de schrijver (op blz. 50-1) aan dat de figuur van de opengevouwen kubus, in verband met de cirkel 'een echt kruis wordt, of een teken met de tau-vorm, en door de cirkel aan laatstgenoemde te hechten verkrijgt men het *ansatakruis* van de Egyptenaren . . . Hoewel een kubus maar zes vlakken heeft, vertoont de weergave van het kruis als de opengevouwen kubus, wat de kruisbalken betreft, *één vlak van de kubus dat beide balken gemeenschappelijk hebben*, en dat tot beide kan worden gerekend [d.w.z. één keer horizontaal geteld en één keer verticaal] . . . 4 voor de verticale en 3 voor de horizontale balk, die samen zeven vormen.' Hij voegt eraan toe: 'Hier hebben we de beroemde 4 en 3 en 7.' De esoterische filosofie verklaart dat *vier* het symbool van het heelal in zijn potentiële toestand is, of *chaotische stof*, en dat er geest nodig is om het actief te doordringen, d.w.z. de oorspronkelijke *abstracte* driehoek moet zijn ééndimensionale eigenschap opgeven en zich over die stof verspreiden, en zo een *gemanifesteerde* basis vormen in de driedimensionale ruimte, opdat het heelal zich kenbaar zal manifesteren. Dit wordt bereikt door de opengevouwen kubus. Vandaar het *ansata*kruis ♀ als symbool van de mens, de voortbrenging en het leven. In Egypte betekende ank: ziel, leven en bloed. Het is de *bezielde*, *levende* mens, het zevental.

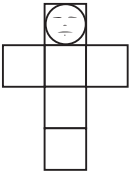

(opengevouwen kubus)

Sommige onderzoekers konden niet verklaren waarom de verticale lijn, die mannelijk is, in het kruis (zie de voetnoot) een vierdelige lijn wordt – omdat *vier* een vrouwelijk getal is – terwijl de horizontale (de lijn van de stof) driedelig wordt. Maar dit is gemakkelijk te verklaren. Omdat de verticale en de horizontale balk of dubbele lijn het middenvlak van de opengevouwen kubus gemeen hebben, wordt het om zo te zeggen *neutraal* terrein en behoort tot geen van beide. De geestlijn blijft driedelig en de stoflijn tweedelig – twee is een even getal en dus ook vrouwelijk. Bovendien waren volgens Theon de pythagoreeërs – die aan de tetraktis de naam harmonie gaven, 'omdat ze een diatessaron in sesquitertia is' – van mening dat

> de verdeling van de canon van het monochord door de tetraktis werd gemaakt in de *duade*, *triade* en *tetrade*; want het omvat een sesquitertia, een sesquialtera, een tweevoudige, een drievoudige en een viervoudige verhouding, waarvan de sectie 27 is. In het oude muziekschrift bestond het tetrachord uit *drie* toonafstanden of intervallen en *vier* toontrappen, die door de Grieken diatessaron worden genoemd en door ons een kwart.[1]

Bovendien varieerde het viertal, hoewel het een even en dus een vrouwelijk ('hels') getal was, naar gelang van zijn vorm. Dit is aangetoond door
(601) Stanley.[2] De 4 werd door de pythagoreeërs de sleutelbewaarster van de natuur genoemd; maar in vereniging met de 3, die haar tot zeven maakte, werd ze het volmaaktste en meest harmonische getal – de *natuur zelf*. De vier was 'het mannelijke met een vrouwelijke vorm', wanneer ze het kruis vormde; en zeven is 'de meesteres van de maan', want deze planeet wordt gedwongen elke zeven dagen haar uiterlijk te veranderen. Op het getal zeven baseerde Pythagoras zijn leer over de harmonie en muziek van de sferen, waarbij hij 'de afstand van de maan tot de aarde 'een toon' noemde, van de maan tot Mercurius een halve toon, vandaar naar Venus hetzelfde; van Venus tot de zon 1½ toon; van de zon tot Mars één toon; vandaar tot Jupiter een halve toon; van Jupiter tot Saturnus een halve toon; en vandaar tot de dierenriem één toon; in totaal zeven tonen – de diapason harmonie.'[3] De hele muziek van de natuur bestaat in die zeven tonen, en wordt daarom 'de stem van de natuur' genoemd.

Plutarchus verklaart[4] dat de Achaeërs het viertal als de oorsprong en het beginsel van alle dingen beschouwden, omdat dit het getal van de elementen was, die alle zichtbare en onzichtbare *geschapen* dingen voortbrachten. Bij de broeders van het rozenkruis vormde de figuur van het kruis of de *opengevouwen kubus* het onderwerp van een 'verhandeling in een van de theo-

---

[1] Oliver, *Op.cit.*, blz. 114.
[2] Thomas Stanley, *The History of Philosophy*, 1660, deel 3, 'Pythagoras', blz. 61.
[3] G. Oliver, *The Pythagorean Triangle*, blz. 172-3.
[4] *De placitis philosophorum*, boek 1, hfst. 2 en 3.

sofische graden van Peuvret, en werd besproken aan de hand van de basisbeginselen van licht en duisternis, *of goed en kwaad*'.[1]

De kenbare wereld komt op deze manier voort uit het goddelijk denkvermogen (of eenheid). De tetraktis die zich bezint op haar eigen essentie, *de eerste eenheid, voortbrengster van alle dingen*, en op haar eigen begin, zegt het volgende: eenmaal een, tweemaal twee, en onmiddellijk verrijst er een viertal, met op zijn top de hoogste eenheid, *en wordt een piramide, waarvan de basis* een vlak vierkant is, dat overeenkomt met een oppervlak waarop het stralende licht van de goddelijke eenheid de vorm van onlichamelijk vuur voortbrengt, als gevolg van de afdaling van Juno (stof) naar lagere dingen. Daaruit komt essentieel licht voort, dat niet brandt maar verlicht. Dit *is de schepping van de middenwereld*, die de Hebreeën *het Hoogste noemen*, de wereld van de [*hun*] godheid. Ze wordt Olympus genoemd, een en al licht, en vol afzonderlijke vormen, waar de zetel van de onsterfelijke goden is, 'deum domus alta', waarvan de top EENHEID is, de muur *drie-eenheid*, en het oppervlak *viereenheid*.[2]

Het 'oppervlak' moet dus een *vlak zonder betekenis* blijven, wanneer het aan zichzelf wordt overgelaten. Omdat de EENHEID de *viereenheid* slechts 'verlicht', moet de bekende lagere vier voor zichzelf uit de *drie-eenheid* ook een muur bouwen, indien ze zich wil manifesteren. Bovendien is het tetragrammaton, of microprosopus, hetzelfde als 'Jehovah' die zich volstrekt ten onrechte het 'was, is, zal zijn' aanmatigt, dat nu is vertaald met 'ik ben die ik ben', en wordt geïnterpreteerd als betrekking hebbend op de hoogste abstracte godheid, terwijl het esoterisch en naar waarheid slechts de periodiek chaotische, woelige en eeuwige STOF betekent met al haar mogelijkheden. Het tetragrammaton is namelijk identiek met de natuur of Isis, en is de exoterische reeks androgyne goden, zoals Osiris-Isis, Jupiter-Juno, Brahmā-Vāch, of de kabbalistische *Jah-Chavah*; alle mannelijk en vrouwelijk. Bij de volkeren van de oudheid werd de naam van iedere antropomorfe god geschreven met vier letters, zoals Marcilio Ficino terecht opmerkte. Zo was (602)
hij bij de Egyptenaren Teut (Thoth); bij de Arabieren Alla; bij de Perzen Sire; bij de magiërs Orsi; bij de moslims Abdi; bij de Grieken Theos; bij de oude Turken Esar; bij de Romeinen Deus; waaraan J. Lorenzo Anania het Duitse woord Gott, de Sarmatische Bouh en Istu, en de Tataarse Itga, toevoegt.[3]

Omdat de monade één is, en een *oneven* getal, noemden de Ouden de oneven getallen de enige volmaakte getallen; en beschouwden ze allemaal – misschien egoïstisch, maar niettemin als feit – als mannelijk en volmaakt, omdat ze van toepassing waren op de hemelse goden, terwijl even getallen, zoals twee, *vier*, zes, en vooral acht, omdat ze vrouwelijk waren, als onvol-

[1] Oliver, *Op.cit*., blz. 107-8.
[2] J. Reuchlin, *De arte cabbalistica*, blz. 689; geciteerd in Oliver, *Op.cit*., blz. 112-3.
[3] Oliver, *Op.cit*., blz. 118.

maakt werden beschouwd, en alleen werden gegeven aan *de aardse en helse godheden*. In zijn achtste herdersdicht maakt Vergilius hiervan melding door te zeggen 'numero deus impare gaudet': oneven getallen behagen god.[1]

Maar de pythagoreeërs beschouwden het getal *zeven* als een *religieus en volmaakt* getal. Het werd 'telesphoros' genoemd, omdat *door dit getal alles in het heelal en de mensheid tot zijn einde*, d.w.z. zijn vervulling, *wordt gevoerd*.[2] De leer van de sferen – vanaf de tijd van Lemurië tot aan Pythagoras – laat zien dat zowel de zeven krachten van de aardse en ondermaanse natuur, die onder het bestuur van de zeven heilige planeten[3] staan, als de zeven grote krachten van het heelal, te werk gaan en zich ontwikkelen in zeven tonen, die de zeven noten van de toonladder zijn. De *heptade* (ons zevental) werd beschouwd 'als het getal van een maagd, omdat het ongeboren is' (evenals de logos of de 'aja' van de aanhangers van de Vedānta); 'zonder een vader of een moeder, *maar rechtstreeks uit de monade voortkomend*, die de oorsprong en de kroon van alle dingen is.'[4] En als men de *heptade* rechtstreeks uit de monade laat voortkomen, dan is ze, zoals in de geheime leer van de oudste scholen wordt onderwezen, het volmaakte en heilige getal van ons mahāmanvantara.

Het zevental, of de *heptade*, was in feite aan verschillende goden en godinnen gewijd: aan Mars met zijn zeven volgelingen; aan Osiris, van wie het lichaam in zeven en tweemaal zeven stukken werd verdeeld; aan Apollo (de zon), te midden van zijn zeven planeten, die op zijn zevensnarige lier de hymne aan de zevenstralige speelt; aan Minerva, de vaderloze en moederloze, en aan anderen.

Het occultisme aan deze kant van de Himālaya met zijn *zevenvoudige stelsel* moet op grond hiervan als het oudste, de oorsprong van alle, worden beschouwd. Het wordt door *enkele* door neoplatonisten nagelaten fragmenten bestreden; en de bewonderaars van laatstgenoemden, die nauwelijks begrijpen wat ze verdedigen, zeggen ons: 'Uw voorgangers geloofden
(603) slechts in de *drievoudige* mens, die bestaat uit geest, ziel en lichaam. De tāraka-rājayoga van India beperkt die verdeling tot 3, wij tot 4, en de kenners van de Vedānta tot 5 (kośa's).' Wij van de oude school vragen hierop:

Waarom zegt de Griekse dichter dan dat 'er *niet vier* maar ZEVEN de lof bezingen van de spirituele zon'? Hij zegt:

---

[1] Vergilius, *Eclogues*, 8:75.

[2] Philo Judaeus, *De opificio mundi*, §35.

[3] Het aantal planeten is niet beperkt tot zeven omdat de Ouden geen andere kenden, maar eenvoudig omdat ze de oorspronkelijke *huizen* van de zeven logoi waren. Al worden er 9 of 99 andere planeten ontdekt, dat verandert niets aan het feit dat alleen deze zeven heilig zijn.

[4] Oliver, *Op.cit.*, blz. 173-4.

Ἑπτά με, enz.
Zeven klinkende letters bezingen de lof van mij,
De onsterfelijke god, de almachtige godheid.[1]

En waarom wordt de *drie-enige* IAO (de mysteriegod) de 'viervoudige' genoemd, en komen toch de drievoudige en viervoudige symbolen bij de christenen onder één verenigde naam voor – de Jehovah van de zeven letters? En waarom is de eed (de pythagorische tetraktis) in de Hebreeuwse sheba identiek met het getal 7, of, zoals G. Massey zegt:

Een eed afleggen was synoniem met 'in zevenen verdelen', en de 10, uitgedrukt door de letter jod, was het volledige getal van IAO-SABAOTH [de tienletterige God].[2]

In de *Veiling* van Lucianus staat:

Pythagoras vraagt: 'Hoe telt u?' Het antwoord is: 'Een, twee, drie, vier.' Pythagoras zegt dan, 'Ziet u *dat in wat u opvat* als VIER, er tien zijn, *een volmaakte driehoek en onze eed* [tetraktis, *vier*! – samen zeven].'[3]

Waarom zegt Proclus: 'De vader van de gouden verzen viert de tetraktis als de bron van de eeuwige natuur'?[4] Eenvoudig omdat die westerse kabbalisten die de *exoterische* bewijzen tegen ons aanvoeren, geen idee hebben van de werkelijke *esoterische* betekenis. Omdat alle oude kosmologieën – de oudste kosmografieën van de oudste twee volkeren van het vijfde wortelras, de hindoes en de Egyptenaren, en ook de oude Chinese volkeren (de overblijfselen van het vierde of Atlantische ras) – al hun mysteries baseerden op het getal 10, waarbij de hogere driehoek stond voor de onzichtbare en metafysische wereld, en de lagere drie en vier, of het *zevental*, voor het fysieke gebied. Het was niet de joodse *Bijbel*, die aan het getal zeven bekendheid gaf. Hesiodus gebruikte de woorden 'de zevende is de heilige dag'[5] vóór men ooit van de sabbat van 'Mozes' had gehoord. Het gebruik van het getal zeven is nooit tot één volk beperkt geweest. Hiervan getuigen de zeven vazen in de tempel van de zon bij de ruïnes van Babian in Boven-Egypte; de zeven vuren die eeuwenlang onafgebroken brandden voor de altaren van Mithra; de zeven heilige plaatsen van de Arabieren, de zeven schiereilanden, de zeven eilanden, de zeven zeeën, bergen, en rivieren van India, en van de *Zohar* (zie Ibn Gebirol); de joodse sefiroth van de *zeven* heerlijkheden; de zeven gotische godheden, de zeven werelden van de Chaldeeën en hun zeven geesten; de zeven sterrenbeelden die door Hesiodus en Homerus worden genoemd, en de eindeloze reeks zevens die de

[1] Geciteerd door Lightfoot in Oliver, *Op.cit*., blz. 175.
[2] *The Natural Genesis*, deel 1, blz. 545.
[3] *Veiling van levens*, §4.
[4] *Commentaar op de Timaeus van Plato*, 3:155:D:1-2.
[5] *Werken en dagen*, 770.

oriëntalisten aantreffen in elk manuscript dat ze ontdekken.

Tot slot het volgende: er is genoeg naar voren gebracht om aan te tonen waarom in de esoterische scholen het aantal beginselen van de mens zeven
(604) was en is. Maak er *vier* van en dit zal óf een mens zonder zijn lagere aardse elementen overlaten, óf, uit een fysiek gezichtspunt beschouwd, hem tot een zielloos dier maken. Het viertal moet het hogere of het lagere zijn, de hemelse of de aardse tetraktis; om overeenkomstig de leringen van de esoterische *oude* school begrijpelijk te worden moet de mens worden opgevat als een zevental. Dit werd zo goed begrepen dat zelfs de zogenaamde christelijke gnostici dit aloude stelsel overnamen.[1] Dit bleef lange tijd geheim, omdat geen enkel manuscript uit die tijd er duidelijk genoeg over sprak om de scepticus te overtuigen, al had men er een vermoeden van. Maar de literaire curiositeit van onze eeuw komt ons hier te hulp: het oudste en best bewaarde evangelie van de gnostici, *Pistis Sophia*, ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ. Om het bewijs volledig te maken, zullen we een autoriteit citeren: C.W. King, de enige archeoloog die een flauw vermoeden van deze ingewikkelde leer had, en de beste schrijver van deze tijd over de gnostici en hun gemmen.

Volgens deze bijzondere religieuze tekst – een waar gnostisch fossiel – is de menselijke entiteit de zevenvoudige straal uit het Ene,[2] zoals ook onze school onderwijst. Ze bestaat uit zeven elementen, waarvan er vier aan de vier kabbalistische gemanifesteerde werelden zijn ontleend. Zo

krijgt ze van asiah de nefesh, of de zetel van de fysieke begeerten [ook de levensadem]; van jetsirah, de ruach of zetel van de begeerten [?!]; van briah de neshamah of rede, en van atsiluth krijgt ze de chaiah, of het beginsel van het spirituele leven. Dit lijkt op een variant van de theorie van Plato dat de ziel haar respectieve vermogens van de planeten ontvangt bij haar neerwaartse tocht door hun sferen. Maar de *Pistis Sophia* geeft met haar gebruikelijke directheid aan deze theorie een veel dichterlijker vorm (§282). De *innerlijke mens* bestaat eveneens uit *vier* samenstellende delen, *maar deze worden verschaft door de opstandige eonen van de sferen*, die de *kracht* zijn, een deel van het goddelijk licht (divinae particula aurae) dat nog in hen is overgebleven; de *ziel* [het vijfde] 'gevormd uit de tranen van hun ogen en het zweet van hun kwellingen'; het ἀντίμιμον πνεύματος, *nabootsing van*

[1] Zie 'De zeven zielen van de egyptologen', blz. 717ev.

[2] De zeven energiecentra die door de inwerking van fohat op het ene element werden ontwikkeld of objectief gemaakt; of in feite het '*zevende* beginsel' van de zeven elementen die door de gemanifesteerde kosmos heen bestaan. We kunnen hier erop wijzen dat ze in feite de sefiroth van de kabbalisten zijn; de 'zeven gaven van de heilige geest' in het christelijke stelsel; en in een mystieke betekenis, de zeven kinderen of zonen van Devakī die vóór de geboorte van Krishṇa door Kaṃsa werden gedood. Onze zeven beginselen symboliseren al deze. We moeten ons ervan losmaken of ontdoen vóór we de *Krishṇa- of Christustoestand*, die van een jīvanmukta, bereiken, en ons wezen geheel concentreren in het hoogste, het zevende of het ENE.

de geest (die overeen schijnt te komen met ons geweten), [*het zesde*]; en ten slotte de μοῖρα, het *lot*[1] [het karmische ego], die tot taak heeft de mens naar het voor (605)
hem bestemde einde te leiden; 'als hij door het vuur moet sterven, hem naar het vuur te leiden; als hij door een wild beest moet sterven, hem naar het wilde beest te leiden'.[2] – het ZEVENDE!

C
Het zevental in de *Veda's*; het bevestigt de occulte leer over de zeven bollen en de zeven rassen

Indien we onze beste bewijzen voor de verkondigde feiten willen aanvoeren, moeten we teruggaan tot de werkelijke bron van de geschiedenis. Want al zijn de hymnen van de *Rig-Veda* geheel allegorisch, ze geven toch veel te denken. De zeven stralen van Sūrya (de zon) lopen daarin parallel met de zeven werelden (van elke planeetketen), met de zeven rivieren van hemel en aarde, waarbij eerstgenoemde de zeven scheppende menigten zijn, en laatstgenoemde de zeven mensen of oorspronkelijke mensengroepen. De zeven rishi's uit de oudheid – de voorouders van al wat op aarde leeft en ademt – zijn de zeven vrienden van Agni, zijn zeven 'paarden', of zeven 'HOOFDEN'. De mensheid is voortgekomen uit vuur en water, zegt de allegorie; door de VADEREN, of de voorvaderlijke offeraars, gevormd uit Agni; want Agni, de aśvins, de āditya's,[3] zijn allemaal synoniem met die 'offeraar' of de vaderen, die respectievelijk pitri's, aṅgirasas,[4] de sādhya's, 'goddelijke offeraars', de meest occulte van allemaal, worden genoemd. Ze worden allemaal devaputra-

---

[1] Μοῖρα is in dit geval bestemming, niet 'lot', omdat het een benaming en geen eigennaam is. (Zie de vertaling van Wolf in *Odyssee*, 22:413.) Maar Moira, de godin van het lot, is een godheid 'die evenals Αἶσα *aan allen hun deel van goed en kwaad geeft*', en is dus karma (zie Liddell & Scott). Met deze afkorting wordt echter *de aan het lot of karma onderworpene* bedoeld, het ZELF of ego, en dat wat wordt wedergeboren. Evenmin is ἀντίμιμον πνεύματος ons geweten, maar onze buddhi; ook is het niet de '*nabootsing* van de geest' maar 'daarnaar gevormd', of een *tegenhanger* van de geest – wat buddhi is, als het voertuig van ātman (zie Aristophanēs, *Thesmophoriazousai*, 17).

[2] C.W. King, *The Gnostics and Their Remains*, blz. 37-8.

[3] *Rig-Veda*, 3:54:16; 2:29:3-4.

[4] *Op.cit*., 1:31:17; 1:139:9; enz. Prof. Roth omschrijft (in het *Petersburger Sanskrit-Wörterbuch*) de aṅgirasas als een ras van hogere wezens tussen goden en mensen; terwijl prof. Weber volgens zijn onveranderlijke gewoonte om het goddelijke te moderniseren en te antropomorfiseren, in hen de oorspronkelijke priesters ziet van de religie die de Indo-Europese hindoes en Perzen gemeenschappelijk hadden. Roth heeft gelijk. 'Aṅgirasas' was een van de namen van de dhyānī's, of deva-*leraren* (guru-deva's), van de ingewijden van het late derde, het vierde, en zelfs het vijfde ras.

rishayaḥ of 'de zonen van god' genoemd.[1] De 'offeraars' zijn bovendien collectief de ENE offeraar, de vader van de goden, Viśvakarman, die de grote sarvamedha-ceremonie verrichtte, en uiteindelijk zichzelf opofferde.[2]

(606) In deze hymnen wordt de 'hemelse mens' purusha genoemd, 'de Mens',[3] uit wie Virāj werd geboren,[4] en uit Virāj de (sterfelijke) mens. Het is Varuṇa (nu van zijn verheven plaats weggehaald om hoofd van de heren-dhyānī's of deva's te worden) die alle natuurverschijnselen regelt, die 'een pad maakt voor de zon, dat deze moet volgen'.[5] De zeven rivieren van de hemel (de afdalende scheppende goden) en de zeven rivieren van de aarde (de zeven oorspronkelijke mensheden) staan onder zijn toezicht, zoals zal blijken. Want wie de wetten van Varuṇa (vratāni, 'natuurlijke werkingen', actieve wetten) overtreedt, wordt gestraft door Indra,[6] de machtige vedische god, van wie het vrata (de wet of macht) groter is dan de vratāni van elke andere god.

Zo kan men aantonen dat de *Rig-Veda*, de oudste van *alle bekende* oude geschriften, de occulte leringen in bijna elk opzicht bevestigt. Zijn hymnen – de optekeningen door de eerste ingewijden van het vijfde (ons ras) over de oorspronkelijke leringen – spreken over de zeven rassen (er moeten er nog twee komen) en stellen deze allegorisch voor door de 'zeven stromen';[7] en over de vijf rassen (pañcha krishṭayaḥ) die deze wereld al hebben bewoond in de vijf gebieden 'pañcha pradiśāḥ',[8] en ook over de *drie continenten* die hebben bestaan.[9]

Alleen die wetenschappers die de verborgen betekenis van de purusha-sūkta kunnen ontdekken (waarin de intuïtie van de huidige oriëntalisten 'een van de jongste hymnen van de *Rig-Veda*' wenst te zien), mogen hopen dat ze eens zullen begrijpen hoe harmonisch de leringen ervan zijn, en hoe duidelijk ze de esoterische leringen bevestigen. Men moet de daarin aangege-

---

[1] *Rig-Veda*, 10:62:4.
[2] Zie H.W. Wallis, *The Cosmology of the Rigveda*, 1887, blz. 68ev.
[3] *Rig-Veda*, 10:90:1.
[4] *Op.cit*., 10:90:5.
[5] H.W. Wallis, *The Cosmology of the Rigveda*, blz. 98.
[6] *Rig-Veda*, 10:113:5.
[7] *Op.cit.*, 1:35:8.
[8] *Op.cit.*, 9:86:29.
[9] Drie verzonken, of op een andere manier vernietigde, continenten – het eerste 'continent' van het eerste ras bestaat nog steeds en zal tot het einde blijven bestaan – worden in de occulte leer beschreven: het continent van de Hyperboreeërs, het Lemurische continent (we gebruiken de naam die nu in de wetenschap bekend is), en het Atlantische. Het grootste deel van Azië verrees boven water na de vernietiging van Atlantis; Afrika kwam nog later, terwijl Europa het vijfde en het jongste continent is – gedeelten van de beide Amerika's zijn veel ouder. Maar hierover later meer. De ingewijden die de *Veda's* optekenden – of de rishi's van ons vijfde ras – schreven in een tijd waarin Atlantis al ten onder was gegaan. Atlantis is het vierde continent dat *verscheen*, maar *het derde dat verdween*.

ven relaties tussen de (hemelse) mens – 'purusha', GEOFFERD voor de voortbrenging van het heelal en alles daarin (vgl. Viśvakarman) – en de aardse sterfelijke mens[1] in alle diepzinnigheid van hun metafysische betekenis bestuderen, vóór men de verborgen filosofie van dit vers begrijpt:

'Hij ['de Mens', purusha, of Viśvakarman] had zeven blokken brandhout en *driemaal zeven* lagen brandstof om zich heen; toen de goden het offer brachten, bonden ze de Mens als slachtoffer.'[2] Dit houdt verband met de drie zevenvoudige oorspronkelijke rassen, en bewijst de hoge ouderdom van de *Veda's*, die waarschijnlijk in deze eerste *mondelinge* leringen geen ander offer kenden; en ook met de zeven oorspronkelijke groepen van de (607)
mensheid, want Viśvakarman stelt de goddelijke mensheid als geheel voor.[3]

Deze leer vindt men ook in de andere oude religies. Ze kan en moet verminkt en verkeerd uitgelegd tot ons zijn gekomen, zoals in het geval van de pārsī's, die haar in hun *Vendīdād* en elders lezen, zonder de toespelingen die ze bevatten ook maar iets beter te begrijpen dan de oriëntalisten; toch wordt de leer in hun oude boeken duidelijk genoemd.[4] Maar zie verderop.

Als men de esoterische leer vergelijkt met de interpretatie van James Darmesteter, kan men in één oogopslag zien waar de fout is gemaakt, en welke oorzaak deze heeft teweegbracht. De passage luidt als volgt:

De Indo-Iraanse asura [ahura] *werd vaak als zevenvoudig opgevat*; door de werking van bepaalde mythische [?] getallen waren de voorouders van de Indo-Iraniërs ertoe gekomen te spreken *over zeven werelden*,[5] en de hoogste god werd vaak

---

[1] *Rig-Veda*, 10:90:1-16.

[2] *Op.cit*., 10:90:15.

[3] Deze oude leer is niet zo heel *onwetenschappelijk*, want een van de grootste natuuronderzoekers van deze tijd, wijlen prof. Louis Agassiz, erkende dat de mens op verschillende geografische plaatsen was ontstaan, en hield tot het einde van zijn leven aan deze opvatting vast. Het één-zijn van de menselijke soort werd door de beroemde professor uit Cambridge (Verenigde Staten) op dezelfde manier opgevat als door de occultisten – namelijk in de zin van hun essentiële en oorspronkelijke homogeniteit en hun oorsprong uit een en dezelfde bron: d.w.z. negroïden, Indo-Europeanen, Mongolen, enz., zijn allemaal op dezelfde manier en uit dezelfde voorouders ontstaan. Laatstgenoemden hadden allemaal één essentie, maar verschilden omdat ze tot zeven gebieden behoorden die in graad maar niet in soort verschilden. Dat oorspronkelijke fysieke verschil werd door dat van de latere geografische en klimatologische omstandigheden maar weinig extra geaccentueerd. Dit is natuurlijk niet de theorie van Agassiz, maar de esoterische versie. Deze wordt volledig besproken in de 'appendices' (afdeling 3).

[4] Zie de opsomming van de zeven *bollen* – niet de 'karshvars van de aarde', zoals wordt aangenomen – in Fargard 19:39.

[5] De zeven werelden zijn, zoals gezegd, de zeven bollen van de keten, elk bestuurd door een van de 'zeven grote goden' van elke religie. Toen laatstgenoemden werden verlaagd en geantropomorfiseerd, en de metafysische denkbeelden bijna waren vergeten, werd de synthese of de hoogste, de zevende, gescheiden van de rest, en die personificatie werd de *achtste* god; het monotheïsme probeerde tevergeefs deze tot een eenheid te

zevenvoudig gemaakt, evenals de werelden waarover hij heerste. . . . De zeven werelden werden in Perzië de zeven karshvars van de aarde; de aarde wordt verdeeld in zeven karshvars, *waarvan er maar één bekend is aan en toegankelijk is voor de mens*, en wel die waarop we leven, namelijk Hvaniratha; wat op hetzelfde neerkomt als dat men zou zeggen *dat er zeven aarden* zijn.[1] De mythologie van de pārsī's kent ook zeven hemelen. Hvaniratha zelf wordt verdeeld in zeven zones.[2]

(608) Dezelfde verdeling en leer zijn te vinden in het oudste en meest geëerde geschrift van de hindoes: de *Rig-Veda*. Daarin wordt gesproken over zes werelden *naast onze aarde*: de zes rajāṃsi boven prithivī – de aarde – of 'dit' (idam) in tegenstelling tot dat wat *daar* is (d.w.z. de zes bollen op de *drie* andere gebieden of werelden).[3]

De cursivering is van ons, om te wijzen op de overeenkomst van de leringen met die van de esoterische leer, en op de gemaakte fout. De magiërs of mazdeeërs geloofden slechts in wat anderen geloofden, namelijk in zeven 'werelden' of bollen van onze planeetketen, waarvan er voor de mens (in deze tijd) *slechts één* toegankelijk is, onze aarde; en in het achtereenvolgens verschijnen en verdwijnen van zeven continenten of aarden op deze bol, waarbij elk continent ter herinnering aan de zeven bollen (één zichtbaar, zes onzichtbaar) verdeeld was in zeven eilanden of continenten, 'zeven zones', enz. Dit was een algemeen verbreid geloof in die tijd, toen de nu geheime leer voor iedereen toegankelijk was. Dit grote aantal plaatsen waar een zevenvoudige indeling optreedt en het steeds weer terugkeren van het getal zeven brachten de oriëntalisten (die bovendien al op een dwaalspoor waren gebracht doordat de oorspronkelijke leringen bij zowel de niet-ingewijde hindoes als pārsī's in vergetelheid waren geraakt) zo in de war dat ze het als 'mythisch' gingen opvatten. Dit vergeten van de eerste beginselen zorgde ervoor dat de oriëntalisten van het juiste pad af raakten en de grootste blunders begingen. Dezelfde fout wordt gemaakt bij de omschrijving van de goden. Zij die niets weten over de esoterische leer van de oudste Indo-Europeanen, kunnen de metafysische betekenis die in deze WEZENS besloten ligt, nooit in zich opnemen of goed begrijpen.

Ahura-Mazdā (Ormazd) was het hoofd en de synthese van de zeven

---

maken. In geen enkele exoterische religie is god werkelijk één, als deze metafysisch wordt geanalyseerd.

[1] De zes onzichtbare bollen van onze keten zijn zowel 'werelden' als 'aarden', evenals onze eigen bol, maar ze zijn onzichtbaar. Maar waar zouden de *zes* onzichtbare *aarden* op *deze* bol kunnen zijn?

[2] *Vendīdād*, vert. J. Darmesteter, *The Sacred Books of the East*, deel 4, blz. lix, lx-voetnoot; vgl. *Ormazd et Ahriman*, Parijs, 1877, §72.

[3] *Rig-Veda*, 1:34; 3:56; 7:104:11; 5:60:6; vgl. H.W. Wallis, *The Cosmology of the Rig-veda*, blz. 114.

amesha-spenta's (of amshaspends) en dus zelf een amesha-spenta. 'Jehovah-Binah-Arelim' was het hoofd en de synthese van de elohim en meer niet, en evenzo was Agni-Vishṇu-Sūrya de synthese en het hoofd of het brandpunt waaruit in zowel de fysica als de metafysica – uit zowel de spirituele als de fysieke zon – de zeven stralen, de zeven vuurtongen, de zeven planeten of goden emaneerden. Deze werden allemaal oppergoden en *de* ENE GOD, maar pas nadat de oorspronkelijke geheimen verloren waren gegaan, Atlantis door 'de grote vloed' was verzonken, en India in bezit was genomen door de brahmanen, die op de toppen van de Himālaya een veilig heenkomen hadden gezocht toen zelfs de hoge tafellanden van wat nu Tibet is, enige tijd waren overstroomd. Ahura-Mazdā wordt in de *Vendīdād* slechts aangeroepen als 'de gelukzaligste geest, schepper *van de stoffelijke* wereld'. Ahura-Mazdā betekent letterlijk vertaald de 'wijze heer' (ahura, 'heer' en mazdā, 'wijs'). Bovendien verbindt deze naam ahura, in het Sanskriet asura, hem met de mānasaputra's, de zonen van wijsheid die de verstandeloze mens bezielden, en hem zijn denkvermogen (manas) schonken. Ahura (asura) kan worden afgeleid van de wortel ah, 'zijn', maar zijn oorspronkelijke betekenis wordt door de geheime leer gegeven.

Pas wanneer de geologie zal hebben vastgesteld hoeveel duizenden jaren (609)
geleden de woelige wateren van de Indische Oceaan de hoogste plateaus van Centraal-Azië bereikten, toen de Kaspische Zee en de Perzische Golf één geheel ermee vormden, zal men de ouderdom van het Indo-Europese brahmaanse volk kennen, en de tijd waarin het afdaalde naar de vlakten van Hindoestan, wat duizenden jaren later plaatsvond.

Yima, de zogenaamde 'eerste mens' in de *Vendīdād*, behoort evenals zijn tweelingbroer Yama, de zoon van Vaivasvata-manu, tot twee tijdperken van de wereldgeschiedenis. Hij is de 'voorvader' van het tweede mensenras, en dus de personificatie van de schaduwen van de pitri's, en de vader van de postdiluviale mensheid. De magiërs zeiden 'Yima', zoals wij 'mens' zeggen, wanneer we over de mensheid spreken. De 'schone Yima', de eerste sterveling die met Ahura-Mazdā omgaat, *is de eerste 'mens' die sterft* of verdwijnt, niet de eerste die wordt geboren. De 'zoon van Vivanghat' was, evenals de zoon van Vaivasvata, de symbolische mens; in de esoterie was hij de vertegenwoordiger van de *eerste drie rassen* en de collectieve voorvader daarvan. Van deze rassen zijn de eerste twee nooit gestorven[1] maar alleen verdwenen, opgenomen in hun nakomelingen, en het derde ras kende de dood pas tegen zijn einde, na de scheiding van de geslachten en zijn 'val'

[1] De dood kwam pas nadat de mens een *fysiek* wezen was geworden, zie boven. De mensen van het eerste ras en ook van het tweede gingen op en verdwenen in hun nakomelingen.

in de voortplanting. Hierop wordt duidelijk gezinspeeld in Fargard 2 van de *Vendīdād*. Yima weigert de drager van de wet van Ahura-Mazdā te worden, en hij zegt: 'Ik werd niet geboren en niet opgeleid om de prediker en drager van uw religie te zijn.' En dan vraagt Ahura-Mazdā hem zijn mensen te vermeerderen en 'over zijn wereld te waken'.[1]

Hij weigert de priester van Ahura-Mazdā te worden, omdat hij *zijn eigen priester en offeraar* is, maar hij aanvaardt het tweede voorstel. Men laat hem antwoorden:

> Ja! Ik zal over uw wereld heersen en waken. Er zal, terwijl ik koning ben, noch koude wind noch hete wind zijn, *noch ziekte noch dood*.[2]

Dan brengt Ahura-Mazdā hem een gouden ring en een dolk, de symbolen van gezag; en onder de regering van Yima

> verstreken driehonderd *winters*, en de aarde werd *weer gevuld* met kudden en vee, met mensen, en honden, en vogels, en met roodgloeiende vuren', enz. [300 *winters* betekent 300 perioden of cyclussen].[3]

'Weer gevuld', d.w.z. dat dit alles al eerder op aarde was geweest; en dit bewijst de kennis van de leer over de opeenvolgende vernietigingen van de wereld en haar levenscyclussen. Toen de '300 winters' eenmaal voorbij waren, werd Yima door Ahura-Mazdā gewaarschuwd dat de aarde te vol werd, en dat de mensen nergens konden wonen. Dan treedt Yima naar voren, en met hulp van Spenta Ārmaiti (de vrouwelijke genius, of de geest van de
(610) aarde) laat hij de aarde zich oprekken en een derde groter worden, waarna er 'nieuwe kudden en mensen' op verschijnen. Ahura-Mazdā waarschuwt hem opnieuw, en Yima laat de aarde door dezelfde magische kracht twee derden groter worden. 'Negenhonderd winters' *gaan voorbij*, en Yima moet de ceremonie *voor de derde keer* verrichten. Dit alles is allegorisch. De drie processen van het oprekken van de aarde hebben betrekking op de drie opeenvolgende continenten en rassen, waarvan het ene na en uit het andere voortkomt, zoals elders vollediger is verklaard. Na de *derde* keer wordt Yima in een vergadering van 'hemelse goden en voortreffelijke stervelingen' door Ahura-Mazdā gewaarschuwd dat er fatale winters over de stoffelijke wereld zullen komen, en dat alle *leven* zal vergaan. Dit is de oude mazdeïsche symboliek voor de 'vloed' en de komende ramp voor Atlantis, die elk ras op zijn beurt wegvaagt. Evenals Vaivasvata-manu en Noach maakt Yima op aanwijzing van de god een vara (een omheining, een ark), en brengt de kiem van alle levende wezens, dieren en 'vuren', daarheen.

---

[1] Fargard 2:3 (7), 4 (11).
[2] Fargard 2:5 (14).
[3] Fargard 2:8 (20).

Van deze 'aarde' of dit nieuwe continent werd Zarathoestra de wetgever en heerser. Dit was het begin van het vierde ras, nadat de mensen van het derde begonnen uit te sterven. Tot dan toe was er, zoals gezegd,[1] geen werkelijke dood geweest, maar alleen een transformatie, want *de mensen hadden nog geen persoonlijkheid*. Ze hadden monaden: ademtochten van de ENE adem, en even onpersoonlijk als de bron waaruit ze voortkwamen. Ze hadden lichamen, of beter gezegd schaduwen van lichamen, die zonder zonde en dus *zonder karma* waren. Omdat er geen kāmaloka was – en al helemaal geen nirvāṇa of zelfs een devachan – voor de 'zielen' van mensen die geen persoonlijke ego's hadden, konden er geen perioden tussen de incarnaties zijn. Evenals de feniks herrees de oorspronkelijke mens uit zijn oude lichaam in een nieuw. Elke keer en met iedere nieuwe generatie werd hij steviger en fysiek volmaakter, overeenkomstig de wet van de evolutie, die de *wet van de natuur* is. Het sterven en daarmee het morele verval kwam na de voltooiing van het fysieke organisme.

Uit bovenstaande toelichting blijkt dat ook deze oude religie in haar symboliek met de universele leer overeenstemt.

Elders worden de oudste Perzische overleveringen, de overblijfselen van het mazdeïsme van de nog oudere magiërs, gegeven, en sommige ervan verklaard. De mensheid stamde niet af van één enkel paar. Ook was er nooit een eerste mens – hetzij Adam of Yima – maar een eerste mensheid.

Dit is al of niet 'gematigd polygenisme'. Indien de wetenschap eenmaal heeft afgerekend met zowel een schepping uit het niets (een absurditeit) als een bovenmenselijke schepper of scheppers (een feit) levert het polygenisme niet méér problemen of bezwaren op (uit een wetenschappelijk oogpunt eerder minder) dan het monogenisme.

Niettemin is dit denkbeeld even wetenschappelijk als elke andere bewering. Agassiz verklaart namelijk dat hij gelooft in een onbepaald aantal (611)
'afzonderlijk geschapen oorspronkelijke mensenrassen';[2] en hij merkt op dat, 'terwijl op elk zoölogisch gebied de dieren van *verschillende soorten* zijn, *de mens, ondanks de verscheidenheid van zijn rassen, altijd een en dezelfde soort vormt.*'[3]

Het occultisme bepaalt en beperkt het aantal oorspronkelijke rassen tot zeven, omdat er 'zeven voorouders', of prajāpati's, zijn, die de wezens evolueren. Dit zijn noch goden noch bovennatuurlijke wezens, maar gevorderde geesten van een andere en lagere planeet, die op deze zijn wedergeboren, en die op hun beurt in deze ronde de huidige mensheid geboren lieten wor-

---

[1] Zie voetnoot blz. 693.

[2] Geciteerd in Armand De Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 156.

[3] Louis Agassiz, *Notice sur la géographie des animaux*, 1845, blz. 31.

den. Deze leer wordt weer bevestigd door een van haar echo's – die van de gnostici. In hun antropologie en genesis van de mens leerden ze dat 'een bepaalde groep van *zeven* engelen' de eerste mensen vormde, die niet méér waren dan redeloze, reusachtige, schaduwachtige vormen – 'slechts een kronkelende worm' (!), schrijft Irenaeus,[1] die zoals gewoonlijk beeldspraak voor de werkelijkheid aanziet.

D
Het zevental in de exoterische boeken

We kunnen nu andere geschriften uit de oudheid onderzoeken en nagaan of ze de zevenvoudige classificatie bevatten, en zo ja, in welke mate.

De getallen zeven en negenenveertig (7 × 7) spelen, verspreid in duizenden Sanskrietteksten – sommige nog ongeopend, andere nog onbekend – en ook in alle *Purāṇa's*, een heel belangrijke rol, zelfs in even grote, zo niet nog grotere mate dan in de joodse *Bijbel*. Men treft ze aan bij de zeven scheppingen in hoofdstuk 1 tot de zeven stralen van de zon bij de laatste pralaya, die zich tot zeven zonnen uitzetten en het materiaal van het gehele heelal in zich opnemen. Zo zegt het *Matsya-Purāṇa*: 'Ter wille van de verbreiding van de *Veda's* vertelde Vishṇu bij het begin van een kalpa aan Manu het verhaal van Narasiṃha en de gebeurtenissen van *zeven* kalpa's.'[2] Dan ziet men in datzelfde *Purāṇa* dat 'er in alle manvantara's klassen van rishi's[3] verschijnen in groepen van *zeven*, en nadat ze een wetboek en een ethiek hebben vastgesteld, gaan ze de gelukzaligheid in'[4] – waarbij de rishi's nog vele andere betekenissen hebben naast die van levende wijzen.

In de *Atharva-Veda* (naar de Engelse vertaling van dr. Muir) lezen we:

(612) 1. De tijd voert (ons) voorwaarts, een ros, met *zeven stralen*, duizend ogen, onvergankelijk, vol vruchtbaarheid. Intelligente wijzen bestijgen het, zijn wielen zijn alle werelden.

2. Zo beweegt de tijd op *zeven wielen*; hij heeft *zeven* naven; onsterfelijkheid

---

[1] *Tegen ketterijen*, 1:24:1.

[2] *Matsya-Purāṇa*, geciteerd in Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. lxxx.

[3] Parāśara zegt: 'Dit zijn de zeven personen door wie, in de verschillende manvantara's, de geschapen wezens zijn beschermd. Omdat de hele wereld is doordrongen van de energie van de godheid, wordt hij Vishṇu genoemd, van de wortel *viś*, 'binnengaan' of 'doordringen'; want alle goden, de manu's, de zeven rishi's, de zonen van de manu's, de indra's, de heersers van de goden, zijn allemaal slechts verpersoonlijkte machten (vibhūtayaḥ) van Vishṇu.' (*Vishṇu-Purāṇa*, 3:1; Wilson, deel 3, blz. 18-9.) Vishṇu is het heelal; en het heelal zelf wordt in de *Rig-Veda* in *zeven* gebieden verdeeld – wat voldoende gezaghebbend zou moeten zijn, in elk geval voor brahmanen.

[4] Wilson, *Op.cit.*, deel 3, blz. 15vn.

is zijn as. Hij is nu *al deze werelden*. De tijd drijft de eerste god voort.

3. De tijd bevat een volle kruik. We zien hem in veel vormen bestaan. Hij is al deze werelden in de toekomst. Men noemt hem 'tijd in de hoogste hemel'.[1]

Voeg hieraan het volgende vers uit de esoterische boeken toe:

'Ruimte en tijd zijn één. Ruimte en tijd zijn naamloos, want ze zijn het onkenbare DAT, waarvan men zich *alleen* bewust kan zijn *door middel van zijn zeven stralen* – die de *zeven scheppingen*, de *zeven werelden*, de *zeven wetten* zijn', enz. . . .

Als we bedenken dat de *Purāṇa's* benadrukken dat Vishṇu identiek is met tijd en ruimte,[2] en dat zelfs het rabbijnse symbool voor God MAKOM, 'ruimte', is, wordt duidelijk waarom ter wille van een zich manifesterende godheid – ruimte, stof, en geest – het ene centrale punt de driehoek en het viertal (de volmaakte kubus) werd, dus *zeven*. Zelfs de pravaha-stroom (de mystieke en occulte kracht die de impuls geeft aan, en de loop regelt van, de sterren en planeten) is zevenvoudig. Het *Kūrma-Purāṇa* en het *Liṅga-Purāṇa* noemen zeven hoofdstromen met die naam; deze stromen zijn de beginselen van de kosmische ruimte.[3] Ze zijn nauw verbonden met Dhruva[4] (nu α Ursae Minoris), de poolster, die op haar beurt in verband staat met het voortbrengen van verschillende verschijnselen door middel van kosmische krachten.

Zo is het getal van de zeven scheppingen, zeven rishi's, zones, continenten, beginselen, enz., in de oude Indo-Europese geschriften achtereenvolgens overgegaan in het Indiase, Egyptische, Chaldeeuwse, Griekse, joodse, Romeinse, en ten slotte in het christelijke mystieke denken, tot het terechtkwam in en onuitwisbaar afgedrukt bleef op elke exoterische theologie. De zeven oude boeken die Cham uit de ark van Noach stal, en aan zijn zoon Kush gaf, en de zeven koperen zuilen van Cham en Cheiron zijn een weerspiegeling van en een herinnering aan de zeven oorspronkelijke (613)
mysteriën, ingesteld overeenkomstig de 'zeven geheime emanaties', de

---

[1] Hymne 19:53.

[2] Vishṇu is *alles* – de werelden, de sterren, de zeeën, enz. 'Vishṇu is alles wat is, alles wat niet is . . . [maar] niet een substantie (vastubhūta)' (*Vishṇu-Purāṇa*, 2:12). 'Dat wat mensen de hoogste god noemen, is geen substantie *maar de oorzaak ervan*; niet iets wat hier, daar, of elders is, *niet wat we zien*, maar dat waarin alles is – RUIMTE.'

[3] *Vishṇu-Purāṇa*, 2:12; Wilson, deel 2, blz. 305-6vn.

[4] Daarom wordt in het *Vishṇu-Purāṇa* gezegd dat de aanblik van Dhruva (de poolster) 's nachts, en van de dolfijn (Śiśumāra, een sterrenbeeld) 'elke zonde die tijdens de dag werd begaan weer goedmaakt'. Het is een feit dat de stralen van de vier sterren in de cirkel van de eeuwige zichtbaarheid – de Agni, Mahendra, Kaśyapa en Dhruva, geplaatst in de staart van de Kleine Beer (Śiśumāra) – op een bepaalde manier en op een bepaald object gericht, bijzondere gevolgen teweegbrengen. De *astro-magiërs* van India zullen begrijpen wat er wordt bedoeld.

'zeven klanken', en de zeven stralen – de spirituele en siderische oervormen van de 7000 keer zeven kopieën daarvan in latere tijdperken.

Het mysterieuze getal treedt opnieuw op de voorgrond bij de niet minder mysterieuze maruts. Het *Vāyu-Purāṇa* zegt, en het *Harivaṃśa* bevestigt, dat de maruts – de oudste en onbegrijpelijkste van alle secundaire of lagere goden in de *Rig-Veda* – '*in elk manvantara* (ronde) *zeven maal zeven* (of 49) keer worden *geboren*; dat ze in elk manvantara *vier maal zeven* (of 28) keer tot bevrijding komen, maar dat hun plaatsen worden *ingenomen door personen die in die rol worden wedergeboren.*'[1] Wat zijn de maruts in hun esoterische betekenis, en wie zijn *die personen* 'die in die rol worden wedergeboren'? In de *Rig-Veda* en in andere *Veda's* worden de maruts voorgesteld als de stormgoden en de *vrienden en bondgenoten* van Indra; ze zijn de 'zonen van hemel en aarde'. Dit leidde tot een allegorie waarin ze de kinderen zijn van Śiva, de grote beschermheer van de yogī's, 'de MAHĀYOGĪ, de grote *asceet*, in wie de hoogste vervolmaking van strenge boetedoening en abstracte meditatie zijn verenigd, *waardoor de meest onbegrensde vermogens worden verkregen, wonderen worden verricht, de hoogste spirituele kennis wordt verworven, en uiteindelijk vereniging met de grote geest van het heelal wordt bereikt.*'[2] In de *Rig-Veda* is de naam Śiva onbekend, maar wordt de god Rudra genoemd, wat een woord is dat voor Agni, de vuurgod, wordt gebruikt, terwijl de maruts daarin zijn zonen worden genoemd. In het *Rāmāyaṇa* en de *Purāṇa's* zegt Kaśyapa, de wijze, tegen hun moeder Diti – de zuster, of het complement, en een vorm van Aditi – die ernaar verlangt een zoon te krijgen die Indra zou vernietigen, dat 'wanneer ze met volkomen vrome gedachten en persoonlijke zuiverheid het kind honderd jaar lang in haar schoot draagt',[3] zij zo'n zoon zal krijgen. Maar Indra verijdelt haar plan. Met zijn bliksem *verdeelt hij het embryo in haar schoot in zeven delen*, en verdeelt dan elk deel *weer in zeven stukken*, die de bliksemsnelle godheden, de maruts, worden.[4] Deze godheden zijn slechts een ander *aspect* of een ontwikkeling van de kumāra's, die volgens hun patroniem rudra's zijn, evenals veel anderen.[5]

---

[1] *Harivaṃśa*, geciteerd in Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 3, blz. 15vn.

[2] J. Dowson, *A Classical Dictionary of Hindu Mythology*, 1879, blz. 298.

[3] Wilson, *Op.cit*., deel 2, blz. 78.

[4] In het *Rāmāyaṇa* doet Balarāma, de oudere broer van Krishṇa, dit.

[5] Over de oorsprong van Rudra wordt in verschillende *Purāṇa's* gezegd dat zijn (spirituele) nageslacht, *door Brahmā in hem geschapen*, niet beperkt was tot de *zeven* kumāra's of de *elf* rudra's, enz., maar 'oneindige aantallen wezens omvat die, *wat persoon en uitrusting betreft*, waren *als hun* [maagdelijke] vader. Verontrust door hun vurigheid, aantal en *onsterfelijkheid*, verlangt Brahmā dat zijn zoon Rudra . . . wezens met een andere en sterfelijke aard vormt. Rudra *weigert dit te doen* [vandaar dat *Rudra de eerste opstandeling* is]. *Liṅga-*, *Vāyu-*, *Matsya-*, en andere *Purāṇa's*.' (Wilson, *Op.cit*., deel 1, blz. 103vn.)

Diti, die aditi is, tenzij het tegendeel wordt bewezen – dus aditi of ākāśa in zijn hoogste vorm, is *de Egyptische zevenvoudige hemel*. Elke echte occultist zal begrijpen wat dit betekent. Diti, herhalen we, is het zesde beginsel van de *metafysische* natuur, de buddhi van ākāśa. Diti, de moeder van (614)
de maruts, is een van haar aardse vormen, die tegelijkertijd de goddelijke ziel van de asceet, en de goddelijke aspiraties van de mystieke mensheid naar verlossing uit het web van māyā en de daaruit voortvloeiende hoogste gelukzaligheid moet voorstellen. Indra, die nu is gedegradeerd in verband met het kaliyuga, waarin zulke aspiraties niet meer gangbaar zijn, maar abnormaal zijn geworden door een algemene verspreiding van ahaṃkāra (het gevoel van egoïsme, *zelf*, of IK-BEN-HEID) en onwetendheid – was in het begin een van de grootste goden van het hindoepantheon, zoals de *Rig-Veda* aantoont. Surādhipa, 'het hoofd van de goden', is gezonken van Jishṇu, 'de leider van de hemelse menigte' – de Michaël van de hindoes – tot een tegenstander van het ascetisme, de vijand van elke heilige aspiratie. Hij blijkt te zijn gehuwd met Aindrī (Indrāṇī), de personificatie van aindriyaka, de evolutie van het element van de zintuigen, die hij huwde 'vanwege haar *weelderige bekoringen*'; daarna begon hij hemelse vrouwelijke demonen te zenden om de begeerten van heilige mannen, yogī's, op te wekken, 'om hun aandacht af te leiden van hun machtige boetedoeningen die hij vreesde'.

Daarom is Indra, die nu wordt beschreven als 'de god van het uitspansel, de verpersoonlijkte atmosfeer', in feite het kosmische beginsel mahat, en het vijfde beginsel van de mens, namelijk manas in zijn tweevoudige aspect: als het met buddhi verbonden beginsel, en als het beginsel dat zich laat neerhalen door zijn kāma-beginsel (het lichaam van begeerten en verlangens). Dit blijkt uit het feit dat Brahmā tegen de overwonnen god zegt dat zijn talrijke nederlagen waren toe te schrijven aan karma, en een straf waren voor zijn losbandigheid en het verleiden van verschillende nimfen. In deze laatste hoedanigheid probeert hij, om zich voor vernietiging te behoeden, het op komst zijnde 'kind' te vernietigen dat bestemd is om hem te overwinnen. Het kind stelt natuurlijk allegorisch de goddelijke en standvastige wil van de yogī voor, die vastbesloten is om al dat soort verleidingen te weerstaan, en zo de begeerten in zijn aardse persoonlijkheid te vernietigen. Indra slaagt daar opnieuw in, omdat het vlees de geest overwint (de plannen van Diti worden verijdeld in het dvāparayuga, tijdens de bloeitijd van het vierde ras). Hij verdeelt het 'embryo' (van het nieuwe *goddelijke* adeptschap, dat opnieuw door de asceten van het Indo-Europese vijfde ras wordt verwekt) in *zeven* delen. Dit is niet alleen een verwijzing naar de *zeven* onderrassen van het nieuwe wortelras, in elk waarvan er een 'manu'[1] zal zijn, maar ook

[1] Ondanks de verschrikkelijke en duidelijk *opzettelijke* verwarring van manu's, rishi's,

(615) naar de zeven graden van adeptschap, en vervolgens wordt elke manu verdeeld in zeven stukken, waarbij wordt gezinspeeld op de manu-rishi's van elk wortelras, en zelfs onderras.

Wat er wordt bedoeld met de maruts die in elk 'manvantara' *vier maal zeven* bevrijdingen verwerven, en met de personen die in die rol (van de maruts in hun esoterische betekenis) worden *wedergeboren* en 'hun plaatsen innemen', is niet zo moeilijk te begrijpen. De maruts symboliseren: (a) de *begeerten* die in de borst van iedere kandidaat razen en woeden, wanneer deze zich op een ascetisch leven voorbereidt – dit *in mystieke zin*; (b) de occulte vermogens die zijn verborgen in de vele aspecten van de lagere beginselen van ākāśa – het lichaam daarvan, of sthūlaśarīra, vertegenwoordigt de aardse, lagere atmosfeer van elke bewoonde bol – dit in mystieke en siderische zin; (c) feitelijk bestaande bewuste wezens die kosmisch en psychisch van aard zijn.

'Maruts' is in occult taalgebruik ook een van de namen die worden gegeven aan die EGO'S van grote adepten die zijn heengegaan, en die ook bekendstaan als nirmāṇakāya's. Die ego's hebben, *omdat ze boven de illusie staan*, geen devachan, en omdat ze devachan vrijwillig opgaven ten bate van de mensheid, of omdat ze nirvāṇa nog niet hebben bereikt, blijven ze op aarde onzichtbaar. Daarom worden de maruts[1] ten eerste voorgesteld als de zonen van Śiva-Rudra, de 'yogī-beschermheer', van wie de asceet in mystieke zin 'het *derde* oog' moet verkrijgen voordat hij een adept wordt; en ten tweede in hun kosmische rol afwisselend als de ondergeschikten en de tegenstanders van Indra. De 'vier keer zeven' bevrijdingen hebben betrekking op de vier ronden en de vier rassen die aan de onze

---

en hun nageslacht in de *Purāṇa's*, wordt één ding duidelijk: er waren (en zullen zijn) zeven rishi's in elk wortelras (in de heilige boeken ook manvantara genoemd), zoals er veertien manu's in elke ronde zijn, terwijl de 'heersende goden, de rishi's en zonen van de manu's' identiek zijn. (Zie *Vishṇu-Purāṇa*, 3:1.) In het *Vishṇu-Purāṇa* worden 'zes' manvantara's gegeven, terwijl het zevende het onze is. Het *Vāyu-Purāṇa* geeft de namenlijst van de zonen van de veertien manu's in elk manvantara, en de zonen van de zeven wijzen of rishi's. Laatstgenoemden zijn de nakomelingen van de voorouders van de mensheid. Alle *Purāṇa's* spreken over de zeven prajāpati's van deze periode (ronde).

[1] 'Chākshusha was de manu van de zesde periode [derde ronde en derde ras]; Indra was daarin Manojava – Mantradruma in het *Bhāgavata-Purāṇa*.' (*Vishṇu-Purāṇa*, 3:1; Wilson, deel 3, blz. 11-2&vn.) Omdat er een volmaakte analogie is tussen de 'grote ronde' (mahākalpa), elk van de zeven ronden, en elk van de zeven grote rassen in elke ronde, komt de Indra van de zesde periode, of de derde ronde, overeen met het einde van het derde ras (in de tijd van de *val* of de scheiding van de geslachten). Rudra heeft als vader van de maruts veel raakvlakken met Indra, de Marutvān, of 'heer van de maruts'. Men zegt dat Rudra heeft moeten huilen om een naam te krijgen. Brahmā noemde hem Rudra; maar *hij huilde nog zeven keer en kreeg zo nog zeven andere namen*, waarvan hij er in *elke* 'periode' één gebruikt.

voorafgingen. In elk daarvan zijn marut-jīva's (monaden) wedergeboren die uiteindelijke bevrijding zouden hebben verworven als ze die gelegenheid hadden benut. Ze geven in plaats daarvan de voorkeur aan het welzijn van de mensheid, die *zonder deze hulp van buitenaf* nog wanhopiger zou worstelen in de netten van onwetendheid en ellende; ze worden telkens weer 'in die rol' wedergeboren, en 'nemen zo hun eigen plaatsen in'. *Wie* ze 'op aarde' zijn, weet iedere occultist. En hij weet ook dat de maruts rudra's zijn, waartoe eveneens de familie van Tvashṭri, een synoniem voor Viśvakarman – de grote beschermheer van de ingewijden – behoort. Dit geeft ons een goed idee van hun ware aard.

Hetzelfde geldt voor de zevenvoudige indeling van de kosmos en van (616)
de beginselen van de mens. De *Purāṇa's* en andere heilige teksten bevatten een overvloed aan toespelingen hierop. Allereerst was het wereld-ei dat Brahmā, of het heelal, bevatte, 'vanbuiten bekleed met *zeven* natuurlijke elementen, aanvankelijk losweg aangeduid als water, lucht, vuur, ether, en *drie verborgen* elementen';[1] dan wordt gezegd dat de 'wereld aan elke kant is omgeven' door zeven elementen, ook *in* het ei; zoals wordt verklaard, 'is het heelal aan elke kant, boven en onder, omgeven door de aṇḍakaṭāha, de schaal van het ei van Brahmā'.[2] Rond de schaal vloeit water, dat is omgeven door vuur; vuur door lucht; lucht door ether; ether door de oorsprong van de elementen (ahaṃkāra); laatstgenoemde door het universele denkvermogen ('intellect' zoals Wilson het vertaalt). Dit slaat evengoed op sferen van bestaan als op beginselen. Prithivī is niet onze aarde, maar de wereld, het zonnestelsel, en betekent het *brede*, het *ruime*. In de *Veda's* – de meest gezaghebbende bron, hoewel er een sleutel nodig is om deze op de juiste manier te lezen – worden drie aardse en drie hemelse aarden genoemd die tegelijk met bhūmi (onze aarde) tot bestaan zouden zijn geroepen.

Men heeft ons vaak gezegd dat zes, niet *zeven*, het aantal bollen, beginselen, enz., schijnt te zijn. We antwoorden dat er inderdaad maar zes beginselen in de mens zijn, omdat zijn lichaam *geen beginsel* is, maar de omhulling, de schil ervan. Hetzelfde geldt voor de *planeetketen*; hierin kan in esoterisch opzicht de aarde (zowel als het zevende of beter gezegd het *vierde* gebied, dat op de zevende plaats komt als we tellen vanaf het eerste van de drie elementalenrijken waarmee de vorming begint) buiten beschouwing worden gelaten, omdat die (voor ons) het enige zichtbare lichaam van de zeven is. De taal van het occultisme is gevarieerd. Maar stel dat er in de *Veda's drie* aarden worden bedoeld in plaats van zeven, wat zijn die drie dan, want we kennen er maar één? Kennelijk moet de genoemde uitspraak

---

[1] Vgl. *Vishṇu-Purāṇa*, 1:2, Wilson, deel 1, blz. 40.
[2] *Op.cit*., 2:7; Wilson, deel 2, blz. 231&vn.

een occulte betekenis hebben. Laten we eens kijken. De 'aarde die drijft' op de universele oceaan (van de ruimte), die Brahmā in de *Purāṇa's* in zeven zones verdeelt, is prithivī, de wereld die in zeven *beginselen* wordt verdeeld; een kosmische verdeling, die er metafysisch genoeg uitziet, maar die in werkelijkheid in haar occulte gevolgen *fysiek* is. Vele kalpa's later wordt onze aarde genoemd, en op haar beurt in zeven zones verdeeld, volgens dezelfde wet van analogie die de oude filosofen leidde. Waarna men er zeven continenten, zeven eilanden, zeven oceanen, zeven zeeën en rivieren, zeven bergen, en zeven klimaten, enz., op aantreft.[1]

(617) Verder vindt men niet alleen in de hindoegeschriften en -filosofie verwijzingen naar de *zeven aarden*, maar ook in de Perzische, Fenicische, Chaldeeuwse, en Egyptische kosmogonieën, en zelfs in rabbijnse literatuur. De feniks[2] – door de Hebreeën onech עֹנֶךְ (van Fenoch, Henoch, het symbool van een geheime cyclus en inwijding), en door de Turken kerkes, genoemd – leeft duizend jaar, waarna hij een vlam ontsteekt en zichzelf verteert; en vervolgens, uit zichzelf herboren, leeft hij opnieuw duizend jaar, tot *zeven maal zeven* keer toe,[3] wanneer de dag van het oordeel komt. De 'zeven maal zeven', 49, zijn een doorzichtige allegorie, en een toespeling op de 49 'manu's', de zeven ronden, en de zeven keer zeven cyclussen van de mens in elke ronde op elke bol. De kerkes en de onech staan voor een rascyclus, en de mystieke boom Ababel – de 'vader boom' in de *Koran* – ontwikkelt nieuwe takken en bladeren bij elke herrijzenis van de kerkes of feniks; de 'dag van het oordeel' betekent een 'kleine pralaya' (zie *Esoteric Buddhism*). Kenealy gelooft dat

---

[1] In het *Vishṇu-Purāṇa*, 2:4 (Wilson, deel 2, blz. 205-7), wordt gezegd dat de AARDE 'met haar continenten, bergen, oceanen, en buitenste korst, *vijftig crores* (500 miljoen) yojana's groot is', waarbij de commentator opmerkt dat '*dit de planetaire sferen omvat*; want de middellijn van de zeven zones en oceanen – elke oceaan heeft dezelfde middellijn als het continent dat hij omringt, en elk opeenvolgend continent heeft tweemaal de middellijn van het voorafgaande – bedraagt slechts twee crores en 54 lakhs, enz. . . . Telkens wanneer er tegenstrijdigheden in verschillende *Purāṇa's* voorkomen, moeten ze worden toegeschreven . . . aan verschillen in kalpa's en *dergelijke*.' Voor 'dergelijke' moet men lezen 'occulte betekenis'; deze verklaring wordt achterwege gelaten door de commentator, die schreef voor *exoterische*, *sektarische* doeleinden, en werd door de vertaler verkeerd begrepen, en wel om verschillende andere redenen, waarvan onwetendheid over de esoterische filosofie nog de minst belangrijke is.

[2] De *feniks*, verbonden met de zonnecyclus van 600 jaar (waarbij nullen worden weggelaten of toegevoegd al naar gelang van de cyclus die wordt bedoeld), de westerse cyclus van de Grieken en andere volkeren, is een algemeen symbool voor verschillende soorten cyclussen. Verdere details zullen worden gegeven in het gedeelte over 'kalpa's en cyclussen', zie blz. 878-83.

[3] Zie Henri Pajon, *Histoire des trois fils d'Hali Bassa*, 1746; vertaling in het Russisch, 1781.

de feniks duidelijk identiek is met de simurg, de Perzische roc, en het verhaal dat ons is meegedeeld over deze laatste vogel bevestigt nog meer de opvatting dat de dood en de herleving van de feniks de opeenvolgende vernietiging en nieuwe voortbrenging van de wereld voorstellen, die volgens velen [afwisselend] werd teweeggebracht door middel van een vuurvloed [en door een watervloed]. Toen de simurg naar haar leeftijd werd gevraagd, deelde ze Caherman mee dat deze wereld heel oud is, want ze was al *zeven keer opnieuw bevolkt* door wezens die van mensen verschilden, en *zeven keer ontvolkt*;[1] dat de periode van het mensenras waarin we nu zijn, *zevenduizend jaar* zal duren, en dat ze zelf *twaalf* van deze omwentelingen had meegemaakt, en niet wist hoeveel ze er nog zou moeten meemaken.[2]

Het bovenstaande is echter niets nieuws. Vanaf Bailly in de 18de eeuw tot dr. Kenealy in de 19de, zijn deze feiten door verschillende schrijvers opgemerkt, maar nu kan er een verband worden gelegd tussen het Perzische (618)
orakel en de nazareense profeet. Kenealy zegt:

De simurg is in feite dezelfde als de gevleugelde siṃha van de hindoes, en de sfinx van de Egyptenaren. Men zegt dat eerstgenoemde bij het einde van de wereld zal verschijnen . . . als een enorme leeuw-vogel. Aan deze hebben de rabbi's hun mythe van een reusachtige vogel ontleend, die soms op de aarde staat, en soms in de oceaan loopt . . . terwijl zijn kop de hemel ondersteunt; en met het symbool hebben ze ook de leer overgenomen waarop het betrekking heeft. Ze verkondigen *dat er zeven opeenvolgende vernieuwingen van de aardbol zullen zijn*, dat elk opnieuw voortgebracht stelsel *zevenduizend jaar* [?] *zal duren*, en dat de *totale duur van het heelal 49.000 jaar zal zijn*. Deze opvatting, die de leer van de pre-existentie van elk hernieuwd wezen inhoudt, hebben ze misschien gehoord tijdens hun Babylonische gevangenschap, of *het behoorde mogelijk tot de oorspronkelijke* religie die hun priesters vanaf de grijze oudheid hadden bewaard.[3]

Dit toont juist aan dat de ingewijde joden hun kennis aan anderen *hebben ontleend*, en dat hun niet-ingewijde opvolgers, de talmoedisten, de betekenis ervan zijn vergeten, en de zeven ronden, en de 49 rassen, enz., verkeerd hebben toegepast.

Niet alleen '*hun* priesters', maar ook die van alle andere landen. De gnostici, van wie de verschillende leringen de vele echo's van de ene oorspronkelijke en universele leer zijn, legden Jezus in de heel occulte *Pistis Sophia* dezelfde getallen in een andere vorm in de mond. We gaan nog ver-

---

[1] De 'verleden' tijd wordt gebruikt omdat het boek allegorisch is, en het de erin voorkomende waarheden moet versluieren.

[2] E.V.H. Kenealy, *The Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes*, blz. 175-6; vgl. *The Oriental Collections*, 1798, 2:119.

[3] Kenealy, *Op.cit*., blz. 176.

der: zelfs de christelijke bewerker of schrijver van de *Openbaring* heeft deze overlevering bewaard en spreekt over de zeven RASSEN, waarvan er vier, met een deel van het vijfde, zijn heengegaan, en er twee nog moeten komen. Duidelijker dan het in hfst. 17, de verzen 9 en 10, wordt gezegd, kan bijna niet. De engel spreekt: 'Hier komt het aan op wijsheid en inzicht. De zeven koppen zijn zeven heuvels waarop de vrouw zit, en het zijn ZEVEN koningen. *Vijf* van hen zijn gevallen, één is er nu, en de andere moeten nog komen.' Wie ook maar enigszins bekend is met de symbolische taal uit de oudheid, zal in de *vijf* koningen die zijn gevallen, de vier wortelrassen herkennen die er zijn geweest, en een deel van het vijfde, het ras dat er nu is; en in de *andere*, die 'nog moeten komen', het toekomstige zesde en zevende wortelras, en ook de onderrassen van ons huidige ras. Een andere nog sterker sprekende toespeling op de zeven ronden en de 49 wortelrassen in *Leviticus* (23:15ev) zal men elders, in de appendix, afdeling 3, blz. 850-1, aantreffen.

E
Zeven in de astronomie, wetenschap, en magie

Het getal zeven staat verder in nauw verband met de occulte betekenis van de Pleiaden, die zeven dochters van Atlas, 'zes aanwezig, de zevende
(619) *verborgen*'. In India zijn ze verbonden met hun pleegkind, de oorlogsgod Kārttikeya. De Pleiaden (Sanskriet: Krittikās) gaven hun naam aan de god, want Kārttikeya is *sterrenkundig* de planeet Mars. Als god is hij de zoon van Rudra, geboren zonder tussenkomst van een vrouw. Hij is verder een kumāra, een 'maagdelijke jongeling', voortgebracht in het vuur uit het zaad van Śiva – de *heilige geest* – en wordt daarom Agnibhū genoemd. Wijlen dr. Kenealy geloofde dat in India Kārttikeya het geheime symbool van de neros-cyclus is, bestaande uit 600, 666, en 777 jaar, al naar gelang men zonne- of maan-, goddelijke of sterfelijke jaren telt; en dat de zes zichtbare, of de zeven werkelijk bestaande zusters, de Pleiaden, nodig zijn voor de voltooiing van dit meest geheime en mysterieuze van alle sterrenkundige en religieuze symbolen. Daarom verscheen Kārttikeya, als er een bepaalde gebeurtenis moest worden herdacht, vanaf de oudste tijden als een kumāra, een asceet, met *zes hoofden* – één voor elke eeuw van de neros. Wanneer de symboliek voor een andere gebeurtenis nodig was, werd Kārttikeya, samen met de zeven siderische zusters, vergezeld door Kaumārī (of Senā), zijn vrouwelijke aspect. Hij rijdt dan op een pauw – de vogel van wijsheid en occulte kennis, en de feniks van de hindoes – en het verband tussen de Griekse feniks en de 600 jaar van

de neros is bekend. Een ster met zes stralen (dubbele driehoek), een swastika, een zes- en soms een zevenpuntige kroon, staat op zijn voorhoofd; de pauwenstaart stelt de sterrenhemel voor; en de twaalf tekens van de dierenriem *zijn op zijn lichaam verborgen*; daarom wordt hij ook Dvādaśa-kara, 'de twaalfhandige', en Dvādaśāksha, de 'twaalfogige', genoemd. Maar hij staat het meest bekend als Śakti-dhara, de 'speerdrager', en Tāraka-jit, 'de overwinnaar van Tāraka'.

Omdat de jaren van de neros (in India) op twee manieren worden geteld – óf als '100 jaar van de goden' (*goddelijke* jaren), óf als 100 *sterfelijke jaren* – kan men inzien hoe moeilijk het voor de niet-ingewijde is om deze cyclus, die in de *Openbaring van Johannes* zo'n belangrijke rol speelt, goed te begrijpen. Het is de werkelijk apocalyptische cyclus; toch hebben we in geen van de talrijke speculaties erover méér gevonden dan *een paar* waarheden *bij benadering*, omdat zijn duur verschillend wordt opgegeven, en hij betrekking heeft op verschillende prehistorische gebeurtenissen.

Tegen de duur die de Babyloniërs aan hun goddelijke eeuwen toekennen, is als bezwaar naar voren gebracht dat Suidas aantoont dat de Ouden bij hun chronologische berekeningen dagen als jaren tellen. Bij zijn slim bedachte plagiaat (elders aan de kaak gesteld), namelijk de 432 van de hindoes in duizenden en miljoenen jaren (de duur van de yuga's) die hij verkleinde tot 4320 *maan*jaren vóór de 'geboorte van Christus' – zoals 'voorbeschikt' in de siderische (naast de onzichtbare) hemelen, en bewezen 'door het verschijnen van de ster van Bethlehem' – beroept dr. Sepp zich op Suidas en zijn gezag. Maar Suidas had hiervoor geen andere garantie dan zijn eigen bespiegelingen, en hij was geen ingewijde. Hij citeert als (620)
bewijs Vulcanus, en zegt dat deze volgens de chronologische berekening 4477 jaar heeft geregeerd, d.w.z. 4477 *dagen*, zoals hij denkt, of in jaren uitgedrukt, 12 jaar, 3 maanden en 7 dagen; in zijn origineel geeft hij 5 dagen – en maakt dus zelfs in zo'n gemakkelijke berekening een fout.[1] Het is waar dat andere schrijvers uit de oudheid zich ook aan zulke onjuiste speculaties schuldig hebben gemaakt. Kallisthenēs bijvoorbeeld, die aan de sterrenkundige waarnemingen van de Chaldeeën slechts 1903 jaar toeschrijft,[2] terwijl Epigenēs er 730.000 jaar aan toekent.[3] Al deze door niet-ingewijde schrijvers gemaakte hypothesen zijn toe te schrijven aan een misverstand. De chronologie van alle westerse volkeren, oude Grieken en Romeinen, was aan India ontleend. In de Tamil-editie *Bagavadam* wordt gezegd dat

---

[1] J.-S. Bailly, *Traité de l'astronomie indienne et orientale*, 1787, blz. lxxxxv&vn; vgl. Suidas, *Suidae lexicon*, zie onder Ἥλιος (Hēlios).

[2] Simplicius, *De caelo*, boek 2, comm. 46.

[3] Plinius, *Naturalis historia*, 7:56.

15 zonnedagen een paccham vormen; twee pacchams (of 30 dagen) zijn voor mensen een maand, waaraan wordt toegevoegd dat zo'n maand slechts één dag van de pitar-devatās [pitri's] is. . . . Twee van deze maanden vormen een ritu, drie ritu's vormen een ayanam, en twee ayanams een jaar – dit mensenjaar is *slechts één dag van de goden*.[1]

Op basis van zulke verkeerd begrepen leringen hebben sommige Grieken gedacht dat alle ingewijde priesters dagen in jaren hadden omgezet!

Deze fout van de oude Griekse en Latijnse schrijvers had in Europa verreikende gevolgen. Aan het einde van de 18de eeuw en in het begin van de 19de eeuw hebben Bailly, Dupuis, en anderen – afgaande op de opzettelijk verminkte verslagen over de hindoechronologie, die door bepaalde overijverige en gewetenloze zendelingen uit India waren meegebracht – rond dit onderwerp een heel fantasierijke theorie opgebouwd. Omdat de hindoes van een halve omwenteling van de maan een tijdmaat hadden gemaakt, en omdat een maand van slechts vijftien dagen – waarover Quintus Curtius Rufus spreekt[2] – in de hindoeliteratuur wordt aangetroffen, wordt het als een vaststaand feit beschouwd dat hun *jaar* slechts een half *jaar* was, als het *niet een dag werd genoemd*. Ook de Chinezen verdeelden hun dierenriem in 24 delen, en dus hun jaar in 24 perioden van 14 dagen, maar zo'n berekening nam en neemt niet weg dat ze een sterrenkundig jaar hadden dat precies gelijk was aan het onze. En in sommige provincies hebben ze nog steeds een periode van zestig dagen vergelijkbaar met de Zuid-Indiase ritu. Bovendien noemt Diodorus Siculus[3] '*dertig dagen* een Egyptisch jaar', of de periode waarin de maan een volledige omwenteling maakt. Plinius en Plutarchus spreken er beiden over;[4] maar is het redelijk te veronderstellen dat de Egyptenaren, die evenveel van astronomie wisten als welk ander volk ook, de *maan*-maand uit dertig dagen lieten bestaan, hoewel deze slechts iets meer dan 28 dagen is? Deze maanperiode had ongetwijfeld evenveel *occulte betekenis* als de ayanam en de ritu van de hindoes.

Het jaar van twee maanden, en ook de periode van zestig dagen, was in
(621) de oudheid een algemeen gebruikte tijdmaat, zoals Bailly zelf aantoont.[5] De Chinezen verdeelden volgens hun eigen boeken hun jaar in twee delen, van de ene equinox tot de andere;[6] de Arabieren verdeelden in de oudheid

---

[1] Bailly, *Op.cit*., blz. lxxxxiv.

[2] *Historia Alexandri Magni Macedonis*, 8:9:35-36: 'Menses in quinos denos descripserunt dies.' Vert.: Ze hebben de maanden in perioden van 15 dagen verdeeld.

[3] *Bibliotheca*, 1:26.

[4] Plinius, *Naturalis historia*, 2:10; Plutarchus, *Levens*, Numa, §18.

[5] J.-S. Bailly, *Traité de l'astronomie indienne et orientale*, 1787, blz. lxxxxvi-vii.

[6] Fréret, *Mémoires de l'Academie des inscriptions et belles-lettres*, deel 15, 1743, blz. 540.

het jaar in zes seizoenen, die elk uit twee maanden bestonden; in het Chinese boek over astronomie dat *Kiu-te* wordt genoemd,[1] wordt gezegd dat twee manen een tijdmaat vormen, en zes maten een jaar; en de autochtone bewoners van Kamtsjatka hebben nu, evenals toen ze door abbé Chappe[2] werden bezocht, nog steeds hun jaren van zes maanden. Maar is dit alles een reden om te zeggen dat wanneer de hindoe-*Purāṇa's* 'een *zonnejaar*' zeggen, ze *één zonne*dag bedoelen! Dat de Ouden zoveel natuurgeheimen wisten te onthullen, kwam door hun kennis van de natuurwetten die van de zeven als het ware het basisgetal van de natuur in de gemanifesteerde wereld maken – in elk geval in onze huidige aardse levenscyclus – en door hun verbazingwekkende inzicht in de werking ervan. Door deze wetten en hun werkingen op het siderische, aardse, en ethische gebied konden de oude astronomen ook de duur van de cyclussen en hun respectieve gevolgen voor de loop van de gebeurtenissen precies berekenen; en vooraf de invloed vaststellen (profetie wordt het genoemd) die ze zullen hebben op de loop en de ontwikkeling van de mensenrassen. Omdat de zon, de maan, en de planeten de feilloze tijdmaten waren, waarvan de invloed en de periodiciteit goed bekend waren, werden ze de grote heerser en heersers van ons kleine stelsel in al zijn *zeven gebieden*, of 'werkingssferen'[3].

Dit was zo duidelijk en opmerkelijk dat deze wet zelfs van veel hedendaagse wetenschappers, zowel materialisten als mystici, de aandacht trok. Natuurkundigen en theologen, wiskundigen en psychologen hebben herhaaldelijk de aandacht van de wereld op deze periodiciteit in het gedrag van de 'natuur' gevestigd. Deze getallen worden in de 'Toelichtingen' als volgt verklaard.

'*De cirkel is niet de 'Ene' maar het Al.*

In de hogere [hemel]*, de ondoordringbare rajaḥ* [adbhutam]*,*[4] *wordt hij* [de cirkel] *één, omdat* [hij] *de ondeelbare* [is]*, en er geen tau in kan zijn.*

In de tweede [van de drie rajāṃsi (tritīya), of de drie werelden] *wordt de Ene, twee* [mannelijk en vrouwelijk]*; en drie* [voeg de zoon of de logos toe]*; en de heilige vier* [tetraktis, of het tetragrammaton].

In de derde [de lagere wereld of onze aarde] *wordt het getal vier, en drie, en twee. Neem de eerste twee, en u zult zeven krijgen, het heilige getal van het leven; verenig* [dit laatste] *met de middelste rajaḥ, en u zult negen hebben, het heilige getal van het* ZIJN *en het* WORDEN.'[5] (622)

---

[1] J.-S. Bailly, *Op.cit*.

[2] Abbé Jean Chappe d'Auteroche, *Voyage en Sibérie*, 1768, deel 3, blz. 19.

[3] De werkingssferen van de gecombineerde krachten van evolutie en karma zijn: (1) de boven-spirituele of noumenale; (2) de spirituele; (3) de psychische; (4) de astro-etherische; (5) de sub-astrale; (6) de vitale; en (7) de puur *fysieke* sferen.

[4] *Rig-Veda*, 10:105.

Wanneer de westerse oriëntalisten de werkelijke betekenis van de Rig-vedische indelingen van de wereld – de tweevoudige, drievoudige, zes- en zevenvoudige, en vooral de negenvoudige indeling – hebben begrepen, zal het mysterie van de cyclische indelingen, toegepast op hemel en aarde, goden en mensen, voor hen duidelijker worden dan het nu is. Want:

ER IS EEN HARMONIE VAN GETALLEN IN DE HELE NATUUR; *in de zwaartekracht, in de bewegingen van planeten, in de wetten van warmte, licht, elektriciteit, en scheikundige affiniteit, in de vormen van dieren en planten, in de zintuiglijke waarneming*. De hedendaagse natuurwetenschappen richten zich werkelijk op een generalisatie die door één enkele numerieke verhouding de fundamentele wetten van alles zal uitdrukken. We wijzen op *The Philosophy of the Inductive Sciences* van prof. Whewell, en op het onderzoek van Hay naar de wetten van harmonie in kleuren en vormen. *Hieruit blijkt dat het getal zeven wordt vastegesteld in de wetten die de harmonische waarneming van vormen, kleuren, en geluiden, beheersen*, en waarschijnlijk ook van de smaak, indien we dit soort gewaarwordingen met wiskundige nauwkeurigheid zouden kunnen analyseren.'[1]

Dit is zo duidelijk het geval dat meer dan één arts verbaasd was over de periodieke *zevenvoudige* terugkeer van de cyclussen bij het ontstaan en verdwijnen van verschillende klachten. Natuuronderzoekers waren volstrekt niet in staat deze wet te verklaren.

De geboorte, groei, volwassenheid, levensfuncties . . . verandering, ziekten, verval en dood van insecten, reptielen, vissen, vogels, zoogdieren, en zelfs van de mens, worden min of meer beheerst door een wet die zich voltrekt in *weken* [of veelvouden van zeven dagen].[2]

Dr. Laycock geeft in een artikel over de 'Periodiciteit van de levensverschijnselen'[3] een 'heel opmerkelijke illustratie en bevestiging van deze wet bij insecten'.[4]

---

[5] (Noot bij blz. 707): In het hindoeïsme, zoals het door de oriëntalisten uit de *Rig-Veda* wordt begrepen, hebben de drie rajāṃsi betrekking op de drie schreden van Vishṇu; zijn derde stap omhoog wordt in de hoogste wereld gezet (*Rig-Veda*, 7:99:1, vgl. 1:155:5). Het is de *divo-rajaḥ* of het 'uitspansel' zoals zij die opvatten. Maar in het occultisme is het ook nog iets anders. De zin *pareshu guhyeshu vrateshu* (vert.: in verre en verborgen gebieden) – *Rig-Veda*, 10:114:2, vgl. 1:155:3; 9:75:2 – moet nog worden verklaard.

[1] Geciteerd uit *British and Foreign Medical Review*, juli 1844, blz. 171, door H. Grattan Guinness, FRGS, in zijn *The Approaching End of the Age*, 1878, blz. 275.

[2] *Op.cit*., blz. 265.

[3] *Lancet*, 1842-3.

[4] Na een aantal illustraties uit de biologie te hebben gegeven, voegt de doctor eraan toe: 'De feiten die ik hier kort heb genoemd zijn algemene feiten, en *kunnen niet in duidelijk afgebakende perioden* alleen door *toeval of een samenloop van omstandigheden, dag in dag uit plaatsvinden bij zoveel miljoenen dieren van elke soort*, VAN DE LARVEN OF HET OVUM VAN EEN KLEIN INSECT TOT DE MENS TOE. . . . Ik acht het onmogelijk om tot een

(623) Over dit alles zegt Grattan Guinness ter verdediging van de bijbelse chronologie heel toepasselijk:

En het leven van de mens . . . is *een week, een week van decaden*. 'De dagen van onze jaren zijn driemaal twintig en tien jaren.' . . . Als we het getuigenis van al

---

minder algemene conclusie te komen dan deze, dat er *in dieren* elke *drieënhalve dag, of zeven, veertien, eenentwintig, of achtentwintig dagen*, of in een *bepaald aantal weken, veranderingen plaatsvinden*', dus in zevenvoudige cyclussen. Dezelfde dr. Laycock zegt verder: 'Van welke aard de koorts ook is, *op de zevende dag zal er een aanval zijn* . . . de *veertiende onderscheidt zich als een overgangsdag* . . .' (er vindt óf genezing óf dood plaats). 'Indien de vierde [aanval] ernstig is, en de vijfde minder, zal de ziekte eindigen bij de *zevende* aanval, en er zal . . . een verandering ten goede komen . . . op de *veertiende dag*. Als de verslechtering echter plaatsvindt op de dertiende dag, en fataal is . . . dan zal de dood op de veertiende dag vroeg intreden, namelijk ongeveer om drie of vier uur 's morgens, wanneer het gestel het zwakst is.' (Zie Grattan Guinness, *The Approaching End of the Age*, blz. 267 tot 270, waarin dit wordt geciteerd.)

Dit is pure 'waarzeggerij' op basis van *cyclische* berekeningen, en staat in verband met Chaldeeuwse astrolatrie en astrologie. Zo past de materialistische wetenschap – de geneeskunde, *de meest materialistische van alle* – onze occulte wetten toe op ziekten, studeert met behulp ervan biologie, erkent de aanwezigheid ervan als een feit in de natuur, en vindt het toch nodig dezelfde kennis uit de oudheid met minachting te behandelen wanneer de occultisten ze verkondigen. Als de mysterieuze zevenvoudige cyclus dus een natuurwet is, *en dat is zo*, zoals is bewezen; als blijkt dat hij de evolutie en de *involutie* (of dood) beheerst op het gebied van de entomologie, ichthyologie en ornithologie, en ook bij zoogdieren en mensen – waarom kan hij dan niet aanwezig en actief zijn in de kosmos in het algemeen, in zijn natuurlijke (hoewel occulte) indelingen van tijd, rassen, en *mentale* ontwikkeling? En waarom zouden de adepten uit de oudheid deze cyclische wetten niet in al hun aspecten hebben bestudeerd en volledig hebben doorgrond? Dr. Stratton geeft als een fysiologisch en pathologisch feit dat 'wanneer men gezond is, de menselijke polsslag *zes van de zeven dagen 's ochtends sneller is dan 's avonds*; en dat *deze op de zevende dag langzamer is.*' (*Edinburgh Medical and Surgical Journal*, jan. 1843.) Waarom zou een occultist dan niet in het kosmische en aardse leven hetzelfde aantonen in de polsslag van de planeet en de rassen? Dr. Laycock verdeelt het leven in *drie grote zevenvoudige perioden*, waarvan de eerste en de laatste elk 21 jaar duren, en de middenperiode of de bloei van het leven 28 jaar duurt, of vier keer zeven. Hij deelt de eerste dan verder in in *zeven afzonderlijke stadia*, en de andere twee in *drie* kleinere perioden, en zegt dat 'de basiseenheid van de grotere perioden *een week van zeven dagen is, waarbij elke dag twaalf uur heeft*; en dat enkele en samengestelde *veelvouden* van deze eenheid de duur van deze perioden bepalen in dezelfde verhouding als veelvouden van de eenheid van twaalf uur de kortere perioden bepalen. *Deze wet bindt alle periodieke levensverschijnselen samen, en verbindt de perioden die in de laagste ringwormen zijn waargenomen met die van de mens zelf, het hoogste van de gewervelde dieren.*' (Grattan Guinness, *Op.cit*., blz. 274.) Als de *wetenschap* dit doet, waarom zou ze dan de occulte uitspraak minachten, namelijk dat (in de taal van dr. Laycock) '*een week* van de manvantarische (*maan*-)periode van veertien dagen (of zeven manu's) – de veertien dagen van twaalf uur per dag die de zeven perioden of zeven rassen voorstellen – nu is verlopen'? Deze taal van de wetenschap past uitstekend bij onze leer. Wij (de mensheid) *hebben* meer dan '*een week van zeven dagen* van elk *twaalf uur* geleefd', want drieënhalf ras zijn nu voor altijd heengegaan, het vierde is verzonken, en we zijn nu in het vijfde ras.

deze feiten combineren, moeten we wel erkennen dat *er in de organische natuur een wet van zevenvoudige periodiciteit heerst, een wet die zich in weken voltrekt.*[1]

We zijn het niet eens met de conclusies en vooral de vooronderstellingen van de geleerde stichter van 'The East London Institute for Home and Foreign Missions', maar we aanvaarden en verwelkomen wél zijn onderzoek naar de occulte chronologie van de *Bijbel*. Zo verwerpen we ook de theorieën, hypothesen en generalisaties van de hedendaagse wetenschap, maar we hebben veel eerbied voor haar prestaties op het fysieke gebied, of met betrekking tot alle details van de stoffelijke natuur.

Er is ongetwijfeld een occult 'chronologisch stelsel in de Hebreeuwse Schrift' – de kabbala staat daar borg voor; deze bevat 'een stelsel van
(624) weken' dat gebaseerd is op het oude Indiase stelsel, dat men nog kan vinden in het oude jyotisha[2]. En deze bevat cyclussen van 'de *week* van dagen', van de '*week* van maanden', van jaren, van eeuwen en zelfs van duizenden jaren, tienduizenden jaren, en meer, of 'de week van jaren van jaren'.[3] Maar dit alles kan men in de oude leer terugvinden. Ook al ontkent men dat deze gemeenschappelijke bron van de chronologie – terug te vinden in elk heilig geschrift, hoe *versluierd* ook – voor de *Bijbel* is gebruikt, toch kan men in verband met de zes dagen en een sabbat, de zevende, *Genesis* moeilijk losmaken van de kosmogonieën van de *Purāṇa's*. De eerste 'scheppingsweek' bewijst namelijk zijn chronologie van zevenvouden en verbindt deze zo met de 'zeven scheppingen' van Brahmā. Het knappe boek van Grattan Guinness, waarin hij in ongeveer 760 bladzijden alle bewijzen voor die berekening in zevenvouden heeft verzameld, vormt een goed bewijs. Want als de bijbelse chronologie, zoals hij zegt, wordt 'beheerst door de wet van weken',[4] en als ze zevenvoudig is, wat de maten van de scheppingsweek en de lengte van de dagen ervan ook zijn; en als ten slotte 'het stelsel van de *Bijbel* weken bevat van heel verschillende duur',[5] dan is bewezen dat dit stelsel identiek is met alle heidense stelsels. Bovendien wijst de poging om aan te tonen dat er 4320 jaar (in maanmaanden) verliepen tussen de 'schepping' en de geboorte van Christus, op een duidelijk en onmiskenbaar ver-

[1] *Op.cit*., blz. 276.

[2] Voor de lengte van zulke cyclussen of yuga's zie men het werk van Vriddha-Garga en andere onderdelen van de oude astronomie (jyotisha). Ze variëren van de cyclus van vijf jaar – die Colebrooke 'de cyclus van de *Veda's*' noemt, beschreven in de wetten van Parāśara, 'en de basis voor het berekenen van grotere cyclussen' (*Miscellaneous Essays*, 1873, deel 1, blz. 97vn) – tot het mahāyuga of de bekende cyclus van 4.320.000 jaar.

[3] Het Hebreeuwse woord voor 'week' is *zeven*; en elke tijdsduur die in zevenen wordt verdeeld, zou in hun tijd een 'week' zijn geweest, zelfs 49.000.000 jaar, want dit is zeven keer zeven miljoen. Maar hun rekenmethode is volledig op zevenvouden gebaseerd.

[4] Grattan Guinness, *Op.cit*., blz. 277.

[5] *Op.cit*., blz. 277-8.

band met de 4.320.000 van de hindoe-yuga's. Waarom zou men anders zoveel moeite doen om te bewijzen dat deze getallen, die bij uitstek Chaldeeuws en Indiaas zijn, zo'n grote rol spelen in het Nieuwe Testament? We zullen dit nu nog overtuigender bewijzen.

Laat de onpartijdige beoordelaar de twee verhalen vergelijken – het *Vishṇu-Purāṇa* en de *Bijbel* – en hij zal zien dat de 'zeven scheppingen' van Brahmā ten grondslag liggen aan de 'week' van schepping in *Genesis*, hfst. 1. De twee allegorieën zijn verschillend, maar de stelsels berusten op dezelfde basis. De *Bijbel* kan *alleen in het licht van de kabbala* worden begrepen. Neem de *Sifra di Tseniutha*, het *Boek van het verborgen mysterie*, hoe verminkt het nu ook is, en vergelijk. De zeven rishi's en de veertien manu's van de zeven manvantara's komen voort uit het hoofd van Brahmā; ze zijn zijn 'uit het denkvermogen geboren zonen'; met hen begint de verdeling van de mensheid en haar rassen vanuit de hemelse mens, 'de logos' (de gemanifesteerde), die Brahmā-Prajāpati is. De *Idra Rabba Qadisha* (de grote heilige bijeenkomst) zegt over de schedel (het hoofd) van het macro- (625)
prosopus, de Oude[1] (Sanat, een benaming van Brahmā), dat zich in elk van zijn haren een 'verborgen bron die voortkomt uit het verborgen brein' bevindt.

> En ze straalt door dat haar uit naar het haar van het microprosopus, en van daaruit [vanuit het gemanifesteerde VIERTAL, het *tetragrammaton*] wordt zijn brein gevormd; en daar vandaan gaat dat brein over in DERTIG en TWEE paden' [of de *triade* en de *duade*, of weer 432].

En:

> Er zijn dertien haarlokken aan de ene kant en aan de andere kant van de schedel' [d.w.z. zes aan de ene en zes aan de andere, terwijl de dertiende ook de veertiende is, omdat ze mannelijk-vrouwelijk is]; . . .en met hen begint de verdeling van het haar [de verdeling van de dingen, de mensheid en de rassen].[2]

'Wij *zessen* zijn lichten die uit een *zevende* (licht) stralen', zegt rabbi Abba; '*u bent het zevende licht*' – de synthese van ons allen, voegt hij eraan

---

[1] Brahmā schept in de eerste kalpa (dag één) verschillende 'offerdieren' – paśu's – of de hemellichamen en de tekens van de dierenriem, en planten *die* hij *bij offers* gebruikt aan het begin van het tretāyuga. (*Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 84&vn.) De esoterische betekenis ervan is dat hij cyclisch te werk gaat en astrale prototypen schept op de *neergaande spirituele boog* en vervolgens op de *opgaande* fysieke boog. Laatstgenoemde is de onderverdeling van een *tweevoudige* schepping, die verder is onderverdeeld in zeven neergaande en zeven opgaande graden van geest die afdaalt, en van stof die opklimt – het omgekeerde van wat plaatsvindt (als in een spiegel die de rechterkant links weerkaatst) in ons huidige manvantara. *Esoterisch gezien* wordt in de elohistische *Genesis* (hfst. 1), en in de jehovistische kopie, hetzelfde beschreven als in de kosmogonie van de hindoes.

[2] *Zohar: Idra Rabba Qadisha*, 7:70, 71, 80; MacGregor Mathers, *The Kabbalah Unveiled*, blz. 120-1.

toe, sprekend over tetragrammaton en zijn zeven 'metgezellen', die hij 'de ogen van tetragrammaton' noemt.[1]

TETRAGRAMMATON is Brahmā-Prajāpati, die *vier* vormen aannam om vier soorten *bovenaardse* wezens te scheppen, d.w.z. die zich *viervoudig*, of tot het gemanifesteerde *viertal* maakte;[2] en die daarna wordt wedergeboren in de *zeven* rishi's, zijn mānasaputra's, 'uit het denkvermogen geboren zonen', die later 9, 21, enz., werden, die allemaal uit verschillende delen van Brahmā zouden zijn geboren.[3]

(626) Er zijn twee tetragrammatons: het macro- en het microprosopus. Het eerste is het *absolute* volmaakte vierkant, of de TETRAKTIS binnen de cirkel, twee abstracte begrippen, en wordt daarom AIN, het niet-zijn genoemd, d.w.z. onbegrensbare en absolute z*ijn-heid*. Maar beschouwd als microprosopus, of de 'hemelse mens', de gemanifesteerde logos, is het de *driehoek in het vierkant* – de *zevenvoudige kubus*, niet de viervoudige, of het vlakke vierkant, want in dezelfde 'Grote heilige bijeenkomst' staat geschreven:

> En hierover wilden de Israëlieten weten, zoals in *Exodus* (17:7) geschreven staat: 'Is het tetragrammaton in ons midden, of het niet-bestaande?'[4] (*Waarbij ze onderscheid maakten*) tussen het microprosopus, dat het tetragrammaton wordt genoemd, en het macroprosopus, dat *Ain*, het niet-bestaande, wordt genoemd.[5]

---

[1] *Op.cit.*, 45:1159-60; Mathers, *Op.cit*., blz. 255.

[2] Zie *Vishṇu-Purāṇa*, 1:5; Wilson, deel 1, blz. 79-81.

[3] Het is heel verrassend om theologen en oriëntalisten hun verontwaardiging te horen uiten over de '*verdorven* smaak van de hindoemystici' die het verzinnen van de 'uit het denkvermogen geboren' zonen van Brahmā nog niet genoeg vonden, en vervolgens de rishi's, manu's, en allerlei prajāpati's *tevoorschijn laten komen uit verschillende delen van het lichaam van hun eerste voorouder*: Brahmā (zie Wilson, *Vishṇu-Purāṇa*, deel 1, blz. 102vn). Omdat het grote publiek niet op de hoogte is van de kabbala, de sleutel tot, en de toelichting op, de sterk versluierde mozaïsche boeken, denkt de geestelijkheid dat de waarheid nooit aan het licht zal komen. Iedereen kan de Engelse, Hebreeuwse, of Latijnse teksten van de kabbala raadplegen, die nu door verschillende wetenschappers zo voortreffelijk zijn vertaald. Hij zal dan ontdekken dat het tetragrammaton, dat de Hebreeuwse IHVH is, ook zowel de 'sefiroth-boom' is – d.w.z. het bevat alle sefiroth behalve kether, de kroon – als het verenigde *lichaam* van de 'hemelse mens' (Adam-Kadmon), die uit zijn ledematen het heelal en alles erin emaneert. Verder zal hij zien dat dit denkbeeld in de kabbalistische boeken (waarvan de belangrijkste in de *Zohar* het 'Boek van het verborgen mysterie', en de 'Grote' en de 'Kleine heilige bijeenkomst' zijn) volstrekt fallisch is en veel grover wordt uitgedrukt dan de viervoudige Brahmā in een van de *Purāṇa's*. (Zie *The Kabbala Unveiled* door S.L. MacGregor Mathers, hfst. 22 van de 'Kleine heilige bijeenkomst' over de resterende ledematen van het microprosopus.) Deze 'boom van het leven' is namelijk ook de 'boom van kennis van goed en kwaad', waarvan het belangrijkste mysterie dat van de menselijke voortplanting is. Het is onjuist om te denken dat de kabbala de mysteries van de kosmos of van de natuur *verklaart*; ze verklaart en onthult slechts enkele allegorieën in de *Bijbel*, en *is esoterischer* dan laatstgenoemde.

[4] In de *Bijbel* vereenvoudigd tot: 'Is de Heer [!!] in ons midden, of niet?'

[5] *Idra Rabba Qadisha*, 7:83; Mathers, *Op.cit*., blz. 121.

Tetragrammaton is dus de tot vier *gemaakte* DRIE en de tot drie gemaakte VIER, en wordt op deze aarde voorgesteld door zijn zeven 'metgezellen', of 'ogen' – de 'zeven ogen van de Heer'. Microprosopus is op zijn hoogst slechts een *secundaire* gemanifesteerde godheid, want de 'Grote heilige bijeenkomst' zegt:

> We hebben vernomen dat er *tien* (rabbi's) [metgezellen] in de Sod [bijeenkomst over mysteries van de schepping] waren samengekomen, en dat er *slechts zeven* weer uit tevoorschijn kwamen'[1] [d.w.z. 10 voor het ongemanifesteerde, 7 voor het gemanifesteerde heelal].
>
> En toen rabbi Shimon de geheimen onthulde, bleek er niemand aanwezig te zijn behalve die [zeven] (metgezellen). . . .
>
> En rabbi Shimon noemde ze de zeven ogen van het tetragrammaton, net zoals er in *Zacharia* (3:9) geschreven staat: 'Dit zijn de zeven ogen [of beginselen] van het tetragrammaton', [d.w.z. de viervoudige hemelse mens, of zuivere geest, gaat op in de zevenvoudige mens, zuivere stof en geest].[2]

Het viertal is dus het microprosopus, en laatstgenoemde is de mannelijk-vrouwelijke chokhmah-binah, de tweede en derde sefiroth. Het tetragrammaton is de ware essentie van het getal zeven in zijn aardse betekenis. Zeven staat tussen vier en negen – de basis en grondslag (astraal) van onze fysieke wereld en de mens, in het rijk van malkhuth.

Voor christenen en gelovigen zou deze verwijzing naar *Zacharia* (3:9) en vooral naar *1 Petrus* (2:2-5) voldoende moeten zijn. In de oude symboliek wordt de mens, in het bijzonder de *innerlijke* spirituele mens, 'een steen' genoemd. Christus is de hoeksteen, en Petrus noemt alle mensen 'levendige' (levende) stenen. Daarom kan een 'steen met zeven ogen' slechts betekenen wat we zeggen, namelijk een mens van wie de samenstelling (of 'beginselen') zevenvoudig is. (627)

Om nog duidelijker aan te tonen welke rol de zeven in de natuur speelt, voegen we hieraan toe dat het getal zeven niet alleen de periodiciteit van de levensverschijnselen bepaalt, maar dat het ook heerst over de reeks scheikundige elementen, en even oppermachtig is in de wereld van geluid en die van kleur, zoals deze door de spectroscoop aan ons wordt onthuld. Dit getal is een noodzakelijke factor bij het voortbrengen van occulte astrale verschijnselen.

Wanneer men de scheikundige elementen naar atoomgewicht in groepen rangschikt, zal men ontdekken dat ze een reeks vormen van groepen van

---

[1] Vertalers geven het woord 'metgezel' (engel, ook adept) vaak weer met 'rabbi', zoals de rishi's ook wel guru's worden genoemd. De *Zohar* is zo mogelijk nog occulter dan de boeken van Mozes; om het 'Boek van het verborgen mysterie' te lezen, heeft men de sleutels nodig die worden verschaft door het echte Chaldeeuwse *Boek van de getallen*, dat niet beschikbaar is.

[2] *Op.cit*., 45:1152, 1158, 1159; Mathers, *Op.cit.*, blz. 254.

zeven; het eerste, tweede, enz., lid van elke groep vertoont in *al* zijn eigenschappen een sterke analogie met het overeenkomstige lid van de volgende groep. De tabel hieronder, die is overgenomen uit Hellenbachs *Die Magie der Zahlen*, laat de werking van deze wet zien en bevestigt volledig de conclusie die hij trekt:

We zien dus dat scheikundige verscheidenheid, voor zover we de innerlijke aard ervan kunnen begrijpen, berust op getalsverhoudingen, en verder hebben we in deze verscheidenheid een bepalende wet gevonden, waarvoor we geen oorzaak kunnen aanwijzen; we vinden een wet van periodiciteit die door het getal *zeven* wordt beheerst.[1]

groep	kolom I	kolom II	kolom III	kolom IV	kolom V	kolom VI	kolom VII	kolom VIII
	H 1							
1	L 7	Be 9,3	B 11	C 12	N 14	O 16	Fl 19	–
2	Na 23	Mg 24	Al 27,3	Si 28	P 31	S 32	Cl 35,4	–
3	K 39	Ca 40	– 44	Ti 48	V 51	Cr 52,4	Mn 54,8	Fe 56 Co 58,6 Ni 58 Cu 63,3
4	Cu 63,3	Zn 65	Ga 68,2	– 72	As 75	Se 78	Br 79,5	–
5	Rb 85,2	Sr 87,2	Y 89,5	Zr 90	Nb 94	Mo 96	– 100	Ru 103 Rh 104 Pd 106 Ag 107,6
6	Ag 107,6	Cd 111,6	In 113,4	Sn 118	Sb 122	Te 125	J 126,5	–
7	Cs 132,5	Ba 136,8	La 139	Ce 140	Di 144	–	–	–
8	–	–	–	–	–	–	–	–
9	–	–	Er 178	–	Ta 182	W 184	–	Os 196 Ir 196,7 Pt 196,7 Au 197
10	Au 197	Hg 200	Th 204	Pb 206	Bi 210	–	–	–

De achtste kolom in deze lijst is als het ware het *octaaf* van de eerste, en bevat elementen die vrijwel dezelfde scheikundige en andere eigenschappen hebben als die in de eerste; een verschijnsel dat de zevenvoudige wet van de periodiciteit illustreert. Voor meer details wordt de lezer verwezen naar het
(628) boek van Hellenbach, waar ook wordt aangetoond dat deze classificatie wordt bevestigd door de spectroscopische kenmerken van de elementen.

Het is niet nodig om in detail te verwijzen naar het aantal trillingen dat de noten van de toonladder vormt; ze zijn volkomen analoog aan de schaal van scheikundige elementen, en ook aan de schaal van de kleuren die de spectroscoop laat zien. Maar in laatstgenoemd geval hebben we slechts met *één* octaaf te maken, terwijl we zowel in de muziek als in de scheikunde in theorie een reeks van *zeven* octaven vinden, waarvan er in beide wetenschappen *zes*

[1] L.B. Hellenbach, *Die Magie der Zahlen*, 1882, blz. 20.

vrijwel volledig en geregeld in gebruik zijn. Dus, om Hellenbach te citeren:

> Er is aangetoond dat vanuit het standpunt van de wetmatigheid van de waargenomen verschijnselen waarop al onze kennis berust, de atoomgewichten, de trillingen van geluid en licht op een regelmatige manier toenemen, dat ze zich in *zeven* kolommen verdelen, en dat de opeenvolgende waarden in elke kolom nauw met elkaar verwant zijn; d.w.z. ze vertonen een nauwe relatie die niet alleen in de getallen tot uitdrukking komt, maar die ook door scheikundeproeven wordt bevestigd, volledig vergelijkbaar met muziektonen waarbij de getalswaarden door het oor worden bevestigd. . . . Het feit dat deze periodiciteit en verscheidenheid worden beheerst door het getal *zeven*, is onmiskenbaar; dit overschrijdt de grenzen van het toeval, en men moet aannemen dat er een toereikende verklaring voor bestaat, die moet worden ontdekt.[1]

Zoals rabbi Abba terecht zei:

> Wij zijn zes lichten die uitstralen van een zevende (licht); u [tetragrammaton] bent het zevende licht (de oorsprong) van ons allemaal.
>
> In die zes is, afgezien van (wat ze aan) het zevende (ontlenen), niets blijvends. ALLE DINGEN BERUSTEN NAMELIJK OP HET ZEVENDE.[2]

De oude en tegenwoordige West-Amerikaanse Zuñi-indianen schijnen soortgelijke opvattingen te hebben. Hun huidige gebruiken, hun overleveringen en verslagen, wijzen allemaal op het feit dat hun politieke, maatschappelijke en religieuze instellingen sinds onheuglijke tijden waren (en nog zijn) opgebouwd volgens het zevenvoudige beginsel. Zo waren al hun oude steden en dorpen gebouwd in groepen van zes, rondom een zevende. Het is altijd een groep van zeven of van dertien, en altijd wordt de zevende door zes omringd. Verder bestaat hun priesterhiërarchie uit zes 'priesters van het huis' die schijnbaar worden verenigd in de zevende, die een vrouw is, de 'PRIESTERES-MOEDER'. Vergelijk dit met de 'zeven grote dienstdoende priesters' over wie in de *Anugītā* wordt gesproken, de naam die exoterisch wordt gegeven aan de 'zeven zintuigen', en *esoterisch* aan de zeven beginselen van de mens. Waar komt deze overeenkomst in symboliek vandaan? Moeten we nog eraan twijfelen dat Arjuna naar Pātāla (de tegenvoeters, Amerika) is gegaan en daar Ulūpī, de dochter van de nāga (of beter gezegd nagual) koning, huwde? Maar terug naar de Zuñi-priesters.

Ze ontvangen tot op heden een jaarlijks eerbetoon in de vorm van maïs in zeven kleuren. Terwijl ze het hele jaar lang niet zijn te onderscheiden van andere indianen, komen ze (de zes priesters en één priesteres) op een bepaalde dag tevoorschijn, uitgedost in hun priestergewaden, elk in een (629)
kleur die gewijd is aan de bepaalde god die door de priester wordt gediend

---

[1] Hellenbach, *Op.cit*., blz. 38.

[2] *Idra Rabba Qadisha*, 45:1160-1; Mathers, *Op.cit*., blz. 255.

en verpersoonlijkt. Ieder van hen vertegenwoordigt een van de zeven gebieden, en ieder ontvangt de kleur maïs die bij dat gebied hoort. Zo stelt wit het oosten voor, omdat het eerste zonlicht uit het oosten komt; geel vertegenwoordigt het noorden, wegens de kleur van de vlammen die worden voortgebracht door het noorderlicht; rood het zuiden, omdat uit dat gebied de warmte komt; blauw staat voor het westen, de kleur van de Grote Oceaan, die in het westen ligt; zwart is de kleur van het lagere, ondergrondse gebied – duisternis; maïs met korrels van elke kleur aan één aar stelt de kleuren van het hogere gebied voor – van het uitspansel, met zijn roze en gele wolken, stralende sterren, enz. De 'gespikkelde' maïs – waarvan elke korrel alle kleuren bevat – is die van de 'priesteres-moeder': de vrouw die de zaden van alle vroegere, tegenwoordige en toekomstige volkeren in zich bevat; Eva is de moeder van alle levenden.

Afgezien hiervan was er de zon, de grote godheid; de priester van deze godheid was het spirituele hoofd van het volk. Deze feiten werden vastgesteld door F. Hamilton Cushing, die, zoals velen weten, een Zuñi-indiaan werd, met hen heeft geleefd, in hun religieuze mysteriën werd ingewijd, en meer over hen heeft geleerd dan enig ander nu levend mens.

Zeven is ook het grote magische getal. In de occulte geschriften wordt gezegd dat het wapen dat in de *Purāṇa's* en het *Mahābhārata* wordt genoemd – het āgneyāstra of 'vurige wapen' dat door Aurva aan zijn chela Sagara werd geschonken – uit zeven elementen is samengesteld. Dit wapen – waarvan sommige vindingrijke oriëntalisten veronderstelden dat het een 'vuurpijl' was (!) – is een van de vele doornen in het oog van onze hedendaagse sanskritisten. Wilson probeert de betekenis ervan te achterhalen op enkele bladzijden in zijn *Select Specimens of the Theatre of the Hindus*, en slaagt er ten slotte niet in het te verklaren. Hij weet over het āgneyāstra niets zinnigs te zeggen:

> Deze wapens zijn onbegrijpelijk. Sommige worden gebruikt als slingerwapen; maar in het algemeen *schijnen het door het individu uitgeoefende mystieke vermogens te zijn*: zoals het verlammen van een vijand, of *het uitschakelen van zijn zintuigen*, het laten stormen, regenen, en bliksemen.[1] . . . Ze nemen hemelse vormen aan, en bezitten menselijke vermogens . . . Het *Rāmāyaṇa* noemt ze de zonen van Kriśāśva.[2]

De śastra-devatā's, 'goden van de goddelijke wapens', zijn evenmin āgneyāstra, het wapen, als de hedendaagse artilleristen het kanon zijn dat ze bedienen. Maar deze eenvoudige oplossing scheen bij de eminente sanskritist niet op te komen. Maar in verband met het wapenvormige nageslacht van Kriśāśva zegt hij zelf dat 'de allegorische oorsprong van de

---

[1] Zie hierboven, blz. 482-4.
[2] H.H. Wilson, *Op.cit*., 1835, deel 1, blz. 297.

wapens [āgneyāstra's] ongetwijfeld de oudste' is.[1] Het is de vurige werpspies van Brahmā.

De zevenvoudige āgneyāstra's zijn oeroud, evenals de *zeven* zintuigen (630)
en de 'zeven beginselen', die symbolisch worden weergegeven door de zeven priesters. Hoe oud de leer is waarin de theosofen geloven, zal uit het volgende hoofdstuk blijken.

F
De zeven zielen van de egyptologen

Wanneer men die bronnen van kennis, *The Natural Genesis* en de *Lectures* van Gerald Massey, raadpleegt, worden de bewijzen voor de ouderdom van de leer die we hier bespreken echt overweldigend. Dat de opvattingen van de schrijver verschillen van de onze, doet nauwelijks afbreuk aan de feiten. Hij beschouwt het symbool vanuit een zuiver natuurwetenschappelijk standpunt, dat misschien iets te materialistisch is, omdat het te veel het standpunt is van een vurige evolutionist en volgeling van de hedendaagse darwinistische dogma's. Zo zegt hij dat 'de lezer van de boeken van Böhme daarin veel vindt over deze zeven oorspronkelijke geesten en oerkrachten, die in het alchemistische en astrologische onderdeel van de middeleeuwse mysteriën worden behandeld als zeven eigenschappen van de natuur', en hij voegt eraan toe:

De volgelingen van Böhme beschouwen deze zaak als de goddelijke openbaring van zijn geïnspireerde zienerschap. Ze weten niets over het ontstaan, de geschiedenis en het voortbestaan van de 'wijsheid'[2] uit het verleden (of over de verbroken schakels), en kunnen de fysieke gelaatstrekken van de oude zeven geesten achter hun moderne metafysische of alchemistische masker niet herkennen. Een tweede verbindende schakel tussen de theosofie van Böhme en de fysieke oorsprong van het Egyptische denken is te vinden in de fragmenten van Hermes Trismegistus.[3] Het doet er niet toe of deze leringen die van de illuminaten, dan wel boeddhistisch, kabbalistisch, gnostisch, maçonniek, of christelijk, worden genoemd, de basissymbolen kunnen alleen in hun beginvorm werkelijk worden gekend.[4] Wanneer profe-

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, vert. Wilson, deel 2, blz. 29vn. Dat is zo. Maar āgneyāstra's zijn vurige 'slingerwapens', geen 'scherpe' wapens, want het Sanskriet maakt onderscheid tussen śastra en astra.

[2] Toch zijn er enkelen die hierover misschien iets weten, ook al bevinden zij zich buiten het gezichtsveld van de schrijver, hoe groot dit ontegenzeglijk ook is.

[3] Negen jaar vóór het boek verscheen waaruit het bovenstaande is geciteerd, wees de schrijfster al op deze en andere verbindende schakels, namelijk in *Isis ontsluierd*, een boek dat vol staat met zulke verwijzingen naar schakels tussen het oude, het middeleeuwse, en het hedendaagse denken, maar dat jammer genoeg te weinig samenhang had.

[4] Ongetwijfeld; maar hoe kan de geleerde schrijver bewijzen dat deze 'beginvorm' in

ten of verkondigers van fantasiewerelden bij ons komen en beweren oorspronkelijke inspiraties te hebben, en iets nieuws naar voren te brengen, beoordelen we deze op hun eigen waarde. Maar als we ontdekken dat ze ons iets ouds brengen, dat ze niet kunnen verklaren, en wij wel, dan is het logisch dat we dit eerder zullen beoordelen op basis van de oorspronkelijke betekenis dan op basis van latere be-
(631) weringen.[1] Het is nutteloos onze latere denkbeelden in de vroegste uitdrukkingsvormen te lezen, en dan te zeggen dat de Ouden dat bedoelden.[2] Er moet worden onderzocht of de subtiele interpretaties die in de theosofie leringen en dogma's zijn geworden, niet een natuurlijke oorsprong hebben, zodat we hun ongerechtvaardigde aanspraken op een bovennatuurlijke oorsprong of op bovennatuurlijke kennis kunnen ontzenuwen.[3]

Maar de knappe schrijver van *A Book of the Beginnings* en van *The Natural Genesis* doet – gelukkig voor ons – precies het tegenovergestelde. Hij bewijst heel triomfantelijk onze esoterische (boeddhistische) leringen, door te laten zien dat ze overeenkomen met die van Egypte. Laat de lezer aan de hand van zijn geleerde lezing over 'De zeven zielen van de mens' zelf oordelen.[4] De schrijver zegt:

De eerste vorm van de mystieke ZEVEN werd aan de hemel afgebeeld door de zeven grote sterren van de Grote Beer, het sterrenbeeld dat door de Egyptenaren werd toegekend aan de moeder van de tijd en van de zeven natuurkrachten.[5]

Egypte ontstond, en niet ergens anders; en slechts 50.000 jaar geleden?

[1] Juist; en dit is precies wat de theosofen doen. Ze hebben nooit aanspraak gemaakt op 'oorspronkelijke inspiratie', zelfs niet als mediums, maar hebben altijd gewezen – en doen dat nog – op de 'oorspronkelijke betekenis' van de symbolen, die ze terugvoeren op andere landen, die zelfs ouder zijn dan Egypte; *betekenissen* die bovendien afkomstig zijn uit een hiërarchie (of hiërarchieën, als men wil) van *levende wijze mensen*, die ondanks die wijsheid sterfelijk zijn, en het geloof in het *bovennatuurlijke* verwerpen.

[2] Maar waar is het bewijs dat de Ouden niet precies hetzelfde bedoelden als dat wat de theosofen beweren? Er bestaan geschriften over wat ze zeggen, zoals er ook ander bewijsmateriaal bestaat voor wat G. Massey zegt. Zijn interpretaties zijn juist, maar ook eenzijdig. De natuur heeft beslist meer dan één *fysiek aspect*; want astronomie, astrologie, enz., bevinden zich alle op het fysieke, niet het spirituele gebied.

[3] *The Natural Genesis*, 1883, deel 1, blz. 318. Men moet vrezen dat Massey daarin niet is geslaagd. Wij hebben onze volgelingen, zoals hij de zijne heeft, en de materialistische wetenschap komt tussenbeide en houdt weinig rekening met zowel zijn als onze beschouwingen!

[4] Het feit dat deze geleerde egyptoloog in de leer van de 'zeven zielen', zoals hij onze *beginselen*, of 'metafysische begrippen', noemt, slechts 'de primitieve biologie of fysiologie van de ziel' ziet, doet geen afbreuk aan onze redenering (G. Massey, *The Seven Souls of Man*, 1887, blz. 1). De spreker noemt slechts twee sleutels, namelijk die welke de sterrenkundige en de fysiologische mysteries van de esoterie ontsluiten, en hij laat de vijf andere buiten beschouwing. Anders zou hij direct hebben begrepen dat wat hij *fysiologische* delen van de levende ziel van de mens noemt, door theosofen ook als psychische en spirituele delen wordt opgevat.

[5] G. Massey, *The Seven Souls of Man*, 1887, blz. 2.

Precies, want de hindoes plaatsen hun zeven oorspronkelijke rishi's in de Grote Beer en noemen dit sterrenbeeld de verblijfplaats van de saptarshi, rikshās en chitra-śikhaṇḍinas. Maar hun adepten beweren te weten of dit slechts een sterrenkundige mythe is, of een oorspronkelijk mysterie dat een diepere betekenis heeft dan men op het eerste gezicht zou denken. Men deelt ons ook mee dat 'de Egyptenaren de nachtelijke hemel in zevenen verdeelden. De oorspronkelijke hemel was zevenvoudig.'[1] Zo was het ook bij de oude Indiërs. Men hoeft slechts de *Purāṇa's* te lezen over het begin van Brahmā en zijn 'ei' om dit in te zien. Hebben de oude Indiërs het denkbeeld van de Egyptenaren overgenomen? 'De eerste in de natuur erkende krachten', vervolgt de spreker, 'beschouwde men als zeven in getal. Deze werden zeven elementalen, duivels [?] en later godheden. Er werden zeven eigenschappen aan de natuur toegeschreven, en wel stof, cohesie, vloeiing, stolling, opeen- (632)
hoping, stilstand en deling – en *zeven elementen of zielen aan de mens*.'[2]

Dit alles werd in de esoterische leer onderwezen, maar het werd geïnterpreteerd en de mysteries ervan werden ontsloten, zoals al is gezegd, met behulp van *zeven*, niet twee, of op zijn hoogst drie, sleutels; daarom werkten de oorzaken en hun gevolgen zowel in de onzichtbare of mystieke als in de psychische natuur, en werden evenzeer met metafysica en psychologie in verband gebracht als met fysiologie. 'Men voerde het beginsel in van het indelen in *zevenen*' – zoals Massey zegt – 'en het getal zeven verschafte een heilige basis *die voor veel doeleinden kon worden gebruikt*'. En deze werd ook zo gebruikt, want 'de zeven zielen van de farao worden in de Egyptische teksten vaak genoemd. . . . *Door onze Britse druïden werden zeven zielen of beginselen in de mens onderscheiden*. . . . De rabbi's kenden ook zeven zielen; dat geldt ook voor het Karen-volk van India.'[3]

Dan zet Massey beide leringen – de esoterische en de Egyptische – naast elkaar in een tabel, en laat zien dat laatstgenoemde dezelfde reeks en dezelfde volgorde had.

[Esoterisch] Indiaas	Egyptisch
1. rūpa, lichaam of vorm-element	1. kha, lichaam
2. prāṇa, de levensadem	2. ba, de ziel van de adem
3. astraal lichaam	3. khaba, de schim
4. manas, of verstand[4]	4. akhu, verstand of waarnemingsvermogen
5. kāmarūpa, of dierlijke ziel	5. seb, voorouderlijke ziel
6. buddhi, of spirituele ziel	6. putah, de eerste verstandelijke vader
7. ātman, zuivere geest	7. atmu, een goddelijke of eeuwige ziel

[1] Massey, *Op.cit*., blz. 2.
[2] *Op.cit*.
[3] *Op.cit*., blz. 2, 4.
[4] Dit is een grote fout die in de esoterische opsomming wordt gemaakt. Manas is het

Verderop formuleert de spreker deze zeven (Egyptische) zielen als: (1) de ziel van het bloed – de *vormende*; (2) de ziel van de adem – 'die *ademt*'; (3) de schim of bedekkende ziel – 'die *omhult*'; (4) de ziel van de waarneming – 'die *waarneemt*'; (5) de ziel van de geslachtsrijpheid – 'die *zich voortplant*'; (6) de verstandelijke ziel – 'die *verstandelijk voortbrengt*'; en (7) de spirituele ziel – 'die *altijd blijft bestaan*'.[1]

Vanuit een exoterisch en fysiologisch standpunt is dit misschien volkomen juist, maar dat is minder het geval vanuit een esoterisch gezichtspunt. Dit te beweren betekent helemaal niet dat de 'esoterische boeddhisten' *de mens tot een aantal elementaire geesten herleiden*, waarvan Massey hen in dezelfde lezing beschuldigt. Geen enkele 'esoterische boeddhist' heeft ooit zo'n dwaasheid begaan. Ook heeft men het zich nooit zo voorgesteld dat deze schaduwen 'spirituele wezens in een andere wereld worden' of 'zeven potentiële geesten of elementaren van een ander leven'.[2] Er wordt eenvoudig beweerd dat elke keer dat het onsterfelijke ego incarneert, het als geheel
(633) een samengestelde eenheid van stof en geest wordt, die samen op zeven verschillende gebieden van het zijn en van bewustzijn werken. Elders voegt Massey hieraan toe:

> De zeven zielen [onze 'beginselen'] . . . worden in de Egyptische teksten vaak genoemd. De maangod, Thoth-Esmun, of de latere zonnegod, gaf uitdrukking aan de zeven natuurkrachten die aan hem voorafgingen. Deze werden beschreven als zijn zeven zielen [wij zeggen 'beginselen'] . . . De zeven sterren in de hand van Christus in de *Openbaring* hebben dezelfde betekenis.[3]

En ze hebben een nog grotere betekenis, want deze sterren stellen kabbalistisch gezien ook de *zeven sleutels* van de zeven kerken of de SODALISCHE MYSTERIËN voor. We zullen hier niet verder op ingaan, maar alleen zeggen dat ook andere egyptologen hebben ontdekt dat de zevenvoudige samenstelling van de mens bij de oude Egyptenaren een heel belangrijke leer was. In een reeks opmerkelijke artikelen in *Die Sphinx* (München) geeft Franz Lambert onweerlegbare bewijzen voor zijn conclusies uit het *Dodenboek* en andere Egyptische geschriften.[4] Voor details moeten we de lezer naar de artikelen zelf verwijzen, maar het volgende diagram, dat de conclusies van de schrijver samenvat, is een duidelijk bewijs dat de Egyptische

---

vijfde beginsel, niet het vierde; en manas komt precies overeen met seb, het Egyptische vijfde beginsel, want dat deel van manas dat de twee hogere beginselen volgt, is in feite de voorouderlijke ziel, de stralende, onsterfelijke draad van het hogere ego, waaraan het spirituele aroma van alle levens of geboorten zich heeft vastgehecht.

[1] G. Massey, *Op.cit*., blz. 12-3.

[2] *Op.cit*., blz. 13.

[3] *Op.cit*., blz. 2-3.

[4] Franz Lambert, 'Die altägyptische Seelenlehre', *Die Sphinx*, nov. 1887, blz. 348.

psychologie identiek is met de zevenvoudige indeling in *Esoteric Buddhism*.

Aan de linkerkant zijn de kabbalistische namen van de overeenkomstige beginselen van de mens geplaatst, en aan de rechterkant de hiëroglifische namen met hun vertalingen volgens het diagram van F. Lambert.

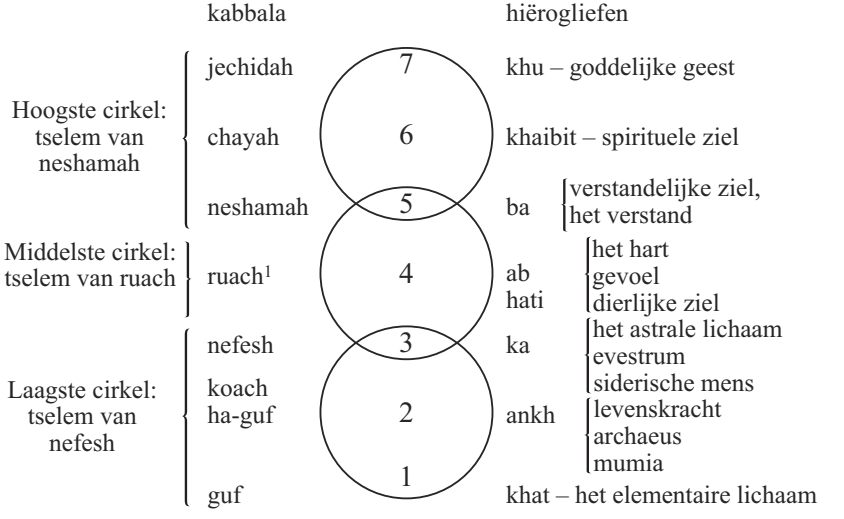

Dit is een goede voorstelling van het aantal ‘beginselen’ van het occultisme, ook al is de volgorde onjuist; en dit is wat we de 7 beginselen van de mens noemen, en wat Massey ‘zielen’ noemt, waarbij hij aan het ego of de monade die reïncarneert en bij elke wedergeboorte zogezegd *herrijst*, dezelfde naam geeft als de Egyptenaren eraan gaven, namelijk ‘de hernieuwde’. Maar hoe kan ruach (geest) in kāmarūpa worden ondergebracht? Wat zegt Böhme, de vorst van alle middeleeuwse zieners, hierover? (634)

We treffen in de natuur zeven bijzondere eigenschappen aan, waardoor deze enige moeder alle dingen teweegbrengt [die hij vuur, licht, geluid (de bovenste drie) en *verlangen*, *bitterheid*, *angst,* en *stoffelijkheid* noemt, waarbij hij de lagere op zijn eigen mystieke manier analyseert] . . . wat de zes vormen in spiritueel opzicht ook zijn, dat is de zevende [het lichaam, of stoffelijkheid] in essentie. Dit zijn de zeven vormen van de moeder van alle wezens waaruit alles in deze wereld wordt voortgebracht.[2]

---

[1] Bij westerse kabbalisten schijnt al eeuwen verwarring te bestaan. Ze noemen ruach (geest) wat wij kāmarūpa noemen; terwijl bij ons ruach ‘de spirituele ziel’, buddhi, zou zijn, en nefesh het vierde beginsel, de vitale, dierlijke ziel. Éliphas Lévi begaat dezelfde fout.

[2] *Signatura rerum*, xiv, §10, 14, 15; vgl. *The Natural Genesis*, deel 1, blz. 317.

En verder:

De schepper heeft zich in het lichaam van deze wereld als het ware *als schepsel* voortgebracht in zijn kenmerkende oorsprong-geesten, en alle sterren zijn . . . krachten van God, en het hele lichaam van de wereld is gebaseerd op de zeven kenmerkende of oorsprong-geesten.[1]

Dit is een weergave in mystieke taal van onze theosofische leer. Maar hoe kunnen we het met Massey eens zijn als hij verklaart:

De zeven mensen*rassen* die in *Esoteric Buddhism*[2] zijn veredeld en planetair [?] gemaakt, kunnen in de *Bundahishn* worden gevonden als (1) de aardmensen; (2) watermensen; (3) borst-orige mensen; (4) borst-ogige mensen; (5) één-benige mensen; (6) vleermuisvleugelige mensen; (7) mensen met staarten.[3]

Elk van deze beschrijvingen, allegorisch en in hun latere vorm zelfs verminkt, is niettemin een echo van de geheime leer. Ze hebben alle betrekking op de vóór-menselijke evolutie van de watermensen, 'schrikwekkend en slecht', die miljoenen jaren lang door de *niet geholpen* natuur werden voortgebracht, zoals al eerder is beschreven. Maar we verwerpen pertinent de bewering dat 'dit nooit echte rassen waren', en verwijzen als antwoord naar de oude stanza's.[4] Het is gemakkelijk om te zeggen dat onze 'leermeesters deze schaduwen uit het verleden ten onrechte aanzagen voor menselijke en spirituele dingen', maar het is niet zo gemakkelijk te bewijzen dat 'ze geen van deze beide zijn, en dat ook nooit waren'.[5] Die uitspraak zal altijd dezelfde waarde hebben als de darwinistische bewering dat de mens en de aap een gemeenschappelijke pithecoïde voorouder hadden. Wat de spreker aanziet voor alleen maar een 'manier van uitdrukken' in het Egyptische ritueel, heeft voor ons een heel andere en belangrijke betekenis. Hier is één voorbeeld. Het ritueel, het *Dodenboek*, zegt:

(635) 'Ik ben de muis.' 'Ik ben de havik.' 'Ik ben de aap.' '*Ik ben de krokodil van wie de ziel* VAN DE MENS *komt*.' '*Ik ben de ziel van de goden*.'[6] Van deze laatste twee zinnen wordt de ene: 'van wie de ziel van de mens komt', door de spreker verklaard, die terloops zegt, 'dat wil zeggen als een soort intelligentie', en de andere: 'ik ben de ziel van de goden', betekent volgens hem 'de Horus, of Christus, als het resultaat van al deze'.

---

[1] *Aurora*, hfst. 24, blz. 27; vgl. Massey, *The Natural Genesis*, deel 1, blz. 318.

[2] Dit is echt iets nieuws! We zijn bang dat de spreker *Esoteric Buddhism* bekritiseerde zonder het ooit te hebben gelezen, want er zijn te veel van zulke misvattingen in zijn opmerkingen erover.

[3] G. Massey, *The Seven Souls of Man*, blz. 26-7.

[4] Zie stanza 2, blz. 56-7.

[5] Massey, *Op.cit*., blz. 26.

[6] *Op.cit.*, blz. 27.

De occulte leer antwoordt: 'Het betekent veel meer.' . . .

In de eerste plaats bevestigt het de lering dat, terwijl de menselijke monade op bol A en de andere bollen in de eerste ronde door alle drie rijken – het mineralenrijk, het plantenrijk en het dierenrijk – is gegaan, in onze huidige vierde ronde alle zoogdieren uit de mens zijn voortgekomen, indien het halfetherische, veelvormige wezen van de eerste twee rassen met daarin de *menselijke* monade als mens kan worden beschouwd. Maar men moet het toch zo noemen; want in esoterisch taalgebruik is DE MENS niet de vorm van vlees, bloed, en botten, die nu als mens wordt aangeduid, maar de innerlijke goddelijke MONADE met haar veelvoudige beginselen of aspecten.

Hoewel de genoemde lezing *Esoteric Buddhism* en de daarin gegeven leringen bestrijdt, dient deze toch al degenen die hebben geprobeerd om het geheel als een nieuwerwetse leer voor te stellen, van repliek. En dat zijn er velen in Europa, Amerika, en zelfs India. Toch schijnt het verschil tussen de esoterie van de oude arhats, en die welke in India is blijven voortleven onder de enkele brahmanen die hun geheime filosofie diep hebben bestudeerd, niet zo erg groot te zijn. Het verschil schijnt voornamelijk te liggen in, en beperkt te zijn tot, het punt van de volgorde van de evolutie van kosmische en andere beginselen. In ieder geval lopen de opvattingen niet verder uiteen dan bij de eeuwige kwestie van het filioque-dogma, dat sinds de 12de eeuw de rooms-katholieke kerk heeft gescheiden van de oudere oosters-orthodoxe. Maar met welke vormverschillen het zevenvoudige dogma ook wordt weergegeven, de kern ervan is er, en de aanwezigheid en het belang daarvan in het brahmaanse stelsel kunnen worden beoordeeld aan de hand van wat een van de geleerde metafysici en een kenner van de Vedānta in India erover zegt:

De werkelijke esoterische zevenvoudige indeling is een heel belangrijke, zo niet de belangrijkste indeling, die haar rangschikking heeft ontleend aan de mysterieuze samenstelling van dit eeuwige archetype. Ik kan in dit verband ook erop wijzen dat de viervoudige indeling aanspraak maakt op dezelfde oorsprong. Het licht van het leven schijnt als het ware te worden gebroken door het driezijdige prisma van prakriti, waarvan de drie vlakken de drie guṇa's zijn, en te worden verdeeld in zeven stralen, die in de loop van de tijd de zeven beginselen van deze indeling ontwikkelen. De voortgang van de ontwikkeling vertoont enkele punten van overeenkomst met de geleidelijke ontwikkeling van de stralen van het spectrum. Terwijl de viervoudige indeling voor praktische doeleinden ruim voldoende is, is deze werkelijke zevenvoudige indeling van (636)
groot theoretisch en wetenschappelijk belang. Deze zal moeten worden aangenomen om bepaalde categorieën van verschijnselen te verklaren die door occultisten zijn opgemerkt; en ze is misschien beter geschikt als basis voor een volmaakt stelsel van psychologie. Ze is niet uitsluitend het eigendom van de

'esoterische leer van de andere kant van de Himālaya'. Ze is in feite nauwer verwant aan de brahmaanse logos dan aan de boeddhistische logos. Om duidelijk te maken wat ik bedoel, kan ik hier erop wijzen dat de logos zeven vormen heeft. Met andere woorden, er zijn zeven soorten logoi in de kosmos. Elk van deze is de centrale figuur van een van de zeven hoofdvertakkingen van de oude wijsheid-religie geworden. Deze indeling is niet de zevenvoudige indeling die wij hebben aangenomen. Ik doe deze bewering zonder enige angst voor tegenspraak. De werkelijke indeling voldoet aan alle eisen van een wetenschappelijke indeling. Ze heeft zeven verschillende beginselen, die overeenkomen met de zeven verschillende toestanden van prajñā of bewustzijn. Ze overbrugt de kloof tussen het objectieve en het subjectieve, en geeft de mysterieuze cyclus aan die de ideatie volgt. De zeven beginselen zijn verbonden met zeven toestanden van de stof, en met zeven vormen van kracht. Deze beginselen zijn harmonisch gerangschikt tussen twee polen, die de grenzen van het *menselijk* bewustzijn bepalen.[1]

Het bovenstaande is volkomen juist, afgezien van misschien één punt. De 'zevenvoudige indeling' in het esoterische stelsel is (voor zover de schrijfster weet) nooit door iemand die tot deze school behoorde, opgeëist als 'uitsluitend het eigendom van de esoterische leer van de andere kant van de Himālaya'; er is slechts beweerd dat deze alleen in die oude school is blijven bestaan. Ze is evenmin het eigendom van de esoterische leer van de *andere* als van *deze* kant van de Himālaya, maar is eenvoudig het gemeenschappelijke erfdeel van al dat soort scholen, dat door de grote siddha's[2] van het vierde wortelras is nagelaten aan de wijzen van het vijfde. We moeten bedenken dat de Atlantiërs pas tegen de tijd van hun val de verschrikkelijke tovenaars werden die in zoveel van de oudste manuscripten van India zijn beschreven, en dat het verzinken van hun continent daardoor werd veroorzaakt. Wat wordt beweerd is eenvoudig het feit dat de wijsheid die door de 'goddelijken' – geboren door de *kriyāśakti-vermogens* van het derde ras vóór zijn val en scheiding in geslachten – werd meegedeeld aan de adepten van het vroege vierde ras, in al haar oorspronkelijke zuiverheid bij een
(637) bepaalde Broederschap bewaard is gebleven. Omdat deze school of Broederschap nauw verbonden is met een bepaald eiland in een binnenzee,

---

[1] T. Subba Row, 'The constitution of the microcosm', *The Theosophist*, augustus 1887, blz. 705-6.

[2] Volgens de *Śvetāśvatara Upanishad* (1:3, 5, 7) zijn de siddha's degenen die geboren worden met *bovenmenselijke* vermogens, en ook met 'kennis en een onverschilligheid tegenover de wereld'. Volgens de occulte leringen zijn de siddha's de nirmāṇakāya's of de 'geesten' (in de zin van een individuele, of *bewuste*, geest) van grote wijzen uit sferen op een hoger gebied dan het onze, die vrijwillig in sterfelijke lichamen incarneren om de mensheid bij haar opgaande ontwikkeling te helpen. Vandaar hun ingeboren kennis, wijsheid en vermogens.

waarin zowel hindoes als boeddhisten geloven, maar die door geografen en oriëntalisten een 'mythe' wordt genoemd, is diegene het wijst die het minst erover spreekt.

Ook kan men niet onderschrijven dat de genoemde 'zevenvoudige indeling nauwer samenhangt met de brahmaanse logos dan met de boeddhistische logos', want beide zijn dezelfde, of de ene 'logos' nu Īśvara of Avalokiteśvara, Brahmā of Padmapāṇi wordt genoemd. Er zijn echter heel kleine verschillen, eigenlijk meer denkbeeldig dan werkelijk. Het brahmanisme en het boeddhisme zijn, vanuit hun orthodoxe aspecten gezien, even vijandig en onverzoenlijk als water en olie. Elk van deze grote stelsels heeft echter een kwetsbare plek. Terwijl beide zelfs in hun esoterische interpretatie het slechts erover eens kunnen zijn dat ze het oneens zijn, komt aan alle onenigheid een einde wanneer hun respectieve kwetsbare plekken naast elkaar worden gezet, want dan zullen de twee zich op gemeenschappelijk terrein bevinden. De 'achilleshiel' van het orthodoxe brahmanisme is de Advaita-filosofie, waarvan de aanhangers door de vromen 'verkapte boeddhisten' worden genoemd; terwijl de achilleshiel van het orthodoxe boeddhisme de noordelijke mystiek is, vertegenwoordigd door de discipelen van de filosofieën van Āryāsaṅga (de Yogāchāra-school) en het mahāyāna, die op hun beurt door hun geloofsgenoten worden uitgemaakt voor 'verkapte Vedānta-aanhangers'. De esoterische filosofie van beide moet wel een en dezelfde zijn als men deze zorgvuldig analyseert en vergelijkt, omdat Gautama Boeddha en Śaṅkarāchārya heel nauw verwant zijn, als men de overlevering en bepaalde esoterische leringen gelooft. Zo zal men ontdekken dat elk verschil tussen deze twee eerder op de vorm dan op de inhoud betrekking heeft.

Een heel mystieke verhandeling vol zevenvoudige symboliek treft men aan in de *Anugītā*[1]. Daar vertelt de brahmaan over de gelukzaligheid als men de gebieden van illusie achter zich heeft gelaten,

> waarin waanideeën de horzels en muskieten zijn, waarin verdriet en vreugde koude en warmte zijn, waarin zelfmisleiding de blind makende duisternis is, waarin hebzucht de roofdieren en reptielen is, en begeerte en boosheid de belemmeringen zijn.

De wijze beschrijft de toegang tot en de uitgang uit het bos (een symbool voor het leven van de mens) en ook dat bos zelf:[2]

---

[1] *Anugītā*, 12; K.T. Telang, *The Sacred Books of the East*, 1882, deel 8, blz. 284-5&vn.

[2] Ik stel voor hier de tekst en de toelichtingen van de vertaler te volgen, die de *letterlijke toelichtingen* van Arjuna Miśra en Nīlakaṇṭha aanvaardt. Onze oriëntalisten nemen nooit de moeite te bedenken dat wanneer een autochtone commentator geen ingewijde is, hij geen juiste uitleg kan geven, en wanneer hij wel *een ingewijde* is, hij dit niet zou doen.

In dat bos staan zeven grote bomen [de zintuigen, waaronder ook denkvermogen en inzicht, of manas en buddhi], zeven vruchten en zeven gasten; zeven kluizenaarshutten, zeven (vormen van) concentratie, en zeven (vormen van) inwijding. Dit is de beschrijving van het bos. Dat bos staat vol bomen die prachtige bloemen en vruchten in vijf kleuren voortbrengen.

De commentator zegt:

(638) De zintuigen worden bomen genoemd, omdat ze de vruchten . . . genoegens en leed voortbrengen; de *gasten* zijn de verpersoonlijkte krachten van elk zintuig – ze ontvangen de boven beschreven vruchten; de kluizenaarshutten zijn de bomen, waar de gasten onderdak zoeken. De zeven vormen van concentratie sluiten het zelf af voor de zeven functies van de zeven zintuigen, enz., die al zijn genoemd; de zeven vormen van inwijding hebben betrekking op de inwijding in het hogere leven door de handelingen van elk lid van de groep van zeven niet te erkennen als zijn eigen handelingen.[1]

De verklaring kan geen kwaad, maar is onbevredigend.
De brahmaan vervolgt zijn beschrijving:

Dat bos staat vol bomen die bloemen en vruchten in vier kleuren voortbrengen. Dat bos staat vol bomen die bloemen en vruchten in drie kleuren, en gemengde, voortbrengen. Dat bos staat vol bomen die bloemen en vruchten in twee kleuren voortbrengen, en met prachtige kleuren. Dat bos staat vol bomen die bloemen en vruchten in één kleur voortbrengen die heerlijk ruiken. Dat bos bevat [in plaats van zeven] twee grote bomen die talrijke bloemen en vruchten voortbrengen in moeilijk te onderscheiden kleuren [*denkvermogen en inzicht – de twee hogere zintuigen*, of theosofisch 'manas-buddhi']. Hier is één vuur [zelf] dat is verbonden met brahman[2] en dat een goed verstand (of *ware kennis*, volgens Arjuna Miśra) heeft. En er is hier brandstof, (namelijk) de vijf zintuigen [of menselijke begeerten]. De zeven (*vormen van*) bevrijding daarvan zijn de zeven (*vormen van*) inwijding. De eigenschappen zijn de vruchten . . . Daar genieten de grote wijzen gastvrijheid. En wanneer de wijzen zijn vereerd en verdwenen, komt een ander bos stralend tevoorschijn, waarin *spirituele intelligentie de boom is*, en bevrijding de vrucht, en dat schaduw bezit (*in de vorm van*) rust, die berust op kennis, die tevredenheid tot water heeft, en waar de KSHETRAJÑA[3] de innerlijke zon is.[4]

---

[1] Vgl. *Chhāndogya Upanishad* en de toelichting van Śaṅkara daarop.

[2] De Engelse vertaler geeft hier uitleg, en zegt: 'Ik neem aan, geofferd aan brahman.' Dit zou werkelijk een heel armzalig offer zijn bij het volbrengen van het geleidelijke bevrijdingsproces van yoga. We durven te beweren dat het 'vuur' of zelf het hogere werkelijke ZELF is, 'verbonden met', d.w.z. *één met Brahmā*, de ene godheid. Het 'zelf' scheidt zich niet langer van de universele geest af.

[3] Het '*hoogste* ZELF', zegt Krishṇa in de *Bhagavad Gītā*, hfst. 13.

[4] *Anugītā*, hfst. 12; Telang, *The Sacred Books of the East*, deel 8, blz. 285-7.

Al het bovenstaande is heel duidelijk, en zelfs de minst geleerde theosoof zal deze allegorie kunnen begrijpen. En toch zien we dat grote oriëntalisten er in hun verklaringen een volledige warboel van maken. De 'grote wijzen' die 'gastvrijheid genieten' worden verklaard als *de zintuigen*, 'die, nadat ze hebben gewerkt *zonder verbonden te zijn met het zelf*, er ten slotte in worden opgenomen'.[1] Maar het is niet te begrijpen hoe de zintuigen, als ze 'niet verbonden' zijn met het 'hoger zelf', 'erin kunnen worden opgenomen'. Men zou juist denken dat, omdat de persoonlijke zintuigen zich richten op en zich proberen te verbinden met het *onpersoonlijke* zelf, laatstgenoemde, dat VUUR is, de lagere vijf verbrandt en daardoor de hogere twee, 'denkvermogen en inzicht', of de hogere aspecten van manas[2] en buddhi, loutert. Dit blijkt heel duidelijk uit de tekst. De 'grote wijzen' *verdwijnen* nadat ze 'zijn vereerd'. Vereerd door wie, wanneer ze (de veronderstelde zintuigen) 'niet verbonden zijn met het zelf'? Door het DENKVERMOGEN natuurlijk; door manas (in dit geval verenigd met het *zesde zintuig*), dat niet brahman, het ZELF, of kshetrajña – de spirituele zon van de ziel – is en kan zijn. In laatstgenoemde moet manas na verloop van tijd zelf worden opgenomen. Het heeft 'grote wijzen' vereerd en gastvrijheid verleend aan *aardse* wijsheid; maar zodra er 'een ander bos stralend tevoorschijn komt', wordt de spirituele intelligentie (buddhi, het zevende zintuig, maar het zesde beginsel) veranderd in *de* boom – die boom, waarvan de vrucht bevrijding is – die ten slotte de aśvattha-boom, het symbool van het *leven* en van zijn denkbeeldige vreugden en genietingen, tot in de wortels vernietigt. En daarom hebben zij die deze toestand van bevrijding bereiken, in de woorden van de hierboven geciteerde wijze, 'daarna geen vrees'. In deze toestand 'kan het einde niet worden waargenomen omdat het zich naar alle kanten uitstrekt'.[3] (639)

'Er wonen daar altijd zeven vrouwen', vervolgt hij zijn beeldspraak. Deze vrouwen, die volgens Arjuna Miśra mahat, ahaṃkāra en de vijf tan-

---

[1] Telang, *Op.cit*., blz. 286vn.

[2] Zoals mahat (universeel denkvermogen) eerst wordt geboren, of zich manifesteert, als Vishṇu, en daarna, wanneer het in de stof valt en zelfbewustzijn ontwikkelt, egoïsme, zelfzucht, wordt, evenzo heeft manas een tweevoudige natuur. Het staat respectievelijk onder de zon en de maan, want zoals Śaṅkarāchārya zegt: 'De maan is het denkvermogen, en de zon het inzicht.' De zon en de maan zijn de godheden van onze planetaire macrokosmos, en daarom voegt Śaṅkara eraan toe dat 'het denkvermogen en het inzicht de respectieve godheden van de [menselijke] organen zijn' (zie *Brihadāraṇyaka Upanishad*). Dit is misschien de reden waarom Arjuna Miśra zegt dat de maan en het *vuur* (het zelf, de zon) het heelal vormen.

[3] Telang, *Op.cit*., blz. 287&vn.

mātra's zijn, keren hun gezicht altijd naar beneden, omdat ze hinderpalen zijn op de weg naar spirituele verheffing.

In datzelfde [brahman, het 'zelf'] verblijven de zeven volmaakte wijzen met hun aanvoerders . . . en komen daaruit ook weer tevoorschijn. Roem, schittering en grootsheid, verlichting, overwinning, vervolmaking en macht – deze zeven stralen volgen deze zelfde zon [kshetrajña, het hoger zelf]. . . . Zij van wie de wensen beperkt zijn [de onzelfzuchtigen] . . . van wie de zonden [begeerten] zijn opgebrand door beheersing, laten het zelf in het zelf opgaan,[1] en wijden zich aan brahman. Die mensen die het bos van kennis [brahman of ZELF] begrijpen, prijzen de rust. En terwijl ze naar dat bos streven, worden ze [weder]geboren om de moed niet te verliezen.

(640) Dit is het heilige bos . . . en omdat ze [de wijzen] het begrijpen, handelen ze daarnaar, terwijl ze worden geleid door de KSHETRAJÑA.[2]

Geen enkele vertaler onder de westerse oriëntalisten heeft tot dusver in de voorgaande allegorie iets hogers gezien dan mysteries die verband houden met offerrituelen, boetedoening, of ascetische ceremoniën, en haṭhayoga. Maar wie de symbolische beeldspraak begrijpt, en de stem van het ZELF BINNEN HET ZELF hoort, zal hierin iets veel hogers zien dan louter ritueel, ook al vergist hij zich misschien vaak in de details van de filosofie.

En hier moet men ons een laatste opmerking toestaan. Een echte theosoof, van de meest eenvoudige tot de meest geleerde, moet over iets wat hij over occulte zaken zegt of schrijft, nooit aanspraak maken op onfeilbaarheid. We moeten erkennen dat degenen van ons die beweren anderen die minder weten dan zijzelf te onderwijzen, vaak allerlei fouten maken bij het indelen van de beginselen van de kosmos of de mens, fouten in de volgorde van de evolutie, en vooral fouten met betrekking tot metafysische vraagstukken. Zo zijn er fouten gemaakt in *Isis ontsluierd*, in *Esoteric Buddhism*, in *Man*, in *Magic: White and Black*, enz.; en ook in dit boek zal men waarschijnlijk meer dan één fout vinden. Dit is niet te vermijden. Wil een groot of zelfs een klein boek over zulke diepzinnige onderwerpen geen enkele fout of blunder bevatten, dan zou het van de eerste tot de laatste bladzijde door een groot adept, zo niet door een avatāra, moeten worden geschreven. Alleen dan zouden we zeggen: 'Dit is inderdaad een boek zonder fouten of onvolkomenheden!' Maar als de kunstenaar onvolmaakt is, hoe kan zijn werk dan volmaakt zijn? 'Eindeloos is het zoeken naar waarheid!' Laten we haar omwille van haarzelf liefhebben en nastreven, en niet om de roem of het voordeel dat een klein deel van de onthulling ervan ons kan brengen.

---

[1] 'Het lichaam in de ziel', zoals Arjuna Miśra volgens de overlevering zegt, of beter gezegd de 'ziel in de geest', en op een nog hoger gebied van ontwikkeling: 'het ZELF of de ātman in het universele zelf'.

[2] *Anugītā*, hfst. 12; Telang, *The Sacred Books of the East*, deel 8, blz. 287-8.

Want wie van ons kan beweren dat hij, zelfs met betrekking tot één klein onderdeel van het occultisme, over de *hele* waarheid beschikt?

Ons belangrijkste doel bij deze bespreking was om aan te tonen dat de zevenvoudige leer, of de indeling van de samenstelling van de mens, heel oud is, en niet door ons werd bedacht. Hierin zijn we goed geslaagd, want we worden in dit opzicht bewust en onbewust gesteund door een aantal oude, middeleeuwse, en hedendaagse schrijvers. Wat eerstgenoemden zeiden, klopte; wat laatstgenoemden herhaalden, was meestal verdraaid. Een voorbeeld: lees de 'Pythagorische Fragmenten' en vergelijk daarmee de zevenvoudige mens zoals die wordt beschreven door Eerw. G. Oliver, de geleerde vrijmetselaar, in zijn *Pythagorean Triangle*.

Hij zegt het volgende:

> De theosofische filosofie telde ZEVEN *eigenschappen* [of beginselen] in de mens, namelijk:
> 1. De goddelijke gouden mens;
> 2. Het innerlijke heilige lichaam uit vuur en licht, als zuiver zilver;
> 3. De elementale mens; (641)
> 4. De paradijsachtige mercurius-mens;
> 5. De zielachtige mars-mens;
> 6. De venus-mens met uiterlijke verlangens en hartstochten;
> 7. De zonnemens, [een getuige en] beschouwer van de wonderen van God [het heelal].
>
> Ze hadden ook *zeven oorsprong*-geesten of natuurkrachten.[1]

Vergelijk deze verwarde opsomming en indeling van de westerse theosofische filosofie met de meest recente theosofische verklaringen door de oosterse school van de theosofie, en bepaal dan welke de juiste is. Inderdaad:

> Wijsheid heeft haar huis gebouwd,
> *Zeven zuilen* heeft ze uitgehouwen.[2]

De beschuldiging dat onze school de zevenvoudige indeling van de brahmanen niet heeft aangenomen maar haar heeft verward, is volstrekt ongerechtvaardigd. Om te beginnen: de 'school' is één ding, en haar vertolkers (*aan de Europeanen*) zijn iets heel anders. Laatstgenoemden moeten eerst het A B C van het praktische oosterse occultisme leren, voordat men hen de uiterst diepzinnige indeling die op de zeven verschillende toestanden van prajñā (bewustzijn) gebaseerd is, goed kan laten begrijpen; en ze moeten vooral goed beseffen *wat* prajñā in de oosterse metafysica is. Door deze

---

[1] *Op.cit.*, blz. 179.
[2] *Spreuken* 9:1.

indeling aan een westerse onderzoeker te geven, probeert men hem te laten denken dat hij de oorsprong van het bewustzijn kan doorgronden door te verklaren hoe bepaalde kennis door *slechts één van de toestanden* van dat bewustzijn tot hem kwam; met andere woorden, men laat hem iets wat hij op *dit* gebied kent verklaren op basis van iets waarover hij niets weet op de andere gebieden, d.w.z. men leidt hem van het spirituele en het psychische rechtstreeks naar het ontologische. Dit is de reden waarom de oorspronkelijke oude indeling door de theosofen werd aangenomen, terwijl er vele indelingen zijn.

Nadat er zo'n enorm aantal onafhankelijke getuigen en bewijzen onder de aandacht van het publiek zijn gebracht, zou het volstrekt nutteloos zijn zich bezig te houden met een aanvullende opsomming uit theologische bronnen. De zeven hoofdzonden en de zeven deugden van het christelijke stelsel zijn zelfs veel minder filosofisch dan de zeven vrije en de zeven vervloekte wetenschappen – of de zeven toverkunsten – van de gnostici. Met een van laatstgenoemde, vol gevaar voor het heden en voor de toekomst, is het publiek al bekend. De moderne naam ervoor is HYPNOTISME. Gezien de huidige onwetendheid over de zeven beginselen, en de toepassing ervan door wetenschappelijke en onwetende materialisten, zal het hypnotisme al snel vervallen tot SATANISME in de volle betekenis van het woord.

Afdeling 3
Appendices

Een vergelijking tussen de wetenschap en de geheime leer

De kennis van deze onderwereld,
Zeg, vriend, is ze waar of niet?
Welke sterveling wil onwaarheden weten?
Welke sterveling kende ooit de waarheid?
– Said bin Salim

Inhoud

1. Oude of hedendaagse antropologie? 733

2. De voorouders die de wetenschap de mens biedt 746
Plastidulaire zielen en bewuste zenuwcellen 762

3. De fossiele overblijfselen van de mens en de mensaap 768
A. Geologische feiten betreffende hun verwantschap 768
B. Westers evolutionisme: de vergelijkende anatomie van de mens en de mensaap 774
C. Het darwinisme en de ouderdom van de mens: de mensapen en hun voorouders 780

4. De duur van de geologische tijdperken, rascyclussen, en de ouderdom van de mens 785
A. Hedendaagse wetenschappelijke beschouwingen daarover 789
B. Over ketens van planeten en hun veelvoudigheid 795
C. Esoterische geologische chronologie 806

5. Organische evolutie en scheppende centra 832
A. De oorsprong en evolutie van de zoogdieren 835
B. De Europese paleolithische rassen 840

6. Sporen van reuzen, beschavingen, en verzonken continenten in de geschiedenis 844

7. Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten 884
En nu tot besluit 902

1

Oude of hedendaagse antropologie? (645)

Telkens wanneer men een onbevooroordeelde, eerlijke, en serieuze wetenschapper vraagt naar de oorsprong van de mens, komt onveranderlijk het antwoord: 'WE WETEN HET NIET.'[1] De Quatrefages is met zijn agnostische houding een van zulke antropologen.

Dit betekent niet dat de overige wetenschappers onoprecht of oneerlijk zijn, want in dat geval zou onze opmerking weinig tactvol zijn. Er wordt geschat dat 75 procent van de Europese wetenschappers evolutionisten zijn. Maken deze vertegenwoordigers van het hedendaagse denken zich allemaal schuldig aan het verkeerd voorstellen van de feiten? Niemand zegt dit, toch zijn er een paar uitzonderingsgevallen. Maar de wetenschappers die in hun antiklerikale ijver en wanhoop een alternatieve theorie voor het darwinisme proberen te vinden, zijn – behalve in het geval van de theorie van een 'speciale schepping' – onbewust onoprecht door een hypothese 'te forceren' die te star is, en die de huidige kritiek erop niet kan verdragen. Onoprechtheid over hetzelfde onderwerp is in kerkelijke kringen overduidelijk. Bisschop Temple stelt zich in zijn *The Relations Between Religion and Science* op als een fervent aanhanger van het darwinisme. Deze klerikale schrijver gaat zelfs zover dat hij de *stof* – nadat deze haar 'eerste indruk' heeft ontvangen – beschouwt als de enige ontwikkelaar van alle kosmische verschijnselen. Deze opvatting verschilt alleen hierin van die van Haeckel dat ze een hypothetische godheid 'achter het daarbuiten' veronderstelt, een godheid die helemaal buiten de natuurkrachten staat. Zo'n metafysische entiteit is evenmin de theologische God als die van Kant. De wapenstilstand van bisschop Temple met de materialistische wetenschap is volgens ons onverstandig, zelfs al laten we buiten beschouwing dat deze een totale verwerping van de bijbelse kosmogonie inhoudt. Over deze uiting van hielenlikkerij tegenover het materialisme van onze 'geleerde' eeuw kunnen wij occultisten slechts glimlachen. Maar hoe trouw zijn zulke theologische overlopers aan de meesters die ze beweren te dienen – Christus en het christendom in het algemeen?

---

[1] A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 127-8.

We willen op dit moment niet de geestelijkheid de handschoen toewerpen, omdat we ons nu alleen met de materialistische wetenschap bezighouden. Laatstgenoemde antwoordt op onze vraag, in de persoon van haar beste vertegenwoordigers, 'we weten het niet'; toch gedraagt de meerderheid van hen zich alsof ze de waarheid in pacht hebben, alsof ze alles weten.

Dit ontkennende antwoord heeft de meeste wetenschappers niet ervan weerhouden om over dat vraagstuk te speculeren, waarbij ieder probeert
(646) zijn eigen specifieke theorie ingang te laten vinden, met uitsluiting van alle andere. Zo vertonen vanaf Maillet in 1748 tot Haeckel in 1870 de theorieën over de oorsprong van de mensheid evenveel verschillen als de beroemdheden die deze hebben opgesteld. Buffon, Bory de Saint-Vincent, Lamarck, E.G. Saint-Hilaire, Gaudry, Naudin, Wallace, Darwin, Owen, Haeckel, Filippi, Vogt, Huxley, Agassiz, enz., ontwikkelden ieder een min of meer wetenschappelijke hypothese over het ontstaan van de mens. De Quatrefages rangschikt ze in twee hoofdgroepen: een die een *snelle*, en een andere die een heel *geleidelijke transmutatie* aanneemt. De eerste gelooft dat een nieuwe soort (de mens) werd voortgebracht door een heel ander wezen, terwijl laatstgenoemde de evolutie van de mens door geleidelijke differentiatie verkondigt.

Vreemd genoeg is de meest onwetenschappelijke van alle theorieën over dit onderwerp 'de oorsprong van de mens' tot dusver afkomstig van de meest wetenschappelijke van deze autoriteiten. Dit is zo duidelijk dat het uur snel nadert waarop de gangbare leer over de afstamming van de mens van een aapachtig zoogdier, met minder eerbied zal worden beschouwd dan de vorming van Adam uit klei, en van Eva uit de rib van Adam. Want:

> Het is duidelijk, vooral volgens de meest fundamentele beginselen van het darwinisme, dat een levend wezen niet een afstammeling kan zijn van een ander wezen waarvan de ontwikkeling in tegenovergestelde richting gaat ten opzichte van de zijne. Overeenkomstig deze beginselen kan *de mens dus niet worden beschouwd als de afstammeling van welke apensoort ook*.[1]

Het argument van Lucä tegen de aaptheorie, dat is gebaseerd op de verschillende krommingen van de beenderen die bij de mens en de mensapen de as van de schedel vormen, wordt onpartijdig besproken door

---

[1] De Quatrefages, *The Human Species*, blz. 111. Er wordt respectievelijk verwezen naar de ontwikkeling van de hersenen van de mens en van die van de aap. 'Bij de aap verschijnen de temporaal-sfenoïdale windingen, die de temporale kwab vormen, eerder dan en worden ze voltooid vóór de voorste windingen die de frontale kwab vormen. Bij de mens daarentegen komen de voorhoofdswindingen het eerst tevoorschijn, en worden die van de temporale kwab later gevormd.' (*Op.cit.*)

Schmidt. Hij erkent dat '*de aap, terwijl hij groeit, dierlijker wordt; de mens . . . menselijker*', en lijkt in feite even te aarzelen vóór hij verdergaat: 'Deze kromming van de schedelas kan dus echt een kenmerk van de mens worden genoemd, in tegenstelling tot de situatie bij apen, maar het specifieke kenmerk van een orde kan er *nauwelijks* uit worden afgeleid; en met name voor de leer van de afstamming *schijnt* deze omstandigheid totaal niet doorslaggevend.'[1] De schrijver maakt zich duidelijk geen zorgen over dit argument. Hij verzekert ons dat het elke mogelijkheid uitsluit dat de huidige apen de voorouders van de mensheid zijn geweest. Maar ontkent het niet ook de mogelijkheid dat de mens en de mensaap een gemeenschappelijke – hoewel tot dusver volstrekt theoretische – voorouder hebben gehad?

Zelfs de 'natuurlijke selectie' wordt elke dag meer bedreigd. Er zijn veel (647)
deserteurs uit het darwinistische kamp, en zij die eens zijn vurigste leerlingen waren, beginnen door nieuwe ontdekkingen langzaam maar zeker een nieuwe richting in te slaan. In het *Journal of the Royal Microscopical Society* van oktober 1886 kan men het volgende lezen:

FYSIOLOGISCHE SELECTIE. G.J. Romanes ziet bepaalde problemen om natuurlijke selectie als een theorie over de oorsprong van de soorten te beschouwen, want het is eerder een theorie over de oorsprong van aanpassingsstructuren. Hij stelt voor deze te vervangen door wat hij fysiologische selectie noemt, of het afzonderen van de best aangepasten. Zijn opvatting is gebaseerd op de grote gevoeligheid van het voortplantingsstelsel voor kleine veranderingen in de levensomstandigheden, en hij denkt dat er bij wilde soorten vaak variaties in de mate van onvruchtbaarheid optreden. Indien de variatie zodanig is dat het voortplantingsstelsel voor de oudervorm enige steriliteit vertoont, terwijl het binnen de grenzen van de variëteit toch vruchtbaar blijft, dan zal de variëteit door kruising niet verloren gaan of door onvruchtbaarheid uitsterven. Wanneer zo'n variatie optreedt, moet de fysiologische barrière de soort in twee delen scheiden. Kortom, de schrijver beschouwt onderlinge steriliteit niet als een van de gevolgen van specifieke differentiatie, maar als de oorzaak ervan.[2]

Men probeert aan te tonen dat het bovenstaande een aanvulling is op de

---

[1] Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 290.

[2] 'Physiological selection', okt. 1886, blz. 769. Hierbij merkt de redacteur op dat een zekere "F.J.B.' in het *Athenaeum* (nr. 3069, 21 aug. 1886, blz. 242-3) erop wijst dat natuuronderzoekers al lang hebben erkend dat er 'morfologische' en 'fysiologische' soorten zijn. Eerstgenoemde komen voort uit het denken van de mens, laatstgenoemde uit een reeks veranderingen die voldoende zijn om zowel de inwendige als de uitwendige organen van een groep verwante individuen te beïnvloeden. De 'fysiologische selectie' van morfologische soorten is een begripsverwarring; die van fysiologische soorten 'een overdaad aan woorden'.'

darwinistische theorie, en een uitbreiding ervan. Dit is op zijn best een *onhandige* poging. Men zal het publiek al snel laten geloven dat *Evolution without Natural Selection* van C. Dixon ook darwinisme is – een uitbreiding ervan, tenminste volgens de schrijver!

Het is hetzelfde als het lichaam van een mens in drie stukken of verschillende delen te splitsen, en dan vol te houden dat elk deel precies dezelfde mens is als tevoren, maar dan uitgebreid. Toch zegt de schrijver:

> Laat het volkomen duidelijk zijn dat geen lettergreep van de voorgaande bladzijden in strijd is met de theorie van Darwin over natuurlijke selectie. Ik heb alleen een poging gedaan om *bepaalde* verschijnselen te verklaren . . . Hoe meer men de boeken van Darwin bestudeert, des te meer raakt men overtuigd van de waarheid van zijn hypothese. [!!][1]

Eerder verwijst hij naar

> de overstelpende hoeveelheid feiten die Darwin gaf om zijn hypothese te onderbouwen, en die de theorie van de natuurlijke selectie triomfantelijk over alle hindernissen en bezwaren heen tilde.[2]

Dit belet de geleerde schrijver echter niet om deze theorie even 'triom-
(648) fantelijk' omver te werpen, en zijn boek zelfs openlijk 'Evolutie *zonder* natuurlijke selectie' te noemen, met andere woorden, een boek waarin Darwins basisdenkbeeld volledig wordt verbrijzeld.

Wat de natuurlijke selectie zelf betreft, daarover heersen bij veel hedendaagse denkers die de conclusies van het darwinisme stilzwijgend aanvaarden, de grootste misvattingen. Het is bijvoorbeeld slechts een kwestie van retoriek om aan 'natuurlijke selectie' het vermogen toe te schrijven om soorten *te laten ontstaan*. 'Natuurlijke selectie' is geen entiteit, maar een geschikte uitdrukking om te beschrijven hoe het overleven van de best aangepasten en het verwijderen van de slechtst aangepasten onder de organismen in de strijd om het bestaan plaatsvindt. Elke groep organismen heeft de neiging zich meer voort te planten dan de bestaansmiddelen toelaten; de voortdurende strijd om het leven – de 'strijd om voldoende te eten te krijgen en niet te worden opgegeten', opgeteld bij de omgevingsomstandigheden – zorgt voor een voortdurende eliminatie van de slechtst aangepasten. De *elite* van een geslacht dat zo is uitgedund, plant de soort voort en draagt de organische kenmerken daarvan over op hun nakomelingen. Alle nuttige variaties blijven zo bestaan, en een voortschrijdende verbetering wordt teweeggebracht. Maar volgens de schrijfster is natuurlijke selectie, 'de selectie *als een kracht*', in feite pure fictie;

---

[1] Charles Dixon, *Op.cit*., blz. 79-80.
[2] *Op.cit*., blz. 48-9.

vooral als men haar gebruikt om er de oorsprong van de soorten mee te verklaren. Ze is slechts een typische uitdrukking voor de manier waarop 'nuttige variaties' worden gehandhaafd als ze eenmaal zijn voortgebracht. Uit zichzelf *kan* 'ze' *niets voortbrengen*, en werkt slechts in op het ruwe materiaal dat 'haar' wordt geboden. De werkelijke vraag waarom het gaat is: welke OORZAAK – gecombineerd met andere secundaire oorzaken – brengt de 'variaties' in de organismen zelf voort? Veel van deze secundaire oorzaken zijn zuiver fysiek, invloeden van klimaat, voedsel, enz.

Akkoord, maar men moet achter de secundaire aspecten van organische evolutie een dieper beginsel zoeken. De 'spontane variaties' en '*toevallige* afwijkingen' van de materialist zijn uitdrukkingen die zichzelf tegenspreken in een heelal van 'stof, kracht en NOODZAKELIJKHEID'. De variabiliteit van de soort kan, zonder de toezichthoudende aanwezigheid van een quasi-intelligente drang, op zich geen verklaring bieden voor bijvoorbeeld de verbazingwekkende complexiteit en de wonderen van het menselijk lichaam. De ontoereikendheid van de mechanische theorie van de darwinisten is uitvoerig uiteengezet door dr. E. von Hartmann en anderen die haar volledig verwerpen. Het is een belediging van de intelligentie van de lezer om zoals Haeckel te schrijven over *blinde* indifferente cellen 'die zich tot organen rangschikken'. De esoterische verklaring van de oorsprong van diersoorten wordt elders gegeven.

Die zuiver *secundaire* oorzaken van differentiatie, onderverdeeld in de categorieën seksuele selectie, natuurlijke selectie, klimaat, afzondering, enz., misleiden de westerse evolutionist en bieden geen enkele werkelijke verklaring voor de herkomst van de 'voorouderlijke soorten' die dienden als *uitgangspunt* voor de fysieke ontwikkeling. De waarheid is dat de aan de hedendaagse wetenschap bekende differentiërende 'oorzaken' slechts in (649)
werking treden nadat *de oorspronkelijke dierlijke basissoorten vanuit het astrale fysiek zijn geworden*. Het darwinisme beschouwt de evolutie slechts vanaf het punt halverwege, d.w.z. nadat de astrale evolutie heeft plaatsgemaakt voor de werking van de gewone fysieke krachten, die onze huidige zintuigen ons tonen. Maar ook dan is de darwinistische theorie, zelfs met de onlangs aangebrachte 'uitbreidingen', ontoereikend om de feiten te verklaren. De oorzaak van de fysiologische variatie van de soorten – waaraan alle andere wetten ondergeschikt en secundair zijn – is een onderbewuste intelligentie die de stof doordringt, en die uiteindelijk is terug te voeren op een WEERSPIEGELING van de goddelijke en dhyāni-chohanische wijsheid.[1]

[1] Het 'beginsel van volmaakbaarheid' van Nägeli; het 'streven naar het doel' van Von Baer; de '*goddelijke adem* als de innerlijke impuls in de evolutiegeschiedenis van de natuur' van Braun; de 'neiging tot volmaakbaarheid' van prof. Owen, enz., zijn allemaal

De bekende denker Eduard von Hartmann komt tot een conclusie die niet veel hiervan verschilt. Hij betwijfelt de doeltreffendheid van een *zonder hulp tot stand gekomen* natuurlijke selectie, en denkt dat de evolutie op intelligente manier geleid wordt door het ONBEWUSTE (de kosmische logos van het occultisme). Maar laatstgenoemde werkt slechts door middel van FOHAT, of de dhyāni-chohanische energie, en niet rechtstreeks zoals de grote pessimist beschrijft.

Deze uiteenlopende meningen van de wetenschappers, hun uitspraken die onderling en vaak met *zichzelf* in tegenspraak zijn, gaven de schrijfster van dit boek de moed andere en oudere leringen aan het licht te brengen, al is het slechts als hypothesen voor *toekomstige* wetenschappelijke beoordeling. Hoewel ze helemaal niet goed onderlegd is in de huidige wetenschap, zijn de genoemde wetenschappelijke onjuistheden en hiaten zelfs voor de eenvoudige optekenaar van deze oude toelichtingen zo duidelijk dat ze besloot die erbij te betrekken om de twee leringen naast elkaar te kunnen leggen. Voor het occultisme is het een kwestie van zelfverdediging, meer niet.

Tot dusver heeft de 'geheime leer' zich enkel en alleen met metafysica beziggehouden. Ze is nu op aarde aangeland, en bevindt zich op het terrein van de natuurwetenschap en de praktische antropologie, of die takken van studie die de materialistische natuuronderzoekers als hun wettige terrein opeisen, terwijl ze verder koeltjes beweren dat hoe hoger en volmaakter de ziel is ontwikkeld, des te ontvankelijker ze is voor de analyse en de verklaringen *van uitsluitend de zoöloog en de fysioloog*.[1] Deze ongelooflijke arrogantie komt van iemand die, om zijn afkomst van de apen te bewijzen, niet heeft geaarzeld de lemuridae tot de voorouders van de mens te rekenen, die door hem zijn bevorderd tot de rang van prosimiae, zoogdieren zonder
(650) decidua, waaraan hij volstrekt ten onrechte een decidua en een schijfvormige placenta toeschrijft.[2] Op dit punt werd Haeckel scherp aangevallen door De Quatrefages, en ook bekritiseerd door zijn eigen broedermaterialisten en agnostici, die even grote, zo niet grotere autoriteiten waren dan hijzelf, namelijk door Virchow en Du Bois-Reymond.[3]

---

versluierde manifestaties van de universele leidende FOHAT, die doordrongen is van het goddelijke en dhyāni-chohanische denken.

[1] Ernst Haeckel over 'Celzielen en zielcellen', in *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 137.

[2] Zie het exposé van De Quatrefages over Haeckel in hfst. 2, 'De voorouders die de wetenschap de mens biedt', blz. 759-60.

[3] Strikt genomen is Du Bois-Reymond een agnosticus en geen materialist. Hij heeft krachtig geprotesteerd tegen de materialistische leer, die beweert dat verstandelijke verschijnselen slechts het product van moleculaire beweging zijn. De nauwkeurigste *fysiologische* kennis van de structuur van de hersenen levert ons 'niets anders dan stof in beweging' op, verzekert hij; '*we moeten verder gaan,* en de volstrekt onbegrijpelijke aard

Ondanks deze tegenstand worden de wilde theorieën van Haeckel door sommigen nog steeds wetenschappelijk en logisch genoemd. Nu de mysterieuze aard van het bewustzijn, van de ziel, of van de geest in de mens wordt verklaard als niet meer dan een vooruitgang in de functies van de protoplasmische moleculen van de beweeglijke protista, en de oorsprong van de geleidelijke evolutie en groei van het menselijk denkvermogen en zijn 'sociale instincten' in de richting van beschaving moet worden teruggevoerd op de beschaving van mieren, bijen, en andere wezens, zijn de kansen op een onpartijdig gehoor voor de leringen van de oude wijsheid echt heel klein. Haeckel vertelt de *ontwikkelde* leek dat 'de sociale instincten van de lagere dieren de laatste tijd worden beschouwd . . . *als de onmiskenbare oorsprong van ethiek*, zelfs van die van de mens'[1] (!) en dat ons goddelijk bewustzijn, onze ziel, ons verstand, en onze aspiraties 'zich hebben opgewerkt uit de lagere stadia van de eenvoudige cel-ziel'[2] van de geleiachtige Bathybius – en hij schijnt het te geloven. Op zulke mensen moet de metafysica van het occultisme hetzelfde effect hebben als onze mooiste orkestmuziek en oratoria op een Chinees: een geluid dat hun zenuwen pijn doet.

Maar staan onze esoterische leringen over 'engelen', de eerste drie *voor*-dierlijke mensenrassen, en de val van het vierde ras, *op een lager niveau van fictie en zelfmisleiding* dan de Haeckeliaanse 'plastidulaire', of de anorganische 'moleculaire zielen van de protista'? Tussen de evolutie van de spirituele natuur van de mens uit de bovengenoemde zielen van amoeben, en de beweerde ontwikkeling van zijn fysieke lichaam uit de protoplastische bewoner van het oceaanslijk, ligt een afgrond die, door iemand die in het *volle* bezit van zijn verstandelijke vermogens is, niet gemakkelijk zal worden overbrugd. Fysieke evolutie, zoals de hedendaagse wetenschap die onderwijst, is een onderwerp dat openstaat voor discussie; spirituele en morele ontwikkeling op dezelfde manier verklaren is de krankzinnige droom van een grof materialisme.

Bovendien leert de dagelijkse ervaring uit verleden en heden dat wetenschappelijke instituten nooit een waarheid hebben aanvaard tenzij deze precies aansluit bij de gangbare vooropgezette denkbeelden van hun (651)
professoren. 'De kroon van de vernieuwer is een doornenkroon', zei G. Saint-Hilaire. In de regel vindt alleen dat wat aansluit bij populaire stokpaardjes en gangbare opvattingen ingang. Vandaar het succes van de denkbeelden van Haeckel, ondanks het feit dat ze door Virchow, Du Bois-

van het psychische beginsel erkennen, dat *onmogelijk* als slechts een gevolg van stoffelijke oorzaken kan worden beschouwd'.

[1] Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 297 noot.

[2] *Op cit.*, blz. 296 noot.

Reymond en anderen het 'testimonium paupertatis [bewijs van onvermogen] van de natuurwetenschap' worden genoemd.

Al staat het materialisme van de Duitse evolutionisten diametraal tegenover de spirituele opvattingen van de esoterische filosofie, en al is hun aangenomen antropologische stelsel volstrekt onverenigbaar met de natuurfeiten – de pseudo-idealistische stroming die nu het Engelse denken kleurt, is bijna nog verderfelijker. De puur materialistische leer kan rechtstreeks worden weerlegd door een beroep te doen op de logica van de feiten. Het idealisme van tegenwoordig slaagt er daarentegen niet alleen in enerzijds de fundamentele ontkenningen van het atheïsme in zich op te nemen, maar laat zijn aanhangers ook belanden in een wirwar van *onwerkelijkheden*, die in de praktijk in nihilisme culmineren. Het is vrijwel onmogelijk om met zulke schrijvers te discussiëren. Daarom zullen de idealisten zelfs nog grotere tegenstanders van de nu gegeven occulte leringen zijn dan de materialisten. Maar omdat de verkondigers van het esoterische 'ontstaan van de mens' door hun vijanden hooguit kunnen worden uitgemaakt voor 'gekken' en 'onwetenden', kunnen de hier besproken oude theorieën gerust aan de vele hedendaagse beschouwingen worden toegevoegd, en de tijd voor hun volledige of slechts gedeeltelijke erkenning afwachten. Waarschijnlijk zal zelfs het bestaan van deze 'oude theorieën' worden ontkend, en daarom moeten we onze beste bewijzen geven en deze tot het bittere einde trouw blijven.

Voor de huidige mens is de ene 'tempel in het heelal' in zeldzame gevallen – *binnenin* ons; maar ons lichaam en ons denken zijn door zonde en wetenschap te verontreinigd geraakt om *nu* uiterlijk iets beters te zijn dan een tempel van onrechtvaardigheid en misvattingen. En hier moeten onze wederzijdse standpunten – die van het occultisme en van de hedendaagse wetenschap – eens en voor altijd worden bepaald.

Wij theosofen zijn bereid eer te bewijzen aan geleerden zoals wijlen prof. Balfour Stewart, de heren Crookes, De Quatrefages, Wallace, Agassiz, Butlerov, en verschillende anderen, hoewel we vanuit het standpunt van de esoterische filosofie het niet eens kunnen zijn met alles wat ze zeggen. Maar niets zou ons ertoe kunnen brengen zelfs een schijn van eerbied te tonen voor de opvattingen van andere wetenschappers, zoals Haeckel – ondanks zijn grote geleerdheid – Carl Vogt, of Ludwig Büchner, in Duitsland, of zelfs voor Huxley en zijn materialistische medestanders in Engeland. Zulke figuren zijn eenvoudig de verstandelijke en morele moordenaars van toekomstige generaties; vooral Haeckel, van wie het grove materialisme vaak uitmondt in idiote *naïviteiten* in zijn redeneringen. Men hoeft slechts zijn *Pedigree of Man, and*

Other Essays (Eng. vert. Aveling) te lezen om een verlangen te voelen dat, in de woorden van Job, 'zijn nagedachtenis op aarde zal vergaan', (652)
en dat 'niemand nog zal weten wie hij was'.[1] Luister hoe hij het denkbeeld van de oorsprong van de mensheid 'als een bovennatuurlijk [?] verschijnsel' bespot, als iets

> wat niet het gevolg kan zijn van *eenvoudige mechanische oorzaken*, van *natuur- en scheikundige krachten*, maar de rechtstreekse tussenkomst van een scheppende persoonlijkheid vereist . . .
>
> Nu ligt de kern van de leer van Darwin [zo vervolgt de schepper van de mythische sozura] hierin dat ze bewijst dat de eenvoudigste mechanische oorzaken, zuiver natuur- en scheikundige verschijnselen, ruim voldoende zijn om de grootste en moeilijkste problemen te verklaren. Darwin stelt *een reeks natuurkrachten die blindelings werken,* (*of, zogezegd*) *zonder doel of plan*, in de plaats van een *bewust scheppende kracht* die de organische lichamen van dieren en planten wél volgens een bepaald plan opbouwt en rangschikt. In plaats van een willekeurige scheppingsdaad hebben we een noodzakelijke evolutiewet. [Die hadden Manu en Kapila ook, maar in combinatie met leidende, bewuste en intelligente machten.] . . . Darwin was zo verstandig . . . het vraagstuk van het eerste verschijnen van het leven niet te bespreken. Maar al snel werd die consequentie van zijn leer, die zo betekenisvol en verstrekkend was, door bekwame en moedige wetenschappers zoals Huxley, Carl Vogt, en Ludwig Büchner, openlijk besproken. *Een mechanische oorsprong van de eerste levensvorm* werd beschouwd als een noodzakelijk vervolg op de leer van Darwin. . . . en we houden ons nu bezig met een enkele consequentie van de theorie, de *natuurlijke* oorsprong van de mensheid door ALMACHTIGE EVOLUTIE.[2]

Waarop het occultisme, dat door dit ratjetoe van wetenschappelijk gepraat niet in verlegenheid wordt gebracht, antwoordt: in de loop van de evolutie, toen de fysieke evolutie over de spirituele en de verstandelijke evolutie zegevierde, en deze bijna onder haar gewicht vermorzelde, bleef de grote gave van kriyāśakti[3] het erfdeel van slechts enkele uitverkorenen in elke eeuw. De geest probeerde zich tevergeefs *in zijn volheid in zuiver organische vormen te manifesteren* (zoals in afdeling 1 van dit deel is uitgelegd), en dit vermogen, dat in de vroege mensheid van het derde ras een natuurlijke eigenschap was geweest, ging nu behoren tot een soort die door de spiritisten en occultisten eenvoudig als uitzonderlijk werd beschouwd, en door de materialisten als *wetenschappelijk onmogelijk*.

---

[1] *Job* 18:17.

[2] Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 34-6.

[3] Voor een verklaring van de term kriyāśakti zie de toelichting bij śloka 27, blz. 193-4.

In onze huidige tijd is alleen al de bewering dat er een kracht bestaat die menselijke vormen kan scheppen – gereedgemaakte *omhulsels* waarin de '*bewuste* monaden' of nirmāṇakāya's uit vroegere manvantara's kunnen incarneren – natuurlijk absurd en belachelijk! Wat anderzijds wel als heel natuurlijk wordt beschouwd, is de productie van een monster van Frankenstein, *plus* moreel bewustzijn, religieuze aspiraties, genie en een gevoel van een eigen onsterfelijke natuur in zichzelf – en wel door 'natuur- en scheikundige krachten, geleid door een blinde almachtige evo-
(653) lutie'. Maar het denkbeeld dat die mens niet vanuit het niets uit wat rode klei is opgebouwd, maar door een levende goddelijke entiteit die het astrale lichaam vaste vorm geeft met omringende bouwstoffen, is volgens de materialisten te dwaas om te vermelden. Niettemin zijn occultisten en theosofen bereid hun beweringen en theorieën – hoe onwetenschappelijk en bijgelovig deze op het eerste gezicht misschien ook zijn – wat hun intrinsieke waarde en waarschijnlijkheid betreft te laten vergelijken met die van de hedendaagse evolutionisten. De esoterische leer is dus *volkomen* in tegenspraak met de darwinistische evolutie wanneer die wordt *toegepast op de mens*, en *gedeeltelijk* als het andere soorten betreft.

Het zou interessant zijn om een idee te krijgen van het beeld dat het wetenschappelijke brein van een materialist van *evolutie* heeft. Wat *is* EVOLUTIE? Wanneer men Huxley of Haeckel zou vragen de *volledige* betekenis van dit woord te omschrijven, zou geen van beiden dat beter kunnen doen dan Webster: 'de werking van het ontvouwen; het proces van groei, ontwikkeling; zoals de evolutie van een bloem uit een knop, of een dier uit het ei.' Maar de knop moet via de moederplant worden teruggevoerd tot een zaadje, en het ei tot het dier of de vogel die het heeft gelegd; of in elk geval tot het klompje protoplasma waaruit het zich ontwikkelde en groeide. En zowel het *zaadje* als het *klompje* moeten de latente vermogens in zich hebben voor de voortplanting en geleidelijke ontwikkeling, het ontvouwen van de duizend-en-een vormen of evolutiefasen waar ze doorheen moeten gaan vóór de bloem of het dier volledig is ontwikkeld. Daarom *moet er* een toekomstplan, zo niet een ONTWERP, *zijn*. Bovendien moet *de oorsprong van dat zaadje worden opgespoord*, en de aard ervan vastgesteld. Zijn de darwinisten daarin geslaagd? Of zal men ons de monere voor de voeten werpen? Maar dit atoom van de waterige afgronden is *geen* homogene stof; en er moet iets of iemand zijn die het heeft gevormd en tot leven gebracht. Hier zwijgt de wetenschap opnieuw.

Als er volgens zowel de materialisten als de huidige psychologen in het klompje, het zaadje, of de kiem nog geen zelfbewustzijn aanwezig is – waarbij de occultisten het ditmaal eens zijn met hun natuurlijke vijanden – wat is het dan dat de kracht of krachten in dit evolutieproces zo onfeilbaar

leidt? *Blinde* kracht? Men kan evengoed het brein dat in Haeckel zijn *Pedigree of Man* en andere producten van nachtelijke studie ontwikkelde, *blind* noemen. We kunnen ons gemakkelijk voorstellen dat zijn brein een paar belangrijke centra mist. Want wie ook maar iets over de anatomie van het menselijk of zelfs van een dierlijk lichaam weet, en toch een *atheïst* en een *materialist* is, moet 'hopeloos krankzinnig' zijn, volgens Lord Herbert, die terecht in de bouw van het lichaam van de mens en de samenhang van de delen ervan iets zo buitengewoons en paradoxaals ziet dat hij het als 'het grootste wonder van de natuur' beschouwt. Wie kan er spreken over *blinde* krachten '*zonder* plan' bij wat dan ook onder de zon, wanneer geen enkele *verstandige* wetenschapper zou aarzelen te zeggen dat hij, zelfs op grond van het weinige dat hij weet en heeft ontdekt over de in de kosmos actieve krachten, duidelijk ziet dat elk deeltje, elk stofje en elk atoom in harmonie (654)
is met zijn mede-atomen, en deze met het geheel, waarbij elk zijn eigen functie heeft in de hele levenscyclus. Maar gelukkig beginnen de grootste, de beste denkers en wetenschappers van deze tijd zich nu te verzetten tegen deze *Pedigree*, en zelfs tegen de *natuurlijke selectie*-theorie van Darwin, hoewel de schrijver ervan waarschijnlijk nooit zulke verstrekkende conclusies op het oog heeft gehad. Het opmerkelijke boek van de Russische wetenschapper N.Y. Danilevsky – *Darwinism: A Critical Study* – werpt deze theorie volledig en onherroepelijk omver, en De Quatrefages doet in zijn meest recente boek hetzelfde. We bevelen onze lezers aan om de geleerde lezing[1] van dr. A. Bourgès te bestuderen, die hij als lid van de Société d'Anthropologie de Paris onlangs op een officiële vergadering heeft gehouden, waarin hij de beide leringen – namelijk die van de fysieke en die van de spirituele evolutie – volkomen met elkaar verzoent.

Hij verklaart de oorsprong van de verscheidenheid van organische vormen die met zo'n duidelijk intelligent ontwerp voor hun omgeving geschikt zijn gemaakt, uit het bestaan en de wederzijdse ondersteuning en *interactie* van twee beginselen in de (gemanifesteerde) natuur, waarbij het innerlijke bewuste beginsel zich aanpast aan de fysieke natuur en haar ingeboren vermogens. Zo moet de Franse geleerde terugkeren tot onze oude vriend – archaeus, of het levensbeginsel – zonder die term te noemen, zoals dr. Richardson in Engeland wel heeft gedaan in verband met zijn 'zenuwkracht'. Hetzelfde denkbeeld werd onlangs in Duitsland ontwikkeld door baron Hellenbach in zijn opmerkelijke boek *Der Individualismus im Lichte der Biologie und Philosophie der Gegenwart.*

Dezelfde conclusies worden getrokken in weer een ander uitstekend

---

[1] André Bourgès, *Philosophie contemporaine: Psychologie transformiste, évolution de l'intelligence*, 1884.

boek van een diepzinnige Russische denker, N.N. Strakhov. Deze zegt in zijn *Basisgedachten van de psychologie en de fysiologie*:

> De duidelijkste en ook bekendste vorm van ontwikkeling kan worden gevonden in onze eigen verstandelijke of fysieke evolutie, die voor anderen als model heeft gediend om na te volgen. . . . Als organismen *entiteiten* zijn . . . dan is het alleen maar logisch om te concluderen dat het organische leven ernaar streeft psychisch leven voort te brengen; maar het zou nog beter zijn, en in overeenstemming met de geest van deze twee categorieën van evolutie, om te zeggen dat de *werkelijke oorzaak van het organische leven de neiging van de geest is om zich in substantiële vormen te manifesteren, om zich te kleden in substantiële werkelijkheid. De hoogste vorm omvat de volledige verklaring van de laagste, nooit omgekeerd*.[1]

Hiermee erkent hij, evenals Bourgès in de eerder genoemde lezing, dat dit mysterieuze, integraal handelende en organiserende beginsel identiek is met het zelfbewuste en innerlijke subject dat wij het EGO noemen, en de meeste mensen de ziel. Zo naderen de grootste wetenschappers en denkers met hun algemene conclusies geleidelijk de occultisten.

Maar zulke metafysisch ingestelde wetenschappers worden buitengesloten, en men zal nauwelijks naar hen luisteren. Schiller laat in zijn prach-
(655) tige gedicht over de sluier van Isis de sterfelijke jongeling die het waagde de ondoordringbare bedekking op te lichten, dood neervallen nadat hij in het gezicht van de strenge godin de naakte waarheid had aanschouwd. Hebben sommigen van onze darwinisten, die het zo roerend eens zijn over natuurlijke selectie en affiniteit, ook gekeken naar de van haar sluiers beroofde Saïtische moeder? Men zou het bijna vermoeden wanneer men hun theorieën leest. Hun grote intellecten moeten zijn bezweken toen ze het onbedekte gezicht van de Natuur van te dichtbij beschouwden, waarna alleen de grijze stof en de zenuwknopen in hun hersenen overbleven om te reageren op *blinde* natuur- en scheikundige krachten. In elk geval zijn de regels van Shakespeare uitstekend van toepassing op onze hedendaagse evolutionist die de 'trotse mens' symboliseert:

> *Met kortstondige beperkte macht bekleed*,
> *Het meest vergetend wat hij het zekerst weet*,
> Levert zijn wezenloze geest, als een boze aap,
> Voor het oog van de hemel zulke vreemde streken
> Dat de engelen wenen.[2]

Ze hebben niets te maken met de 'engelen'. Ze houden zich alleen bezig met de menselijke voorouder, de pithecoïde Noach, die drie zonen ver-

---

[1] *Ob osnovnykh poniatiiakh psikhologii i fiziologii*, 1886.
[2] *Measure for Measure*, 2de bedrijf, 2de toneel, regel 118-22.

wekte: de Cynocephalus met een staart, de staartloze aap, en de in de bomen levende paleolithische mens. Op dit punt willen ze niet worden tegengesproken. Elke twijfel die wordt geopperd, wordt onmiddellijk bestempeld als een poging tot belemmering van het wetenschappelijk onderzoek. Het onoverkomelijke probleem dat samenhangt met de basis van de evolutietheorie, namelijk dat geen enkele darwinist in staat is om zelfs maar bij benadering de periode en de vorm te bepalen waarin de eerste mens verscheen, wordt afgedaan als een onbelangrijk bezwaar, dat er 'werkelijk niets toe doet'. Elke tak van kennis staat voor hetzelfde dilemma, deelt men ons mee. E. Burke zegt:

> De scheikundige baseert heel ingewikkelde berekeningen eenvoudig op een hypothese van atomen en moleculen, waarvan er nog nooit een is afgezonderd, gewogen of gedefinieerd. De elektrotechnicus spreekt over magnetische stromen die nog nooit in tastbare vorm zijn waargenomen. De exacte oorsprong van moleculen of magnetisme kan niet worden vastgesteld. De wetenschap kan nog niet beweren, en doet dat ook niet, dat ze iets over de oorsprong van wetten, stof, of leven weet.[1]

Niettemin staat het verwerpen van een *wetenschappelijke hypothese*, hoe absurd ook, gelijk met het begaan van een onvergeeflijke zonde! We wagen het toch maar.

[1] E. Burke, 'The descent of man', *Knowledge*, januari 1882, blz. 254.

2

(656) # De voorouders die de wetenschap de mens biedt

Het belangrijkste vraagstuk voor de mensheid – het probleem dat aan alle andere ten grondslag ligt, en interessanter is dan welk ook – is om vast te stellen welke plaats de mens in de natuur inneemt, en in welke relatie hij staat tot de dingen van het heelal. – Huxley, *Man's Place in Nature*, 1863, blz. 71

De wereld is nu verdeeld, en aarzelt tussen *goddelijke* voorouders – hetzij Adam en Eva of de maanpitri's – en Bathybius haeckelii, de geleiachtige kluizenaar van de zilte diepte. Nu de occulte theorie is uitgelegd, kan deze worden vergeleken met die van het hedendaagse materialisme. De lezer wordt uitgenodigd tussen deze twee te kiezen nadat hij ze op hun respectieve verdiensten heeft beoordeeld.

We kunnen enige troost voor de verwerping van onze goddelijke voorouders putten uit het feit dat de beschouwingen van Haeckel door de strikt *exacte* wetenschap niet beter worden behandeld dan de onze. Om de fylogenese van Haeckel wordt door de vijanden van zijn fantastische evolutie, door andere en grotere wetenschappers, niet minder gelachen dan om onze oerrassen. We begrijpen Du Bois-Reymond heel goed als hij zegt dat 'de stambomen van ons ras die in de *Natürliche Schöpfungsgeschichte*[1] zijn geschetst, in de ogen van een kritische historische onderzoeker ongeveer evenveel waarde hebben als de stambomen van de homerische helden'.[2]

Als dit vaststaat dan zal iedereen inzien dat de ene hypothese even goed is als de andere. En wanneer die Duitse natuuronderzoeker (Haeckel) zelf toegeeft dat noch de geologie (in haar beschrijving van het verleden) noch de geschiedenis van de afstamming van de organismen ooit zal 'opklimmen tot het niveau van een werkelijk 'exacte' wetenschap',[3] blijft er voor de occulte wetenschap voldoende ruimte over om haar kanttekeningen te maken en haar protesten in te dienen. Men laat de wereld de keuze tussen de leringen van Paracelsus, de 'vader van de moderne scheikunde', en die van Haeckel, de vader van de mythische sozura. Meer verlangen we niet.

Zonder ons te willen mengen in het meningsverschil tussen zulke geleerde natuuronderzoekers als Du Bois-Reymond en Haeckel over onze

---

[1] Ernst Haeckel, *Natürliche Schöpfungsgeschichte*, 1868.
[2] Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 295 noot.
[3] Haeckel, *Op.cit.*, 'The proofs of evolution', blz. 273.

bloedverwantschap met 'die voorouders [van ons] die zijn opgeklommen van eencellige klassen, wormen, schedellozen, vissen, amfibieën en reptielen tot de vogels',[1] kunnen we een paar vragen formuleren ter informatie van onze lezers. Als we van die gelegenheid gebruikmaken, en daarbij de theorieën van Darwin over natuurlijke selectie, enz., in gedachten houden, (657)
zouden we de wetenschap – met betrekking tot de oorsprong van de mens- en diersoorten – willen vragen welke van de twee volgende evolutietheorieën de meest wetenschappelijke is, of de meest *onwetenschappelijke*, als men daaraan de voorkeur geeft.

(1) De evolutietheorie die vanaf de aanvang met geslachtelijke voortplanting begint.

(2) Of de leer die de geleidelijke ontwikkeling van organen beschrijft, het vast worden ervan, en het voortplanten van elke soort, eerst door een eenvoudige gemakkelijke deling van één in twee of zelfs meer individuen. Dan volgt er een nieuwe ontwikkeling – de eerste stap naar een soort met gescheiden, afzonderlijke geslachten – de hermafrodiete toestand; vervolgens een soort parthenogenese, 'maagdelijke voortplanting', waarbij de eicellen in het lichaam worden gevormd, daaruit in atomaire emanaties tevoorschijn komen en erbuiten rijp worden; totdat de mens ten slotte, na de uiteindelijke scheiding in geslachten, zich door geslachtsgemeenschap begint voort te planten.

Van deze twee wordt eerstgenoemde 'theorie' – of beter gezegd een '*geopenbaard* feit' – verkondigd door alle *exoterische* bijbels (behalve de *Purāṇa's*), in het bijzonder door de joodse kosmogonie. Laatstgenoemde is de theorie die, zoals al werd uitgelegd, door de occulte filosofie wordt onderwezen.

Een antwoord op onze vraag is te vinden in een onlangs uitgegeven boek van S. Laing[2], de beste populair-wetenschappelijke schrijver. In hoofdstuk 8 van zijn nieuwste boek, *A Modern Zoroastrian*, verwijt de schrijver 'alle oude religies en filosofieën' dat 'deze voor hun goden een mannelijk en vrouwelijk beginsel aannemen'. Hij zegt:

> Op het eerste gezicht schijnt het onderscheid van geslacht even fundamenteel als dat van plant en dier. . . . De geest van god die over de chaos zweeft en de wereld voortbrengt [klaagt hij verder], is slechts een latere versie, herzien volgens monotheïstische denkbeelden, van de veel oudere Chaldeeuwse legende waarin grote goden, mannelijke en vrouwelijke, samenwerken bij het scheppen van de kosmos uit de chaos. . . . Zo leert men ons in het orthodoxe christelijke geloof te herhalen: 'verwekt, niet gemaakt', een uitdrukking die volkomen onzinnig is . . . een voor-

[1] Haeckel. *Op.cit*., blz. 281.
[2] Schrijver van *Modern Science and Modern Thought*.

beeld van het gebruik van woorden als valse bankbiljetten, die geen werkelijk denkbeeld als basis hebben. 'Verwekt' is namelijk een scherp afgebakende term die de vereniging inhoudt van de twee geslachten om een nieuw individu voort te brengen.[1]

Ook al zijn we het met de geleerde schrijver eens dat het niet raadzaam is verkeerde woorden te gebruiken, en dat er een verschrikkelijk antropomorf en *fallisch* element schuilt in de oude heilige geschriften – vooral in de orthodoxe christelijke *Bijbel* – toch kunnen er twee verzachtende omstandigheden worden aangevoerd. In de eerste plaats zijn al deze 'oude
(658) filosofieën' en 'hedendaagse religies' – zoals in deze twee delen voldoende is aangetoond – een exoterische sluier die over het gezicht van de esoterische waarheid is geworpen; en zijn ze – als rechtstreeks gevolg daarvan – allegorisch, d.w.z. mythologisch van vorm; maar toch zijn ze in essentie veel filosofischer dan alle nieuwe zogenaamd *wetenschappelijke* theorieën. In de tweede plaats zijn de feiten in alle oude heilige geschriften, vanaf de orfische theogonie tot de laatste bewerking van de *Pentateuch* door Ezra, oorspronkelijk aan het Oosten ontleend, en zijn ze voortdurend herzien door vriend en vijand, tot er van de oorspronkelijke versies slechts de naam overbleef, een dode schil waaruit de geest geleidelijk was verwijderd.

Dit alleen al zou moeten aantonen dat geen enkel nu bestaand religieus boek kan worden begrepen zonder de hulp van de oude wijsheid, de oorspronkelijke grondslag waarop ze allemaal waren gebaseerd.

Maar om terug te keren tot het concrete antwoord dat van de wetenschap wordt verwacht op *onze* concrete vraag. Het wordt gegeven door dezelfde schrijver, die, nadat hij zijn gedachten over de onwetenschappelijke verpersoonlijking van de natuurkrachten in oude geloofsovertuigingen heeft gegeven, daarover afkeurend spreekt:

> De wetenschap maakt korte metten met het denkbeeld *dat geslachtelijke voortplanting de oorspronkelijke en enige manier van voortplanting is*,[2] en de microscoop en het ontleedmes van de natuuronderzoeker leiden ons binnen in nieuwe en volstrekt onvermoede [?] werelden van leven.[3]

In feite zo weinig 'onvermoed' dat de *oorspronkelijke niet*-geslachtelijke 'methoden van voortplanting' in elk geval aan de oude hindoes bekend moeten zijn geweest, ondanks de bewering van het tegendeel door Laing. Gezien de elders door ons geciteerde bewering in het *Vishṇu–Purāṇa* dat

---

[1] *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 102-3.
[2] Zie afdeling 1 van dit deel, stanza 8, blz. 205.
[3] Laing, *Op.cit*., blz. 103.

Daksha ‘de geslachtsgemeenschap als middel tot vermenigvuldiging had ingesteld’, maar pas na een reeks andere ‘methoden’, die daarin alle worden opgesomd,[1] wordt het moeilijk dit feit te ontkennen. Deze bewering wordt nota bene gevonden in een EXOTERISCH boek. S. Laing zegt verder: ‘Verreweg de meeste levende vormen . . . zijn tot bestaan gekomen *zonder hulp van geslachtelijke* voortplanting.’[2] Hij geeft als voorbeeld de moneren van Haeckel ‘die zich door deling vermenigvuldigen’. De schrijver geeft als volgende stadium de cel met een kern, ‘die precies hetzelfde doet’. Het daaropvolgende stadium is dat ‘waarin het organisme zich niet in twee gelijke delen verdeelt, maar waarbij een *klein deel ervan opzwelt, dat zich ten slotte afscheidt* en een afzonderlijk bestaan begint, en tot de grootte van de ouder uitgroeit door middel van zijn inherente vermogen om nieuw protoplasma te vormen uit de omringende anorganische stoffen’.[3]

Dit wordt gevolgd door een veelcellig organisme dat wordt gevormd door (659)

kiemknoppen, teruggebracht tot sporen, of enkelvoudige cellen, die door de ouder worden afgestoten . . . We staan nu op de drempel van dat stelsel van geslachtelijke voortplanting, dat [nu] de regel is geworden bij alle hogere dierenfamilies . . . Dit organisme dat in de strijd om het bestaan in het voordeel is, vestigde zich blijvend . . . en specifieke organen ontwikkelden zich om zich aan de nieuwe omstandigheden aan te passen. Uiteindelijk zou er een duidelijk onderscheiden vrouwelijk orgaan of eierstok ontstaan, die het eitje of de oorspronkelijke cel bevat waaruit het nieuwe wezen zich zou ontwikkelen . . . Dit wordt bevestigd door een studie van de embryologie *die aantoont dat in de* MENS en de hogere diersoorten *het onderscheid in geslacht zich pas ontwikkelt* als de groei van het embryo aanzienlijk is gevorderd . . . Bij de meeste planten en bij sommige lagere dierenfamilies . . . worden de mannelijke en de vrouwelijke organen in hetzelfde wezen ontwikkeld . . . zogenaamde hermafrodieten. [Bovendien:] bij maagdelijke voortplanting ontwikkelen kiemcellen, die schijnbaar in alle opzichten overeenkomen met eicellen, zich tot nieuwe individuen *zonder enig bevruchtend element*.[4]

Van dat alles zijn we even goed op de hoogte als van het feit dat het bovenstaande door de heel geleerde Engelse verbreider van de theorieën van Huxley en Haeckel nooit is toegepast op het genus homo. Hij beperkt zich tot klompjes protoplasma, planten, bijen, slakken, en dergelijke. Maar

---

[1] *Vishṇu-Purāṇa*, 1:15; Wilson, deel 2, blz. 10, 12.

[2] Samuel Laing, *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 103.

[3] *Op.cit*., blz. 104. Zoals in afdeling 1 is aangetoond, was de *oude* wetenschap ook hierin de hedendaagse wetenschap voor, en ging ze nog veel verder dan de speculaties van laatstgenoemde in deze richting.

[4] Laing, *Op.cit*., blz. 104-6.

als hij trouw wil blijven aan de theorie van de afstamming, moet hij even trouw zijn aan de ontogenese, waarin de fundamentele biogenetische wet, zoals men ons zegt, als volgt luidt:

> de ontwikkeling van het embryo (ontogenie) is een beknopte en verkorte herhaling *van de evolutie van het ras* (fylogenie). Deze herhaling is des te volledi ger naarmate de ware oorspronkelijke volgorde van evolutie (palingenese) door voortdurende overerving beter bewaard is gebleven. Anderzijds is deze herhaling minder volledig naarmate door verschillende aanpassingen een latere oneigenlijke ontwikkeling (caenogenese) plaatsvond.[1]

Hieruit zien we dat elk levend wezen en ding op aarde, de mens inbegrepen, zich uit *één gemeenschappelijke oervorm* heeft ontwikkeld. De fysieke mens moet door dezelfde stadia van het evolutieproces met de verschillende methoden van voortplanting zijn heengegaan als andere dieren: hij moet zich hebben *gedeeld*, en vervolgens als hermafrodiet parthenogenetisch (maagdelijk) zijn jongen ter wereld hebben gebracht. Het volgende stadium zou het eierleggende zijn geweest – eerst 'zonder enig bevruchtend element', later 'met behulp van de bevruchtende spore'; en pas na de uiteindelijke en definitieve evolutie van de beide geslachten zou hij duidelijk 'mannelijk of vrouwelijk' zijn geworden, en werd de voortplanting door geslachtelijke vereniging tot universele wet. Tot zover is dit alles wetenschappelijk bewezen. Er blijft slechts één ding over om vast
(660) te stellen: de duidelijk en begrijpelijk beschreven processen van deze *pre*geslachtelijke voortplanting. Deze staan in de occulte boeken, waarvan de schrijfster in afdeling 1 van dit deel heeft geprobeerd een globaal overzicht te geven.

Of dit is zo, óf de mens is een opzichzelfstaand wezen. De occulte filosofie kan hem op grond van zijn duidelijk *tweevoudige* aard zo noemen. De wetenschap kan dat niet, als ze elke invloed buiten de *mechanische wetten* verwerpt, *en* geen ander beginsel dan de stof erkent. Eerstgenoemde – de oude wetenschap – geeft toe dat het fysieke lichaam van de mens door elke vorm is heengegaan, van de laagste tot de allerhoogste, zijn huidige, of van het eenvoudige tot het samengestelde, om de aanvaarde termen te gebruiken. Maar ze beweert dat dit lichaam, omdat het al als een van de soorten en vormen van de natuur in de voorafgaande ronden had bestaan, in deze cyclus (de vierde) vanaf het begin van *deze ronde* geheel voor de mens gereed was.[2] De monade hoefde slechts in het astrale

---

[1] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 294 noot; zie ook *Anthropogenie*, 3de druk, blz. 11.

[2] Theosofen zullen zich herinneren dat de zogenaamde cyclische pralaya's volgens de occulte leer slechts *verduisteringen* zijn, en dat tijdens deze perioden de natuur, d.w.z. al

lichaam van de voorouders te treden om het werk van de fysieke verdichting rondom het schaduwachtige prototype te laten beginnen.[1]

Wat zou de wetenschap hierop antwoorden? Ze zou natuurlijk antwoorden dat de mens, omdat hij na de andere zoogdieren op aarde verscheen, evenmin als die zoogdieren door de oorspronkelijke stadia van de voortplanting, zoals hierboven omschreven, hoefde te gaan. Zijn manier van voortplanten was al op aarde tot stand gebracht toen hij verscheen. Hierop kunnen we antwoorden: omdat er tot op heden nog niet de geringste aanwijzing voor een schakel tussen de mens en het dier is gevonden, moet hij (als men de leer van de occultisten wil verwerpen) op *wonderbaarlijke manier* in de natuur tevoorschijn zijn gekomen, als een Minerva in volle wapenrusting uit het brein van Jupiter. In dat geval hebben de *Bijbel* en andere nationale 'openbaringen' gelijk. En dan wordt de wetenschappelijke minachting, die de schrijver van *A Modern Zoroastrian* zo royaal aan oude filosofieën en *exoterische* geloofsopvattingen (661)
toebedeelt, voorbarig en misplaatst. Ook de plotselinge ontdekking van een op een 'ontbrekende schakel' lijkend fossiel zou de zaak volstrekt niet verbeteren. Want noch zo'n opzichzelfstaand exemplaar noch de *wetenschappelijke conclusies* daarover, zouden de zekerheid kunnen geven dat dit het langgezochte overblijfsel is, d.w.z. van een onontwikkelde maar toch al *sprekende* MENS. Voor een definitief bewijs is méér nodig (zie hieronder). Bovendien begint de geschiedenis van de mens, de Adam van stof, in *Genesis* pas op het punt waar de geheime leer eindigt met haar geschiedenis van de 'zonen van god en wijsheid' en met de fysieke mens van het DERDE ras begint. Eva is *niet* 'verwekt', maar uit Adam tevoorschijn gebracht op de manier van 'amoebe A', die zich

---

het zichtbare en *onzichtbare* op een rustende planeet, in statu quo blijft. De natuur rust en sluimert, op de bol is geen afbraakproces aan de gang, ook al wordt er geen actief werk verricht. Alle vormen en ook hun astrale prototypen blijven zoals ze op het laatste moment van hun activiteit waren. Aan de 'nacht' van een planeet gaat nauwelijks enige schemering vooraf. Ze raakt gevangen zoals een grote mammoet in een lawine, en blijft sluimerend en bevroren tot de volgende dageraad van haar nieuwe dag, die vergeleken met de 'dag van Brahmā' echt heel kort is.

[1] Dit zal minachtend worden verworpen, omdat onze huidige wetenschappers het niet zullen begrijpen; maar iedere occultist en theosoof zal het proces gemakkelijk doorhebben. Er *kan* op aarde *geen objectieve* vorm *zijn* (en evenmin in het heelal) zonder dat zijn astrale prototype eerst in de ruimte wordt gevormd. Van Phidias tot de eenvoudigste beoefenaar van de pottenbakkerskunst moet een beeldhouwer eerst een model in zijn geest scheppen, dit vervolgens schetsen in twee dimensies, en dan pas kan hij het weergeven in een driedimensionale of objectieve figuur. En als de menselijke geest een levend voorbeeld is van zulke opeenvolgende stadia in het evolutieproces – hoe kan het dan anders zijn als het om de GEEST en de scheppende krachten VAN DE NATUUR gaat?

in het midden samentrekt en amoebe B afsplitst – door deling.[1]

Het is ook niet zo dat de menselijke spraak zich heeft ontwikkeld uit de verschillende diergeluiden. De theorie van Haeckel dat 'de spraak geleidelijk ontstond uit een paar eenvoudige, ruwe diergeluiden', zoals zo'n 'spraak nog steeds bij enkele primitieve volkeren bewaard is gebleven',[2] is volstrekt onjuist, zoals onder andere door prof. Max Müller wordt aangetoond. Hij betoogt dat er nog geen aannemelijke verklaring is gegeven voor het ontstaan van de 'wortels' van de taal. Voor *menselijke* spraak is een *menselijk* brein nodig. En cijfers over de hersenomvang van mensen en apen tonen aan hoe diep de kloof is die deze twee scheidt. Vogt zegt dat het hersenvolume van de grootste aap, de gorilla, niet meer dan 500 cm³ is, terwijl het gemiddelde hersenvolume van de oorspronkelijke plathoofdige bewoners van Australië – nu de laagste mensenrassen – 1628 cm³ bedraagt! Getallen zijn lastige getuigen en kunnen niet liegen. Dr. F. Pfaff – wiens vooronderstellingen betrouwbaar en juist zijn, ook al zijn zijn bijbelse conclusies onnozel – merkt daarom terecht op: 'De hersenen van de apen die het meest op de mens lijken, hebben minder dan een derde van de omvang van de hersenen van de laagste *mensen*rassen: *ze zijn nog niet half zo groot als de hersenen van een pasgeboren kind*.'[3] Uit het voorgaande blijkt dat de wetenschap, om de theorieën van Huxley en Haeckel over de afstamming van de mens te bewijzen, niet *één*, maar een groot aantal 'ontbrekende schakels' – een ware ladder met steeds hogere evolutietreden – zou moeten vinden en voorleggen aan het ontwikkelde deel van de mensheid, voordat het geloof in goden en de onsterfelijke ziel wordt prijsgegeven voor de verering van vierhandige voorouders. Zuivere mythen worden nu als 'axiomatische waarheden' begroet. Zelfs Alfred Russel Wallace houdt met Haeckel vol dat de primitieve mens een aapachtig wezen zonder spraak was. Hierop antwoordt Joly:

> De mens was naar mijn mening nooit deze pithecanthropus alalus, van wie Haeckel het portret heeft getekend *alsof hij hem had gezien en gekend*, en van wie hij zelfs de *unieke* en *volkomen hypothetische* stamboom heeft gegeven, vanaf een eenvoudige massa levend protoplasma tot de mens die in het bezit is van spraak en een
(662) beschaving zoals die van de Aboriginals en Papoea's.[4]

Haeckel komt onder andere vaak rechtstreeks in conflict met de taalwetenschap. Bij zijn aanval op de evolutietheorie[5] heeft prof. Max Müller de darwinistische theorie gebrandmerkt als 'van begin tot eind kwetsbaar'.

---

[1] Vgl. S. Laing, *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 103-4.
[2] *The Pedigree of Man*, 'The darwinian theory', blz. 22.
[3] Pattison & Pfaff, *The Age and Origin of Man*, 1883, blz. 52.
[4] Nicolas Joly, *Man before Metals*, 1883, blz. 320.
[5] 'Lectures on Mr. Darwin's philosophy of language', *Fraser's Magazine*, 1873.

Het is een feit dat slechts de gedeeltelijke waarheid van veel van de *secundaire* 'wetten' van het darwinisme buiten twijfel staat. De Quatrefages beschouwt 'natuurlijke selectie', de 'strijd om het bestaan' en de vormveranderingen binnen de soorten niet als eens en voor altijd, maar slechts als voor het ogenblik, bewezen. Maar het kan misschien geen kwaad de taalkundige bezwaren tegen de theorie van de 'aapvoorouder' samen te vatten.

Talen hebben evenals al het andere in de natuur hun ontwikkelingsfasen. Het is vrijwel zeker dat de grote taalfamilies drie stadia doorlopen:

(1) Alle woorden zijn wortels en worden eenvoudig naast elkaar gezet (radicale talen).

(2) De ene wortel preciseert de andere, en wordt slechts een bepalend element (agglutinerende talen).

(3) Het bepalende element (waarvan de bepalende betekenis al lang is verdwenen) verenigt zich met het formatieve element tot een geheel (inflecterende talen).[1]

Het probleem is dan: waar komen deze WORTELS vandaan? Max Müller betoogt dat het bestaan van deze *voor gebruik gereed zijnde spraakmaterialen* een bewijs vormt dat de mens niet de kroon van een lange reeks organismen kan zijn.[2] Dit *vermogen om wortels te vormen* is het grote probleem dat de materialisten bijna onveranderlijk proberen te vermijden.

Von Hartmann verklaart het als een manifestatie van het 'onbewuste', en erkent de bewijskracht daarvan tegen het mechanische atheïsme. Hartmann is een goed voorbeeld van de metafysicus en idealist van deze tijd.

Op dit argument zijn de niet-pantheïstische evolutionisten nooit ingegaan. Als men met Schmidt zegt: 'Moeten we ons dan laten tegenhouden door de oorsprong van de taal?' dan is dat een erkenning van dogmatisme en van een snelle nederlaag.[3]

We hebben eerbied voor die wetenschappers die als wijzen van hun tijd zeggen: Omdat het prehistorische verleden volkomen buiten ons vermogen van rechtstreekse waarneming ligt, zijn we te eerlijk en te veel gehecht aan de waarheid – of wat we als de waarheid opvatten – om te speculeren over het onbekende, en om samen met feiten die in de hedendaagse wetenschap onomstotelijk vaststaan onze onbewezen theorieën te verkondigen. 'Het grensgebied van de [metafysische] kennis kan men het best aan de tijd overlaten, die de beste toetssteen van de waarheid is.'[4]

Dit is in de mond van een materialist een wijs en eerlijk oordeel. Maar

---

[1] Vgl. Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 302-3.
[2] Vgl. *Op.cit*., blz. 303.
[3] *Op.cit.*, blz. 304.
[4] Samuel Laing, *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 136.

wanneer een Haeckel eerst zegt dat ‘de *historische* gebeurtenissen uit het
(663) verleden . . . vele *miljoenen jaren geleden* hebben plaatsgevonden, . . . en voor altijd buiten de rechtstreekse waarneming vallen’,[1] en dat noch de geologie noch de fylogenie[2] ‘de status van een werkelijke *exacte* wetenschap kunnen of zullen bereiken’,[3] en vervolgens toch *vasthoudt* aan een ontwikkeling van *alle* organismen – ‘van het laagste gewervelde dier tot het hoogste, van amphioxus tot de mens’[4] – dan verlangen we een deugdelijker bewijs dan hij kan geven. Uitsluitend ‘*empirische* bronnen van kennis’, die door de schrijver van *Anthropogenie* zo worden aangeprezen – wanneer hij voor zijn eigen opvattingen genoegen moet nemen met deze beperking – kunnen geen vraagstukken oplossen die buiten hun terrein liggen; ook ligt het niet op de weg van de exacte wetenschap om daarin enig vertrouwen te stellen.[5] Indien ze ‘empirisch’ zijn – en Haeckel beweert dit zelf herhaaldelijk – dan zijn ze, als ze op het verre verleden worden toegepast, niet beter of betrouwbaarder voor het *exacte* onderzoek dan onze occulte leringen uit het Oosten, en moeten beide op één lijn worden gesteld. Zijn fylogenetische en palingenetische beschouwingen worden door echte wetenschappers ook niet beter behandeld dan onze cyclische herhalingen van de evolutie van de grote rassen in de kleine, en de oorspronkelijke volgorde van de evolutie.

Het is de taak van de exacte, echte wetenschap, al is ze materialistisch, alles wat lijkt op gissingen, speculaties die *niet kunnen* worden geverifieerd,

---

[1] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 273. Hieruit blijkt dat de school van Haeckel, in haar verlangen om onze edele afstamming van de smalneusaap te bewijzen, de tijd van de prehistorische mens miljoenen jaren heeft teruggeschoven. Occultisten, bedank de wetenschap voor zo’n bevestiging van onze beweringen!

[2] Dit is geen compliment voor de geologie, die geen speculatieve wetenschap is, maar even exact als de astronomie, behalve misschien in haar te gewaagde chronologische speculaties. Ze is voornamelijk een ‘beschrijvende’ in tegenstelling tot een ‘abstracte’ wetenschap.

[3] Haeckel, *Op.cit*., blz. 273.

[4] *Op.cit*., blz. 268.

[5] Nieuw bedachte uitdrukkingen zoals ‘perigenese van plastiden’, ‘plastidulaire zielen’ (!) en andere minder sierlijke termen die door Haeckel werden bedacht, kunnen heel geleerd en juist zijn voor zover ze de denkbeelden in zijn eigen levendige fantasie aanschouwelijk maken. Als *feiten* blijven ze voor zijn minder fantasierijke collega’s echter pijnlijk caenogenetisch – om zijn eigen terminologie te gebruiken: d.w.z. voor de *echte* wetenschap zijn het *valse* speculaties zolang ze aan ‘empirische bronnen’ zijn ontleend. Wanneer hij dus probeert te bewijzen dat ‘de oorsprong van de mens uit andere zoogdieren, en in de eerste plaats uit de smalneusaap, een *deductieve wet* is die noodzakelijk volgt uit de *inductieve* wet van de theorie van de afstamming’ (*Anthropogenie*, 3de druk, blz. 392), dan hebben zijn niet minder geleerde tegenstanders (Du Bois-Reymond bijvoorbeeld) het recht in deze zin *alleen maar een gegoochel met woorden* te zien; een ‘testimonium paupertatis van de natuurwetenschap’ – zoals hij zelf klaagt, terwijl hij hen op zijn beurt domoren noemt (vgl. *The Pedigree of Man*, blz. 295-6, noten).

zorgvuldig te vermijden; kortom alle suppressio veri en alle suggestio falsi. De taak van iedere exacte wetenschapper bestaat uit het observeren van de natuurverschijnselen op het door hem gekozen vakgebied; het tot in de kleinste details noteren, rangschikken, vergelijken en classificeren van de feiten *die zich met behulp van alle voortreffelijke middelen die de moderne uitvindingen opleveren – niet met behulp van metafysische hersenspinsels – aan de zintuigen voordoen*. Het enige waarop hij recht heeft, is om met behulp van fysieke instrumenten de gebreken en inbeeldingen van zijn (664)
eigen grovere gezichtsvermogen, gehoor, en andere zintuigen te corrigeren. Hij heeft niet het recht door te dringen tot het verboden terrein van de metafysica en de psychologie. Het is zijn plicht om alle feiten te verifiëren en te verbeteren die *onder zijn rechtstreekse waarneming vallen*; voordeel te trekken uit de ervaringen en fouten van het verleden bij zijn onderzoek naar de werking van een bepaalde aaneenschakeling van oorzaken en gevolgen, die slechts door haar voortdurende en onveranderlijke herhaling een WET kan worden genoemd. Dit is wat van een wetenschapper wordt verwacht, als hij een leraar van de mens wil worden en trouw wil blijven aan zijn oorspronkelijke doelstellingen van de fysieke of natuurwetenschap. Elke afwijking van deze koninklijke weg wordt een *gissing*.

Maar wat doen veel zogenaamde wetenschappers in deze tijd, in plaats van zich hieraan te houden? Ze stormen het terrein van de zuivere metafysica binnen, terwijl ze het bespotten. Ze scheppen genoegen in overhaaste conclusies en noemen het 'een *deductieve* wet uit de *inductieve* wet' van een theorie die gebaseerd is op en geput uit de diepten van hun eigen bewustzijn: een bewustzijn dat is bedorven door, en doortrokken van, eenzijdig materialisme. Ze proberen de 'oorsprong' van de dingen te verklaren die alleen nog maar in hun eigen gedachten aanwezig zijn. Ze vallen spirituele geloofsopvattingen en religieuze overleveringen aan die duizenden jaren oud zijn, en maken alles, behalve hun eigen stokpaardjes, uit voor bijgeloof. Ze stellen theorieën op over een heelal dat uitsluitend tot stand komt door blinde, mechanische natuurkrachten – theorieën die nog veel *wonderbaarlijker en onmogelijker* zijn dan de theorie die gebaseerd is op de veronderstelling van *het ontstaan van het licht uit het niets* – en proberen de wereld daarmee te verbazen; theorieën waaraan, omdat bekend is dat deze uit een wetenschappelijk brein zijn voortgekomen, *blindelings geloof* wordt gehecht als heel wetenschappelijk en als de uitkomst van de WETENSCHAP.

Zijn dit de tegenstanders waarvoor het occultisme bang zou moeten zijn? Beslist niet. Zulke theorieën worden namelijk door de *echte* (niet empirische) wetenschap niet beter behandeld dan de onze. Haeckel, die door Du Bois-Reymond in zijn ijdelheid is gekwetst, wordt nooit moe zich openlijk

te beklagen over de hevige aanval van laatstgenoemde op zijn fantastische theorie van de afstamming. Hij spreekt met ophef over 'de bijzonder rijke voorraadschuur met empirisch bewijsmateriaal', en noemt die 'erkende fysiologen' die al zijn bespiegelingen die hij aan de genoemde 'voorraadschuur' ontleent, bestrijden – *onwetenden*.[1]

Wanneer velen, onder wie zelfs enkele gerenommeerde wetenschappers, van mening zijn dat de hele fylogenie een luchtkasteel is, en dat stambomen [van apen?] slechts ijdele verbeelding zijn, bewijzen ze zo alleen hun onwetendheid over die rijkdom aan *empirische bronnen van kennis* waarnaar al is verwezen.[2]

We openen het woordenboek van Webster en lezen de definities van het woord 'empirisch': 'uitsluitend op ervaring of waarneming berustend, *zonder gepaste aandacht te besteden aan de moderne wetenschap en theorie*'. Dit slaat op de occultisten, spiritisten, mystici, enz. Verder, 'een empiricus: iemand die alleen het resultaat van zijn eigen waarnemingen
(665) gebruikt [wat met Haeckel het geval is]; iemand die het *aan wetenschap ontbreekt* . . . een onwetende die onbevoegd is om haar te beoefenen; een kwakzalver; een CHARLATAN'.

Geen enkele occultist of 'magiër' heeft ooit lelijker bijnamen gekregen. Maar de occultist blijft op zijn eigen metafysische terrein, en probeert *zijn kennis*, het resultaat van *zijn* persoonlijke waarneming en ervaring, niet bij de huidige *exacte* wetenschap onder te brengen. Hij blijft binnen zijn eigen rechtmatige sfeer, waar hij meester is. Maar wat moet men denken van een verstokte materialist, van wie de plicht duidelijk uitgestippeld vóór hem ligt, en die zich zo uitdrukt:

De oorsprong van de mens uit andere zoogdieren, en vooral uit de smalneusaap, is *een deductieve wet, die noodzakelijk volgt uit de inductieve wet van de* THEORIE VAN DE AFSTAMMING.[3]

Een 'theorie' is eenvoudig een hypothese, een speculatie, *en geen wet*. Iets anders beweren is slechts een van de vele vrijheden die wetenschappers zich tegenwoordig veroorloven. Ze verkondigen iets absurds, en verbergen dat dan achter het schild van de wetenschap. Elke gevolgtrekking uit een theoretische speculatie is niets anders dan *een speculatie gebaseerd op een speculatie*. Sir W. Hamilton heeft al aangetoond dat het woord theorie tegenwoordig wordt gebruikt

op een heel vrije en onjuiste manier . . . , dat het verwisselbaar is met *hypothese*, en *hypothese* gewoonlijk gebruikt wordt als een ander woord voor *gissing* . . . ter-

---

[1] Vgl. Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 272, 263.
[2] *Op.cit.*, blz. 273.
[3] *Op.cit.*, blz. 295 noot; zie ook *Anthropogenie*, 3de druk, blz. 392.

wijl de termen ‘theorie’ en ‘theoretisch’ eigenlijk moeten worden gebruikt als tegenstelling van de termen *praktijk* en *praktisch*.[1]

Maar de hedendaagse wetenschap zet een domper op laatstgenoemde bewering, en spot met dit denkbeeld. Materialistische filosofen en idealisten uit Europa en Amerika zijn het misschien met de evolutionisten eens over de fysieke oorsprong van de mens, maar voor de echte metafysicus zal dit nooit een algemene waarheid worden, en laatstgenoemde daagt de materialisten uit om hun willekeurige veronderstellingen waar te maken. Het thema van de aaptheorie[2] van Vogt en Darwin, waarop de Huxley-Haeckelianen onlangs zulke bijzondere variaties hebben gemaakt, is veel minder wetenschappelijk dan onze theorie ooit zal blijken te zijn, omdat dit thema botst met de eigen fundamentele wetten ervan. Dit is heel gemakkelijk aan (666)
te tonen. Laat de lezer slechts het voortreffelijke boek *The Human Species* van de grote Franse natuuronderzoeker De Quatrefages raadplegen, en onze bewering zal onmiddellijk worden geverifieerd.

Bovendien zal geen mens, tenzij hij een verstokt materialist is, aarzelen tussen de esoterische leer over de oorsprong van de mens en de speculaties van Darwin. Hier volgt de beschrijving door Darwin van ‘de eerste voorouders van de mens’.

> [Ze] waren zonder twijfel eens met haar bedekt, beide geslachten hadden baarden; hun oren waren puntig, en ze konden deze bewegen; *en hun lichamen hadden een staart*, met de bijbehorende spieren. Hun ledematen en lichamen werden bewogen door veel spieren die nu slechts bij enkele mensen voorkomen, maar die nog aanwezig zijn bij de vierhandigen. . . . De voet was toen, gezien de toestand van de grote teen bij de foetus, geschikt om mee te grijpen, en onze voorouders *woonden* ongetwijfeld *in bomen*, en verbleven in een warm bosrijk land. De mannetjes hadden grote hoektanden die dienden als geduchte wapens.[3]

---

[1] Hamilton, *Lectures on Metaphysics and Logic*, 1860, deel 1, blz. 120.

[2] De *verstandelijke* barrière tussen mens en aap, die door Huxley wordt gekenmerkt als een ‘*enorme kloof*, een *praktisch onmetelijke* afstand’!! is op zich al beslissend. Deze vormt ongetwijfeld een blijvend raadsel voor de materialist, die steunt op het zwakke rietje van de ‘natuurlijke selectie’. De fysiologische verschillen tussen mensen en apen zijn in feite – ondanks een opvallende overeenkomst van bepaalde kenmerken – even treffend. Dr. Schweinfurth, een van de voorzichtigste en meest ervaren natuuronderzoekers, zegt:

> ‘In deze tijd zijn er geen dieren in de schepping die meer aandacht van de wetenschapper hebben getrokken dan de grote vierhandigen [de mensapen], die zo’n treffende overeenkomst met de menselijke vorm vertonen dat ze met recht de benaming antropomorfen hebben gekregen. . . . Maar *al het huidige onderzoek brengt het menselijk verstand niet verder dan de erkenning dat het onderzoek ontoereikend is*; en nergens is meer voorzichtigheid geboden, *nergens is een voorbarig oordeel afkeurenswaardiger dan wanneer men probeert de* MYSTERIEUZE KLOOF *te overbruggen die mens en dier scheidt.*’ (Georg Schweinfurth, *The Heart of Africa*, 1874, deel 1, blz. 519-20.)

[3] *The Descent of Man*, 1876, blz. 160-1. Een belachelijk voorbeeld van evolutionisti-

Darwin brengt hem in verband met de gestaarte smalneusapen:

en plaatst hem daarmee een stap lager op de evolutieladder. De Engelse natuuronderzoeker is er niet tevreden mee om zich aan zijn eigen leringen te houden, en komt daardoor evenals Haeckel *op dit punt rechtstreeks in conflict met een van de essentiële wetten* die de voornaamste bekoring van het darwinisme vormen.[1]

Dan toont de Franse natuuronderzoeker aan hoe deze essentiële wet werd geschonden. Hij zegt:

In feite vinden er volgens de theorie van Darwin geen transmutaties door toeval plaats, en evenmin in elke richting. Ze worden beheerst door bepaalde wetten die aan de bouw van het organisme zelf zijn toe te schrijven. Wanneer een organisme eenmaal in een gegeven richting is gewijzigd, kan het secundaire en tertiaire transmutaties ondergaan, maar het zal nog steeds het stempel van het origineel bewaren. *Alleen* de wet van de *blijvende kenmerken* stelt Darwin in staat de verwantschap van groepen, hun kenmerken en hun talrijke relaties te verklaren. Op basis van deze wet zijn *alle* afstammelingen van het eerste weekdier ook weekdieren geweest, en *alle* afstammelingen van het eerste gewervelde dier eveneens gewervelde dieren. Het is duidelijk dat dit een van de grondslagen van de leer vormt. Hieruit volgt dat twee wezens die tot twee afzonderlijke soorten behoren, kunnen worden teruggevoerd tot *een gemeenschappelijke voorouder*, maar het ene kan niet de afstammeling van het andere zijn.

De mens en de aap vertonen een heel opvallende tegenstelling *wat soort betreft*. Hun organen . . . komen bijna stuk voor stuk met elkaar overeen; maar
(667) deze organen zijn volgens een heel verschillend plan gerangschikt. Bij de mens zijn ze zo ingericht dat hij de kenmerken van een *lopend wezen* heeft, terwijl ze de apen noodzakelijkerwijs tot *klimmers* maken . . . We hebben hier een anatomisch en mechanisch verschil . . . Een blik op de bladzijde waar Huxley naast elkaar afbeeldingen geeft van een menselijk skelet en de skeletten van de hoogst ontwikkelde apen, is als bewijs voldoende overtuigend.

Uit deze feiten volgt – als logische toepassing van de wet van *de blijvende kenmerken* – dat de mens niet kan afstammen van een voorouder die al is gekenmerkt als aap, evenmin als een staartloze smalneusaap kan afstammen van de smalneusaap met een staart. Een *lopend dier* kan niet van een *klimmend dier* afstammen. . . .

Vogt . . . die de mens bij de *primaten* indeelt, verklaart zonder aarzelen

---

sche tegenspraak wordt gegeven door Schmidt (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 292). Hij zegt: 'De verwantschap van de mens met de apen wordt *niet tegengesproken* door de *dierlijke kracht* van de tanden van de mannelijke orang-oetan of gorilla.' Darwin daarentegen voorziet dit fabelachtige wezen van tanden die als wapens worden gebruikt!

1. A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 106.

dat *de laagste apensoort de grens* (de gemeenschappelijke voorouder) *heeft overschreden*, waaruit de diverse geslachten van deze familie zijn voortgekomen en zich in verschillende richtingen hebben ontwikkeld. [De occulte wetenschap beschouwt de laagste mensengroep tijdens de Atlantische periode als de voorouder van de apen, zoals al eerder is gezegd.]

We moeten dus de oorsprong van de mens plaatsen vóór die van de laatste apen [waarmee De Quatrefages onze leer bevestigt], als we ons willen houden aan een wet die voor de darwinistische theorie beslist onmisbaar is. We komen dan bij de prosimiae van Haeckel, de lori's, indri's, enz. Maar ook die dieren zijn klimmers; we moeten dus verder teruggaan, op zoek naar onze eerste rechtstreekse voorouder. Maar de stamboom van Haeckel brengt ons van laatstgenoemden tot de buideldieren. . . . Van de mens tot de kangoeroe is de afstand ongetwijfeld groot. Noch de levende noch de uitgestorven fauna vertonen de tussenliggende soorten die als wegwijzers zouden moeten dienen. Dit probleem brengt Darwin maar weinig in verlegenheid.[1] We weten dat hij het *gebrek aan informatie* over zulke vraagstukken *als een bewijs ten gunste van zijn opvatting* ziet. Haeckel wordt er ongetwijfeld even weinig door gehinderd. Hij erkent het bestaan van een volkomen *theoretische pithecoïde mens*.

Zal Haeckel – nu bewezen is dat volgens het darwinisme zelf de oorsprong van de mens moet worden geplaatst vóór het achttiende stadium, en het daarom *noodzakelijk* wordt de kloof tussen de buideldieren en de mens te overbruggen – het bestaan erkennen *van vier onbekende tussenliggende groepen* in plaats van één? Zal hij zijn stamboom op deze manier voltooien? Het is niet aan mij hierop te antwoorden.[2]

Zie echter de beroemde stamboom van Haeckel, in *The Pedigree of Man*, die hij de 'vooroudersreeks van de mens' noemt. In de 'tweede afdeling' (achttiende stadium) beschrijft hij 'prosimiae, verwant aan de lori's (668)
(stenops) en maki's (lemur), als wezens zonder buidelbeenderen en cloaca, maar *met een placenta*'.[3] En raadpleeg nu De Quatrefages, en zie zijn op de nieuwste ontdekkingen gebaseerde bewijzen dat 'de prosimiae van Haeckel geen decidua en een diffuse placenta hebben'.[4] Deze kunnen volgens een basiswet van Darwin zelfs niet de voorouders van de apen zijn, laat staan van de mens, zoals de grote Franse natuuronderzoeker aantoont. Maar dit ontmoedigt de 'dier-theoretici' volstrekt niet, want inconsistentie en tegenstrijdigheden vormen juist de ziel van het moderne darwinisme. Een voorbeeld hiervan is Huxley. Nadat hij zelf in verband met de fossiele mens en de 'ontbrekende schakel' heeft aangetoond dat er 'noch in het

---

[1] Zelfs volgens een *medestander*, prof. Schmidt, heeft Darwin 'een beslist niet vleiend, en misschien in *veel opzichten onjuist*, portret geschetst van onze vermoedelijke voorouders in de dageraad van de mensheid'. (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, blz. 284.)

[2] De Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 106-8.

[3] *Op.cit*., blz. 77.

[4] *The Human Species*, blz. 110.

kwartair noch in de huidige tijd *enig wezen is dat de overgang vormt en dat de kloof overbrugt* die de mens scheidt van de troglodiet', en dat 'het ontkennen van het bestaan van deze kloof *even verkeerd als absurd zou zijn*',[1] ontkent de grote wetenschapper in de praktijk de juistheid van zijn eigen woorden, namelijk door met het volle gewicht van zijn wetenschappelijke autoriteit die *meest* 'absurde' van alle theorieën te steunen: de *afstamming van de mens van een aap*!

'Deze stamboom', zegt De Quatrefages, '*is volkomen onjuist*, en berust op een wezenlijke fout'.[2] In feite baseert Haeckel zijn afstamming van de mens op het 17de en het 18de stadium, de buideldieren en de prosimiae – (genus Haeckelii?). Door laatstgenoemde term toe te passen op de lemuridae – en deze daarmee tot dieren met een placenta te maken – *begaat hij* een zoölogische blunder. Want nadat hij zelf de zoogdieren volgens hun anatomische verschillen in twee groepen heeft verdeeld: de indeciduata, die geen decidua hebben (een speciaal vlies dat met de placenta is verbonden), en de deciduata, die dat wel bezitten, rekent hij de prosimiae tot laatstgenoemde groep. We hebben elders aangetoond wat andere wetenschappers hierover hadden te zeggen. Zoals De Quatrefages meedeelt:

> Het anatomische onderzoek door . . . Milne Edwards en Grandidier van deze dieren . . . laat geen twijfel bestaan dat de prosimiae van Haeckel geen decidua en diffuse placenta hebben. Het zijn indeciduata. Niet alleen is het volstrekt onmogelijk dat ze de voorouders van de apen zijn, volgens de beginselen die Haeckel zelf heeft vastgesteld, maar *ze kunnen zelfs niet als de voorouders van de zonoplacentale zoogdieren worden beschouwd* . . . en men zou ze in verband moeten brengen met de pachydermata, de edentata, en de cetacea.[3]

En toch worden de bedenksels van Haeckel door sommigen als *exacte wetenschap* beschouwd!

Op bovengenoemde fout, als het er een is, wordt in *The Pedigree of Man* van Haeckel in de vertaling van Aveling zelfs niet gezinspeeld. Al is het een goed excuus dat toen de beroemde 'stambomen' werden gemaakt, 'de embryogenese van de prosimiae niet bekend was', nu is deze wel bekend. We zullen zien of in de volgende druk van de vertaling van Aveling deze belangrijke fout zal zijn verbeterd, dan wel of het 17de en het
(669) 18de stadium blijven zoals ze zijn om de leek in de waan te laten dat het om *werkelijke* tussenliggende schakels gaat. Maar, zoals de Franse natuuronderzoeker opmerkt, 'hun methode [van Darwin en Haeckel] is altijd

---

[1] Vgl. T.H. Huxley, *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 123.
[2] A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 109.
[3] *Op.cit.*, blz. 110.

dezelfde: het *onbekende* wordt beschouwd als *bewijs* ten gunste van hun theorie.'[1]

Het komt hierop neer. Ken aan de mens een onsterfelijke geest en een ziel toe; ken aan de hele bezielde en onbezielde schepping het monadische beginsel toe, dat zich geleidelijk uit de latente en passieve tot de actieve en positieve polariteit ontwikkelt, en Haeckel zal geen been meer hebben om op te staan, wat zijn bewonderaars ook zeggen.

Maar zelfs tussen Darwin en Haeckel zijn er belangrijke verschillen. Terwijl eerstgenoemde ons laat afstammen van de smalneusaap *met een staart*, voert Haeckel onze hypothetische voorouder terug tot de *staartloze aap*, hoewel hij hem tegelijkertijd plaatst in een hypothetisch 'stadium' dat onmiddellijk aan deze voorafgaat: 'menocerca met staarten' (19de stadium).

Toch hebben we één punt van overeenstemming met de darwinistische school: de wet van de geleidelijke en uiterst langzame evolutie, die vele miljoenen jaren omvat. Het belangrijkste meningsverschil, zo schijnt het, betreft de aard van de oorspronkelijke 'voorouder'. Men zal ons zeggen dat de dhyāni-chohan, of de 'voorouder' van Manu, een hypothetisch wezen is dat op *het fysieke gebied* onbekend is. Daarop antwoorden we dat de hele oudheid erin geloofde, en 90% van de huidige mensheid; bovendien is de *pithecoïde mens* of 'aapmens' niet alleen een door Haeckel geschapen zuiver hypothetisch wezen, op deze aarde onbekend en onvindbaar, maar botst zijn stamboom – zoals Haeckel die heeft bedacht – ook met wetenschappelijke feiten en met alle bekende gegevens uit de nieuwste ontdekkingen in de zoölogie. Ze is eenvoudig absurd, zelfs als fictie. Zoals De Quatrefages met een paar woorden aantoont, erkent Haeckel 'het bestaan van een *absoluut theoretische pithecoïde mens*'[2] – iets wat honderd keer moeilijker is te aanvaarden dan een deva-voorouder. En dit is niet het enige voorbeeld waarin hij zo te werk gaat om zijn stamboom te voltooien; en hij geeft zijn verzinsels zelf op een heel *naïeve* manier toe. Hij erkent immers het niet-bestaan van zijn sozura (14de stadium) – een wezen dat *aan de wetenschap volstrekt onbekend is* – door met zijn eigen handtekening eronder toe te geven dat 'het bewijs van zijn bestaan voortvloeit uit de noodzaak van een overgangssoort tussen het 13de en het 14de stadium'![3]

Als dat zo is, zouden wij met evenveel wetenschappelijk recht kunnen beweren dat het bewijs van het bestaan van onze drie etherische rassen, en van de drie-ogige mensen van het derde en het vierde wortelras 'ook voortvloeit uit de noodzaak van een overgangssoort' tussen het *dier* en de goden.

---

[1] *Op.cit*.

[2] *Op.cit*., blz. 108.

[3] Vgl. Ernst Haeckel, *The History of Creation*, 1880, deel 2, blz. 289.

Waarom zouden de aanhangers van Haeckel in dit specifieke geval dan mogen protesteren?

Ze hebben natuurlijk een antwoord klaar: 'Omdat wij het bestaan van de monadische essentie niet erkennen.' De manifestatie van de logos als individueel *bewustzijn* in de dierlijke en menselijke schepping wordt door de
(670) exacte wetenschap niet aanvaard, en dit denkbeeld geeft natuurlijk niet alle aspecten ervan weer. Maar de fouten van de wetenschap en haar willekeurige veronderstellingen zijn in het algemeen van veel grotere omvang dan die welke ooit uit enige 'buitenissige' esoterische leer kunnen voortvloeien.[1] Zelfs denkers van de school van Eduard von Hartmann zijn door de algemene epidemie besmet geraakt. Ze aanvaarden (min of meer) de antropologie van Darwin, hoewel ze ook uitgaan van het individuele ego als een manifestatie van het onbewuste (de westerse voorstelling van de logos of het oorspronkelijke goddelijke denken). Ze zeggen dat de evolutie van de fysieke mens uit het dier heeft plaatsgevonden, maar dat het denkvermogen in zijn verschillende fasen geheel buiten de stoffelijke feiten staat, hoewel een organisme (als een upādhi) voor ZIJN manifestatie noodzakelijk is.

Plastidulaire zielen en bewuste zenuwcellen

Er komt nooit een einde aan de wonderen bij Haeckel en zijn school, die door de occultisten en theosofen met alle recht worden beschouwd als materialistische landlopers die zich *onrechtmatig toegang hebben verschaft* tot andermans metafysisch terrein. Omdat ze niet tevreden zijn met het vaderschap van de Bathybius (haeckelii), hebben ze nu 'plastidulaire zielen'[2] en 'atoomzielen' bedacht, gebaseerd op volkomen blinde *mechanische* krachten van de stof. Men deelt ons mee dat 'de studie van de evolutie van het zielenleven aantoont dat dit zich van de lagere stadia van de eenvoudige *celziel*, via een verbazingwekkende reeks geleidelijke evolutiestadia, heeft opgewerkt *tot de ziel van de mens*'.[3]

'Verbazingwekkend', inderdaad, omdat deze wilde speculatie gebaseerd

---

[1] Natuurlijk is het esoterische stelsel van evolutie in de vierde ronde veel ingewikkelder dan het fragment en de citaten waarnaar is verwezen, categorisch beweren. Het is praktisch het *omgekeerde* – zowel wat de conclusies van de embryologie als wat de opeenvolging in de tijd van de soorten betreft – van de gangbare westerse opvatting.

[2] Volgens Haeckel zijn er ook *celzielen*, 'een anorganische *moleculaire ziel*' zonder, en een 'plastidulaire ziel met (of in het bezit van) een geheugen'. Wat hebben vergeleken daarmee onze esoterische leringen te betekenen? De *goddelijke en menselijke* ziel van de zeven beginselen in de mens moeten voor zo'n overweldigende openbaring natuurlijk verbleken en wijken!

[3] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 296 noot.

is op het *bewustzijn* van de 'zenuwcellen'. Want, zoals hij ons zegt: 'Hoe weinig we nu ook in staat zijn om de aard van het bewustzijn volledig te verklaren,[1] toch toont het vergelijkende en genetische onderzoek ervan duidelijk aan dat het slechts een hogere en ingewikkelder *functie van de zenuwcellen* is.'[2]

Het lied van Herbert Spencer over het bewustzijn is blijkbaar ten einde, (671)
en kan voortaan veilig opgeborgen blijven in de rommelkamer van verouderde theorieën. Waar belandt Haeckel echter met de 'ingewikkelde functies' van *zijn* wetenschappelijke 'zenuwcellen'? Alweer midden in de occulte en mystieke leringen van de kabbala over de afdaling van zielen als bewuste en onbewuste atomen; bij de pythagorische MONADE en de *monaden* van Leibniz – en de 'goden, monaden, en atomen' van onze esoterische leer;[3] bij de *letterlijke betekenis* van de occulte leringen, die wordt overgelaten aan de *amateur*-kabbalisten en de beoefenaars van de ceremoniële magie. Bij het verklaren van zijn pas bedachte terminologie zegt hij namelijk het volgende:

> Plastidulaire zielen; de plastidulen of protoplasmische moleculen, de kleinste, homogene deeltjes van het protoplasma, moeten volgens onze plastische theorie worden beschouwd als de actieve factoren van alle levensfuncties. Het verschil tussen de plastidulaire ziel en de anorganische moleculaire ziel is *dat eerstgenoemde een geheugen bezit*.[4]

Dit thema ontwikkelt hij in zijn verbazingwekkende lezing over de 'Peri-

---

[1] Dit is een waardevolle bekentenis. Maar deze maakt de poging om de *afstamming* van zowel het bewustzijn als het fysieke lichaam van de mens af te leiden van Bathybius haeckelii, nog grappiger en empirischer, in de zin van de tweede definitie van Webster.

[2] *Op.cit.*, blz. 296 noot.

[3] Zij die de tegenovergestelde mening huldigen en het bestaan van de menselijke ziel opvatten 'als een bovennatuurlijk, een spiritueel verschijnsel, bepaald door krachten die volkomen verschillen van de *gewone fysieke* krachten, . . . spotten daarom [volgens hem] met elke verklaring die zuiver wetenschappelijk is'. Ze hebben, zo lijkt het, niet het recht te beweren dat 'de psychologie geheel of gedeeltelijk een spirituele en geen fysieke wetenschap is'. De nieuwe ontdekking van Haeckel (die al duizenden jaren in alle oosterse religies werd onderwezen), dat dieren zielen, wil, en zintuiglijke gewaarwording, en dus zielsfuncties hebben, brengt hem ertoe van de psychologie de wetenschap van de zoölogen te maken. De oude leer dat de 'ziel' (de dierlijke en de menselijke ziel, of kāma en manas) 'haar eigen ontwikkelingsgeschiedenis heeft', wordt door Haeckel voorgesteld als zijn eigen ontdekking en vernieuwing op een 'onbetreden [?] pad'! Hij (Haeckel) zal de vergelijkende evolutie van de ziel in de mens en in andere dieren uitwerken. 'De vergelijkende morfologie van de zielsorganen en de vergelijkende fysiologie van de zielsfuncties, die beide op evolutie zijn gebaseerd, worden zo het psychologische [in feite materialistische] probleem van de wetenschapper.' (*The Pedigree of Man*, 'Cell-souls and Soul-cells', blz. 135-7.)

[4] *Op.cit.*, blz. 296 noot.

genese van de plastidule, of de golfbewegingen van levende deeltjes'. Het is een verbetering van de theorie van Darwin over 'pangenese' en een verdere nadering, een voorzichtige beweging in de richting van 'magie'. Eerstgenoemde is een vermoeden dat een bepaald aantal van de feitelijke en identieke atomen, die tot voorouderlijke lichamen hadden behoord, 'door hun nakomelingen generatie na generatie werden overgebracht, zodat we letterlijk 'vlees van het vlees' van het oerwezen zijn dat zich in de latere periode . . . tot mens ontwikkelde' – verklaart de schrijver van *A Modern Zoroastrian*.[1] Laatstgenoemde (het occultisme) onderwijst (a) dat de levensatomen van ons levensbeginsel (prāṇa) nooit volkomen verloren gaan wanneer iemand sterft. Dat de atomen die het sterkst zijn doortrokken van het levensbeginsel (een onafhankelijke, eeuwige, bewuste factor) gedeeltelijk door erfelijkheid worden overgebracht van vader op zoon, en gedeeltelijk weer worden samengebracht en het bezielende beginsel worden van het nieuwe lichaam in elke
(672) nieuwe incarnatie van de monaden. Want (b): evenals de *individuele* ziel altijd dezelfde is, zijn de atomen van de lagere beginselen (het lichaam, zijn astrale lichaam, of *dubbelganger*, enz.) dat ook, omdat ze door verwantschap en de karmische wet altijd tot dezelfde individualiteit in een reeks van verschillende lichamen worden aangetrokken, enz.[2]

Om rechtvaardig en op zijn minst *logisch* te zijn, zouden onze hedendaagse volgelingen van Haeckel moeten besluiten dat de 'perigenese van de plastidule' en soortgelijke lezingen voortaan naast die over 'esoterisch boeddhisme' en 'de zeven beginselen van de mens' worden gezet. Zo zal het publiek in ieder geval de kans krijgen om na vergelijking te beoordelen welke van de twee leringen het *meest* of het *minst* ABSURD is, zelfs vanuit het standpunt van de *materialistische* en *exacte* wetenschap!

De occultisten – die elk atoom in het heelal, of het nu samengesteld of enkelvoudig is, terugvoeren op de ene eenheid, of het universele *leven*; die niet erkennen dat er in de natuur ook maar iets *anorganisch* kan zijn; die niet zoiets als *dode* stof kennen – zijn consequent in hun leer over geest en ziel als ze spreken over een *geheugen*, een *wil, en gewaarwording*, in elk atoom. Maar wat kan een materialist met die kwalificatie bedoelen? De wet van de biogenese, in de betekenis die de volgelingen van Haeckel eraan geven, 'is een gevolg van het feit dat de wetenschapper over de *occulte*

---

[1] Samuel Laing, *Op.cit*., 1890, blz. 119.

[2] Zie 'Transmigration of the life atoms', *Five years of Theosophy*, blz. 531-9; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:202-10. Het collectieve aggregaat van deze atomen vormt zo de anima mundi van ons zonnestelsel, de *ziel* van ons kleine heelal, waarvan elk atoom natuurlijk een *ziel*, een monade, een klein heelal is, in het bezit van bewustzijn, en dus van een *geheugen*. (Zie deel 1, afd. 3, hfst 15, 'Goden, monaden, en atomen', blz. 675-703.)

fysica niets weet'.[1] Wij kennen, en spreken over, 'levensatomen' en 'slapende atomen' omdat we van mening zijn dat deze twee vormen van energie – de kinetische en de potentiële – worden voortgebracht door een en dezelfde kracht of het ENE LEVEN, en omdat we laatstgenoemde als de bron en beweger van alles beschouwen. Maar wat *is het* dat aan de 'plastidulaire zielen' van Haeckel energie, en vooral een *geheugen*, verschafte? De 'golfbeweging van levende deeltjes' wordt begrijpelijk door de theorie van het spirituele ENE LEVEN, van een universeel levensbeginsel onafhankelijk van *onze* stof, en dat zich alleen op *ons* bewustzijnsgebied manifesteert als *atomaire energie*. Dat is het wat, in de menselijke cyclus geïndividualiseerd, van vader op zoon wordt overgebracht.

Nu oppert Haeckel, terwijl hij de theorie van Darwin wijzigt, 'op een heel aannemelijke manier', zoals S. Laing denkt, 'dat niet de identieke atomen, maar hun specifieke bewegingen en manier van aggregatie zo [door erfelijkheid] zijn overgebracht'.[2]

Indien Haeckel of een andere wetenschapper meer wist over de aard van het atoom dan nu het geval is, zou hij de zaak niet op deze manier hebben verbeterd. Hij zegt namelijk precies hetzelfde als Darwin, maar dan in meer *metafysische taal*. Het levensbeginsel, of de *levensenergie*, dat alomtegen- (673)
woordig, eeuwig, en onvernietigbaar is, is als *noumenon* een *kracht* en een BEGINSEL, maar *als verschijnsel* bestaat het uit atomen. Het is een en hetzelfde, en ze kunnen niet als gescheiden worden beschouwd, behalve in het materialisme.[3]

Verder verkondigt Haeckel over de atoom-zielen nog iets wat op het eerste gezicht even occult schijnt te zijn als de monade van Leibniz. Hij zegt:

---

[1] *Five Years of Theosophy*, blz. 535; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:205.

[2] S. Laing, *A Modern Zoroastrian*, 1890, blz. 119.

[3] In 'Transmigration of the life atoms' zeggen we, om een standpunt dat maar al te vaak verkeerd wordt begrepen nader te verklaren: 'Het levensbeginsel is *alomtegenwoordig* . . . maar [op dit gebied van manifestatie] vaak in een sluimerende toestand – zoals in een steen. [De zin] waarin staat dat, wanneer deze onvernietigbare kracht zich van één groep atomen [*moleculen* hadden we moeten zeggen] losmaakt, ze onmiddellijk door een andere groep wordt aangetrokken, betekent niet dat ze de eerste groep volledig verlaat [omdat de atomen zelf dan zouden verdwijnen]; maar eenvoudig dat ze haar vis viva of levenskracht – de bewegingsenergie – op een andere groep overbrengt. Maar het feit dat ze zich in de volgende groep manifesteert als kinetische energie, betekent niet dat deze geheel aan de eerste groep wordt onthouden; ze is daarin namelijk nog steeds aanwezig als potentiële energie of latent leven', enz. (*Five Years of Theosophy*, blz. 535-6; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:206.) Wat kan Haeckel nu met zijn 'niet identieke atomen, maar hun specifieke beweging en manier van aggregatie' anders bedoelen dan dezelfde *kinetische* energie die wij hebben toegelicht? Vóór hij deze theorieën ontwikkelde, moet hij Paracelsus hebben gelezen en *Five Years of Theosophy* hebben bestudeerd, maar zonder de leringen goed in zich op te nemen.

Aan de onlangs gevoerde discussie over de aard van de atomen, die we in de een of andere vorm als de uiteindelijke factoren in alle natuur- en scheikundige processen moeten opvatten, schijnt heel gemakkelijk een einde te kunnen worden gemaakt door aan te nemen dat deze heel kleine massa's als krachtcentra *een blijvende ziel* bezitten, en *dat elk atoom gewaarwording* en het vermogen om te bewegen *heeft*.[1]

Hij zegt geen woord over het feit dat dit de theorie van Leibniz is, en een bij uitstek occulte theorie. Ook verstaat hij onder de term 'ziel' niet hetzelfde als wij; want bij Haeckel is ze, samen met het bewustzijn, eenvoudig het product van de grijze hersenstof, iets wat, evenals de 'celziel, even onverbrekelijk is verbonden met het protoplasma-lichaam als de *menselijke ziel met de hersenen en het ruggenmerg*'.[2] Hij verwerpt de conclusies van Kant, Herbert Spencer, Du Bois-Reymond en Tyndall. Laatstgenoemde formuleert de mening van alle grote wetenschappers, en van de grootste denkers van vroeger en nu:

de overgang van de fysieke hersenwerking *naar de corresponderende feiten van het bewustzijn is onvoorstelbaar*. . . . Al waren onze denkvermogens en zintuigen zo . . . verlicht dat we in staat waren om zelfs de moleculen van de hersenen te zien en te voelen; al konden we al hun bewegingen, al hun groeperingen, elektrische ontladingen volgen . . . dan zouden we nog even ver als altijd van de oplossing van het probleem af staan. . . . *De kloof tussen de twee categorieën van verschijnselen zou nog steeds verstandelijk onoverbrugbaar zijn*.[3]

Maar de ingewikkelde functie van de zenuwcellen van de grote Duitse EMPIRICUS, of met andere woorden zijn bewustzijn, zal hem niet toestaan de conclusies van de grootste denkers van onze aardbol te volgen. *Hij is groter dan zij*. Hij beweert dit, en *protesteert* tegen iedereen. 'Niemand heeft het
(674) recht te beweren dat *wij* [Haeckel] in de toekomst niet in staat zullen zijn die grenzen van onze kennis te overschrijden die vandaag onoverkomelijk lijken';[4] en hij citeert uit de inleiding van Darwin tot *The Descent of Man* deze woorden, die hij bescheiden toepast op zijn wetenschappelijke tegenstanders en zichzelf: 'Het zijn altijd degenen *die weinig weten*, en niet zij die *veel weten*, die stellig beweren dat dit of dat probleem nooit door de wetenschap zal worden opgelost.'[5]

De wereld kan gerust zijn. De dag is nabij waarop de 'in drie opzichten grote' Haeckel (tot zijn eigen tevredenheid) zal hebben aangetoond dat het bewustzijn van Sir I. Newton, fysiologisch gesproken, slechts de reflex-

---

[1] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 296 noot.
[2] *Op.cit*.
[3] John Tyndall, *Fragments of Science*, 1871, 'Scientific materialism', blz. 119-20.
[4] Haeckel, *Op.cit*., blz. 296 noot.
[5] Charles Darwin, *The Descent of Man*, 1876, blz. 2.

werking (of passief bewustzijn) was, veroorzaakt door de perigenese van de plastidulen van onze gemeenschappelijke voorouder en oude vriend, het moneron haeckelii. Het feit dat de genoemde 'Bathybius' is ontmaskerd en *aan de kaak gesteld* als een bedrieger die zich uitgaf voor de organische substantie die *hij niet was*; en dat onder de mensenkinderen alleen de vrouw van Lot (en deze zelfs pas na haar onaangename metamorfose in een zoutpilaar) het korreltje zout dat *hij wel is*, als haar voorvader zou kunnen opeisen – zal hem volstrekt niet ontmoedigen. Hij zal even doodkalm als altijd blijven beweren dat het niet méér was dan de specifieke manier van bewegen van de schim van de al lang verdwenen atomen van onze 'vader Bathybius' die – door de eeuwen heen overgebracht naar het celweefsel van de grijze hersenstof van ieder groot mens – Sophocles en Aeschylus, evenals Shakespeare, hun tragediën deed schrijven, Newton zijn *Principia*, Humboldt zijn *Kosmos*, enz. Deze schim bracht Haeckel ertoe Grieks-Latijnse namen van drie duim lang te verzinnen, die schijnbaar heel veel, maar in feite helemaal niets, betekenen.

We weten natuurlijk heel goed dat de ware, eerlijke evolutionist het met ons eens is, en dat hij de eerste is om te zeggen dat niet alleen de geologische verslagen onvolmaakt zijn, maar dat er in de reeks van tot dusver ontdekte fossielen enorme hiaten zijn die nooit kunnen worden opgevuld. Hij zal ons bovendien zeggen dat 'geen evolutionist aanneemt dat de mens afstamt *van een bestaande of uitgestorven aap*',[1] maar dat de mens en de aap *waarschijnlijk* eonen geleden zijn ontstaan uit een gemeenschappelijke stam. Toch zal hij, zoals De Quatrefages opmerkt, als bewijsmateriaal dat zijn (van de evolutionist) beweringen ondersteunt, juist die rijkdom aan afwezige bewijzen aanvoeren, en zeggen dat 'niet alle levende vormen in de lagen met fossielen bewaard zijn gebleven, omdat de kansen op behoud gering en dun gezaaid waren, [want] zelfs de oermens *verbrandde* zijn doden'.[2] Dit is precies wat wij ook zeggen. Het is evengoed *mogelijk* dat de toekomst voor ons de ontdekking in petto heeft van een reuzenskelet van een Atlantiër van 9 meter lang, als een fossiel van een pithecoïde 'ontbrekende schakel'; maar eerstgenoemde is *waarschijnlijker*.

---

[1] Andrew Wilson, 'The missing link', *Knowledge*, november 1881, blz. 74.
[2] *Op.cit*.

3

(675) # De fossiele overblijfselen van de mens en de mensaap

A
Geologische feiten betreffende hun verwantschap

De gegevens die kunnen worden ontleend aan wetenschappelijk onderzoek naar de 'oermens' en de aap geven geen steun aan theorieën die eerstgenoemde van laatstgenoemde laten afstammen. 'Waar moeten we de oermens dan zoeken?' vraagt Huxley nog, nadat hij hem tevergeefs heeft gezocht in de diepten van de kwartaire lagen. 'Leefde de oudste homo sapiens in het plioceen of het mioceen, of nog eerder? Wachten in nog oudere lagen de versteende botten van *een meer antropoïde aap* of een *meer pithecoïde mens* dan die nu bekend zijn, op ontdekking door een nog ongeboren paleontoloog? De tijd zal het leren.'[1]

Zeker, en dan zal hij de antropologie van de occultisten bevestigen. Intussen gelooft Boyd Dawkins in zijn ijver om het gelijk van *The Descent of Man* van Darwin te bewijzen, dat hij de 'ontbrekende schakel' vrijwel heeft gevonden – in theorie. Het was meer aan de theologen dan aan de geologen toe te schrijven dat men tot ongeveer 1860 de mens had beschouwd als een relict dat niet ouder is dan de orthodoxe 6000 jaar van Adam. Karma heeft het echter zo gewild dat het voor een Franse abbé – abbé Bourgeois – was weggelegd om deze gemakzuchtige theorie een nog grotere klap toe te brengen dan deze al had gekregen door de ontdekkingen van Boucher de Perthes. Iedereen weet dat de abbé goede bewijzen ontdekte en aan het licht bracht dat de mens al tijdens het mioceen bestond; want er werden uit miocene lagen vuurstenen opgegraven die onmiskenbaar door mensen waren gemaakt. In de woorden van Laing:

Ze moeten óf door de mens zijn afgeslagen, óf, zoals Boyd Dawkins veronderstelt, door de dryopithecus of een andere mensaap die een dosis intelligentie bezat die zoveel groter was dan die van de gorilla of de chimpansee, dat hij in staat was werktuigen te maken. Maar in dit geval zou het probleem zijn opgelost en de ont-

[1] Thomas H. Huxley, *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 184.

brekende schakel zijn ontdekt, want zo'n aap zou heel goed de *voorouder* van de paleolithische mens kunnen zijn geweest.[1]

Of – *de afstammeling van de eocene mens*, wat een variant is op deze theorie. Intussen moet de dryopithecus met zulke prachtige verstandelijke vermogens nog worden ontdekt. Anderzijds is het bestaan van de neolithische en zelfs de paleolithische mens absoluut zeker geworden, en dezelfde schrijver merkt terecht op: 'Indien er 100.000.000 jaar zijn verstreken sinds de aarde voldoende vast werd om planten- en dierenleven in stand te houden, (676)
dan kan het tertiair wel 5.000.000 jaar hebben geduurd; of 10.000.000 jaar, als de levendragende orde van de dingen, zoals Lyell veronderstelt, ten minste 200.000.000 jaar heeft geduurd.'[2] Waarom zou men het dan niet met een andere theorie proberen? Laten we als hypothese de mens aan het einde van het mesozoïcum plaatsen, en ter wille van de bewijsvoering aannemen dat de (veel recentere) hogere apen toen al bestonden! Dit zou de mens en de hedendaagse apen meer dan genoeg tijd geven om zich uit de mythische 'meer antropoïde aap' te ontwikkelen, en zelfs aan laatstgenoemden om te degenereren tot wezens die de mens *na-apen* door 'boomtakken als knotsen te gebruiken, en kokosnoten te kraken met hamers en stenen'.[3] Sommige primitieve stammen van bergbewoners in India bouwen hun verblijfplaats in bomen, evenals de gorilla's. De vraag wie van beiden, het dier of de mens, de nabootser van de ander is, is nauwelijks een open vraag, zelfs als men van de theorie van Boyd Dawkins uitgaat. De fantasierijke strekking van zijn hypothese wordt echter algemeen toegegeven. Men betoogt dat terwijl er in het plioceen en het mioceen echte apen en bavianen waren, en de mens ontegenzeglijk tegelijk met deze in die tijden leefde – hoewel de orthodoxe antropologie ondanks de feiten nog aarzelt hem in het tijdperk van de dryopithecus te plaatsen, die 'volgens sommige anatomen in enkele opzichten nog boven de chimpansee of de gorilla staat'[4] – er toch uit het eoceen geen andere fossiele *primaten* zijn opgegraven en daarin geen pithecoïde soorten zijn aangetroffen dan een paar uitgestorven lemurische vormen. En er wordt ook op *gezinspeeld* dat de dryopithecus *misschien* de 'ontbrekende schakel' was,

---

[1] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 157.

[2] *Op.cit*., blz. 161.

[3] *Op.cit*., blz. 160. Is dit de manier waarop *de primitieve mens* te werk ging? We kennen in onze tijd geen mensen, zelfs geen barbaren, van wie bekend is dat ze de apen hebben nagebootst die met hen de bossen van Amerika en de eilanden bewonen. We hebben wel gehoord van grote apen die zijn getemd en in huizen wonen, en die de mens zozeer imiteren dat ze zelfs een hoed opzetten en een jas aantrekken. De schrijfster heeft zelf een chimpansee gehad die, zonder dat het hem was aangeleerd, een krant openvouwde en deed alsof hij erin las. Het zijn de latere generaties, de kinderen, die hun ouders nadoen – niet omgekeerd.

[4] *Op.cit.*, blz. 151.

hoewel de hersenen van dat wezen deze theorie evenmin rechtvaardigen als die van de hedendaagse gorilla. (Zie ook de beschouwingen van Gaudry.)

We zouden willen vragen wie van de wetenschappers in staat is te bewijzen dat *de mens* in het vroege tertiair *niet bestond*? Wat stond zijn aanwezigheid in de weg? Nauwelijks dertig jaar geleden werd met verontwaardiging ontkend dat hij meer dan 6 of 7 duizend jaar bestond! Nu wordt zijn bestaan in het eoceen ontkend. In de volgende eeuw vraagt men zich misschien af of de mens geen tijdgenoot was van de 'vliegende draken', de pterodactylus, de plesiosaurus en iguanodon, enz. Laten we luisteren naar de echo van de wetenschap.

(677) Het is duidelijk dat overal waar mensapen leefden, de mens, of *een of ander wezen dat de voorouder van de mens was* – wat anatomische bouw of klimaat en omgeving betreft – ook kan hebben geleefd. Anatomisch gesproken zijn mensapen en apen evengoed specifieke variëteiten van een zoogdiersoort als de mens, op wie ze been voor been en spier voor spier lijken, en de fysieke dierlijke mens is eenvoudig een voorbeeld van de vierhandige soort die is gespecialiseerd om rechtop te kunnen staan, en die grotere hersenen heeft.[1] . . . Indien hij de ongunstige omstandigheden en de extreme wisselvalligheden van de ijstijd kon overleven, en we weten dat dit zo is, dan is er geen reden waarom hij niet in het subtropische klimaat van het mioceen kan hebben geleefd, toen er zelfs tot in Groenland en Spitsbergen een zacht klimaat heerste.[2]

Terwijl de meeste wetenschappers, die onbuigzaam zijn in hun geloof in de afstamming van de mens van een 'uitgestorven antropoïde zoogdier', zelfs niet willen aanvaarden dat er een andere verdedigbare theorie kan zijn dan die van een gemeenschappelijke voorouder van de mens en de dryopithecus, is het verfrissend om in een boek van werkelijke wetenschappelijke waarde zoveel ruimte voor toenadering te vinden. Die ruimte is inderdaad zo groot als onder de omstandigheden maar mogelijk is, d.w.z. zonder dat men direct gevaar loopt om door de vloedgolf van 'wetenschapsaanbidding' te worden weggevaagd. Omdat Laing gelooft dat het probleem om 'de ontwikkeling van het *intellect* en de *moraliteit* door evolutie te verklaren *niet zo groot is als het probleem dat zich voordoet door het verschil in fysieke bouw*[3] tussen de mens en het hoogste dier', zegt hij:

---

[1] We vragen of er aan de wetenschappelijke waarheid en aan het feit dat in de bovenstaande zin is vermeld, één jota zou veranderen indien deze zou luiden: 'de aap is eenvoudig een voorbeeld van de tweevoetige soort die is gespecialiseerd om als regel op vier voeten te lopen, en die kleinere hersenen heeft'. *Esoterisch gesproken* is dit de echte waarheid, en niet het omgekeerde.

[2] Laing, *Op.cit*., blz. 151-2.

[3] We kunnen Laing hierin niet volgen. Wanneer erkende darwinisten zoals Huxley wijzen op 'de *grote kloof* in *verstandelijk* vermogen die ligt tussen de laagste aap en de hoog-

Maar het is niet zo gemakkelijk in te zien hoe dit verschil in fysieke bouw ontstond, en hoe een wezen ontstond dat zulke hersenen en handen had, en zulke potentiële vermogens voor een bijna onbeperkte vooruitgang. Het probleem is dit: het verschil in bouw tussen het laagste bestaande mensenras en de hoogste bestaande apen is te groot om het mogelijk te maken dat de een de rechtstreekse afstammeling is van de ander. De negroïde vertoont in sommige opzichten een lichte gelijkenis met de apensoort. Zijn schedel is smaller, zijn hersenen minder groot, zijn kaak steekt meer naar voren, zijn armen zijn langer dan die van de gemiddelde Europeaan. Toch is hij ongetwijfeld een mens, en door een brede kloof (678)
gescheiden van de chimpansee of de gorilla. *Zelfs de idioot of cretin*, met hersenen en een intelligentie die niet groter zijn dan die van de chimpansee, *is een in zijn ontwikkeling gestoorde mens, geen aap*.

Indien de darwinistische theorie in het geval van de mens en de aap opgaat, moeten we dus teruggaan tot een of andere gemeenschappelijke voorouder van wie beide mogelijk afstammen . . . Maar om dit als een *feit* en niet als een *theorie* te kunnen vaststellen, moeten we die voorouderlijke vorm ook werkelijk vinden, of in elk geval een paar tussenliggende vormen die in de buurt komen. . . . Met andere woorden . . . de ontbrekende schakel! Nu moet men erkennen dat zulke ontbrekende schakels tot dusver niet zijn ontdekt, en ook dat de oudst bekende menselijke schedels en skeletten, die uit de ijstijd dateren, en waarschijnlijk ten minste 100.000 jaar oud zijn, zo'n voormenselijke soort beslist niet benaderen. Integendeel, *een van de oudste exemplaren*, namelijk van de mensen van het grot-graf van Cro-Magnon,[1] *getuigt van een mooi ras, met een grote gestalte, grote hersenen, en in het algemeen superieur aan veel nu bestaande mensenrassen*. Het antwoord is natuurlijk dat de verstreken tijd te kort is, en dat *als mens en aap een gemeenschappelijke voorvader hadden*, die – omdat er in het mioceen in ieder geval al een hoogontwikkelde mensaap, en waarschijnlijk ook de mens bestond – in het verre verleden moet worden gezocht, in een tijd die zover achter ons ligt dat in vergelijking daarmee het hele kwartair in het niet valt. . . . Er is dus genoeg reden om te aarzelen vóór we aannemen dat alleen de mens . . . een uitzondering is . . . een speciaal geschapen wezen. Dit is des te moeilijker te geloven, omdat de apenfamilie,

---

ste mens', de '*enorme kloof* . . . tussen hen', de '*onmetelijke en praktisch oneindige* verschillen tussen de mens en het apenras' (*Evidence as to Man's Place in Nature*, blz. 122); wanneer zelfs de fysieke basis van het denkvermogen (de hersenen) dat van de hoogste bestaande apen zo *aanzienlijk* in grootte overschrijdt; wanneer mensen zoals Wallace gedwongen zijn de tussenkomst van buitenaardse intelligenties te hulp te roepen om het opklimmen van een schepsel als de pithecanthropus alalus, of de spraakloze primitieve mens van Haeckel, tot het niveau van de *morele* mens van nu met zijn grotere hersenen te verklaren – dan is het gemakzuchtig om de raadsels van de evolutie zomaar weg te wuiven. Terwijl het bewijsmateriaal met betrekking tot de *fysieke bouw* zo weinig overtuigend is en over het geheel genomen zo strijdig met het darwinisme, zijn de problemen bij de verklaring van het 'hoe' van de evolutie van het menselijk *denkvermogen* door natuurlijke selectie tien keer zo groot.

[1] Een ras dat De Quatrefages en Hamy opvatten als een tak van *dezelfde stam* als die waaruit de *Guanchen van de Canarische Eilanden* zijn voortgekomen – kortom, afstammelingen van de Atlantiërs.

waarmee de mens [?] zo'n grote gelijkenis vertoont . . . talrijke takken bevat die geleidelijk in elkaar overgaan, maar waarvan de uitersten meer van elkaar verschillen dan de mens verschilt van de hoogste apen. Indien er voor de mens een speciale schepping nodig is geweest, *moeten er dan niet ook speciale scheppingen zijn geweest voor de chimpansee, de gorilla, de orang-oetan*, en voor ten minste 100 verschillende apensoorten, die alle op dezelfde manier zijn opgebouwd?[1]

Er was inderdaad een 'speciale schepping' voor de mens en een 'speciale schepping' voor de aap, *zijn* voortbrengsel; maar die verliep anders dan de wetenschap zich ooit heeft voorgesteld. Albert Gaudry en anderen geven overtuigende argumenten waarom de mens niet als de kroon van het apengeslacht kan worden beschouwd. Wanneer we niet alleen vaststellen dat de 'oorspronkelijke primitieve mens' (?) in het mioceen een feit was, maar ook dat, zoals De Mortillet aantoont, de vuurstenen werktuigen die hij heeft achtergelaten, in dat verre verleden *door middel van vuur* waren gespleten; wanneer we vernemen dat *van de mensapen alleen* de dryopithecus in deze lagen voorkomt, wat is dan de logische conclusie? Dat de darwinisten in een lastig parket zitten. De veel op de mens lijkende gibbon bevindt zich *nog op hetzelfde lage ontwikkelingsniveau als toen hij tijdgenoot was van de mens aan het einde van de ijstijd*. Hij is sinds het plioceen niet zichtbaar veranderd. Nu is er niet veel verschil tussen de dryopithecus en de bestaande mensapen – gibbon, gorilla, enz. Indien de darwinistische theorie in alles heeft voor-
(679) zien, hoe moeten we dan de evolutie van deze aap tot mens in de eerste helft van het mioceen 'verklaren'? De tijd is veel te kort voor zo'n theoretische transformatie. De uitzonderlijke traagheid waarmee variatie in soorten plaatsvindt, maakt dit onmogelijk – vooral op basis van de hypothese van natuurlijke selectie. De enorme verstandelijke en structurele kloof tussen de primitieve mens die bekend is met vuur en de manier om het aan te steken, en een dierlijke mensaap, is te breed om – zelfs in gedachten – in zo'n korte periode te overbruggen. Laten de evolutionisten het proces terugschuiven naar het voorafgaande eoceen, als ze daaraan de voorkeur geven; laten ze zelfs zowel de mens als de dryopithecus terugvoeren op een gemeenschappelijke voorouder; toch zullen ze het minder prettige feit onder ogen moeten zien dat in eocene lagen de antropoïde fossielen evengoed schitteren door afwezigheid als de fabelachtige pithecanthropus van Haeckel.

Kan men uit deze impasse komen door een beroep te doen op het 'onbekende', en met Darwin te verwijzen naar de 'onvolledigheid van de geologische verslagen'? Laat dat zo zijn; maar hetzelfde recht van beroep moet evengoed aan de occultisten worden toegekend, in plaats van het monopolie te blijven van het in verlegenheid gebrachte materialisme. We zeggen dat

[1] Laing, *Op.cit*., blz. 180-2.

de fysieke mens bestond vóór de eerste gesteentelaag van het krijt was afgezet. In het eerste deel van het tertiair bloeide de schitterendste beschaving die de wereld ooit heeft gekend, in een tijd waarin, zoals men aanneemt, de *mens-aap* van Haeckel door de oerwouden dwaalde, en de door Grant Allen veronderstelde voorouder zich met zijn behaarde wijfjes, de gedegenereerde Liliths van de Adam van het derde wortelras, van tak tot tak slingerde. Toch waren er in de betere dagen van de beschaving van het vierde ras geen mensapen; maar karma is een mysterieuze wet, en werkt zonder iemand te ontzien. De monsters die in zonde en schande door de Atlantische reuzen waren verwekt, 'vage kopieën'[1] van hun beestachtige vaders, en dus ook van de hedendaagse mens, misleiden nu de speculatieve antropoloog van de Europese wetenschap en bedelven hem onder misvattingen.

Waar woonden de eerste mensen? Sommige darwinisten zeggen in West-Afrika, anderen in Zuid-Azië, en weer anderen geloven in een onafhankelijke oorsprong van mensenstammen in Azië en Amerika uit aapachtige voorouders (Vogt). Maar Haeckel gaat vrolijk over tot de aanval. Uitgaande van zijn prosimiae die 'de gemeenschappelijke voorouders van alle andere smalneusapen, waaronder de mens, waren'[2] – een 'schakel' waarmee recente anatomische ontdekkingen echter voorgoed hebben afgerekend! – probeert hij voor de oorspronkelijke pithecanthropus alalus een woonplaats te vinden.

Naar alle waarschijnlijkheid vond deze [de transformatie van dier naar mens] plaats in Zuid-Azië; dat gebied levert nu veel bewijzen op die aantonen dat hier het oorspronkelijke thuis van de verschillende menssoorten was. Waarschijnlijk was Zuid-Azië zelf niet de oudste bakermat van de mensheid, maar LEMURIË, *een continent dat ten zuiden van Azië lag, en later in de Indische Oceaan verzonk*.[3] Het tijdperk (680)
waarin de evolutie van de mensapen tot aapachtige mensen plaatsvond, was waarschijnlijk het laatste deel van het tertiair, het plioceen, en misschien het mioceen, dat eraan voorafging.[4]

De enige waardevolle gedachte hierin is die over Lemurië, dat inderdaad de bakermat van de mensheid was, van het fysieke geslachtelijke wezen dat in de loop van lange eonen uit de etherische hermafrodieten ontstond. Maar indien is bewezen dat Paaseiland werkelijk een overblijfsel van Lemurië is, moeten we volgens Haeckel geloven dat de 'aapmensen zonder spraak', die zich net hadden afgesplitst van een beestachtig monsterlijk zoogdier, de

---

[1] Thomas H. Huxley, *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 73-4.

[2] Ernst Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 73.

[3] Zie hfst. 7, 'Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten', blz. 884-907.

[4] Haeckel, *Op.cit.*, blz. 73.

reusachtige portretstandbeelden hebben gemaakt waarvan er nu enkele in het British Museum staan. De critici hebben ongelijk als ze de leringen van Haeckel 'afschuwelijk, revolutionair, immoreel' noemen, hoewel het materialisme het logische gevolg is van de aapvoorouder mythe; ze zijn eenvoudig te dwaas om te hoeven worden weerlegd.

B
Westers evolutionisme: de vergelijkende anatomie van de mens en de mensaap bevestigt het darwinisme niet

Men zegt ons dat, terwijl elke andere ketterij tegen de moderne wetenschap kan worden genegeerd, onze ontkenning van de darwinistische theorie – zoals die op de mens wordt toegepast – de 'onvergeeflijke' zonde bij uitstek zal zijn. De evolutionisten staan rotsvast in hun overtuiging op grond van de overeenkomst in bouw van de aap en de mens. Het anatomische bewijsmateriaal is in dit geval overweldigend, zo stelt men; *been voor been*, en *spier voor spier*, zijn gelijk, zelfs de vorm van de hersenen komt sterk overeen.

Maar wat dan nog? Dit alles was al vóór koning Herodes bekend; en de schrijvers van het *Rāmāyaṇa*, de dichters die de moed en heldhaftigheid van Hanumān, de aap-god, bezongen, 'van wie de daden groot waren en de wijsheid ongeëvenaard', moeten evenveel over zijn anatomie en hersenen hebben geweten als welke Haeckel of Huxley in onze tijd ook. Er werden boeken vol over deze overeenkomst geschreven, zowel in de oudheid als in meer recente tijden. Daarom ontvangt de wereld of de filosofie niets nieuws in boeken zoals *Man and Apes* van Mivart, of in de verdediging van het darwinisme door Fiske en Huxley. Maar wat zijn die *doorslaggevende* bewijzen voor de afstamming van de mens van een pithecoïde voorouder? Indien de darwinistische theorie *niet de ware is* – zo zegt men ons – indien mens en aap niet van een gemeenschappelijke voorouder afstammen, dan moeten we een verklaring geven voor:

(681) (1) De overeenkomst in bouw van beide; het feit dat de hogere dierenwereld – mens en dier – fysiek gezien één grondvorm of ontwerp heeft.

(2) De aanwezigheid van *rudimentaire organen* in de mens, d.w.z. sporen van vroegere organen, die nu niet meer worden gebruikt en daardoor zijn geatrofieerd. Sommige van deze organen, zo wordt beweerd, kunnen alleen in gebruik zijn geweest bij een half dierlijk, half in bomen levend monster. Waarom vinden we dan bij de mens die 'rudimentaire' organen (die even nutteloos zijn als de rudimentaire vleugel voor de apteryx van

Australië), het wormvormige aanhangsel van de blinde darm, de oorspieren[1], de 'rudimentaire staart' (waarmee kinderen soms nog worden geboren), enz.?

Zo luidt hun strijdkreet; en het gekakel van de mindere grootheden onder de darwinisten is zo mogelijk nog luider dan dat van de wetenschappelijke evolutionisten zelf!

Verder zijn laatstgenoemden zelf – met hun grote leider Huxley en eminente zoölogen zoals Romanes en anderen – terwijl ze de darwinistische theorie verdedigen, de eersten om de bijna onoverkomelijke problemen te erkennen die het uiteindelijke bewijs ervan in de weg staan. En er zijn even grote wetenschappers als bovengenoemden, die nadrukkelijk deze onnodige veronderstelling ontkennen, en de ongegronde overdrijvingen wat betreft deze veronderstelde overeenkomst in bouw luid afkeuren. Het is voldoende een blik te werpen in de boeken van Broca, Gratiolet, Owen, Pruner-Bey, en ten slotte in het laatste grote boek van De Quatrefages, *Introduction à l'étude des races humaines*, om de fout van de evolutionisten te ontdekken. We kunnen nog verder gaan: de overdrijvingen van de overeenkomst in bouw van de mens en de antropomorfe aap zijn de laatste tijd zo groot en dwaas geworden, dat zelfs Huxley zich gedwongen voelde om te protesteren tegen de al te hoge verwachtingen. Deze grote anatoom riep persoonlijk de 'mindere grootheden' tot de orde, door in een van zijn artikelen te verklaren dat de verschillen in bouw van het menselijk lichaam en dat van de hoogste antropomorfe pithecoïde niet alleen *verre van gering en onbeduidend* zijn, maar integendeel heel groot en belangrijk: 'elk bot van de gorilla heeft kenmerken die het onderscheiden van een soortgelijk menselijk bot'. Onder de bestaande wezens is er geen enkele tussenvorm die de kloof tussen mens en aap kan overbruggen. Die kloof te negeren, voegde hij eraan toe, 'zou *even verkeerd als absurd* zijn'.[2]

---

[1] Prof. Owen gelooft dat deze spieren – de attollens, retrahens, en attrahens aurem – bij mensen van de steentijd actief werkten. Dit is al of niet het geval. Voor deze vraag geldt de gewone 'occulte' verklaring, en ze kan zonder de hypothese van een 'dierlijke voorouder' worden beantwoord.

[2] Huxley, *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 123. Om een andere autoriteit te citeren: 'We vinden een van de meest mensachtige apen (de gibbon) in het tertiair, en deze soort staat *nog steeds op dezelfde lage trap*, en *daarnaast* treft men aan het einde van de ijstijd de mens aan op dezelfde hoge trap als nu, zodat de aap de mens niet dichter is genaderd, en de hedendaagse mens zich niet verder van de aap heeft verwijderd dan de eerste [fossiele] mens . . . deze feiten zijn in tegenspraak met de theorie van een voortdurend verdergaande ontwikkeling.' (Pattison & Pfaff, *The Age and Origin of Man*, 1883, blz. 51-2.) Wanneer volgens Vogt het gemiddelde hersenvolume van een Australische Aboriginal 1628 cm^3 is; dat van de gorilla 500 cm^3, en dat van de chimpansee slechts 417,

(682) Ten slotte is het absurde van zo'n *onnatuurlijke* afstamming van de mens zó duidelijk, als men let op al het bewijsmateriaal over de schedel van de pithecoïde vergeleken met die van de mens, dat zelfs De Quatrefages onbewust zijn toevlucht nam tot onze esoterische theorie door te zeggen *dat het eerder de apen zijn die aanspraak kunnen maken op afstamming van de mens*, dan omgekeerd. Zoals door Gratiolet met betrekking tot de hersenwindingen van de mensapen is bewezen, ontwikkelen die zich bij deze soort in een richting die tegengesteld is aan die wanneer de hersenen van de mens werkelijk het product van de ontwikkeling van apenhersenen zouden zijn; de omvang van de menselijke schedel en zijn hersenen, en ook van de hersenkwabben, nemen toe met de individuele ontwikkeling van de mens. Zijn intellect ontwikkelt zich en neemt met de leeftijd toe, terwijl zijn gezichtsbeenderen en kaken kleiner worden en minder gaan vooruitsteken, en zo vergeestelijkt hij meer en meer; bij de aap daarentegen gebeurt het omgekeerde. In zijn jeugd is de mensaap veel intelligenter en goedaardiger, en naarmate hij ouder wordt, wordt hij trager van verstand; terwijl zijn schedel terugwijkt en kleiner schijnt te worden naarmate hij groeit, ontwikkelen zijn gezichtsbeenderen en kaken zich, waarbij de hersenen ten slotte in elkaar worden gedrukt en geheel naar achteren wijken, om elke dag meer plaats te maken voor het dierlijke. Het denkorgaan – de hersenen – wijkt terug en vermindert, geheel overwonnen en vervangen door het orgaan van het wilde beest – de kaken.

Zo zou een gorilla, zoals in het Franse boek geestig wordt opgemerkt, het volste recht hebben zich tot een evolutionist te wenden, en te beweren van hem af te stammen. Hij zou tegen hem kunnen zeggen: 'Wij mensapen vormen een regressieve afwijking van de menssoort, en daarom worden onze ontwikkeling en evolutie gekenmerkt door een overgang van een mensachtige naar een dierlijke lichaamsbouw; dus, hoe zouden *jullie*, mensen, van ons kunnen afstammen, hoe zouden jullie een voortzetting van onze soort kunnen zijn? Om dit mogelijk te maken zou jullie bouw nog meer dan de onze moeten verschillen van die van de mens, en nog meer op die van een dier moeten lijken dan de onze; en in zo'n geval eist de rechtvaardigheid dat jullie je plaats in de natuur aan ons afstaan. Jullie staan lager dan wij, tenminste als jullie erop staan je stamboom van onze soort af te leiden; want de manier waarop wij zijn gebouwd en ontwikkeld, is zodanig dat we geen vormen kunnen voortbrengen die ingewikkelder zijn dan de onze.'

---

dan wordt de *enorme kloof* duidelijk die door de voorstander van 'natuurlijke' selectie moet worden overbrugd.

Op dit punt is de occulte wetenschap het volledig met De Quatrefages eens. Op grond van het type van zijn ontwikkeling *kan* de mens *niet afstammen* van een aap of een voorouder die beiden gemeenschappelijk hebben, maar blijkt hij een oorsprong te hebben in een soort die veel hoger staat dan hijzelf. En deze soort is de 'hemelse mens' – de dhyānichohans of de zogenaamde pitri's, zoals in de eerste afdeling van dit deel is aangetoond. Aan de andere kant *kunnen* de pithecoïden, de orangoetan, de gorilla, en de chimpansee, wél van het verdierlijkte vierde menselijke wortelras afstammen – en de occulte wetenschap leert dat dit inderdaad het geval is – want ze zijn het product van de mens en een uitgestorven zoogdiersoort die in het mioceen leefde, waarvan de *verre* voorouders zelf het product waren van Lemurische bestialiteit. De oorsprong van dit halfmenselijke monster wordt in de stanza's verklaard en toegeschreven aan de zonde van de 'verstandeloze' rassen uit de middenperiode van het derde ras. (683)

Wanneer men bedenkt dat alle vormen die nu de aarde bevolken, evenveel variaties zijn van *basissoorten* die oorspronkelijk door de MENS van de derde en vierde ronde zijn afgeworpen, verliest het argument van de evolutionist, dat de nadruk legt op een 'eenheid van bouwplan' die alle gewervelde dieren kenmerkt, zijn kracht. De genoemde basissoorten waren heel gering in aantal vergeleken met de vele organismen die hieruit uiteindelijk ontstonden; maar een algemene eenheid van soort is niettemin door de eeuwen heen bewaard gebleven. De doelmatigheid van de natuur staat niet toe dat er verschillende volkomen tegenovergestelde 'basisplannen' van organische evolutie op één planeet bestaan. Maar wanneer de algemene strekking van de occulte verklaring eenmaal is geformuleerd, kunnen conclusies over details heel goed aan de intuïtieve lezer worden overgelaten.

Hetzelfde geldt voor de 'rudimentaire' organen die door anatomen in het menselijk organisme zijn ontdekt – een belangrijk onderwerp. Deze werden door Darwin en Haeckel als argument tegen hun Europese tegenstanders gebruikt, en bleken van groot belang. Antropologen die de afstamming van de mens uit dierlijke voorouders durfden te betwisten, werden erg in verlegenheid gebracht toen ze de aanwezigheid van kieuwspleten, het 'staart'probleem, enz., moesten verklaren. Ook hier schiet het occultisme ons met de benodigde gegevens te hulp.

Het is een feit dat, zoals al eerder is gezegd, de menselijke soort de bewaarplaats is van alle potentiële organische vormen, en het centrale punt waaruit deze tevoorschijn komen. In deze vooronderstelling ligt een werkelijke 'evolutie' of 'ontvouwing' besloten, in een betekenis die men niet kan toekennen aan de mechanische theorie van natuurlijke selectie. Bij het

bekritiseren van Darwins conclusies op basis van 'rudimenten' merkt een deskundige schrijver op:

> Waarom is het niet een even aannemelijke hypothese dat de mens werd *geschapen met de rudimentaire schetsen in zijn organisme, en dat ze nuttige onderdelen werden in de lagere dieren waarin de mens degenereerde*, als te veronderstellen dat deze onderdelen volledig ontwikkeld waren bij de lagere dieren waaruit de mens is voortgekomen?[1]

(684) Lees voor 'waarin de mens degenereerde', 'de prototypen die de mens in de loop van zijn astrale ontwikkelingen *afwierp*', en een aspect van de ware esoterische oplossing ligt vóór ons. Maar we moeten nu een ruimere generalisatie formuleren.

Voor zover het onze huidige aardse periode van de *vierde ronde* betreft, is alleen de zoogdierfauna terug te voeren op prototypen die door de mens zijn afgeworpen. De amfibieën, vogels, reptielen, vissen, enz., zijn de voortbrengselen van de derde ronde, astrale fossiele vormen die waren opgeslagen in de aura van de aarde en die na de afzetting van het eerste laurentische gesteente tot fysieke manifestatie werden gebracht. De 'evolutie' heeft te maken met de voortgaande wijzigingen die, zoals de paleontologie aantoont, de lagere dieren- en plantenrijken in de loop van de geologische tijd hebben ondergaan. Ze houdt zich niet bezig, en kan zich vanzelfsprekend niet bezighouden, met het onderwerp van de pre-fysieke soorten die als basis voor toekomstige differentiatie hebben gediend. Ze kan wél de algemene wetten rangschikken die de ontwikkeling van de fysieke organismen beheersen, en tot op zekere hoogte heeft ze deze taak goed volbracht.

We keren terug naar het onderwerp dat we behandelen. De zoogdieren, waarvan de eerste sporen werden ontdekt in de buideldieren van het triasgesteente van het secundair, waren ontwikkeld uit *louter* astrale voorouders die leefden in de tijd van het tweede ras. Ze zijn dus *post-menselijk*, en daarom is het gemakkelijk de algemene overeenkomst te verklaren tussen hun embryonale stadia en die van de mens, die de kenmerken van de groep die hij deed ontstaan noodzakelijkerwijs in zich draagt en in zijn ontwikkeling verkort weergeeft. Dit geeft voor een deel antwoord op de vragen van de darwinisten.

> Maar hoe verklaart men de aanwezigheid van kieuwspleten in de menselijke foetus, die het stadium voorstellen waarin de kieuwen van de vis worden ontwikkeld;[2] het kloppende bloedvat dat overeenkomt met het hart van de lagere vissen,

---

[1] George T. Curtis, *Creation or Evolution?*, 1887, blz. 76.

[2] In deze periode', schrijft Darwin, 'lopen de slagaderen in boogvormige takken, als

en dat het hart van de foetus vormt; de hele analogie tussen enerzijds de deling van het menselijk ei, de vorming van het blastoderm, en het optreden van het 'gastrula'-stadium, en anderzijds de overeenkomstige stadia bij de lagere gewervelde dieren en zelfs bij de sponzen; de verschillende soorten van lager dierlijk leven die de vorm van het toekomstige kind in zijn groeicyclus te zien geeft? . . . Hoe komt het dat stadia uit het leven van vissen, van wie de voorouders [eonen vóór het tijdperk van het eerste wortelras] zwommen in de zeeën van het siluur, (685)
en ook stadia uit het leven van de latere fauna van amfibieën en reptielen, worden weerspiegeld in de 'verkorte geschiedenis' van de ontwikkeling van de menselijke foetus?

Op dit aannemelijk klinkende bezwaar antwoorden we dat de aardse diervormen uit de *derde ronde* evengoed zijn af te leiden uit soorten die werden afgeworpen door de mens van de derde ronde, als dat die nieuwe aanwinst op het gebied van onze planeet – de zoogdieren – is terug te voeren op de mensheid van het tweede wortelras van de vierde ronde. Het groeiproces van de menselijke foetus vat niet alleen de algemene kenmerken van het aardse leven van de vierde maar ook die van de derde ronde samen. Het hele spectrum van de soorten wordt in het kort doorlopen. De occultisten hebben dus geen problemen om de geboorte van kinderen met een echt staartvormig aanhangsel, of het feit dat de staart van de menselijke foetus in een bepaalde periode tweemaal zo lang is als de zich ontwikkelende benen, te 'verklaren'. De mogelijkheid tot ontwikkeling van organen die nuttig zijn voor dierlijk leven ligt in de mens – de microkosmos van de macrokosmos – besloten, en abnormale omstandigheden kunnen niet zelden de vreemde verschijnselen tot gevolg hebben die de darwinisten beschouwen als een 'terugkeer tot de kenmerken van de voorouders'.[1] Inderdaad een terugkeer, maar nauwelijks in de betekenis die onze hedendaagse empirici eraan hechten!

---

om het bloed naar kieuwen te voeren die bij de hogere gewervelde dieren niet aanwezig zijn, hoewel de spleten aan de zijkant van de hals nog bestaan en hun vroegere [?] positie aangeven.' (*The Descent of Man*, blz. 9.)

Het is opmerkelijk dat, hoewel kieuwspleten voor alle dieren, behalve amfibieën, vissen, enz., volstrekt nutteloos zijn, ze bij de ontwikkeling van de foetus van gewervelde dieren geregeld voorkomen. Zo nu en dan worden er zelfs kinderen geboren met een opening in de hals die overeenkomt met een van de spleten.

[1] Zij die met Haeckel de kieuwspleten met de daarmee gepaard gaande verschijnselen opvatten als een illustratie van een actieve functie in onze amfibie- en visvoorouders (zie zijn 12de en 13de stadium), zouden moeten verklaren waarom de 'plant met blaadjes' (Lefèvre) die in de groei van de foetus is vertegenwoordigd, niet verschijnt in zijn 22 stadia die de moneren hebben doorlopen bij hun ontwikkeling tot mens. Haeckel gaat niet uit van *een plantaardige* voorouder. Het embryologische argument is dus een tweesnijdend zwaard dat hier zijn eigenaar treft.

C
Het darwinisme en de ouderdom van de mens: de mensapen en hun voorouders

Meer dan één eminente hedendaagse geoloog en wetenschapper heeft het publiek laten weten dat 'elke schatting van een geologische duur niet alleen *onmogelijk* is, maar noodzakelijkerwijs onvolmaakt; want we weten niets over de oorzaken, hoewel die moeten hebben bestaan, die de voortgang van de vorming van de sedimentlagen hebben versneld of vertraagd'.[1] En nu een andere wetenschapper, die even bekend is (Croll), heeft berekend dat het tertiair óf 15 óf 2½ miljoen jaar geleden is begonnen – het eerste getal is volgens de esoterische leer nauwkeuriger – schijnt het meningsverschil in dit geval niet zo groot te zijn. De exacte wetenschap, die weigert om in de mens 'een speciale schepping' te zien (tot op zekere hoogte doet de geheime wetenschap dat ook), heeft het recht om de eerste drie, of beter gezegd
(686) tweeënhalf, rassen – *het spirituele, het halfastrale, en het halfmenselijke* – van onze leringen te negeren. Maar ze kan moeilijk hetzelfde doen met het derde ras in zijn laatste stadium, het vierde, en het vijfde ras, want ze verdeelt de mensheid al in paleolithische en neolithische mensen.[2] De Franse geologen plaatsen de mens in het midden-mioceen (Gabriel de Mortillet), en sommigen zelfs in het secundair, zoals De

---

[1] André Lefèvre, *Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 480.

[2] We moeten bekennen dat we geen goede redenen zien voor de stellige bewering van E. Clodd in *Knowledge* (deel 1, 31 maart 1882, 'The antiquity of man in Western Europe'). Hij spreekt over de mens uit het neolithicum, 'van wie Grant Allen . . . een levendige en nauwkeurige beschrijving heeft gegeven', en die 'de directe voorouder is van volkeren waarvan nog overblijfselen zijn te vinden in de uithoeken van Europa, waar ze zijn samengebracht of achtergebleven', en voegt hieraan toe: 'maar de mens uit het paleolithicum kan met geen van de bestaande rassen worden vereenzelvigd; het waren primitieve volkeren van een meer gedegradeerd type dan nu bestaan; groot, maar nauwelijks rechtopgaand, met korte benen en kromme knieën, met vooruitstekende, aapachtige kaken, en kleine hersenen. Waar ze vandaan komen kunnen we niet zeggen, en 'hoe ze ten onder gingen weet tot op heden niemand'.'

Afgezien van de mogelijkheid dat er mensen zijn die wél weten waar ze vandaan kwamen en hoe ze ten onder gingen, is het niet waar dat de paleolithische mensen, of hun fossielen, allemaal met 'kleine hersenen' worden aangetroffen. De oudste schedel die tot dusver is gevonden, de 'neanderthalerschedel', heeft een gemiddelde grootte, en Huxley was gedwongen te erkennen dat deze volstrekt geen echte benadering vormde van de 'ontbrekende schakel'. Er zijn in India lokale stammen van wie de hersenen veel kleiner zijn en dichter bij die van de aap staan dan alle tot nu toe gevonden schedels van de paleolithische mens.

Quatrefages oppert; terwijl de Engelse geleerden meestal niet zo'n hoge ouderdom voor hun soort aannemen. Maar misschien zullen ze later beter weten. Sir Charles Lyell zegt namelijk:

Wanneer we rekening houden met de afwezigheid of uiterste zeldzaamheid van menselijke botten en gebruiksvoorwerpen in alle lagen, afkomstig uit zeewater of zoetwater, zelfs in lagen die zijn gevormd in de onmiddellijke nabijheid van land dat door miljoenen mensen werd bewoond, zullen we voorbereid zijn op de algemene schaarste aan menselijke overblijfselen in ijsformaties, zowel recente als pleistocene, of uit een nog oudere tijd. Zelfs indien er een paar zwervers waren die rondtrokken over met gletsjers bedekte landstreken, of over door ijsbergen onveilig gemaakte zeeën, en indien enkelen van hen hun botten of wapens in morenen of op de zeebodem achterlieten, is de kans uiterst gering dat een geoloog duizenden jaren later er een vindt.[1]

Wetenschappers vermijden om zich over de ouderdom van de mens duidelijk uit te spreken, wat ze ook moeilijk zouden kunnen, en geven zo veel speelruimte aan gedurfde speculaties. Terwijl de meeste antropologen het bestaan van de mens *slechts* tot de periode *na* de ijstijd – of wat het kwartair wordt genoemd – terugvoeren, geven de *evolutionisten die de mens terugvoeren tot een oorsprong die hij gemeenschappelijk heeft met de aap*, echter blijk van weinig consistentie in hun speculaties. De hypothese van Darwin vereist in feite een veel hogere ouderdom voor de mensheid dan door oppervlakkige denkers zelfs maar vaag wordt vermoed. Dit wordt aangetoond door de grootste autoriteiten op dit gebied, bijv. Huxley. Zij die de darwinistische evolutie aanvaarden, moeten zich noodzakelijkerwijs vasthouden aan een ouderdom van de mensheid die in feite zo hoog is dat deze niet ver (687)
bij de schatting van de occultist achterblijft.[2] De bescheiden duizenden jaren van de *Encyclopaedia Britannica* en de 100.000 jaar waartoe de antropologie in het algemeen de ouderdom van de mensheid beperkt, schijnen volstrekt microscopisch als men ze vergelijkt met de getallen die in de

[1] Charles Lyell, *Geological Evidences of the Antiquity of Man*, 1873, blz. 246-7.

[2] De *werkelijk* benodigde tijd voor zo'n theoretische transformatie is natuurlijk enorm. 'Indien', zegt prof. Pfaff (*The Age and Origin of Man*, 1883, blz. 44-5), 'in de honderdduizenden jaren die u [de evolutionisten] aanneemt tussen de opkomst van de paleolithische mens en onze eigen tijd, een grotere afstand tussen de mens en het dier niet aantoonbaar is (*de mens uit de vroegste oudheid stond even ver van het dier af als de mens van nu*), welk redelijk argument kunt u dan aanvoeren voor de opvatting dat de mens zich heeft ontwikkeld uit het dier, en zich daar met kleine stapjes steeds verder van heeft verwijderd? . . . *Hoe groter het tijdsinterval is dat men plaatst tussen onze tijd en de zogenaamde paleolithische mensen, des te noodlottiger en vernietigender is het genoemde resultaat voor de theorie van de geleidelijke ontwikkeling van de mens uit het dierenrijk*.' Huxley beweert (*Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 184) dat de *ruimste* schattingen voor de ouderdom van de mens *nog verder moeten worden* verhoogd.

gewaagde speculaties van Huxley besloten liggen. Eerstgenoemde beschouwt het oorspronkelijke mensenras in feite als aapachtige holbewoners.

De grote Engelse bioloog, die de pithecoïde oorsprong van de mens wil bewijzen, zegt met nadruk dat de transformatie van de oorspronkelijke aap tot een mens *miljoenen jaren geleden* moet hebben plaatsgevonden. Wanneer Huxley namelijk de grote gemiddelde hersencapaciteit van de neanderthalerschedel bespreekt, wordt hij, ondanks zijn bewering dat deze is bedekt met 'pithecoïde botwanden' en de verzekering van Grant Allen dat deze schedel 'grote knobbels op het voorhoofd bezit die sterk [?] doen denken aan de knobbels die de gorilla zijn specifieke woeste uiterlijk geven',[1] toch gedwongen te erkennen dat zijn theorie in het geval van de genoemde schedel opnieuw wordt ontkracht door de 'volkomen menselijke verhoudingen van de bijbehorende botten van ledematen, en ook door de goede ontwikkeling van de Engis-schedel'.[2] Als conclusie wordt ons meegedeeld dat die schedels 'duidelijk aangeven dat de eerste sporen van de oorspronkelijke stam waaruit de mens is voortgekomen, door diegenen die in een of andere vorm de leer van de voortgaande ontwikkeling aanhangen, niet langer hoeven te worden gezocht in het laat-tertiair, maar dat men *ernaar moet zoeken in een tijdperk dat verder afligt van de tijd van de* ELEPHAS PRIMIGENIUS *dan die afligt van onze tijd*'.[3]

(688) Een *onnoemlijk hoge* ouderdom voor de mensheid is dus wetenschappelijk een absolute voorwaarde in het vraagstuk van de darwinistische evo-

---

[1] 'Who was primitive man?', *Fortnightly Review*, 1 september 1882. Het ongegronde van deze bewering, en ook van veel andere overdrijvingen van de fantasierijke Grant Allen, werd door de eminente anatoom prof. R. Owen voortreffelijk aangetoond in *Longman's Magazine*, deel 1, nov. 1882. Moeten we bovendien herhalen dat het paleolithische Cro-Magnon type hoger staat dan een groot aantal bestaande rassen?

[2] Huxley, 'Observations by professor Huxley', geciteerd in C. Lyell, *Geological Evidences of the Antiquity of Man*, 1873, blz. 94.

[3] Huxley, *Op.cit*. Het is dus vanzelfsprekend dat de wetenschap nooit zou dromen van een pretertiaire mens, en dat de *secundaire* mens van De Quatrefages elk lid van de Academie en 'FRS' van afschuw laat verbleken, omdat DE WETENSCHAP, OM DE AAP-THEORIE TE BEHOUDEN, DE MENS POSTSECUNDAIR MOET MAKEN. Dit is precies wat De Quatrefages de darwinisten heeft verweten, terwijl hij eraan toevoegde dat er in het algemeen meer wetenschappelijke redenen zijn om de aap van de mens, dan om de mens van de mensaap af te leiden. Afgezien daarvan biedt de wetenschap geen enkel geldig argument tegen de ouderdom van de mens. Maar in dit geval eist de hedendaagse evolutietheorie voor het tertiair veel meer op dan de 15.000.000 jaar van Croll, om twee heel eenvoudige maar goede redenen: (a) er is vóór het mioceen geen enkele mensaap gevonden; (b) vuurstenen werktuigen van de mens werden gevonden die teruggaan tot het plioceen, en hun aanwezigheid in de lagen van het mioceen werd *vermoed*, zo niet door iedereen aanvaard. Nogmaals, waar is dan de 'ontbrekende schakel'? En hoe kon zelfs een paleolithische primitieve mens, 'een Canstadt-mens', *in zo korte tijd* uit de dierlijke dryopithecus van het mioceen evolueren tot een *denkend* mens? Men begrijpt nu waarom Darwin de theorie verwierp dat er sinds

lutie, want de oudste paleolithische mens vertoont nog geen waarneembare verschillen met zijn hedendaagse afstammeling. Pas kort geleden is de moderne wetenschap begonnen elk jaar de kloof te verbreden die haar nu scheidt van de oude wetenschap van denkers zoals Plinius en Hippokratēs, die geen van allen de oude leringen over de evolutie van de mensenrassen en diersoorten zouden hebben bespot, zoals een hedendaagse geoloog of antropoloog dat ongetwijfeld wel doet.

Indien men, zoals wij, ervan uitgaat dat de zoogdieren voortbrengselen van de vierde ronde waren die na de mens kwamen, dan kan het onderstaande schema – dat weergeeft hoe de schrijfster de leer opvat – het proces verduidelijken.

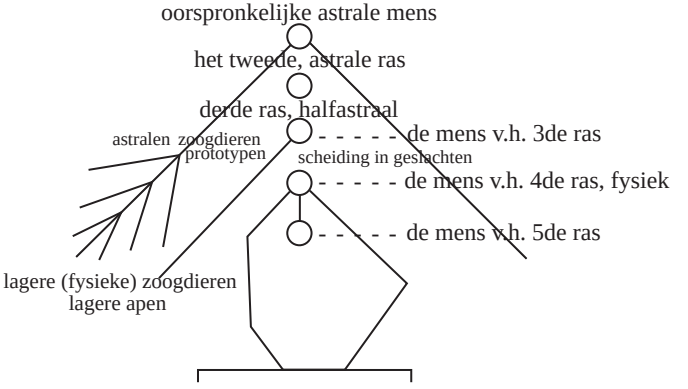

De onnatuurlijke vereniging was *altijd* vruchtbaar, omdat de toen bestaande zoogdiersoorten *niet ver genoeg* van hun stam[1] – de oorspronkelijke astrale mens – *afstonden* om de noodzakelijke barrière te vormen. De medi- (689)
sche wetenschap maakt zelfs in onze tijd melding van gevallen van monsters, voortgekomen uit menselijke en dierlijke ouders. Het gaat daarom alleen om de *mate* waarin dit voorkomt, niet of het kan voorkomen. Zo lost het occultisme een van de vreemdste problemen op die onder de aandacht van de antropoloog worden gebracht.

---

het cambrium slechts 60.000.000 jaar waren verlopen. 'Hij baseert zijn oordeel op het kleine aantal organische veranderingen sinds de ijstijd, en voegt eraan toe dat de voorafgaande 140.000.000 jaar nauwelijks voldoende kunnen zijn om de gevarieerde levensvormen die tegen het einde van het cambrium ongetwijfeld bestonden, te ontwikkelen.' (Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 83-4.)

[1] Laten we in dit verband aan de esoterische leer denken, die ons zegt dat de mens in de derde ronde EEN REUSACHTIGE AAPACHTIGE VORM had op het astrale gebied. En er geldt iets soortgelijks voor het einde van het derde ras in deze ronde. Dit verklaart de *menselijke* trekken van de apen, vooral van de latere mensapen – afgezien nog van het feit dat laatstgenoemde door *erfelijkheid* een gelijkenis bewaren met hun Atlantisch-Lemurische voorouders.

De slinger van het denken schommelt tussen uitersten. Nadat de wetenschap zich eindelijk van de boeien van de theologie had bevrijd, heeft ze zich aan de tegenovergestelde misvatting overgegeven; en in haar poging om de natuur vanuit een volkomen materialistisch standpunt te verklaren, heeft ze die meest bizarre theorie van alle tijden opgesteld: de afstamming van de mens van een woeste en brute aap. Deze leer is nu in een of andere vorm zo gangbaar geworden, dat er een herculische krachtsinspanning nodig zal zijn om deze uiteindelijk weer te verwerpen. De darwinistische antropologie is de nachtmerrie van de etnoloog, en een stevig kind van het hedendaagse materialisme, dat groter en sterker is geworden naarmate de dwaasheid van de theologische legende van de 'schepping' van de mens steeds duidelijker werd. Het heeft zich voorspoedig ontwikkeld door de vreemde misvatting dat – zoals een bekende wetenschapper het stelt – 'Alle hypothesen en theorieën over het ontstaan van de mens kunnen worden teruggebracht tot *twee* [de evolutieleer, en het exoterische verhaal uit de *Bijbel*]. . . . Er is geen andere hypothese denkbaar.'[1]!! De antropologie van de geheime boeken is echter het best mogelijke antwoord op zo'n waardeloze bewering.

De overeenkomst tussen de anatomie van de mens en die van de hogere aap, die zo vaak door de darwinisten wordt genoemd als een aanwijzing voor een gemeenschappelijke voorouder, vormt een interessant probleem, waarvan de juiste oplossing moet worden gezocht in de esoterische verklaring van het ontstaan van de pithecoïde rassen. We hebben deze gegeven voor zover dit nuttig was, door mee te delen dat de reusachtige mensachtige monsters – de nakomelingen van menselijke en dierlijke ouders – werden voortgebracht als gevolg van de bestialiteit van de oorspronkelijke verstandeloze rassen. Naarmate de tijd verstreek, en de nog halfastrale vormen zich tot fysieke verdichtten, werden de afstammelingen van deze wezens door uiterlijke omstandigheden veranderd, totdat de soort, die in grootte afnam, uiteindelijk de lagere apen van het mioceen werden. Met hen herhaalden de latere Atlantiërs de zonde van de 'verstandelozen', terwijl ze zich deze keer daarvan volledig bewust waren. De gevolgen van hun misdaad waren de apensoorten die nu bekendstaan als mensapen.

Het kan nuttig zijn om deze heel eenvoudige theorie – en we zijn zelfs bereid deze als hypothese aan de ongelovigen aan te bieden – te vergelijken met het darwinistische stelsel, dat zoveel onoverkomelijke hindernissen bevat dat, zodra men één daarvan door een min of meer vernuftige hypothese heeft weggenomen, er zich daarachter onmiddellijk tien grotere aandienen.

---

[1] Pattison & Pfaff, *The Age and Origin of Man*, 1883, blz. 33.

4

De duur van de geologische tijdperken, rascyclussen, en de ouderdom van de mens (690)

Miljoenen jaren zijn in vergetelheid verzonken, en hebben, wat de oorsprong van de mens en de geschiedenis van de vroegste rassen betreft, in het geheugen van de niet-ingewijden geen andere herinnering nagelaten dan die aan de paar duizend jaar van de orthodoxe westerse chronologie.

Alles hangt af van de bewijzen die voor de ouderdom van de mensheid zijn gevonden. Indien de nog betwiste mens uit het plioceen of zelfs uit het mioceen de homo primigenius was, dan *kan* de wetenschap (argumenti causa) gelijk hebben als ze haar huidige antropologie – voor wat betreft de datum en de manier van ontstaan van de 'homo sapiens' – baseert op de darwinistische theorie.[1] Maar indien de skeletten van de mens ooit in de eocene lagen zouden worden ontdekt, maar geen fossiele aap – waardoor het bestaan van de mens vóór de mensaap wordt bewezen – dan zullen de darwinisten hun vindingrijkheid in een andere richting moeten aanwenden. En in goed ingelichte kringen wordt gezegd dat de 20ste eeuw nog maar net zal zijn begonnen, wanneer zo'n onweerlegbaar bewijs voor het bestaan van de mens vóór de mensaap zal worden ontdekt.

Zelfs nu al worden bewijzen aangevoerd dat de data voor het stichten van steden, beschavingen en andere historische gebeurtenissen op absurde manier naar het heden zijn verschoven. Dit is gedaan als zoenoffer aan de bijbelse chronologie. De bekende paleontoloog Édouard Lartet schrijft:

> Er is in *Genesis* geen datum te vinden die aangeeft wanneer de oorspronkelijke mensheid ontstond; maar chronologen hebben vijftien eeuwen lang geprobeerd om een overeenstemming tussen de bijbelfeiten en hun stelsels te forceren. Zo zijn er alleen al over de datum van de 'schepping' niet minder dan honderdveertig verschillende meningen gevormd, en tussen de uitersten ligt een verschil van 3194 jaar in de berekening van de periode tussen het begin van de wereld en de geboorte van Christus.[2]

---

[1] Er kan hier worden opgemerkt dat die darwinisten die met Grant Allen onze 'behaarde in bomen wonende' voorouders terugvoeren tot het eoceen, in een nogal lastig dilemma zijn terechtgekomen. In de eocene lagen komt geen fossiele mensaap voor, laat staan de fabelachtige gemeenschappelijke voorouder die aan de mens en de pithecoïde wordt toegeschreven. De mensaap komt voor het eerst voor in het mioceen.

[2] Édouard Lartet, 'Nouvelles recherches sur la coexistence de l'homme et des grands

In de afgelopen paar jaar hebben archeologen ook het begin van de Babylonische beschaving bijna 3000 jaar moeten terugzetten. Op de fun-
(691) deringscilinder die werd geplaatst door Nabonidus – de Babylonische koning die door Cyrus werd overwonnen – vindt men de verslagen van eerstgenoemde, waarin hij spreekt over zijn ontdekking van de funderingssteen die behoorde tot de oorspronkelijke tempel, gebouwd door Naram-Sin, zoon van Sargon van Akkadië, de veroveraar van Babylonië, die, zoals Nabonidus zegt, 3200 jaar vóór zijn eigen tijd leefde.[1]

We hebben in *Isis ontsluierd* (2:500) aangetoond dat zij die de geschiedenis willen baseren op de joodse chronologie (een volk dat er zelf geen had en de westerse tot de 12de eeuw verwierp), het spoor bijster zullen raken, want het joodse verhaal kan alleen met behulp van kabbalistische berekeningen worden gevolgd, en met de benodigde sleutel daartoe. De door wijlen George Smith gemaakte chronologie van de Chaldeeën en Assyriërs, die door hem in overeenstemming is gebracht met die van Mozes, hebben we heel fantasierijk genoemd. In dit opzicht hebben latere assyriologen onze verwerping althans nu bevestigd. Want terwijl G. Smith koning Sargon I (het prototype van Mozes in zijn legende) omstreeks 1600 v.Chr. in de stad Akkad laat regeren – waarschijnlijk uit stille eerbied voor Mozes, die volgens de *Bijbel* in 1571 v.Chr. leefde – vernemen we nu uit een verslag van de eerste van de zes Hibbert-lezingen, in 1887 gehouden door prof. A.H. Sayce uit Oxford:

> Oude opvattingen over de eerste annalen van Babylonië en zijn religies zijn door recente ontdekkingen sterk veranderd. Men is het er nu over eens dat het eerste Semitische rijk dat van Sargon van Akkadië was, die een grote bibliotheek stichtte, de letterkunde bevorderde, en zijn veroveringen overzee tot Cyprus uitbreidde. Nu is bekend dat hij al in 3750 v.Chr. regeerde. . . . De door de Fransen in Tel-loh gevonden Akkadische monumenten moeten zelfs nog ouder zijn, en teruggaan tot ongeveer 4000 v.Chr.[2]

Met andere woorden tot het vierde jaar van de schepping van de wereld volgens de bijbelse chronologie, toen Adam nog in de luiers lag. Misschien zal over enkele jaren de 4000 jaar nog verder worden verhoogd. De bekende spreker uit Oxford merkte in zijn verhandelingen over ‘De oorsprong en ontwikkeling van religie, toegelicht aan de hand van de Babylonische religie’ op:

---

mammifères fossils réputés caractéristiques de la dernière période géologique’, *Annales des sciences naturelles*, 1861, reeks 4, deel 15, blz. 256; geciteerd in Nicolas Joly, *Man before Metals*, 1883, blz. 4.

[1] Vgl. A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887, blz. 21.

[2] *The Times*, 27 april 1887, blz. 5.

De problemen om de oorsprong en de geschiedenis van de Babylonische religie systematisch vast te stellen waren aanzienlijk. De bronnen van onze kennis over dat onderwerp bestonden bijna volledig uit monumenten; bij klassieke of oosterse schrijvers was er weinig over te vinden. Het was een onontkenbaar feit dat de Babylonische priesters de religieuze teksten opzettelijk bijna ondoorgrondelijk hebben gemaakt.[1]

Dat zij de data en vooral de volgorde van de gebeurtenissen 'opzettelijk' hebben verward, is zeker waar, en om een heel goede reden: hun geschriften en verslagen waren alle esoterisch. De Babylonische priesters deden hetzelfde als de priesters van andere oude volkeren. Hun geschriften waren alleen bestemd voor de ingewijden en hun leerlingen, en alleen laatstgenoemden kregen de sleutels tot de werkelijke betekenis ervan. Maar de opmerkingen van prof. Sayce zijn veelbelovend, want hij verklaart het pro- (692)
bleem door te zeggen:

Omdat de bibliotheek van Ninevé voornamelijk kopieën van oudere Babylonische teksten bevatte, en de kopiisten alleen die kleitabletten uitkozen die van specifiek belang waren voor de Assyrische veroveraars, en die tot een betrekkelijk laat tijdperk behoorden, droeg dit veel bij tot ons grootste probleem – namelijk dat we zo vaak in het duister tastten met betrekking tot de ouderdom van ons bewijsmateriaal, en we niet precies wisten wat ons materiaal voor de geschiedenis betekende.[2]

Men heeft dus het recht om te concluderen dat nieuwe ontdekkingen ertoe kunnen leiden dat de Babylonische data zover vóór het jaar 4000 v.Chr. moeten worden teruggeschoven, dat ze volgens elke bijbelvereerder *prekosmisch* zouden worden.

Hoeveel meer zou de paleontologie te weten zijn gekomen als er niet miljoenen geschriften waren vernietigd! We doelen op de bibliotheek van Alexandrië, die driemaal is vernietigd, namelijk door Julius Caesar in 48 v.Chr., in 390 n.Chr., en ten slotte in 640 n.Chr. door de generaal van kalief Omar. Dit is nog niets vergeleken bij de vernietigde geschriften en verslagen in de oorspronkelijke Atlantische bibliotheken, waarin de verslagen zouden zijn vastgelegd op gelooide huiden van reusachtige antediluviale monsters. En ook niets vergeleken bij de talloze Chinese boeken die op bevel van de stichter van de keizerlijke Ch'in dynastie, Shih-huang-ti, in 213 v.Chr. zijn vernietigd. Maar de kleitabletten van de keizerlijke Babylonische bibliotheek, en de kostbare schatten van de Chinese verzamelingen, konden beslist nooit zulke informatie hebben bevat als een van de bovengenoemde 'Atlantische' huiden aan de onwetende wereld zou hebben verschaft.

Maar zelfs op basis van de beschikbare, uiterst magere gegevens zag de

---

[1] Vgl. A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887, blz. 1-4.
[2] Vgl. *Op.cit*, blz. 9-10, 11, 14.

wetenschap de noodzaak in om bijna elke Babylonische datum terug te schuiven, en ze heeft dat in ruime mate gedaan. We vernemen van prof. Sayce, dat zelfs aan de oude beelden in Tel-loh in Beneden-Babylonië plotseling een datum wordt toegeschreven die samenvalt met die van de vierde dynastie in Egypte. Helaas delen dynastieën en piramiden in het lot van geologische tijdperken; hun data zijn willekeurig, en afhankelijk van de respectieve grillen van de wetenschappers. Men zegt dat de archeologen nu weten dat de genoemde beelden zijn gemaakt van groen dioriet, dat alleen op het Sinaï-schiereiland is te vinden; en

> ze komen wat stijl en gebruikte standaardmaten betreft overeen met soortgelijke dioriet beelden van de piramidenbouwers van de derde en vierde Egyptische dynastie. . . . Bovendien moet de enig mogelijke periode voor een Babylonische bezetting van de steengroeven van de Sinaï kort na het einde van het tijdperk worden gesteld waarin de piramiden werden gebouwd; en alleen zo kunnen we begrijpen hoe de naam Sinaï kan zijn afgeleid van die van Sin, de oorspronkelijke Babylonische maangod.[1]

Dit is heel logisch, maar welke datum wordt voor deze ‘dynastieën’ aangenomen? De synchronistische lijsten van Sanchoniathon en Manetho en
(693) hun getallen, of wat er na de bewerking door de heilige Eusebius van overbleef, zijn verworpen; en we moeten ons nog steeds tevredenstellen met de 4000 of 5000 jaar v.Chr. die men zo vrijgevig aan Egypte heeft toegekend. In elk geval hebben we één punt gewonnen. Eindelijk is er een stad op aarde waaraan een leeftijd van ten minste 6000 jaar wordt toegekend, en dat is Eridu. De geologie heeft dit ontdekt. Nogmaals volgens prof. Sayce:

> Men kan nu ook het verzanden van het boveneind van de Perzische Golf dateren, dat 5000 tot 6000 jaar in beslag heeft genomen sinds de tijd waarin Eridu, dat nu 40 km landinwaarts ligt, de zeehaven aan de mond van de Eufraat was, en de zetel van de Babylonische handel met Zuid-Arabië en India. Bovendien geeft de nieuwe chronologie de tijd aan voor de lange reeks eclipsen die in het grote sterrenkundige boek ‘De waarnemingen van Bel’ staan opgetekend; en we zijn nu ook in staat de anders verbijsterende verandering in de stand van de lente-equinox te begrijpen, die heeft plaatsgevonden sinds de eerste Babylonische astronomen namen gaven aan onze huidige dierenriemtekens. Toen de Akkadische kalender werd samengesteld en de Akkadische maanden namen kregen, stond de zon bij de lente-equinox niet zoals nu in Vissen, of zelfs in Ram, maar in Stier. Doordat de snelheid van de precessie van de equinoxen bekend is, weten we dat de zon vanaf ongeveer 4700 v.Chr. bij de lente-equinox in Stier stond, en zo krijgen we sterrenkundige tijdgrenzen die niet kunnen worden betwist.[2]

---

[1] Vgl. A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion*, 1887, blz. 33-4, 42&vn.

[2] Uit een verslag van de *Hibbert Lectures*, 1887, in *The Times*, 27 april 1887, blz. 5;

Het zal ons standpunt misschien verduidelijken indien we gelijk zeggen dat we voor de tijdperken en perioden de nomenclatuur van Sir C. Lyell gebruiken, en dat als we over het secundair en het tertiair, over het eoceen, mioceen, en plioceen spreken, we dit eenvoudig doen om onze feiten begrijpelijker te maken. Omdat voor deze tijdperken en perioden nog geen vaste duur is bepaald, en bij verschillende gelegenheden aan één en hetzelfde tijdperk (het tertiair) zowel 2½ als 15 miljoen jaar is toegeschreven – en omdat geen twee geologen en natuuronderzoekers het op dit punt eens schijnen te zijn – maakt het voor de esoterische leringen helemaal niet uit of men de mens in het secundair of in het tertiair laat verschijnen. Wanneer aan laatstgenoemd tijdperk een duur van maar liefst 15.000.000 jaar mag worden toegekend, dan is dat prima; want de occulte leer, die haar werkelijke en juiste cijfers over het eerste, het tweede, en twee derde van het derde wortelras, zorgvuldig bewaakt, geeft maar op één punt duidelijke informatie: de ouderdom van 'de mensheid van Vaivasvata-manu'.[1]

Een andere duidelijke uitspraak is de volgende: het was tijdens het zogenaamde eoceen dat het continent waartoe het vierde ras behoorde, en waarop het leefde en ten onder ging, de eerste symptomen van verzinken vertoonde. En het was in het mioceen dat het ten slotte werd vernietigd, met uitzondering van het kleine eiland dat door Plato is genoemd. Deze punten moeten aan de gegevens van de wetenschap worden getoetst.

A

Hedendaagse wetenschappelijke beschouwingen over de ouderdom van de aardbol, de evolutie van dieren, en de mens (694)

Laten we de boeken van specialisten eens inkijken. Het boek van prof. A. Winchell, *World-Life or Comparative Geology*, verschaft ons opmerkelijke gegevens. Hier vinden we een tegenstander van de neveltheorie, een achtenswaardig man, die met de volle kracht van de hamer van zijn theologische verbittering slaat op de *tamelijk* tegenstrijdige hypothese van de grote lichten van de wetenschap over de siderische en kosmische verschijnselen die gebaseerd zijn op hun respectieve relaties tot aardse tijdperken. De 'al te vindingrijke natuurkundigen en biologen' hebben het niet erg gemakkelijk onder deze stortbui van hun eigen speculatieve getallen, wanneer die naast elkaar

---

vgl. A.H. Sayce, *Lectures on the Origin and Growth of Religion, and Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians*, 1887, Londen, Williams and Norgate.

[1] Zie afdeling 1 van dit deel, 'De chronologie van de brahmanen', blz. 71ev.

worden geplaatst, en ze slaan een tamelijk droevig figuur. Zo zegt hij:

> Sir William Thomson komt op basis van de vastgestelde wetten van afkoeling tot de conclusie dat er niet meer dan 10.000.000 jaar [elders maakt hij er 100.000.000 van] kunnen zijn verlopen sinds de temperatuur van de aarde voldoende was gedaald om plantaardig leven mogelijk te maken.[1] . . . Helmholz berekent dat 20.000.000 jaar voldoende zouden zijn voor de oorspronkelijke nevelvlek om zich te verdichten tot de huidige afmetingen van de zon. Prof. S. Newcomb zegt dat er maar 10.000.000 jaar nodig zijn om een temperatuur van 100° Celsius te bereiken.[2] Croll rekent 70.000.000 jaar voor de diffusie van de warmte, enz.[3] Bischof berekent dat de aarde 350.000.000 jaar nodig zou hebben om af te koelen van een temperatuur van 2000° tot 200° Celsius. Reade, die zijn schatting baseert op de waargenomen snelheid van denudatie, komt tot 500.000.000 jaar sinds de sedimentatie in Europa begon.[4] Lyell waagde een ruwe schatting van 240.000.000 jaar; Darwin meende dat er 300.000.000 jaar nodig waren voor de organische transformaties die hij in zijn theorie noemt, en Huxley is geneigd er 1.000.000.000 voor te eisen [!!] . . . Sommige biologen . . . schijnen hun ogen stijf dicht te knijpen en met één sprong in de afgrond van miljoenen jaren te springen, waarvan ze zich evenmin een juiste voorstelling kunnen maken als van de oneindigheid.[5]

Vervolgens geeft hij wat volgens hem betere geologische cijfers zijn; een paar daarvan zijn voldoende.

Volgens Sir W. Thomson ‘bedraagt de ouderdom van de wereld sinds de korstvorming 80.000.000 jaar’; en overeenkomstig de berekeningen van prof. Haughton van de tijd die minimaal is verstreken sinds Europa en Azië
(695) zijn omhooggekomen, worden drie hypothetische tijdperken gegeven voor drie *mogelijke* en verschillende manieren van verheffing: deze variëren in duur van een bescheiden 640.730 jaar, via 4.170.000 jaar, tot de enorme lengte van 27.491.000 jaar!!

Zoals men kan zien, is dit *voldoende* om onze beweringen over de vier continenten, en zelfs de getallen van de brahmanen, te ondersteunen.

Verdere berekeningen, waarvan de lezer de bijzonderheden kan vinden in het boek van prof. Winchell,[6] brengen Haughton tot een benadering van de sedimentaire ouderdom van de aardbol van 11.700.000 jaar. Dit getal vindt de schrijver te klein, en hij breidt het direct uit tot 37.000.000 jaar.

---

[1] Thomson and Tait, *Natural Philosophy*, Appendix D; *Transactions of the Royal Society of Edinburgh*, Vol. 23, 1862, deel 1, blz. 157.

[2] *Popular Astronomy*, blz. 509.

[3] *Climate and Time*, blz. 335.

[4] Toespraak, Liverpool Geological Society, 1876.

[5] *World-Life*, 1883, blz. 179-80.

[6] *Op.cit*, blz. 367-8.

In het ene boek van Croll[1] 'vertegenwoordigt' 2.500.000 jaar 'de tijd sinds het begin van het tertiair', en volgens een andere formulering van zijn opvatting is er 15.000.000 jaar verstreken sinds het begin van het eoceen;[2] en omdat dit het eerste van de drie tertiaire tijdperken is, wordt de lezer in onzekerheid gelaten tussen 2½ en 15 miljoen jaar. Maar als men de eerste gematigde cijfers moet aanhouden, zou de ouderdom van de wereld sinds haar korstvorming 131.600.000 jaar zijn.[3]

Omdat de laatste ijstijd zich uitstrekte van 240.000 tot 80.000 jaar geleden (volgens prof. Croll), moet de mens tussen 100.000 en 120.000 jaar geleden op aarde zijn verschenen. Maar, zoals prof. Winchell over de ouderdom van het mediterrane ras zegt: 'Men neemt in het algemeen aan dat dit verscheen tijdens het latere terugwijken van de continentale gletsjers.' Hij voegt eraan toe: 'Dit heeft echter geen betrekking op de ouderdom van *het zwarte en het bruine ras*, want er zijn talrijke bewijzen voor hun bestaan in meer zuidelijke streken in tijden die ver vóór de ijstijd lagen.'[4]

Ter illustratie van de geologische *zekerheid en overeenstemming* kunnen nog de volgende getallen worden genoemd. Drie autoriteiten – T. Belt, FGS; J. Croll, FRS, en Robert Hunt, FRS – geven volkomen verschillende getallen als schattingen van de tijd die sinds de ijstijd is verstreken,[5] namelijk:

T. Belt	20.000 jaar
J. Croll	240.000 jaar
R. Hunt	80.000 jaar

Geen wonder dat Pengelly bekent dat 'het tegenwoordig ONMOGELIJK (696)
is, en dit *misschien altijd* zal zijn, om ook maar bij benadering de geologische tijd in jaren *of zelfs in duizenden jaren* uit te drukken'.[6] Een woord van wijze raad van de occultisten aan de heren geologen: ze zouden het voorzichtige voorbeeld van de vrijmetselaars moeten volgen. Omdat de chronologie, zeggen ze, de tijd van de schepping niet kan meten, gebruikt

[1] *Climate and Time*.

[2] Geciteerd in Ch. Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 84.

[3] Vgl. Winchell, *Op.cit*., blz. 369. Volgens Bischof was er 1.004.177 jaar – volgens de berekeningen van Chevandier 672.788 jaar – nodig voor de zogenaamde steenkoolformatie. 'De *tertiaire* lagen, die ongeveer 300 m dik zijn, hadden voor hun ontwikkeling circa 350.000 jaar nodig.' Zie Büchner, *Force and Matter*, uitgave van J.F. Collingwood, 1864, blz. 61.

[4] Winchell, *Op.cit*., blz. 379.

[5] Zie 'The ice age: climate and time', *Popular Science Review*, 1875, deel 14, blz. 242.

[6] W. Pengelly, 'On the Devonian age of the world', *The Geologist*, augustus 1861, blz. 332.

hun 'Oude en oorspronkelijke ritus' 000.000.000 als de beste benadering van de werkelijkheid.

Dezelfde onzekerheid, tegenstrijdigheden en meningsverschillen ziet men bij alle andere onderwerpen.

De wetenschappelijke bewijzen voor de afstamming van de mens zijn in feite illusies en valstrikken. Er zijn veel *anti*-darwinisten in de British Association, en de 'natuurlijke selectie' begint terrein te verliezen. Hoewel ze eens als de redder werd beschouwd, die de geleerde theoretici scheen te behoeden voor een uiteindelijke intellectuele val in de afgrond van vruchteloze hypothesen, begint men haar te wantrouwen. Zelfs Huxley vertoont tekenen van ontrouw aan de 'selectie', en denkt dat 'natuurlijke selectie *niet de enige* factor is':

> We hebben een sterk vermoeden dat zij (de natuur) nu en dan aanzienlijke sprongen maakt tijdens het ontstaan van variëteiten, en dat deze sprongen de oorzaak zijn van enkele hiaten die blijken te bestaan in de reeks bekende vormen.[1]

C.R. Bree, MD, redeneert als volgt in zijn bespreking van de noodlottige hiaten in de theorie van Darwin:

> Men moet bedenken dat het aantal tussenliggende vormen heel groot moet zijn geweest. . . . St. George Mivart denkt dat *verandering in de evolutie sneller kan plaatsvinden dan algemeen wordt aangenomen*; maar Darwin blijft dapper op zijn standpunt staan, en zegt opnieuw 'de natuur maakt geen sprongen'.[2]

Op dit punt zijn de occultisten het met Darwin eens.

De esoterische leer is het volkomen eens met het denkbeeld van een langzame en waardige vooruitgang in de natuur. Alle 'planetaire impulsen' zijn periodiek. Toch komt deze theorie van Darwin, ook al is deze in ondergeschikte details juist, even weinig met het occultisme overeen als met de denkbeelden van Wallace, die afdoende aantoont dat er nog iets *meer* dan 'natuurlijke selectie' nodig was om de fysieke mens voort te brengen.[3]

Laten we intussen de *wetenschappelijke* bezwaren tegen deze wetenschappelijke theorie onderzoeken, en kijken waaruit deze bestaan.

St. George Mivart houdt het volgende betoog:

> Volgens een voorzichtige schatting kan men voor de afzetting van de lagen tot en met het boven-siluur 25.000.000 jaar rekenen. Indien het evolutiewerk dat tij-
(697) dens deze afzetting is verricht slechts een honderdste deel van het totaal uitmaakt,

---

[1] Thomas Henry Huxley, *Lay Sermons, Addresses, and Reviews*, 1872, blz. 312; bespreking van de kritiek van Kölliker.

[2] *An Exposition of Fallacies in the Hypothesis of Mr. Darwin*, 1872, blz. 161.

[3] Vgl. Alfred Russel Wallace, *Contributions to the Theory of Natural Selection*, 1870, blz. 359-60.

zullen we 2.500.000.000 jaar nodig hebben voor de volledige ontwikkeling van het hele *dieren*-rijk tot zijn huidige toestand. Maar zelfs een kwart hiervan zou een veel langere periode zijn dan de natuurkunde en de astronomie voor de voltooiing van dit proces schijnen te kunnen toestaan. Tot slot: de afwezigheid van fossielrijke afzettingen in de oudste lagen is moeilijk te verklaren, indien het leven toen even overvloedig en gevarieerd was als het volgens de darwinistische theorie moet zijn geweest. Darwin zelf erkent 'dat dit nu onverklaarbaar moet blijven; en dit kan terecht worden aangevoerd als een geldig argument tegen de denkbeelden' in zijn boek. . . .

We zien dus een opmerkelijke (en *volgens darwinistische beginselen onverklaarbare*) afwezigheid van geleidelijk in elkaar overgaande vormen. Alle duidelijk afgebakende groepen . . . *verschijnen tegelijk op het toneel*. Zelfs het paard, het dier waarvan de stamboom waarschijnlijk het best bewaard is gebleven, levert geen duidelijke bewijzen voor een specifieke oorsprong via kleine toevallige variaties, terwijl sommige vormen, zoals de labyrinthodonten en trilobieten, die een geleidelijke verandering schenen te vertonen, dat bij nader onderzoek volstrekt niet blijken te doen. . . . Al deze problemen worden vermeden als we erkennen dat nieuwe vormen van dierlijk leven met allerlei graden van complexiteit van tijd tot tijd betrekkelijk plotseling verschijnen, en dat ze worden ontwikkeld volgens wetten die deels afhankelijk zijn van omgevingsfactoren, en *deels innerlijk* zijn – op dezelfde manier als waarop kristallen (en volgens recent onderzoek misschien de laagste levensvormen) zich opbouwen volgens de innerlijke wetten van de substantie waaruit ze bestaan, en in harmonie en overeenstemming met alle omringende invloeden en omstandigheden.[1]

'De innerlijke wetten van de substantie waaruit ze bestaan.' Dit zijn wijze woorden, en een voorzichtige erkenning van die mogelijkheid. Maar hoe kunnen deze *innerlijke wetten* ooit worden erkend, als de occulte leer wordt afgewezen? Een vriend vestigt onze aandacht op bovenstaande speculaties en schrijft: 'Met andere woorden, de leer van de planetaire *levensimpulsen* moet worden erkend. Waarom zijn de huidige soorten anders *in vaststaande soorten ingedeeld*, en waarom vallen zelfs tamme dieren, onder andere duiven, terug tot hun voorouderlijke soort wanneer ze aan zichzelf worden overgelaten?' Maar de leer over de planetaire levensimpulsen moet duidelijk worden omschreven en ook goed worden begrepen, als men de huidige verwarring niet nog groter wil maken.

Al deze problemen zouden verdwijnen als de schaduwen van de nacht voor het licht van de opgaande zon, indien men de volgende esoterische axioma's zou aanvaarden: (a) de enorme ouderdom (en het bestaan) van onze planeetketen; (b) het feitelijke bestaan van de zeven ronden; (c) de scheiding van de mensenrassen (afgezien van de zuiver antropologische

[1] *On the Genesis of Species*, 1871, blz. 160-2.

indeling) in zeven verschillende wortelrassen, waarvan onze huidige Europese mensheid het *vijfde* is; (d) de ouderdom van de mensheid in deze (*vierde*) ronde; en ten slotte (e) dat zoals deze rassen zich uit een etherisch tot een stoffelijk bestaan ontwikkelen, en uit laatstgenoemde terug tot een betrekkelijke fysieke ijlheid van weefsel, ook elke levende (zogenaamd) *organische* diersoort, het plantenrijk daarbij inbegrepen, met elk nieuw wor-
(698) telras verandert. Zou dit worden erkend, zelfs al is het samen met enkele andere veronderstellingen die men ongetwijfeld na rijp beraad *even absurd* vindt – indien occulte theorieën tegenwoordig als 'absurd' moeten worden beschouwd – dan zou elk probleem uit de weg worden geruimd.

De wetenschap zou moeten proberen *logischer* te zijn dan ze nu is, want ze kan moeilijk vasthouden aan de theorie dat de mens afstamt van een antropoïde voorouder, en tegelijk aan die mens een redelijke ouderdom ontzeggen! Wanneer Huxley spreekt over 'de brede kloof in verstandelijk vermogen tussen mens en aap', en 'het tegenwoordige enorme verschil tussen deze twee',[1] en als hij erkent dat zo'n langzame en gestage ontwikkeling betekent dat de wetenschappelijk aanvaarde ouderdom van de mens op aarde moet worden verhoogd, dan zouden al die wetenschappers die zijn opvatting delen ten minste met enkele globale getallen moeten komen, en het eens moeten worden over de waarschijnlijke duur van die pliocene, miocene, en eocene tijdperken – waarover zoveel is gezegd, en waarover niets definitiefs bekend is – zelfs als ze niet *verder terug* durven te gaan. Maar geen twee wetenschappers schijnen het met elkaar eens te zijn. De duur van elke periode schijnt een mysterie te zijn, en een doorn in het vlees van de geologen; en zelfs over de ouderdom van betrekkelijk recente geologische formaties kunnen ze het niet met elkaar eens worden. Men kan dus in hun getallen, als ze die al geven, geen vertrouwen stellen, want bij hen kan alles óf in miljoenen óf eenvoudig in duizenden jaren worden uitgedrukt!

Wat hierboven is gezegd, wordt bevestigd door hun eigen bekentenissen en de samenvatting ervan die is te vinden in die 'verzameling van wetenschappen', de *Encyclopaedia Britannica*, die bij deze geologische en antropologische raadsels het aanvaarde *gemiddelde* aangeeft. In dat boek zijn de allerbeste, meest gezaghebbende meningen geselecteerd; toch zien we dat zelfs aan zulke betrekkelijk recente tijdperken als het neolithicum geen definitieve chronologische datum wordt toegekend, terwijl er wonderlijk genoeg wél een tijd wordt vastgesteld voor het begin van bepaalde geologische perioden; in elk geval van enkele waarvan de duur moeilijk nog korter kan worden gemaakt zonder onmiddellijk in strijd te zijn met de feiten.

Zo wordt in de grote *Encyclopaedia* het vermoeden uitgesproken dat er

---

[1] *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 142vn.

‘100 miljoen jaar zijn verstreken . . . sinds onze aarde vast werd, toen de eerste levensvorm erop verscheen’.[1]

Maar het schijnt even hopeloos om te proberen de hedendaagse geologen en etnologen op andere gedachten te brengen als om de darwinistische natuuronderzoekers hun fouten te laten inzien. Over het Indo-Europese wortelras en zijn oorsprong weet de wetenschap even weinig als over de mensen (699)
van andere planeten. Behalve door Flammarion en enkele mystici onder de astronomen wordt zelfs de bewoonbaarheid van andere planeten meestal ontkend. Maar de wetenschappers van de oudste rassen van de Indo-Europeanen waren zulke grote adept-astronomen dat ze veel meer schijnen te hebben geweten over de rassen van Mars en Venus dan de huidige antropologen over die van de vroegste stadia van de aarde.

We laten de moderne wetenschap nu even buiten beschouwing, en richten ons op de kennis in de oudheid. Wetenschappers uit de oudheid verzekeren ons dat alle geologische rampen – van bodemverheffingen van oceanen, overstromingen, en het verplaatsen van continenten, tot de tegenwoordige cyclonen, orkanen, aardbevingen, vulkanische uitbarstingen, vloedgolven, en zelfs de bijzondere weersomstandigheden en de schijnbare verschuiving van de seizoenen die alle Europese en Amerikaanse meteorologen verbijsteren – zijn toe te schrijven aan, en afhankelijk zijn van, de maan en de planeten; ja, dat zelfs kleine en onbelangrijk geachte sterrenbeelden de grootste invloed hebben op de meteorologische en kosmische veranderingen boven en in onze aarde. Laten we daarom een ogenblik aandacht schenken aan de siderische despoten en heersers over onze bol en de mens. De hedendaagse wetenschap ontkent het bestaan van zo’n invloed; de wetenschap uit de oudheid bevestigt deze. We zullen zien wat beide over dit onderwerp te zeggen hebben.

B
Over ketens van planeten en hun veelvoudigheid

Kenden de Ouden buiten hun eigen wereld nog andere werelden? Waarop baseren de occultisten hun bewering dat elke bol een zevenvoudige keten van werelden is – waarvan er maar één zichtbaar is – en dat deze, evenals

[1] Deel 10, 1879, artikel ‘Geology’, blz. 227. ‘100.000.000 jaar is waarschijnlijk ruim voldoende voor alle eisen die de geologie stelt’, zegt de tekst. In Frankrijk vinden enkele geleerden dit lang niet ‘voldoende’. Le Couturier verlangt hiervoor 350 miljoen jaar; Buffon was tevreden met 34 miljoen jaar, maar in de meer vooruitstrevende universiteiten zijn sommigen niet tevreden met minder dan 500 miljoen jaar.

elke zichtbare ster of planeet, door mensen wordt, werd of zal worden bewoond? Wat bedoelen ze met 'een morele en fysieke invloed' van de sterrenwerelden op onze bollen?

Dit zijn vragen die ons vaak worden gesteld, en men moet ze vanuit elk gezichtspunt beschouwen. Het antwoord op de eerste twee vragen is: wij denken van wel; ze baseren die bewering op het feit dat de eerste natuurwet eenvormigheid in verscheidenheid is, en de tweede analogie. 'Zo boven, zo beneden.' De tijd is voor altijd voorbij waarin onze vrome voorouders geloofden dat onze aarde het middelpunt van het heelal is, en de kerk en haar arrogante dienaren konden eisen dat we de veronderstelling dat een andere planeet bewoond zou kunnen zijn als een godslastering zouden beschouwen. Adam en Eva, de slang en de erfzonde, gevolgd door de verzoening door het bloed hebben te lang ons denken in de weg gestaan, en zo werd de universele waarheid opgeofferd aan de krankzinnige verwaandheid van ons, beperkte mensen.

(700) Wat zijn de bewijzen hiervoor? Afgezien van op deductie berustend bewijsmateriaal en logische redenering, bestaan er voor de niet-ingewijde geen bewijzen. Voor de occultisten, die geloven in de kennis die door talloze generaties zieners en ingewijden is verkregen, zijn de gegevens die in de geheime boeken worden aangereikt, volstrekt voldoende. Het grote publiek heeft echter andere bewijzen nodig. Er zijn sommige kabbalisten en zelfs sommige oosterse occultisten, die, omdat ze op dit punt in de mystieke boeken van verschillende volkeren geen overeenstemmende bewijzen vinden, aarzelen de leer te aanvaarden. Toch zullen zulke 'overeenstemmende bewijzen' dadelijk worden geleverd. Intussen kunnen we het onderwerp in zijn algemeenheid benaderen, en kijken of het wel zo absurd is – zoals sommige wetenschappers en andere Nicodemussen beweren – om daarin te geloven.

Als we aan andere bewoonde 'werelden' denken, nemen we – misschien onbewust – aan dat deze lijken op de bol die wij bewonen en dat deze bevolkt zijn door wezens die min of meer op ons lijken. En daarmee volgen we slechts een natuurlijk instinct. Zolang het onderzoek beperkt blijft tot de levensgeschiedenis van deze bol, kunnen we met enig voordeel over dit onderwerp speculeren, en ons afvragen wat de 'werelden' waren waarover in alle oude geschriften van de mensheid wordt gesproken, en enige hoop hebben dat we in elk geval een redelijke *vraag* stellen. Maar hoe weten we (a) wat voor soort wezens er in het algemeen op de bollen leven; en (b) of *zij* die planeten besturen die hoger staan dan de onze, niet *bewust* dezelfde invloed op onze aarde uitoefenen die wij op de lange duur *onbewust* uitoefenen – zeg op de kleine planeten (planetoïden en asteroïden) – door onze aarde uit te hakken, kanalen te

graven, en daardoor ons klimaat volledig te veranderen. Natuurlijk kunnen de planetoïden evenmin als de vrouw van Caesar door onze argwaan worden beïnvloed. Ze staan te ver weg, enz. Omdat we echter in de esoterische astronomie geloven, zijn we daar niet zo zeker van.

Maar wanneer we onze speculaties tot buiten onze planeetketen uitbreiden, en proberen de grenzen van het zonnestelsel te overschrijden, dan handelen we echt als arrogante dwazen. Want als we het oude hermetische axioma aanvaarden: 'zo boven, zo beneden', en bedenken dat de natuur op aarde de grootste doelmatigheid vertoont, en alle afval en puin bij haar verbazingwekkende transformaties gebruikt, en zich toch *nooit* herhaalt, dan kunnen we terecht concluderen dat er in al haar oneindige stelsels geen andere bol is die zoveel op deze aarde lijkt dat ons gewone voorstellingsvermogen zich een beeld kan vormen van hoe die bol eruitziet en wat hij bevat.[1]

Daarom treffen we zowel in romans als in science fiction en spiritistische (701)
openbaringen over maan, sterren, en planeten, alleen maar nieuwe combinaties of variaties aan van de mensen en dingen, de verlangens en levensvormen waarmee we vertrouwd zijn, ook al zijn de natuur en het leven zelfs op de andere planeten van ons eigen stelsel heel verschillend van de onze. Swedenborg was een vooraanstaande figuur bij het verspreiden van zo'n onjuiste opvatting.

Maar er is meer. De gewone mens heeft geen ervaring met enige andere bewustzijnstoestand dan die waarmee zijn fysieke zintuigen hem in verbinding stellen. Mensen dromen; ze maken een diepe slaaptoestand door die te diep is om dromen op de fysieke hersenen af te drukken; en in deze toestanden moet er nog steeds bewustzijn bestaan. Hoe kunnen *wij* dan hopen, zolang deze mysteries niet zijn onderzocht, met succes te speculeren over de aard van bollen die in de samenstelling van de natuur noodzakelijk moeten behoren tot bewustzijnstoestanden die anders zijn dan, en heel verschillend van, *alle* die de mens hier ervaart?

En dit is letterlijk waar. Zelfs grote adepten (ingewijden natuurlijk) kunnen, hoewel ze geoefende zieners zijn, alleen alles weten over de aard en uiterlijke vorm van planeten en hun bewoners die tot ons zonnestelsel behoren. Ze *weten* dat bijna alle planetaire werelden bewoond zijn, maar hebben alleen toegang – zelfs in de geest – tot die van ons stelsel; en ze

---

[1] Er wordt ons geleerd dat de hoogste dhyāni-chohans of planeetgeesten (afgezien van hun kennis van de wet van analogie) niet weten wat er buiten de zichtbare planetenstelsels ligt, omdat hun essentie zich niet kan verbinden met die van werelden buiten ons zonnestelsel. Wanneer ze een hoger evolutiestadium bereiken, zullen deze andere heelallen voor hen toegankelijk zijn; intussen bezitten ze volledige kennis van alle werelden binnen de grenzen van ons zonnestelsel, en van die welke lager staan.

zijn zich ook ervan bewust hoe moeilijk het is, *zelfs voor hen*, alleen al om zich volledig in verbinding te stellen met de bewustzijnsgebieden die *binnen* ons stelsel liggen, maar die verschillen van de bewustzijnstoestanden die op onze bol mogelijk zijn, d.w.z. op de drie gebieden van de keten van bollen boven onze aarde. Zo'n kennis en contact zijn voor hen mogelijk, omdat ze hebben geleerd hoe ze tot die bewustzijnsgebieden kunnen doordringen, die ontoegankelijk zijn voor de waarnemingen van gewone mensen; maar al zouden ze hun kennis overdragen, dan zou de wereld er niet wijzer van worden, omdat ze die ervaring van andere waarnemingsvormen mist, die noodzakelijk is om te kunnen begrijpen wat haar werd meegedeeld.

Toch blijft het een feit dat de meeste planeten, evenals de sterren buiten ons stelsel, bewoond zijn, een feit dat wetenschappers zelf hebben erkend. Laplace en Herschel geloofden het, hoewel ze zich wijselijk onthielden van onvoorzichtig commentaar; en dezelfde conclusie werd getrokken door C. Flammarion, de bekende Franse astronoom, en onderbouwd met een reeks wetenschappelijke overwegingen. De argumenten die hij aanvoert zijn strikt wetenschappelijk, en zodanig dat ze zelfs een materialistisch brein moeten aanspreken, dat onbewogen zou blijven door gedachten zoals die van Sir David Brewster, de bekende natuurkundige, die schrijft:

(702) Die 'dorre geesten' of 'lage zielen', zoals de dichter hen noemt, die men kan laten geloven dat de aarde het enige bewoonde lichaam in het heelal is, zullen er geen moeite mee hebben zich voor te stellen dat ook de aarde zonder bewoners is geweest. Sterker nog, indien zulke personen overtuigd zijn van de conclusies van de geologie, moeten ze erkennen dat de aarde vele duizenden jaren lang onbewoond was; en hier komen we tot de uitzonderlijke conclusie dat er vele duizenden jaren lang geen enkel intelligent wezen in de uitgestrekte gebieden van de universele Koning was, en dat er vóór de protozoïsche formaties geen plant of dier in de hele oneindige ruimte bestond![1]

Flammarion toont bovendien aan dat alle voorwaarden voor leven – zelfs zoals *wij* het kennen – op ten minste enkele van de planeten aanwezig zijn,

---

[1] David Brewster, *More Worlds Than One*, 1854; geciteerd in Camille Flammarion, *La pluralité des mondes habités*, 1877, blz. 151. Geen enkel atoom in de hele kosmos is zonder leven en bewustzijn; hoeveel te meer geldt dat dan voor zijn machtige bollen – hoewel ze verzegelde boeken blijven voor ons mensen die zelfs tot het bewustzijn van de levensvormen die het dichtst bij ons staan nauwelijks kunnen doordringen.

We kennen *onszelf* niet; hoe kunnen we, als we er nooit in zijn geoefend en ingewijd, ons dan verbeelden dat we kunnen doordringen tot het bewustzijn van de kleinste dieren om ons heen?

en wijst erop dat deze voorwaarden daar veel gunstiger moeten zijn dan op onze aarde.

Wetenschappelijke redeneringen en waargenomen feiten komen dus overeen met de uitspraken van de ziener en de innerlijke stem van het menselijk hart, als ze verklaren dat er leven – intelligent, bewust leven – op andere werelden dan de onze *moet* bestaan.

Maar de gewone vermogens van de mens kunnen hem niet verder brengen dan dat. Er zijn veel romans en verhalen, sommige puur fantasie, andere vol wetenschappelijke kennis, waarin geprobeerd wordt het leven op andere planeten voor te stellen en te beschrijven. Maar ze geven allemaal slechts een verminkte kopie van het levensdrama om ons heen. Het zijn óf, zoals bij Voltaire, de mensen van ons eigen ras onder een microscoop, óf het is, zoals bij De Bergerac, een bekoorlijk spel van fantasie en satire; maar we zien steeds dat de nieuwe wereld eigenlijk slechts die is waarin we zelf leven. Deze neiging is zo sterk dat zelfs grote niet-ingewijde zieners met een natuurlijke aanleg daarvan het slachtoffer worden, als ze ongetraind zijn; een voorbeeld hiervan is Swedenborg, die zover gaat dat hij de bewoners van Mercurius, die hij in de geestenwereld ontmoet, in kleding beschrijft zoals die in Europa wordt gedragen.

Flammarion geeft over deze neiging het volgende commentaar:

> Het schijnt alsof de aarde, in de ogen van de schrijvers over dit onderwerp, het prototype van het heelal is; en de mens van de aarde het prototype van de bewoners van de hemelen. Maar het is veel waarschijnlijker dat – omdat de aard van planeten sterk uiteenloopt, en hun omgeving en bestaansvoorwaarden wezenlijk van elkaar verschillen, en de krachten die over de schepping van wezens heersen en over de substanties die in hun samenstelling voorkomen, wezenlijk anders zijn – onze manier van bestaan in het geheel niet op andere bollen kan worden toegepast. Zij die over dit onderwerp hebben geschreven, hebben zich door aardse denkbeelden laten leiden, en zodoende fouten gemaakt.[1] (703)

Maar Flammarion maakt dezelfde fout die hij hier veroordeelt, want hij neemt stilzwijgend de levensomstandigheden op aarde aan als maatstaf om te bepalen in hoeverre andere planeten geschikt zijn voor bewoning door ‘andere mensheden’.

Laten we echter ophouden met deze nutteloze en ijdele speculaties, want hoewel deze ons hart met een gloed van enthousiasme schijnen te vervullen en ons verstandelijke en spirituele bevattingsvermogen lijken te vergroten, veroorzaken ze in werkelijkheid slechts een kunstmatige prikkel, en maken ons meer en meer blind voor onze onwetendheid, niet alleen over de wereld die we bewonen, maar ook over de in onszelf gelegen oneindigheid.

---

[1] Camille Flammarion, *La pluralité des mondes habités*, 1877, blz. 439-40.

Wanneer we dus ontdekken dat er in de bijbels van de mensheid wordt gesproken over 'andere werelden', kunnen we gerust concluderen dat deze niet alleen betrekking hebben op andere toestanden van onze planeetketen en aarde, maar ook op andere bewoonde bollen – sterren en planeten; daarbij komt dat men over sterren en andere planeten nooit speculeerde. De hele oudheid geloofde in de universaliteit van het leven. Maar geen enkele werkelijk ingewijde ziener van enig beschaafd volk heeft ooit verkondigd dat het leven op andere sterren kan worden beoordeeld door het aardse leven als maatstaf te gebruiken. Wat in het algemeen met 'aarden' en werelden wordt bedoeld, heeft betrekking op (a) de 'wedergeboorten' van onze bol na elk manvantara en een lange periode van 'verduistering'; en (b) de periodieke en algehele veranderingen van het oppervlak van de aarde, wanneer continenten verdwijnen om plaats te maken voor oceanen, en oceanen en zeeën met geweld worden verplaatst en naar de polen gestuwd om plaats in te ruimen voor nieuwe continenten.

We kunnen beginnen met de *Bijbel*, het jongste van de heilige geschriften van de wereld. In *Prediker* lezen we deze woorden van de koning-ingewijde: 'De *ene* generatie gaat en de *andere* komt, maar *de aarde blijft eeuwig bestaan*', en verder: 'Wat er was, zal er altijd weer zijn; en wat er is gedaan, zal altijd weer worden gedaan, en er is niets nieuws onder de zon.'[1] Het is niet gemakkelijk in deze woorden een verwijzing te zien naar de opeenvolgende rampen waardoor de mensenrassen worden weggevaagd, of, als we verder teruggaan, naar de verschillende fasen van de bol tijdens het proces van zijn vorming. Maar indien men ons zegt dat dit alleen betrekking heeft op *onze* wereld *zoals wij die nu zien*, zullen we de lezer verwijzen naar het Nieuwe Testament, waar Paulus spreekt over de zoon (de gemanifesteerde kracht) die (door God) is benoemd tot erfgenaam van alle dingen, en door *wie hij ook de werelden* (meervoud) *heeft gemaakt.*[2] Deze 'kracht' is chokhmah, de wijsheid en het woord.

(704)

Men zal ons waarschijnlijk zeggen dat met deze term 'werelden', de sterren, hemellichamen, enz., werden bedoeld. Maar afgezien van het feit dat de onwetende samenstellers van de *Brieven* niet wisten dat 'sterren' 'werelden' zijn, ook al moet Paulus, die een ingewijde ('een meester-

---

[1] *Prediker* 1:4, 9.

[2] *Hebreeën* 1:2. Dit slaat op de logos van elke kosmogonie. Het *onbekende* licht – waarmee hij, zoals men zegt, gelijktijdig en eeuwig is – wordt weerspiegeld in de 'eerstgeborene', de prōtogonos; en de demiurgos of het universele denkvermogen richt zijn goddelijk denken op de chaos, die door het vormgevende werk van de lagere goden zal worden verdeeld in de zeven oceanen – sapta samudra. Hij is purusha, Ahura-Mazdā, Osiris, enz., en ten slotte de gnostische christos, die in de kabbala chokhmah of wijsheid, het 'woord', is.

bouwer') was, dit hebben geweten, kunnen we op dit punt een vooraanstaand theoloog citeren, kardinaal Wiseman. Wanneer hij in zijn boek[1] de onbepaalde periode – of moeten we zeggen de 'te specifiek bepaalde' periode – van de zes dagen van de schepping en de 6000 jaar bespreekt, erkent hij dat we volstrekt in het duister tasten over de betekenis van die uitspraak van Paulus, tenzij we mogen veronderstellen dat daarin een toespeling wordt gemaakt op de periode die is verlopen tussen het *eerste* en het *tweede* vers van hoofdstuk 1 van *Genesis*, op die oorspronkelijke grote veranderingen, d.w.z. de herhaalde vernietiging en wederopbouw (van de wereld), aangeduid in hoofdstuk 1 van *Prediker*; of, als we, zoals vele anderen dat doen, de passage[2] die spreekt over de schepping van *werelden*, in het meervoud, *letterlijk* mogen opvatten. 'Het is heel opmerkelijk', voegt hij eraan toe, 'dat alle kosmogonieën op hetzelfde denkbeeld wijzen, en de overlevering bewaren van een eerste reeks grote veranderingen waardoor de wereld werd vernietigd en hernieuwd.'[3]

Indien de kardinaal de *Zohar* had bestudeerd, zou zijn twijfel in zekerheid zijn overgegaan. Zo zegt de *Idra Zuta*:

Er waren oude werelden die ten onder gingen zodra ze tot bestaan kwamen; werelden met en zonder vorm, scintillae genoemd – want ze waren als de vonken onder de smidshamer, die in alle richtingen wegvliegen. Sommige waren de oorspronkelijke werelden die niet lang konden bestaan, omdat de 'Oude' – zijn naam zij geheiligd – zijn vorm nog niet had aangenomen,[4] de werkman was nog niet de 'hemelse mens'.[5]

Verder verklaart rabbi Abbahu in de midrash, die lang vóór de kabbala van Shimon ben Yochai werd geschreven:

De heilige, gezegend zij zijn naam, heeft vóór deze wereld achtereenvolgens diverse werelden gevormd en vernietigd.[6]

Dit heeft betrekking op zowel de eerste rassen (de 'koningen van Edom') als de *vernietigde* werelden.[7] 'Vernietigd' betekent hier wat wij 'verduisteringen' noemen. Dit wordt duidelijk wanneer men de verderop gegeven verklaring leest: (705)

---

[1] Nicholas Wiseman, *Twelve Lectures on the Connexion between Science and Revealed Religion*, 1842, blz. 192-3.

[2] *Hebreeën* 1:2.

[3] *Op.cit*., blz. 193.

[4] De *vorm* van Tikkun of de prōtogonos, de 'eerstgeborene', d.w.z. de universele vorm en idee, was nog niet in de *chaos* weerspiegeld.

[5] *Zohar*, 3:292b. De 'hemelse mens' is Adam-Kadmon, de synthese van de sefiroth, zoals 'Svāyambhuva-manu' de synthese van de prajāpati's is.

[6] *Bereshith Rabba*, parsha 9.

[7] Dit heeft betrekking op de *drie ronden* die aan onze *vierde* ronde voorafgingen.

Maar wanneer wordt gezegd dat ze [de werelden] *vergingen*, wordt daarmee alleen bedoeld dat ze [hun mensheden] de ware vorm misten, totdat de menselijke [onze] vorm ontstond, waarin alle dingen zijn begrepen en *die alle vormen bevat*.[1] . . . Het betekent niet de *dood*, maar geeft alleen een *afdaling uit hun toestand* aan . . . [die van actieve werelden].[2]

Wanneer we dus lezen over de vernietiging van werelden, heeft dit woord meerdere betekenissen, die in verschillende toelichtingen op de *Zohar* en in kabbalistische verhandelingen heel duidelijk zijn. Zoals elders al is gezegd, betekent het niet alleen de vernietiging van veel werelden die hun levensloop hebben volbracht, maar ook van de verschillende continenten die zijn verdwenen, hun ondergang en geografische verandering van plaats.

De mysterieuze 'koningen van Edom' worden soms de 'werelden' genoemd die waren vernietigd; maar dit is een 'sluier'. De koningen die in Edom heersten voordat er in Israël een koning regeerde, of de 'Edomitische koningen', konden nooit de 'vroegere werelden' hebben gesymboliseerd, maar alleen de 'pogingen tot mensen' op deze bol: de 'pre-adamitische rassen', waarover de *Zohar* spreekt, en die wij aanduiden als het *eerste* wortelras. Want zoals er, als we over de zes aarden (de zes 'ledematen' van microprosopus) spreken, wordt gezegd dat de zevende (onze aarde) niet werd meegerekend toen de zes werden geschapen (de zes sferen boven onze bol in de aardketen), evenzo worden in *Genesis* de eerste zeven koningen van Edom buiten beschouwing gelaten. Volgens de wet van analogie en omzetting betekenen zowel in het Chaldeeuwse *Boek van de getallen* als in de 'Boeken van kennis' en van 'wijsheid' de 'zeven oorspronkelijke werelden' tevens de 'zeven oorspronkelijke' rassen (onderrassen van het eerste wortelras van de *schaduwen*); en verder zijn de koningen van Edom de zonen van 'Ezau, de vader van de Edomieten';[3] d.w.z. Ezau vertegenwoordigt in de *Bijbel* het ras dat staat tussen het vierde en het vijfde, het Atlantische en het Indo-Europese. 'Twee *volkeren* zijn in uw schoot',[4] zei de Heer tegen Rebekka; en Ezau was *rood* en *harig*. Vers 24 tot 34 van hfst. 25 van *Genesis* bevat de allegorische geschiedenis van de geboorte van het vijfde ras.

De *Sifra di Tseniutha* (1:3) zegt*:*

---

[1] Deze zin heeft een dubbele betekenis en bevat een diepzinnig mysterie in de occulte wetenschap, waarvan het geheim, *indien* en *wanneer* het bekend is, de adept geweldige vermogens verleent *om zijn zichtbare vorm te veranderen*.

[2] Kenneth R.H. Mackenzie, *Royal Masonic Cyclopaedia*, 1877, blz. 408; *Zohar: Idra Zuta*, 3:135b. 'Een afdaling uit hun toestand' is duidelijk; van actieve werelden zijn ze tot een tijdelijke verduistering vervallen; ze rusten, en zijn daarom volledig veranderd.

[3] *Genesis* 36:9.

[4] *Genesis* 25:23.

En de koningen uit de oude tijd stierven, en hun aanvoerders [kronen] werden niet meer gezien.

En de *Zohar* verklaart:

Het hoofd van een volk dat in het begin niet is gevormd naar de gelijkenis van het Witte Hoofd: zijn volk heeft niet deze vorm. . . . Voordat dit [het Witte Hoofd, het vijfde ras of de Oude der Ouden] zich in zijn [eigen of huidige] vorm schikte . . . werden alle *werelden* vernietigd; daarom staat er geschreven: 'En Bela, de zoon van Beor, regeerde in Edom' (*Gen*. 36:32). [Hier staan de 'werelden' voor rassen]. . . . En hij [de een of andere koning van Edom] stierf, en een ander regeerde in zijn plaats.[1] (706)

Geen enkele kabbalist die zich tot dusver heeft beziggehouden met de symboliek en allegorie die achter deze 'koningen van Edom' schuilgaan, schijnt meer dan één aspect ervan te hebben begrepen. Ze zijn noch alleen de '*werelden* die werden vernietigd', noch uitsluitend de 'koningen die stierven', maar beide, en veel meer; te veel om hier te behandelen. Daarom zullen we de mystieke parabels van de *Zohar* laten rusten, en terugkeren naar de harde feiten van de materialistische wetenschap; maar we geven eerst enkele namen uit de lange lijst van grote denkers die geloofden in vele bewoonde werelden in het algemeen, en in werelden die aan de onze voorafgingen. Het zijn de grote wiskundigen Leibniz en Bernouilli, Isaac Newton zelf, zoals men in zijn *Opticks* kan lezen; Buffon, de natuuronderzoeker; Condillac, de scepticus; Bailly, Lavater, Bernardin de St. Pierre, en als contrast voor beide laatstgenoemden – die op zijn minst van mysticisme worden verdacht – Diderot en de meeste schrijvers van de *Encyclopédie, ou dictionnaire raisonné*. Hierna volgen Kant, de stichter van de moderne filosofie; de dichter-filosofen Goethe, Krause, Schelling; en veel astronomen, van Bode, Fergusson en Herschel tot Lalande en Laplace, met hun vele discipelen in meer recente jaren.

Werkelijk een schitterende lijst van beroemde namen; maar de feiten van de fysische astronomie pleiten nog meer in het voordeel van het bestaan van leven, zelfs organisch leven, op andere planeten. Zo werd in vier meteorieten die respectievelijk in Alais in Frankrijk, in Zuid-Afrika bij Kaap de Goede Hoop, in Hongarije, en nogmaals in Frankrijk, waren neergekomen, door middel van analyse grafiet gevonden, een vorm van koolstof waarvan men weet dat die op aarde altijd met organisch leven is verbonden. En dat de aanwezigheid van deze koolstof niet is toe te schrijven aan enige werking binnen onze dampkring, blijkt uit het feit dat er koolstof in het binnenste van een meteoriet is aangetroffen; terwijl er in één die in 1864 bij Orgueil in het zuiden van Frankrijk viel, water en turf werd gevonden; laatstgenoemde wordt altijd gevormd door ontbinding van plantaardige stoffen.

[1] *Zohar: Idra Rabba*, 3:135a; *Zohar: Idra Zuta*, 3:292a.

Wanneer men verder de sterrenkundige omstandigheden van de andere planeten onderzoekt, kan gemakkelijk worden aangetoond dat verschillende ervan veel beter geschikt zijn voor de ontwikkeling van leven en intelligentie – zelfs onder de omstandigheden waarmee de mens bekend is – dan onze aarde. Op de planeet Jupiter bijvoorbeeld veranderen de seizoenen – in plaats van binnen ruime grenzen te variëren zoals de onze – bijna onmerk-
(707) baar, en duren twaalf keer zo lang als de onze. Omdat Jupiter een kleine ashelling heeft, worden zijn seizoenen bijna volledig bepaald door de excentriciteit van zijn baan, en ze veranderen daarom langzaam en regelmatig. Men zal ons zeggen dat er op Jupiter geen leven mogelijk is, omdat de planeet zich in een gloeiende toestand bevindt. Maar niet alle astronomen zijn het daarmee eens. Flammarion bijvoorbeeld zegt hetzelfde als wij: en *hij* zou het moeten weten.

Anderzijds zou Venus minder geschikt zijn voor menselijk leven zoals dat op aarde bestaat, omdat haar seizoenen veel extremer en haar temperatuursveranderingen plotselinger zijn; maar het is opmerkelijk dat de duur van de *dag* op de vier binnenplaneten, Mercurius, Venus, de aarde en Mars, bijna gelijk is.

Op Mercurius zijn de warmte en het licht van de zon zeven keer zo groot als op aarde, en de astronomie leert dat deze planeet in een heel dichte dampkring is gehuld. Omdat het leven op aarde actiever is naarmate het licht en de warmte van de zon sterker zijn, is het meer dan waarschijnlijk dat de intensiteit ervan op Mercurius veel groter is dan hier.

Venus heeft evenals Mercurius en Mars een heel dichte dampkring, en de sneeuw die hun polen bedekt, de wolken die hun oppervlak verbergen, de geografische verspreiding van zeeën en continenten, de wisseling van seizoenen en klimaten, lijken alle veel op elkaar, tenminste voor het oog van de fysische astronoom. Maar zulke feiten en de overwegingen waartoe ze aanleiding geven, hebben alleen betrekking op de mogelijkheid dat er op deze planeten menselijk leven bestaat zoals dat op aarde bekend is. Dat sommige levensvormen zoals wij die kennen, op deze planeten *mogelijk* zijn, is allang afdoende bewezen, en het schijnt volkomen nutteloos om in te gaan op details van de fysiologie, enz., van die hypothetische bewoners, omdat de lezer uiteindelijk alleen maar tot een denkbeeldige uitbreiding van zijn vertrouwde omgeving kan komen. Het is beter genoegen te nemen met de drie conclusies die C. Flammarion, die we zo uitvoerig hebben geciteerd, formuleert als logische en nauwkeurige deducties uit de bekende *feiten* en wetten van de wetenschap:

1. De verschillende krachten die aan het begin van de evolutie actief waren, brachten op de verschillende werelden een grote verscheidenheid van wezens voort; zowel in de organische als in de anorganische natuurrijken.

2. De bezielde wezens werden vanaf het begin gevormd als organismen die waren aangepast aan de fysiologische toestand van elke bewoonde bol.

3. De mensheden van andere werelden verschillen van ons, zowel wat hun innerlijke bouw als hun uiterlijke fysieke vorm betreft.[1]

Tot slot kunnen we de lezer die misschien geneigd is de geldigheid van deze conclusies in twijfel te trekken, omdat ze in strijd zijn met de *Bijbel*, verwijzen naar een appendix in het boek van Flammarion dat dit onderwerp uitvoerig behandelt; in een boek als het onze lijkt het onnodig te wijzen op de logische absurditeit van de redenering van die kerkleiders die op basis (708)
daarvan meerdere werelden ontkennen.

In dit verband kunnen we misschien die dagen in herinnering roepen toen de brandende ijver van de moederkerk de leer van de bolvorm van de aarde bestreed, omdat de antipoden dan buiten het bereik van de verlossing zouden vallen; en laten we verder bedenken hoe lang het duurde voordat een opkomende wetenschap afrekende met het denkbeeld van een vast firmament, in de groeven waarvan de sterren zich voortbewogen speciaal ter verheerlijking van de aardse mensheid.

De theorie van de asrotatie van de aarde stuitte op een soortgelijke tegenstand, en leidde zelfs tot het martelaarschap van de ontdekkers ervan, omdat deze theorie, behalve dat deze onze bol van zijn verheven centrale plaats in de ruimte beroofde, een verschrikkelijke verwarring van denkbeelden teweegbracht over de hemelvaart, want de woorden ‘boven’ en ‘beneden’ bleken slechts relatief te zijn, waardoor het vraagstuk van de juiste plaats van de hemel behoorlijk gecompliceerd werd.[2]

Volgens de beste hedendaagse berekeningen liggen er niet minder dan 500.000.000 sterren van verschillende grootte binnen het bereik van de beste telescopen. Wat de afstanden ertussen betreft, deze zijn onberekenbaar. Is onze microscopische aarde – een ‘zandkorrel aan een oneindige zeekust’ – dan het enige middelpunt van intelligent leven? Onze eigen zon, die zelf 1.300.000 keer zo groot is als onze planeet, verzinkt in het niet bij die reusachtige zon, Sirius, en laatstgenoemde is weer een dwerg naast andere lichten in de oneindige ruimte. De egocentrische opvatting

---

[1] Camille Flammarion, *La pluralité des mondes habités*, 1877, blz. 260.

[2] In het geleerde en geestige boek *God and his Book* door de gevreesde ‘Saladin’ [William Stewart Ross] die bekendstond als agnost, doet de vermakelijke berekening dat Christus, indien hij met de snelheid van een kanonskogel naar de hemel was opgestegen, zelfs Sirius nog niet zou hebben bereikt, ons sterk aan het verleden denken. Het wekt misschien een niet ongegrond vermoeden dat zelfs onze eeuw van wetenschappelijke verlichting net zo volkomen absurd kan zijn in haar materialistische ontkenningen, als de mensen uit de middeleeuwen dwaas en materialistisch waren in hun religieuze bevestigingen.

van Jehovah als de speciale beschermer van een kleine en onbetekenende halfnomadische stam is nog te verdragen naast het denkbeeld dat het bewuste bestaan beperkt is tot onze minuscule bol. De voornaamste redenen waren ongetwijfeld: (1) de onwetendheid van de eerste christenen over astronomie, in combinatie met een overschatting van de betekenis van de mens – een grove vorm van egoïsme; en (2) de angst dat, indien de hypothese van miljoenen andere bewoonde bollen werd aanvaard, de verpletterende vraag zou volgen: 'Was er dan een openbaring voor elke wereld?' – iets wat het denkbeeld zou meebrengen dat de zoon van God als het ware eeuwig 'de ronde doet'. Gelukkig is het nu niet nodig tijd en energie te verspillen om de mogelijkheid van het bestaan van zulke werelden te bewijzen. Alle verstandige mensen erkennen het.

Wat nu nog moet worden aangetoond is dat als eenmaal is bewezen dat er bewoonde werelden buiten de onze zijn met mensheden die volledig van elkaar en van ons verschillen, zoals de occulte wetenschap verkondigt,
(709) de evolutie van de voorafgaande rassen al half is bewezen. Want waar is de natuurkundige of geoloog die bereid is vol te houden dat de aarde in de miljoenen jaren die in de loop van haar bestaan zijn verstreken, niet tientallen keren is veranderd; en dat de aarde bij het verwisselen van haar 'huid', zoals het in het occultisme wordt genoemd, niet elke keer haar specifieke mensheden heeft gehad, die aangepast waren aan de atmosferische en klimatologische veranderingen die optraden. En als dat zo is, waarom kunnen er dan niet vóór ons adamitische (vijfde wortel-) ras vier heel verschillende mensheden hebben bestaan en gebloeid?

Voordat we onze discussie afsluiten, moeten we de zogenaamde organische evolutie nauwkeuriger beschouwen. Laten we deze goed onderzoeken, en kijken of het inderdaad volstrekt onmogelijk is om onze occulte gegevens en chronologie tot op zekere hoogte met die van de wetenschap te laten overeenkomen.

C
Aanvullende opmerkingen over de esoterische geologische chronologie

Het lijkt ons mogelijk om *bij benadering* de duur van de geologische tijdperken te berekenen door de gegevens van de wetenschap en het occultisme te combineren. De geologie is natuurlijk in staat één ding vrijwel met zekerheid te bepalen: de dikte van de verschillende afzettingen. Nu ligt het ook voor de hand dat de tijd die nodig is voor het afzetten van een

laag op de zeebodem, in een vaste verhouding moet staan tot de dikte van de zo gevormde massa. Ongetwijfeld heeft de *snelheid* van de erosie van het land en de verspreiding van materiaal over de oceaanbodem van eeuw tot eeuw gevarieerd, en hebben allerlei rampen de 'uniformiteit' van de gewone geologische processen doorbroken. *Vooropgesteld echter dat we een bepaalde numerieke grondslag hebben waarmee we kunnen werken*, is onze taak minder moeilijk dan deze op het eerste gezicht lijkt. Rekening houdend met variaties in de snelheid van afzetting, geeft prof. Lefèvre ons de *relatieve* getallen die de geologische tijd aangeven. Hij probeert niet het aantal jaren te berekenen dat is verlopen sinds de eerste laag van het laurentische gesteente werd afgezet, maar hij stelt die tijd op X, en geeft ons dan de verhoudingen waarin de lengten van de verschillende tijdperken staan tot X. Laten we vooropstellen dat de oorspronkelijke gesteenten ruwweg 21.000 m, de gesteenten van het primair 12.600 m, van het secundair 4500 m, van het tertiair 900 m en van het kwartair ongeveer 150 m dik zijn:

> Wanneer we de tijd, *hoe lang die ook heeft geduurd*, die vanaf het begin van het leven op deze aarde [de lagere laurentische lagen] is verstreken, in honderd delen verdelen, dan moeten we aan het tijdperk van de oorspronkelijke gesteenten meer dan de helft van de hele duur toekennen, zeg 53,5; aan het primair 32,2; aan het secundair 11,5; aan het tertiair 2,3; en aan het kwartair 0,5 of een half procent.[1] (710)

Omdat het op basis van occulte gegevens vaststaat dat de tijd die sinds de eerste sedimentaire afzettingen is verstreken 320.000.000 jaar is, kunnen we de duur van de tijdperken berekenen (zie blz. 808).

Deze schattingen komen in bijna alle details overeen met de uitspraken van de esoterische etnologie. De *tertiaire* Atlantische deelcyclus, van het 'hoogtepunt van roem' van dat ras in het vroege eoceen tot de grote ramp in het midden-mioceen zou dan 3½ à 4 miljoen jaar hebben geduurd. Als de duur van het kwartair niet enigszins is overschat (wat waarschijnlijk wel het geval is), zou het verzinken van Ruta en Daitya na het tertiair hebben plaatsgevonden. Het is waarschijnlijk dat de hier gegeven resultaten zowel aan het tertiair als aan het kwartair een iets te lange duur toekennen, want het *derde ras* gaat terug tot ver in het secundair. Niettemin geven de cijfers veel stof tot nadenken.

Maar omdat men op grond van *geologisch bewijsmateriaal* slechts tot een duur van 100.000.000 jaar komt, zullen we *onze* beweringen en leringen vergelijken met die van de *exacte* wetenschap.

Edward Clodd zegt bij zijn bespreking van het boek van De Mortillet,

---

[1] A. Lefèvre, *Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 480-1.

Duur van de geologische tijdperken

		ruwe benaderingen
oorspronkelijk	laurentium, cambrium, siluur	171.200.000 jaar
primair	devoon, carboon, perm	103.040.000 jaar
secundair	trias, jura, krijt	36.800.000 jaar
tertiair	eoceen, mioceen, plioceen	7.360.000 jaar (waarschijnlijk te lang)
kwartair		1.600.000 jaar (waarschijnlijk te lang)

Matériaux pour l'histoire de l'homme – waarin de mens in het midden-
mioceen wordt geplaatst,[1] dat 'het in strijd zou zijn met alles wat de evo-
(711) lutieleer onderwijst, en bovendien geen steun zou vinden bij mensen die geloven in een speciale schepping en in de onveranderlijkheid van de soorten, om in een vroeg stadium van de levensgeschiedenis van de bol te zoeken naar een zo hoog gespecialiseerd zoogdier als de mens'.[2] Hierop kan men antwoorden: (a) de evolutieleer, zoals die door Darwin is geïntroduceerd en door latere evolutionisten is ontwikkeld, is niet alleen het tegenovergestelde van *onfeilbaar*, maar wordt door verschillende grote wetenschappers verworpen, bijv. De Quatrefages in Frankrijk, en dr. Weismann – een *ex*-evolutionist – in Duitsland, en vele anderen, terwijl de gelederen van de *anti*-darwinisten elk jaar worden versterkt;[3] en (b) de waarheid hoeft om haar naam waardig te zijn, en om waarheid en feit

[1] Maar die toch in een ander boek, *Le préhistorique: antiquité de l'homme*, 1885, blz. 628, zo gul was om onze mensheid slechts 230.000 jaar toe te kennen. Omdat we nu vernemen dat hij de mens 'in het midden-mioceen' plaatst, moeten we zeggen dat de zeer geachte professor in de prehistorische antropologie (in Parijs) in zijn opvattingen enigszins tegenstrijdig en inconsequent, zo niet *naïef* is.

[2] *Knowledge*, deel 1, 31 maart 1882; artikel 'The antiquity of man in Western Europe', blz. 464.

[3] De basisgedachte van de oorsprong en transformatie van de soorten – de *erfelijkheid*

te blijven, niet bij een groep of geloof om steun te bedelen. Als de leer namelijk *de steun zou krijgen* van mensen die in een speciale schepping geloven, zou ze nooit bij de evolutionisten in de gunst komen, en omgekeerd. De waarheid moet op haar eigen stevige basis van feiten berusten, en haar kansen op erkenning gebruiken wanneer elk vooroordeel dat in de weg staat is weggenomen. Hoewel de belangrijkste aspecten van het onderwerp al volledig zijn besproken, is het niettemin raadzaam om, telkens wanneer we beweringen doen die als ketters en 'anti-wetenschappelijk' worden beschouwd, het zogenaamd 'wetenschappelijke' bezwaar te bestrijden.

Laten we kort kijken naar de verschillen tussen de orthodoxe en de esoterische wetenschap wat betreft de ouderdom van de bol en van de mens. Met de twee kolommen van de synchronistische tabel vóór zich, zal de lezer in één oogopslag het belang van deze verschillen kunnen zien; hij zal tegelijkertijd opmerken dat het niet onmogelijk is – ja, zelfs heel aannemelijk – dat verdere ontdekkingen in de geologie en vondsten van fossiele overblijfselen van de mens de wetenschap zullen dwingen te erkennen dat de esoterische filosofie toch gelijk heeft, of in ieder geval het dichtst bij de waarheid staat.

Vergelijking van theorieën over de ontwikkeling van het leven

Wetenschappelijke hypothesen	Esoterische theorie
De wetenschap verdeelt volgens Haeckel[1] het tijdvak van de geschiedenis van de bol sinds het begin van het leven op aarde (of het azoïcum) in vijf hoofddelen of tijdperken.	De esoterische filosofie laat de classificatie van de geologische tijdperken over aan de westerse wetenschap, en geeft alleen een indeling van de levensperioden op de bol. In het tegenwoordige manvantara wordt de huidige periode verdeeld in zeven kalpa's en zeven grote mensenrassen. De eerste kalpa, die overeenkomt met het 'oorspronkelijke tijdperk', is de eeuw van de

van verworven eigenschappen – schijnt de laatste tijd in Duitsland heel serieuze tegenstanders te hebben gevonden. Du Bois-Reymond en dr. Pflüger, de fysiologen, en andere even vooraanstaande wetenschappers, stuiten bij deze leer op onoverkomelijke problemen en zelfs op onmogelijkheden.

[1] *The History of Creation*, 1880, deel 2, blz. 20.

(712)

oorspronkelijk tijdperk	laurentisch stelsel cambrisch stelsel silurisch stelsel	‘oorspronkelijke’[1]	deva’s of goddelijke mensen, de ‘scheppers’ en voorouders.[2]

Het oorspronkelijke tijdperk is, zo zegt de wetenschap, volstrekt niet zonder planten- en dierenleven. In de laurentische lagen worden exemplaren van de eozoon canadense – een in kamers verdeelde schelp – gevonden. In de silurische worden zeewieren (algen), weekdieren, schaaldieren, en lagere zee-organismen gevonden, en ook een eerste spoor van vissen. Het oorspronkelijke tijdperk vertoont algen, weekdieren, schaaldieren, zeepoliepen, en andere zee-organismen, enz. De wetenschap leert dus dat er sinds het eerste begin van de tijd in de zee leven was, en laat het verder aan ons over om te bedenken *hoe* het leven op aarde verscheen. Als de wetenschap (evenals wij) de bijbelse ‘schepping’ verwerpt, waarom geeft ze ons dan geen andere bij benadering aannemelijke hypothese?

De esoterische filosofie is het eens met de bewering van de wetenschap (zie de kolom hiernaast), maar maakt op één punt bezwaar. De 300.000.000 jaar van plantaardig leven (zie ‘Chronologie van de brahmanen’) gingen aan de ‘goddelijke mensen’ of voorouders vooraf. Ook ontkent geen enkele lering dat er in het oorspronkelijke tijdperk naast de eozoon canadense nog andere sporen van leven *in* de aarde waren. Maar terwijl de genoemde vegetatie tot deze ronde behoorde, *zijn* de zoölogische overblijfselen die nu in de zogenaamde laurentische, cambrische, en silurische stelsels worden gevonden, de *overblijfselen* van de *derde* ronde. Ze waren eerst *astraal* zoals de rest, en verdichtten en materialiseerden zich daarna tegelijk met het NIEUWE plantenleven.

primair	devoon[3] carboon perm	‘primair’	Goddelijke voorouders, SECUNDAIRE GROEPEN, en de 2½ rassen. ‘Bossen met varens, sigillaria, coniferen, vissen, eerste spoor van reptielen.’ Dit zegt de huidige wetenschap; de esoterische leer herhaalt wat hierboven werd gezegd. Dit zijn allemaal overblijfselen van de voorafgaande ronde[4]. Zodra de prototypen uit het astrale omhulsel van de aarde zijn geprojecteerd, vindt er een onbeperkt aantal veranderingen plaats.

secundair	trias jura kalk of krijt	secundair	Volgens alle berekeningen was het derde ras al verschenen, omdat er in het trias al een paar zoogdieren waren, en het ras zich moet hebben gescheiden. (713)

Dit is het tijdperk van de reptielen, de reusachtige megalosauriërs, ichthyosauriërs, plesiosauriërs, enz. De wetenschap ontkent de aanwezigheid van de mens in dit tijdperk. Maar dan moet ze verklaren hoe de mens *vóór* de tijd van Cuvier kennis kon hebben van deze monsters en ze kon beschrijven. De oude annalen van China, India, Egypte, en zelfs van Judea staan er vol mee, zoals elders is aangetoond. In deze periode verschijnen ook de eerste (buidel-) zoogdieren[5] – insecteneters, vleeseters, en planteneters; en (volgens prof.

Dit is dus het tijdperk van het derde ras, waarin misschien ook de oorsprong van het vroege vierde is te ontdekken. We zijn hier echter geheel op gissingen aangewezen, omdat er door de ingewijden nog geen definitieve gegevens zijn bekendgemaakt.

De analogie is niet zo sterk, maar toch kan men zeggen dat, evenals de eerste zoogdieren en hun voorgangers tijdens hun evolutie van de ene soort blijken over te gaan in een – anatomisch gezien – hogere, dit ook geldt voor de mensenrassen tijdens hun

---

(De noten 1 t/m 4 horen bij blz. 810.)

[1] Om de vergelijking duidelijker te maken, zijn dezelfde namen gebruikt als die welke de wetenschap geeft. Onze termen zijn heel anders.

[2] Laat de lezer bedenken dat er volgens de leer zeven graden van deva's of 'voorouders' zijn, of zeven klassen, van de meest volmaakte tot de minst verhevene.

[3] Men zal ons misschien inconsequentie verwijten omdat we in deze tabel geen *mens uit het primair* opnemen. De hier gegeven parallellen voor rassen en geologische tijdperken zijn, voor zover het de oorsprong van het *1ste* en *2de* betreft, slechts voorlopig, omdat er geen rechtstreekse informatie beschikbaar is. Omdat we het vraagstuk van een mogelijk ras in het carboon al eerder hebben besproken, is het niet nodig de discussie erover te heropenen.

[4] In het interval tussen de ene ronde en de volgende blijft de bol en alles erop in statu quo. Men moet bedenken dat het plantenrijk in zijn etherische vorm begon vóór wat het oorspronkelijke tijdperk wordt genoemd, en terwijl het het primair doorliep, en zich daarin verdichtte, bereikte het zijn volledige fysieke leven in het secundair.

[5] Geologen delen ons mee dat 'de enige zoogdieren van het secundair die (tot dusver) *in Europa* zijn ontdekt, de fossiele overblijfselen van een klein buideldier of buideldrager zijn'. (*Knowledge*, 31 maart 1882, blz. 464.) Maar het buideldier of didelphis (het enige overlevende dier van de dierenfamilie die op aarde was tijdens de aanwezigheid daarop van de androgyne mens) kan toch niet het enige dier zijn dat toen op aarde was? Zijn aanwezigheid vormt een duidelijke aanwijzing dat er andere (hoewel onbekende) zoogdieren moeten zijn geweest, naast de monotremen en buideldieren; en zo blijkt de benaming 'zoogdierentijdperk', die alleen aan het tertiair wordt gegeven, misleidend en fout te zijn, omdat deze tot de conclusie kan leiden dat er in het mesozoïcum – het secundair – geen zoogdieren, maar alleen reptielen, vogels, amfibieën, en vissen waren.

Owen) een plantenetend zoogdier met hoeven.

(714) De wetenschap erkent niet dat de mens vóór *het einde* van het tertiair[1] is verschenen. Waarom niet? Omdat de mens aantoonbaar jonger moet zijn dan de hogere zoogdieren. Maar de esoterische filosofie leert ons het omgekeerde. En omdat de wetenschap volstrekt niet in staat is de ouderdom van de mens of zelfs van de geologische tijdperken ook maar bij benadering aan te geven, is de occulte leer, zelfs alleen als hypothese, logischer en redelijker.

Men wil nog niet erkennen dat de mens in dit tijdperk heeft geleefd:

tertiair[4] { eoceen, mioceen, plioceen

E. Clodd zegt in *Knowledge*[5]: 'Hoewel de zoogdieren met placenta en de orde van de primaten waaraan de mens verwant is, in het tertiair verschijnen, en het klimaat, tropisch in het eoceen, warm in het mioceen, en gematigd in het plioceen, gunstig was voor zijn aanwezigheid, worden de bewijzen voor zijn bestaan *in Europa* vóór het einde van het tertiair . . . hier niet algemeen aanvaard.'

voortplantingsprocessen. Men kan ongetwijfeld een parallel vinden tussen de monotremen, de didelphia (of buideldieren) en de zoogdieren met placenta, die op hun beurt in drie orden[2] worden verdeeld, zoals het eerste, tweede, en derde wortelras van de mens.[3] Maar dit zou meer ruimte vergen dan nu aan het onderwerp kan worden besteed.

tertiair {

Het derde ras is nu bijna geheel verdwenen, weggevaagd door de vreselijke geologische rampen van het secundair; het heeft slechts een paar bastaardrassen achtergelaten.

Het vierde ras, dat miljoenen jaren vóór[6] de genoemde ramp werd geboren, ging tijdens het mioceen ten onder,[7] toen het vijfde (ons Indo-Europese ras) een miljoen jaar zelfstandig had bestaan.[8] Wie weet hoeveel ouder het van oorsprong is? Omdat de 'historische' periode bij de Indo-Europeanen van India voor het volk[9] met hun *Veda's* is begonnen, en in de esoterische geschriften nog veel eerder, is het nutteloos hier parallellen te trekken.

---

[1] Wie geneigd is de leer van de esoterische etnologie te bespotten, die uitgaat van het bestaan van de mens in het s*ecundair*, doet er goed aan nota te nemen van het feit dat een van de bekendste antropologen van deze tijd, De Quatrefages, sterk in die richting redeneert. Hij schrijft: 'Het idee dat hij (de mens) tegelijk op de aardbol is verschenen *met de eerste vertegenwoordigers van de soort waartoe hij op grond van zijn levensvorm behoort, is helemaal niet onmogelijk.*' (*The Human Species*, 1879, blz. 153.) Deze uitspraak komt heel dicht in de buurt van onze basisbewering dat de mens aan de andere zoogdieren voorafging.

Prof. Lefèvre erkent dat het 'werk van Boucher de Perthes, Lartet, Christy, Bourgeois, Desnoyers, Broca, De Mortillet, Hamy, Gaudry, Capellini, en honderd anderen, alle twijfel hebben weggenomen en de progressieve ontwikkeling van het menselijk organisme en zijn

activiteiten vanaf het *miocene tijdvak van het tertiair* duidelijk hebben vastgesteld'. (*Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 499.) Waarom verwerpt hij de mogelijkheid van een mens in het secundair? Eenvoudig omdat hij verstrikt zit in het warnet van de darwinistische antropologie!! 'De oorsprong van de mens hangt samen met die van de hogere zoogdieren'; hij verscheen 'pas met de *laatste* soorten van zijn klasse' (*Op.cit.*) !! Dit is geen argument, maar een dogma. De *theorie* kan nooit *feiten* uitbannen! Moet alles wijken voor wat alleen maar de werkhypothesen van westerse evolutionisten zijn? Beslist niet.

[2] Deze placentalia van de derde onderklasse worden blijkbaar verdeeld in villiplacentalia (waarbij de placenta is samengesteld uit een groot aantal gescheiden delen), de zonoplacentalia (gordelvormige placenta), en de discoplacentalia (of discoïden). Haeckel ziet in de buideldieren didelphia, *genealogisch* een van de verbindingsschakels tussen de mens en de monere!! (Vgl. E. Haeckel, *The Pedigree of Man*, 1883, 66-7.)

[3] Als we het eerste ras in het secundair opnemen, dan is dit onvermijdelijk niet meer dan een voorlopige werkhypothese; de werkelijke chronologie van het eerste, het tweede, en het vroege derde ras wordt door de ingewijden zorgvuldig versluierd. Het enige wat hierover kan worden gezegd, is dat het eerste wortelras presecundair kan zijn geweest, zoals ook in feite wordt onderwezen. (Zie eerder.)

[4] Bovengenoemde parallellen gelden alleen indien de eerdere berekeningen van prof. Croll worden aanvaard, nl. van 15.000.000 jaar sinds het begin van het eoceen (zie Charles Gould, *Mythical Monsters*, blz. 84), en niet die in zijn *Climate and Time*, die slechts 2.500.000 jaar of hoogstens 3.000.000 jaar aan het tertiair toekennen. Op basis van die 2.500.000 jaar zou volgens prof. Winchell de totale ouderdom van de wereld sinds haar korstvorming slechts 131.600.000 jaar worden (*World-Life*, 1883, blz. 369), terwijl volgens de esoterische leer de sedimentatie in *deze ronde* meer dan 320.000.000 jaar geleden begon. Toch verschillen zijn berekeningen niet veel van de onze wat betreft de ijstijden in het tertiair, dat in onze esoterische boeken de eeuw van de 'pygmeeën' wordt genoemd. Over de 320.000.000 jaar die aan de sedimentatie wordt toegeschreven, moet worden opgemerkt dat tijdens de voorbereiding van deze bol voor de vierde ronde *voorafgaand aan de laagvorming* nog meer tijd is verlopen.

[5] *Op.cit*., blz. 464.

[6] Hoewel we de uitdrukking 'werkelijk menselijk' alleen op het vierde Atlantische wortelras toepassen, is het derde ras in zijn laatste periode toch bijna menselijk, omdat tijdens het vijfde onderras ervan de mensheid zich in twee geslachten *scheidde*, en *de eerste mens* volgens het nu normale proces *werd geboren*. Deze 'eerste mens' komt in de *Bijbel* overeen met Enos of Henoch, zoon van Seth (*Genesis* 4).

[7] De geologie maakt melding van het vroegere bestaan van een oceaan over de hele aarde, en dat blijkt uit overal aanwezige lagen van zeesedimenten; maar zelfs dit is niet de tijd die in de allegorie van Vaivasvata-manu wordt genoemd. Laatstgenoemde is een *deva-mens* (of manu); deze redt in een ark (het *vrouwelijke* beginsel) de kiemen van de mensheid, en ook de zeven rishi's – die hier de symbolen voor de zeven beginselen van de mens zijn – een allegorie waarover we elders al hebben gesproken. De 'universele zondvloed' is de waterige afgrond van het oorspronkelijke beginsel van Berosus. (Zie stanza's 2 tot 8 in deel 1.) Hoe Croll – als hij sinds het eoceen 15.000.000 jaar laat verstrijken (dat zeggen we op gezag van een geoloog, Ch. Gould, *Op.cit*., blz. 84) – slechts 60.000.000 jaar kan toekennen aan 'het begin van het cambrium, in het *oorspronkelijke tijdperk*', gaat ons begrip te boven. De secundaire lagen zijn tweemaal zo dik als de tertiaire, en de geologie toont dus aan dat het secundair alleen al twee keer zo lang was als het tertiair. Moeten we dan voor het primair en het oorspronkelijke tijdperk slechts 15 miljoen jaar aannemen? Geen wonder dat Darwin de berekening verwierp.

[8] Zie *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 70.

[9] We hopen dat we alle wetenschappelijke gegevens daarvoor elders hebben verschaft.

(715) De geologie heeft nu de tijdperken verdeeld en de mens geplaatst in het

kwartair	paleolithische mens, neolithische mens, en historische periode	Alleen indien aan het kwartair 1.500.000 jaar wordt toegekend, behoort ons vijfde ras ertoe.

Maar – wonderlijk genoeg! – terwijl de *niet-kannibalistische* paleolithische mens, die ongetwijfeld honderdduizenden jaren[1] eerder heeft geleefd dan de kannibalistische neolithische mens, een opmerkelijk kun-
(716) stenaar moet zijn geweest, maakt men van de neolithische mens bijna een verachtelijke barbaar, ondanks zijn paalwoningen.[2] Kijk wat een geleerde geoloog, Charles Gould, schrijft:

> De paleolithische mens was onbekend met het pottenbakken en met de weefkunst of de landbouw, en had kennelijk geen gedomesticeerde dieren; maar de neolithische bewoners van paalwoningen in Zwitserland hadden weefgetouwen, aardewerk, granen, schapen, paarden, honden, enz. Hoewel werktuigen van hoorn, been, en hout bij beide rassen algemeen gangbaar waren, onderscheidde die van het oudere ras zich vaak *doordat ze heel bekwaam waren bewerkt, of versierd met levensgetrouwe gegraveerde afbeeldingen van de verschillende dieren die in deze periode leefden*; terwijl de neolithische mens niet over *zo'n artistieke bekwaamheid*[3] schijnt te hebben beschikt.[4]

Laten we de redenen hiervoor geven.

---

[1] De geologie erkent dat 'er zonder enige twijfel een aanzienlijke tijd moet zijn verstreken na het verdwijnen van de paleolithische mens en vóór de komst van zijn neolithische opvolger'. (Zie James Geikie, *Prehistoric Europe*, en Ch. Gould, *Mythical Monsters*, blz. 98.)

[2] Deze lijken enigszins op de *paaldorpen* van Noord-Borneo.

[3] 'De *knapste beeldhouwer van onze tijd* zou het waarschijnlijk niet veel beter kunnen als zijn graveergereedschap een vuursteensplinter was, en steen en been de materialen waren die hij moest graveren'!! (Prof. Boyd Dawkins, *Cave Hunting*, 1874, blz. 344.) Na zo'n erkenning is het niet nodig om verder in te gaan op de beweringen van Huxley, Schmidt, Laing, en anderen, dat de paleolithische mens ons niet kan terugvoeren tot een pithecoïde mensenras. Zo worden de fantasieën van veel oppervlakkige evolutionisten weerlegd. Het restant van een artistiek vermogen, dat hier *weer tevoorschijn komt* bij de mens van de steentijd, is terug te voeren op hun *Atlantische voorouders*. De neolithische mens ging vooraf aan de grote *Indo-Europese* invasie, en immigreerde vanuit een heel andere streek: Azië, en voor een deel Noord-Afrika. De stammen die het noordwesten van laatstgenoemd gebied bevolkten, waren ongetwijfeld van Atlantische oorsprong – en dateerden uit een tijd die honderdduizenden jaren vóór de neolithische periode in Europa lag – maar ze waren zo sterk van het oorspronkelijke ras afgeweken dat ze daarvan geen bijzondere kenmerken meer vertoonden. Wat de verschillen tussen de neolithische en de paleolithische mens betreft, is het *een opmerkelijk feit dat – zoals Carl Vogt opmerkt – eerstgenoemde een kannibaal was, terwijl de veel oudere mens van de mammoettijd dit niet was*. De manieren en gebruiken van de mens schijnen er dus met de tijd niet beter op te worden. In dit geval tenminste niet.

[4] *Mythical Monsters*, 1886, blz. 97.

(1) De oudste fossiele mens, de primitieve holbewoner van het oudpaleolithicum, en van de periode vóór de ijstijd (hoe lang die ook duurde, en hoe lang geleden die ook plaatsvond), is altijd dezelfde soort mens, en er zijn geen fossiele overblijfselen die van hem bewijzen 'wat de hipparion en het anchitherium bij de paardensoort hebben aangetoond – namelijk een geleidelijk toenemende specialisatie van een eenvoudig oorspronkelijk ras tot verder ontwikkelde levensvormen'.[1]

(2) Wat de zogenaamde paleolithische bijlen betreft, 'wanneer men deze plaatst naast de ruwste vormen van stenen bijlen die door de Aboriginals en andere primitieve stammen nog steeds worden gebruikt, is het moeilijk enig verschil te ontdekken.'[2] Dit bewijst dat er *in alle tijden* primitieve stammen zijn geweest; en men zou dan kunnen concluderen dat er in die tijd ook beschaafde mensen zijn geweest, hoogontwikkelde volkeren die tijdgenoten van die primitieve stammen waren. We zien iets dergelijks in Egypte 7000 jaar geleden.

(3) Een probleem dat rechtstreeks voortvloeit uit de twee voorgaande: (717)
indien de mens niet vóór het paleolithicum bestond, kan hij onmogelijk de benodigde tijd hebben gehad om te worden getransformeerd van de 'ontbrekende schakel' tot wat hij – zoals we nu weten – zelfs in dat verre geologische verleden is geweest, namelijk *een nog beter exemplaar dan veel van de nu bestaande rassen*.

Het bovenstaande leent zich van nature voor het volgende syllogisme: (1) De (aan de wetenschap bekende) *primitieve* mens was in enkele opzichten zelfs een beter ontwikkeld mens van zijn soort dan hij nu is. (2) De oudste bekende aap, de *lemuur*, was *minder* antropoïde dan de hedendaagse pithecoïde soorten. (3) *Conclusie*: zelfs wanneer er een *ontbrekende schakel* werd gevonden, zou de schaal van de bewijzen meer doorslaan ten gunste van de aap *als een gedegenereerde mens* die door toevallige omstandigheden[3] de spraak heeft verloren, dan ten gunste van de mens die van een pithecoïde voorouder afstamt. De theorie snijdt aan twee kanten.

Als men anderzijds het bestaan van Atlantis aanvaardt, en de uitspraak gelooft dat in het eoceen, 'zelfs in het allereerste deel ervan, de grote cyclus

---

[1] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 112-4.

[2] *Op.cit.*, blz. 112.

[3] Indien men zich op de door de moderne wetenschap, de fysiologie, en de natuurlijke selectie verschafte gegevens baseerde, en niet zijn toevlucht tot een wonderbaarlijke schepping nam, zou men kunnen concluderen dat twee negroïde mensen met de laagste verstandelijke ontwikkeling – bijvoorbeeld zwakzinnigen die zonder spraak zijn geboren – door voortplanting een soort Julia Pastrana zonder spraak kunnen voortbrengen, die het begin zou zijn van een nieuw gewijzigd ras, en zo in de loop van de geologische tijd de gewone mensaap zou voortbrengen.

van de mensen van het vierde ras, de Atlantiërs, zijn hoogtepunt al had bereikt',[1] dan zouden enkele problemen van de huidige wetenschap gemakkelijk uit de weg kunnen worden geruimd. De ruwe bewerking van paleolithische werktuigen is geen enkel bewijs tegen het denkbeeld dat er naast de makers ervan hoogbeschaafde volkeren leefden. Men zegt ons dat:

> Slechts een heel klein deel van het aardoppervlak is onderzocht, en hiervan bestaat een heel klein deel uit oude landoppervlakken of zoetwaterformaties, en alleen daar kunnen we sporen van hogere vormen van dierlijk leven verwachten. En zelfs deze zijn zo onvoldoende onderzocht, dat, terwijl we nu duizenden en tienduizenden ontegenzeglijk menselijke overblijfselen aantreffen die vrijwel onder onze voeten liggen, men pas in de afgelopen dertig jaar hun bestaan is gaan vermoeden.[2]

Het geeft ook veel te denken dat onderzoekers tegelijk met de grove bijlen van de primitiefste mens, voorwerpen aantreffen met zo'n hoog artistiek gehalte dat men die praktisch nooit – behalve in uitzonderlijke gevallen – bij een hedendaagse Europese boer zou vinden of verwachten. Het 'portret' van het 'grazende rendier' uit de grot van Thayngen (Kesslerloch) in Zwitserland, en dat van de hardlopende man met twee dicht ernaast geschetste paardenkoppen – een werk uit het rendiertijdperk, d.w.z. *ten minste 50.000 jaar oud* – zijn volgens Laing uitzonderlijk goed uitgevoerd. Vooral de schets van het grazende rendier 'zou elke hedendaagse dierenschilder tot
(718) eer strekken'; beslist geen overdreven lof, zoals iedereen kan zien op blz. 819. En als onze grootste schilders van Europa nu tegelijkertijd leven met de huidige Eskimo's, die evenals hun paleolithische voorouders van het rendiertijdperk, *de onbeschaafde en primitieve menssoorten*, de neiging hebben voortdurend met de punt van hun mes schetsen van dieren, jachttaferelen, enz., te tekenen, waarom kan dan niet hetzelfde in die tijd zijn gebeurd? Vergeleken met de voorbeelden van Egyptische tekenkunst – 7000 jaar geleden – *zijn* de '*eerste* portretten' van mensen, paardenkoppen, en rendieren, die 50.000 jaar geleden zijn gemaakt, *beslist superieur*. Toch staan de Egyptenaren van die tijd bekend als een hoogbeschaafd volk, terwijl de paleolithische mens *primitief* wordt genoemd. Dit lijkt een kleinigheid, maar is toch heel belangrijk als bewijs dat elke nieuwe geologische ontdekking wordt aangepast aan de gangbare theorieën, in plaats van omgekeerd. Ja, Huxley heeft gelijk wanneer hij zegt: 'De tijd zal het leren.' Dat zal de tijd ook, en deze moet het occultisme in het gelijk stellen.

Intussen worden de meest verstokte materialisten door noodzaak gedwongen tot de meest *occult aandoende* erkenningen. Vreemd genoeg zijn het de meest materialistische onderzoekers – die van de Duitse school – die

---

[1] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 64.
[2] Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 98.

op het punt van de *fysieke* ontwikkeling de leringen van de occultisten het dichtst naderen. Zo gelooft prof. Baumgärtner dat:

> alleen de eieren van de lagere dieren de kiemen konden zijn voor de hogere dieren . . . Naast de voortgaande ontwikkeling van de planten- en dierenwereld vond in dat tijdperk de vorming plaats van *nieuwe oorspronkelijke kiemen* die de basis vormden van nieuwe metamorfosen, enz.; . . . de eerste mensen die voortkwamen uit de kiemen van dieren die lager stonden dan zij, leefden eerst in een *larve*-toestand.[1]

Inderdaad, in een *larve*-toestand, dat zeggen wij ook; maar niet uit een 'dierlijke' kiem; en die 'larve' was de zielloze astrale vorm van de prefysieke rassen. En we geloven evenals de Duitse professor, en met verschillende andere wetenschappers in Europa, dat de mensenrassen 'niet van één paar afstamden, maar tegelijk in talloze rassen verschenen'.[2] Wanneer we dus *Force and Matter* lezen, en ontdekken dat de keizer van de materialisten, Büchner, de woorden van Manu en Hermes herhaalt, dat 'de plant onmerkbaar in het dier overgaat, en het dier in de mens',[3] hoeven we slechts eraan toe te voegen 'en de mens in een geest', om het kabbalistische axioma te voltooien. Dit temeer omdat hij het volgende erkent:

> Voortgebracht door middel van spontane generatie . . . en met behulp van intense natuurkrachten en *eindeloze tijdperken*, is geleidelijk die rijke en oneindig gevarieerde organische wereld ontstaan die ons nu omringt. . . . Spontane generatie speelde *in het oorspronkelijke tijdperk* ongetwijfeld *een belangrijker rol dan nu; ook kan men niet ontkennen dat er op deze manier hogere vormen van wezens* werden voortgebracht dan nu.[4] (719)

Dat beweert het occultisme ook. Het hele verschil ligt hierin: de hedendaagse wetenschap plaatst haar materialistische theorie – van oerkiemen op aarde, en van de *laatste* levens*kiem* op deze bol, van de mens en al het andere – tussen *twee lacunes*. Waar komt de *eerste* kiem vandaan, indien zowel spontane generatie als de tussenkomst van krachten van buiten nu absoluut worden verworpen? Sir W. Thomson zegt ons dat kiemen van organisch leven *in een meteoriet naar onze aarde kwamen*. Dit brengt ons niets verder en daardoor wordt het probleem alleen maar verplaatst van deze aarde naar de veronderstelde meteoriet.

Dit zijn onze punten van overeenstemming en van verschil met de wetenschap. Wat de *eindeloze tijdperken* betreft, staan we zelfs op één lijn

---

[1] K.H. Baumgärtner, *Anfänge zu einer physiologischen Schöpfungsgeschichte der Pflanzen und Thierwelt*, 1885; geciteerd in L. Büchner, *Force and Matter*, 1864, blz. 82vn.

[2] Dr. Ludwig Büchner, *Force and Matter*, vert. en red. J. Frederick Collingwood, FRSL, FGS, 1864, blz. 82vn.

[3] *Op.cit*., blz. 85.

[4] *Op.cit*., blz. 82, 84.

met de materialistische speculaties, want we geloven in evolutie, hoewel op een andere manier. Prof. Huxley zegt heel terecht:

Als er inderdaad sprake is van *enige vorm* van voortgaande ontwikkeling, moeten we aan de ruimste schatting die tot dusver is gemaakt van de ouderdom van de mens nog lange tijdperken toevoegen.[1]

Maar wanneer men ons zegt dat deze mens een product is van de natuurkrachten die aan de stof inherent zijn, en dat *kracht* volgens recente opvattingen slechts een eigenschap van de stof is, een 'bewegingsvorm', enz. – en we Sir W. Thomson in 1885 horen herhalen wat door Büchner en *zijn* school dertig jaar geleden werd beweerd – dan vrezen we dat al onze eerbied voor echte wetenschap in rook opgaat! Men zou bijna denken dat het materialisme in bepaalde gevallen een *ziekte* is. Want wanneer wetenschappers bij magnetische verschijnselen en de aantrekking van ijzerdeeltjes door isolerende stoffen zoals glas heen, volhouden dat deze aantrekking is toe te schrijven aan 'moleculaire beweging', of aan de 'draaiing van de moleculen van de magneet', dan is die theorie – of ze nu door een 'lichtgelovige' theosoof die niets van natuurkunde weet, of door een vooraanstaand wetenschapper wordt verkondigd – even belachelijk. Iemand die met de *feiten* voor ogen zo'n theorie verkondigt, vormt slechts het zoveelste bewijs dat 'als de mensen in hun hersenen geen plaatsje hebben waar ze de feiten kunnen onderbrengen, dit des te erger voor de feiten is'.

De discussie tussen de aanhangers van de leer van spontane generatie en hun tegenstanders is voor het ogenblik gestaakt, en is geëindigd in een voorlopige overwinning van laatstgenoemden. Maar zelfs zij zijn gedwongen te erkennen, zoals Büchner dat deed, en Tyndall en Huxley nog doen, dat spontane generatie *eens moet hebben plaatsgevonden* onder 'bijzondere thermische omstandigheden'. Virchow weigert zelfs de vraag te bespreken; ze *moet* op een of ander moment in de geschiedenis van onze planeet hebben plaatsgevonden, en daarmee uit. Dit lijkt logischer dan de zojuist geciteerde hypothese van Sir W. Thomson, dat de kiemen van organisch leven in een
(720) meteoriet op onze aarde vielen; of dan die andere *wetenschappelijke* hypothese die is gekoppeld aan het onlangs aanvaarde denkbeeld dat er helemaal *geen* 'levensbeginsel' bestaat, maar alleen levensverschijnselen, die alle kunnen worden teruggebracht tot de moleculaire krachten van het oorspronkelijke protoplasma. Maar dit helpt de wetenschap niet bij het oplossen van dat grotere probleem: de oorsprong en *afstamming* van de mens, want daarover wordt nog veel meer geklaagd en gejammerd.

Terwijl we de skeletten van eocene zoogdieren langs verschillende lijnen van specialisatie in achtereenvolgende tertiaire tijdperken kunnen nagaan, vertoont de

[1] T.H. Huxley, *Evidence as to Man's Place in Nature*, 1863, blz. 184.

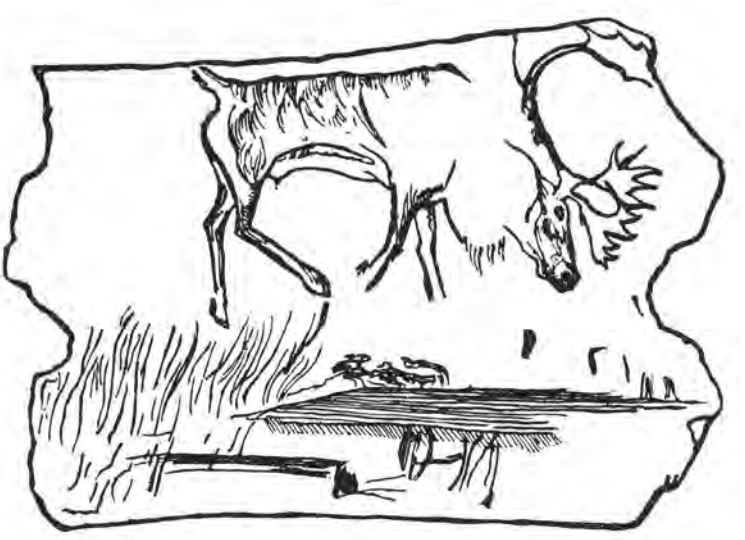

Rendier, door een mens uit het paleolithicum in een gewei gegraveerd (Kesslerloch).[1]

mens het verschijnsel van een *niet-gespecialiseerd* skelet dat niet goed met een van deze afstammingslijnen in verband kan worden gebracht.[2]

Het geheim zou snel kunnen worden verteld, niet alleen vanuit een esoterisch standpunt, maar ook vanuit dat van elke religie over de hele wereld, zonder de occultisten te noemen. Men zoekt het 'gespecialiseerde skelet' op de verkeerde plaats, waar men het nooit zal vinden. Men verwacht het te zullen ontdekken in de fysieke overblijfselen van de mens, in de een of andere pithecoïde 'ontbrekende schakel', met een schedel groter dan die van de aap, en met een hersenvolume kleiner dan dat van de mens, *in plaats* van naar die *specialisatie* te zoeken in *de parafysische essentie van zijn innerlijke astrale natuur, die moeilijk uit een geologische laag kan worden opgegraven!* Zo'n hardnekkig, hoopvol vasthouden aan een theorie die de mens verlaagt, is het verbazingwekkendste kenmerk van deze tijd.

Intussen geven we hier een voorbeeld van graveerkunst door een 'primitieve' *paleolithische* mens: paleolithisch betekent hier de mens uit de 'vroege steentijd', iemand van wie men veronderstelt dat hij even primitief en dierlijk was als de dieren te midden waarvan hij leefde.

Terwijl we de tegenwoordige bewoners van de Zuidzee-eilanden, of (721)
zelfs alle Aziatische volkeren, even buiten beschouwing laten, dagen we

[1] James Geikie, *Prehistoric Europe: A Geological Sketch*, 1881, blz. 14.
[2] Sir W. Dawson, LLD, FRS, *The Origin of the World*, 1877, blz. 393.

elke scholier, of zelfs Europese jongeman, die nooit heeft leren tekenen, uit zo'n gravure of zelfs potloodschets te maken. We zien hier een echt artistieke manier van schetsen, en de juiste licht- en schaduwpartijen, terwijl de kunstenaar niet over een voorbeeld in het *platte vlak* beschikte, maar direct naar de natuur tekende, en zo blijk geeft van zijn kennis van de anatomie en verhoudingen. En nu vraagt men ons te geloven dat de kunstenaar die dit rendier graveerde, behoorde tot de 'halfdierlijke' primitieve mensen (tijdgenoten van de mammoet en de wolharige neushoorn), die sommige al te ijverige evolutionisten ons eens probeerden voor te stellen als duidelijke benaderingen van hun hypothetische 'pithecoïde mens'!

Deze gravure in een gewei bewijst zo duidelijk als een feit maar kan zijn dat de evolutie van de rassen zich altijd in opeenvolgende perioden van bloei en neergang heeft voltrokken; dat de mens misschien even oud is als de aardkorst, en – als we zijn goddelijke voorouder 'mens' kunnen noemen – misschien nog veel ouder.

Zelfs De Mortillet schijnt een vaag wantrouwen tegen de conclusies van de hedendaagse archeologen te hebben, wanneer hij schrijft: 'Het vak prehistorie is een nieuwe wetenschap, die er nog *ver, heel ver*, van af is het laatste woord te hebben gesproken.'[1] Lyell, een van de grootste autoriteiten op dit gebied, en de 'vader' van de geologie, zegt:

> De verwachting dat men altijd een lager type van de menselijke schedel zal aantreffen naarmate de formatie waarin die voorkomt ouder is, *is gebaseerd op de theorie van de voortgaande ontwikkeling*, en deze *kan* blijken juist te zijn; niettemin moeten we bedenken dat we tot nog toe geen *duidelijk geologisch bewijs hebben dat het verschijnen van wat de lagere rassen van de mensheid worden genoemd, altijd in chronologische volgorde aan dat van de hogere rassen is voorafgegaan*.[2]

Tot nu toe zijn zulke bewijzen niet gevonden. De wetenschap probeert dus de huid van een beer te verkopen, die tot dusver door geen sterfelijk oog is gezien!

De erkenning door Lyell wordt veelbetekenend als men deze in verband brengt met de hiernavolgende uitspraak van prof. Max Müller, van wie de aanval op de darwinistische antropologie vanuit het gezichtspunt van de TAAL overigens nooit bevredigend is beantwoord:

> Wat weten we over primitieve stammen afgezien van het laatste *hoofdstuk van hun geschiedenis*? [Vergelijk dit met de esoterische opvattingen, zowel over de Aboriginals en Bosjesmannen als over de paleolithische Europese mens, de Atlantische afstammelingen die een overblijfsel van een verloren cultuur bewaarden die bloeide toen dat Atlantische wortelras op zijn hoogtepunt was.] Zullen we ooit inzicht krij-

---

[1] Geciteerd in Pattison & Pfaff, *The Age and Origin of Man*, 1883, blz. 23.
[2] Charles Lyell, *Geological Evidences of the Antiquity of Man*, 1873, blz. 95.

gen in hun voorgeschiedenis? . . . *Hoe zijn ze geworden wat ze nu zijn*? . . . In feite bewijst hun taal dat deze zogenaamde heidenen, met hun ingewikkelde mythologische stelsels, hun traditionele gebruiken, hun onbegrijpelijke fantasieën en barbaarse gewoonten, geen schepselen van vandaag of gisteren zijn. Tenzij we voor deze primitieve mensen een speciale schepping aannemen, moeten ze even oud zijn als de hindoes, de Grieken en de Romeinen [veel ouder] . . . Ze hebben mogelijk heel wat meegemaakt, en *wat wij als primitief beschouwen, kan, voor zover we weten, een* TERUGVAL TOT BARBAARSHEID *zijn*, of een ontaarding van iets wat in eerdere stadia rationeler en begrijpelijker was.[1] (722)

'De oorspronkelijke primitieve mens is in de moderne literatuur een bekende uitdrukking', merkt prof. Rawlinson op, 'maar er is geen bewijs dat de oorspronkelijke primitieve mens ooit heeft bestaan. *Al het bewijsmateriaal wijst* eerder *op het tegendeel*.'[2] In zijn *Origin of Nations* voegt hij terecht eraan toe: '*De mythische overleveringen van bijna alle volkeren plaatsen aan het begin van de geschiedenis van de mens een tijd van geluk en volmaaktheid*; een 'gouden eeuw' die geen tekenen van primitief gedrag of barbaarsheid vertoont, maar veel kenmerken van beschaving en verfijning.'[3] Hoe moet een hedendaagse evolutionist deze eensluidendheid van het bewijsmateriaal verklaren?

We herhalen de vraag die in *Isis ontsluierd* is gesteld:

Bewijst de vondst van de overblijfselen in de grot van Devon dat er in dezelfde tijd geen hoogbeschaafde rassen waren? Wanneer de tegenwoordige bevolking van de aarde zal zijn verdwenen, en een archeoloog van het 'komende ras' van de verre toekomst het huisraad van een van onze stammen van India of van de Andamanen zal opgraven, zal hij daaruit dan mogen afleiden dat de mensheid in de 19de eeuw 'de steentijd net was ontgroeid'?[4]

Een andere vreemde tegenstrijdigheid in de wetenschappelijke kennis is dat de *neolithische* mens veel primitiever blijkt te zijn dan de paleolithische. Of *Prehistoric Times* van Lubbock, óf *Ancient Stone Implements* van Evans, moet zich vergissen, of beide. Uit deze en andere boeken komen we namelijk het volgende te weten:

(1) Als we in de tijd teruggaan van de neolithische tot de paleolithische mens, gaan de stenen werktuigen van sierlijk gevormde en gepolijste werktuigen over in grove lompe maaksels. Aardewerk, enz., verdwijnt naarmate we de ladder afdalen. En toch kon laatstgenoemde zo'n rendier graveren!

(2) De paleolithische mens woonde in grotten, samen met hyena's en

---

[1] F. Max Müller, *India, What Can It Teach Us?* 1883, blz. 110.

[2] George Rawlinson, 'The antiquity of man historically considered', *Journal of Christian Philosophy*, april 1883, blz. 353.

[3] Rawlinson, *The Origin of Nations*, 1878, blz. 10-11.

[4] Deel 1, blz. 52.

leeuwen;[1] de neolithische mens woonde in paaldorpen en gebouwen.

Iedereen die de geologische ontdekkingen van onze tijd zelfs maar een beetje heeft gevolgd, weet dat men een geleidelijke verbetering van vakmanschap aantreft, van het onbeholpen houwen en het ruwe afslaan van de oude paleolithische bijlen tot de betrekkelijk sierlijke stenen beitels uit dat deel van het neolithicum dat onmiddellijk aan het gebruik van metalen
(723) voorafging. Maar dit *is in Europa*, waarvan zich in de tijd van de hoogste Atlantische beschavingen nog maar nauwelijks een paar gedeelten boven het water begonnen te verheffen. Er waren toen evengoed als nu primitieve en hoogbeschaafde volkeren. Indien over 50.000 jaar uit een of andere Afrikaanse grot dwergachtige Bosjesmannen samen met veel oudere dwergolifanten worden opgegraven, zoals door Milne Edwards in de bodem van grotten op Malta zijn gevonden, zal dat dan een reden zijn om te beweren dat in onze tijd alle mensen en alle olifanten dwergen waren? Of als men de wapens van de Veddha's van Ceylon vindt, zullen onze afstammelingen dan het recht hebben ons allemaal als paleolithische primitieve mensen af te schilderen? Alle voorwerpen die de geologen nu in Europa opgraven, kunnen beslist nooit van vroeger datum zijn dan het einde van het eoceen, omdat de landen van Europa vóór die periode zelfs niet boven water waren gerezen. Ook wordt wat we hebben gezegd niet in het minst ontzenuwd door theoretici die ons zeggen dat de paleolithische mens deze bijzondere schetsen van dieren en mensen pas *tegen het einde van de rendierperiode* maakte, want dit zou een heel zwak argument zijn, gezien het feit dat de geologen de duur van deze perioden zelfs niet bij benadering kennen.

De esoterische leer verkondigt nadrukkelijk de leer van de opkomst en ondergang van beschavingen, en nu lezen we:

> Het is opmerkelijk dat het kannibalisme vaker schijnt voor te komen naarmate de mens zich beschaafde, en dat de sporen ervan, terwijl ze in het *neolithicum* veel voorkomen, . . . in de tijd van de mammoet en het rendier geheel verdwijnen.[2]

Nog een bewijs voor de cyclische wet en de waarheid van onze leringen. De esoterische geschiedenis onderwijst dat afgoden en hun verering met het vierde ras uitstierven, tot de overlevenden van de mengrassen van laatstgenoemde (Chinezen, Afrikanen, enz.) de verering geleidelijk her-

---

[1] Als dat zo is, moet de paleolithische mens in zijn tijd over driemaal de herculische kracht en een magische onkwetsbaarheid hebben beschikt, of de leeuw was toen zo zwak als een lam, anders konden ze niet dezelfde woning hebben gedeeld. Men zou ons evengoed kunnen vragen te geloven dat het de leeuw of de hyena is geweest die het hert in het gewei heeft gegraveerd, als ons te vertellen dat dit stukje vakmanschap van zo'n primitieve mens afkomstig is.

[2] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 164.

vatten. De *Veda's* kennen geen afgoden; alle hedendaagse hindoegeschriften wel.

In de oudste Egyptische graven, en in de overblijfselen van de prehistorische steden die door dr. Schliemann werden opgegraven, treffen we in overvloed beelden aan van godinnen met uilen- en ossenkoppen, en andere symbolische figuren, of afgodsbeelden. Maar als we opklimmen tot de neolithische tijd, treffen we zulke beelden niet meer aan . . . de enige waarvan we met enige zekerheid kunnen zeggen dat het afgodsbeelden zijn geweest, zijn een paar die door De Braye in enkele kunstmatige grotten uit de neolithische periode zijn ontdekt . . . en die als levensgrote vrouwelijke figuren schijnen te zijn bedoeld.[1]

En dit kunnen eenvoudig standbeelden zijn geweest. Hoe dan ook, dit alles vormt een van de vele bewijzen voor de cyclische opkomst en ondergang van de beschaving en religie. Het feit dat er tot dusver geen sporen van menselijke overblijfselen of skeletten zijn gevonden die ouder zijn dan het posttertiair of het 'kwartair' – hoewel de vuurstenen van abbé Bourgeois als waarschuwing kunnen dienen[2] – schijnt te wijzen op de waarheid van een andere esoterische bewering, die luidt: 'Zoek de overblijfselen van uw (724)
voorvaderen op hooggelegen plaatsen. De dalen zijn tot bergen geworden, en de bergen zijn tot zeebodems verkruimeld.' . . . De mensheid van het vierde ras, dat na de laatste ramp tweederde van zijn bevolking had verloren, vestigde zich niet op de nieuwe continenten en eilanden die *herrezen* terwijl de voorgangers daarvan de bodem van de nieuwe oceanen vormden, maar verruilde dat wat nu Europa en delen van Azië en Afrika zijn voor de toppen van reusachtige bergen, terwijl de zeeën die enkele van de laatstgenoemde omringden, zich daarna hebben 'teruggetrokken' en hebben plaatsgemaakt voor het tafelland van Centraal-Azië.

Het interessantste voorbeeld van deze voortgaande ontwikkeling wordt misschien verschaft door de beroemde 'Kent's Cavern' bij Torquay. In die eigenaardige onderaadse ruimte, die door het water in het kalksteen van Devon werd uitgehold, vinden we een heel opmerkelijk verslag dat voor ons in de geologische memoires van de aarde bewaard is gebleven. Onder de kalksteenblokken waarmee de bodem van de grot vol lag, werden in een laag zwarte aarde veel werktuigen uit het neolithicum gevonden die van *een groot vakmanschap* getuigen, samen met enkele potscherven, die mogelijk zijn terug te voeren tot de tijd van de Romeinse kolonisatie. Er is hier geen spoor van de paleolithische mens. Geen vuurstenen of sporen

[1] *Op.cit*., blz. 199.

[2] Alleen al op één plaats heeft men meer dan 20 exemplaren van fossiele apen aangetroffen, in miocene lagen (Pikermi bij Athene). Indien de mens toen niet bestond, heeft hij onvoldoende tijd gehad om te zijn *getransformeerd* – hoeveel men die periode ook uitrekt. En als hij wel bestond, en er daarvóór geen apen zijn gevonden, wat volgt dan daaruit?

van uitgestorven dieren van het kwartair. Maar wanneer we dieper onder de teelaarde doordringen en via de dichte laag druipsteen bij de rode aarde aankomen, die natuurlijk zelf eens de bodem van de schuilplaats vormde, gaan de dingen er heel anders uitzien. *Er is geen enkel werktuig te vinden dat is te vergelijken met de fijn bewerkte wapens in de erboven liggende laag*; slechts een verzameling ruwe en lompe bijltjes (waarmee de nietige mens de monsterachtige reuzendieren versloeg en doodde, moeten we dat geloven?) en schrapers uit het paleolithicum, vermengd met de botten van diersoorten die nu zijn uitgestorven of weggetrokken, verjaagd door een klimaatverandering. En hij die deze lelijke bijltjes heeft gemaakt, zou ook het hierboven afgebeelde rendier bij de beek in het gewei hebben gegraveerd! Overal treffen we hetzelfde bewijs aan, dat, van de historische tot de neolithische en van de neolithische tot de paleolithische mens, alles langs een hellend vlak afglijdt, van de eerste beginselen van beschaving tot de ergste barbaarsheid, *maar dit betreft Europa*. We worden ook geconfronteerd met het 'mammoettijdperk' – het eerste of vroegste deel van het paleolithicum – waarin de grofheid van de werktuigen het grootst is, en het *dierlijke* (?) uiterlijk van de schedels uit die tijd, zoals van de neanderthaler, op een heel laag menstype wijst. Maar ze kunnen soms ook op iets anders wijzen: op een mensenras dat sterk afwijkt van onze mensheid (van het vijfde ras).

(725) Zoals door een antropoloog in *Modern Thought* wordt gezegd:

> De theorie van Peyrère kan, of deze nu wetenschappelijk is onderbouwd of niet, als gelijkwaardig worden beschouwd aan de theorie die de mens in twee soorten verdeelde. Broca, Virey, en een aantal Franse antropologen zijn tot de conclusie gekomen dat het lagere mensenras, waaronder de Aboriginals, de Tasmaniërs, en de negroïden, met uitzondering van de Bantoe en de Noord-Afrikanen, *afzonderlijk moet worden beschouwd*. Het feit dat bij deze soort, of beter gezegd ondersoort, de derde kiezen in de onderkaak gewoonlijk groter zijn dan de tweede, en dat de slaap- en voorhoofdsbeenderen meestal zijn verenigd door een naad, maakt van de homo afer evengoed een afzonderlijke soort als veel vinkensoorten. Ik zal hier niet de feiten van hybridisatie noemen, die wijlen prof. Broca zo uitvoerig heeft besproken. De geschiedenis van dit ras in vroegere tijdperken is uitzonderlijk. *Het heeft nooit een eigen bouwkunst of een eigen religie ontwikkeld.*[1]

Zijn geschiedenis is inderdaad uitzonderlijk, zoals we in het geval van de Tasmaniërs hebben aangetoond. Hoe dan ook, de *fossiele* mens in Europa kan de ouderdom van de mens op deze aarde en de ouderdom van zijn eerste beschavingen noch bewijzen noch weerleggen.

---

[1] Dr. C. Carter Blake; artikel 'The genesis of man'.

Het is tijd dat de occultisten alle pogingen om hen uit te lachen negeren, en het zware geschut van de satire van de wetenschappers even ver beneden zich achten als de proppenschieters van de leken, want het is tot dusver onmogelijk de juistheid of onjuistheid van de occulte opvattingen te bewijzen, terwijl de occulte theorieën in elk geval de toets van de kritiek beter kunnen doorstaan dan de hypothesen van de wetenschappers. De occultisten hebben bovendien – wat betreft het bewijs voor de ouderdom die ze aan de mens toekennen – Darwin zelf en Lyell aan hun kant. Laatstgenoemde erkent dat zij (de natuuronderzoekers) 'al bewijzen hebben gevonden voor het bestaan van de mens in een zo ver verleden dat veel bijzondere zoogdiersoorten, die eens zijn tijdgenoten waren, genoeg tijd hadden om uit te sterven, *zelfs vóór de tijd van de eerste* historische optekeningen'.[1] Dit wordt gezegd door een van de grootste autoriteiten op dit gebied in Engeland. De twee zinnen die volgen, geven al evenveel te denken, en de onderzoekers van het occultisme zouden deze goed moeten onthouden; hij zegt namelijk:

Ondanks de lange duur van de prehistorische tijdperken waarin hij [de mens] op aarde moet hebben geleefd, *is er geen bewijs voor een waarneembare verandering in zijn lichaamsbouw*. Als hij dus ooit uit een of andere redeloze dierlijke voorouder is voortgekomen, moeten we veronderstellen dat hij in een veel vroegere tijd heeft geleefd, *mogelijk op enkele continenten of eilanden die nu op de oceaanbodem liggen*.[2]

Men heeft dus officieel een vermoeden van verloren continenten. Dat werelden (ook rassen) periodiek afwisselend door vuur (vulkanen en aardbevingen) en water worden vernietigd en hernieuwd, is een leer zo oud als de mens. Manu, Hermes, de Chaldeeën, de hele oudheid geloofde erin. Al twee keer is het oppervlak van de aarde veranderd door vuur, en twee keer (726)
door water, sinds de mens erop verscheen. Zoals land rust, herstel, nieuwe kracht en verandering nodig heeft, zo geldt dat ook voor water. Daaruit vloeit een periodieke herverdeling van land en water, verandering van klimaten, enz., voort, die alle worden teweeggebracht door geologische omwentelingen, en ten slotte een definitieve verandering van de aardas opleveren. De astronomen kunnen wel hun schouders ophalen over het denkbeeld van een periodieke verandering in het gedrag van de aardas, en glimlachen over het gesprek tussen Noach en zijn 'grootvader' Henoch dat in het boek *Henoch* wordt weergegeven, maar de allegorie is niettemin een geologisch en sterrenkundig feit: er treedt een geleidelijke verandering in de helling van de aardas op, en de vastgestelde tijd daarvoor is in een van

[1] Charles Lyell, *Geological Evidence of the Antiquity of Man*, 1873, blz. 540.
[2] *Op.cit*.

de grote geheime cyclussen vastgelegd. Zoals bij veel andere discussiepunten nadert de wetenschap geleidelijk onze manier van denken. Dr. Woodward, schrijft:

Als het nodig was een beroep te doen op buiten onze wereld gelegen oorzaken om de grote aangroei van ijs in deze ijstijd te verklaren, zou ik de voorkeur geven aan de theorie die in 1688 door dr. Robert Hooke werd opgesteld, en daarna ook door Sir Richard Phillips en anderen, en ten slotte door Thomas Belt, CE, FGS, namelijk een iets grotere hellingshoek van de ecliptica dan tegenwoordig; een gedachte die volkomen overeenstemt met andere bekende sterrenkundige feiten, en die door haar toepassing niet de harmonie verstoort die essentieel is voor onze kosmische omstandigheden als een eenheid in het grote zonnestelsel.[1]

Het volgende citaat uit een lezing van W. Pengelly toont een aarzeling om, ondanks alle bewijzen ten gunste van het bestaan van Atlantis, dit feit te aanvaarden:

Verwante soorten van de planten die op de hellingen rond Bovey Basin groeiden – kaneelbomen, groenblijvende vijgenbomen, laurierbomen, palmbomen, en varens met reusachtige wortelstokken – staan tegenwoordig *in een subtropisch klimaat, zoals ongetwijfeld in het mioceen in Devonshire heerste*, en dit zou ons voorzichtig moeten maken om het *tegenwoordige klimaat* van een bepaalde streek als normaal te beschouwen.

Wanneer er bovendien miocene planten worden gevonden op Disko eiland, aan de westkust van Groenland, tussen 69°20′ en 70°30′ NB; wanneer we vernemen dat daaronder twee soorten waren die ook in Bovey voorkomen (sequoia couttsiae, quercus lyelli); wanneer we, om prof. Heer te citeren, ontdekken dat ‘de ‘prachtige groenblijvende plant’ (magnolia inglefieldi) ‘haar vruchten tot zelfs op 70° NB liet rijpen’;[2] en ten slotte wanneer men ook ontdekt dat het aantal, de verscheidenheid, en de weelderigheid van de miocene planten van Groenland zodanig zijn dat, indien het land tot de pool had gereikt, enkele ervan hoogstwaarschijnlijk zelfs daar zouden hebben gebloeid; wanneer men dit alles in aanmerking neemt, dan wordt het vraagstuk van de klimaatverandering duidelijk zichtbaar, maar alleen om weer opzij te worden geschoven, blijkbaar omdat men denkt dat de *tijd nog niet is aangebroken om het te kunnen oplossen*.

(727) Men schijnt algemeen toe te geven dat de miocene planten van Europa in Noord-Amerika talrijke nauw verwante soorten hebben, en daaruit vloeit de vraag voort: hoe heeft de migratie van het ene gebied naar het andere zich voltrokken? Was er, zoals sommigen geloofden, een Atlantis, een continent of een archipel van grote eilanden in het gebied van de noordelijke Atlantische

---

[1] Henry Woodward, FRS, FGS, ‘Evidences of the age of ice’, *The Popular Science Review*, deel 16, 1877, blz. 115.

[2] *Philosophical Transactions*, 1869, deel 159, blz. 457.

Oceaan? Deze hypothese is misschien niet zo onfilosofisch; want omdat volgens de geologen 'de Alpen sinds het begin van het eoceen 1200 en op sommige plaatsen zelfs meer dan 3000 m van hun huidige hoogte hebben gekregen',[1] zou een postmiocene [?] daling het hypothetische Atlantis in een bijna bodemloze diepte hebben kunnen meeslepen. Maar een Atlantis is blijkbaar onnodig en ongewenst. Volgens prof. Oliver[2] 'bestaat er een nauwe en heel bijzondere analogie tussen de flora van Midden-Europa in het tertiair, en de hedendaagse flora van de Amerikaanse staten en het gebied van Japan; een veel nauwere en striktere analogie dan men kan vinden tussen de tertiaire en de hedendaagse flora van Europa. We zien dat het tertiaire element van de Oude Wereld naar de uiterste oostrand toeneemt. . . . Deze toename van het tertiaire element is tamelijk geleidelijk en treedt niet alleen bij de Japanse eilanden plotseling op. Hoewel ze daar een maximum bereikt, kunnen we haar volgen van het Middellandse Zeegebied, de Levant, de Kaukasus en Perzië . . . dan langs de Himālaya en door China. . . . We vernemen ook dat er tijdens het tertiair ongetwijfeld tegenhangers van Midden-Europese miocene soorten in Noordwest-Amerika groeiden. . . . We merken verder op dat de tegenwoordige flora van de Atlantische eilanden geen overtuigend bewijs levert voor een vroegere rechtstreekse verbinding met het vasteland van de Nieuwe Wereld. . . . Overweging van deze feiten brengt me tot de opvatting dat de Atlantis-hypothese niet door de botanische gegevens wordt gesteund. Daar staat tegenover dat deze gegevens wél sterk de opvatting steunen dat tijdens een bepaalde periode van het tertiair Noordoost-Azië verbonden was met Noordwest-Amerika, misschien langs de lijn waar zich nu de eilandenketen van de Aleoeten uitstrekt'.[3]

Zie echter 'Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten', blz. 884ev.

Maar alleen een pithecoïde mens zal de onfortuinlijke zoekers naar de driedubbel hypothetische 'ontbrekende schakel' ooit tevredenstellen. En toch zou men – indien onder de uitgestrekte bodem van de Atlantische Oceaan, van de piek van Tenerife tot Gibraltar, de oude plaats van het verloren Atlantis, alle onderzeese lagen kilometers diep zouden worden opengebroken – geen schedel vinden die de darwinisten tevreden zou stellen. Zoals dr. C.R. Bree opmerkt, zijn er in de verschillende kiezelgronden en formaties boven de tertiaire lagen geen ontbrekende schakels tussen mens en aap gevonden, maar indien deze zijn verzonken met de continenten die nu door de zee zijn bedekt, zou men ze misschien toch nog kunnen vinden 'in die (728)

[1] Charles Lyell, *Principles of Geology*, 1867, deel 1, blz. 253.

[2] Daniel Oliver, 'The Atlantic hypothesis in its botanical aspect', *Natural History Review*, 1862, deel 2, blz. 164.

[3] W. Pengelly, FRS, FGS, 'The extinct lake of Bovey Tracey', *Transactions of the Plymouth Institution*, deel 9, 26 maart 1885, blz. 194-5.

beddingen van geologische lagen uit die tijd die *niet* naar de bodem van de zee zijn gezonken'.[1] Maar helaas ontbreken ze zowel in laatstgenoemde als in eerstgenoemde. Als vooroordelen zich niet als vampiers in de menselijke geest vastbeten, zou Charles Lyell in zijn eigen boek een aanknopingspunt voor het probleem hebben gevonden door zijn eigen citaat uit het boek van prof. G. Rolleston nog eens te lezen:

> Deze fysioloog oppert het volgende denkbeeld: omdat het lichaam van de mens in hoge mate vormbaar is, niet alleen in de jeugd en tijdens de groei maar ook bij de volwassene, moeten we het niet altijd bewezen achten – zoals sommige voorstanders van de ontwikkelingstheorie dat schijnen te doen – dat elke toename in fysieke kracht op een verbetering van de lichaamsbouw berust; want waarom zou niet *de ziel, of de hogere verstandelijke en morele vermogens, in een progressief stelsel op de eerste plaats komen in plaats van op de tweede?*[2]

Deze hypothese is opgesteld in verband met de mogelijkheid van een evolutie *die niet volledig is toe te schrijven aan 'natuurlijke selectie'*; maar ze is evengoed van toepassing op ons hier besproken geval. Wij beweren namelijk ook dat de 'ziel', of de *innerlijke* mens – het psychische *astrale* lichaam, het model waarnaar de fysieke mens geleidelijk wordt gebouwd – het eerst op aarde neerdaalt; en zijn geest, zijn verstandelijke en morele vermogens ontwaken pas later, naarmate die fysieke vorm groeit en zich ontwikkelt.

'Zo brachten onlichamelijke geesten hun enorme gestalten terug tot kleinere vormen',[3] en werden ze de mensen van het derde en het vierde ras. Nog later, eeuwen daarna, verschenen de mensen van ons vijfde ras, van de nog steeds reusachtige (volgens onze huidige maatstaven) gestalte van hun oorspronkelijke voorouders teruggebracht tot ongeveer de helft van die grootte nu.

De mens is beslist *geen* bijzondere schepping; hij is, evenals iedere andere levende eenheid op deze aarde, het product van het geleidelijke vervolmakende werk van de natuur. Maar dit betreft alleen de menselijke tabernakel. Dat wat in de mens leeft en denkt en het lichaam, het meesterwerk van de evolutie, overleeft, is de 'eeuwige pelgrim', de proteïsche differentiatie in ruimte en tijd van het ene absolute 'onkenbare'.

In zijn *Geological Evidence of the Antiquity of Man*[4] citeert Sir C. Lyell – misschien in enigszins spottende zin – wat Hallam zegt in zijn *Introduction to the Literature of Europe*:

---

[1] *An Exposition of Fallacies in the Hypothesis of Mr. Darwin*, 1872, blz. 160.
[2] Charles Lyell, *Geological Evidence of the Antiquity of Man*, 1873, blz. 530.
[3] John Milton, *Paradise Lost*, 1:789-90.
[4] Ed. 1873, blz. 501.

Ook al is de mens naar het beeld van God gemaakt, hij is ook gemaakt naar het beeld van een aap. Het lichaam van hem die de sterren heeft gewogen en de bliksem tot zijn slaaf heeft gemaakt, benadert dat van een redeloos dier dat in de bossen van Sumatra rondzwerft. Zo staat hij tussen de aard van een dier en die van een engel in. Is het dan verwonderlijk dat hij iets van beide bezit?[1]

Een occultist zou het anders hebben uitgedrukt. Hij zou zeggen dat de mens inderdaad werd gemaakt naar het beeld van een type dat door zijn voorouder, de scheppende *engelkracht*, of dhyāni-chohan, was geprojecteerd; terwijl de zwerver door de bossen van Sumatra is gemaakt *naar het beeld van de mens*, omdat de gestalte van de aap de herleving of de weder- (729)
opstanding door abnormale middelen is van de werkelijke vorm van de *mens* van de derde ronde, en later ook van die van de vierde ronde. Niets in de natuur gaat verloren, *geen atoom*: dit laatste staat in elk geval op grond van wetenschappelijke gegevens vast. De analogie schijnt te eisen dat ook aan de *vorm* een permanent karakter wordt toegekend.

Maar wat lezen we? Sir W. Dawson, FRS, zegt:

Het is veelbetekenend dat prof. Huxley – terwijl hij in zijn lezingen in New York zijn opvattingen over de lagere dieren voornamelijk baseert op de veronderstelde stamboom van het paard, waarvan vaak is aangetoond dat deze niet op onomstotelijk bewijs berust – *de discussie over de afstamming van de mens van de apen geheel vermijdt*, die nu kennelijk in zoveel problemen is geraakt dat zowel Wallace als Mivart er geen oplossing voor weten. Prof. Thomas geeft in zijn recente lezingen (*Nature*, 1876) toe dat er geen lagere mensen bekend zijn dan de Aboriginal, en dat er geen verbindingsschakel met de apen bekend is; en dat Haeckel moet erkennen dat de voorlaatste schakel in zijn fylogenie, de aapachtige mens, *volkomen onbekend is* (*History of Creation*). . . . De zogenaamde 'kerfstokken', die bij de botten van paleokosmische mensen in Europese grotten zijn gevonden, en die staan afgebeeld in de bewonderenswaardige boeken van Christy en Lartet, tonen aan dat het oudste mensenras dat aan de archeologie of de geologie bekend is, *zelfs al vertrouwd was met de rudimenten van het schrift*. (Zie Wilson, *Prehistoric Man*, deel 2, blz. 54.)[2]

Verder lezen we in het boek van dr. C.R. Bree:

Darwin zegt terecht dat het fysieke en vooral het verstandelijke verschil tussen de laagste vorm van de mens en de hoogste antropomorfe aap enorm is. En omdat de darwinistische evolutie ontzettend langzaam moet zijn gegaan, moet de ontwikkeling van de mens uit de aap dus ook *enorm*[3] lang hebben geduurd. Daarom moet de kans dat enkele van deze variëteiten in de verschillende kiezellagen of

---

[1] Deel 4, blz. 162.

[2] J.W. Dawson, *The Origin of the World*, 1877, blz. 393-4.

[3] En nog 'enorm' veel langer wanneer we de zaak omkeren en zeggen: tijdens de ontwikkeling van de aap uit de mens van het derde ras.

zoetwaterformaties boven de tertiaire lagen zullen worden gevonden, heel groot zijn. En toch is er nooit *een enkele variëteit, een enkel exemplaar van een* wezen tussen een aap en een mens gevonden. Noch in de kiezellaag, noch in de kleibezinkingen, noch in de zoetwaterbeddingen, noch in de tertiaire lagen daaronder zijn ooit de overblijfselen ontdekt van enig lid van de ontbrekende families tussen de aap en de mens, die, zoals Darwin aanneemt, zouden hebben bestaan. Zijn ze verzonken met de daling van het aardoppervlak en worden ze nu bedekt door de zee? Als dat zo is, dan is het heel onwaarschijnlijk dat ze niet ook zouden zijn gevonden in die beddingen van geologische lagen uit die tijd die *niet* naar de bodem van de zee zijn gezonken; en nog veel onwaarschijnlijker dat niet enkele resten vanaf de oceaanbodem naar boven zouden zijn gehaald, zoals de overblijfselen van de mammoet en de neushoorn die ook in zoetwaterbeddingen en kiezellagen en sedimenten zijn gevonden! . . . De beroemde neanderthal-schedel, waarover zoveel is gezegd, behoort, zoals men erkent, tot dit tijdperk in het verre verleden [brons- en steentijd], en vertoont toch, hoewel het de schedel van een zwakzinnige kan zijn geweest, enorme verschillen met die van de hoogste antropomorfe aap die men kent.[1]

(730) Omdat onze bol, elke keer dat hij voor een nieuwe periode van activiteit *opnieuw ontwaakt*, hevig in beroering wordt gebracht – zoals een veld dat moet worden geploegd en geëgd voordat het zaad voor de nieuwe oogst erin wordt geworpen – bestaat er weinig hoop dat er in de beddingen van zijn oudste of zijn jongste geologische lagen fossielen zullen worden gevonden die tot zijn voorafgaande ronden behoren. Elk nieuw manvantara brengt een hernieuwing van vormen, rassen en soorten met zich mee; elk ras van de voorafgaande organische vormen – plantaardig, dierlijk en menselijk – verandert en wordt in de volgende vervolmaakt. Dit geldt zelfs voor het mineralenrijk, dat in deze ronde zijn uiteindelijke ondoorschijnendheid en hardheid heeft verkregen, terwijl de zachtere gedeelten ervan het tegenwoordige plantenrijk hebben gevormd; de astrale overblijfselen van vroegere planten en dieren zijn gebruikt bij de vorming van de lagere dieren, en bepaalden de lichaamsbouw van de oorspronkelijke rassen van de hoogste zoogdieren. En tot slot is de vorm van de reusachtige aapmens van de vorige ronde in deze ronde gereproduceerd door geslachtsgemeenschap van mensen met dieren en omgevormd tot de *stam*vorm van de hedendaagse mensaap.

Deze leer, hoe onvolmaakt deze ook door ons is omschreven, is beslist logischer, meer in overeenstemming met de feiten, en *veel* aannemelijker dan veel ‘wetenschappelijke’ theorieën; bijvoorbeeld de theorie die stelt dat de eerste organische kiem in een meteoriet naar onze aarde is afgedaald – zoals ain sof in zijn voertuig, Adam-Kadmon. Maar laatstgenoemde afdaling

[1] C.R. Bree, *An Exposition of Fallacies in the Hypothesis of Mr. Darwin*, 1872, blz. 160-1.

is allegorisch, zoals iedereen weet, en het is nooit de bedoeling van de kabbalisten geweest dat deze beeldspraak letterlijk werd opgevat. De theorie van de kiem in de meteoriet is echter afkomstig uit hoge wetenschappelijke kringen, en daarom een geschikte kandidaat om als axiomatische waarheid en wet te worden beschouwd, als een theorie die de mensen wel verplicht zijn te aanvaarden, wanneer ze zich op hetzelfde niveau willen bevinden als de hedendaagse wetenschap. Wat de volgende theorie zal zijn die door de materialistische premissen onvermijdelijk wordt, kan niemand zeggen. Intussen botsen de *huidige* theorieën, zoals iedereen kan zien, onderling nog veel meer dan met die van de occultisten die buiten het *heilige* terrein van kennis staan. Want wat kunnen we verder nog verwachten, nu de exacte wetenschap zelfs van het levensbeginsel een leeg woord heeft gemaakt, een term zonder betekenis, en volhoudt dat het leven *een gevolg is van de moleculaire activiteit van het oorspronkelijke protoplasma*! De nieuwe leer van de darwinisten kan worden omschreven en samengevat in de paar woorden waarmee Herbert Spencer 'speciale schepping' heeft omschreven:

> Ze is waardeloos; waardeloos door haar afleiding; waardeloos door haar intrinsieke gebrek aan samenhang; waardeloos, want zonder enig bewijs; waardeloos, omdat ze niet voorziet in een intellectuele behoefte; waardeloos, omdat ze geen enkel moreel verlangen bevredigt. We moeten haar daarom *opvatten als een hypothese die in vergelijking met elke andere hypothese over de oorsprong van organische wezens, niets waard is*.[1]

[1] *Principles of Biology*, 1864, deel 1, blz. 345.

5

(731) # Organische evolutie en scheppende centra

Men beweert dat de universele evolutie, anders gezegd de geleidelijke ontwikkeling van de soorten in alle natuurrijken, volgens uniforme wetten verloopt. Dit erkennen we, en de wet wordt in de esoterische wetenschap veel strenger toegepast dan in de hedendaagse wetenschap. Maar men zegt ons ook dat het eveneens een wet is dat 'de ontwikkeling verloopt van het minder volmaakte naar het meer volmaakte, en van het eenvoudige naar het meer ingewikkelde, door onophoudelijke veranderingen die op zich klein zijn, maar die zich voortdurend in de vereiste richting opeenstapelen'.[1] Uit het oneindig kleine worden de in vergelijking reusachtige soorten voortgebracht.

De esoterische wetenschap is het hiermee eens, maar voegt eraan toe dat deze wet alleen van toepassing is op wat ze de *primaire schepping* noemt, de evolutie van werelden uit oorspronkelijke atomen, en het *pre-oorspronkelijke* ATOOM, bij de eerste differentiatie van eerstgenoemde; en dat deze wet tijdens de periode van cyclische evolutie in ruimte en tijd beperkt is en alleen in de lagere natuurrijken werkt. Ze werkte tijdens de eerste geologische tijdperken van het eenvoudige naar het ingewikkelde, met het ruwe materiaal dat uit de derde ronde was overgebleven; deze overblijfselen worden in de objectiviteit geprojecteerd zodra de aardse activiteit weer begint.

De esoterische filosofie erkent evenmin als de wetenschap een *ontwerp* of een 'speciale schepping'. Ze verwerpt elke bewering over iets 'wonderbaarlijks', en aanvaardt niets buiten de uniforme en onveranderlijke natuurwetten. Maar ze verkondigt een cyclische wet, een dubbele stroom van kracht (of geest) en van stof, die, uitgaande van het *neutrale centrum* van het zijn, zich in zijn cyclische voortgang en onophoudelijke transformaties ontwikkelt. De oorspronkelijke kiem waaruit alle gewervelde levende wezens zich door de eeuwen heen hebben ontwikkeld, verschilt van de oorspronkelijke kiem waaruit het planten- en het [lagere] dierenleven zich hebben ontwikkeld. Daarom zijn er nevenwetten, waarvan de werking wordt bepaald door de omstandigheden waarin het materiaal waarop moet worden ingewerkt, wordt aangetroffen, en waarvan de wetenschap – vooral de fysiologie en antropologie – zich weinig bewust

[1] Samuel Laing, *Modern Science and Modern Thought*, 1888, blz. 94.

schijnt te zijn. De beoefenaars ervan spreken over die 'oorspronkelijke kiem', en beweren dat het boven alle twijfel staat dat het 'ontwerp' en de 'ontwerper', indien er een is, in het geval van de mens met de verbazingwekkende bouw van zijn ledematen, en vooral van zijn handen, 'veel verder terug moeten worden geplaatst, en dat [het ontwerp] in feite in de oorspronkelijke kiem besloten ligt', waaruit niet alleen alle gewervelde levende wezens, maar 'waarschijnlijk alle leven, dierlijk en plantaardig, zich langzaam heeft ontwikkeld.'[1]

Dit is juist voor zover het de 'oorspronkelijke kiem' betreft, maar het (732)
is onjuist dat die 'kiem' slechts 'veel verder terug' ligt dan de mens; want ze ligt zelfs op een onmetelijke en onvoorstelbare afstand (*in de tijd*, maar niet in de ruimte) van de oorsprong van ons zonnestelsel. Zoals de hindoefilosofie terecht onderwijst, kan het 'aṇīyāṃsam aṇīyasām' slechts door middel van onjuiste denkbeelden worden gekend. Het zijn de 'vele' die voortkomen uit het ENE – de levende spirituele kiemen of *krachtcentra* – elk in een zevenvoudige vorm, die de wet van evolutie en langzame geleidelijke ontwikkeling eerst in het leven roepen en haar dan de OORSPRONKELIJKE IMPULS geven.

Als we de lering strikt tot onze aarde beperken, kan men aantonen dat, evenals de etherische vormen van de eerste mensen eerst door zeven dhyānichohanische kracht*centra* in zeven zones zijn geprojecteerd, er ook centra van scheppende kracht zijn voor elke OUDER- of stamsoort van de vele vormen van het planten- en dierenleven. Ook dit is geen 'speciale schepping'; noch is er sprake van een 'ontwerp', behalve in het algemene 'basisplan' dat door de universele wet is uitgewerkt. Maar er zijn beslist 'ontwerpers', hoewel deze noch almachtig noch alwetend zijn in de absolute betekenis van het woord. Het zijn eenvoudig *bouwers*, of metselaars, die werken onder de impuls die hun is gegeven door de (op ons gebied) eeuwig onbekend blijvende meester-metselaar: het ENE LEVEN en de ENE WET. Omdat ze tot deze bol behoren, hebben ze geen aandeel in of mogelijkheid tot werken aan enige andere bol, althans tijdens het huidige manvantara. Dat ze in cyclussen werken en volgens een strikt geometrische en wiskundige ontwikkelingsschaal, wordt door de uitgestorven diersoorten overvloedig aangetoond; dat ze in de details van kleinere levens (van nevenvormen in de dierenwereld, enz.) een *ontwerp* volgen, blijkt voldoende uit de biologie.

Bij de *schepping* van nieuwe soorten, die soms ver afwijken van de stamsoort, zoals de grote verscheidenheid van het genus felis – de lynx, de tijger, de kat, enz. – leiden de 'ontwerpers' de nieuwe evolutie door aan de soorten iets toe te voegen, of er iets van weg te nemen, dat in de nieuwe

[1] *Op.cit.*

omgeving respectievelijk nodig of nutteloos is geworden. Wanneer we dus zeggen dat de *natuur* voorziet in de behoefte van elk dier en elke plant, groot of klein, dan is dat juist. Die aardse natuurgeesten vormen namelijk de totale natuur, die, al schiet ze in haar ontwerp soms tekort, noch als blind moet worden beschouwd, noch voor de mislukking aansprakelijk moet worden gesteld, want ze behoort tot een *gedifferentieerde* som van eigenschappen, en is alleen al daardoor *voorwaardelijk* en *onvolmaakt*.

Indien er geen evolutiecyclussen bestonden, een eeuwige spiraalvormig verlopende ontwikkeling in de stof met een daaraan evenredige *verduistering* van de geest – al zijn die beide één – gevolgd door een tegenovergestelde vergeestelijking en de overwinning op de stof, die afwisselend actief en passief is, hoe zouden we dan de ontdekkingen van de zoölogie en de geologie kunnen verklaren? Hoe komt het dat men, volgens de verklaring van de gezaghebbende wetenschap, het dierlijke
(733) leven – van het weekdier tot de grote draakvis, van de kleinste aardworm tot de reusachtige dieren van het tertiair – kan volgen, en dat laatstgenoemde eens in hun ontwikkeling werden gestuit, zoals blijkt uit het feit dat al die soorten *in grootte zijn afgenomen*? Als het schijnbare ontwikkelingsproces van het minder naar het meer volmaakte, en van het eenvoudige naar het meer ingewikkelde, werkelijk een universele wet was, in plaats van een heel onvolmaakte generalisatie van slechts secundaire aard in het grote kosmische proces, en als de door ons genoemde cyclussen niet bestonden, dan zouden de mesozoïsche fauna en flora van plaats moeten verwisselen met die van het laat-neolithicum. We zouden de plesiosaurus en de ichthyosaurus zich dan moeten zien ontwikkelen uit de huidige zee- en rivierreptielen, in plaats van te worden vervangen door hun huidige kleine soortgenoten. Verder zou onze oude vriend, de goedgehumeurde olifant, de fossiele antediluviale voorouder moeten zijn, en de mammoet uit het plioceen zou in de dierentuin moeten staan; men zou in plaats van de lome luiaard de megalonyx en het reusachtige megatherium aantreffen in de bossen van Zuid-Amerika, waarin de kolossale varens uit het carboon de plaats zouden innemen van mos en van de tegenwoordige bomen die dwergen zijn – zelfs de woudreuzen van Californië – vergeleken bij de titanen-bomen van vroegere geologische tijdperken.

De organismen van de machtige wereld van het tertiair en het mesozoïcum moeten beslist *ingewikkelder en volmaakter* zijn geweest dan die van de huidige zwakke planten en dieren. De dryopithecus, bijvoorbeeld, blijkt anatomisch volmaakter te zijn, en meer geschikt voor een grotere ontwikkeling van het hersenvermogen dan de hedendaagse gorilla of gibbon. Hoe komt dit dan? Moeten we geloven dat de lichaamsbouw van al die reusachtige land- en zeedraken, van de gigantische vliegende reptielen,

niet veel verder ontwikkeld en ingewikkelder was dan de anatomie van de hagedissen, schildpadden, krokodillen, en zelfs van de walvissen, kortom, al die dieren waarmee we bekend zijn?

Laten we echter ter wille van de discussie even aannemen dat al die cyclussen, rassen, zevenvoudige vormen van evolutie en al die stellingen van de esoterische leer niets anders zijn dan misleiding en bedrog. Laten we even met de wetenschap meegaan en zeggen dat de mens – in plaats van een gekerkerde 'geest' in zijn voertuig, de *schil* of het lichaam, een geleidelijk vervolmaakt en nu volledig mechanisme voor materieel en aards gebruik, zoals de occultisten beweren – slechts een hoger ontwikkeld dier is, waarvan de oervorm voortkwam uit een en dezelfde oorspronkelijke kiem op deze aarde als die van de vliegende draak en de mug, de walvis en de amoebe, de krokodil en de kikker, enz. In dat geval moet hij dezelfde ontwikkelingen en hetzelfde groeiproces hebben doorgemaakt als alle andere zoogdieren. Als de mens een dier is, *en niets méér*, een hoog verstandelijk *ex-beest*, dan had hij op zijn minst het voorrecht moeten hebben een reusachtig zoogdier van zijn soort te zijn geweest, een meganthropos van zijn tijd. Dit is precies wat volgens de (734)
esoterische wetenschap in de eerste drie ronden het geval is geweest, en op dit punt is ze, zoals in de meeste andere gevallen, logischer en consequenter dan de hedendaagse wetenschap. Ze rangschikt het menselijk lichaam onder de dierlijke schepping, en houdt het van begin tot eind op het pad van de dierlijke evolutie, terwijl de wetenschap van de mens een ouderloze wees maakt, geboren uit onbekende voorouders, in feite een 'ongespecialiseerd skelet'! En deze fout is toe te schrijven aan het feit dat men de leer van de cyclussen koppig verwerpt.

A
De oorsprong en evolutie van de zoogdieren: de wetenschap en de esoterische fylogenie

Nadat we ons in de voorafgaande kritiek op de westerse evolutietheorieën bijna uitsluitend met het vraagstuk van de oorsprong van de mens hebben beziggehouden, is het misschien goed om het standpunt van de occultisten over de differentiatie van de soorten uiteen te zetten. De *pre-menselijke* fauna en flora zijn al in grote lijnen behandeld in de Toelichting op de stanza's, en we hebben de waarheid erkend van veel hedendaagse biologische theorieën, bijv. de afstamming van vogels van reptielen, de *gedeeltelijke* waarheid van de 'natuurlijke selectie', en de transformatietheorie

in het algemeen. We moeten nu nog het mysterie verklaren van de oorsprong van die eerste zoogdierfauna, waarvan De Quatrefages zo briljant probeert te bewijzen dat ze tijdgenoten waren van de homo primigenius van het secundair.

Het enigszins ingewikkelde vraagstuk van de 'oorsprong van de soorten' – meer in het bijzonder van de verschillende groepen fossiele of bestaande zoogdieren – zal duidelijker kunnen worden gemaakt met behulp van een diagram. Dan zal blijken in hoeverre de 'factoren van de organische evolutie', waarop de westerse biologen zich baseren,[1] als voldoende kunnen wor-
(735) den beschouwd om de feiten te verklaren. We moeten een scheidslijn trekken tussen de etherisch-spirituele, de astrale en de fysieke evolutie. Als de darwinisten de mogelijkheid van het tweede proces zouden overwegen, hoefden ze misschien niet langer het feit te betreuren dat 'we wat de oorsprong van de zoogdieren betreft volledig *op veronderstellingen en afgeleide waarheden zijn aangewezen*'![2] Tegenwoordig vormt de erkende kloof tussen de voortplantingsmethoden van de eierleggende gewervelde dieren en die van de zoogdieren een hopeloos raadsel voor die denkers die net als de evolutionisten proberen om alle bestaande organische vormen in één ononderbroken afstammingslijn met elkaar te verbinden.

Laten we bijvoorbeeld het geval van de gehoefde zoogdieren nemen. 'Van geen enkel ander onderdeel [van het dierenrijk]', zegt men, 'bezitten we zo'n overvloed aan fossielen'.[3] Men heeft in dit opzicht zoveel vooruitgang geboekt dat in sommige gevallen de overgangsvormen tussen de hedendaagse en de eocene hoefdieren zijn ontdekt; een opmerkelijk voorbeeld is dat van het volledige bewijs van de afstamming van het huidige

---

[1] Men heeft de darwinistische theorie zo geforceerd dat zelfs Huxley op een bepaald moment gedwongen was haar nu en dan voorkomende ontaarding in 'fanatisme' af te keuren. Oscar Schmidt vormt een goed voorbeeld van een denker die onbewust de waarde van een hypothese overdrijft. Hij erkent (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, blz. 158) dat 'natuurlijke selectie . . . in sommige gevallen . . . *ontoereikend* is, en in andere gevallen . . . onnodig, omdat de verklaring voor de vorming van de soorten in andere natuurlijke omstandigheden wordt gevonden'. Hij beweert ook dat de '*tussenvormen* . . . die ons in staat zouden stellen met zekerheid de rechtstreekse overgang van zoogdieren *zonder* naar die *met* een placenta af te leiden, *ontbreken*' (blz. 271); dat 'we wat de oorsprong van de zoogdieren betreft *volledig op veronderstellingen en afgeleide waarheden* zijn aangewezen' (blz. 268); en hij wijst op de fouten die alle ontwerpers van 'hypothetische stambomen' steeds maken, vooral Haeckel. Niettemin zegt hij op blz. 194 dat 'wat we met de leer van de afstamming, gebaseerd op de selectietheorie, hebben gewonnen, de KENNIS is van de verbondenheid van organismen als 'bloedverwante wezens''. Is kennis in het licht van de eerder geciteerde kwalificaties dan slechts het synoniem voor speculatie en theorie?

[2] Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 268.

[3] *Op.cit*, blz. 273-4.

ééntenige paard van het drietenige anchitherium van het oud-tertiair. Dit is het beste voorbeeld om de westerse biologie en de oosterse leer met elkaar te kunnen vergelijken. De hier gebruikte stamboom, die de opvattingen van de wetenschappers in het algemeen weergeeft, is die van Schmidt, gebaseerd op het uitvoerige onderzoek van Rütimeyer. Vanuit het standpunt van de evolutieleer laat de nauwkeurigheid ervan – *als benadering* – weinig te wensen over:

Gehoefde zoogdieren[1]

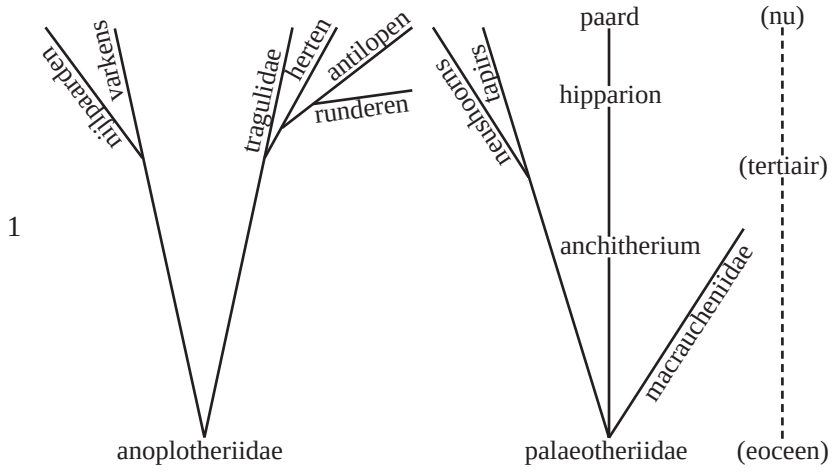

Hier, halverwege de evolutie, komt de wetenschap niet verder. '*De ouderstam waarop deze twee families zijn terug te voeren, is* ONBEKEND.'[2] (736)

2

De 'ouderstam' volgens het occultisme

anoplotheriidae palaeotheriidae

Een van de *zeven* oorspronkelijke fysiek-astrale en tweeslachtige ouderstammen van het zoogdierenrijk. Dit waren tijdgenoten van de eerste Lemurische rassen – de 'onbekende ouderstammen' van de wetenschap.

[1] Vgl. O. Schmidt, *Op.cit*., blz. 273-5.
[2] *Op.cit*., blz. 274.

Nr. 1 stelt het gebied voor dat is onderzocht door de westerse evolutionisten, het gebied waarin klimatologische invloeden, 'natuurlijke selectie', en alle andere *fysieke* oorzaken van organische differentiatie aanwezig zijn. Dit is het werkterrein van de biologie en de paleontologie; deze onderzoeken de vele fysieke krachten die, zoals Darwin, Spencer en anderen hebben aangetoond, *het afsplitsen van de soorten* grotendeels bepalen. Maar zelfs op dit gebied vormt de onderbewuste activiteit van de *dhyāni-chohanische wijsheid* de basis van al het 'onophoudelijke streven naar perfectie', hoewel haar invloed sterk wordt veranderd door die zuiver materiële oorzaken die De Quatrefages 'milieux' en Spencer 'omgeving' noemt.

Het 'punt halverwege de evolutie' is dat stadium waarin de *astrale* prototypen definitief in de fysieke beginnen over te gaan, en zo worden onderworpen aan de differentiërende krachten die nu rondom ons werken. De fysieke oorzakelijkheid treedt onmiddellijk in werking na het aannemen van 'rokken van vellen' – d.w.z. de fysiologische uitrusting in het algemeen. De vormen van mensen en zoogdieren waren vóór de scheiding van de geslachten[1] geweven uit astrale stof, en waren heel anders opgebouwd dan die van de fysieke organismen, die eten, drinken, spijsvertering hebben, enz. De nu bekende fysiologische inrichting van de organen werd bijna geheel ontwikkeld in een tijd die volgde op de beginnende verstoffelijking van de zeven wortelrassen uit het astrale: tijdens het 'rustpunt halverwege' de twee bestaansgebieden. Nauwelijks was het 'basisplan' van de evolutie in deze stamrassen geschetst, of de invloed van de ons bekende bijbehorende aardse wetten deed zich gelden, met als gevolg een hele oogst aan zoogdiersoorten. Er waren echter eonen van langzame differentiatie nodig om dit doel te bereiken.

(737) Nr. 2 geeft het gebied van de puur astrale prototypen weer, vóór hun afdaling in de (grove) stof. Daarbij moet worden opgemerkt dat astrale stof, stof in de vierde toestand is, die evenals onze grove stof haar eigen 'protyle' heeft. Er zijn verschillende 'protylen' in de natuur, die overeenkomen met de verschillende gebieden van stof. De twee subfysieke elementalenrijken, het gebied van het denkvermogen (manas, stof in de vijfde toestand), en ook dat van buddhi (stof in de zesde toestand), zijn allemaal geëvolueerd uit een van de zes 'protylen' die de basis vormen van het object-heelal. De drie zogenaamde 'toestanden' van onze aardse stof, bekend als de 'vaste', 'vloeibare', en 'gasvormige', zijn strikt genomen slechts SUB-toestanden.

[1] Bedenk alstublieft dat, hoewel de dieren – waaronder de zoogdieren – allemaal geëvolueerd zijn naar het voorbeeld van en deels *uit* de door de mens afgeworpen weefsels, het zoogdier, als een veel lager staand wezen, niettemin veel eerder dan de mens een placenta kreeg en in twee geslachten werd verdeeld.

In de zogenaamde spiritistische 'materialisaties' vinden we een tastbaar voorbeeld van de vroegere werkelijkheid van de afdaling naar het fysieke, die culmineerde in de fysiologische mens en het dier.

In al deze gevallen vindt een volledige tijdelijke samensmelting van het astrale met het fysieke plaats. De evolutie van de *fysiologische* mens uit de astrale rassen van de *vroeg*-Lemurische tijd – het jura-tijdperk van de geologie – is volledig vergelijkbaar met de 'materialisatie' van 'geesten' (?) in de seancekamer. In het geval van 'Katie King' dat door prof. Crookes werd onderzocht, werd de aanwezigheid van een *fysiologisch* mechanisme – hart, longen, enz. – onomstotelijk bewezen![1]

Dit is in een bepaald opzicht het ARCHETYPE van Goethe. Luister naar zijn woorden: 'We mogen hieruit opmaken dat . . . alle meer volmaakte organische wezens . . . gevormd zijn *overeenkomstig een archetype* dat in zijn bestendige delen alleen een beetje fluctueert, maar dat zich bovendien dag in dag uit door middel van voortplanting perfectioneert en transformeert.'[2] Hij had dus, zo schijnt het, een vaag vermoeden van het occulte feit van de differentiatie van de soorten uit de oorspronkelijke *astrale wortelrassen*. Wat alle verdedigers van de 'natuurlijke selectie', enz., ook aanvoeren, de *fundamentele eenheid van het bouwplan* blijft door alle latere wijzigingen praktisch onaangetast. De 'eenheid van soort', die alle dieren- en mensenrijken in zekere zin gemeenschappelijk hebben, is niet, zoals Spencer en anderen schijnen te denken, een bewijs voor de bloedverwantschap van *alle* organische vormen, maar een getuige van de essentiële eenheid van het 'basisplan' dat de natuur bij het vormgeven aan haar schepselen heeft gevolgd.

Om de zaak samen te vatten, maken we weer gebruik van een diagram (zie volgende bladzijde) van de werkelijke *factoren* die bij de differentiatie van de soorten een rol spelen. De stadia van het proces zelf hebben hier geen verdere toelichting nodig, omdat het de beginselen zijn die ten grondslag liggen aan de organische ontwikkeling, en we hoeven dus niet het terrein van de gespecialiseerde bioloog te betreden.

---

[1] Vgl. William Crookes, *Researches in the Phenomena of Spiritualism*, 1874, blz. 110-11.

[2] Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 113.

(738) Factoren die een rol spelen bij het ontstaan van de dieren- en plantensoorten

Astrale prototypen gaan over in de fysieke

De dhyāni-chohanische impuls die de 'inherente en noodzakelijke' ontwikkelingswet van Lamarck vormt. Deze staat achter alle lagere krachten.

1. Door erfelijkheid overgebrachte variatie
2. Natuurlijke selectie
3. Geslachtelijke selectie
4. Fysiologische selectie
5. Isolatie
6. Wisselwerking bij de groei
7. Aanpassing aan de omgeving (bewust gerichte in tegenstelling tot mechanische veroorzaking)

B
De Europese paleolithische rassen: oorsprong en verspreiding

Is de wetenschap tegen degenen die beweren dat de mensenrassen tot het kwartair heel anders over de wereld verspreid waren dan nu? Is de wetenschap tegen hen die vervolgens beweren dat de in Europa aangetroffen fossielen van mensen – hoewel ze uit een fundamenteel fysiologisch en antropologisch oogpunt bijna hetzelfde niveau hadden bereikt als dat wat ook nu nog bestaat – toch en soms aanzienlijk afwijken van het type van de nu bestaande volkeren? Wijlen Littré erkent dit in een door hem gepubliceerd artikel[1] waarin hij verwijst naar het boek *Antiquités celtiques et antédiluviennes*, dat is geschreven door Boucher de Perthes (1849). Hij zegt daarin (a) dat in dat tijdperk, toen in Picardië nog mammoeten leefden, die samen met de bijlen werden opgegraven, er over de hele aardbol[2] een eeu-

[1] Émile Littré, 'Y a-t-il eu des hommes sur la terre avant la dernière époque géologique?', *Revue des deux mondes*, deel 14, 1 maart 1858, blz. 5-32.

[2] Wetenschappers erkennen nu dat Europa in het mioceen een warm en in het plioceen of laat-*tertiair* een gematigd klimaat had. De bewering van Littré over de heerlijke lente van het *kwartair* – de door De Perthes ontdekte vuurstenen werktuigen stammen uit die tijd (sindsdien is het dal van de Somme tientallen meters uitgesleten) – moet met veel voorbehoud worden aanvaard. De menselijke resten in het Somme-dal zijn *postglaciaal*,

wige lente moet hebben geheerst; het klimaat was het tegenovergestelde van wat het nu is – wat *veel speelruimte geeft voor de ouderdom van dat 'tijdperk'* – en dan voegt hij eraan toe: (b) 'Spring, professor aan de medi- (739)
sche faculteit in Luik, vond in een grot bij Namen in de berg van Chauvaux talloze mensenbotten 'van een ras dat volkomen verschilt van het onze'.'

Schedels die men in Oostenrijk heeft opgegraven, vertoonden volgens Littré een grote overeenkomst met die van Afrikaanse negroïden, terwijl andere, die aan de oevers van de Donau en de Rijn werden ontdekt, leken op de schedels van de Cariben (indianen) en van de vroegere bewoners van Peru en Chili. Toch werd de *zondvloed*, hetzij bijbels of Atlantisch, nog steeds ontkend. Maar na verdere geologische ontdekkingen – waaruit Gaudry later concludeerde dat 'onze voorvaderen ongetwijfeld tijdgenoten waren van de rhinoceros tichorrhinus, de hippopotamus major', en dat 'de bodem die geologen diluvium noemen ten minste *voor een deel* werd gevormd na het verschijnen van de mens op aarde'[1] – spreekt Littré zich ten slotte uit. Hij toont aan dat, rekening houdend met 'de opgraving van zoveel oude getuigen', elke oorsprong en elke duur moet worden *herzien*, en hij voegt eraan toe dat er in het onderzoek een tot dusver onbekend TIJDPERK zou moeten worden geïntroduceerd dat 'óf aan de dageraad van ons tijdperk stond, óf, zoals ik denk, aan het begin van de periode *die eraan voorafging*'.[2]

De schedeltypen die in Europa worden gevonden, zijn zoals bekend van tweeërlei aard: het orthognate en het prognate, of het Kaukasische en het negroïde type; deze komen nu alleen in Afrikaanse en lagere primitieve stammen voor. Prof. Heer – die beweert dat de feiten van de plantkunde de hypothese van een Atlantis noodzakelijk maken – heeft aangetoond dat de gewassen van de neolithische bewoners van paaldorpen in hoofdzaak van *Afrikaanse* oorsprong zijn. Hoe zijn deze gewassen in Europa terechtgekomen, indien er vroeger geen verbinding tussen Afrika en Europa was? Hoeveel duizenden jaren geleden leefden de zeventien mensen van wie de skeletten werden opgegraven in het departement Haute Garonne, in een gehurkte houding bij de resten van een kolenvuur, met enkele amuletten en gebroken aardewerk om hen heen, en in gezelschap van de holenbeer, de wolharige mammoet, de oeros (door Cuvier beschouwd als een afzonderlijke soort), het reuzenhert, allemaal antediluviale zoogdieren?[3] Beslist in een heel oud tijdperk, maar niet in een tijd die verder terug ligt dan het kwartair. Een veel hogere ouderdom van de mens moet nog worden be-

---

en wijzen misschien op de immigratie van primitieve volkeren tijdens een van de meer gematigde perioden tussen de *kleine* ijstijden.

[1] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 3, blz. 11.

[2] É. Littré, *Op.cit*., blz. 14.

[3] De Mirville, *Des esprits*, 1863, deel 3, blz. 12.

wezen. Wijlen dr. James Hunt, voormalig voorzitter van de Anthropological Society, stelt die op 9.000.000 jaar. Deze wetenschapper benadert in elk geval enigszins onze esoterische berekening, als we de eerste twee halfmenselijke, etherische rassen, en het vroege derde ras niet meetellen.

De vraag rijst echter: wie waren deze paleolithische mensen uit het Europese kwartair? Waren ze oorspronkelijke bewoners, of het resultaat van een of andere immigratie in een onbekend verleden? Laatstgenoemde is de enig houdbare hypothese, omdat alle wetenschappers het erover eens zijn dat Europa niet behoort tot de categorie van mogelijke 'bakermatten van de mensheid'. Waar kwamen de verschillende opeenvolgende stromen van 'primitieve' mensen dan vandaan?

(740) De vroegste paleolithische mensen in Europa – over hun oorsprong zwijgt de etnologie, en over hun kenmerken is nog maar weinig bekend, hoewel fantasierijke schrijvers zoals Grant Allen hen uitvoerig bespreken en voor 'aapachtig' uitmaken – waren van zuiver Atlantische en 'Afro'-Atlantische afkomst.[1] (Men moet bedenken dat in die tijd het Atlantische continent zelf een droom uit het verleden was.) Het Europa van het kwartair was heel anders dan het huidige Europa, omdat het toen nog in wording was. Het was met Noord-Afrika – of beter gezegd met wat nu Noord-Afrika is – verbonden door een landengte die door de tegenwoordige Straat van Gibraltar liep, zodat Noord-Afrika een soort verlengstuk van Spanje vormde, terwijl een uitgestrekte zee het grote bekken van de Sahara vulde. Van het grote Atlantis, waarvan het overgrote deel in het mioceen verzonk, waren alleen Ruta en Daitya en een paar verspreide eilanden overgebleven.

Dat de voorvaderen[2] van de paleolithische holbewoners in verband stonden met Atlantis, wordt bewezen door de vondst van fossiele schedels (in Europa), die een grote overeenkomst vertonen met het *West-Indische* Caribische en het *oud-Peruaanse* type – werkelijk een mysterie voor iedereen die weigert de 'hypothese' te aanvaarden van een vroeger Atlantisch continent dat de oceaan overbrugde.[3] Wat moeten we verder denken van het feit

---

[1] 'Waar ze [de oude holbewoners] vandaan kwamen, *kunnen we niet zeggen*' (Grant Allen). 'De paleolithische jagers van het Somme-dal hadden hun oorsprong niet in dat onherbergzame klimaat, maar trokken Europa binnen uit een warmere streek.' (Dr. J.C. Southall, *Epoch of the Mammoth*, 1878, blz. 315.)

[2] De *zuiver* Atlantische stammen – waarvan de lange holbewoners uit het kwartair voor een deel de rechtstreekse afstammelingen waren – kwamen lang vóór de ijstijd naar Europa; zelfs al in het plioceen en het mioceen van het tertiair. *De bewerkte miocene vuurstenen van Thenay, en de sporen van de pliocene mens die door prof. Capellini in Italië zijn ontdekt, getuigen daarvan*. Deze kolonisten maakten deel uit van een eens roemrucht ras, dat zich al sinds het eoceen in een neerwaartse cyclus bevond.

[3] Vgl. hfst. 7, 'Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten', blz. 884.

dat, terwijl De Quatrefages dat 'prachtige ras', de LANGE Cro-Magnon holbewoners en de Guanchen van de Canarische Eilanden, de vertegenwoordigers van hetzelfde ras noemt, Virchow op een soortgelijke manier ook de Basken met laatstgenoemden in verband brengt? Prof. Retzius bewijst onafhankelijk hiervan de verwantschap van de inheemse *Amerikaanse* dolichocefale stammen met deze zelfde Guanchen. De verschillende schakels in de keten van bewijzen worden op deze manier hecht met elkaar verbonden. Men zou nog een groot aantal soortgelijke feiten kunnen aanvoeren. Wat de Afrikaanse stammen betreft – die zelf vertakkingen van Atlantiërs zijn die door klimaat en omstandigheden zijn veranderd – deze kwamen naar Europa via het schiereiland dat de Middellandse Zee tot een binnenzee maakte. Veel van deze Europese holbewoners waren mooie rassen; bijvoorbeeld de Cro-Magnon. Maar zoals was te verwachten, is er tijdens de hele lange periode die de wetenschap aan de oude steentijd toekent *vrijwel geen sprake van vooruitgang*.[1] *De cyclische neerwaartse impuls* drukte zwaar op de zo overgeplante stammen: ze leden onder de nachtmerrie van het *Atlantische karma*. Ten slotte maakte de paleolithische mens plaats voor zijn opvolger, en verdween bijna geheel van het toneel. Prof. Lefèvre vraagt in dit verband: (741)

Is de steentijd met afgeslagen stenen onmerkbaar overgegaan in de tijd van gepolijste stenen, of was deze verandering toe te schrijven aan een inval van brachycefale Kelten? Maar of de achteruitgang die bij de bewoners van La Vézère optrad, het gevolg was van kruisingen door verkrachting, of van een algemene trek in noordelijke richting in het voetspoor van het rendier, is voor ons van weinig betekenis.

Hij vervolgt:

Intussen is de oceaanbodem omhooggekomen, is Europa nu volledig gevormd, en hebben zijn flora en fauna vaste vorm aangenomen. Met het temmen van de hond begint het herdersleven. *We komen in die gepolijste steen- en bronstijden*, die elkaar met onregelmatige tussenpozen opvolgen, die elkaar zelfs overlappen te midden van etnische samensmeltingen en migraties. . . . De oorspronkelijke Europese volkeren worden in hun specifieke evolutie gestoord en, zonder ten onder te gaan, opgenomen in andere rassen, overspoeld . . . door opeenvolgende migratiegolven uit Afrika, *mogelijk uit een verloren gegaan Atlantis* [?? Atlantis bestond al lang niet meer] en uit het vruchtbare Azië . . . allemaal VOORLOPERS VAN DE GROTE INDO-EUROPESE INVASIE [het vijfde ras].[2]

---

[1] De artistieke vaardigheid waarvan de oude holbewoners blijk gaven, maakt de hypothese dat ze dicht bij de 'pithecanthropus alalus' stonden – dat heel mythische monster van Haeckel – onhoudbaar, en er is geen Huxley of Schmidt voor nodig om dit aan te tonen. We zien in de vaardigheid waarmee ze graveerden een *glimp* van een *atavistische* terugkeer van de Atlantische cultuur. Men zal zich herinneren dat Donnelly de hedendaagse Europese beschaving beschouwt als een *renaissance* van de Atlantische. (*Atlantis: The Antediluvian World*, hfst. 8.)

[2] André Lefèvre, *Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 504.

6

(742) # Sporen van reuzen, beschavingen, en verzonken continenten in de geschiedenis

Wanneer beweringen in de geest van bovenstaande titel worden gedaan, verwacht men natuurlijk van de schrijfster dat ze *historische* in plaats van *legendarische* bewijzen aanvoert om zulke aanspraken te ondersteunen. Is dit mogelijk? Ja; want zulke bewijzen zijn overvloedig aanwezig, en hoeven slechts te worden verzameld en bijeengebracht. Voor de onbevooroordeelde onderzoeker zijn ze dan overweldigend.

Zodra de scherpzinnige lezer de leidraad te pakken heeft, kan hij het zelf ontdekken. We geven *feiten* en laten wegwijzers zien; laat de reiziger ze volgen. *Wat hier wordt gegeven, is ruim voldoende voor* DEZE *eeuw*.

In een brief aan Voltaire vindt Bailly het vanzelfsprekend dat de sympathieën van de 'ernstig zieke oude man uit Ferney' uitgaan naar de 'vertegenwoordigers van kennis en wijsheid, de brahmanen van India'. Vervolgens voegt hij er een opmerkelijke uitspraak aan toe. 'Maar', zegt hij, 'uw brahmanen zijn heel jong vergeleken met hun leermeesters uit de oudheid.'[1]

Bailly, die niets wist van de esoterische leringen, of van Lemurië, geloofde niettemin onvoorwaardelijk in het verloren Atlantis, en ook in het bestaan van verschillende prehistorische en beschaafde volkeren die waren verdwenen zonder een duidelijk spoor na te laten. Hij had de oude klassieken en *overleveringen* uitvoerig bestudeerd, en zag in dat de kunst en wetenschap van hen die we nu de 'Ouden' noemen, 'niet de prestaties waren van *een van de nu of zelfs toen bestaande volkeren*, en ook niet van een van de historische volkeren van Azië'.[2] En dat ze, ondanks de geleerdheid van de hindoes en de ontegenzeglijk hogere ouderdom van hun ras, moesten worden teruggevoerd op een volk of een ras dat nog ouder en geleerder was dan zelfs de brahmanen.

Voltaire, de grootste scepticus van zijn tijd, de materialist bij uitstek, deelde de opvatting van Bailly. Hij vond het heel *aannemelijk*

dat er lang vóór de keizerrijken van China en India beschaafde, geleerde, en machtige volkeren waren geweest, die door een zondvloed van barbaren werden ver-

[1] J.-S. Bailly, *Lettres sur l'Atlantide*, 1779, blz. 12.
[2] *Op.cit.*, blz. 13-14.

pletterd en zo werden teruggeworpen op hun oorspronkelijke toestand van onwetendheid en barbaarsheid, of wat men de zuivere natuurstaat noemt.[1]

Dat wat bij Voltaire het scherpzinnige vermoeden van een groot intellect (743)
was, was bij Bailly 'een kwestie van historische feiten'. Hij schreef namelijk: 'Ik hecht *grote waarde aan oude overleveringen* die vele generaties lang bewaard zijn gebleven.'[2] Het was inderdaad mogelijk, dacht hij, dat een *vreemd* volk, nadat het een ander volk had onderwezen, zo zou verdwijnen dat het geen sporen achterliet. Toen hem werd gevraagd hoe het kon dat dit oude of beter gezegd archaïsche volk geen enkele herinnering in de menselijke geest had achtergelaten, antwoordde hij dat de tijd een meedogenloze verslinder van feiten en gebeurtenissen is. Maar de geschiedenis van het verleden is nooit geheel verloren gegaan, want de wijzen van het oude Egypte hadden deze bewaard, en ze wordt ook nu nog elders bewaard. Volgens Plato zeiden de priesters van Saïs tegen Solōn:

> Jullie weten niet dat het beste en mooiste mensengeslacht ooit in jullie land leefde. Daarvan zijn slechts een paar zwakke zaadjes overgebleven, waarvan jullie [de Grieken] de afstammelingen[3] zijn. . . . Onze geschriften vermelden hoe jullie grote volk een wereldmacht versloeg die uit een gebied kwam dat nu de Atlantische Oceaan heet, en die Europa en Azië was binnengedrongen.[4]

De Grieken waren slechts een zwak en nietig overblijfsel van dat eens roemrijke volk.[5]

Welk volk was dit? De geheime leer zegt dat het het laatste, het zevende, onderras van de Atlantiërs was, dat al was opgegaan in een van de eerste onderrassen van het Indo-Europese ras, een volk dat zich geleidelijk over het continent en de eilanden van Europa had verspreid, zodra deze uit de zeeën omhoog begonnen te komen. Afdalend van de hoogvlakten van Azië, waar de twee wortelrassen in de tijd van de doodsstrijd van Atlantis een goed heenkomen hadden gezocht, had het langzaam de pas omhoogge-

---

[1] Voltaire geciteerd in Bailly, *Lettres sur l'Atlantide*, blz. 14-15. Dit vermoeden is maar voor de helft een gissing. Er waren zulke 'zondvloeden van barbaren' tijdens het vijfde ras. Maar het vierde ras werd door een echte zondvloed van water weggevaagd. Toch wist noch Voltaire noch Bailly iets over de geheime leer van het Oosten.

[2] *Op.cit*., blz. 17.

[3] Voor een volledige bespreking van de relatie tussen de oude Grieken en Romeinen, en de Atlantische kolonisten, zie 'Question 6: 'Historical difficulty' – Why', *Five Years of Theosophy*, blz. 308-46; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 2:266-92.

[4] *Timaeus*, 23b, 24e.

[5] Het verhaal over Atlantis en alle overleveringen daarover werden, zoals men weet, verteld door Plato in zijn *Timaeus* (24e-25d) en *Kritias*. Plato had het als kind gehoord van zijn negentigjarige grootvader Kritias, die het in zijn jeugd had gehoord van Solōn, de vriend van zijn vader Drōpidēs. Solōn was een van de *zeven wijzen van Griekenland*, en we denken dat men geen betrouwbaarder bron zou kunnen vinden.

komen landen gekoloniseerd. Het daarheen geëmigreerde onderras had zich op die maagdelijke bodem snel vermenigvuldigd; het had zich verdeeld in een groot aantal families, die zich op hun beurt weer in volkeren verdeelden. Egypte en Griekenland, de Feniciërs, en de noordelijke stammen, waren zo uit dat ene onderras voortgekomen. Duizenden jaren later begonnen andere rassen – de overgebleven Atlantiërs – 'geel en rood, bruin en zwart', het nieuwe continent binnen te vallen. Er volgden oorlogen, waarin de nieuwkomers werden verslagen; en ze vluchtten, sommigen naar Afrika, anderen naar verafgelegen landen. Sommige van deze landen werden in de loop van de tijd – als gevolg van nieuwe geologische rampen – eilanden. Doordat ze
(744) op deze manier met geweld van de continenten waren gescheiden, vervielen de onontwikkelde stammen en families van het Atlantische ras geleidelijk tot een nog lagere en barbaarser toestand.

Ontmoetten de Spanjaarden bij de Cibola-expedities niet primitieve BLANKE opperhoofden; en heeft men nu niet vastgesteld dat er in prehistorische tijden in Europa Afrikaanse negroïden voorkwamen? Deze aanwezigheid van een ras dat verwant is met de negroïden, en ook met de Mongolen, vormt het struikelblok van de antropologie. Het individu dat onberekenbaar lang geleden in La Naulette in België leefde, is daarvan een voorbeeld. De antropoloog Blake zegt:

> De grotten aan de oevers van de Lesse in Zuidoost-België verschaffen het bewijsmateriaal voor het bestaan van wat misschien de primitiefste mens is, zoals blijkt uit de Naulette-kaak. Toch bezat deze mens stenen amuletten, die waren doorboord om ze als sieraad te kunnen gebruiken; deze zijn gemaakt van een soort zandsteen die nu in het bekken van de Gironde voorkomt.[1]

De Belgische mens was dus bijzonder oud. Die mens die vóór de grote watervloed leefde – die het heuvelland van België tot 30 meter boven het peil van de huidige rivieren bedekte met een afzetting van leem of hooglandkiezel – moet de kenmerken van de Turaniër en de negroïde in zich hebben verenigd. De Canstadt- of La Naulette-mens kan zwart zijn geweest, en had niets te maken met het Indo-Europese ras waarvan de overblijfselen uit dezelfde tijd stammen als die van de holenbeer in Engis. De bewoners van de grotten met botten in Aquitanië behoren tot een veel latere periode van de geschiedenis, en zijn misschien niet zo oud als eerstgenoemden.

Indien men tegen deze bewering bezwaar maakt, niet op grond van het feit dat de wetenschap de aanwezigheid van de mens op aarde sinds onheuglijke tijden ontkent, maar omdat die ouderdom niet kan worden bepaald,

---

[1] Zie dr. C. Carter Blake, 'On a human jaw from the cave of La Naulette, near Dinant, Belgium', *Anthropological Review*, deel 5, okt. 1867.

omdat zijn aanwezigheid samenhangt met de duur van geologische perioden waarvan de ouderdom niet is vastgesteld; indien verder wordt betoogd dat de wetenschappers beslist bezwaar maken tegen bijvoorbeeld de bewering dat de mens aan de dieren voorafging, of dat de beschaving dateert uit het vroege eoceen, of dat er ooit reuzen hebben bestaan, mensen met drie ogen, vier armen en vier benen, androgynen, enz., dan vragen we die wetenschappers op onze beurt: 'Hoe weet u dat? Welke bewijzen heeft u behalve uw persoonlijke hypothesen, die stuk voor stuk elk moment door nieuwe ontdekkingen kunnen worden omvergeworpen?' En deze toekomstige ontdekkingen zullen ongetwijfeld bewijzen dat dit vroegere menstype dat aan de antropologen bekend is, welke huidskleur hij ook heeft gehad, in geen enkel opzicht *aapachtig* was. De Canstadt-mens en ook de Engis-mens bezaten specifiek menselijke eigenschappen.[1]

Men heeft de ontbrekende schakel aan het verkeerde einde van de keten gezocht; en de neanderthaler is allang aan de 'vergetelheid van alle overhaaste blunders' prijsgegeven. Disraeli verdeelde de mensheid in verwanten van de apen en van de engelen. In de tekst worden argumenten gegeven ten (745)
gunste van een 'engelenleer' – zoals christenen zouden zeggen – althans zoals die toepasbaar is op enkele mensenrassen. In elk geval kan niet de hele mensheid, zelfs niet als de mens pas sinds het mioceen bestaat, zijn gevormd uit de verachtelijke primitieve mensen van het paleolithicum, zoals ze nu door de wetenschappers worden voorgesteld. Al hun uitspraken zijn slechts willekeurige speculaties, die ze een vorm hebben gegeven die past bij en overeenstemt met hun eigen fantasierijke theorieën.

We spreken over gebeurtenissen die honderdduizenden, zelfs miljoenen jaren in het verleden liggen – wanneer de mens uit geologische tijdperken dateert[2] – niet over een van die gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de paar duizend jaar die de bescheiden en altijd voorzichtige geschiedenis aan de prehistorie toekent. Toch zijn er wetenschappers die er bijna precies zo over denken als wij. Moedig erkent abbé Brasseur de Bourbourg: 'Overleveringen waarvan de sporen in Mexico, in Midden-Amerika, in Peru en in Bolivia worden gevonden, roepen de gedachte op dat de mens al in deze verschillende landen bestond toen de reusachtige verheffing van de Andes

---

[1] Zie De Quatrefages en Hamy, *Les crânes des races humaines*, 1882.

[2] De 'mensaap' van Haeckel uit het mioceen is de droom van een monomaan, die De Quatrefages (zie zijn *Human Species*, blz. 105-13) op knappe manier heeft weerlegd. Het is niet duidelijk waarom de wereld het nachtwerk van een psychofobische materialist eerder zou aanvaarden dan de overleveringen van de oudheid. Om Haeckels theorie te aanvaarden moet men *in goed vertrouwen* het bestaan van verschillende dieren aannemen die in de wetenschap of in de natuur onbekend zijn; bijvoorbeeld de sozura, een amfibie die behalve in de verbeelding van Haeckel nooit ergens heeft bestaan.

plaatsvond, en dat hij de herinnering daaraan heeft bewaard.'[1] Van deze schrijver tot de paleontologen en antropologen van de laatste tijd staan de meeste wetenschappers achter de opvatting van precies zo'n ouderdom.

Wat Peru betreft, is er ooit een bevredigende poging gedaan om de etnologische affiniteiten en kenmerken te bepalen van het ras dat die *cyclopische* bouwwerken heeft opgericht, waarvan de ruïnes wijzen op een grote beschaving? Die worden bijvoorbeeld bij Kuelap aangetroffen en bestaan 'uit een muur van gehouwen steen, 1100 m lang, 170 m breed en 45 m hoog, die een aaneengesloten massa met een platte top vormt. Op deze massa stond een andere, 180 m lang, 150 m breed en 45 m hoog, zodat de totale hoogte 90 m was. Hierin bevonden zich kamers en cellen.'[2] Een feit dat veel te denken geeft is de *verrassende overeenkomst tussen de architectuur van deze kolossale gebouwen en die van de oude Europese volkeren*. Fergusson beschouwt de overeenkomst tussen de ruïnes van de 'Inca'-beschaving en de cyclopische overblijfselen van de Pelasgen in Italië en Griekenland als 'het merkwaardigste toeval in de geschiedenis van de architectuur. . . . Het is moeilijk om niet de conclusie te trekken dat er misschien een verband tussen hen bestaat.'[3] Dit 'verband' wordt eenvoudig verklaard uit de her-
(746) komst van de volkeren die deze gebouwen hebben opgericht, en die uit een gemeenschappelijk centrum op een Atlantisch continent afkomstig waren. Alleen het aanvaarden van het laatstgenoemde kan ons helpen om dichter bij de oplossing te komen van dit vraagstuk en soortgelijke vraagstukken in bijna elke tak van de moderne wetenschap.

Dr. Lartet maakt bij zijn behandeling van dit onderwerp een einde aan de discussie door te verklaren:

> De zo lang omstreden waarheid dat de mens tegelijkertijd met de grote uitgestorven soorten (elephas primigenius, rhinoceros tichorhinus, hyaena spelaea, ursus spelaeus, enz.) leefde, lijkt me voortaan onbetwistbaar en door de wetenschap definitief vastgesteld.[4]

Elders is aangetoond dat dit ook de opvatting van De Quatrefages is. Hij zegt:

> De mens heeft naar alle waarschijnlijkheid in het mioceen[5] en dus ook in het hele plioceen geleefd. Zijn er redenen om te geloven dat er nóg oudere sporen van zijn

---

[1] Geciteerd in Nicolas Joly, *Man before Metals*, 1883, blz. 186-7.

[2] Ignatius Donnelly, *Atlantis: The Antediluvian World*, 1882, blz. 393. Donnelly heeft veel bewijs verzameld om aan te tonen dat de *Peruaanse kolonie* afstamt van de Atlantiërs (blz. 390-403).

[3] Geciteerd in Donnelly, *Op.cit*., blz. 398.

[4] É. Lartet & H. Christy, *Cavernes du Périgord*, 1864, blz. 35.

[5] De bekwame schrijver van *Atlantis: The Antediluvian World* geeft bij de bespreking

bestaan zullen worden ontdekt? . . . Hij kan dan een tijdgenoot zijn geweest van de vroegste zoogdieren, en zelfs teruggaan tot het secundair.[1]

Egypte is veel ouder dan Europa zoals dat er nu op de kaart uitziet. Atlantisch/Indo-Europese stammen begonnen zich daar te vestigen toen de Britse eilanden[2] en Frankrijk zelfs nog niet bestonden. Men weet dat 'de landtong van de Egyptische Zee', of de Delta van Beneden-Egypte, heel geleidelijk vast land is geworden, en later dan het hoogland van Abessinië is ontstaan; in tegenstelling tot laatstgenoemde, dat betrekkelijk plotseling verrees, werd ze in de loop van vele eeuwen heel langzaam gevormd uit opeenvolgende lagen zeeslijk en modder, die jaarlijks werden meegebracht en afgezet door een grote rivier, de huidige Nijl. Toch is zelfs de Delta als een vast en vruchtbaar land al meer dan 100.000 jaar bewoond. Latere stammen, met nog meer Indo-Europees bloed dan hun voorgangers, kwamen uit het Oosten, en *veroverden* het land op een volk waarvan zelfs de naam voor het nageslacht verloren is gegaan, behalve in geheime boeken. Deze natuurlijke barrière van slijk, die langzaam maar zeker elke boot die deze onherbergzame kusten naderde, omlaag zoog, was tot enkele duizenden jaren v.Chr. de beste beveiliging van de latere Egyptenaren, die erin waren geslaagd het land te bereiken via Arabië, Abessinië, en Nubië, aangevoerd door Manu-Vena in de tijd van Viśvāmitra.[3]

De ouderdom van de mens wordt met de dag zoveel duidelijker dat zelfs de kerk zich op een *eervolle* overgave en terugtocht voorbereidt. De geleerde abbé Fabre, professor aan de Sorbonne, heeft categorisch verklaard dat:

de prehistorische paleontologie en archeologie, zonder in strijd te zijn met de Schrift, in de tertiaire beddingen . . . zoveel sporen van de *pre-adamitische* mens mogen ontdekken als ze maar willen. Omdat de bijbelse openbaring alle scheppingen van *vóór de laatste zondvloed* [die volgens de abbé het diluvium voortbracht] op één na buiten beschouwing laat, geeft ze ons de vrijheid het bestaan van de mens in het grijze diluvium, het plioceen, en zelfs het eoceen te erkennen. Anderzijds *zijn niet alle* geologen *het erover eens dat we de mensen die de bol in deze oertijden bewoonden, als onze voorouders moeten beschouwen*.[4] (747)

---

van de oorsprong van verschillende Griekse en Romeinse gebruiken uiting aan zijn overtuiging dat 'de wortels van de hedendaagse gebruiken teruggaan tot het mioceen' (blz. 464). Ja, en nog verder, zoals al is gezegd.

[1] A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 152.

[2] Zoals wij ze nu kennen. De geologie bewijst namelijk niet alleen dat de Britse eilanden *vier keer zijn verzonken en herrezen*, maar ook dat de zeestraat tussen deze eilanden en Europa in een ver verleden droog land was.

[3] Zie in *Isis ontsluierd*, 1:773, wat Kullūka-Bhaṭṭa zegt.

[4] *Les origines de la terre et de l'homme*, 1873, blz. 454. In verband hiermee spreekt prof. N. Joly uit Toulouse, die de abbé in zijn *Man before Metals* citeert, de hoop uit dat

De dag waarop de kerk zal inzien dat haar enige redding in de *occulte* uitleg van de *Bijbel* ligt, is misschien niet zover als sommigen denken. Menig abbé en geestelijke is al een vurige kabbalist geworden, en velen betreden ook openlijk het strijdperk om met theosofen en occultisten een lans te breken voor de metafysische verklaring van de *Bijbel*. Helaas voor hen beginnen ze aan het verkeerde eind. We raden hun aan, voordat ze beginnen te speculeren over het *metafysische* in hun heilige geschriften, een grondige studie te maken van dat wat daarin het zuiver *fysieke* betreft, bijv. de geologische en etnologische aanwijzingen. Want zowel in het Nieuwe als in het Oude Testament staan talloze van zulke zinspelingen op de zevenvoudige samenstelling van de aarde en van de mens, en op de zeven ronden en rassen, en ze zijn voor wie ze beide symbolisch leest, even duidelijk als de zon aan de hemel. Waarop hebben de wetten in hoofdstuk 23 van *Leviticus* betrekking? Wat is de filosofische reden voor al die wekelijkse offers en symbolische berekeningen zoals: 'Vanaf de dag na de sabbat, vanaf de dag waarop de schoof omhooggeheven is, moeten *zeven volle weken* worden afgeteld. . . . Tegelijk met het brood moeten zeven eenjarige rammen worden geofferd', enz.[1]

Men zal ons ongetwijfeld tegenspreken wanneer we zeggen dat al deze 'graan'- en 'vredes'-offers bedoeld waren als herdenking van de *zeven* 'sabbatten' van de mysteriën; deze sabbatten zijn zeven pralaya's tussen zeven manvantara's, of wat wij *ronden* noemen, want 'sabbat' is een elastisch woord, dat een rustperiode van welke aard ook betekent, zoals elders werd uitgelegd.[2] En als dit niet overtuigend genoeg is, kunnen we ons wenden tot het volgende vers, dat eraan toevoegt: 'Tot de dag na de zevende sabbat moeten jullie vijftig dagen aftellen' [negenenveertig, 7 × 7 stadia van activiteit, en 49 stadia *van rust*, op de zeven bollen van de keten, en dan komt
(748) de *rust* van de sabbat, de *vijftigste*]; waarna 'jullie de Heer *een nieuw vleesoffer* moeten aanbieden',[3] d.w.z. jullie zullen een offer brengen van je vlees of 'rokken van vellen', en jullie zullen je van je lichamen ontdoen, en als zuivere geesten blijven bestaan. Deze offerwet, die in de loop van de eeuwen is ontaard en verstoffelijkt, was een gebruik dat terugging op de eerste Atlantiërs; het kwam tot de Hebreeën via de 'Chaldeeën', die de 'wijzen' van een *kaste*, niet van een volk, waren, een gemeenschap van grote adepten

---

Fabre hem zal toestaan 'op dit laatste punt met hem van mening te verschillen'; blz. 186. Dat doen de occultisten ook; want hoewel ze beweren dat de vijf rassen die tot dusver zijn geëvolueerd, in hun fysiologie en uiterlijke verschijning grote verschillen vertonen, houden ze toch vol dat de tegenwoordige menssoort afstamt van een en dezelfde oorspronkelijke stam, geëvolueerd uit de 'goddelijke mensen' – onze gemeenschappelijke voorouders.

[1] *Leviticus* 23:15, 18.

[2] Zie afdeling 2, hfst. 25, 'De mysteries van het zevental', blz. 672ev.

[3] *Leviticus* 23:16.

die uit hun 'slangenholen' waren gekomen, en die zich al veel eerder in Babylonië hadden gevestigd.

En indien men deze interpretatie van *Leviticus* (vol verminkte wetten van Manu) te ver gezocht vindt, kan men zich tot de *Openbaring* wenden. Welke interpretatie niet-ingewijde mystici ook aan het beroemde hoofdstuk 17 geven, met zijn raadsel van de vrouw in purper en scharlaken; of de protestanten nu hun blik richten op de rooms-katholieken, wanneer ze lezen 'EEN MYSTERIE: HET GROTE BABYLON, MOEDER VAN ALLE HOEREN EN ALLE GRUWELEN TER WERELD', of dat de rooms-katholieken de protestanten woedend aankijken; de occultisten verklaren in hun onpartijdigheid dat deze woorden vanaf het begin van toepassing waren *op elk exoterisch* kerkendom, dat wat vanouds de 'ceremoniële magie' was met haar verschrikkelijke gevolgen, en wat nu de onschadelijke (want verminkte) klucht is van de rituele eredienst. Het 'mysterie' van de vrouw en van het beest zijn de symbolen voor het zieldodende kerkendom en het BIJGELOOF. 'Het beest dat was, en niet is, en toch is. En hier komt het aan op wijsheid en inzicht. De zeven koppen zijn zeven bergen [zeven continenten en zeven rassen] waarop de vrouw zit.'[1] Zij is het symbool voor alle exoterische, barbaarse, afgoden vererende geloofsvormen, en die hebben haar gehuld 'in het bloed van de heiligen en het bloed van de martelaren'[2] die protesteerden en nog protesteren. 'En het zijn *zeven koningen* [zeven rassen]; vijf ervan zijn gevallen [waaronder ons vijfde ras], één is er nog [het vijfde duurt voort], en de andere [het *zesde* en het *zevende* ras] moet nog komen, en hij [de ras-'koning'] zal dan maar kort blijven.'[3] Er zijn veel van zulke toespelingen in de *Apocalyps*, maar de lezer moet ze zelf ontdekken. Deze vijf koningen werden al eerder genoemd.

Als zowel volgens de *Bijbel* als volgens de archeologie en de geologie de menselijke beschaving door drie min of meer verschillende stadia is gegaan, althans in Europa; en als de mens, zowel in Amerika en Europa als in Azië, uit geologische tijdperken dateert, waarom zou men dan de uitspraken van de geheime leer niet in overweging nemen? Is het filosofischer of logischer en ook wetenschappelijker om met Albert Gaudry *niet* in de miocene mens *te geloven*, terwijl men wel gelooft dat de beroemde vuurstenen van Thenay[4] 'door de dryopithecus-aap werden bewerkt'; of om met de occultist te zeggen dat de antropomorfe aap eeuwen na de mens kwam? (749)
Want als men eenmaal erkent, en zelfs wetenschappelijk aantoont, dat 'er in het midden-mioceen geen enkele zoogdiersoort bestond die identiek is

[1] *Openbaring* 17:8-9.
[2] *Openbaring* 17:6.
[3] *Openbaring* 17:8-10.
[4] 'De vuurstenen van Thenay dragen onmiskenbare sporen van bewerking door mensenhanden.' G. de Mortillet, *Promenades au Musée de Saint-Germain*, 1869, blz. 76.

met nu bestaande soorten';[1] en dat de mens toen precies was wat hij nu is, alleen groter en atletischer dan wij nu zijn,[2] waar ligt dan het probleem? Dat ze eigenlijk niet de afstammelingen van apen kunnen zijn, die zelf niet vóór het mioceen worden gevonden,[3] wordt door verschillende bekwame natuuronderzoekers bevestigd.

Zo vinden we bij de primitieve mens van het kwartair, die met stenen wapens tegen de mammoet moest strijden, alle craniologische kenmerken die meestal worden beschouwd als een teken van grote verstandelijke ontwikkeling.[4]

Tenzij de mens spontaan, en in het bezit van al zijn verstand en wijsheid, uit zijn hersenloze catarrhine voorouder is ontstaan, kon hij zulke hersenen niet binnen de grenzen van het mioceen hebben verkregen, als we de geleerde abbé Bourgeois mogen geloven.

Wat de reuzen betreft: hoewel de langste mens die tot dusver onder de fossielen in Europa is gevonden, de 'Mentone-mens' (1,85 m) is, kunnen er nog andere worden opgegraven. Wilson, geciteerd door Lubbock, deelt mee dat er 'in 1807 in een graf uit het neolithicum . . . een buitengewoon groot skelet werd gevonden', en dat het werd toegeschreven aan een koning van Schotland, Albus McGaldus.[5]

En wanneer we in onze tijd nu en dan mannen en vrouwen aantreffen van 2,13 m tot zelfs 2,74 en 3,35 m lang, bewijst dit slechts – volgens de wet van het atavisme of het weer verschijnen van voorouderlijke kenmerken – dat er een tijd was waarin 2,74 of 3,05 m de gemiddelde lengte van de mensen was, zelfs bij ons meest recente Indo-Europese ras.

Maar omdat dit onderwerp elders al voldoende is behandeld, kunnen we onze aandacht nu richten op de Lemuriërs en de Atlantiërs, en kijken wat de oude Grieken over deze vroege rassen wisten en wat men er tegenwoordig van weet.

Het grote volk dat door de Egyptische priesters werd genoemd, waarvan de voorvaderen van de Grieken uit de tijd van Troje afstamden, en dat, zoals wordt beweerd, het Atlantische ras versloeg, was toen, zoals we zien,

---

[1] Albert Gaudry, *Les enchaînements du monde animal dans les temps géologiques*, 1878, blz. 240.

[2] Over de rendierjagers van Périgord zegt Joly dat 'ze *heel lang* en atletisch waren, met een stevig gebouwd skelet'. (*Man before Metals*, blz. 353.)

[3] 'Aan de oevers van het meer van Beauce', zegt abbé Bourgeois, 'leefde de mens te midden van een fauna die volledig is verdwenen (aceratherium, tapir, mastodont). *Met het rivierzand van de Orléanais kwam de antropomorfe aap* (pliopithecus antiquus)'; dus later dan de mens. (Zie *Congrès international d'anthropologie et d'archéologie préhistoriques*, Parijs, 1867, verslag van de 2de sessie, blz. 67ev.)

[4] A. de Quatrefages, *The Human Species*, 1879, blz. 312.

[5] Nicolas Joly, *Man before Metals*, 1883, blz. 85.

beslist geen ras van *primitieve* paleolithische mensen. Niettemin schijnt al in de tijd van Plato niemand, met uitzondering van priesters en ingewijden, een duidelijke herinnering aan de voorafgaande rassen te hebben bewaard. (750)
De eerste Egyptenaren waren al lang geleden van de laatste Atlantiërs gescheiden; ze waren zelf afstammelingen van een *vreemd* ras, en hadden zich ongeveer 400.000 jaar geleden in Egypte gevestigd,[1] maar hun ingewijden hadden *alle verslagen* bewaard. Zelfs in de tijd van Herodotus[2] bezaten ze nog de standbeelden van 341 koningen die over hun kleine Atlantisch/Indo-Europese onderras hadden geregeerd.[3] Wanneer men als gemiddelde duur van de regering van elke koning slechts twintig jaar neemt, moet het Egyptische Rijk in de tijd van Herodotus al ongeveer 7.000 jaar hebben bestaan.

Bunsen kende aan de Grote Piramide een ouderdom toe van 20.000 jaar. Archeologen geven haar nu niet meer dan 5000, of op zijn hoogst 6000 jaar, en schenken Thebe met zijn honderd poorten grootmoedig 7000 jaar vanaf de stichting. En toch zijn er verslagen die aantonen dat Egyptische priesters – ingewijden – *over land* in noordwestelijke richting reisden, via wat later de Straat van Gibraltar werd; vanaf daar gingen ze naar het noorden via de toekomstige Fenicische nederzettingen in Zuid-Gallië; vervolgens nog verder noordwaarts tot ze Carnac (Morbihan) bereikten. Daarna wendden ze zich weer naar het westen en bereikten, *terwijl ze nog steeds over land reisden*, de noordwestelijke uitlopers van het Nieuwe Continent.[4]

Wat was het doel van hun lange reis? En hoever terug in de tijd moeten we zulke bezoeken plaatsen? De oude verslagen delen mee dat de ingewijden van het tweede onderras van de Indo-Europese familie zich van het ene

---

[1] 'Bij het verrichten van peilingen in de modderige bodem van het Nijldal werden twee bakstenen ontdekt, een op een diepte van 18 m, de andere op 22 m. Als we aannemen dat de dikte van de jaarlijkse door de rivier gevormde afzetting 15 cm per eeuw bedraagt [nauwkeuriger berekeningen hebben aangetoond dat deze niet meer dan 7,5 tot 12,5 cm per eeuw is], moeten we de ouderdom van de eerste van deze stenen op 12.000 jaar, en die van de tweede op 14.000 jaar, stellen. Op grond van soortgelijke berekeningen veronderstelt Burmeister dat er sinds het eerste verschijnen van de mens op Egyptische bodem 72.000 jaar zijn verlopen, en Draper kent aan de Europese mens, die getuige was van de laatste ijstijd, een ouderdom toe van meer dan 250.000 jaar.' (Joly, *L'homme avant les métaux*, 1885, blz. 169.) De Egyptische dierenriemen geven meer dan 75.000 jaar van waarneming aan! (Zie eerder, blz. 487-9.) Er moet hierbij worden opgemerkt dat Burmeister alleen over de Deltabevolking spreekt.

[2] Herodotus, *Historiën*, 2:142.

[3] Zie *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 66.

[4] Of wat nu de Britse Eilanden zijn, die toen nog niet van het hoofdcontinent waren gescheiden. 'De vroegere bewoner van Picardië kon naar Groot-Brittannië gaan zonder het Kanaal over te steken. De Britse Eilanden waren met Gallië verbonden door een landengte die later is verzonken.' (*Man before Metals*, blz. 183-4.)

land naar het andere begaven met het doel toezicht te houden op de bouw van menhirs en dolmens, van kolossale dierenriemen in steen, en begraafplaatsen die moesten dienen om de as van toekomstige generaties te ontvangen. Wanneer was dit? Het feit dat ze *over land* van Frankrijk naar Groot-Brittannië overstaken, kan ons enig idee geven van de tijd waarin zo'n reis over het vasteland kon worden volbracht.

(751) Het was toen

het niveau van de Oostzee en de Noordzee 120 m hoger was dan nu. Het Sommedal was nog niet zo diep uitgehold als nu; Sicilië was verbonden met Afrika, en Barbarije met Spanje. Carthago, de piramiden van Egypte, de paleizen van Uxmal en Palenque bestonden nog niet, en de moedige zeevaarders van Tyrus en Sidon, die later hun gevaarlijke reizen langs de kusten van Afrika zouden ondernemen, waren nog niet geboren. Wat we *met zekerheid weten, is dat de Europese mens de tijdgenoot was van* de uitgestorven soorten van het kwartair . . . dat hij getuige was van het omhoogkomen van de Alpen[1] en de uitbreiding van de gletsjers, kortom dat hij duizenden jaren vóór de dageraad van de oudste *historische* overlevering leefde. . . . Het is zelfs mogelijk dat de mens de tijdgenoot was van uitgestorven zoogdieren van nog oudere soorten . . . van de elephas meridionalis van de zandvlakten van St. Prest . . . en van de elephas antiquus die nog eerder zou hebben geleefd dan de elephas primigenius, want hun botten zijn in verschillende Engelse grotten gevonden samen met bewerkte vuurstenen, naast botten van de rhinoceros haemitaechus en zelfs van de machairodus latidens, die van een nog eerdere datum is. É. Lartet is van mening dat het volstrekt niet onmogelijk is dat de mens al in het tertiair heeft bestaan.[2]

Indien het denkbeeld wetenschappelijk gesproken 'volstrekt niet onmogelijk' is, en men mag aannemen dat de mens al in het tertiair leefde, dan mogen we de lezer misschien eraan herinneren dat Croll het begin van dat tijdperk 2.500.000 jaar terug plaatst;[3] maar er was een tijd dat hij dit begin op 15.000.000 jaar geleden stelde.

En als dit alles van de *Europese mens* kan worden gezegd, hoe oud zijn dan de Lemurisch-Atlantische en de Atlantisch/Indo-Europese mens? Ieder ontwikkeld mens die de vorderingen van de wetenschap volgt, weet hoe

---

[1] Hij was getuige ervan en herinnerde het zich ook, omdat 'de uiteindelijke verdwijning van het grootste continent [van Atlantis] een gebeurtenis was die samenviel met het omhoogkomen van de Alpen', schrijft een meester (zie *Esoteric Buddhism*, 5de druk, blz. 70). Telkens wanneer een deel van het droge land van ons halfrond verdween, kwam een stuk land van het nieuwe continent uit de zeeën omhoog. Op deze reusachtige aardramp, die zich over een periode van 150.000 jaar uitstrekte, berusten de overleveringen van alle 'zondvloeden'; de joden baseerden hun versie op een gebeurtenis die later op 'Poseidonis' plaatsvond.

[2] Nicolas Joly, *Man before Metals*, 1883, 'The antiquity of the human race', blz. 184.

[3] Zie James Croll, *Climate and Time*, 1875, blz. 358.

alle sporen van de tertiaire mens worden ontvangen. De laster die in 1863 over Desnoyers werd uitgestort, toen hij aan het Institut de France bekendmaakte dat hij een ontdekking had gedaan 'in de ongerepte pliocene zandvlakten van St. Prest bij Chartres, die bewees dat de mens tegelijk met de elephas meridionalis bestond', was even groot als het belang van de ontdekking zelf.[1] De latere ontdekking (in 1867) door abbé Bourgeois, dat de mens in het mioceen leefde, en de ontvangst die deze ontdekking op het congres voor de prehistorie in Brussel in 1872 kreeg, bewijst dat de gemid- (752)
delde wetenschapper nooit iets anders ziet *dan wat hij wil zien.*[2]

Hoewel de hedendaagse archeoloog tot in het oneindige speculeert over de dolmens en hun bouwers, weet hij in feite niets daarover, noch over hun oorsprong. Toch staan deze eigenaardige en vaak kolossale monumenten van onbewerkte stenen – die gewoonlijk bestaan uit vier of zeven bij elkaar geplaatste reusachtige blokken – in groepen of rijen verspreid over Azië, Europa, Amerika, en Afrika. Stenen van enorme omvang zijn horizontaal en afwisselend op twee, drie, vier, en zoals in Poitou, op zes en zeven blokken geplaatst. Het volk noemt ze 'duivels-altaren', druïdenstenen, en reuzengraven. De stenen van Carnac in Morbihan, Bretagne – over een lengte van bijna een mijl en 11.000 in getal, gerangschikt in 11 rijen – zijn tweelingbroers van die in Stonehenge. De kegelvormige menhir van Locmariaquer in Morbihan is 18 m lang en bijna 2 m breed. De menhir van Champ Dolent (bij St. Malo) verheft zich 9 m boven de grond, en is daaronder 4,5 m diep. Zulke dolmens en prehistorische monumenten vindt men op bijna elke breedtegraad. Men treft ze aan in het bekken van de Middellandse Zee; in Denemarken (plaatselijke grafheuvels van 8 tot 11 m hoog); in Shetland, en in Zweden, waar ze ganggriften (of graven met gangen) worden genoemd; in Duitsland, waar ze bekendstaan als reuzengraven (Hünengräber); in Spanje (zie de dolmen van Antiguera bij Malaga), en Afrika; in Palestina en Algerije; op Sardinië (zie de nuraghi en sepolture dei giganti, of reuzengraven); in Malabar, in India, waar ze de graven van de daitya's (reuzen) en van de rākshasa's, de mens-demonen van Laṅkā, worden genoemd; in Rusland en Siberië, waar ze bekendstaan als de kurgan; in Peru en Bolivia, waar ze chulpa's of begraafplaatsen heten, enz.

Er is geen land waar ze niet zijn. Wie hebben ze gebouwd? Waarom worden ze alle in verband gebracht met slangen en draken, met alligators en

---

[1] Nicolas Joly, *Man before Metals*, 1883, blz. 176.

[2] De wetenschappelijke 'jury' was het zoals gewoonlijk onderling oneens; terwijl De Quatrefages, De Mortillet, Worsaae, Engelhardt, Waldemar, Schmidt, Capellini, Hamy, en Cartailhac, op de vuurstenen de sporen van menselijk handwerk zagen, weigerden Steenstrup, Virchow, en Désor, die als zodanig te erkennen. Toch is de meerderheid, met uitzondering van een paar Engelse wetenschappers, op de hand van Bourgeois.

krokodillen? Men beweert dat het oude *graven* zijn, omdat men in enkele ervan overblijfselen van de 'paleolithische mens' denkt te hebben gevonden, en omdat in de grafheuvels van Amerika lichamen van latere rassen zijn ontdekt met de gebruikelijke persoonlijke eigendommen zoals halskettingen gemaakt van botten, wapens, stenen en koperen urnen, enz. Maar ongetwijfeld waren de twee beroemde heuvels – de ene in het Mississippidal en de andere in Ohio – die respectievelijk bekendstonden als 'de alligatorheuvel'
(753) en 'de grote slangenheuvel', nooit als graven bedoeld (zie verderop).[1] Toch wordt op gezaghebbende manier gezegd dat de heuvels, en de heuvel- of dolmenbouwers in Europa alle 'Pelasgisch' zijn, en dateren van vóór de Inca's in Amerika, hoewel ze 'niet uit een heel ver verleden stammen'.[2] Ze zijn *niet* door 'een ras van dolmenbouwers' gemaakt, dat behalve in de vroegere archeologische fantasie, *nooit heeft bestaan* (volgens De Mortillet, Bastian en Westropp). De opvatting van Virchow over de reuzengraven van Duitsland wordt tegenwoordig als een definitief axioma aanvaard: 'Alleen de graven zijn gigantisch, niet de botten die ze bevatten',[3] zegt deze Duitse bioloog; en de archeologie heeft slechts te buigen en zich aan die uitspraak te onderwerpen.[4]

Dat er tot nu toe in de 'graven' geen reusachtige skeletten zijn gevonden, is nog geen reden om te zeggen dat daarin nooit overblijfselen van reuzen zijn geweest. *Crematie was* tot betrekkelijk kort geleden – ongeveer 80.000 of 100.000 jaar – *algemeen*. Bovendien werden de werkelijke reuzen bijna allemaal met Atlantis verzwolgen. Niettemin spreken de klassieken, zoals elders is gezegd, vaak over reuzenskeletten die in hun tijd nog werden opgegraven. Afgezien hiervan zijn menselijke fossielen nog steeds op de vingers van een hand te tellen. Geen enkel tot nog toe gevonden skelet is ouder dan 50 tot 60.000 jaar,[5] en de lengte van de mens was sinds het

---

[1] Aan een wetenschappelijk boek ontlenen we de volgende beschrijving: 'Het eerste van deze dieren [de alligator], dat met grote vakkundigheid is gemaakt, is wel 75 m lang . . . Het binnenste bestaat uit een hoop stenen, waaroverheen de vorm in fijne stevige klei is aangebracht. De grote slang wordt weergegeven met geopende bek, bezig een ei te verslinden waarvan de middellijn op het dikste gedeelte 30 m bedraagt; het lichaam van het dier is in sierlijke bochten gekronkeld en de staart is tot een spiraal opgerold. De hele lengte van het dier is 335 m. Dit werk is uniek . . . en er is niets op het oude continent dat ermee overeenkomt.' (Joly, *Man before Metals*, blz. 168-9.) Behalve dan de symboliek van de slang – de cyclus van de tijd – die de kosmos, het ei, verslindt.

[2] Vgl. N. Joly, *Op.cit.*, 1883, blz. 156-7, 159.

[3] *Op.cit.*, blz. 156.

[4] Het zou voor de FEITEN misschien beter zijn als we meer *deskundigen* in de wetenschap hadden en minder 'autoriteiten' op het gebied van algemene vraagstukken. We horen van Humboldt ook geen gezaghebbende en definitieve uitspraken over poliepen of over de aard van een gezwel.

[5] 57.000 jaar is de ouderdom die dr. Dowler toeschrijft aan de overblijfselen van het

derde onderras van het Indo-Europese ras verminderd van 4,5 tot 3 of 3,6 m. Dit onderras – geboren en ontwikkeld in Europa en Klein-Azië in nieuwe klimaten en onder nieuwe omstandigheden – was Europees geworden. Sindsdien is die lengte voortdurend afgenomen. Het is daarom beter om te zeggen dat alleen de graven oud zijn, en niet noodzakelijkerwijs de lichamen van de mensen die er soms in worden gevonden; en dat die graven, omdat ze reusachtig zijn, reuzen moeten hebben bevat,[1] of beter gezegd de as van generaties van reuzen.

Maar niet al die cyclopische bouwwerken waren als graven bedoeld. (754)
De eerdergenoemde reizende ingewijden waren verantwoordelijk voor de zogenaamde druïdische overblijfselen, zoals Carnac in Bretagne en Stonehenge in Groot-Brittannië. En al deze gigantische monumenten zijn symbolische getuigenissen van de wereldgeschiedenis. Ze zijn *niet* druïdisch maar *universeel*. Ze zijn ook niet door de druïden gebouwd, want deze waren slechts de erfgenamen van de cyclopische kennis die hun door generaties van machtige bouwers en 'tovenaars', zowel goede als slechte, was nagelaten.

Het zal altijd te betreuren blijven dat de geschiedenis, die bij voorbaat het feitelijke bestaan van reuzen heeft verworpen, zo weinig van de verslagen van de oudheid over hen voor ons heeft bewaard. Toch spelen in bijna elke mythologie – die tenslotte oude geschiedenis is – de reuzen een belangrijke rol. In de Oud-Noorse mythologie waren de reuzen, Skrymir en zijn broers, tegen wie de zonen van de goden streden, een machtige factor in de geschiedenis van godheden en mensen. De hedendaagse uitleg, die deze reuzen tot broers van de dwergen maakt, en de gevechten van de goden terugbrengt tot de geschiedenis van de ontwikkeling van het Indo-Europese ras, zal alleen ingang vinden bij de aanhangers van de Indo-Europese theorie, zoals die door Max Müller is uiteengezet. Zelfs als we aannemen dat de Turaanse rassen werden getypeerd door de dwergen (dvergar), en dat een donker, rondhoofdig dwergachtig ras naar het noorden werd gedreven door de blanke Scandinaviërs, of Aesir, de goden die zoals mensen waren, dan bestaat er noch in de geschiedenis noch in enig wetenschappelijk boek een antropologisch bewijs voor het bestaan in tijd of ruimte van een ras van reuzen. Dat dit toch, relatief gezien en in feite *naast*

---

menselijk skelet dat onder vier oude bossen in New Orleans aan de oevers van de Mississippi lag begraven.

[1] A.S. Murray zegt dat de barbaren van de Middellandse Zee zich over de vaardigheden van de Atlantiërs hebben verbaasd. 'Hun *fysieke kracht was uitzonderlijk* [waarvan hun cyclopische bouwwerken inderdaad getuigen], de aarde schudde soms onder hun voetstappen. Wat ze ook deden, werd snel gedaan. . . . Ze *waren wijs* en deelden hun wijsheid aan de mensen mee' (*Manual of Mythology*, 1874, blz. 3).

de dwergen, bestaat, kan Schweinfurth bevestigen. De Nyam-Nyam van Afrika zijn echte dwergen, terwijl hun naaste buren (verschillende stammen van betrekkelijk lichte Afrikanen) reuzen zijn als men ze naast de Nyam-Nyam plaatst, en zelfs heel groot zijn naast Europeanen, want al hun vrouwen zijn langer dan 2 m.[1]

In Cornwall en in het oude Brittannië zijn de overleveringen over deze reuzen daarentegen heel algemeen; men zegt dat ze zelfs tot in de tijd van koning Arthur hebben geleefd. Uit dit alles blijkt dat er onder de Kelten veel langer reuzen hebben geleefd dan onder de Teutoonse volkeren.

Als we onze aandacht richten op de Nieuwe Wereld, dan zien we daar overleveringen over een ras van reuzen in Tarija op de oostelijke hellingen van de Andes en in Ecuador, die tegen goden en mensen streden. Deze oude overleveringen noemen sommige plaatsen 'los campos de los gigantes' – de velden van de reuzen – en daar treft men altijd pliocene zoogdieren aan en stranden die in het plioceen omhoog zijn gekomen. 'Niet alle reuzen liggen onder de berg Ossa', en een antropologie die de overleveringen van reuzen beperkt tot Griekse en bijbelse mythologieën, zou echt armzalig zijn. In de Slavische landen, vooral in Rusland, wemelt
(755) het van legenden over de bogatyri (machtige reuzen) van vroeger; en hun folklore, die grotendeels heeft gediend als basis voor nationale geschiedenissen, hun oudste liederen en overleveringen, spreken over de reuzen van voorheen. We kunnen dus gerust de moderne theorie die van de titanen alleen maar symbolen voor kosmische krachten wil maken, verwerpen. Ze waren echte levende mensen, of ze nu 6 of slechts 3,5 m lang waren. Zelfs de homerische helden, die natuurlijk tot een veel recentere periode in de geschiedenis van de rassen behoorden, schijnen wapens te hebben gehanteerd die te groot en te zwaar zijn voor de sterkste mensen van nu.

> Zelfs twee sterke mensen konden de zware last niet opheffen,
> Mensen zoals er leven in deze dagen van verval.[2]

Indien de fossiele voetafdrukken uit Carson, Nevada, Verenigde Staten, van mensen zijn, dan wijzen ze op reusachtige mensen. Over hun echtheid kan geen twijfel bestaan. Het is te betreuren dat het hedendaagse en *wetenschappelijke* bewijs voor het bestaan van reusachtige mensen alleen op voetafdrukken moet berusten. Telkens weer bleken de skeletten van hypothetische reuzen die van olifanten en mastodonten te zijn. Maar al zulke blunders van vóór de tijd van de geologie, en zelfs de reisverhalen van Sir

---

[1] Zie de meest recente boeken van Schweinfurth.
[2] Homerus, *Ilias*, 12:447-9.

John Mandeville, die zegt dat hij in India *reuzen met een lengte van 17 m zag*, bewijzen slechts dat het geloof in het bestaan van reuzen nooit uit de gedachten van de mensen is verdwenen.

Wat men weet en aanvaardt, is dat er verschillende rassen van reusachtige mensen hebben bestaan en duidelijke sporen hebben achtergelaten. In het *Journal of the Anthropological Institute*[1] wordt gezegd dat er zo'n ras in Palmyra en mogelijk in Midian heeft bestaan, dat schedelvormen vertoonde die veel verschillen van die van de joden. Het is niet onwaarschijnlijk dat er zo'n ras in Samaria bestond, en dat het mysterieuze volk dat in Galilea de steencirkels bouwde, neolithische vuurstenen in het Jordaandal bewerkte en een oude Semitische taal in stand hield die veel verschilde van de vierkante Hebreeuwse lettertekens, een heel grote gestalte had. De Engelse bijbelvertalingen zijn nooit betrouwbaar, zelfs niet in hun hedendaagse *herziene* vorm. Ze spreken over nefilim, en vertalen dit woord door 'reuzen', en voegen eraan toe dat dit 'harige' mensen waren, waarschijnlijk de grote en krachtige prototypen van de latere saters die door de fantasie van de kerkvaders zo welsprekend zijn beschreven.

Enkele kerkvaders verzekeren hun bewonderaars en volgelingen dat ze deze 'saters' zelf hadden gezien – sommige levend, andere ingepekeld en geconserveerd. Toen het woord 'reuzen' eenmaal als synoniem voor nefilim was aangenomen, hebben de commentatoren hen vereenzelvigd met de zonen van Anak. De vrijbuiters die het Beloofde Land in bezit namen, troffen daar een eerdere bevolking aan die hun in lengte ver overtrof, en ze noemden hen een ras van reuzen. Maar de rassen van werkelijk reusachtige mensen waren al eeuwen vóór de geboorte van Mozes verdwenen. Deze lange mensen leefden in Kanaän, en zelfs in Bashan, en (756)
kunnen vertegenwoordigers hebben gehad in de nabateeërs van Midian. Ze hadden een veel grotere gestalte dan de kleine joden. 4000 jaar geleden onderscheidden hun schedelvorm en hun lange gestalte hen van de kinderen van Heber. 40.000 jaar geleden kunnen hun voorouders een nog veel reusachtiger gestalte hebben gehad, en 400.000 jaar daarvóór moeten ze zich hebben verhouden tot de huidige mensen als de Brobdingnagianen tot de Lilliputters. De Atlantiërs van de middenperiode werden de Grote Draken genoemd, en het eerste symbool van hun stamgoden, toen de 'goden' en de goddelijke dynastieën hen hadden verlaten, was dat van een reusachtige slang.

Het mysterie dat de oorsprong en de religie van de druïden versluiert, is even groot als dat van hun veronderstelde heiligdommen voor de huidige

[1] Dr. C. Carter Blake, 'Human remains from Palmyra', *Journal of the Anthropological Institute*, deel 1, 1871, blz. 319.

kenners van de symboliek, maar niet voor de ingewijde occultisten. Hun priesters waren afstammelingen van de laatste Atlantiërs, en wat over hen bekend is, wettigt de conclusie dat ze oosterse priesters waren, verwant aan de Chaldeeën en Indiërs, maar niet veel meer dan dat. Men mag aannemen dat ze hun godheid op dezelfde manier symboliseerden als de hindoes hun Vishṇu, als de Egyptenaren hun 'mysteriegod', en als de bouwers van de Grote Slangenheuvel in Ohio hun godheid vereerden, namelijk in de vorm van de 'machtige slang', het symbool van de eeuwige godheid TIJD (Kāla bij de hindoes). Plinius noemde hen de 'magiërs van de Galliërs en Britten'. Maar ze waren meer dan dat. De schrijver van *Indian Antiquities*[1] ziet veel verwantschap tussen de druïden en de brahmanen van India. Dr. Borlase wijst op een nauwe overeenkomst tussen hen en de magiërs van Perzië;[2] anderen zien in hen een gelijkenis met de orfische priesters van Thracië. Dit komt omdat ze, wat hun esoterische leringen betreft, verbonden waren met de universele wijsheidreligie, en zo banden hadden met alle exoterische erediensten.

Evenals de hindoes, de Grieken en de Romeinen (we spreken over de ingewijden), de Chaldeeën en de Egyptenaren, geloofden de druïden in de leer van een opeenvolging van werelden, en ook in die van zeven 'scheppingen' (van nieuwe continenten) en veranderingen van het aardoppervlak, en in een zevenvoudige nacht en dag voor elke aarde of bol.[3] Overal waar de slang met het ei wordt aangetroffen, kende men beslist deze leer. Hun dracontia (drakentempels) zijn een bewijs ervan. Dit geloof was zo universeel, dat wanneer we in de esoterie van verschillende religies ernaar zoeken, we het bij alle zullen ontdekken. We zullen het vinden bij de Indo-Europese hindoes en mazdeeërs, de Grieken, de Romeinen, en zelfs bij de oude joden en de eerste christenen, van wie het tegenwoordige nageslacht nauwelijks
(757) begrijpt wat ze in hun Schrift lezen.

Nadat de wereld is ontbonden, zegt Seneca, en in de schoot van Jupiter is teruggekeerd, blijft deze god enige tijd in zichzelf gekeerd en . . . *verborgen*, geheel verzonken in contemplatie. . . . Daarna zien we dat er een nieuwe wereld uit hem voortkomt . . . Dieren worden opnieuw voortgebracht. Een onschuldige mensheid wordt voortgebracht.[4] . . . Als hij opnieuw spreekt over de periodieke ontbinding van de wereld, wat betekent dat alles sterft, zegt hij [Seneca] dat wanneer de natuurwetten onder het puin zullen zijn begraven, en de laatste dag van de wereld zal aanbreken, *de zuidpool* bij haar val alle gebieden van Afrika *zal verpletteren*, en de noordpool alle landen beneden haar zal bedelven. *De verschrikte zon zal van*

---

[1] Thomas Maurice.

[2] Maar de magiërs van Perzië waren nooit Perzen, zelfs geen Chaldeeën. Ze kwamen uit een ver land; de oriëntalisten zijn van mening dat dit Medië was. Dit kan zo zijn, maar uit welk deel van Medië? Hierop krijgen we geen antwoord.

[3] Zie *Esoteric Buddhism.*

[4] *Epistulae morales ad Lucilium*, 9:16; *Quaestiones naturales*, boek 3, hfst. 30.

zijn licht worden beroofd; het paleis van de hemel raakt in verval en *zal tegelijk* leven en dood *voortbrengen*, en een of andere soort ontbinding zal ook alle godheden treffen, die zo zullen terugkeren tot hun oorspronkelijke chaos.[1]

Men zou kunnen denken dat men het Purāṇa-verhaal van Parāśara over de grote pralaya aan het lezen is. Het is bijna hetzelfde, denkbeeld voor denkbeeld. Heeft het christendom niet iets dergelijks? Wij zeggen van wel. Laat de lezer de *Bijbel* opslaan en de *Tweede Brief van Petrus* lezen, en hij zal daar dezelfde denkbeelden vinden:

Er zullen in de laatste dagen sarcasten komen . . . die zeggen, 'Waar blijft hij nu? Hij had toch beloofd te komen? . . . De generatie voor ons is al gestorven, maar alles is nog steeds zoals het vanaf het begin van de schepping is geweest.' Ze gaan er dan . . . aan voorbij dat er al eens een hemel is geweest, en *een aarde die door Gods woord gevormd was uit water en door middel van water; en dat de toenmalige wereld* is vergaan toen ze *door het water werd overspoeld*. Maar de *tegenwoordige* hemel en aarde . . . zijn voor het vuur bestemd . . . waarin de hemelen . . . zullen vergaan, en de elementen zullen smelten door de hevige hitte . . . maar we zien uit naar een *nieuwe hemel en een nieuwe aarde*.[2]

Wanneer tekstverklaarders hierin een verwijzing willen zien naar de schepping, de zondvloed, en de beloofde komst van Christus, waarna ze in een nieuw Jeruzalem in de hemel zullen leven, is dat niet de schuld van 'Petrus'. Wat de schrijver van de *Brieven* voor ogen had, was de vernietiging van ons vijfde ras door onderaardse vuren en overstromingen, en het verschijnen van nieuwe continenten voor het zesde wortelras. De schrijvers van deze *Brieven* waren namelijk allemaal onderlegd in de symboliek, zoal niet in de wetenschap.

Elders is al gezegd dat het geloof in de zevenvoudige samenstelling van onze 'keten' de oudste lering van de eerste Iraniërs was, die deze van de eerste Zarathoestra hadden gekregen. Het is tijd om dit te bewijzen aan de pārsī's die de sleutel tot de betekenis van hun heilige geschriften hebben verloren. In de *Avesta* wordt de aarde beschouwd als tegelijkertijd zevendelig en driedelig. Dr. Geiger beschouwt dit als een *inconsequentie*, om de volgende redenen, die hij tegenstrijdigheden noemt: de *Avesta* spreekt over de drie delen van de aarde, omdat de *Rig-Veda* 'drie aarden' noemt. 'Drie strata of lagen (758)
die boven elkaar liggen, zouden hiermee worden bedoeld.'[3] Maar hij heeft het volledig mis, evenals alle exoterische niet-ingewijde vertalers. De *Avesta* heeft het denkbeeld niet aan de *Rig-Veda* ontleend, maar herhaalt slechts de

---

[1] *Hercules Oetaeus*, 3de bedrijf, 3de toneel, 1100-17. Vgl. Kenealy, *The Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes*, blz. 160.

[2] *2 Petrus* 3:3-13.

[3] Wilhelm Geiger, *Civilization of the Eastern Iranians in Ancient Times*, 1885, deel 1, blz. 129.

esoterische leer. De 'drie strata of lagen' verwijzen niet alleen maar naar onze bol, maar naar drie lagen van de bollen van onze aardketen: twee aan twee op elk gebied, één op de neergaande, de andere op de opgaande boog. Zo is onze aarde, de zevende en de vierde bol, *zevendelig* met betrekking tot de zes sferen of bollen boven haar, terwijl ze met betrekking tot de gebieden boven ons gebied *driedelig* is. Deze betekenis wordt uitgewerkt en bevestigd door de tekst in de *Avesta* en de *Vendīdād*, en zelfs door de speculaties – heel moeizame en onbevredigende gissingen – van de vertalers en commentatoren.

Hieruit volgt dat de verdeling van de 'aarde', of beter gezegd van de aardketen, in zeven karshvars niet in tegenspraak is met de drie 'zones', indien dit woord als 'gebieden' wordt gelezen. Zoals Geiger opmerkt, is deze zevenvoudige verdeling heel oud – de oudste van alle – omdat de *Gāthā's* al spreken over de 'zevendelige aarde'.[1] Want 'volgens de pārsī-geschriften *moet men de zeven karshvars beschouwen als volledig gescheiden delen van de aarde*', wat ze ongetwijfeld zijn. Want '*tussen hen in golft de oceaan*, zodat het, zoals in verschillende passages wordt gezegd, onmogelijk is van de ene karshvar naar de andere te gaan'.[2] De 'oceaan' is natuurlijk de *ruimte*, want laatstgenoemde werd 'wateren van de ruimte' genoemd voordat ze bekendstond als ether. Bovendien vertaalt Neriosengh, de vertaler van de *Yasna*, het woord karshvar consequent met dvīpa, en vooral Hvaniratha met Jambudvīpa.[3] Maar dit feit wordt door de oriëntalisten niet bij hun beschouwingen betrokken, en daarom zien we dat zelfs de vertaler van het boek van dr. Geiger, een geleerde zoroastriër en pārsī van geboorte, zonder een woord van commentaar voorbijgaat aan verschillende opmerkingen van eerstgenoemden over dit soort 'tegenstrijdigheden' die in de mazdeïsche geschriften veel voorkomen. Een van zulke 'tegenstrijdigheden' en 'toevalligheden' betreft de overeenkomst tussen de zoroastrische en de Indiase leer op het punt van de zeven dvīpa's (eilanden, of beter gezegd continenten), zoals die in de *Purāṇa's* voorkomen, nl.:

De dvīpa's vormen concentrische ringen die, gescheiden door de oceaan, Jambudvīpa omringen, dat in het midden ligt. Volgens de Iraanse opvatting ligt de karshvar Hvaniratha ook in het centrum van de rest . . . elk van deze [de zes andere
(759) karshvars] is een bijzondere individuele ruimte, en zo groeperen ze zich rond [*boven*] Hvaniratha.[4]

Hvaniratha is niet, zoals Geiger en zijn vertaler denken, 'het land

---

[1] *Op.cit*., deel 1, blz. 130. 'Būmi haptāiti' in *Yasna*, 32:3.

[2] *Op.cit*., deel 1, blz. 130. Vgl. bijv. deel 1, blz. 4 van de Pahlavi vertaling, *Bundahishn*, 21:2-3.

[3] *Op.cit*., deel 1, blz. 130vn; voetnoot van Dārāb Dastur Peshotan Sanjānā, BA, de vertaler (naar het Engels) van dr. Wilhelm Geigers boek *Civilization of the Eastern Iranians*.

[4] *Op.cit*., deel 1, blz. 130-1.

bewoond door de Iraanse stammen', maar onze bol of aarde, en de andere namen betekenen niet 'de aangrenzende gebieden van vreemde volkeren in het noorden, zuiden, westen en oosten'.[1] Want de zin die op het citaat van blz. 131 volgt, namelijk dat 'twee, Vourubaresti en Vourugaresti, in het noorden liggen; twee, Vidadhafshu en Fradadhafshu, in het zuiden; Savahi en Arezahi in het oosten en westen', geeft eenvoudig een heel treffende en nauwkeurige beschrijving van de 'keten' van onze planeet, de aarde, die als volgt is weergegeven in het Boek van Dzyan (11):

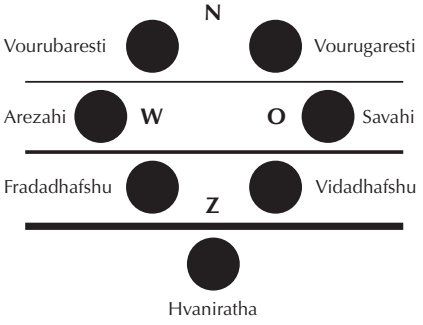

Bovenstaande mazdeïsche namen hoeft men slechts te vervangen door de in de geheime leer gebruikte om een orthodoxe lering te verkrijgen. De 'aarde' (onze wereld) *is* dus 'driedelig', omdat de keten van de werelden zich op drie verschillende *gebieden* boven onze bol bevindt, en ze is *zevendelig* op grond van de zeven bollen of sferen die de keten vormen. Vandaar de verdere betekenis die in de *Vendīdād*[2] wordt gegeven, namelijk dat 'alleen Hvaniratha met [het woord] imat, 'deze' [aarde], is verbonden, terwijl alle andere karshvars zijn verbonden met [het woord] avat, 'dat' of *die* [hogere aarden]'.[3] Het kan niet duidelijker.

Hetzelfde kan worden gezegd van de tegenwoordige opvattingen over alle andere oude geloofsstelsels.

De druïden begrepen de betekenis van de zon in Stier, dus wanneer alle vuren op 1 november werden uitgedoofd, bleven alleen hun heilige en onblusbare vuren de horizon verlichten, evenals die van de magiërs en de hedendaagse zoroastriërs. En evenals het vroege vijfde ras en later de Chaldeeën, de Grieken, en ook de christenen, die tot op heden hetzelfde doen zonder de werkelijke betekenis te vermoeden, begroetten ze de morgenster: de schone Venus-Lucifer[4]. Strabo spreekt over een eiland dicht bij Brittan- (760)

[1] *Op.cit*., deel 1, blz. 132.
[2] Fargard 19:39.
[3] Geiger, *Op.cit*., deel 1, blz. 131.
[4] Dr. Kenealy citeert, in zijn *Book of God: The Apocalypse of Adam-Oannes* (blz. 162-

nië, 'waar Ceres en Persephone werden vereerd met dezelfde rituelen als in Samothrake, en dit eiland was het heilige Ierna', waar een eeuwig vuur brandde.[1] De druïden geloofden in de wedergeboorte van de mens, niet zoals Lucanus zegt: 'dat dezelfde *geest* een nieuw lichaam zal bezielen, niet hier, maar in een andere wereld',[2] maar in een reeks reïncarnaties in deze zelfde wereld; want zoals Diodorus zegt, ze verklaarden dat de zielen van mensen na verloop van een bepaalde periode andere lichamen zouden binnengaan.[3]

De Indo-Europeanen van het vijfde ras namen deze leringen over van hun voorgangers van het vierde ras, de Atlantiërs. De leringen waarin stond dat hun ouderlijke wortelras als gevolg van het verkrijgen van bovenmenselijke vermogens met elke generatie arroganter was geworden en geleidelijk naar zijn ondergang was afgegleden, hadden ze trouw bewaard. Die verslagen herinnerden hen zowel aan het reusachtige intellect van de voorafgaande rassen als aan hun reusachtige afmetingen. Men kan zulke verslagen terugvinden in elke eeuw van de geschiedenis, in bijna elk oud fragment dat uit de oudheid tot ons is gekomen.

Aelianus bewaarde een fragment van Theophrastus, dat was geschreven in de tijd van Alexander de Grote.[4] Het is een gesprek tussen Midas de Frygiër en Silenus. Aan eerstgenoemde wordt verteld over een continent dat in oude tijden had bestaan, en dat zo enorm groot was, dat Azië, Europa en Afrika in vergelijking daarmee kleine armzalige eilanden schenen. *Het was het laatste continent* dat dieren en planten van reusachtige grootte *voortbracht*. Daar, zei Silenus, bereikten de mensen twee keer de lengte van de langste mens in zijn tijd (van de verteller), en ze werden tweemaal zo oud. Ze hadden rijke steden met tempels, en één van die steden had meer dan een miljoen inwoners, en er was goud en zilver in grote overvloed.[5]

De veronderstelling van A.R. Grote dat Atlantis slechts een mythe was, ontstaan uit een luchtspiegeling – wolken aan een verblindende hemel die eruitzagen als eilanden in een gouden zee – is niet serieus genoeg om er zelfs aandacht aan te besteden.

---

3), Vallancey, die zegt: 'Ik was nog geen week in Ierland aangekomen uit Gibraltar, waar ik Hebreeuws en Chaldeeuws had gestudeerd onder joden uit verschillende landen, toen ik een boerenmeisje tegen een boer naast haar hoorde zeggen 'Feach an Maddin Nag' (kijk, de morgenster), terwijl ze naar de planeet Venus wees, de Maddina Nag van de Chaldeeën.'

[1] *Geografie*, 4:4:6; 4:5:4.

[2] Marcus Annaeus Lucanus, *Pharsalia*, 1:452-63.

[3] *Bibliotheca*, 5:28, 6ev. Er was een tijd toen de hele wereld, de hele mensheid, één religie had, en men 'één taal' sprak. 'Alle religies op aarde waren aanvankelijk één en gingen uit van *één* centrum', zegt Faber terecht.

[4] Claudius Aelianus, *Varia historia*, 3:18.

[5] Vgl. Charles Gould, *Mythical Monsters*, 1886, blz. 151.

Enkele mededelingen in de klassieken over de heilige eilanden en continenten, esoterisch verklaard

Al het voorafgaande was aan Plato en aan veel anderen bekend. Maar omdat geen ingewijde het recht had om alles wat hij wist bekend te maken, kreeg het nageslacht alleen toespelingen. Omdat het doel van zijn onderricht meer de ethiek dan de geografie en de etnologie of de geschiedenis betrof, versmolt de Griekse filosoof de geschiedenis van Atlantis, die miljoenen jaren omvatte, tot één gebeurtenis die hij liet plaatsvinden op een betrekkelijk (761)
klein eiland van 3000 stadiën lang en 2000 stadiën breed (of ongeveer 560 bij 320 km, wat ongeveer de omvang van Ierland is), terwijl de priesters over Atlantis spraken als een continent dat zo groot was als 'heel Azië en Libië' samen.[1] Maar ook al is de algemene lijn van het verhaal van Plato aangepast, het draagt het stempel van de waarheid.[2] In ieder geval heeft hij het niet bedacht, want ook Homerus, die vele eeuwen vóór hem leefde, spreekt in zijn *Odyssee* over de Atlantes (dat zijn onze Atlantiërs) en hun eiland.[3] De overlevering was dus ouder dan de bard van Ulysses. De Atlantes en de Atlantiden van de mythologie zijn gebaseerd op de Atlantes en Atlantiden van de geschiedenis. Zowel Sanchoniathon als Diodorus hebben de geschiedenissen van die helden en heldinnen bewaard, hoe sterk deze verslagen ook vermengd zijn geraakt met het mythische element.

In onze tijd zijn we getuige van het verbazingwekkende feit dat het bestaan van betrekkelijk recente figuren zoals Shakespeare en Wilhelm Tell bijna altijd wordt ontkend, waarbij men probeert aan te tonen dat de ene een pseudoniem was, en de andere een persoon die nooit heeft bestaan. Is het dan verwonderlijk dat de twee machtige rassen – de Lemuriërs en de

---

[1] *Kritias*, 108e; *Timaeus*, 24e.

[2] De waarheidsliefde van Plato is zelfs door vriendelijke critici zoals prof. Jowett bij het bespreken van de 'geschiedenis van Atlantis' zo onrechtvaardig in twijfel getrokken, dat het goed lijkt het getuigenis van een specialist op dit gebied te citeren. Dit is voldoende om literaire haarklovers in een belachelijke positie te brengen:

'Indien onze kennis van Atlantis groter was, zou ongetwijfeld blijken dat in elk opzicht waarin de bevolking van Europa overeenkomst vertoont met de bevolking van Amerika, ze beide overeenkomen met de bevolking van Atlantis. . . . Men zal zien dat *in elk geval waarin Plato ons in dit verband informatie geeft over Atlantis, deze overeenkomst blijkt te bestaan*. Ze bestond in *de bouwkunst, de beeldhouwkunst, de scheepvaart, de graveerkunst, de schrijfkunst, een gevestigde priesterschap, de vorm van eredienst, de landbouw, en de aanleg van wegen en kanalen*; en het is redelijk om te veronderstellen dat deze overeenkomst in alle details tot uiting kwam.' (Donnelly, *Atlantis*, blz. 164.)

[3] Homerus, *Odyssee*, 7:244-5.

Atlantiërs – in de loop van de tijd zijn versmolten en vereenzelvigd met een paar halfmythische volkeren, die alle dezelfde familienaam droegen?

Herodotus spreekt over de Atlantes, een West-Afrikaans volk dat zijn naam gaf aan de berg Atlas, die vegetariërs waren, en 'van wie de slaap nooit door dromen werd verstoord'; en die bovendien 'dagelijks de zon bij zijn op- en ondergang vervloekten, omdat zijn overmatige hitte hen verschroeide en kwelde'.[1]

Deze mededelingen zijn gebaseerd op morele en psychische en niet op fysiologische feiten. Het verhaal van Atlas (zie boven) geeft de sleutel ertoe. Als de slaap van de Atlantiërs nooit door dromen werd verstoord, was dat omdat die specifieke overlevering betrekking heeft op de vroegste Atlantiërs, van wie het fysieke lichaam en de hersenen in fysiologische zin nog niet voldoende waren verdicht om de zenuwcentra tijdens de slaap te laten werken. Wat die andere mededeling betreft – namelijk dat ze dagelijks 'de
(762) zon vervloekten' – ook deze heeft niets met hitte te maken, maar met het morele verval dat toenam naarmate het ras zich ontwikkelde. Dit wordt in onze Toelichtingen verklaard. 'Zij [het zesde onderras van de Atlantiërs] gebruikten magische bezweringen zelfs tegen de zon' – en toen ze daarin niet slaagden, vervloekten ze deze. Aan de tovenaars van Thessalië schreef men de macht toe de maan naar beneden te halen, zoals de Griekse geschiedenis ons verzekert. De Atlantiërs waren in hun nadagen berucht om hun magische vermogens en hun slechtheid, hun eerzucht en provocatie van de goden. Vandaar dezelfde overleveringen in de *Bijbel* over antediluviale reuzen en de Toren van Babel, die men ook in het boek *Henoch* vindt.

Diodorus noemt nog een paar feiten: de Atlantiërs beroemden zich erop dat ze het land bezaten waarin alle goden waren geboren; ook dat Ouranos hun eerste koning was geweest, en verder dat hij de eerste was die hun de astronomie had geleerd.[2] Uit de oudheid is weinig meer dan dit aan ons overgeleverd.

De mythe van Atlas is een allegorie die gemakkelijk is te begrijpen. Atlas stelt de oude continenten Lemurië en Atlantis voor, verenigd en verpersoonlijkt in één symbool. 'De dichters schrijven aan Atlas, evenals aan Proteus, een hoge wijsheid en een universele kennis toe, en vooral een *grondige bekendheid met de diepten van de oceaan*',[3] omdat beide continenten rassen droegen die door *goddelijke* meesters waren onderwezen, en omdat beide waren verzonken naar de bodem van de zeeën, waar ze nu sluimeren tot hun volgende herrijzing boven het water. Atlas is de zoon van een oceaannimf, en zijn dochter is Kalypsō – 'de waterige diepte'. Atlantis ligt ver-

[1] Herodotus, *Historiën*, 4:184.
[2] *Bibliotheca*, 3:54, 56.
[3] Paul Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 314.

zonken onder het water van de oceaan, en zijn nageslacht slaapt zijn eeuwige slaap op de oceaanbodem. De *Odyssee* stelt hem voor als de bewaker en de 'drager' van de enorme zuilen die de hemelen van de aarde scheiden. Hij is hun 'ondersteuner'. En omdat zowel Lemurië, vernietigd door onderzeese vuren, als Atlantis, verzwolgen door de golven, in de diepten van de oceaan verzonken,[1] zegt men dat Atlas werd gedwongen het aardoppervlak te verlaten, en zich bij zijn broer Iapetos in de diepten van de Tartarus aan te sluiten.[2] Sir Theodore Martin heeft gelijk als hij zegt dat deze allegorie betekent: Atlas 'staat op de vaste bodem van de onderste halve hemelbol en draagt zo tegelijk de aard*schijf* en het hemelgewelf . . . het vaste omhulsel van de bovenste halve hemelbol'.[3] Want Atlas is Atlantis dat de nieuwe continenten en hun horizonnen op zijn 'schouders' draagt. (763)

Decharme geeft in zijn *Mythologie de la Grèce antique* uiting aan zijn twijfel over de juistheid van de vertaling van Pierron van het Homerische woord ἔχει door sustinet (draagt), omdat het onbegrijpelijk is 'dat Atlas tegelijkertijd verschillende zuilen die op verschillende plaatsen staan, kan steunen of dragen'.[4] Als Atlas een individu was, zou het een vreemde vertaling zijn. Maar omdat hij een continent in het westen verpersoonlijkt, waarvan men zei dat het tegelijk de hemel en de aarde ondersteunt,[5] – d.w.z. de voeten van de reus staan op de aarde terwijl zijn schouders het hemelgewelf dragen, een toespeling op de reusachtige bergtoppen van het Lemurische en het Atlantische continent – wordt de benaming 'ondersteuner' heel juist. De term 'bewaarder' voor het Griekse woord ἔχει, dat Decharme in navolging van Sir Theodore Martin opvat in de betekenis van φυλάσσει en ἐπιμελεῖται, geeft niet dezelfde betekenis weer.

Deze opvatting was ongetwijfeld toe te schrijven aan de reusachtige bergketen die langs de grens van de aarde (of schijf) liep. Deze bergtoppen hadden hun wortels tot in de bodem van de zeeën, terwijl ze hun hoofd naar de hemel verhieven, en hun toppen in de wolken verdwenen. De oude continenten hadden meer bergen dan dalen. De Atlas en de Pico van Tenerife, nu twee nietige overblijfselen van de twee verloren continenten, waren in de tijd van Lemurië drie keer zo hoog, en in de tijd van Atlantis twee keer zo

[1] De christenen zouden geen bezwaar moeten maken tegen deze leer van de periodieke vernietiging van continenten door vuur en water, want *2 Petrus* spreekt over de aarde die 'gevormd was *uit water* en *door middel van water*; en dat deze wereld is vergaan toen ze door *het water werd overspoeld*, terwijl de tegenwoordige wereld bestemd is *voor het vuur*'. (Zie ook *The Lives of Alchemystical Philosophers*, 1815, blz. 4.)

[2] Hesiodus, *Theogonie*, 507-9; Homerus, *Odyssee*, 1:52-3.

[3] Theodore H. Martin, 'Cosmographie populaire des Grecs', *Mémoires de l'Académie des inscriptions*, vol. 28/2, 1876, blz. 176.

[4] *Mythologie de la Grèce antique*, 1886, blz. 314vn.

[5] Aeschylus, *Prometheus geketend*, 351-3, 431-33.

hoog. Zo noemden volgens Herodotus de Libiërs de berg Atlas ‘de zuil van de hemel’,[1] en Pindaros omschreef de latere Etna als ‘de hemelse zuil’.[2] De Atlas was in de tijd van Lemurië een ontoegankelijke eilandpiek, toen het Afrikaanse continent nog niet uit zee was verrezen. Het is het enige westerse overblijfsel dat is blijven bestaan, *onafhankelijk* van het continent waarop het derde ras werd geboren, zich ontwikkelde en *ten val kwam*,[3] want Australië vormt nu een deel van het oostelijke continent. Nadat volgens de esoterische overlevering een derde van de omvang van de trotse Atlas onder water was verzonken, bleven twee derden als erfdeel van Atlantis over.

Ook dit was bekend aan de priesters van Egypte en aan Plato zelf, en alleen de plechtige gelofte van geheimhouding, waaraan men zich zelfs tijdens de mysteriën van het neoplatonisme hield, verhinderde dat de hele
(764) waarheid werd meegedeeld.[4] De kennis van de laatste eilanden van Atlantis was in feite zo geheim – wegens de bovenmenselijke vermogens van zijn bewoners, de laatste rechtstreekse afstammelingen van de goden of goddelijke koningen, zoals men dacht – dat het bekendmaken van de ligging en van het bestaan ervan met de dood werd bestraft. Theopompus zegt iets dergelijks in zijn altijd gewantrouwde *Meropis*, wanneer hij meedeelt dat de Feniciërs de enige zeevaarders langs de westkust van Afrika waren, en dit zo geheimhielden dat ze vaak hun eigen schepen tot zinken brachten om al te nieuwsgierige vreemdelingen elk spoor van hen te laten kwijtraken.

Er zijn oriëntalisten en historici – en ze vormen de meerderheid – die, terwijl ze volstrekt onbewogen blijven bij de nogal grove taal van de *Bijbel*, en bij sommige gebeurtenissen die daarin worden verteld, een grote afkeer tonen van de *immoraliteit* in de pantheons van India en Griekenland.[5] Men zal ons misschien zeggen dat vóór hen Euripidēs, Pindaros, en zelfs Plato

---

[1] *Historiën*, 4:184.

[2] *Pythische oden*, 1:19-20.

[3] Dit wil niet zeggen dat de Atlas de plaats is waar het ten val kwam, want dat gebeurde in Noord- en Centraal-Azië; maar dat de Atlas deel uitmaakte van het continent.

[4] Indien Diocletianus de esoterische boeken van de Egyptenaren niet in 296 had verbrand, samen met hun boeken over alchemie, ‘περὶ χυμείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ’; en Caesar 700.000 boekrollen in Alexandrië, en Leo Isaurus 300.000 in Constantinopel (8ste eeuw); en de moslims alles waar ze hun heiligschennende hand op konden leggen, dan zou de wereld nu misschien meer over Atlantis weten dan het geval is. Want de alchemie had haar geboorteplaats in Atlantis tijdens het vierde ras, en had in Egypte slechts haar *renaissance*.

[5] De lezing van prof. Max Müller, ‘On the philosophy of mythology’, ligt vóór ons. We lezen zijn citaten uit Heraclitus (460 v.Chr.), waarin wordt gezegd dat Homerus het verdiende om ‘uit de openbare samenkomsten te worden verjaagd en gegeseld’, en uit Xenophanēs, ‘waar Homerus en Hesiodus verantwoordelijk worden gesteld voor het veel voorkomende bijgeloof van Griekenland’, en voor het ‘toeschrijven van schandelijke en aanstootgevende dingen aan de goden . . . onwettige daden, zoals diefstal, overspel en bedrog’. Ten slotte citeert de professor uit Oxford uit prof. Jowetts vertaling van Plato,

hetzelfde te kennen gaven; dat ook zij zich ergerden aan die verzinsels, 'die armzalige verhalen van de dichters' (ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι), zoals Euripidēs het formuleert.[1]

Maar misschien is er nog een andere reden voor geweest. Zij die wisten dat er meer dan één sleutel tot de theogonische symboliek was, hebben een fout gemaakt door deze in zo'n grove en misleidende taal uit te drukken. Want ook al kon een ontwikkelde en geleerde filosoof de kern van wijsheid onder de ruwe schil van de vrucht onderscheiden, en wist hij dat laatstgenoemde de hoogste wetten en waarheden van psychische en fysieke aard verborg, en ook de oorsprong van alle dingen, de niet-ingewijde leek kon dat niet. De letterlijke betekenis was voor hem *religie*; de interpretatie heiligschennis. En deze letterlijke betekenis kon hem noch verheffen noch vervolmaken, als hij zag welk voorbeeld de goden hem gaven. Maar voor een filosoof – vooral een ingewijde – is de theogonie van Hesiodus zo *historisch* (765)
als geschiedenis maar kan zijn. Plato aanvaardt haar als zodanig, en maakt zoveel van haar waarheden openbaar als zijn geloften hem toelaten.

Het feit dat de Atlantes beweerden dat Ouranos hun eerste koning was, en dat Plato zijn geschiedenis van Atlantis begint bij de verdeling van het grote continent door Poseidōn, de kleinzoon van Ouranos, bewijst dat er continenten en koningen waren vóór Atlantis. Want Poseidōn, aan wie dat continent ten deel viel, vindt op een eilandje slechts één mensenpaar, gemaakt van klei (d.w.z. de eerste fysieke *menselijke* mens; van wie de oorsprong begon bij de laatste onderrassen van het derde wortelras). De god huwt met hun dochter Kleitō, en zijn oudste zoon Atlas ontvangt als zijn deel de berg en het continent dat naar hem werd genoemd.

Alle goden van de Olympus, evenals die van het hindoepantheon en de rishi's, waren zevenvoudige personificaties: (1) van de noumena van de intelligente natuurkrachten; (2) van kosmische krachten; (3) van hemellichamen; (4) van goden of dhyāni-chohans; (5) van psychische en spirituele

---

waarin laatstgenoemde aan Adeimantos (*De staat*) vertelt dat 'de jongeman (in de staat) niet mag worden verteld dat hij, door de ergste misdaden te plegen, helemaal niet iets verschrikkelijks doet, en dat hij zijn vader mag kastijden [zoals Zeus met Kronos deed] . . . op de manier die hij verkiest, en dat hij hiermee slechts het voorbeeld van de eerste en grootste van de goden volgt. . . . Volgens mij zijn deze verhalen *niet geschikt om te worden herhaald.*' Hierbij merkt dr. Max Müller op dat 'de Griekse religie duidelijk een nationale en *overgeleverde* religie was, en als zodanig deel had aan zowel de voor- als de nadelen *van deze vorm van religieus geloof*'; terwijl 'de christelijke religie een *historische* en in sterke mate een individuele religie is, en het voordeel bezit van een officieel erkend boek en van een gevestigd geloofsstelsel'. [Vgl. *Introduction to the Science of Religion*, 1873, blz. 342-5, 349.] Des te erger indien deze religie 'historisch' is, want de handelingen van Lot met zijn dochters zouden er alleen maar beter van afkomen als ze 'allegorisch' waren.

[1] Euripidēs, *Hercules furens*, 1346; vgl. Müller, *Lectures on the Science of Language*, 1864, blz. 390&vn, 391.

vermogens; (6) van goddelijke koningen op aarde (of de incarnaties van de goden); (7) van aardse helden of mensen. De kennis om onder deze zeven vormen de vorm te onderscheiden die wordt bedoeld, behoorde altijd aan de ingewijden, van wie de vroegste voorgangers dit symbolische en allegorische stelsel hadden ontworpen.

Terwijl Ouranos (of de menigte die deze hemelse groep vertegenwoordigde) dus regeerde en heerste over het tweede ras en hun (toenmalige) continent, regeerde Kronos of Saturnus over de Lemuriërs, en streden Jupiter, Neptunus[1] en anderen volgens de allegorie om Atlantis, dat in de tijd van het vierde ras de hele aarde was. Poseidonis, of het (laatste) eiland van Atlantis – in de mystieke taal van de geheime boeken 'de derde stap van Iḍaspati' (of Vishṇu) – bestond tot ongeveer 12.000 jaar geleden.[2] De Atlantes van Diodorus hadden gelijk toen ze beweerden dat 'de goden' in hun land, de streek rondom de berg Atlas, 'waren geboren', d.w.z. 'incarneerden'. Maar pas na hun vierde incarnatie werden ze voor de eerste keer menselijke koningen en heersers.

Diodorus noemt Ouranos de eerste koning van Atlantis, waarbij hij bewust of onbewust de continenten met elkaar verwart; maar Plato verbetert deze bewering indirect. Ouranos was de eerste die de mensen astronomie onderwees, omdat hij een van de zeven dhyāni-chohans van dat tweede tijd-
(766) perk of ras is. Het is ook in het tweede manvantara (dat van Svārochisha) dat we onder de zeven zonen van de manu, de heersende goden of rishi's van dat ras, Jyotis[3] aantreffen, de leraar in de astronomie (jyotisha), een van de namen van Brahmā. En de Chinezen vereren evenzo T'ien (of de hemel, Ouranos), en noemen hem hun eerste leraar in de astronomie. Ouranos bracht de titanen van het derde ras voort, en zij waren het die (verpersoonlijkt door Saturnus-Kronos) hem verminkten. Want omdat de titanen *tot voortplanting vervielen*, toen 'schepping *door wil* werd opgevolgd door fysieke voortplanting', hadden ze Ouranos niet meer nodig.

En hier moet men ons toestaan en vergeven dat we kort van het onderwerp afwijken. Als gevolg van de meest recente geleerde bijdrage van Gladstone in de *Nineteenth Century*,[4] zijn de denkbeelden van het grote publiek

---

[1] Neptunus of Poseidōn is de Iḍaspati van de hindoes, die identiek is met Nārāyaṇa (die zich op de wateren beweegt) of Vishṇu, en evenals deze hindoegod laat men hem de hele horizon *in drie* stappen overbruggen. Iḍaspati betekent ook 'de meester van de wateren'.

[2] De bewering van Bailly (*Lettres sur l'Atlantide*, blz. 410-1) dat de 9000 jaar die door de Egyptische priesters werden genoemd, geen 'zonnejaren' voorstellen, is ongegrond. Bailly wist niets over geologie en de berekeningen ervan, anders zou hij niet zo hebben gesproken.

[3] Zie het *Matsya-Purāṇa*, dat hem tot de zeven prajāpati's van dat tijdperk rekent.

[4] William E. Gladstone, 'The greater gods of Olympos', *The Nineteenth Century*, deel 21, maart 1887.

over de Griekse mythologie nu nog meer door verdraaiing en vooroordeel verminkt. Aan Homerus wordt een verhaaltechniek toegeschreven, die door Gladstone wordt beschouwd als 'de ware sleutel tot de homerische opvatting', terwijl deze 'sleutel' alleen maar een *sluier* was. Poseidōn 'is in essentie van de aarde aards . . . sterk en arrogant, zinnelijk en intens jaloers en wraakzuchtig'. Maar dit is omdat hij de geest van het vierde wortelras symboliseert, de heerser van de zeeën, dat ras dat boven het oppervlak van de zeeën (λίμνη) woont,[1] dat bestaat uit reuzen, de kinderen van Eurymedōn, het ras dat de vader van Polyphēmus, de titan en *éénogige* cycloop, is. Hoewel Zeus over het vierde ras regeert, is Poseidōn de heerser, en de ware sleutel tot de triade van de drie broers, zonen van Kronos, en tot onze *menselijke* rassen. Poseidōn en Nēreus *zijn één*: eerstgenoemde is de heerser of geest van Atlantis vóór het begon te verzinken, laatstgenoemde die van na het verzinken. Poseidōn is de titanische kracht van het *levende* ras; Nēreus is zijn geest, gereïncarneerd in het volgende vijfde of Indo-Europese ras. Dit heeft de grote Engelse hellenist nog niet ontdekt, of zelfs maar vaag vermoed. En toch maakt hij veel opmerkingen over de 'spitsvondigheid' van Homerus, die Nēreus nooit noemt, en die we alleen kunnen terugvinden in de familienaam de Nēreïden!

Zo hebben zelfs de geleerdste hellenisten de neiging hun beschouwingen te beperken tot de exoterische voorstellingen van de mythologie en hun innerlijke betekenis uit het oog te verliezen; een opmerkelijk voorbeeld daarvan is de zeer geachte W.E. Gladstone, zoals we hebben aangetoond. Terwijl hij als staatsman zowat de meest vooraanstaande figuur van onze eeuw is, is hij tegelijkertijd een van de grootste geleerden die Engeland heeft voortgebracht. De Griekse letterkunde heeft altijd zijn voorliefde gehad, en hij heeft naast zijn drukke ambtsbezigheden tijd gevonden om de hedendaagse literatuur te verrijken met studies van het oude Griekenland, waardoor ook toekomstige generaties hem zullen kennen. Omdat de schrijfster hem oprecht bewondert, betreurt ze het diep dat het nageslacht, (767)
ook al zal het zijn grote geleerdheid en hoge beschaving erkennen, toch in het grotere licht dat dan op de hele kwestie van symboliek en mythologie *moet* schijnen, van oordeel zal zijn dat hij er niet in geslaagd is de geest van het religieuze stelsel te begrijpen dat hij vaak vanuit een dogmatisch christelijk standpunt heeft bekritiseerd. In die toekomstige tijd zal men inzien dat de *geheime leer* van de prehistorische volkeren, die hij evenals anderen heeft ontkend, de esoterische sleutel is tot de mysteries van zowel de christelijke als de Griekse theogonieën en wetenschappen. Alleen deze leer kan de verwantschap van alle menselijke religieuze beschouwingen

[1] Homerus, *Ilias*, 24:79.

of zelfs zogenaamde *openbaringen* aantonen, en het is deze leer die de figuren op de bergen Meru, Olympus, Walhalla, of Sinaï, de levensgeest inblaast. Als Gladstone jonger was, zouden zijn bewonderaars kunnen hopen dat zijn geleerde studies zouden worden bekroond door de ontdekking van deze grondwaarheid. Zoals het er nu voorstaat, verspilt hij slechts de gouden uren van zijn laatste levensjaren door nutteloze discussies met die grote vrijdenker kol. Ingersoll, waarbij beiden strijden met exoterische wapens uit de arsenalen van *onwetende* LETTERKNECHTERIJ. Deze twee grote tegenstanders zijn beiden blind voor de ware esoterische betekenis van de teksten die ze elkaar als ijzeren kogels naar het hoofd slingeren, terwijl de wereld onder die strijd alleen maar lijdt, omdat de een de gelederen van het materialisme versterkt, en de ander die van blind geloof. En nu keren we terug naar ons eigenlijke onderwerp.

Atlantis wordt vaak met een andere naam aangeduid, die aan onze commentatoren onbekend is. De *macht van namen* is groot, en was bekend sinds de eerste mensen door de *goddelijke* meesters werden onderwezen. En omdat Solōn dit wist, vertaalde hij de 'Atlantische' namen in namen die hij zelf had bedacht. In verband met het continent Atlantis is het goed om te bedenken dat de verhalen die van de oude Griekse schrijvers tot ons zijn gekomen, een warboel van beweringen bevatten, waarvan sommige betrekking hebben op het grote continent en andere op het laatste kleine eiland Poseidonis. Het is een gewoonte geworden om ze alle op te vatten als verwijzingen naar alleen het laatstgenoemde, maar dat dit onjuist is, blijkt uit de onverenigbaarheid van de verschillende uitspraken over de grootte, enz., van 'Atlantis'.

Zo zegt Plato in *Kritias* dat de vlakte die de stad omringde, zelf was omgeven door bergketens. . . . En de vlakte was glad en effen, en had een langwerpige vorm, die van noord naar zuid liep, 3000 stadiën in de ene richting en 2000 in de andere. . . . Ze omringden de vlakte door een enorm kanaal of een gracht, 31 m diep, 185 m breed en 2011 km lang.[1]

Op andere plaatsen wordt de hele omvang van het *eiland* Poseidonis opgegeven als die welke hier wordt toegeschreven aan de '*vlakte* rondom
(768) de stad' alleen. Blijkbaar heeft het ene gedeelte van de mededelingen betrekking op het grote continent, en het andere op het laatste overblijfsel ervan – het eiland van Plato.

Verder wordt aangegeven dat de landmacht van Atlantis uit meer dan 1.000.000 man bestaat, en de vloot uit 1200 schepen en 240.000 man. Zulke beweringen zijn volstrekt niet van toepassing op een kleine eilandstaat van ongeveer de grootte van Ierland!

---

[1] *Kritias*, 118a, c, d.

De Griekse allegorieën kennen aan Atlas, of Atlantis, zeven dochters (zeven onderrassen) toe, met de namen Maia, Ēlektra, Taygetē, Asteropē, Meropē, Alkyonē, en Kelaenō. Dit moet etnologisch worden opgevat, omdat men van hen zegt dat ze met goden zijn gehuwd en dat ze de moeders zijn geworden van beroemde helden, de stichters van veel volkeren en steden. In sterrenkundige zin zijn de Atlantiden de zeven Pleiaden (?) geworden. In de occulte wetenschap zijn deze twee met het lot van volkeren verbonden – lotsbestemmingen die overeenkomstig de karmische wet worden bepaald door gebeurtenissen uit hun vorige levens.

In de oudheid beweerden drie grote volkeren afkomstig te zijn uit het rijk van Saturnus, of Lemurië (dat al duizenden jaren vóór onze tijd werd verward met Atlantis): en dit waren de Egyptenaren, de Feniciërs (zie Sanchoniathon), en de oude Grieken (zie Diodorus, volgens Plato). Maar het oudste beschaafde land van Azië – India – beweert, zoals kan worden aangetoond, ook daaruit te zijn voortgekomen. Onderrassen, geleid door de karmische wet of het lot, herhalen onbewust de eerste stappen van hun respectieve moederrassen. Omdat de betrekkelijk blanke brahmanen – toen ze India met zijn donkergekleurde Dravidiërs binnentrokken – uit het noorden kwamen, moet het Indo-Europese vijfde ras afkomstig zijn uit noordelijke streken. De occulte wetenschap toont aan dat de stichters (de respectieve groepen van de zeven prajāpati's) van de wortelrassen allemaal in verband stonden met de poolster. In de Toelichting lezen we:

'*Hij die het tijdperk van Dhruva*[1] *begrijpt, dat 9090 sterfelijke jaren telt, zal de tijden van de pralaya's begrijpen, de uiteindelijke bestemming van volkeren, o lanoe.*'

Bovendien moet er een goede reden zijn geweest waarom een Aziatisch volk zijn grote voorouders en heiligen in de *Grote Beer*, een *noordelijk sterrenbeeld*, heeft geplaatst. 'Het is ECHTER 70.000 JAAR GELEDEN SINDS DE POOL VAN DE AARDE NAAR HET UITEINDE VAN DE STAART VAN DE KLEINE BEER WEES';[2] en vele duizenden jaren meer sinds de zeven rishi's met het sterrenbeeld de Grote Beer konden worden vereenzelvigd.

Het Indo-Europese ras ontstond en ontwikkelde zich in het hoge noorden, hoewel na het verzinken van het continent Atlantis zijn stammen verder naar het zuiden Azië binnentrokken. Promētheus is dus de zoon van Asia; en zijn zoon Deukaliōn, de Griekse Noach – die mensen schiep uit de stenen van moeder aarde – wordt door Lucianus een Scyth uit het noor- (769)
den genoemd, terwijl Promētheus tot de broer van Atlas wordt gemaakt en

[1] Het equivalent van deze naam wordt in het origineel gegeven.

[2] S.A. Mackey, *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 1822-3, deel 2, blz. 74.

in de sneeuw aan de berg Kaukasus wordt geketend.[1]

Griekenland had zowel zijn Apollo *van de Hyperboreeërs* als zijn *zuidelijke* Apollo. Zo zijn bijna alle goden van Egypte, Griekenland, en Fenicië, evenals die van andere pantheons, van noordelijke herkomst en afkomstig uit Lemurië tegen het einde van het derde ras, nadat de fysieke en fysiologische evolutie ervan geheel was voltooid.[2] Alle 'mythen' van Griekenland waren gebaseerd op historische feiten; was die geschiedenis maar aan het nageslacht doorgegeven zonder haar met verzinsels te vermengen. De 'éénogige' cyclopen, de reuzen die volgens de mythe de zonen van Caelus en Terra waren – zoals Hesiodus zegt, drie in getal – waren de laatste drie onderrassen van de Lemuriërs; het 'ene oog' had betrekking op het oog van wijsheid;[3] want de twee ogen vóór in het gezicht werden pas in het begin van het vierde ras als fysieke organen volledig ontwikkeld. De allegorie van Ulysses, van wie de metgezellen werden verslonden, terwijl de koning van Ithaca werd gered door het oog van Polyphemus met een brandend stuk hout uit te steken, is gebaseerd op de psychofysiologische atrofie van het 'derde' oog. Ulysses behoort tot de cyclus van de helden van het vierde ras, en hoewel hij in hun ogen een 'wijze' was, moet hij volgens de cyclopische herders een losbandig persoon zijn geweest.[4] Zijn avontuur met laatstgenoemden – een barbaars volk van reuzen, de antithese van de hoge beschaving in de *Odyssee* – is een allegorisch verslag van de geleidelijke overgang van de cyclopische beschaving van steen en kolossale gebouwen tot de meer zinnelijke en fysieke cul-

---

[1] Lucianus, *De Dea Syria*, hfst. 12. Men zegt dat Deukaliōn de verering van Adōnis en Osiris naar Fenicië heeft gebracht. Deze eredienst is die van de zon, die in sterrenkundige zin verdwijnt en weer wordt teruggevonden. Alleen aan de pool blijft de zon zes maanden onzichtbaar, want op de 68ste breedtegraad blijft hij slechts veertig dagen *weg*, evenals bij het feest van Osiris. De beide erediensten ontstonden in het noorden van Lemurië, of op dat continent waarvan Azië een soort onderbroken voortzetting was, en dat zich uitstrekte tot de poolstreken. Dit wordt duidelijk aangetoond door *Allégories orientales* van Gebelin, blz. 246, en door Bailly (*Lettres sur l'Atlantide*, blz. 121-2), hoewel Hercules noch Osiris *zonnemythen* zijn, behalve in een van hun zeven aspecten.

[2] De Hyperboreeërs, die nu als mythisch worden opgevat, werden beschreven als de geliefde priesters en dienaren van de goden, en vooral van Apollo (Herodotus, *Historiën*, 4:33-5; Pausanias, *Beschrijving van Griekenland*, 1:31:2; 5:7:8; 10:5:7-9).

[3] De cyclopen zijn niet de enige 'éénogigen' in de overlevering. De Arimaspen waren een Scythisch volk, en ook van hen werd gezegd dat ze maar één oog hadden. (J.B. Bourguignon d'Anville, *Géographie ancienne abrégée*, deel 2, blz. 321.) Ze werden door Apollo met zijn pijlen vernietigd (zie volgende bladzijde).

[4] Ulysses leed schipbreuk bij het eiland Aeaea, waar Kirkē al zijn metgezellen wegens *hun wellust* in varkens veranderde; en daarna werd hij op Ogygia, het eiland van Kalypsō, geworpen, waar hij ongeveer zeven jaar met de nimf in een onwettige verhouding leefde. Kalypsō was een dochter van Atlas (*Odyssee*, 7:245), en alle oude overleveringen zeggen over het eiland Ogygia dat het heel ver van Griekenland lag, en midden in de oceaan; zo vereenzelvigen ze het met Atlantis.

tuur van de Atlantiërs, die er ten slotte de oorzaak van was dat de laatsten van het derde ras hun allesdoordringende *spirituele* oog verloren. (770)

Die andere allegorie, waarin Apollo de cyclopen doodt om de dood van zijn zoon Asklēpios te wreken, heeft geen betrekking op de drie rassen die worden voorgesteld door de drie zonen van hemel en aarde, maar op het ras van Arimaspische cyclopen van de Hyperboreeërs, de laatsten van het ras dat het 'oog van wijsheid' bezat. Eerstgenoemden hebben overal overblijfselen van hun bouwwerken nagelaten, zowel in het zuiden als in het noorden; laatstgenoemden verbleven alleen in noordelijke streken. Daarom heeft Apollo – bij uitstek de god van de zieners, die als plicht heeft ontheiliging te straffen – hen gedood, waarbij zijn pijlen de vurige en dodelijke menselijke begeerten voorstellen. Daarna verborg hij zijn pijl achter een berg in de streken van de Hyperboreeërs.[1] In kosmische en sterrenkundige zin is deze Hyperborese god de verpersoonlijkte zon, die in de loop van het siderische jaar (25.868 jaar) de klimaten op het aardoppervlak verandert, waarbij tropische gebieden tot koude streken worden gemaakt, en omgekeerd. In psychische en spirituele zin is zijn betekenis veel belangrijker. Zoals Gladstone in zijn 'Greater gods of Olympos' heel terecht opmerkt, zijn 'de eigenschappen van Apollo en Athēna onmogelijk te verklaren zonder onze toevlucht te nemen tot andere bronnen dan de overleveringen die voor een verklaring van de Griekse mythologie meestal worden geraadpleegd'.[2]

De geschiedenis van Latona (Lēto), de moeder van Apollo, is rijk aan verschillende betekenissen. Sterrenkundig gezien is Latona de poolstreek en de nacht, die de zon, Apollo, Phoebus, enz., voortbrengt. Ze werd geboren in de landen van de Hyperboreeërs, waar alle bewoners priesters van haar zoon waren, die elke 19 jaar bij het nieuwe begin van de maancyclus zijn opstanding en neerdaling in hun land vierden.[3] Latona is geologisch gezien het continent van de Hyperboreeërs en het daar wonende ras.[4]

---

[1] Hyginus, *Poeticon astronomicon*, 2:15.

[2] *The Nineteenth Century*, deel 22, juli 1887, blz. 92.

[3] Diodorus, *Bibliotheca historica*, 2:47.

[4] Om onderscheid te maken tussen Lemurië en Atlantis noemden de schrijvers uit de oudheid laatstgenoemde het noordelijke of Hyperborese Atlantis, en eerstgenoemde het zuidelijke. Zo zegt Apollodorus (*Bibliotheca*, 2:5:11): 'De gouden appels die door Hercules werden gestolen, kwamen niet, zoals sommigen denken, uit Libië, maar uit het Hyperborese Atlantis.' De Grieken naturaliseerden alle goden die ze overnamen en maakten er Hellenen van, en de hedendaagse schrijvers werken daaraan mee. Zo hebben de mythologen geprobeerd om van de Ēridanus de rivier de Po in Italië te maken. In de mythe van Phaethōn wordt gezegd dat zijn zusters bij zijn dood hete tranen stortten, die in de Ēridanus vielen en in barnsteen veranderden! Barnsteen wordt echter alleen in de noordelijke zeeën, zoals in de Oostzee, gevonden. Phaethōn, die omkomt als hij warmte naar de bevroren sterren van de noordelijke streken brengt, terwijl hij aan de pool de door de kou verstijfde draak doet ontwaken, en in de Ēridanus wordt geslingerd, is een allegorie die rechtstreeks

(771) Wanneer de sterrenkundige betekenis haar plaats afstaat aan de spirituele en goddelijke – waarbij Apollo en Athēna zich in *vogels* veranderen, het symbool en teken van de hogere godheden en engelen – dan krijgt de stralende god goddelijke scheppende vermogens. Apollo wordt de personificatie van het zienerschap, wanneer hij het astrale dubbel van Aeneas naar het slagveld zendt,[1] en hij heeft de gave aan zijn zieners te verschijnen zonder voor andere aanwezige personen zichtbaar te zijn.[2] Dit is een gave die alle hoge adepten ook hebben.

De koning van de Hyperboreeërs was dus de zoon van Boreas, de noordenwind, en de hogepriester van Apollo. De onenigheid tussen Latona en Niobē (het Atlantische ras) – de moeder van zeven zonen en zeven dochters die de zeven onderrassen van het vierde ras en hun zeven vertakkingen verpersoonlijken[3] – is een allegorie van de geschiedenis van de twee continenten. De toorn van 'de zonen van god', of van 'wil en yoga', bij het zien van de gestage ontaarding van de Atlantiërs was groot;[4] en de betekenis van de vernietiging van de 'kinderen van Niobē' door de kinderen van Latona – Apollo en Diana, de godheden van licht, wijsheid en zuiverheid, of sterrenkundig gezien de zon en de maan, waarvan de invloed veranderingen in de aardas, zondvloeden en andere wereldrampen teweegbrengt – is dus heel
(772) duidelijk.[5] De mythe over de aanhoudende tranenvloed van Niobē – Zeus

---

betrekking heeft op de klimaatveranderingen in die lang vervlogen tijden, toen de poollanden van een koude zone een streek met een gematigd en warm klimaat waren geworden. Dat Phaethōn, die de functies van de zon tijdelijk had overgenomen, door de bliksem van Jupiter in de Ēridanus wordt geslingerd, is een toespeling op de tweede verandering die plaatsvond in die streken toen het land waar 'de magnolia bloeide' opnieuw het verlaten onherbergzame land van het hoogste noorden en het eeuwige ijs werd. Deze allegorie gaat dus over de gebeurtenissen van twee pralaya's; en als ze goed wordt begrepen, zou ze een bewijs moeten zijn voor de enorme ouderdom van de mensenrassen.

[1] Homerus, *Ilias*, 5:431-53.

[2] *Op.cit*., 17:322-36.

[3] Vgl. Apollodorus, *Bibliotheca*, 3:5:6.

[4] Zie 'De zonen van god en het heilige eiland', blz. 248ev.

[5] Een van de aspecten van Latona is zo occult en mystiek dat men haar zelfs in de *Openbaring* (12) laat optreden als de vrouw die met de zon (Apollo) is bekleed en met de maan (Diana) onder haar voeten, en die zwanger was 'en het uitschreeuwde in haar weeën en barensnood'. Een grote rode draak, enz., staat vóór de vrouw, gereed om het kind te verslinden. Ze baart de zoon, een mensenkind dat alle volkeren zou besturen met een ijzeren staf, en die plotseling werd weggevoerd naar de troon van God (de zon). De vrouw vluchtte naar de woestijn, nog achtervolgd door de draak, die weer vluchtte, en uit zijn bek een stroom water spuwde, waarop de aarde de vrouw te hulp schoot en de stroom verzwolg; en de draak ging heen om oorlog te voeren tegen de rest van haar nageslacht die zich aan Gods geboden houden, enz. (*Openbaring* 12:14-17). Iedereen die de allegorie leest van Latona die wordt achtervolgd door de wraak van de jaloerse Juno, zal inzien dat beide versies identiek zijn. Juno zendt Pythōn, de draak, om Latona te vervolgen en te

verandert haar daarom in een rots: Atlantis bedekt met water – is als symbool niet minder treffend. Men moet bedenken dat Niobē de dochter is van een van de Pleiaden (of Atlantiden) en dus de *kleindochter* van Atlas, omdat ze de laatste generaties van het tot ondergang gedoemde continent voorstelt.[1]

Bailly merkt terecht op dat Atlantis een enorme invloed op de oudheid had. Hij voegt eraan toe: 'Indien deze namen slechts allegorieën zijn, dan is alles wat die mythen aan waarheid bevatten afkomstig van Atlantis; indien de mythe een werkelijke overlevering is – ook al is deze veranderd – dan bevat deze toch de hele geschiedenis van de oudheid.'[2]

Die invloed van Atlantis was zo sterk dat alle oude geschriften – proza en poëzie – vol staan met herinneringen aan de Lemuro-Atlantiërs, de eerste *fysieke* rassen, maar het derde en vierde ras in de reeks. Hesiodus vermeldt de overlevering over de mensen in het bronzen tijdperk, die door Jupiter uit essenhout waren gemaakt en die harten hadden die harder waren dan diamant. Ze waren van top tot teen in brons gekleed, en brachten hun leven al strijdend door. Ze waren monsterlijk groot, en bezaten een verschrikkelijke kracht, onoverwinnelijke armen en handen daalden van hun schouders af, zegt de dichter.[3] Zo waren de reuzen van de eerste fysieke rassen. De Iraniërs hebben in *Yasna* een verwijzing naar de latere Atlantiërs. Volgens de over-

---

vernietigen en haar kind te verslinden. Laatstgenoemde is Apollo, de zon, want 'het mensenkind dat alle volkeren met een ijzeren staf zou besturen' uit de *Openbaring*, is beslist niet de zachtmoedige 'zoon van God', Jezus, maar de fysieke zon, 'die alle volkeren bestuurt'; de draak is de noordpool, die geleidelijk de eerste Lemuriërs verdrijft uit de landen die meer en meer Hyperborees werden en ongeschikt om te worden bewoond door degenen die zich al snel tot fysieke mensen ontwikkelden, want ze moesten nu rekening houden met de klimaatschommelingen. De draak wil Latona niet toestaan 'te baren' (de zon niet laten verschijnen). 'Ze wordt uit de hemel verdreven, en kan geen plaats vinden waar ze kan baren', tot Neptunus (de oceaan), bewogen door medelijden, het drijvende eiland Dēlos (de nimf Asteria, die zich onder de golven van de oceaan voor Jupiter had verborgen) tot stilstand brengt, waarop Latona een toevlucht vindt en waar de stralende god Δήλιος wordt geboren. Zodra die god verschijnt, doodt hij Pythōn, de kou en het ijs van de poolstreek, in wiens dodelijke omarming alle leven sterft. Met andere woorden, Latona-Lemurië verandert in Niobē-Atlantis, waarover haar zoon Apollo, of de zon, regeert; inderdaad met een ijzeren staf, want Herodotus laat de Atlantes zijn te grote hitte *vervloeken*. Deze allegorie wordt in haar andere mystieke betekenis (ook een van de zeven sleutels) herhaald in het zojuist geciteerde hoofdstuk van de *Openbaring*. Latona werd werkelijk een machtige godin, en was er getuige van dat haar zoon in bijna elke tempel van de oudheid werd vereerd (zonneverering). In zijn occulte aspect is Apollo de beschermheer van het getal 7. Hij is geboren op de zevende van de maand, en de Maeonische zwanen cirkelen zeven keer om Dēlos en bezingen die gebeurtenis. Zijn lier heeft zeven snaren, de zeven stralen van de zon en de zeven krachten van de natuur. Maar dit is alleen zo in sterrenkundige zin, terwijl het bovenstaande zuiver geologisch is.

[1] Ovidius, *Metamorfosen*, 6:155ev.

[2] *Lettres sur l'Atlantide*, 1779, blz. 137.

[3] Hesiodus, *Opera et dies*, 143ev.

levering maakten de 'zonen van god', of de grote ingewijden van het heilige eiland, gebruik van de zondvloed om de aarde te verlossen van alle tovenaars onder de Atlantiërs. Het genoemde vers richt zich tot Zarathoestra als een van de 'zonen van god'. Het luidt: 'U, Zarathoestra, liet alle demonen [d.w.z. tovenaars], die tevoren in menselijke vorm op de wereld rondzwierven, zich in de aarde verbergen' (d.w.z. hielp om hen te laten verdrinken).[1]

De Lemuriërs en ook de eerste Atlantiërs, waren in twee verschillende klassen verdeeld: de 'zonen van de nacht' of duisternis, en de 'zonen van de zon' of het licht. De oude boeken vertellen ons over de verschrikkelijke gevechten tussen deze twee, toen eerstgenoemden hun land van duisternis verlieten, waaruit de zon maandenlang wegbleef, en uit hun onherbergzame streken afdaalden en 'probeerden de heer van het licht te ontroven' aan hun meer bevoorrechte broeders van equatoriale streken. Men zal ons misschien zeggen dat de Ouden niets wisten over de lange nacht van de poolgebieden
(773) die zes maanden duurt. Zelfs Herodotus[2], die geleerder was dan de anderen, maakt alleen maar kort een opmerking over een volk dat zes maanden per jaar *sliep*, en de andere helft wakker bleef. Toch wisten de Grieken heel goed dat er in het noorden een land was waar het jaar was verdeeld in een dag en een nacht die elk zes maanden duurden, want Plinius zegt dit.[3] Ze spreken over de Kimmeriërs en de Hyperboreeërs, en maken een onderscheid tussen die twee. Eerstgenoemden woonden in de streek van de Palus Maeotis (tussen de 45ste en 50ste breedtegraad). Plutarchus verklaart dat ze *slechts een klein deel van een groot volk* waren, dat door de Scythen was verdreven; dit volk hield halt bij de Tanais, *nadat het Azië had doorkruist*.

Deze oorlogszuchtige menigten woonden vroeger aan de oceaankusten, in dichte bossen en *onder een donkere hemel*. Daar staat de pool bijna recht boven het hoofd, daar *verdelen lange nachten en dagen het jaar.*[4]

Wat de Hyperboreeërs betreft, deze volkeren, zoals Plinius het uitdrukt, 'zaaien 's morgens, oogsten 's middags, verzamelen hun vruchten 's avonds, en trekken zich 's nachts in hun grotten terug'.[5]

Zelfs de schrijvers van de *Zohar* kenden dit feit, want er staat geschreven:

Uit het Boek van Hammannunah de Oude vernemen we . . . dat er sommige landen op aarde zijn die verlicht worden, terwijl andere zich in duisternis bevinden; voor deze is het dag, als het voor de eerstgenoemde nacht is; en *er zijn landen waar* het voortdurend dag is, of waar de nacht slechts enkele ogenblikken duurt.[6]

---

[1] *Yasna*, 9:15.
[2] *Historiën*, 4:25.
[3] *Naturalis historia*, 4:12:89.
[4] Plutarchus, *Levens*: Marius, §11.
[5] Plinius, *Naturalis historia*, 4:12:90.
[6] *Zohar*, 3:10a; Isaac Meyer, *Qabbalah*, 1888, blz. 139.

Het eiland Dēlos, het Asteria van de Griekse mythologie, heeft nooit in Griekenland gelegen, een land dat in die tijd nog niet bestond, zelfs niet in moleculaire vorm. Verschillende schrijvers hebben aangetoond dat het een land of eiland voorstelde, veel groter dan de kleine stukjes land die Griekenland werden. Zowel Plinius als Diodorus Siculus plaatsen het in de noordelijke zeeën. De een noemt het Basileia of 'koninklijk';[1] de ander, Plinius, noemt het Osericta (of Serita),[2] een woord dat volgens Rudbeck[3] 'in de noordelijke talen een betekenis heeft gehad die gelijkstond met het eiland van de *goddelijke* koningen of god-koningen', of ook het 'koninklijke eiland van de goden', omdat de goden daar werden geboren, d.w.z. de goddelijke dynastieën van de koningen van Atlantis kwamen daar vandaan. De geografen en geologen kunnen ernaar zoeken in die groep eilanden[4] die zijn ontdekt door Nordenskiöld op zijn reis met de Vega in de arctische gebieden.[5] De geheime boeken delen ons mee dat *het klimaat in die gebieden meer dan eens is veranderd* sinds de eerste mensen die nu bijna ontoegankelijke breedten bewoonden. Ze waren een paradijs vóór ze een hel werden; de donkere (774)
Hades van de Grieken en het koude rijk van de schimmen, waar de Scandinavische Hel, de godin-koningin van het dodenrijk, 'diep beneden in Helheim en Niflheim heerst'. Toch was het – sterrenkundig gezien – de geboorteplaats van Apollo, de schitterendste van alle goden, in de hemel, zoals hij in zijn menselijke betekenis de meest verlichte van de goddelijke koningen was die over de eerste volkeren heersten. Laatstgenoemd feit wordt bevestigd door de *Ilias*, waarin Apollo vier keer in zijn eigen vorm verschijnt (als de god van de vier rassen) en zes keer in menselijke vorm,[6] d.w.z. in relatie tot de goddelijke dynastieën van de vroegere androgyne Lemuriërs.

Deze eerste mysterieuze volkeren, hun landen (die nu onbewoonbaar zijn geworden), en ook de naam die zowel aan de dode als aan de levende mens is gegeven, hebben de onwetende kerkvaders de gelegenheid verschaft om een hel te bedenken, die ze hebben omgevormd tot een bran-

---

[1] Diodorus Siculus, *Bibliotheca*, 5:23.

[2] Plinius, *Naturalis historia*, 37:39.

[3] Olaus Rudbeck, *Atland eller Manheim* (Atlantica), deel 1, hfst. 14, 'Osericta', blz. 462, 464.

[4] Noot vert.: De Nieuw-Siberische eilanden.

[5] Deze eilanden waren 'bezaaid met fossielen van paarden, schapen, runderen, enz., te midden van reusachtige botten van olifanten, mammoeten, neushoorns', enz. Als er in die tijd geen mensen op aarde waren, 'hoe komt het dan dat er paarden en schapen werden gevonden in gezelschap van de grote antediluviale dieren?', vraagt een meester in een brief (*Esoteric Buddhism*, 5de druk, blz. 67). Het antwoord wordt hierboven in de tekst gegeven.

[6] W.E. Gladstone, 'The greater gods of Olympos', *The Nineteenth Century*, deel 22, juli 1887, blz. 99; vgl. *Ilias*, 4:239-69, 16:715-26.

dende in plaats van een ijskoude plaats.[1]

Het is natuurlijk duidelijk dat noch de Hyperboreeërs, noch de Kimmeriërs, de Arimaspen, of zelfs de Scythen – die aan de Grieken bekend waren en betrekkingen met hen onderhielden – onze Atlantiërs waren. Maar ze waren allemaal afstammelingen van hun laatste onderrassen. De Pelasgen behoorden ongetwijfeld tot de voorouders van het latere Griekenland, en waren een overblijfsel van een onderras van Atlantis. Plato zinspeelt hierop wanneer hij spreekt over laatstgenoemden, van wie de naam zou zijn afgeleid van pelagus, de grote zee. De zondvloed van Noach is sterrenkundig en allegorisch, maar niet mythisch, want het verhaal is gebaseerd op dezelfde oude overlevering van mensen – of beter gezegd van volkeren – die tijdens de rampen in kano's, arken, en schepen werden gered. Niemand zou willen beweren dat de Chaldeeuwse Xisuthrus, Vaivasvata van de hindoes, de Chinese Peiruun – de 'lieveling van de goden', die hem in een kano uit de vloed redden – of de Zweedse Bergelmir, voor wie de goden in het noorden hetzelfde deden, allemaal een en dezelfde persoon zijn. Maar al hun legenden zijn gebaseerd op de ramp die zowel het continent als het eiland Atlantis trof.

De allegorie over de antediluviale reuzen en hun tovenarij is geen mythe. Bijbelse gebeurtenissen zijn werkelijk geopenbaard. Maar noch door de
(775) stem van God te midden van donder en bliksem op de berg Sinaï, noch door een goddelijke vinger die de gebeurtenissen op stenen tafelen schrijft, maar eenvoudig door overlevering via heidense bronnen. Diodorus herhaalde beslist niet de *Pentateuch* toen hij over de titanen schreef – de reuzen, geboren uit de hemel en de aarde, of beter gezegd uit de zonen van God die de dochters van de mensen die schoon waren, tot vrouw namen.[2] Ook citeerde Pherekydēs niet uit *Genesis*, toen hij over die reuzen bijzonderheden gaf die niet in de joodse heilige geschriften te vinden zijn. Hij zegt dat de Hyperboreeërs een ras van titanen waren, een ras dat afstamde van de eerste reuzen, en dat het gebied van de Hyperboreeërs de geboorteplaats

---

[1] Een goed bewijs dat alle goden, religieuze opvattingen, en mythen uit het noorden zijn gekomen, dat ook de bakermat van de *fysieke* mens was, ligt in verschillende veelbetekenende woorden die bij de noordelijke stammen ontstonden en die daar tot op heden nog hun oorspronkelijke betekenis hebben. Maar hoewel er een tijd was waarin alle volkeren 'één taal' hadden, hebben deze woorden bij de Grieken en de Latijnen een andere betekenis gekregen. Een van die woorden is Mann, mens, een levend wezen, en manes, dode mensen. De Lappen noemen hun lijken nog steeds manes (J.-F. Regnard, *Voyage de Laponie*, 1875, blz. 77). Mannus is de stamvader van het Germaanse volk; de manu van de hindoes, het denkende wezen, van de wortel *man*; de Egyptische Menes; en Minos, de koning van Kreta – na zijn dood rechter van de onderwereld – komen allemaal van dezelfde wortel of hetzelfde woord.

[2] Diodorus, *Bibliotheca*, 3:57.

van de eerste reuzen was. De Toelichtingen op de heilige boeken verklaren dat het genoemde gebied het hoge noorden was, nu de poolgebieden, het pre-Lemurische eerste continent, dat eens het huidige Groenland, Spitsbergen, Zweden, Noorwegen, enz., omvatte.

Maar wie waren de nefilim van *Genesis* 6:4? Eeuwen vóór de gebeurtenissen die in het Boek van het Begin staan opgetekend, leefden er in Palestina al paleolithische en neolithische mensen. De theologische overlevering vereenzelvigt deze nefilim met harige mensen of saters, waarvan laatstgenoemden in het vijfde ras al een mythe vormden en eerstgenoemden in zowel het vierde als het vijfde ras historisch waren. We hebben elders meegedeeld wat de prototypen van deze saters waren, en we hebben gesproken over de bestialiteit van het vroege en het latere Atlantische ras. Wat is de betekenis van de liefdesgeschiedenissen van Poseidōn die zo'n verscheidenheid van *dierlijke* vormen aanneemt? Hij werd een dolfijn om Amphitritē voor zich te winnen; een paard om Ceres te verleiden; een ram om Theophanē te bedriegen, enz. Poseidōn is niet alleen de personificatie van de geest en het ras van Atlantis, maar ook van de ondeugden van deze reuzen. Gesenius en anderen wijden veel aandacht aan de betekenis van het woord nefilim, maar verklaren erg weinig. Esoterische geschriften vermelden dat deze harige wezens de laatste afstammelingen waren van die Lemurisch-Atlantische rassen, die kinderen verwekten bij vrouwelijke dieren van nu al lang uitgestorven soorten; daardoor brachten ze mensen *zonder spraak* voort, 'monsters', zoals de stanza's zeggen.

De mythologie, die is gebaseerd op de theogonie van Hesiodus – slechts een dichterlijk verslag van werkelijke overleveringen, of mondeling overgebrachte geschiedenis – spreekt over drie reuzen, Briareōs, Kottos, en Gygēs genaamd, die in een donker land woonden, waar ze door Kronos waren gevangengezet wegens hun opstand tegen hem. Alle drie hebben volgens de mythe honderd armen en vijftig hoofden, waarbij laatstgenoemde staan voor rassen en eerstgenoemde voor onderrassen en stammen. Wanneer men bedenkt dat in de mythologie bijna iedere persoon een god of een halfgod is, en in zijn tweede aspect ook een koning of een eenvoudige sterveling,[1] en dat beide worden opgevat als symbolen van landen, eilanden, (776)
natuurkrachten, elementen, volkeren, rassen en onderrassen, zal de esoterische Toelichting begrijpelijk worden. Daarin staat dat de drie reuzen de drie poollanden zijn, die verschillende keren van vorm zijn veranderd, bij elke nieuwe ramp, of bij het verdwijnen van het ene continent om plaats te

[1] Zo is bijvoorbeeld Gygēs een honderdarmig en vijftighoofdig monster, in het ene geval een halfgod, en volgens een andere versie een Lydiër, de opvolger van Kandaulēs, de koning van het land. Hetzelfde treft men aan in het pantheon van India, waar rishi's en de zonen van Brahmā als stervelingen worden wedergeboren.

maken voor het andere. De hele aardbol wordt periodiek hevig in beroering gebracht; en dit is sinds het verschijnen van het eerste ras vier keer gebeurd. Hoewel het hele aardoppervlak daardoor elke keer werd veranderd, is toch de samenstelling van de noord- en de zuidpoolgebieden maar weinig gewijzigd. De poollanden verenigen zich en vallen uiteen in eilanden en schiereilanden, maar blijven toch altijd dezelfde. Daarom wordt Noord-Azië het 'eeuwige of altijddurende land' genoemd, en Antarctica het 'eeuwig levende' en 'het verborgene'; terwijl de landen rond de Middellandse Zee, de Atlantische en de Grote Oceaan en andere gebieden om beurten verdwijnen in en weer verschijnen boven de grote watermassa.

Vanaf het eerste verschijnen van het grote continent Lemurië waren de drie poolreuzen door Kronos in hun cirkel gevangengezet. Hun gevangenis wordt door een bronzen muur omgeven, en de uitgang bestaat uit poorten die door Poseidōn (of Neptunus, en dus door de zeeën) zijn gemaakt, en die ze niet kunnen passeren; en in dat mistroostige gebied, waar eeuwige duisternis heerst, kwijnen de drie broers weg. De *Ilias* maakt er de Tartaros van.[1] Toen de goden en titanen op hun beurt tegen Zeus – de godheid van het vierde ras – in opstand kwamen, herinnerde de vader van de goden zich de gevangen reuzen, die hem konden helpen de goden en titanen te overwinnen, en laatstgenoemden in Hades te werpen; of duidelijker gezegd, om Lemurië te midden van donder en bliksem naar de bodem van de zeeën te slingeren, om plaats te maken voor Atlantis, dat op zijn beurt zou moeten verzinken en ten onder gaan.[2] De geologische verheffing en overstroming van Thessalië was een herhaling op kleine schaal van de grote ramp; en omdat deze in het geheugen van de Grieken bewaard bleef, werd ze door hen vermengd en verward met het algemene lot van Atlantis. De oorlog tussen de rākshasa's van Laṅkā en de bewoners van Bhārata, de enorme strijd tussen de Atlantiërs en de Indo-Europeanen, en het conflict tussen de daēva's en de izeds (of peri's), werden zo ook eeuwen later de strijd van de titanen, gescheiden in twee vijandelijke kampen, en nog later de oorlog tussen de engelen van God en de engelen van Satan. Historische feiten werden theologische dogma's. Eerzuchtige geleerde tekstverklaarders, mensen van een klein nog maar pas geboren onderras, en een van de jongste loten van de Indo-Europese stam, voelden zich geroepen om het religieuze denken
(777) van de wereld te vernietigen, en slaagden daarin. Bijna 2000 jaar lang prentten ze de denkende mensheid het bestaan van Satan in.

---

[1] *Ilias*, 8:13.

[2] De continenten gaan om beurten door *vuur* en *water* ten onder: óf door aardbevingen en vulkanische uitbarstingen, óf door verzinking en door grote waterverplaatsingen. Onze continenten zullen als gevolg van een ramp van eerstgenoemde soort worden vernietigd. De onophoudelijke aardbevingen in de afgelopen jaren kunnen een waarschuwing zijn.

Maar omdat nu meer dan één hellenist – evenals Bailly en Voltaire – ervan overtuigd is dat de theogonie van Hesiodus op historische feiten was gebaseerd,[1] wordt het voor de occulte leringen gemakkelijker om hun weg te vinden naar het denken van serieuze mensen; daarom worden deze passages uit de mythologie naar voren gebracht bij onze bespreking van de hedendaagse standpunten van de wetenschap in deze appendix.

De symboliek die men in alle exoterische geloofsopvattingen aantreft, bevat verwijzingen naar prehistorische waarheden. Het zonnige, gelukkige land, de oorspronkelijke bakermat van de eerste mensenrassen, is sinds die tijd verschillende keren Hyperborees en Saturnisch[2] geworden, en laat verschillende aspecten van de gouden eeuw en de heerschappij van Saturnus zien. Het was in klimatologisch, etnologisch en ethisch opzicht heel gevarieerd. Want het derde, Lemurische, ras moet fysiologisch worden verdeeld in het vroege androgyne en het latere tweeslachtige ras; en het klimaat van zijn woonplaatsen en continenten in dat van een eeuwige lente en een eeuwige winter, in leven en dood, zuiverheid en onzuiverheid. De cyclus van de legenden wordt op zijn reis door de volksfantasie voortdurend veranderd. Toch kan hij worden gezuiverd van het slib dat hij heeft verzameld op zijn reis door vele landen en langs talloze denkers, die aan de oorspronkelijke feiten het product van hun eigen rijke fantasie hebben toegevoegd. We laten de Griekse interpretaties even met rust, en gaan op zoek naar verdere bevestiging van deze feiten in het wetenschappelijke en geologische bewijsmateriaal.

---

[1] Zie Paul Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*.

[2] Dionysios Periēgētēs, de geograaf, deelt ons mee dat de grote zee ten noorden van Azië de ijs- of Saturnische zee werd genoemd (in zijn *Periēgēsis*, 31ev.). Orpheus (*Argonautica*, 1085) en Plinius (4:16) bevestigen dit door te zeggen dat de reusachtige bewoners ervan die naam eraan gaven. En de geheime leer geeft een verklaring van beide uitspraken door te zeggen dat elk continent van noord naar zuid werd gevormd; en dat, terwijl de plotselinge klimaatverandering het ras dat erop was geboren, verkleinde, en zijn groei belemmerde, er door allerlei omstandigheden enkele graden zuidelijker in elke nieuwe mensheid, of ras, toch altijd heel lange mensen werden geboren. We zien dit tot op heden. De langste mensen treft men in de noordelijke landen aan, terwijl de kleinste de Zuid-Aziaten, de hindoes, de Chinezen, de Japanners, enz., zijn. Vergelijk de grote Sikhs en Puñjābī's, de Afghanen, Noren, Russen, Noord-Duitsers, Schotten, en de Engelsen, met de bewoners van Centraal-India en de gemiddelde Europeaan op het continent. Daarom zijn de reuzen van Atlantis en dus ook de titanen van Hesiodus allemaal noorderlingen.

7

(778) # Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten

Het is misschien goed – voor wie de overlevering van een verloren mioceen Atlantis terugbrengt tot een 'verouderde mythe' – om een paar wetenschappelijke uitspraken op dit punt te laten volgen. Het is waar dat de wetenschap in het algemeen onverschillig staat tegenover zulke vraagstukken. Maar er zijn wetenschappers die bereid zijn te erkennen dat bij geologische kwesties een voorzichtig agnosticisme over het verre verleden in elk geval veel filosofischer is dan een ontkenning op voorhand, of zelfs een haastige generalisatie op basis van onvoldoende gegevens.

Intussen kunnen we wijzen op twee heel interessante voorbeelden, die we onlangs tegenkwamen, als een 'bevestiging' van bepaalde passages in de brief van een meester, gepubliceerd in *Esoteric Buddhism*. Aan de deskundigheid van deze autoriteiten zal men niet twijfelen:

Nr. 1

'Het verzinken van Atlantis (de groep continenten en eilanden) begon tijdens het [eoceen . . . en het culmineerde in het] mioceen, ten eerste in de *definitieve verdwijning van het grootste continent, een gebeurtenis die samenviel met het omhoogkomen van de Alpen*, en ten tweede in het verzinken van het laatste van de mooie eilanden, iets wat door Plato wordt genoemd.'[1]

Nr. 1

'Was er, zoals sommigen geloofden, een Atlantis, een continent of een archipel van grote eilanden in het gebied van de noordelijke Atlantische Oceaan? Deze hypothese is misschien niet zo onfilosofisch; want omdat volgens de geologen '*de Alpen sinds het begin van het eoceen 1200 en op sommige plaatsen zelfs meer dan 3000 m van hun huidige hoogte hebben gekregen*' (Lyell, *Principles of Geology*, 1867, deel 1, blz. 253), *zou een postmiocene daling het hypothetische Atlantis in een bijna bodemloze diepte hebben kunnen meeslepen*.'[2]

---

[1] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 70.

[2] W. Pengelly, FRS, FGS, 'The extinct lake of Bovey Tracey', *Transactions of the Plymouth Institution*, deel 9, 26 maart 1885, blz. 194-5. Nadat we al verschillende voorbeelden van de wispelturigheid van de wetenschap hebben gegeven, is het een groot genoegen in dit specifieke geval zo'n *overeenstemming* te vinden. Gelezen in verband met de (elders geciteerde) wetenschappelijke erkenning van de onwetendheid van de geologen, zelfs over

Nr. 2

'Lemurië mag evenmin met het Atlantische continent worden verward als Europa met Amerika. Beide verzonken en verdronken met al hun 'goden'; toch verstreek er tussen de twee rampen een korte periode van ongeveer 700.000 jaar; Lemurië bloeide en beëindigde zijn loopbaan precies in dat korte tijdsbestek vóór het vroege eoceen, omdat zijn ras het derde was. *De overblijfselen van dat eens zo grote volk kan men zien in sommige plathoofdige Aboriginals van uw* AUSTRALIË.'[1]

Nr. 2 (779)

'Het zou voorbarig zijn te zeggen – omdat er nog geen bewijs is geleverd – *dat er in het eoceen geen mensen konden bestaan*, vooral omdat kan worden aangetoond dat *een mensenras, het laagste dat we kennen, tegelijk bestaat met dat restant van de eocene flora dat nog op het continent en de eilanden van Australië voortleeft*.'[2]

Ook Haeckel, die het bestaan van een voormalig Lemurië volledig aanvaardt, beschouwt de *Aboriginals als rechtstreekse afstammelingen van de Lemuriërs*. 'Blijvende vormen van de twee [zijn Lemurische] stammen leven naar alle waarschijnlijkheid nog voort . . . in de Papoea's en Hottentotten . . . de *Aboriginals* en een deel van de Maleiers.'[3]

De opvatting van Gerland over een vroegere beschaving, waarvan een *deel* van deze gedegenereerde Aboriginals de laatst overgebleven tak is, geeft veel te denken. Over de religie en de mythologie van de stammen schrijft hij: 'De bewering dat de Aboriginal-beschaving [?] op een *hogere trap* wijst, wordt nergens duidelijker bewezen dan hier, *waar alles klinkt als de wegstervende stem van een vroeger en rijker tijdperk*. Het denkbeeld dat de Aboriginals geen religie of mythologie hebben, is volstrekt onjuist. Maar deze religie is ongetwijfeld *helemaal in verval geraakt*.'[4]

---

een benadering van de duur van de tijdperken, is de volgende passage heel leerzaam: 'We zijn nog niet in staat om het meest recente tijdvak waarin ons noordelijk halfrond met gletsjers was bedekt bij *benadering* te dateren. Volgens Wallace ligt dit tijdvak *mogelijk 70.000 jaar* in het verleden, terwijl anderen er een ouderdom van ten minste *200.000 jaar* aan toeschrijven, en weer anderen sterke argumenten naar voren brengen voor de stelling dat een *miljoen jaar* nauwelijks genoeg is voor de veranderingen die sinds die gebeurtenis hebben plaatsgevonden' (Fiske, *Outlines of Cosmic Philosophy*, 1875, deel 1, blz. 304-5). Verder geeft prof. Lefèvre ons *zijn* schatting van 100.000 jaar. Het is dus duidelijk dat de hedendaagse wetenschap, indien ze niet in staat is om zo'n betrekkelijk recent tijdvak als de ijstijd te dateren, moeilijk bezwaar kan maken tegen de esoterische chronologie van de rasperioden en geologische tijdperken.

[1] *Esoteric Buddhism*, 5de druk, 1885, blz. 64-5.

[2] Prof. B. Seeman, PHD, FLS, PAS, *The Popular Science Review*, deel 5, 1866, blz. 18.

[3] *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 81.

[4] Geciteerd in Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 300-1.

Haeckel maakt bij zijn andere bewering, namelijk dat de Aboriginals een 'deel van de Maleiers' zijn (zie zijn etnologische theorieën in *The Pedigree of Man*), een fout door de Aboriginals bij de rest in te delen. De Maleiers en Papoea's zijn een *gemengd* ras, voortgekomen uit de vermenging van de lage Atlantische onderrassen met het zevende onderras van het derde wortelras. Evenals de Hottentotten zijn ze indirect van *Lemurisch-Atlantische* afkomst.

Het is veelzeggend – voor die concrete denkers die een *fysiek* bewijs voor karma verlangen – dat de laagste mensenrassen nu snel uitsterven; een verschijnsel dat grotendeels is toe te schrijven aan een opmerkelijke onvruchtbaarheid van de vrouwen sinds ze met Europeanen in aanraking
(780) kwamen. Er vindt over de hele wereld een decimeringsproces plaats bij die rassen voor wie 'de tijd voorbij is' – en precies onder die rassen die door de esoterische filosofie worden beschouwd als de uitgebluste vertegenwoordigers van verdwenen oude beschavingen. Het is onjuist te beweren dat het uitsterven van een lager ras *onveranderlijk* is toe te schrijven aan de wreedheden of slechte invloed van kolonisten. Verandering van voedsel, dronkenschap, enz., hebben een grote rol gespeeld; maar degenen die denken dat zulke gegevens het probleem volledig kunnen verklaren, hebben geen antwoord op de vele feiten die nu naar voren komen. 'Niets', zegt zelfs de materialist Lefèvre, 'kan *hen redden van wie de tijd verstreken is*. . . . Het zou nodig zijn de hun *toegemeten cyclus* te verlengen. . . . *De volkeren die het meest werden gespaard . . . bewoners van Hawaï of Maori's, zijn even sterk gedecimeerd als de stammen die door Europese indringers werden uitgemoord of besmet*.'[1]

Dat is waar; maar is het niet moeilijk om voor het hier bevestigde verschijnsel van de werking van de CYCLISCHE WET een materialistische verklaring te geven? Waar komen de 'toegemeten cyclus' en de wet waarvan hier melding wordt gemaakt, vandaan? Waarom treft deze (karmische) steriliteit bepaalde rassen en roeit ze op hun 'vastgestelde tijd' uit? Het antwoord, dat dit is toe te schrijven aan een 'verstoring in de mentale verhouding'[2] tussen de koloniserende en de oorspronkelijke rassen, is duidelijk ontwijkend, want dit verklaart niet de plotselinge 'onvruchtbaarheid' die zo vaak optreedt. Het uitsterven van de bewoners van Hawaï, bijvoorbeeld, is een van de mysterieuste vraagstukken van deze tijd. De etnologen zullen vroeg of laat met de occultisten moeten instemmen dat men de ware oplossing moet zoeken in het begrijpen van de werking van karma. Zoals Lefèvre opmerkt, 'nadert de tijd dat er slechts drie

---

[1] André Lefèvre, *Philosophy: Historical and Critical*, 1879, blz. 508.
[2] *Op.cit*., blz. 508.

grote menstypen zullen overblijven [vóór het zesde wortelras begint], het blanke [Indo-Europese, vijfde wortelras], het gele, en het Afrikaanse zwarte ras, met hun kruisingen [Atlantisch-Europese vertakkingen].'[1] Indianen, Eskimo's, Papoea's, Aboriginals, Polynesiërs, enz., sterven allemaal uit. Zij die inzien dat elk wortelras een reeks van zeven onderrassen doorloopt met zeven vertakkingen, enz., zullen begrijpen waarom. De vloedgolf van incarnerende EGO'S is hun voorbijgerold om ervaring op te doen in meer ontwikkelde en minder uitgebluste volkeren; en hun uitsterven is dus een karmische noodzaak. Enkele opmerkelijke en *niet verklaarde* statistieken over het uitsterven van rassen worden gegeven door De Quatrefages.[2] Geen enkele uitleg, behalve de occulte, kan deze verklaren.

Maar we zijn van ons eigenlijke onderwerp afgedwaald. Laten we nu horen wat prof. Huxley over vroegere continenten in de Atlantische en Grote Oceaan te zeggen heeft.

Hij schrijft in *Nature*:

Zover ik weet bevat het nu beschikbare biologische of geologische bewijsmateriaal niets wat de hypothese onhoudbaar zou maken, dat *een gebied zo groot als Europa van de zeebedding van de Centraal-Atlantische of van de Grote Oceaan* (781) zou zijn omhooggekomen tot de hoogte van de Mont Blanc, en sinds het paleozoïcum weer zou zijn verzonken, als er enige reden zou zijn om deze hypothese aan te nemen.[3]

Dat wil dus zeggen dat er geen argumenten zijn tegen de *positieve* bewijzen ten gunste van deze stelling, en dus ook niets tegen de geologische uitgangspunten van de esoterische filosofie. Dr. Seeman verzekert ons in de *Popular Science Review*:

De feiten die door botanisten zijn verzameld voor de reconstructie van deze verloren kaarten van de aardbol, zijn nogal veelomvattend; en ze hebben ook niet nagelaten het vroegere bestaan van grote stukken vasteland te bewijzen in streken waar nu de grote oceanen liggen. De vele opvallende raakvlakken tussen de huidige flora van de Verenigde Staten en die van Oost-Azië brachten hen ertoe aan te nemen dat er tijdens de huidige configuratie tussen Zuidoost-Azië en West-Amerika een continentale verbinding heeft bestaan. De bijzondere overeenkomst tussen de tegenwoordige flora van het zuiden van de Verenigde Staten en de bruinkoolflora van Europa bracht hen ertoe te geloven dat *Europa en Amerika in het mioceen door een landstrook waren verbonden, waarvan IJsland, Madeira,*

---

[1] *Op.cit*., blz. 507-8.

[2] *The Human Species*, 1879, blz. 428ev.

[3] Thomas Huxley, 'The first volume of the publications of the 'Challenger'', *Nature*, deel 23, 4 november 1880, blz. 2.

en de andere Atlantische eilanden overblijfselen zijn; dat in feite het verhaal over Atlantis, dat een Egyptische priester aan Solōn vertelde, niet slechts fictie is, maar op een stevige historische basis berust. . . . Het Europa van het eoceen kreeg de planten die zich over bergen en vlakten, dalen en rivieroevers [meestal vanuit Azië], verspreidden, niet uitsluitend uit het zuiden of het oosten. Ook het westen droeg ertoe bij, en al waren deze toevoegingen in die periode nogal schaars, ze tonen in ieder geval aan dat er al een brug begon te ontstaan die in een latere periode het contact tussen de twee continenten zo opmerkelijk zou vergemakkelijken. In die tijd begonnen enkele planten uit het westelijke continent Europa te bereiken via het *eiland Atlantis*, dat toen waarschijnlijk net [?] boven de oceaan begon uit te steken.[1]

In een ander nummer van hetzelfde tijdschrift maakt Duppa Crotch, MA, FLS, toespelingen op hetzelfde onderwerp.

Is het waarschijnlijk dat er land heeft bestaan waar nu de uitgestrekte Atlantische Oceaan ligt? Alle overleveringen zeggen dat dit zo is: oude Egyptische verslagen spreken over Atlantis, zoals Strabo en anderen ons hebben meegedeeld. De Sahara zelf is het zand van een oude zee, en de schelpen die men daar vindt,
(782) bewijzen dat er zelfs in het mioceen nog een zee golfde boven wat nu woestijn is. De reis van de 'Challenger' heeft het bestaan bewezen van *drie lange bergruggen*[2] *in de Atlantische Oceaan,*[3] *waarvan er een langer is dan 4800 km*; zijdelingse uitlopers die deze ruggen verbinden, kunnen een verklaring geven voor *de verbazingwekkende overeenkomst van de fauna van alle Atlantische eilanden.*[4] . . . Het verzonken continent LEMURIË, in wat nu de Indische Oceaan is, *zou veel problemen met betrekking tot de verspreiding van het organische leven kunnen verklaren*, en ik denk dat men zal ontdekken dat het bestaan van een MIOCEEN

[1] Berthold Seemann, 'Australia and Europe formerly one continent', *The Popular Science Review*, deel 5, 1866, blz. 19, 25. Dit is ongetwijfeld een feit en een bevestiging van de esoterische opvatting van een Lemurië dat oorspronkelijk niet alleen grote gebieden in de Indische en de Grote Oceaan omvatte, maar een uitloper had om Zuid-Afrika heen tot in de noordelijke Atlantische Oceaan. Het Atlantische deel ervan werd later de geologische basis voor het toekomstige thuis van de Atlantiërs van het vierde ras.

[2] Vgl. de gepubliceerde verslagen van de 'Challenger' expeditie, en Donnelly, *Atlantis*, blz. 468 en blz. 46-56, hfst. 5, 'The testimony of the sea'.

[3] Zelfs de voorzichtige Lefèvre spreekt over het bestaan van *tertiaire* mensen op 'omhooggekomen landen, eilanden en continenten die toen hun bloeitijd beleefden, maar die daarna zijn verzonken', en hij spreekt elders over een '*mogelijk* Atlantis' om etnologische feiten te verklaren. Vgl. zijn *Philosophy*, 1879, blz. 478, 504. Donnelly merkt met zeldzame intuïtie op dat 'de hedendaagse beschaving *Atlantisch* is . . . het *'inventieve' vermogen in onze tijd zet het scheppingswerk voort, waar Atlantis dat duizenden jaren geleden heeft achtergelaten*' (*Atlantis*, 1882, blz. 177). Hij voert ook de oorsprong van beschaving terug tot het mioceen. Deze moet echter worden teruggevoerd tot een veel vroeger tijdperk waarin de mensen van het *derde ras* leringen ontvingen van hun goddelijke heersers.

[4] Een even 'merkwaardige' overeenkomst kan men vaststellen tussen een deel van de West-Indische en de West-Afrikaanse fauna.

ATLANTIS een *helder licht zal werpen op onderwerpen van groter belang* [inderdaad!] dan de migratie van de lemming. Hoe dan ook, als kan worden aangetoond dat er in vroegere tijdperken land bestond waar nu de noordelijke Atlantische Oceaan ligt, dan is er niet alleen een motief gevonden voor deze schijnbaar met zelfmoord gelijkstaande migratie, maar ook een sterk indirect bewijs voor het feit dat wat wij instinct noemen, slechts de blinde en soms schadelijke erfenis is van vroeger opgedane ervaringen.[1]

We vernemen dat in bepaalde perioden grote aantallen van deze dieren de zee in zwemmen en omkomen. Ze komen uit alle delen van Noorwegen, en het sterke instinct dat door de eeuwen heen als een erfenis van hun voorouders in hen voortleeft, drijft hen ertoe een continent te zoeken dat ooit heeft bestaan maar nu in de oceaan is verzonken; en zo vinden ze de dood in de zee.

In een artikel dat kritiek bevat op *Island Life* van A.R. Wallace – een boek dat vooral bespreekt hoe dieren, enz., zich hebben verspreid – schrijft Starkie Gardner:

Met behulp van een redenering die door vele uiteenlopende feiten wordt onderbouwd, komt hij tot de volgende conclusie: de verspreiding van levensvormen over het land is tot stand gekomen zonder dat de onderlinge ligging van continenten en zeeën aanzienlijk is veranderd. Maar als we zijn opvattingen aanvaarden, moeten we geloven dat Azië en Afrika, Madagascar en Afrika, Nieuw-Zeeland en Australië, Europa en Amerika, in een tijdperk dat geologisch niet zo lang geleden is, verenigd zijn geweest, en dat zeeën met een diepte van 1800 m werden overbrugd; maar we moeten de veronderstelling dat de gematigde streken van Europa en Amerika, Australië, en Zuid-Amerika, (783)
ooit anders waren verbonden dan door de noord- en zuidpoolcirkel, en dat landen die nu worden gescheiden door zeeën met een diepte van meer dan 1800 m ooit verenigd zijn geweest, behandelen als 'volledig ongegrond en volkomen in strijd met alle gegevens die ons ter beschikking staan' [!!]. Men moet erkennen dat Wallace erin geslaagd is de belangrijkste kenmerken van de bestaande verspreiding van de levensvormen te verklaren, zonder de Atlantische of Grote Oceaan te overbruggen, behalve in de omgeving van de polen, maar toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat sommige feiten *misschien gemakkelijker kunnen worden verklaard door het vroegere bestaan te erkennen van verbindingen tussen de kust van Chili en Polynesië*,[2] en *tussen Groot-Brittannië en Florida*, die vaag worden aangeduid door de onderzeese banken die zich daartussen uitstrekken. Er wordt niets aangevoerd dat deze meer rechtstreekse verbindingen onmogelijk zou maken, en *er wordt geen enkele fysieke reden*

[1] 'The Norwegian lemming and its migrations', *The Popular Science Review*, deel 16, 1877, blz. 151-2.

[2] Het deel van het reusachtige Lemurische continent dat nu in de Grote Oceaan ligt, werd door dr. Carter Blake, de antropoloog, 'Pacificus' gedoopt.

gegeven waarom de oceaanbodem niet uit de diepte kan zijn omhooggekomen. De weg waarlangs [volgens de anti-Atlantische en Lemurische hypothesen van Wallace] de *flora* van Zuid-Amerika en die van Australië zich zouden hebben vermengd, ligt bezaaid met bijna onoverkomelijke hindernissen, en de schijnbaar plotselinge verschijning van een aantal subtropische Amerikaanse planten in onze eocene flora maakt een verbinding nodig die zuidelijker zou moeten liggen dan de tegenwoordige dieptelijn van 1800 m. . . . Er zijn onophoudelijk krachten actief, en er is *geen reden waarom een opheffende kracht die eenmaal in het midden van een oceaan in werking is gesteld, zou ophouden te werken voordat er een continent is gevormd*. Ze zijn actief geweest en hebben in betrekkelijk recente geologische tijden de hoogste bergen op aarde uit de zee opgeheven. Wallace erkent zelf herhaaldelijk dat zeebeddingen soms 1800 m zijn omhooggekomen en dat er eilanden zijn verrezen uit diepten van 5400 m; en de veronderstelling dat de opheffende krachten beperkt zijn, lijkt mij 'volledig ongegrond en volkomen in strijd met alle gegevens die ons ter beschikking staan'.[1]

De 'vader' van de Engelse geologie – Sir Charles Lyell – was in zijn opvattingen over de vorming van continenten een aanhanger van het uniformitarianisme. Hij schrijft:

Prof. Unger (*Die versunkene Insel Atlantis*) en Heer (*Flora tertiaria Helvetiae*) hebben op basis van botanische overwegingen *het vroegere bestaan van een Atlantisch continent tijdens een bepaald deel van het tertiair* erkend, omdat dat de enig denkbare aannemelijke verklaring is voor de analogie tussen de miocene flora van Centraal-Europa en de huidige flora van Oost-Amerika. Prof. Oliver daarentegen toont aan hoeveel van de Amerikaanse soorten die als fossiel in Europa worden gevonden, inheems zijn in Japan, en neigt tot de theorie, die het eerst door dr. Asa Gray naar voren werd gebracht, dat de migratie van de soorten, waaraan de overeenkomst van soorten in de oostelijke staten van Noord-Amerika en de miocene flora van Europa is toe te schrijven, plaatsvond toen er een verbinding over land was van Amerika naar Centraal-Azië tussen de vijftigste en de zestigste breedtegraad, of ten zuiden van de Beringstraat, die de richting van de Aleoeten volgde. Ze *kunnen* deze weg hebben gevolgd, hetzij in het mioceen, het plioceen, of het pleistoceen, vóór de ijstijd, naar het land van de Amoer, aan de oostkust van Noord-Azië.[2]

De onnodige problemen en complicaties die men zich hier op de hals haalt om de hypothese van een Atlantisch continent te vermijden, zijn
(784) werkelijk te opvallend om aan de aandacht te ontsnappen. *Indien er alleen plantkundige bewijzen waren*, zou scepsis half gewettigd zijn; maar in dit geval komen alle takken van wetenschap in één punt samen.

---

[1] J. Starkie Gardner, 'Subsidence and elevation, and on the permanence of oceans', *The Geological Magazine*, deel 8, juni 1881, blz. 241-2, 245.

[2] Charles Lyell, *Geological Evidences of the Antiquity of Man*, 1873, blz. 492.

De wetenschap heeft blunders begaan, en zich blootgesteld aan grotere misvattingen dan het geval was wanneer ze onze twee nu onzichtbare continenten zou aannemen. Ze heeft zelfs het onbetwistbare ontkend, vanaf de tijd van de wiskundige Laplace tot onze eigen tijd toe, en dat nog maar een paar jaar geleden.[1] We kennen de gezaghebbende uitspraak van prof. Huxley, dat mogelijke bewijzen die deze opvatting ondersteunen niet bij voorbaat onwaarschijnlijk zijn.[2] Maar zal die eminente geleerde, nu het POSITIEVE BEWIJS *naar voren wordt gebracht*, de conclusie daaruit aanvaarden?

Elders zegt Sir Charles Lyell over dit probleem:

In verband met de kosmogonie van de Egyptische priesters krijgen we veel informatie van Griekse filosofen, die bijna al hun leringen aan Egypte ontleenden, onder andere die van de vroegere opeenvolgende vernietiging en vernieuwing van de wereld. [*Continentale*, geen kosmische rampen.] We vernemen van Plutarchus dat dit het thema van een van de hymnen van Orpheus was, die in de legendarische eeuwen van Griekenland zo gevierd was. Deze werd door hem van de oevers van de Nijl meegebracht; en we vinden zelfs in zijn verzen, evenals in de Indiase stelsels, een bepaalde periode voor de duur van elke opeenvolgende wereld. De terugkeer van grote rampen werd bepaald door de periode van het Annus Magnus of grote jaar. Deze cyclus is gebaseerd op de omwentelingen van de zon, de maan, en de planeten, en eindigt wanneer deze allemaal terugkeren tot het teken waaruit ze lang geleden zouden zijn vertrokken. . . . We vernemen in het bijzonder uit de *Timaeus* [22c] van Plato, *dat de Egyptenaren geloofden dat de wereld onderworpen is aan van tijd tot tijd optredende grote branden en zondvloeden*. De stoïcijnen geloofden heel stellig in rampen die bedoeld zijn om met tussenpozen de wereld te vernietigen. Deze, zo leerden ze, waren van tweeërlei aard – het cataclysme, *of de vernietiging door water* . . . en *de ecpyrōsis, of vernietiging door vuur* [onderzeese vulkanen]. Aan de Egyptenaren ontleenden ze de leer van de geleidelijke ontaarding van de mens uit een toestand van onschuld [de oorspronkelijke eenvoud van de eerste onderrassen van elk wortelras]. Tegen het einde van elk tijdperk kon- (785)
den de goden de slechtheid van de mens niet langer verdragen, en een schok

[1] 'Toen Howard voor de Royal Society van Londen een lezing hield over het eerste serieuze onderzoek naar meteoorstenen, bracht de daar aanwezige natuurwetenschapper Pictet uit Genève bij zijn terugkeer in Parijs verslag uit aan de Franse Academie van Wetenschappen. Maar hij werd onmiddellijk in de rede gevallen door Laplace, de grote astronoom, die riep: 'Houd op! We kennen al die *fabeltjes*', waarop Pictet zich heel klein voelde. . . . Bolbliksem werd pas door de wetenschap erkend nadat Arago het bestaan ervan aantoonde' (Albert de Rochas, *Les forces non définies*, 1887, blz. 4vn). En iedereen herinnert zich de ongelukkige uitspraak van dr. Bouilland aan de Academie van de Geneeskunde, toen hij verklaarde dat de fonograaf van Edison 'een buiksprekerstruc' was!

[2] Zie eerder, blz. 887.

van de elementen, of een zondvloed, overweldigde hen [zie het verval tot magische praktijken en grove dierlijkheid van de Atlantiërs]; na zo'n ramp daalde Astraea weer op aarde neer om de gouden eeuw opnieuw in te luiden. [De dageraad van een nieuw wortelras.][1]

Astraea, de godin van de rechtvaardigheid, is de laatste godheid die de aarde ontrouw wordt, wanneer, zoals men zegt, de goden de aarde verlaten om *door Jupiter weer in de hemel te worden opgenomen*. Maar zodra Ganymēdēs (het verpersoonlijkte *lust*object) door Zeus van de aarde wordt geroofd, werpt de vader van de goden Astraea weer op aarde terug, waarbij ze *op haar hoofd valt*. Astraea is de Maagd, het sterrenbeeld van de dierenriem. Sterrenkundig heeft dit een heel duidelijke betekenis, die de sleutel tot de occulte bedoeling geeft. Maar ze is onlosmakelijk verbonden met de Leeuw, het teken dat eraan voorafgaat, en met de Pleiaden en hun zusters, de Hyaden, waarvan Aldebaran de schitterende leider is. Deze staan allemaal in verband met de periodieke hernieuwingen van de aarde wat haar continenten betreft. Zelfs Ganymēdēs, die in de astronomie de Waterman is, staat daarmee in verband. We hebben al aangetoond dat, terwijl de zuidpool de *onderwereld* is (de hellegebieden in figuurlijke en kosmologische zin), de noordpool geografisch het eerste continent is; terwijl in sterrenkundige en figuurlijke zin de hemelpool, met haar poolster aan *de hemel*, Meru is, of de zetel van Brahmā, de troon van Jupiter, enz. Want in de tijd waarin de goden ontrouw werden aan de aarde, en, zoals men zei, naar de hemel opstegen, was de ecliptica gaan samenvallen met de meridiaan, en leek een deel van de dierenriem van de noordpool naar de noordelijke horizon af te dalen. Aldebaran stond toen in conjunctie met de zon, evenals 40.000 jaar geleden, bij het grote feest ter herdenking van dat Annus Magnus, waarover Plutarchus sprak. Sinds dat jaar (40.000 jaar geleden) heeft de equator een retrograde beweging gemaakt, en ongeveer 31.000 jaar geleden stond Aldebaran in conjunctie met het lentepunt.

De rol die zelfs in de christelijke mystiek aan de Stier wordt toegekend, is te goed bekend om nog eens vermeld te hoeven worden. De beroemde orfische hymne over de grote periodieke ramp onthult de hele esoterie van de gebeurtenis. Pluto (in de onderwereld) ontvoert Eurydikē, die door de (pool)slang is gebeten. Dan wordt de Leeuw overwonnen. Wanneer de Leeuw *in de onderwereld* is, of beneden de zuidpool staat, komt de Maagd na hem als het volgende teken, en wanneer haar hoofd tot haar middel *onder* de zuidelijke horizon staat, is zij *omgekeerd*. De Hyaden daarentegen zijn de regen- of *zondvloed*-sterrenbeelden; en Aldebaran (hij die de

[1] *Principles of Geology*, 1867, deel 1, blz. 12-13.

dochters van Atlas, of de Pleiaden, *volgt*) kijkt neer uit het oog van de Stier. Uitgaande van dit punt van de ecliptica werden de berekeningen van de nieuwe cyclus begonnen. De lezer moet ook bedenken dat, wanneer Ganymēdēs (de Waterman) naar de hemel (of boven de horizon van de (786)
noordpool) is gestegen, de Maagd of Astraea, die Venus-Lucifer is, met het hoofd naar beneden afdaalt onder de horizon van de zuidpool, of de onderwereld; deze *onderwereld*, of de pool, is ook de Grote Draak, of de vloed. Laat de lezer zijn intuïtie gebruiken door deze feiten bij elkaar te brengen; er kan niet méér over worden gezegd.

Lyell geeft deze toelichting:

> Het verband tussen de leer van de opeenvolgende rampen en de herhaalde achteruitgang van de morele aard van de mensheid, is nauwer en logischer dan we op het eerste gezicht zouden denken. Want in een onontwikkelde samenleving beschouwt de mens elke grote ramp als een straf van God voor de slechtheid van de mens. . . . Zo lezen we ook in het door de Egyptische priesters aan Solōn meegedeelde verhaal over het verzinken van het eiland Atlantis in de oceaan na herhaalde aardschokken, *dat deze gebeurtenis plaatsvond toen Jupiter de morele ontaarding van de bewoners had gezien*.[1]

Dat is waar; maar was dat niet het gevolg van het feit dat alle esoterische waarheden door de ingewijden van de tempels *in de vorm van allegorieën* aan het publiek werden bekendgemaakt? 'Jupiter' is slechts de personificatie van die onveranderlijke cyclische wet die de neerwaartse tendens, die volgt nadat een wortelras het toppunt van zijn roem heeft bereikt, stuit.[2] Tenzij we met prof. John Fiske de sterk dogmatische opvatting huldigen dat *elke* mythe 'een verklaring is die door een onontwikkelde geest voor een natuur-

---

[1] *Op.cit.*, deel 1, blz. 13.

[2] De cyclische wet van de ras-evolutie is bij wetenschappers heel onwelkom. Het is voldoende het feit van de 'oorspronkelijke beschaving' te noemen om de woede van de darwinisten op te wekken; want het is duidelijk dat, hoe verder de beschaving en de wetenschap naar het verleden worden teruggeschoven, hoe hachelijker de basis voor de aapvoorouder-theorie wordt. Maar zoals Jacolliot zegt: 'Wat er ook waar is van deze overleveringen [verzonken continenten, enz.], en wat ook de plaats is geweest waar een beschaving werd ontwikkeld die ouder was dan die van Rome, van Griekenland, van Egypte, en van India, *het staat vast dat deze beschaving werkelijk bestond*, en het is heel belangrijk dat de wetenschap de sporen ervan terugvindt, hoe vaag die ook zijn.' (*Histoire des Vierges; les peuples et les continents disparus*, 1874, blz. 15.) Donnelly heeft dit feit op basis van heel duidelijke stellingen bewezen, maar de evolutionisten willen niet luisteren. Een *miocene* beschaving werpt de theorie van een 'universele steentijd' omver, en die van een *ononderbroken* opklimming van de mens uit het dierlijke! En toch is tenminste Egypte met de gangbare hypothesen in tegenspraak. Er is daar geen steentijd te vinden, maar hoe verder men teruggaat, des te grootser is de beschaving die men waarneemt. (Verbum satis sapienti: 'voor een wijze is één woord voldoende'.)

verschijnsel wordt gegeven; geen allegorie, geen esoterisch symbool – want men verspilt [!] zijn scherpzinnigheid als men in mythen de overblijfselen probeert te ontdekken van een verfijnde oorspronkelijke wetenschap – maar een verklaring. De primitieve mens had geen diepzinnige wetenschap die door allegorieën in stand moest worden gehouden [hoe weet Fiske dat?], en hij was ook niet zo'n zielige sofist die in raadsels spreekt als duidelijke taal ook zou volstaan.'[1] Wij beweren dat de taal van de weinige *ingewijden* veel 'duidelijker' was, en dat hun wetenschappelijke filosofie veel meer
(787) omvatte en voor de fysieke en *spirituele* behoeften van de mens veel bevredigender was, dan de terminologie en het stelsel die door de leermeester van Fiske – Herbert Spencer – werden uitgewerkt. Maar hoe 'verklaart' Sir Charles Lyell de 'mythe'? Het staat vast dat hij op geen enkele manier het denkbeeld van de 'sterrenkundige' oorsprong ervan onderschrijft, zoals sommige schrijvers dat doen.

De twee uitleggers zijn het volledig met elkaar oneens. Lyells oplossing is als volgt. Omdat hij bij gebrek (?) aan betrouwbare historische gegevens op dit punt, en ook als gevolg van een sterke neiging tot de uniformitarianistische opvatting over geologische veranderingen,[2] niet gelooft in verandering door grote rampen, probeert hij de 'overlevering' over Atlantis terug te voeren tot de volgende bronnen:[3]

(1) Barbaarse stammen brengen rampen in verband met een wrekende god, die, zoals ze denken, de immorele rassen zo straft.

(2) *Daarom* is het logisch dat ieder nieuw ras in het begin deugdzaam is.

---

[1] John Fiske, *Myths and Myth-makers*, 1885, blz. 21.

[2] In de annalen van de meeste – zo niet alle – volkeren zijn hevige maar relatief kleine rampen en reusachtige aardbevingen opgetekend. Het omhoogkomen en dalen van continenten gaat steeds voort. De hele kust van Zuid-Amerika is 3 tot 4,5 m omhooggekomen en in een uur weer gedaald. Huxley heeft aangetoond dat de Britse eilanden vier keer onder de oceaan zijn gezakt en vervolgens weer zijn omhooggekomen en opnieuw bevolkt. De Alpen, de Himālaya en de Cordilleras waren alle het gevolg van sedimenten die zich op de zeebodem hadden afgezet en die door titanische kracht tot hun huidige hoogte werden opgeheven. De Sahara was het bekken van een miocene zee. De afgelopen vijf- of zesduizend jaar zijn de kusten van Zweden, Denemarken en Noorwegen tussen de 60 en 180 m omhooggekomen; in Schotland zijn er omhooggekomen kustplateaus met uitstekende rotsen en klippen die *hoger liggen* dan de kusten die nu door hongerige golven worden geërodeerd. Het noorden van Europa stijgt nog steeds op uit de zee, en Zuid-Amerika laat het verschijnsel zien van omhooggekomen kustplateaus van meer dan 1600 km lang, die nu 30 tot 390 m boven zeeniveau liggen. Anderzijds is de kust van Groenland zo snel aan het dalen, dat de Groenlander niet aan de kust wil bouwen. Al deze verschijnselen staan vast. *Waarom kan een geleidelijke verandering dan niet in lang verstreken tijdperken hebben plaatsgemaakt voor een hevige ramp?* – want zulke rampen vinden op *kleine schaal* zelfs nu plaats (bijv. het geval van het Soenda-eiland met 80.000 Maleiers).

[3] Vgl. Charles Lyell, *Principles of Geology*, 1867, deel 1, blz. 13-14.

(3) De oorspronkelijke bron van de geologische basis van de overlevering was Azië – een continent dat onderhevig is aan zware aardbevingen. Overdreven verhalen worden zo door de eeuwen heen overgeleverd.

(4) Egypte, dat zelf vrij was van aardbevingen, baseerde niettemin zijn niet onaanzienlijke geologische kennis op deze overleveringen over grote aardrampen.

Een scherpzinnige 'verklaring', zoals al dat soort verklaringen. Maar het bewijzen van een ontkenning is spreekwoordelijk een moeilijke taak. Beoefenaars van de esoterische wetenschap, die weten wat de feitelijke bronnen van de Egyptische priesters waren, hebben zo'n vergezochte hypothese niet nodig. Een theoreticus met fantasie kan altijd een redelijke oplossing aandragen voor lastige feiten die in één tak van wetenschap de hypothese van periodieke door rampen teweeggebrachte veranderingen aan het oppervlak van onze planeet nodig schijnen te maken. Maar de onpartijdige criticus, die geen expert is, zal tevens de enorme moeilijkheid inzien (788)
van het wegredeneren van het *cumulatieve* bewijsmateriaal – nl. het archeologische, etnologische, geologische, mythologische, botanische, en zelfs biologische – ten gunste van het bestaan van vroegere nu verzonken continenten. Wanneer elke wetenschap voor haar eigen zaak vecht, verliest men bijna altijd de cumulatieve kracht van het totale bewijsmateriaal uit het oog.

In de *Theosophist* schreven we:

> We hebben als bewijzen de oudste overleveringen van verschillende wijdverspreid wonende volkeren – legenden in India, in het oude Griekenland, Madagascar, Sumatra, Java, en alle belangrijke eilanden van Polynesië, en ook de legenden van de beide Amerika's. De primitieve volkeren en de overleveringen van de rijkste literatuur in de wereld – de Sanskrietliteratuur van India – zijn het erover eens dat er eeuwen geleden *in de Grote Oceaan een groot continent bestond, dat door een geologische ramp door de zee werd verzwolgen*[1] [Lemurië]. En het is onze vaste overtuiging . . . dat de meeste, zo niet alle, eilanden van de Maleise archipel tot Polynesië, fragmenten zijn van dat eens enorme verzonken continent. Zowel Malakka als Polynesië, die aan de twee uiteinden van de oceaan liggen en die sinds mensenheugenis nooit enig verkeer met elkaar hadden of konden hebben, of zelfs kennis van elkaars bestaan, hebben toch een overlevering die alle eilanden en eilandjes met elkaar gemeen hebben, dat hun respectieve landen zich heel ver in de zee uitstrekten; dat er in de wereld maar twee reusachtige continenten waren, het ene bewoond door gele

[1] Zie voor het oordeel van Jacolliot dat hij zich na zijn lange reizen langs de Polynesische eilanden heeft gevormd, en zijn bewijzen voor een vroegere grote geologische ramp in de Grote Oceaan, zijn *Histoire des vierges: les peuples et les continents disparus*, 1874, blz. 308.

mensen, het andere door mensen met een donkere huidskleur; en dat de oceaan hen op bevel van de goden, en om hen te straffen voor hun onophoudelijke geruzie, verzwolg. Ondanks het geografische feit dat Nieuw-Zeeland, de Sandwich-eilanden en Paaseiland op een afstand van 2400 à 3000 zeemijl van elkaar liggen, en dat volgens elk getuigenis, noch deze noch enig ander tussenliggend eiland, bijvoorbeeld de Marquesas, de Genootschapseilanden, Fiji, Tahiti, Samoa, en andere eilanden, sinds ze eilanden werden en omdat hun bevolking niets wist van het kompas, verbindingen met elkaar konden onderhouden vóór de komst van de Europeanen, beweren ze toch allemaal dat hun respectieve landen zich aan de Aziatische kant ver naar het westen uitstrekten. Bovendien spreken ze, met heel kleine verschillen, allemaal dialecten die duidelijk tot dezelfde taal behoren; ze hebben weinig moeite om elkaar te verstaan, huldigen dezelfde religieuze opvattingen en vormen van bijgeloof, en bezitten vrijwel dezelfde gebruiken. En omdat weinig Polynesische eilanden meer dan een eeuw geleden zijn ontdekt, de Grote Oceaan zelf tot de tijd van Columbus in Europa onbekend was, en deze eilandbewoners nooit zijn gestopt met dezelfde oude overleveringen te herhalen sinds de Europeanen voor het eerst op hun
(789) kusten voet aan wal zetten, lijkt het ons een logische conclusie dat onze theorie dichter bij de waarheid staat dan enige andere. Het toeval zou zijn naam en betekenis moeten veranderen als dit alles uitsluitend aan toeval moest worden toegeschreven.[1]

Ter verdediging van de hypothese van een vroeger Lemurië verklaart prof. Schmidt:

Een lange reeks zoölogisch-geografische feiten is alleen verklaarbaar door de theorie van het vroegere bestaan van *een zuidelijk continent waarvan Australië een overblijfsel is*. . . . [De verspreiding van de soorten] wijst op het verdwenen land van het zuiden, waar misschien ook het *thuis van de voorouders van de maki van Madagascar* moet worden gezocht.[2]

Na een overzicht van de grote hoeveelheid beschikbaar bewijsmateriaal komt Wallace tot de volgende conclusie:

Uit deze feiten kunnen we afleiden dat het geheel van eilanden ten oosten van Borneo en Java in feite deel uitmaakt van *een vroeger Australisch of op de plaats van de huidige Grote Oceaan liggend continent*. . . . Dit continent moet zijn uiteengevallen . . . voordat het uiterste zuidoostelijke deel van Azië boven de wateren van de oceaan werd opgeheven, want een groot deel van het land van Borneo en Java is zoals bekend een vrij recente geologische formatie.[3]

---

[1] ‘Notes on ‘A land of mystery’’, *The Theosophist*, augustus 1880, blz. 279; *H.P. Blavatsky: Geselecteerde artikelen*, 1:269.

[2] Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 236, 237. Vgl. ook Wallace’s uitvoerige argumentatie over dit onderwerp, blz. 230-6.

[3] A.R. Wallace, *The Malay Archipelago*, 1869, deel 1, blz. 15.

Haeckel zegt hierover:

Zuid-Azië was waarschijnlijk niet de oudste bakermat van de mensheid, maar *Lemurië, een continent dat ten zuiden van Azië lag, en later onder het oppervlak van de Indische Oceaan verzonk*.[1]

In één opzicht heeft Haeckel gelijk om Lemurië de 'bakermat van de mensheid' te noemen. Dat continent was in feite het thuis van de eerste *fysieke* mensheid: de latere mensen van het derde ras. Vóór die tijd waren de rassen veel etherischer en fysiologisch heel anders. Volgens Haeckel strekte Lemurië zich uit van de *Soenda-eilanden tot Afrika en Madagascar* en naar het oosten tot *Boven-India*.

Prof. Rütimeyer, de eminente paleontoloog, vraagt:

Zal het vermoeden dat de bijna uitsluitend gras en insecten etende buideldieren, luiaards, gordeldieren, miereneters en struisvogels eens hetzelfde gebied deelden op *een zuidelijk continent, waarvan de huidige flora van Vuurland, de Kaap, en Australië de overblijfselen moeten zijn* – zal dit vermoeden op bezwaren stuiten nu prof. Heer op basis van fossielen de vroegere bossen van Smith's Sound en Spitsbergen weer voor onze ogen doet herleven?[2]

Nu we ons met de algemene houding van de wetenschap tegenover deze twee onderwerpen hebben beziggehouden, is het misschien goed om een kort overzicht te geven van de belangrijkste afzonderlijke feiten die in het voordeel spreken van die grondstelling van de esoterische etnologen: het werkelijke bestaan van Atlantis. Lemurië wordt in zo brede kring aanvaard, (790)
dat het niet nodig is om verder op dit onderwerp in te gaan. Wat eerstgenoemd continent betreft, stellen we het volgende vast:

(1) In de flora van de Verenigde Staten vindt men de meeste, en meest opvallende vormen terug die overeenkomen met de miocene flora van Europa. In de bossen van Virginia en Florida vindt men de magnolia's, tulpenbomen, groenblijvende eiken, platanen, enz., die stuk voor stuk overeenkomen met de Europese tertiaire flora. Hoe heeft die migratie plaatsgevonden, indien we de theorie van een Atlantisch continent dat de oceaan tussen Amerika en Europa overbrugde, verwerpen? De geopperde 'verklaring' dat de overbrenging plaatsvond via Azië en de Aleoeten, is slechts een ongegronde theorie, die wordt weerlegd door het feit dat een groot deel van deze flora *alleen ten* OOSTEN *van de Rocky Mountains voorkomt*. Hiermee vervalt tevens het denkbeeld van een migratie over de Grote Oceaan. De Aleoeten zijn nu in de verklaring verdrongen door Europese landsdelen en eilanden in het noorden.

---

[1] *The Pedigree of Man*, 1883, blz. 73.

[2] Geciteerd in Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 238.

(2) Schedels die aan de oevers van de Donau en de Rijn zijn opgegraven, vertonen *een treffende overeenkomst met die van de Cariben en de oude Peruanen* (Littré). In Midden-Amerika zijn monumenten opgegraven waarop *afbeeldingen staan van hoofden en gezichten die onmiskenbaar van negroïden zijn*. Hoe kan men zulke feiten anders verklaren dan op grond van de hypothese over het vroegere bestaan van Atlantis? Wat nu Noordwest-Afrika is, was eens met Atlantis verbonden door een netwerk van eilanden, waarvan er nu weinig zijn overgebleven.

(3) Volgens Farrar vertoont de '*geïsoleerde* taal' van de Basken geen verwantschap met andere Europese talen,[1] maar met '*de autochtone talen van het grote tegenoverliggende continent* (Amerika)*, en alleen met deze*'.[2] Prof. Broca heeft dezelfde opvatting.

De paleolithische Europese mens van het mioceen en het plioceen was een zuivere Atlantiër, zoals we al eerder hebben gezegd. De Basken zijn natuurlijk van veel latere datum dan deze, maar, zoals is aangetoond, vormen hun overeenkomsten een duidelijk bewijs voor de oorspronkelijke afkomst van hun verre voorouders. De 'mysterieuze' verwantschap tussen hun taal en die van de Dravidische volkeren van India zal worden begrepen door degenen die onze schets van de continentale formaties en verschuivingen hebben gevolgd.

(4) *Op de Canarische Eilanden zijn stenen gevonden waarop uitgehouwen symbolen staan die overeenkomen met stenen en symbolen die zijn*
(791) *gevonden aan de oevers van het Bovenmeer*. Berthollet werd door dat soort bewijsmateriaal ertoe gebracht te veronderstellen dat de eerste mensen op de Canarische Eilanden en in Amerika tot één ras behoorden.[3]

De Guanchen van de Canarische Eilanden waren lijnrechte afstammelingen van de Atlantiërs. Dit verklaart de *grote gestalte* van hun oude skeletten, en ook van die van hun Europese stamverwanten, de paleolithische Cro-Magnon mensen.

(5) Een ervaren zeeman hoeft slechts de peilloze oceaan langs de Canarische Eilanden te bevaren, om zich af te vragen wanneer of hoe die groep vulkanische en rotsachtige eilandjes is gevormd, die aan alle

---

[1] Voor verdere feiten over de *isolatie* van de Basken in Europa en hun etnologische relaties, zie Joly, *Man before Metals*, blz. 316. B. Davis is op grond van een onderzoek van de schedels van de *Guanchen van de Canarische Eilanden en de hedendaagse Basken* geneigd te erkennen dat beide tot één ras behoren dat thuishoort op *die oude eilanden, waarvan de Canarische Eilanden de overblijfselen zijn*!! Dit is werkelijk een stap vooruit. De Quatrefages en Hamy beschouwen de Cro-Magnon mensen van Zuid-Frankrijk en de Guanchen ook als *één type* – een stelling die tot een bepaalde conclusie leidt die deze schrijvers misschien niet graag voor hun rekening nemen.

[2] F.W. Farrar, *Families of Speech*, Londen, 1870, blz. 180.

[3] Vgl. Samuel G.W. Benjamin, *The Atlantic Islands*, 1878, blz. 130.

kanten door die uitgestrekte watervlakte wordt omringd. Zulke herhaaldelijk gestelde vragen leidden ten slotte tot de expeditie van de beroemde Leopold von Buch, die in het eerste kwart van de 19de eeuw plaatsvond. Sommige geologen beweerden dat de vulkanische eilanden rechtstreeks uit de bodem van de oceaan waren opgerezen, waarbij de diepte in de directe nabijheid van het eiland varieert van 1800 tot 5400 m. Anderen waren geneigd in deze groepen, waartoe Madeira, de Azoren, en de Kaapverdische Eilanden behoren, de overblijfselen te zien van een reusachtig maar verzonken continent dat eens Afrika met Amerika had verbonden. Laatstgenoemde wetenschappers onderbouwden hun hypothese met een grote hoeveelheid bewijsmateriaal ontleend aan oude 'mythen'. Oeroud 'bijgeloof', zoals het sprookjesachtige Atlantis van Plato, de *Tuin van de Hesperiden*, Atlas die de wereld op zijn schouders draagt – allemaal mythen die verband houden met de Pico van Tenerife – vond bij de sceptische wetenschap geen gehoor.

De volledige overeenkomst van dier- en plantensoorten die wijst op een vroegere verbinding tussen Amerika en de resterende eilandengroepen – de hypothese dat ze door de golven van de Nieuwe naar de Oude Wereld waren meegevoerd, was te absurd om lang stand te houden – werd serieuzer genomen. Maar pas sinds kort, en enkele jaren nadat het boek van Donnelly was verschenen, heeft deze theorie betere kansen dan ooit om als feit te worden erkend. *Er is nu bewezen dat fossielen die aan de oostkust van Zuid-Amerika zijn gevonden tot de jura-formaties behoren, en bijna identiek zijn aan de jura-fossielen van West-Europa en Noord-Afrika. De geologische structuur van beide kusten is eveneens bijna identiek*; de overeenkomst tussen de kleinere zeedieren die leven in de ondiepe wateren van Zuid-Amerika, de West-Afrikaanse, en de Zuid-Europese kust, is ook heel groot. Al dat soort feiten moeten de natuurwetenschappers wel tot de conclusie brengen dat er in de verre prehistorie een continent was dat zich uitstrekte van de kust van Venezuela, over de Atlantische Oceaan tot de Canarische Eilanden en Noord-Afrika, en van Newfoundland bijna tot de kust van Frankrijk.

(6) De grote overeenkomst tussen de jura-fossielen van Zuid-Amerika, Noord-Afrika, en West-Europa is een feit dat op zich al opmerkelijk ge- (792)
noeg is, en alleen kan worden verklaard door een Atlantis dat de oceaan overbrugt. Maar waarom komt ook *de fauna* (dierenwereld) *van de* – nu – *geïsoleerde Atlantische eilanden zo opmerkelijk overeen*? Waarom leken de exemplaren van de Braziliaanse fauna, die door Sir C. Wyville Thompson werden opgediept, op die van West-Europa? Waarom bestaat er een gelijkenis tussen veel West-Afrikaanse en West-Indische diergroepen? En verder:

Wanneer men de dieren en planten van de arctische en subarctische gebieden van de Oude en de Nieuwe Wereld vergelijkt, *moet men wel worden getroffen door hun grote overeenkomst*; alle, bijna alle, behoren tot dezelfde geslachten, terwijl veel soorten zelfs op beide continenten voorkomen . . . een aanwijzing dat ze *uit een gemeenschappelijk centrum* [*Atlantis*] zijn gekomen.[1]

Het paard komt volgens de wetenschap oorspronkelijk uit Amerika. Een groot gedeelte van de eens 'ontbrekende schakels' die het met lagere vormen verbinden, is althans uit Amerikaanse lagen opgegraven. *Hoe is het paard tot Europa en Azië doorgedrongen, als er geen landverbinding was die de oceanen overbrugde*? Of, indien men beweert dat het paard zijn oorsprong had in de Nieuwe Wereld, hoe kwamen dan vormen als de hipparion, enz., volgens de in punt 1 genoemde migratiehypothese in Amerika terecht?

Verder

had Buffon al opgemerkt dat *de Afrikaanse fauna zich herhaalde in de Amerikaanse fauna*; dat bijvoorbeeld de *lama* een jongere en zwakke *kopie* is *van de kameel*, en dat de *poema* van de Nieuwe Wereld *de leeuw* van de Oude Wereld *vertegenwoordigde*.[2]

(7) Het volgende citaat houdt verband met nr. (2), maar het belang ervan is zodanig en de schrijver ervan heeft zoveel gezag dat het een eigen plaats verdient:

Over de *primitieve dolichocefalen van Amerika* houd ik er een nog meer gedurfde hypothese op na, namelijk dat ze *nauw verwant zijn aan de Guanchen van de Canarische Eilanden, en aan de Atlantische bevolkingen van Afrika*, de Moren, Toearegs, Kopten, enz., die Latham samenvat onder de naam Egyptische Atlantidae. *Op de Canarische Eilanden, voor de Afrikaanse kust, vinden we dezelfde schedelvorm als op de Caribische eilanden, op de tegenover Afrika liggende kust*. De huidskleur van de volkeren aan beide kanten van de Atlantische Oceaan wordt beschreven als roodbruin.[3]

Als de Basken en de Cro-Magnon holbewoners tot hetzelfde ras behoren als de Canarische Guanchen, dan volgt daaruit dat eerstgenoemden ook verwant zijn aan de oorspronkelijke bewoners van Amerika. Dit is de conclusie waartoe het onafhankelijke onderzoek van Retzius, Virchow, en De Quatrefages moet leiden. De *Atlantische verwantschap* van deze drie typen komt duidelijk naar voren.

(8) De diepzeepeilingen die door de schepen 'Challenger' en 'Dolphin' zijn verricht, hebben vastgesteld dat een reusachtige bodemverheffing van

---

[1] J.E. Taylor, 'The geographical distribution of animals and plants', *The Westminster Review*, jan. 1872, blz. 19.

[2] Oscar Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 1875, blz. 223.

[3] Prof. Anders Retzius, *Annual Report of the Smithsonian Institute . . . for the year 1859*, gepubliceerd 1860, blz. 266.

ongeveer 4800 km lang, die uit de peilloze diepten van de Atlantische Oceaan omhoogsteekt, zich van een punt bij de Britse eilanden naar het zuiden (793)
uitstrekt, bij de Kaapverdische Eilanden ombuigt, en dan in zuidoostelijke richting langs de West-Afrikaanse kust loopt. Deze landrug is gemiddeld 2700 m hoog, en komt bij de Azoren, Ascension, en op andere plaatsen boven het water uit. In de diepten van de oceaan in de omgeving van deze landrug zijn de kammen van een vroeger massief stuk land ontdekt.[1] 'De oneffenheden, de *bergen en dalen* aan het oppervlak ervan *konden nooit zijn ontstaan volgens enige bekende wet voor de afzetting van sediment, en ook niet door onderzeese verheffing van de bodem*, maar moeten daarentegen het gevolg zijn van krachten die boven de waterspiegel hebben gewerkt.'[2] Het is heel waarschijnlijk dat er vroeger ergens boven de monding van de Amazone landruggen bestonden die Atlantis met Zuid-Amerika verbonden, en met Afrika bij Kaapverdië, terwijl een soortgelijk verbindingspunt met Spanje niet onaannemelijk is, zoals Donnelly beweerde.[3] Of dit laatste bestond of niet, is van geen belang, want het is een feit dat (het tegenwoordige) Noordwest-Afrika – vóór het verheffen van de Sahara en het doorbreken van de verbinding bij Gibraltar – een uitbreiding van Spanje was. Men kan dus niets inbrengen tegen de manier waarop de migratie van de Europese fauna, enz., plaatsvond.

Er is nu genoeg gezegd vanuit een *zuiver wetenschappelijk standpunt*, en het is, gelet op de manier waarop het onderwerp nu aan de hand van *esoterische kennis* is uiteengezet, niet nodig om het vele bewijsmateriaal nog verder uit te breiden. Tot besluit kunnen we de woorden van een van de meest intuïtieve schrijvers van deze tijd citeren als een bewonderenswaardige illustratie van de opvattingen van de occultist, die de dageraad van de nieuwe dag geduldig afwacht:

> We staan nog maar aan het begin om het verleden te begrijpen; honderd jaar geleden wist de wereld niets over Pompeï of Herculaneum; niets over de taalverwantschap die de Indo-Europese volkeren verbindt; niets over de betekenis van het grote aantal inscripties op de graven en tempels van Egypte; niets over de betekenis van het spijkerschrift van Babylon; niets over de wonderbaarlijke beschavingen die worden onthuld door de overblijfselen ervan in Yucatán, Mexico, en Peru. We staan op de drempel. Het wetenschappelijk onderzoek gaat met grote stappen vooruit. Wie weet of over honderd jaar de grote museums van de wereld niet zullen zijn versierd met edelstenen, standbeelden, wapens en werktuigen uit Atlantis, terwijl de bibliotheken van de wereld vertalingen van Atlan-

[1] Zie het onderzoek van het Amerikaanse schip de 'Dolphin' en andere schepen.

[2] 'Glimpses of Atlantis', *Scientific American*, 28 juli 1877, blz. 48.

[3] Zie zijn kaart, *Atlantis: The Antediluvian World*, 1882, blz. 47, hoewel hij zich met maar een fragment van het *werkelijke* continent bezighoudt.

tische inscripties zullen bevatten, die een nieuw licht werpen op de oude geschiedenis van de mensheid, en op alle grote problemen die nu de denkers voor raadsels stellen.[1]

(794) En nu tot besluit.

We hebben ons beziggehouden met de oude geschriften van de volkeren, met de leer van de chronologische en psychische cyclussen, waarvan deze geschriften het tastbare bewijs zijn, en met veel andere onderwerpen die op het eerste gezicht in dit deel misschien niet op hun plaats schijnen te zijn.

Maar ze waren echt noodzakelijk. Het behandelen van de geheime annalen en overleveringen van zoveel volkeren – waarvan zelfs de oorsprong enkel op veronderstellingen en gevolgtrekkingen berust – en het bekendmaken van de geloofsopvattingen en de filosofie van volkeren ouder dan wat gewoonlijk de *prehistorie* wordt genoemd, is niet zo gemakkelijk als het bespreken van de filosofie van slechts één bepaald volk en de evolutie ervan. De geheime leer is het gemeenschappelijk eigendom van ontelbare miljoenen mensen die in verschillende streken zijn geboren, in tijden waarmee de geschiedenis zich niet wil bezighouden, en waaraan de esoterische leringen een ouderdom toekennen die onverenigbaar is met de theorieën van de geologie en de antropologie. De geboorte en evolutie van de heilige wetenschap van het verleden verliezen zich in de nacht van de tijd; en zelfs dat wat historisch is – d.w.z. wat hier en daar verspreid in de oude klassieke literatuur wordt aangetroffen – wordt door de hedendaagse kritiek bijna altijd toegeschreven aan een gebrekkig waarnemingsvermogen van de oude schrijvers, of aan bijgeloof voortgekomen uit de onwetendheid van de oudheid.

Het is dus onmogelijk dit onderwerp te behandelen zoals men dat zou doen met de gewone evolutie van een kunst of wetenschap van een bekend historisch volk. Alleen door de lezer een overvloed aan bewijzen te leveren die allemaal aantonen dat in elk tijdperk, en in elk stadium van beschaving en kennis, de ontwikkelde klassen van elk volk min of meer getrouw hetzelfde stelsel en zijn fundamentele overleveringen doorgaven, kan men hem laten inzien dat zoveel stromen van hetzelfde water een gemeenschappelijke bron moeten hebben gehad.

Wat was deze bron? Als men zegt dat toekomstige gebeurtenissen

[1] Donnelly, *Atlantis: The Antediluvian World*, 1882, blz. 480.

hun schaduwen vooruitwerpen, dan kan het niet anders of gebeurtenissen uit het verleden moeten hun indrukken achterlaten. Door die schaduwen van het grijze verleden en hun fantastische silhouetten op het uiterlijke scherm van elke religie en filosofie te verifiëren en te vergelijken, kunnen we ten slotte het stelsel terugvinden dat ze voortbracht. Dat wat elk volk uit de oudheid aanvaardde en tot de basis van zijn religie en geloof maakte, moet waarheid en feiten bevatten. Bovendien, zoals Haliburton zei: 'Hoor één kant, en u zult in het duister blijven; hoor beide kanten, en alles zal duidelijk zijn.' Het publiek heeft tot dusver slechts toegang gehad tot één kant, en deze gehoord, of beter gezegd de twee eenzijdige opvattingen van twee lijnrecht tegenover elkaar staande partijen, van wie de oppervlakkige beweringen of veronderstellingen ver uiteenlopen, maar van wie de eindconclusies dezelfde zijn: de wetenschap en de theologie. En nu hebben onze lezers een gelegen- (795)
heid de verdediging van de andere partij – die van de gedaagde – te horen en de aard van onze argumenten te vernemen.

Indien het publiek aan zijn oude opvattingen werd overgelaten – namelijk enerzijds dat het occultisme, de magie, de oude legenden, enz., alle het gevolg van onwetendheid en bijgeloof zijn; en anderzijds dat alles buiten het orthodoxe geloof het werk van de duivel is – wat zou dan het gevolg zijn? Met andere woorden, indien de theosofische en de mystieke literatuur de laatste jaren geen gehoor hadden gevonden, zou dit boek weinig kans op een onpartijdige beoordeling hebben gehad. Men zou het een sprookje hebben genoemd – en velen zullen het nog steeds zo noemen – geweven uit diepzinnige vraagstukken, zwevend in en gebaseerd op lucht; opgebouwd uit zeepbellen, die bij de lichtste aanraking van serieuze overdenking uiteenspatten, *zonder* basis, zoals men zou zeggen, om op te staan. Zelfs 'de oude *bijgelovige* en *lichtgelovige* klassieken' bevatten niets wat er in duidelijke en ondubbelzinnige bewoordingen naar verwijst, en de symbolen zelf geven geen enkele aanwijzing voor het bestaan van zo'n stelsel. Dat zou ieders oordeel zijn. Maar wanneer onweerlegbaar wordt bewezen dat de aanspraken van de tegenwoordige Aziatische volkeren op een geheime wetenschap en een esoterische geschiedenis van de wereld op feiten berusten; dat deze, hoewel ze tot dusver bij het grote publiek onbekend zijn en zelfs voor de geleerden een versluierd mysterie vormen (omdat ze nooit de sleutel hadden tot een goed begrip van de overvloedige toespelingen door de oude klassieken), toch geen sprookje zijn, maar een feit – dan zal dit boek de voorloper worden van veel meer van zulke boeken. De bewering dat tot dusver zelfs de sleutels die door enkele grote wetenschappers zijn ontdekt, te roestig bleken om te gebruiken, en dat ze slechts de stille

getuigen waren dat er achter de sluier inderdaad mysteries bestaan die zonder een nieuwe sleutel onbereikbaar zijn – deze bewering wordt door zoveel bewijzen bevestigd dat ze niet gemakkelijk kan worden afgewezen. Als illustratie kan een voorbeeld worden gegeven uit de geschiedenis van de vrijmetselarij.

In zijn *Orthodoxie maçonnique* verwijt Ragon, een beroemde en geleerde Belgische vrijmetselaar, de Engelse vrijmetselaars, terecht of ten onrechte, dat ze de vrijmetselarij, die eens was gebaseerd op de oude mysteriën, hebben *verstoffelijkt* en onteerd, door als gevolg van een onjuiste opvatting over de oorsprong van de orde de naam *vrij metselarij* en *vrije metselaars* aan te nemen. De fout is toe te schrijven, zegt hij, aan hen die de vrijmetselarij in verband brengen *met de bouw* van de tempel van Salomo, en haar oorsprong daarvan afleiden. Hij spot met dit denkbeeld en zegt:

> De *francmaçon* [wat niet *maçon libre*, of vrije metselaar is] wist toen hij deze titel aannam heel goed dat er geen sprake was van het *bouwen van een muur*, maar dat het erom ging *te worden ingewijd in de oude mysteriën* die verborgen gingen achter de naam *Francmaçonnerie* [vrijmetselarij]; dat zijn werk slechts de voortzetting of de hernieuwing van de oude mysteriën was, en dat hij een *metselaar* moest worden op de manier van Apollo of Amphiōn. En weten we niet dat de oude *ingewijde* dichters, wanneer ze spraken *over*
> (796) *het stichten van een stad*, daarmee het *vestigen van een leer* bedoelden? Zo boden Neptunus, de god van de redeneerkunst, en Apollo, de god van de *verborgen* dingen, zich als metselaars aan bij Laomedōn, de vader van Priamos, om hem te helpen de stad Troje te bouwen, d.w.z. de Trojaanse religie te stichten.[1]

Zulke *versluierde* zinnen met een dubbele betekenis komen bij de oude klassieke schrijvers overvloedig voor. Als we bijvoorbeeld hadden geprobeerd om aan te tonen dat Laomedōn de stichter van een tak van de oude mysteriën was, waarin de aan de aarde gebonden stoffelijke ziel (het vierde beginsel) werd verpersoonlijkt in Menelaus' ontrouwe vrouw (de schone Helena), en als Ragon er niet was geweest om onze bewering te bevestigen, dan had men ons misschien gezegd dat geen enkele klassieke schrijver daarover spreekt, en dat volgens Homerus Laomedōn *een stad*, en geen *esoterische eredienst* of MYSTERIËN, stichtte! En wie zijn er nu nog overgebleven, afgezien van enkele *ingewijden*, die de taal en de juiste betekenis van zulke symbolische woorden begrijpen?

---

[1] *Orthodoxie maçonnique suivie de la maçonnerie occulte et de l'initiation hermétique*, Parijs, 1853, blz. 44.

Maar nadat we op veel verkeerd begrepen symbolen hebben gewezen die betrekking hebben op ons standpunt, resten er nog verschillende problemen om op te lossen. De belangrijkste van deze hindernissen is de chronologie. Maar hieraan is nauwelijks iets te doen.

Wat kon de schrijfster anders doen dan ze heeft gedaan? Ze zat immers ingeklemd tussen de theologische chronologie en de geologische, die wordt gesteund door alle materialistische antropologen die aan de mens en de natuur een ouderdom toekennen die alleen bij hun eigen theorieën past. Want wanneer de theologie de zondvloed plaatst in 2448 v.Chr., en de schepping van de wereld slechts 5890 jaar geleden laat plaatsvinden; en wanneer het nauwkeurige onderzoek van de *exacte* wetenschap de geologen en natuurkundigen ertoe hebben gebracht om aan onze bol sinds zijn vastwording een ouderdom toe te schrijven die ligt tussen 10 miljoen en 1000 miljoen jaar[1] (werkelijk een *verwaarloosbaar* verschil!), en de antropologen ertoe hebben gebracht om van mening te verschillen over het eerste verschijnen van de mens – tussen 25.000 en 500.000 jaar geleden – wat kan iemand die de occulte leer bestudeert dan anders doen dan de esoterische berekeningen dapper aan de wereld voorleggen?

Maar hiervoor was het nodig om tenminste enkele 'historische' bewijzen te geven, hoewel iedereen de werkelijke waarde van zogenaamd 'historisch bewijsmateriaal' kent. Want of de mens nu 18.000 of 18.000.000 jaar geleden op aarde is verschenen, maakt voor de exoterische geschiedenis geen verschil, want deze begint nauwelijks een paar duizend jaar vóór onze jaartelling, en raakt zelfs dan nog hopeloos in conflict met de tegenstrijdige en elkaar tenietdoende opvattingen die haar omringen. Niettemin zou, gezien de eerbied voor de exacte wetenschap waarmee de gemiddelde lezer is opgevoed, zelfs dat korte *verleden* zonder betekenis blijven, tenzij de esoterische leringen – *waar mogelijk* – onmiddellijk werden bevestigd en gesteund door verwijzingen naar historische namen uit een zogeheten *historische* periode. Dit is de enige gids die men de beginner kan geven vóór men hem toestaat zich te begeven op de (voor hem) onbekende kronkelpaden van dat duistere labyrint dat de prehistorie wordt genoemd. We hebben in deze noodzaak voorzien. Het is slechts te hopen dat de wens om dit te doen, die de schrijfster ertoe heeft gebracht voortdurend oude en hedendaagse getuigenissen aan te voeren ter bevestiging van het oeroude en bepaald onhistorische verleden, niet ertoe zal leiden dat ze ervan wordt beschuldigd de verschillende en ver uiteenliggende tijdperken van de geschiedenis en de overlevering zonder orde of (797)

[1] Zie Sir W. Thomson en Huxley.

methode door elkaar te hebben gehaald. Maar de literaire vorm en methode moesten worden opgeofferd aan de grotere duidelijkheid van de algemene uiteenzetting.

Om de voorgenomen taak te volbrengen moest de schrijfster haar toevlucht nemen tot het tamelijk ongebruikelijke middel om elk deel van het boek in drie afdelingen te verdelen, waarvan alleen de eerste de doorlopende, hoewel heel fragmentarische, geschiedenis van de kosmogonie en de evolutie van de mens op deze bol is. Maar deze twee delen moesten dienen als een PROLOOG, en moesten de geest van de lezer voorbereiden op de delen die nog zullen volgen. Bij het behandelen van de kosmogonie en daarna van het ontstaan van de mensheid was het noodzakelijk om aan te tonen dat geen enkele religie, vanaf de oudste, ooit volledig op fictie was gebaseerd, dat geen ervan het object van een bijzondere openbaring was, en dat alleen dogma's steeds de oorspronkelijke waarheid hebben gedood. En tot slot, dat geen van mensen afkomstige leer, geen geloof, hoe heilig ze ook is door traditie en ouderdom, in heiligheid met de religie van de natuur is te vergelijken. De sleutel van wijsheid die de massieve poorten opent die leiden naar de geheimen van de binnenste heiligdommen, kan alleen in haar schoot worden gevonden: en die schoot ligt in de landen die door de grote ziener van de 18de eeuw, Emanuel Swedenborg, zijn aangeduid. Daar ligt het hart van de natuur, dat heiligdom waaruit de eerste rassen van de oorspronkelijke mensheid voortkwamen, en dat de bakermat van de *fysieke* mens is.

Tot zover de ruwe schets van de geloofsopvattingen en leringen van de archaïsche, oudste rassen, die in hun tot dusver geheime heilige geschriften voorkomen. Maar onze uiteenzettingen zijn volstrekt niet volledig, en ze pretenderen ook niet de volledige tekst te geven, of te zijn gelezen met behulp van meer dan drie of vier van de zeven sleutels van de esoterische interpretatie, en zelfs dit is maar gedeeltelijk gebeurd. Het werk is te gigantisch om door één persoon te worden ondernomen, laat staan te worden voltooid. Onze voornaamste zorg was eenvoudig de bodem voor te bereiden. We vertrouwen erop dat we dit hebben gedaan. Deze twee delen vormen slechts het werk van een pionier die zich een weg heeft gebaand door de bijna ondoordringbare wildernis van de maagdelijke wouden van het land van het occulte. Er is een begin gemaakt met het vellen en uitroeien van de dodelijke oepasbomen van bijgeloof, vooroordeel, en arrogante onwetendheid, zodat deze twee
(798) delen voor de lezer een goede inleiding zullen vormen op de delen 3 en 4. Zolang het afval van eeuwen niet uit de geest van de theosofen aan wie deze delen zijn opgedragen, is weggeruimd, is het onmogelijk de

meer praktische leringen in het derde deel te begrijpen. Daarom hangt het helemaal ervan af hoe de delen 1 en 2 door theosofen en mystici worden ontvangen, of deze laatste twee delen ooit zullen worden gepubliceerd, hoewel ze *bijna* zijn voltooid.

Satyāt nāsti paro dharmaḥ.

Er is geen religie hoger dan de waarheid.

Einde van deel 2